

Mê Tông Tuyệt Đạo

Contents

Mê Tông Tuyệt Đạo	1
1. Nơi Hung Hiểm Tình Cờ Cứu Tăng-họa Ấp Đến Thoát Trong Gang Tắc	2
2. Thoát Hang Hùm Lại Sa Miệng Hồ-dấu Vô Dụng Vẫn Nhờ Tâm Cơ	9
3. Chứa Tuyệt Lộ Sinh Mạng Văn Hối-giao Trọng Trách, Ẩn Tình Thiếu Lâm	22
4. Thật Khó Lường Tâm Địa Nữ Nhân-giữa Hán Giang Tao Ngộ Xảo Kỳ	31
5. Đột Ngột Đối Đầu Phi Kiếm Bang-thoát Nạn Tai Thay Thân Đổi Phận	44
6. Lạc Gia Trung Phòng Nhiều Chuyện Lạ-nảy Sinh Nghi Vấn Quanh Hung Tin	53
7. Những Âm Mưu Biến Hóa Khôn Lường-lúc Tin Người Thì Đã Quá Muộn	61
8. Không Mạo Hiểm Khó Mong Toại Nguyên-kế Liên Thành Chưởng Lường Tâm Cơ	72
9. Để Văn Hôi Đành Thi Diệu Kế-noi Nghĩa Phụ Hành Sự Quang Minh	84
10. Gióng Trống Khua Chiên Kế Thâm Sâu-hiến Lộ Thân Thủ Xóa Ngộ Nhận	102
11. Trên Hán Giang Đối Phó Phi Kiếm-hồi Cổ Gia Tương Hội Quái Nhân	119
12. Đối Diện Phi Kiếm-vẫn Ung Dung Hiến Lộ Thân Thủ Báo Phụ Thù	132
13. Đối Đầu Thiếu Lâm Chuyện Long Trời-chấp Nhận Đơn Độc Việc Lở Đất	147
14. Những Diễn Biến Vượt Ngoài Toan Liệu-bậc Quân Tử Quyết Chưởng Bội Ngôn	153
15. Như Nghĩa Phụ Cũng Nhập Thiếu Lâm-nhận Chân Truyền Nhận Luôn Trọng Trách	164
16. Vạn Đường Thiên Lý Tìm Mẫu Thân-phi Kiếm - Phi Dao Cùng Xuất Lộ	172
17. Những Lúc Cần Thì Là Quân Tử-khi Thủ Đoạn Chưởng Kém Tiểu Nhân	184
18. Phi Kiếm Bang Cũng Lắm Nội Tình-do Bất Cẩn Cam Đành Khuất Tắt	194
19. Kẻ Cao Minh Không Qua Thủ Đoạn-nội Tình Biến Động Phi Kiếm Bang	206
20. Lo Cho Thân Mẫu Vội Hồi Gia-sự Thật Phũ Phàng Gây Ngõ Ngang	217
21. Chợt Chạm Trán Những Hai Cổ Nhân-chẳng Đặng Đùng Diễn Khai Tử Chiến	235
22. Ngõ Ngang Về Thân Thể Lai Lịch-chỉ Lâm Chung Mới Tổ Ngọn Nguồn	244
23. Thua Mưu Kém Trí Bị Uy Hiếp-sinh Mạng Nhiều Người Cũng Bị Lụy Theo	254
24. Bối Hư Thực Khó Phân Thiện Ác-lúc Gian Ngụy Mới Rõ Thân Thù	262
25. Hoàn Thành Điều Hứa Diệt Ác Nhân-khám Phá Ẩn Tình Đắc Tuyệt Kỹ	275
26. Đột Ngột Tương Phùng Mừng Khôn Tả-vì Chung Chí Hướng Quyết Chung Lòng	279
27. Ẩn Tình Càng Lúc Càng Khó Đoán-báo Phụ Thù Chưởng Thử Cân Phân	286
28. Thủ Đoạn Phục Địch Diệt Phi Kiếm-tuyệt Đạo Bá Đạo Diệt Tam Ma	295
29. Phát Ma Âm Lung Lạc Ma Vương-chính Thắng Tà Phục Ma Hiễn Đạo	306

Mê Tông Tuyệt Đạo

Giới thiệu

Gần gã nhất chính là dòng nước hung hãn luôn cuộn cuộn xoáy và ào ào đổ từ mãi trên cao xuống. X

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/me-tong-tuyet-dao>

1. Nơi Hung Hiểm Tình Cờ Cứu Tăng-họa Ấp Đến Thoát Trong Gang Tắc

Nước cuộn cuộn chảy, hung hãn vượt qua từng ghềnh đá nhấp nhô, bật tung lên những đám bọt trắng xóa và tạo thành những chuỗi tiếng rít ồn ào cuồng loạn. Đến khi gặp những tảng đá lớn chắn đường, dòng nước cuồng nộ vô âm âm. Để rồi thất bại, do không đủ lực quật ngã vật chướng ngại, dòng nước rẽ khai, tạm tránh vòng về hai bên, sau đó thì hỗn hởi nhập một, lưu lại một vùng xoáy nhỏ ở kề cận chân tảng đá chắn, phần phía trước của hợp lưu. Và địa hình ở đây gồm toàn những chỗ hiểm trở tương tự, thế nên lực cuộn xoáy của từng chỗ xoáy nhỏ đã vô hình chung tạo nên một lực xoáy khác mãnh liệt hơn, hoàn toàn ngấm ngấm và chỉ lộ diện một lần duy nhất ở phần đột nhiên bị lõm sâu vào của ghềnh đá, nơi dòng nước thoát nhìn ngỡ phẳng lặng và bình tĩnh nhưng kỳ thực ngay dưới lớp nước ấy lại là một vùng xoáy chết người.

Có một giang thuyền nhỏ từ lâu đã neo vào một nơi khá gần chỗ hõm ấy của ghềnh đá. Trên thuyền chỉ có một người, là một gã lam lũ, y phục tuy không hẳn nhưng cũ kỹ và có nhiều chỗ vá rất vụng về. Gã cũng đã lâu rồi luôn chú mục vào vùng xoáy chết người, chỉ cách gã độ hai trượng hơn, nhưng gã có dụng ý. Bất chợt gã thở ra, đồng thời tự ngẩn mặt nhìn lên trên cao. Nhờ đó mới phát hiện gã chỉ độ mười lăm hay mười sáu là cùng. Mặt gã trong veo, đang lần lượt nhìn các cảnh vật xung quanh, từ gần đến xa và từ dưới thấp lên tới trên cao.

Gần gã nhất chính là dòng nước hung hãn luôn cuộn cuộn xoáy và ào ào đổ từ mãi trên cao xuống. Xa xa là các vách đá chơ vơ bao phủ các bề, xen lẫn với đá là đủ mọi loại cỏ cây hoang dại. Một cảnh quang thật âm u và thê lương. Tít trên cao, nơi mắt gã có thể nhìn thấy là dãy Thanh Sơn uy nghi hùng vĩ và nhất là luôn hoang vu tĩnh lặng.

Còn phần cao ở ngang trên đầu gã là mặt dưới của một ghềnh đá đột ngột nhô ra, không chỉ làm cản khuất tầm nhìn của gã mà còn tạo sự kín đáo cho mọi hành vi của gã từng muốn thực hiện. Và đang toan thực hiện. Đến nỗi gã tin quyết, giả như gã chết ở đây, ngay tại vùng xoáy chết người này, thì nhất định sẽ chẳng một ai nhìn thấy để ngay tức thời cứu gã, nếu đó là điều kẻ nhìn thấy muốn hành động.

Sau khi thu hết toàn bộ cảnh quang xung quanh vào sâu trong đáy mắt, gã chủ ý hé miệng hít vào một hơi thật dài, đồng thời đứng thẳng lên, không hề chòng chành đầu là một may mắn, bất chấp chỗ gã đứng là chiếc thuyền nhỏ luôn chông chênh chao đảo ngay trên mặt nước mà bên dưới là các đợt xoáy ngấm nguy hiểm. Và bất thần gã bật chồm người vượt khỏi chiếc thuyền, lao cắm đầu vào mặt nước.

Ừm...!!

Cùng lúc này, cũng ở ngay trên mặt nước, cũng vang lên tiếng chấn chạp thứ hai, đến độ khó có thể phân biệt giữa tiếng chấn chạp của gã vào mặt nước và tiếng chấn chạp kia kỳ thực điều nào xảy ra trước hoặc sau.

Chỉ biết rằng vì có đến hai tiếng chần chạp thế nên không có gì khó hiểu khi chỉ một lúc sau, lúc gã từ dưới nước cổ trôi đầu lên thì trong tay gã hiển nhiên có thêm một nhân vật nữa, nhất định là một người đã đồng thời gieo vào mặt nước lúc này với gã.

Và như đã nói, vì đã ẩn sâu dưới mặt nước chỗ này vốn dĩ là một vùng xoáy chết người nên gã thật khó khăn mới đưa được nhân vật nọ đến chiếc thuyền của gã. Vì thế, bao sức lực của gã cơ hồ cạn kiệt khi đã ném người nọ lên thuyền. Phần gã, nhịp hô hấp của gã đành trở nên dồn dập và nặng nhọc, nhất là lúc gã gắng gượng lần cuối cùng để gã tự đưa thân lên thuyền.

Dù vậy, khi đã lên được thuyền, do thuyền nhỏ nên cơ hồ thân gã và thân nhân vật nọ cứ thẳng đuồn nằm cạnh nhau, gã tự mỉm cười hài lòng lúc đưa mắt nhìn nhân vật nằm cạnh gã :

- Thật không ngờ là một hòa thượng cũng có lúc tìm cách lánh xa hồng trần bằng hành vi trảm mình quyết quyền sinh.

Đó là gã ám chỉ nhân vật vừa được gã cứu mạng. Ngờ đâu nhân vật nọ với dáng vẻ bề ngoài đúng là một tăng nhân - đầu cạo trọc và toàn thân khoác tăng bào, chính lúc này đã bắt đầu lên tiếng, thật khê và kỳ thực chỉ là thêu thảo, thốt lên những hơi ngắt quãng :

- Đa tạ... đã cứu mạng... bần tăng... nhưng xin đừng... vì bọn truy sát... e chẳng bỏ qua... chuyện này...

Gã giật mình ngồi bật dậy, vì thế càng nhìn đắm vào tăng nhân. Nhờ đó gã phát hiện hai điều. Một là tăng nhân nọ đang lịm dần và hai là từ bên hông, chỗ dưới thắt lưng của tăng nhân quả thật đang có một vũng huyết loang. Sắc mặt gã lập tức đanh lại. Và dù nhỏ tuổi gã vẫn đủ dóm lược để thốt lên một câu hầu trấn an tăng nhân, hy vọng tăng nhân nghe trước khi hoàn toàn mê lịm :

- Đại sư đã bị trọng thương? Nhưng đừng lo lắng, vân bố biết võ công, nhất định không để bọn sát nhân tiếp tục gây phương hại cho đại sư. Thật không ngờ có những hạng độc ác, nỡ đối phó thế này với đại sư, chỉ là người ngày ngày tụng kinh niệm Phật.

Tăng nhân đã ngắt lịm, có thể không nghe những lời gã nói. Dù vậy gã vẫn giữ lời, lập tức từ góc thuyền lôi ra một cuộn lưới và quả quyết trải lưới phủ kín khắp người tăng nhân. Kế tiếp, cũng từ góc thuyền lúc này, gã lần lượt lấy ra vài vật dụng nữa, đoạn ung dung dung chèo đưa chiếc thuyền đi xa dần ghềnh đá cùng với chỗ có mặt nước phẳng lặng nhưng kỳ thực ẩn tàng bên dưới lại là vùng xoáy tột cùng nguy hiểm.

Thuyền lướt xuôi theo dòng, đổ vào một cửa sông rộng, là hợp lưu của muôn ngàn dòng nước nhỏ len lõi chảy xuống từ nhiều vách đá cao cheo leo. Và cũng như bao dòng sông khác, hai bên bờ đã lác đác hiển hiện các lùm cây hoang dại, khi thì mọc san sát vào nhau tạo nên các đoạn kín như bưng, lúc thì bị gián đoạn, lộ ra các tảng đá là nơi cỏ cây khó thể sinh trưởng. Ở một tảng đá tương tự chột có một âm thanh vang lên như cổ tình gọi gã :

- A di đà Phật, có phải thuyền của thí chủ vừa xuôi từ thượng nguồn xuống?

Tiếng gọi làm gã lơ tay chèo và gã còn mỉm cười khi nhận ra chủ nhân của tiếng gọi may thay là một tăng nhân :

- Đại sư hỏi đúng rồi. Quả thật vân bố vừa xuôi từ thượng nguồn xuống đây. Nhưng có gì không đại sư?

Khoảng cách giữa chiếc thuyền và phía bờ có tăng nhân nọ đứng tuy khá xa nhưng vẫn dễ dàng để gã nhìn thấy tăng nhân nọ đang mỉm cười đáp lại gã :

- Cũng chẳng có gì ngoài việc... À, thí chủ còn đi xa không? Vì nếu thuận tiện, mong thí chủ độ lượng, cho bần tăng quá giang một quãng.

Gã khựng tay chèo và có phần biến sắc. Nhưng khi trấn tĩnh, gã lại mỉm cười và khéo léo từ chối :

- Thật tiếc vì vân bố là ngư phủ, chỉ được phép lưới cá mưu sinh qua ngày. Riêng về việc độ khách qua sông, đại sư hãy chịu khó đi ngược một quãng, ở đó ắt có những huynh đệ trạo phu lấy nghiệp độ khách làm kế sinh nhai.

Tăng nhân nọ ngạc nhiên, vội lên tiếng khi phát hiện thuyền của gã dù chậm vẫn đang lướt xa dần :

- Ý thí chủ muốn nói ở đây cũng có những nghiêm luật khắt khe, quy định rõ ràng phần hành của mỗi người?

Gã bắt đầu chèo nhanh tay trở lại và đành đáp to vì khoảng cách đã ngày càng xa :

- Dọc theo quãng sông này một trăm dặm là phạm vi uy lực của Thủy Bá Vương. Kể cả vãn bối nếu mỗi ngày không đánh bắt đủ số cá như ấn định, ắt khó thoát khỏi những trừng phạt. Mong lượng thứ, vì vãn bối cũng không được phép về quá muộn.

Gã đưa thuyền lướt nhanh. Dù vậy, khi quay đầu nhìn lại, gã thấy tăng nhân nọ thay vì nên bỏ đi, tìm thuyền độ giang, thì lại cứ đứng nguyên vị, nhìn mãi theo thuyền của gã. Chính vì lẽ đó, khi đưa thuyền đến một quãng vắng, gã ngoặt mạnh tay chèo dẫn ngay thuyền vào một lùm cây đại um tùm, hoàn toàn khuất dạng.

Một lúc sau, cùng với chiếc thuyền, gã lại xuất hiện và ung dung tiếp tục đưa thuyền đi xuôi theo dòng sông, thái độ như hạng nhân du. Mãi đến khi chiều tối gã mới vội vàng đẩy mạnh tay chèo cho thuyền về bến. Ở đây, khi tìm cách cho thuyền cập bờ, lách qua nhiều thuyền nhỏ khác đã cập bờ trước, gã liền nghe có tiếng người gọi gã :

- Hôm nay người lại về muộn nữa. Sao vậy, Tiểu Quy? Chỉ hy vọng lần này người đánh cá đủ số, đừng thiếu như từng xảy ra.

Gã không đáp chỉ nhấc từ mặt thuyền lên hai giỏ nặng, chính là các vật gã đã lôi ở góc thuyền ra sau khi phủ lưới che kín một tăng nhân bị truy sát. Nhìn gã nặng nề bước đi với hai giỏ đầy trong tay, giọng nói lúc này lại cất lên cười cợt nhả :

- Ai cũng biết người rất căm hận bọn ta. Dù vậy đối với Thủy Bá Vương lão nhân gia, bất luận ai cũng không được phép ăn không ngồi rồi. Vì thế, Tiểu Quy người, do không thật sự am tường thủy tính, lại có niên kỷ còn quá nhỏ, há lẽ chỉ phó giao cho người mỗi ngày hai mươi cân cá là quá đáng ư? Đừng nghĩ bọn ta có chủ tâm hà khắc với người. Nếu không, ha ha..., vạn nhất bọn ta nương tay với người và để lão nhân gia phát hiện, người nghĩ lão nhân gia dễ dàng bỏ qua ư? Ha ha...

Gã vẫn không đáp, cứ nặng nề mang hai giỏ đầy đi ngang qua một tốp đại hán như cố tình chờ gã đến gần, một đại hán lập tức nghiêng mình chồm người lên nhìn vào hai giỏ nặng của gã. Đến lúc này gã mới lên tiếng, nói qua tiếng thở dồn dập ắt là do mang nặng :

- Một giỏ mười hai cân, một giỏ tám cân. Tất cả đều là cá, lão huynh ắt đã nhìn thấy.

Đại hán nọ xộc tay vào giỏ, sâu đến tận khuỷu tay, miệng thì cười gần :

- Nếu không có Thủy Bá Vương lão nhân gia độ lượng cứu mang, liệu Tiểu Quy người còn tồn tại đến ngày hôm nay chăng? Hay là đã chết đói chết khát, chết bờ chết bụi từ lâu rồi? Đừng giả giọng hân học và hàm ý vô ân bạc nghĩa. Huống hồ ta chưa thể tin tất cả đều là cá. Vạn nhất người dùng thủ đoạn vặt, đặt lẫn đá vào giỏ thì sao?

Hành vi của đại hán làm mất gã tự nhiên nhấm nhằn. Kể cả giọng nói của gã cũng nhẹ lại, như bị hụt hơi :

- Chưa lần nào tiểu đệ gặp may như hôm nay, được những mẻ lưới đầy cá. Huống hồ...

Âm thanh câu nói của gã chợt gián đoạn, do gã đại hán vụt phá lên cười thật to :

- Có thật tất cả đều là cá chăng? Ta cho người cơ hội để lập lại một lần nữa đấy. Ha ha...

Gã giật mình mở bừng hai mắt và phát hiện bọn đại hán hầu như đều chú mục nhìn vào gã với ánh mắt hàm ý đang cười nhạo gã. Thế là gã bối rối, cứ lắp bắp, nói không nên lời :

- Quả thật... quả thật...

Đúng lúc này, từ dưới bến thuyền bỗng có tiếng quát vọng lên :

- Ở đây có thuyền nào ngày hôm nay ngược lên thượng nguồn chăng?

Tiếng quát làm bọn đại hán đều chú tâm nhìn xuống bến. Nhưng trước khi bọn đại hán kịp tỏ lộ phản ứng thì cũng từ dưới bến lại vọng lên tiếng quát khác :

- Không có thuyền nào ẩn chứa kẻ bọn ta muốn tìm. Đây là điều hệ trọng, đừng để phí quá nhiều thời gian, tất cả mau tản khai, sục tìm cho kỳ được lão trọc.

Lúc này trời đã xế chiều, màn đêm đã chực buông xuống. Vì thế bọn đại hán đứng trên bến có phần hoang mang khi bắt đầu lên tiếng hỏi vọng xuống :

- Bọn người từ đâu đến? Có biết đây là phạm vi uy lực của nhân vật nào chăng? Và tại sao tất cả bọn người đều che kín mặt, lại còn mặt y phục dạ hành, chẳng khác gì lũ đạo tặc?

Từ dưới bến có hai bóng nhân ảnh mờ đen lao lướt lên :

- Hóa ra bọn người chỉ là thủ hạ của Thủy bá Vương, một lũ thủy tặc chẳng ra gì. Vậy thì bọn ta có kết liễu bọn người cũng là tạo phúc cho nhiều sinh linh bá tánh. Hãy nạp mạng!!

Đột ngột xuất hiện một bọn dạ hành nhân quyết gây hấn, vì cần đối phó với địch, đại hán nọ vội buông tha gã :

- Tiểu Quy người mau đi đi. Lần này kể như người gặp may, vậy đừng để uổng mạng vì đôi chân chậm chạp và vô dụng của người.

Gã thở hắt ra, nhân đó xoay người bỏ chạy. Đây là lúc hai nhân ảnh mờ đen bắt đầu ra tay khai diễn một trận đồ sát, lưu lại phía sau gã nhiều loạt gào bi thảm :

- Bọn người là, a...a...!!

Bùng! Bùng!

Hự! Hự!

- Mau nạp mạng!

Ầm!!

Oa!!

Diễn biến này khiến gã Tiểu Quy chấn động càng chạy nhanh hơn và lập tức chui vào một gian nhà thấp lè tè được dựng san sát thành một dãy thật dài.

Chợt từ một gian nhà cạnh đó kịp xuất hiện một thanh âm gọi đúng tính danh gã :

- Tiểu Quy người đừng vội. Trái lại hãy mau cho ta biết đã xảy ra chuyện gì? Sao có quá nhiều tiếng gào thét vang lên?

Gã khựng lại và lần này khi lên tiếng đích thực là giọng của gã rất hần học :

- Nếu muốn biết sao tiểu thư không tự đi xem? Xin lượng thứ, vì tiểu nhân cần vội đưa hai giỏ cá nặng này vào ướp, cho kịp mẻ mắm trong ngày.

Và gã biến mất trong gian nhà thấp nhỏ. Ngờ đâu, đuổi kịp theo gã vẫn là âm thanh tuy của nữ nhi nhưng luôn trịch thượng cất vắn gã :

- Chờ đã, vì người chưa thể đi một khi vẫn chưa đáp lời bốn tiểu thư. Mau đứng lại.

Bên ngoài chỉ là mờ tối thì ẩn khuất bên trong dãy nhà thấp lại là một màn đêm đen tối mịt. Nhờ đó gã Tiểu Quy dễ dàng lẩn nhanh vào một trong nhiều thùng gỗ to kê san sát vào nhau. Nhưng lúc gã bắt đầu trút hai giỏ nặng vào một thùng gỗ thì bắt đầu xuất hiện một bàn tay nhỏ nhắn ngăn cản gã :

- Bây giờ ta hiểu vì sao người vội. Bởi trong giỏ của người không chỉ có cá, trái lại còn lẩn khá nhiều đá. Đây là cách người báo đáp ân tình phụ thân ta đã bảy năm dài cưu mang nuôi dưỡng người ư?

Bàn tay của nữ nhi này tuy nhỏ nhưng lại ẩn tàng một lực đạo thừa đủ để ngăn chặn hành vi quả thật toan qua mắt của gã Tiểu Quy. Và điều này làm cho gã lo lắng, chẳng biết phải thanh minh như thế nào.

Chợt ở ngay bên ngoài gian nhà lại xuất hiện những tiếng hô hoán :

- Hãy tìm mau. Nhất định lão trọc chỉ được ẩn giấu đâu đây. Cũng cần tìm gã đã cứu lão trọc.

Liền lúc đó xuất hiện một ánh đuốc, dù chỉ lấp loáng soi sáng qua các dãy thùng gỗ nhưng cũng đủ cho tiểu thư đang cất ván Tiểu Quy hiểu điều gì xảy ra. Tổ ý giận, tiểu thư lập tức lên tiếng :

- Các người là...

Ngờ đâu, thật kinh hoàng, chỉ vừa nghe thanh âm của tiểu thư cất lên, kể cả ngọn đuốc cùng với nhân vật cầm giữ đã thần tốc lao vọt đến, nhanh không thể tả :

- Lại là lũ thủy tặc vô dụng bọn này ư? Hóa ra để toàn mạng, kể cả chỗ hôi hám này bọn người cũng không từ nan, vẫn chui lủi vào ẩn thân. Vậy hãy mau lại đây nào, ha ha...

Không dám chờ tới lúc ánh đuốc tới gần, gã Tiểu Quy lập tức vung mạnh hai tay, hất bay hai giỏ nặng về hai phía. Đồng thời gã cũng thuận tay chop và bịt kín miệng nhân vật được gã gọi là tiểu thư. Cứ như thế, gã lôi tiểu thư chạy theo gã mất hút vào chỗ nào đó giữa dãy nhà chứa toàn các thùng gỗ to đặt sát vào nhau.

Vù...

Ở một trong hai hướng bị hai giỏ nặng lao đến tạo ra một tiếng va chạm lập tức xuất hiện một hắc y nhân che kín mặt với ngọn đuốc sáng trên tay. Và hắc y nhân đưa mục quang loang loáng nhìn quanh cùng với tiếng cười gần như được rít qua vành môi mím lại độc ác :

- Thật đáng khen cho quỷ kế ve sầu thoát xác. Nhưng đối với ta chỉ là trò trẻ con. Hãy mau ra đây nếu không muốn ta phóng hỏa thiêu hủy tiểu liễu đầu người thành thi thể cháy queo quắt.

Nhưng đáp lại hắc y nhân chỉ là khoảng không tĩnh lặng như vốn dĩ nó vẫn tĩnh lặng vì dùng để chứa các thùng gỗ đầy mắ.

Hắc y nhân phẫn nộ quát :

- Nếu đã như vậy ta sẽ cho tiểu liễu đầu người toại nguyên.

Và cùng với tiếng quát, hắc y nhân đột ngột vung tay, chỉ một cái quạt nhẹ nhàng, tợ hồ hồ hững, vẫn đủ uy lực chấn vỡ một thùng to gần đó.

Ầm!!

Từ thùng gỗ cả một lượng nước khá lớn lập tức tuôn trào ra, bốc tỏa nồng nặc mùi hôi thối của hàng ngàn con cá được ủ chết ương trong thùng chỉ ít vài mươi ngày trở lên.

Ào...

Điều này làm hắc y nhân bất ngờ. Đến độ dù đã nhảy vọt về phía sau thì y phục dạ hành của hắc y nhân vẫn bị thấm phần nào nước thối từ thùng gỗ bị quạt vỡ dính vào. Thế là càng thêm phẫn nộ, hắc y nhân lập tức đưa cao ngọn đuốc, chắm cho bén lửa vào phần mái lá của dãy nhà. Mái lá phát hỏa, cháy bùng lên và nhanh chóng lan tỏa đến toàn bộ mọi gian nhà ở xung quanh, tạo nên một trận hỏa công chưa từng thấy xảy ra ở địa phương này.

Ào... ào...

Phùng... phùng...

Lửa bốc cao ngùn ngụt, tạo sức nóng kinh hoàng, làm khô nỏ các vật dụng xung quanh, bất kể được làm từ vật liệu gì. Và sau cùng, cơ hồ tất cả đều làm mồi cho thần hỏa, giúp trận hỏa công thêm kéo dài, với khói đen mù mịt càng lúc càng lan rộng khắp tám phương tứ hướng, ngỡ sẽ không bao giờ tàn lụi.

Ào... ào...

Phùng... phùng...

Không những vậy, khi các thùng gỗ dù bên trong chứa đầy nước và mắ, nhưng khi lớp ngoài bị khô cong, tạo kẽ hở cho nước bên trong chảy thoát ra, lúc các thùng này đến lượt cũng bị phát hỏa và bốc cháy, thì mùi khét đượm bốc lên hòa nguyên vào mùi mắ thối, tạo nên thứ mùi khăm khăm khó ngửi tột cùng. Và cùng với khói đen ngụt bốc cao hoặc lan xa, mùi khăm khăm này cũng tỏa rộng theo mọi phương hướng.

Và có lẽ vì thế, đến khu vực bến thuyền cũng bị phát hỏa, thiêu hủy từng chiếc một, như tạo nên một trận Xích Bích thứ hai, gây ra cảnh lửa cháy phừng phừng ngay trên mặt nước.

Được tận mắt mục kích cảnh này, từ chỗ ẩn thân thật kín đáo, có tiếng nghiêng răng phần hận của vị tiểu thư khẽ cất lên :

- Sao Tiểu Quy người đoán biết thế nào lũ độc ác bọn chúng cũng phóng hỏa đốt toàn bộ những chiếc thuyền?

Cũng ẩn thân kề bên, nhưng gã Tiểu Quy thay vì đáp lời hoặc giải thích thì trái lại vẫn câm lặng, ắt là do mãi chú mục nhìn mọi cảnh quang kinh hoàng đang diễn khai chẳng biết lúc nào kết thúc. Lấy làm lạ, tiểu thư xoay nghiêng nhìn gã :

- Người không nghe ta hỏi? Hay là người chẳng dám lên tiếng vì sợ lũ ác nhân còn quanh quẩn đâu đây và phát hiện?

Gã cũng xoay nghiêng nhìn đáp lại ánh mắt của vị tiểu thư :

- Trận cháy đã kéo dài suốt đêm, hướng hồ khi đốt hết mọi thuyền bè cũng là lúc bọn ác nhân triệt thoái, đương nhiên chẳng thể bảo tại hạ không lên tiếng vì sợ bị phát hiện?

Ả tiểu thư càng tròn mắt kinh ngạc hơn nhìn gã :

- Chỉ dựa vào hành vi phóng hỏa đốt thuyền, người quả quyết bọn sát nhân đã triệt thoái? Nếu vậy sao người vẫn giữ ta ẩn thân cạnh người? Ắt phải có nguyên do nào đó đúng không?

Gã từ tốn đáp lời, tựa hồ vừa ngẫm nghĩ vừa đáp :

- Nhất định bọn chúng đã triệt thoái. Tuy vậy, nào ai dám quả quyết, bọn chúng không ngấm ngầm mai phục giám sát từ xa để dễ bề phát hiện bất kì nạn nhân nào vì may mắn còn sống sót nên nhất định tìm đường bỏ trốn. Nếu không sợ bị mất mạng tiểu thư cứ thử bỏ đi thì rõ.

Vị tiểu thư thở hắt ra :

- Ta không thể phủ nhận lập luận này của người. Nhưng theo người ta còn phải ẩn thân bao lâu nữa? Vì một là ta vẫn lo canh cánh cho sinh mạng thân phụ. Và hai là khắp thân ta đều thối khắm mùi mắm. Người thì không sao, riêng ta là tiểu thư, đâu thể tiếp tục chịu mãi cảm giác này?

Gã cười gằn và hần học hỏi ngược lại :

- Tại hạ cũng là người như tiểu thư, sao bảo với tại hạ phải chịu đựng mùi mắm thối cũng không sao? Và nếu biết trước ý của tiểu thư là thế này, phải chăng tại hạ đã hành động sai khi cố tình kéo tiểu thư theo chui vào một thùng gỗ chứa đầy mắm cùng ẩn thân lánh nạn?

Ả tiểu thư lại tiếp tục thở hắt ra lần nữa :

- Người ám chỉ ta nên cảm kích người, vì nhờ người, sinh mạng ta được bảo toàn? Dù vậy, trước khi có lời đa tạ, người hãy thành tâm tỏ bày một câu. Người biết võ công? Khi nào vậy?

Gã nhún vai, vẻ khinh khỉnh :

- Tiểu thư đừng tra gạn vô ích, chỉ nên biết rằng cũng nhờ tại hạ am hiểu võ công, tiểu thư mới được toàn mạng.

Ả kinh nghi :

- Người mặc nhiên thừa nhận từ lâu đã ngấm ngấm tu luyện võ công? Cũng có nghĩa bấy lâu nay người luôn lảng lạng sắp đặt và sẽ nhất định sẽ tiến hành một dự mưu nào đó đối với phụ thân ta?

Gã cười cười :

- Đại ân của Thủy Bá Vương lệnh tôn là điều hàng khiến tại hạ canh cánh trong lòng, chỉ mong có ngày báo đáp.

Ả tiểu thư giật mình :

- Người không phủ nhận thái độ luôn oán hận phụ thân ta ra mặt? Vậy thì việc luyện võ công chỉ là báo hận, nào phải báo đáp ân tình, đúng không? Hãy nói đi, vì sao người hận phụ thân ta? Đừng quên, nếu không nhờ những hạt cơm của Thủy Bá Vương thân phụ, Tiểu Quy người còn sống tới ngày này chẳng?

Gã bật rít :

- Xin tiểu thư cần ngôn cho. Vì nếu còn lần nào nữa gọi tại hạ là Tiểu Quy thì hãy nhớ kẻ thọ ân tình của lệnh tôn chính là tại hạ, không phải Tiểu Quy. Thế nên khi đã không thọ ân thì Tiểu Quy đương nhiên chẳng cần báo đáp, có chăng chỉ là báo hận mà thôi.

Tiểu thư lại giật mình một lần nữa :

- Hóa ra người luôn mặc cảm vì bị mọi người cột nhả cho người là hạng rùa đen thụt đầu vào cổ? Vậy sao bấy lâu nay người vẫn không phản ứng?

Gã lại cười cười :

- Có ích chẳng, tiểu thư, một khi tại hạ đặt chân đến đây đã bị mọi người khinh miệt? Huống hồ người đầu tiên khởi xướng tất cả mọi điều đó chính là tiểu thư.

Ả bối rối :

- Tất cả chỉ là những trò đùa. Và khi ấy, ta cũng như người, chỉ mới lên bảy lên tám. Thật không ngờ người vẫn để tâm, ôm hận mãi đến hôm nay.

Gã gay gắt phản bác :

- Lời tiểu thư liệu có thật tâm chẳng? Vả lại, như tại hạ vẫn nhớ, mọi thái độ của tiểu thư thoát tiên được xuất phát từ những lời lẽ luôn tỏ ra rất xem thường gia mẫu. Đương nhiên thuở ấy tiểu thư vẫn còn thơ dại. Vậy thì thái độ miệt thị của tiểu thư giành cho gia mẫu tại hạ phải chăng là do ai đó mớm ý? Là lệnh tôn chẳng? Hay là một trưởng bối nào đó của tiểu thư? Hãy nói đi vì sao xảy ra chuyện này? Gia mẫu chỉ là một phụ nhân chân yếu tay mềm, có sao bị người người miệt thị?

Ả do bị hỏi dồn, ả bắt đầu có phản ứng đáp trả :

- Nói như vậy, chuyện xảy ra hôm nay cho mọi người quanh đây, với kết quả người vẫn toàn mạng, nhất định đang khiến người hả hê?

Gã thừa nhận ngay :

- Không sai. Và tại hạ sẽ còn mãn nguyện hơn, nếu mục kích cảnh rồi tiểu thư cũng đến lượt lâm vào tình trạng tứ cố vô thân, chỉ còn lại một mình, hoàn toàn đơn độc, chỉ có thể cậy dựa vào bản thân tương tự tại hạ từng chịu đựng bấy năm qua.

Ả tái mặt :

- Người thật độc ác, dám nguyên rửa và mong phụ thân ta bị bọn hung nhân hạ sát ư?

Gã đảo mắt nhìn quanh :

- Bọn chúng không chỉ độc ác, bản lĩnh của bọn chúng cũng thật sự cao cường. Thảm trạng đã xảy ra từ đêm qua, đến lúc này trời lại rạng sáng. Thế nhưng, như tiểu thư thấy đấy, quanh đây chẳng còn ai hiện diện, kể cả những viện binh, là thủ hạ của Thủy Bá Vương lệnh tôn, lý ra đã phải xuất hiện, Nhưng quả thật chẳng thấy một ai. Vậy thì đâu cần tại hạ nguyên rửa, đích thực mọi chuyện đã xảy ra đúng như những gì cần phải có. Tóm lại, tại hạ độc ác hay không, thì sinh mạng lệnh tôn cho đến lúc này e chẳng thể khả quan.

Ả sợ hãi, khuôn mặt vừa tái vừa méo xệch và bất chợt tru tréo lên :

- Có tâm địa như người quả là bất nhân bất nghĩa. Phải chăng vì đã biết thế nào phụ thân ta cũng khó vượt qua tử cảnh nên người cố tình cứu mạng ta? Dụng tâm độc ác của người chỉ là muốn đẩy ta vào cảnh cùng quẫn, càng khốn cùng thì người càng toại nguyện? Đúng không? Người đừng chối. Chính lúc này người đã nói quá mình bạch. Vậy thì đừng bao giờ mong ta ghi nhớ ân cứu mạng của người. Trái lại ta sẽ mãi mãi hận người. Người là kẻ vong ân bội nghĩa. Hạng như người, xuất thân từ mục chỉ biết bán trôn nuôi miệng

là mẫu thân người đó, quả nhiên không sai chút nào so với phụ thân ta từng nhận định, thi ân cho hai mẫu tử người rồi sẽ là nuôi ong tay áo. Và kỳ thực đúng như vậy. Ta hận người, Tiểu Quy, ta hận người.

Đến lượt Tiểu Quy tái mặt, diện mạo cũng méo xệch :

- Người bảo sao? Có đờm lược hãy lập lại một lần nữa xem? Người bảo mẫu thân ta là hạng người như thế nào? Và lại, như ta vừa cảnh báo, sao người vẫn dám gọi ta là Tiểu Quy? Qui là rùa, người lại miệt thị, xem ta là hạng rùa đen thụt cổ ư?

Ả tiểu thư không sợ. Trái lại, với vẻ quật cường hiêm thấy ở các nữ nhân, ả hung hăng gào thét :

- Ta chỉ nói theo sự thật. Mẫu thân người là hạng bán trôn nuôi miệng. Tương tự suốt bảy tám năm qua người nghĩ mẫu thân người đi đâu? Cho người hay, khi đã có thể bỏ phế người ở đây, mẫu thân người đã ngựa quen đường cũ, đã...

Gã cuồng nộ bật quát :

- Câm ngay. Ta không hề tin những lời xảo trá, do người bịa ra. Nếu còn nói nữa, đừng trách ta độc ác.

Ả quát lớn hơn :

- Vậy chờ gì nữa, hãy giết ta đi. Nhưng cho người hay, dù ta chết thì sự thật vẫn không thay đổi. Nếu không tin, người bắt đầu tìm mẫu thân người được rồi. Cứ tìm đi, rồi sẽ thấy những gì ta nói là đúng hay sai? Hãy giết ta đi. Hay người vẫn là hạng rùa đen thụt cổ, chỉ dám nói nhưng không đủ đờm lược thực hiện?

Gã càng nghe càng thêm cuồng nộ. Tuy vậy, bất ngờ gã quay người bỏ chạy. Và vì cuồng nộ nên gã chạy thật nhanh, bất chấp mọi chỗ gã chạy qua vẫn còn âm ỉ lửa bốc tỏa hơi nóng ngùn ngụt. Có thể nói gã chạy như chỉ để phát tỏa bao cơn giận đang thật sự âm ỉ cháy trong gã và là chạy bất kể phương hướng.

2. Thoát Hang Hùm Lại Sa Miệng Hổ-dấu Vô Dụng Vẫn Nhờ Tâm Cơ

Trên một lạch nước ngầm, gã lẳng lặng cản trọng chèo thuyền len lỏi qua các rặng lau sậy mọc cao khỏi đầu. Chỉ thỉnh thoảng gã mới tự cho phép bản thân nhô đầu lên, nhìn thật nhanh phương hướng, cao trên chòm các rặng lau sậy. Nhờ đó, cách di chuyển của gã không những chẳng lo sợ bị ai phát hiện mà còn âm thầm đi theo phương hướng đã định.

Gã đã đưa thuyền đến một cồn đất nhỏ. Trên đó, vì còn là cồn đất nên cũng có lau sậy mọc cao, dù vậy, nhờ đã đến chỗ có nền đất vững chắc, gã tin chắc sẽ thoát khỏi cảnh mãi dong thuyền hướng hồ giữa khóm lau sậy chính gã đã tự tay dựng ở đây một gian lều cỏ nhỏ nhỏ. Gã phóng từ thuyền lên bờ, đoạn dùng tay kéo thuyền lên mặt cồn đất, khỏi phải cột dây neo thuyền, vì chính mặt đất đã giữ thuyền yên chỗ.

Đúng lúc đó, ở giữa lòng thuyền chợt bật lên tiếng rên :

- A... sao tiểu thí chủ... vẫn tiếp tục bận tâm với bản tăng? Có biết là... họa sát thân cho... tiểu thí chủ chăng...? A...

Gã lại bước lên thuyền, chỉ để khom người đỡ và dìu một tăng nhân cùng chui vào gian lều cỏ của gã :

- Đã đưa Phật thì phải đưa tới Tây Thiên, cứu người thì phải cứu cho trót. Huống hồ điều gọi là họa dù gì đã xảy ra.

Tăng nhân lo ngại, vội lên tiếng dù thanh âm thốt ra vẫn cứu thều thào, chứng tỏ hãy còn chịu tác động của vết trọng thương từng xuất huyết ở thất lưng :

- Bọn chúng lại gây những thảm cảnh gì? A di đà Phật, cầu mong đừng vì chuyện của bản tăng khiến nhiều sinh linh uống mạng.

Gã đặt tăng nhân ngồi trên lớp cỏ khô mềm phủ kín nền của gian lều cỏ. Đồng thời gã kể lại toàn bộ, cuối cùng thì nói :

- Chuyện xảy ra đêm qua. Tuy bọn hung nhân đều che kín diện mạo nhưng vẫn bối vẫn nhận ra thanh âm giọng nói của một nhân vật từng gặp ngay sau khi tình cờ cứu mạng đại sư. Chuyện này là thế nào? Có

phải tất cả bọn hung nhân đều từng thí phát quy y như đại sư? Và vì sao cũng là Phật môn đệ tử, bọn họ lại chủ ý sát hại đại sư?

Tăng nhân lắc đầu đầy thiếu não :

- Nếu mọi việc đúng như tiểu thí chủ vừa kể, bản tăng chính là nguyên nhân đã khiến đêm qua có nhiều người vong mạng? Chao ôi, nghiệp chướng này dù chỉ gián tiếp thì bản tăng cũng có phần trách nhiệm. A..., Phật tử từ bi xin điểm hóa đệ tử vượt thoát bến mê.

Gã đứng lên :

- Dích thực bọn chúng vì truy tìm đại sư nên gây thảm sát. Dù vậy, những kẻ xấu số chưa hẳn là vô tội. Nhưng thôi, đại sư có lòng nhân muốn nhận trách nhiệm về bản thân thì tùy. Và đã vậy, thoát tiên đại sư hãy tự lo sao cho bản thân mau bình phục, tiếp đó hãy nghĩ cách ngăn chặn bọn hung nhân gây thêm tội ác. Nhân tiện cũng nói thêm, ở đây vẫn bố thí đã chuẩn bị một ít lương khô ắt đủ để đại sư chi dụng cho đến ngày phục hồi thương thế. Xin hãy bảo trọng.

Tăng nhân gượng cười, thốt lời cảm kích :

- Tiểu thí chủ cũng hãy bảo trọng. Một lần nữa xin đa tạ ân tình của tiểu thí chủ, A di đà Phật.

Gã bước đi nhưng nghĩ sao chợt dừng lại :

- Văn bối quên chưa nói nếu muốn ly khai chỗ này đại sư cứ dùng thuyền, lựa lúc nước ròng cho thuyền trôi ra cửa sông. Bằng không, khắp xung quanh đều mệnh mông nước, có thể đại sư chỉ lẫn quẩn mãi vẫn lạc giữa các lau sậy. Xin cáo từ.

Tăng nhân chợt hỏi :

- Tiểu thí chủ nếu lưu lại thuyền cho bản tăng thì thoát đi như thế nào?

Gã chỉ mỉm cười và nhún vai :

- Văn bối tự biết lo liệu. Huống hồ nơi đây quả thật chẳng còn gì đáng để văn bối bận tâm lưu lại. Nếu thật sự quan tâm, đại sư hãy chúc cho văn bối sớm tìm được mẫu thân thì hơn.

Tăng nhân ái ngại nhìn theo cho đến khi gã khuất dạng ở đâu đó giữa vùng lau sậy mọc bạt ngàn.

Gã phát hiện có tiếng động sột soạt khả nghi, lập tức dừng lại và trầm mình xuống, ngấp cả đầu vào nước, ngay bên cạnh một khóm sậy xanh um. Sau đó một lúc, khi gã nhô đầu lên thở trọc khí ra và toan hít một hơi thanh khí vào người, chợt cách đây không xa vang lên một câu hỏi, dù khẽ nhưng gã vẫn nghe rõ :

- Có phát hiện manh mối nào chăng? Không khéo mùi khẳm thối chúng ta vừa ngửi chẳng thể xuất phát từ đâu ngoài cơ thể nha đầu này. Sao chúng ta quá dễ để nha đầu dối gạt?

Thanh âm hốt hoảng của ả tiểu thư lập tức cất lên :

- Chư vị nên tin tiểu nữ, gã không tinh thông thủy tính, bản thân lại chẳng có thuyền, nhất định gã chỉ ẩn thân đâu đó trong vùng lau sậy này. Còn thoát ra sông, gã tự tìm cái chết.

Có tiếng quát nạt, quả quyết ả tiểu thư cổ tình bịa chuyện :

- Chớ có nói nhảm. Vì một người không tinh thông thủy tính làm sao dám đưa thuyền lên thượng nguồn, là nơi có rất nhiều địa hình hiểm trở, chắc chắn sẽ mất mạng? Tương tự chuyện gã ngấm ngấm tự luyện võ công, nha đầu người liệu còn dám đề quyết gã thực sự không tinh thông thủy tánh?

Giọng nói của ả tiểu thư nhẹ lại và run rẩy :

- Từ lâu gã đã có ý đồ bất lợi cho phụ tử tiểu nữ, quả thật gã cũng có thể rất am hiểu thủy tính nhưng cố tình che giấu. Tiểu nữ nào dám nửa lời nói gạt chư vị?

- Nha đầu người là ái nữ Thủy bá Vương? Đã vậy người có suy nghĩ gì khi mình bạch phụ thân người quả thật đã do bọn ta lỡ tay sát hại?

Ả tiểu thư càng thẹn run giọng hơn khi tỏ bày tâm trạng :

- Phụ thù không báo đâu phải là người. Tuy nhiên đối với chuyện này tiểu nữ ngàn lần không dám xem chư vị là hung thủ. Trái lại, nhờ chư vị tiểu nữ mới rõ, tất cả đều do gã Tiểu Quy chủ tâm đem đến họa diệt môn cho mọi người, ngoại trừ một mình tiểu nữ. Xin cho tiểu nữ cơ hội tự thân tìm và kết liễu gã để báo thù. Đại ân này của chư vị tiểu nữ ngàn lần chẳng bao giờ quên.

- Dù nha đầu người có tâm báo hận bọn ta cũng chẳng có gì đáng lo ngại. Vì muốn hạ thủ người, chỉ cần bọn ta cất tay một lượt là xong. Tuy nhiên, ha ha..., lời thỉnh cầu của người cũng đáng được chấp nhận. Chỉ với điều kiện là phải vận dụng mọi am hiểu về địa hình của người, giúp bọn ta truy tìm cho đến khi toại nguyện. Bất luận gã đang ẩn quanh đây hay như kinh ngư xổng thoát ra sông từ lâu? Ha ha...

Ả tiểu thư đáp ứng ngay :

- Tiểu nữ quyết tận lực, nhưng địa hình quanh đây rất rộng, chỉ ngại gã đã thoát đi từ lâu.

- Yên tâm, cạnh gã còn có một nhân vật đã bị trọng thương nghiêm trọng. Gã muốn thoát nhanh trừ phi phải có bản lĩnh thật cao minh, là điều không thể nào có được. Ha ha...

Những điều nghe được làm gã rúng động. Vì thế với một đoạn sậy ngậm trong miệng, gã lặng lẽ lùi lại toàn thân vẫn tràn ngập vào nước chỉ hô hấp, thay đổi thanh trọc khí bằng đoạn sậy mà gã đã để nhô một đầu cao hơn mặt nước một ít, rất dễ lằm vào vùng lau sậy sinh trưởng khắp xung quanh.

Gã quay lại gian lậu cỏ và thở hắt ra lúc phát hiện tăng nhân cũng đang nhìn gã bằng ánh mắt kinh ngạc :

- Ả ái nữ của Thủy Bá vương thật vô dụng, không những đã sơ suất để bọn hung nhân phát hiện bắt giữ, ả còn cam tâm giúp chúng truy tìm văn bối, mong qua đó sẽ tìm được đại sư.

Tăng nhân gật nhẹ đầu :

- Ngay từ đầu bản tăng đã nói chúng không dễ bỏ qua chuyện này. Thật không phải vì làm hệ lụy đến tiểu thí chủ.

Gã buông người ngồi phịch xuống chỗ tăng nhân đang nằm :

- Bọn chúng quả nhiên lợi hại, đã đón biết văn bối rất tinh thông thủy tính. Dù vậy để thoát đi một mình, thú thật văn bối đã có cách khiến chúng không phát hiện. Thương thế của đại sư sao rồi? Có thuyền giảm phần nào chăng?

Tăng nhân lắc đầu :

- Bản tăng có nghe tiểu thí chủ thừa nhận biết võ công. Nếu vậy ắt tiểu thí chủ có thể đoán biết tình trạng của bản tăng như thế nào với nội thương đã khiến nhiều kinh mạch bị tổn thương đến tắc nghẽn. Không những vậy, để có thể tự đi lại bản tăng tự lượng khó thể thực hiện chỉ ít là trong vòng mười mười lăm ngày. Tiểu thí chủ xin đừng quá bận tâm. Trái lại hãy nên nhanh chóng ly khai, đừng dính sâu vào việc này.

Gã cau mày nhíu mắt :

- Như đã nói, lưu đại sư tại đây sớm muộn gì cũng bị chúng phát hiện. Điều này có khác gì văn bối trước thì cứu, sau đó lại bỏ rơi đại sư? Nếu sớm biết như vậy, thà ngay từ đầu văn bối đừng can thiệp. Đằng này, chuyện đó thì bọn hung nhân đã biết, lại còn đang đe dọa, buộc ả tiểu thư tìm văn bối. Vậy hậu quả sẽ như thế nào đối với ả nếu để bọn chúng tìm thấy? Đại sư có hiểu ý văn bối chăng? Tóm lại, để ả tạm an toàn, nhất định văn bối sẽ nghĩ cách đưa đại sư cùng thoát. Chúng càng chậm phát hiện thì sinh mạng ả càng thêm kéo dài. Riêng về thương thế của đại sư, thú thật văn bối cũng không biết gì nhiều. Nhưng cứ để đại sư hiện thời khó thể tự đi lại thì văn bối đành theo đó liệu phương thích hợp.

Tăng nhân kinh ngạc :

- Ý muốn nói tiểu thí chủ chẳng am hiểu nhiều lắm về võ công?

Gã ngượng ngùng :

- Đại sư nghĩ văn bối được bao nhiêu niên kỷ? Chỉ mới mười lăm thôi, hướng hồ về võ công là do văn bối tự luyện. Do vậy bây giờ nghĩ lại văn bối mới biết bản thân đã quá khoắc lắc khi huênh hoang tự nhận là

người am hiểu võ công. Kỳ thực so với thân thủ của bất kỳ ai trong bọn hung nhân văn bối nhất định chỉ nạp mạng nếu manh động cùng họ đương đầu.

Tăng nhân chợt nhìn chăm chăm vào gã :

- Bây giờ hãy nói về ả tiểu thư ái nữ của Thủy Bá Vương đúng không? Không phải tiểu thí chủ vẫn muốn báo hận sao? Vậy có gì tỏ ra lo lắng cho sinh mạng ả?

Gã ngượng cười - Đương nhiên văn bối có đôi chút oán hận, nhất là với phụ thân ả. Nhưng văn bối khó có thể tha thứ cho bản thân nếu vì việc này ả mất mạng.

- Ý là tiểu thí chủ muốn ả sống, hầu cũng lâm vào cảnh trạng cô cút, tứ cố vô thân tương tự như tiểu thí chủ?

Gã lắc đầu - Đây là lời văn bối thốt ra trong lúc nóng giận. Kỳ thực, là nam nhân ai lại dễ tâm chấp nhất với bọn nữ nhân. Huống hồ ả quen sống trong cảnh được người người phục dịch. Nay có sự như thế này, một mình ả lênh đênh cơ khổ, nghĩ lại văn bối cảm thấy xót xa cho ả - Nói cách khác, tiểu thí chủ vì trượng nghĩa mới tìm cách cứu ả cùng thoát tử nạn đêm qua?

Gã lắc đầu :

- Văn bối nào dám tự phụ, cho bản thân là bậc quân tử hay trang anh hùng hảo hán, sẵn sàng bỏ qua bao oán hận từ lâu vẫn chất chứa trong lòng để cứu mạng ả đêm qua. Trái lại do tình thế bất buộc, nếu đêm qua để bọn hung nhân phát hiện đương nhiên phần số của ả nhất định phải chết, nhưng thế nào cũng hệ lụy đến văn bối, thế nên văn bối không thể không cứu ả.

Tăng nhân chợt chép miệng :

- Bần tăng có thể tin đây là những lời thật sự thành tâm của tiểu thí chủ? Thế mà bần tăng nghĩ tiểu thí chủ vì báo hận, nhất quyết chẳng từ bất kỳ thủ đoạn nào, kể cả ý nghĩ cứu mạng người là để đẩy người vào cùng chung khổ cảnh như tiểu thí chủ từng chịu đựng. Có thật tiểu thí chủ chưa bao giờ có ý nghĩ độc ác này chăng?

Gã nhăn nhó :

- Để văn bối nói rõ hơn nha. Là thế này, để báo thù hay phục hận nhất định văn bối không hề ngại bất kỳ thủ đoạn nào. Tuy nhiên với bản chất và khí chất nam nhi, văn bối quyết chẳng bao giờ hơn thua với nữ nhi.

Đến đây tăng nhân chợt hỏi gã :

- Vậy tiểu thí chủ đã có phương cách gì chưa nếu vẫn khẳng khái muốn cứu bần tăng cùng thoát.

Gã đáp :

- Hiện thời thì chưa, nhưng không có việc gì phải vội. Vì để tìm ra chỗ nấu thân này của văn bối, bọn chúng phải mất chỉ ít vài ba ngày, vậy là thừa đủ thời gian cho văn bối nghĩ được phương cách khả dĩ hoặc thích hợp.

Tăng nhân lại hỏi :

- Về thủy tính tiểu thí chủ đạt mức tinh thâm như thế nào, có cao minh hơn bản lĩnh võ công của tiểu thí chủ chăng?

Gã phì cười :

- Ở ghềnh đá nơi văn bối cứu mạng đại sư, vốn là chỗ có địa hình hung hiểm nhất và chưa hề có một ai dám mạo hiểm dù chỉ là chèo thuyền quanh quần ở đấy. Cũng vì lẽ đó, văn bối vẫn lên một mình chèo thuyền đến đây để tu luyện thủy công. Và kết quả thế nào ắt đại sư có thể tự đoán hiểu.

Tăng nhân hoài nghi :

- Tiểu thí chủ không những tự luyện võ công mà còn nhẫn nại, chịu đựng gian khổ, quyết luyện thủy tính, chủ tâm của tiểu thí chủ là gì? Hay là đúng như ái nữ của Thủy Bá Vương đề quyết, tiểu thí chủ có mưu đồ bất lợi, toan ám toán Thủy Bá Vương chăng?

Gã giật mình và hết sức thán phục - Đại sư đoán không sai. Tuy nhiên, xin cũng nên hiểu ngoài mưu định ấy đích thực vẫn bồi chẳng còn cách nào khác để báo hận thay gia mẫu.

Tăng nhân cau mày :

- Chỉ vì ngộ nhận, hoặc xuất phát từ một định kiến nào đó, họ mới lỡ lời và đề quyết lệnh đường là hạng người tương tự như kỹ nữ. Đâu thể vì thế tiểu thí chủ nuôi hận và bằng mọi cách gây bất lợi, nhất là toan làm hại đến tính mạng họ?

Gã chợt nghiêng răng, khê rít từng tiếng :

- Cách họ gọi không hề do lỡ lời. Tương tự, thái độ miệt thị của họ đều xuất phát từ chủ ý của lão tặc Thủy Bá Vương. Vì nhân lúc gia mẫu lâm cảnh cùng quẫn, cần một chỗ dung thân, nhất là cho vẫn bồi, lão Thủy Bá Vương đã cưỡng bách, buộc gia mẫu phải hiến thân cho lão. Điều này do gia mẫu tự miệng nói ra. Và chưa hết, sau do gia mẫu đột ngột thất tung, đại sư nghĩ sao nếu vẫn bồi luôn đề quyết là do lão ngấm ngấm hạ độc thủ?

Tăng nhân động tâm.

- Vẫn bồi từng suy nghĩ nhiều về điều này và minh bạch rằng đã có nhiều nguyên do khiến lão không cần lấy mạng vẫn bồi. Thứ nhất, ắt lão không hề nghĩ chuyện xấu xa của lão đã được gia mẫu kể tất cả cho vẫn bồi. Huống hồ vẫn bồi mới lên bảy, nghĩa là còn quá nhỏ. Thứ hai, trong phạm vi trăm dặm quanh đây đều là thủ hạ của lão, dĩ nhiên lão đâu cần lo ngại một đứa bé luôn được lão cho là vô dụng. Trái lại lão vẫn cứ mang tin rằng sẽ có ngày vẫn bồi nữa trở thành thủ hạ của lão.

Tăng nhân thở dài :

- Với niên kỷ hãy còn nhỏ như tiểu thí chủ nhưng lại sớm có những suy nghĩ và lập luận sâu xa thế này, thật khiến bản tăng khó ngờ. Tuy nhiên, hãy nghe bản tăng khuyên một câu, là đừng vội nên kết tội bất luận một ai khi chưa có đủ bằng chứng cần thiết. Trong trường hợp này, tiểu thí chủ nên chờ khi gặp lại lệnh đường. Vì biết đâu lệnh đường do ẩn tình nào đó đã tự lý khai và không hề bị Thủy Bá Vương sát hại. Sở dĩ bản tăng nói như thế bởi nhân vật võ lâm không ai lại không biết đến câu trăm thảo trừ căn. Và Thủy Bá Vương không thể xuẩn động đã sát hại lệnh đường còn lưu lại sinh mạng tiểu thí chủ để tự chuốc lấy họa sau này.

Gã gật đầu :

- Vẫn bồi tuy bán tín bán nghi nhưng kể từ khi nghe ả tiểu thư nói, trong thâm tâm vẫn hy vọng gia mẫu hãy còn sống. Hơn nữa lão tặc đã lâm thảm họa, mọi oán cừu kỳ thật đã tiêu tan, vẫn bồi xin nghe theo lời của đại sư.

Tăng nhân mỉm cười :

- Nhưng hãy trở lại những gì chúng ta đang đề cập. Bản tăng có một chủ ý, chỉ cần tiểu thí chủ đủ dũng lược thực hiện thì chuyện thoát nạn chỉ trong tầm tay.

Gã háo hức hỏi - Đại sư có kế cao minh gì?

Tăng nhân bảo - Tiểu thí chủ am tường thủy tính, hãy tận dụng điều đó, đưa bản tăng quay lại ghềnh đá nguy hiểm. Chỉ cần thực hiện được là không cần lo bọn chúng quay lại để tìm chúng ta. Vì chẳng có ai có thể nghĩ chúng ta dám quay lại chỗ chúng ta đã thoát.

Gã thán phục :

- Thật cao minh. Và điều này quá dễ. Vẫn bồi sẽ đưa đại sư đi ngấm dưới mặt nước, và hô hấp thì mỗi người sẽ ngậm một ống lau sậy vào miệng, chúng ta lại nhân lúc đêm tối để thực hiện, nhất định sẽ không bị ai phát hiện.

Tăng nhân lại mỉm cười :

- Nhưng đừng quên, tất cả chỉ trông mong vào một mình tiểu thí chủ. Vạn nhất do thủy tính kém hoặc ngẫu nhiên nào đó bị chúng phát hiện, bần tăng có chuốc hậu quả cũng là điều đương nhiên, chỉ ngại là gây hệ lụy cho tiểu thí chủ. Hãy cân nhắc và đừng miễn cưỡng.

Gã tự tin gật đầu :

- Văn bối đã trở thành kẻ bị chúng truy tìm, cho dù hậu quả có thể nào quyết không dám trách và bảo là do đại sư gây ra.

Đoạn gã tự bẻ hai đoạn sậy :

- Không bao lâu nữa trời sẽ chập choạng chiều, chính là thời khắc thích hợp để văn bối khởi sự. Đại sư quyết định chưa? Chấp nhận mạo hiểm chứ?

Tăng nhân bảo :

- Người cần cân nhắc quyết định là tiểu thí chủ. Và tiểu thí chủ vô ngại thì bần tăng luôn sẵn sàng.

Gã gặt đầu, đặt một đoạn sậy vào miệng tăng nhân :

- Thời gian chúng ta di chuyển ngầm dưới nước sẽ rất dài. Cần nhất là đại sư đừng để đoạn sậy bị rơi. Kỳ dư mọi chuyện xin hãy yên tâm phó mặc cho văn bối.

Tăng nhân cảm kích :

- Tiểu thí chủ quả là người can trường nghĩa đảm, xứng là nam tử hán đại trượng phu. Xin đa tạ.

Gã xua tay :

- Đại sư chớ quá lời. Kỳ thực văn bối là hạng người dễ gặp việc càng khó càng quyết tâm thực hiện cho kỳ được mới thôi. Huống hồ đây là việc cũng can hệ đến sinh mạng văn bối, đâu thể bảo chỉ do cứu mạng đại sư, khiến văn bối mạo hiểm?

Gã đưa tăng nhân ly khai cồn đất và bắt đầu thực hiện theo ý định, cùng nhau di chuyển ngầm dưới mặt nước, với cảnh chập choạng của hoàng hôn quả thật đã buông phủ khắp nơi.

* * * * *

Dưới ánh dương chói chang của giờ Ngọ, gã nghiêng người, dung thân che bớt ánh nắng gay gắt chiếu ngay vào mặt tăng nhân, đồng thời gã vừa lay vừa gọi bên cạnh tai tăng nhân :

- Đại sư nếu nghe thì mau tỉnh lại và đáp lời ngay. Đại sư có nghe chăng?

Và lần này gã hài lòng vì thấy tăng nhân đang có dấu hiệu động đậy, chứng tỏ đã lai tỉnh. Quả vậy tăng nhân chợt ứ ớ hỏi gã :

- Bần tăng đã bắt tỉnh ư? Thật cực nhọc cho tiểu thí chủ biết bao.

Gã vẫn nghiêng người che ngay trên phía đầu của tăng nhân và vội thì thào :

- Đừng nói gì nữa nhất là về thân phận của đại sư. Trái lại, hãy nghe cho kỹ, chúng ta sẽ thoát hiểm nếu đại sư không phản đối vì văn bối đã lỡ nhận đại sư là bá phụ.

Còn nữa, do tình thế bất đắc dĩ, hiện chúng ta vẫn đang lênh đênh trên dòng sông. Văn bối đã giải thích với nhà thuyền, chúng ta vì thủy tặc đánh cướp nên một là đại sư mới bị trọng thương và hai là đành nài nỉ họ cho chúng ta đi nhờ một quãng. Nhớ đấy, đừng bao giờ đại sư lỡ lời, thốt ra bất kỳ câu niệm Phật nào nữa tương tự, hãy gọi văn bối là tiểu diệt và đừng ngạc nhiên nếu nghe văn bối gọi đại sư là đại bá phụ.

Tăng nhân hiểu mọi lẽ rất nhanh :

- Tính danh của tiểu diệt người như thế nào? Phòng khi có ai cật vấn, mưu kế này mới không bị lộ sơ hở. Hay đại bá phụ ta cứ gọi người là Tiểu Quy?

Gã thoáng cau mặt :

- Tiểu diệt họ Trương tên Khánh Long. Nhưng mọi người thay vì gọi Tiểu Long như cách gia mẫu vẫn gọi thì cố tình đổi lại là Tiểu Quy. Và đã vậy, đại bá phụ cũng nên mang họ Trương như tiểu diệt mới ổn.

Tăng nhân chợt nhắm mắt lại :

- Thật lạ, tục danh của ta khi chưa thí phát qui y cũng ở họ Trương. Vậy là do thiên ý chăng khi có sự trùng hợp này?

Gã chợt cau mày :

- Bọn nhà thuyền này thật keo kiệt. Từ khi biết tiểu diệt chẳng có dù là một mẫu bạc vụng để trao ra, tạm gọi là lộ phí, họ liền bỏ mặc, chẳng lần nào đoái hoài đến. Đã vậy còn nhẫn tâm, không chấp nhận tiểu diệt đưa đại bá phụ vào chỗ nào đó để tránh nắng. Ngừ này dù đến lúc phải dùng bữa, ắt họ cũng chẳng động lòng trắc ẩn, bỏ thí cho chúng ta, thậm chí chỉ một bát cơm. Đại bá phụ nhất định đang rất đói, đúng không?

Tăng nhân lại nhìn mặt gã :

- Thì cũng như Tiểu Long người ắt hẳn rất đói, đúng không? Nhưng cứ an tâm, đại bá phụ ta đã có cách kiến cho họ cư xử tốt hơn. Mau gọi họ lại đây.

Gã hoang mang :

- Nếu đại bá phụ có mang sẵn ngân lượng trong người thì mau lấy ra, tự tiểu diệt đưa cho họ cũng được.

Tăng nhân bảo :

- Ngay lúc này thì không, nhưng rồi sẽ có. Cứ gọi họ lại đây, ắt Tiểu Long người khắc rõ.

Gã nghi ngại :

- Họ không chấp nhận những lời hứa hão đâu. Tiểu diệt đã thử rồi, thật chẳng dễ thuyết phục họ.

Tăng nhân vẫn bảo :

- Người là tiểu diệt, phải nghe lời đại bá phụ. Cứ gọi họ lại đây, gọi ngay người đầu lãnh càng tốt. Nào gọi đi.

Gã đành cất tiếng gọi :

- Lục lão ca mau lại đây. Đại bá phụ của đệ như muốn cùng lão ca thỏa thuận gì đấy.

Một gã cao đen liền tiến đến với dáng đi lắc lư hình chữ bát :

- Tiểu quý đừng mong giở trò hay ngở Lục Quyền ta đây không nhìn thấy người cùng đại bá phụ thì thâm với nhau khá lâu?

Ngờ đâu vừa nhìn thấy Lục Quyền, tăng nhân tỏ ra kinh ngạc lên tiếng ngay :

- Ở hạ lưu vốn có một nơi gọi là Thiết Chỉ sơn. Nếu huynh đệ họ Lục, vậy có liên can gì chẳng đến một nhân vật mệnh danh là Hùng Thiết Chỉ Lục lão bản?

Gã cao đen cười cười :

- Đừng thấy người sang bắt quàng làm họ. Huống hồ uy danh của phụ thân ta hầu như ai ai cũng biết, đâu riêng gì các hạ.

Tăng nhân nhắm mắt lại, vẻ mặt tỏ ra trầm tư, tự hồ như đang ngẫm nghĩ chuyện gì đó khá lâu xảy ra trong quá khứ. Có lẽ vì thế, lúc tăng nhân tiếp tục lảo đảo lên tiếng thì từng lời của tăng nhân càng ngày càng khiến Lục Quyền đổi thay từng sắc mặt. Tăng nhân bảo :

- Nhưng trong những kẻ từng quen biết Lục lão bản nhất định không thể nào có đến hai nhân vật cùng ở họ Trương. Lục huynh đệ đây phải chăng niên kỷ cũng sắp đến ngưỡng tam tuần? Nếu là vậy, mọi chuyện xảy ra cách đây mười sáu năm, cũng tại Thiết Chỉ sơn và liên quan đến nhân vật họ Trương, ắt Lục huynh đệ có đôi chút am hiểu?

Gã Tiểu Long hoang mang và càng thêm thập phần kinh ngạc khi thấy Lục Quyền cũng thay đổi luôn thái độ, vừa nhìn vừa chột dạ hỏi ngược lại tăng nhân :

- Điều đang đề cập, thú thật chỉ một số ít nhân vật vào hàng tâm giao với gia phụ mới đủ tư cách hiểu, dám hỏi lão huynh làm sao biết? Hay là lão huynh từng quen biết gia phụ? Nhưng theo hiểu biết của mõ, người có diện mạo như lão huynh đích thực mõ chưa từng gặp qua. Hoặc giả lão huynh đã từng diện kiến Trương ân công, là nhân vật từ lâu lắm rồi dù Lục gia hằng mong ngóng hỏi tìm vẫn bật vô âm tín?

Tăng nhân từ từ mở hé hai mắt :

- Bất luận mọi kiến giải của Lục huynh đệ là thế nào thì liệu có hài lòng chẳng nếu bảo hãy chờ khi cùng lệnh tôn hội diện, sự việc mới tỏ bày minh bạch?

Lục Quyền phân vân :

- Không thể tạm cho mõ toại nguyện, dù chỉ một ít ư? Giả dụ như tính danh của lão huynh chẳng hạn, hầu tiện bề xưng hô?

Tăng nhân nhẹ thở ra và lần nữa tự nhắm chặt đôi mắt :

- Huynh đệ sẽ chẳng tin đâu cho dầu biết nhân vật đang nằm sống dở chết dở ngay trước mặt huynh đệ cũng mang họ Trương.

Quả nhiên Lục Quyền không thể nào tin :

- Lão huynh định đùa chớ? Há lẽ không biết Trương ân công của Lục gia vốn dĩ là bậc đại hiệp, công phu thì không nói cũng rõ đã vào hạng thượng thừa, hiển nhiên chẳng dễ bị ai đó gây tổn hại đến nỗi lâm vào cảnh ngộ tương tự lão huynh đây. Có chăng nhờ một ngẫu nhiên nào đó lão huynh tình cờ nghe biết về đại ân từng do Trương ân công đối với Lục gia. Thế nên lão huynh toan giở trò mập mờ đánh lận con đen, tin chắc sẽ được Lục Quyền này đối đãi thật trọng hậu, đúng chẳng? Nếu là vậy...

Gã Tiểu Long không kiềm được, buột miệng kêu lên :

- Lục lão ca sao quá đa nghi? Vì đích thực đại bá phụ của đệ mang họ Trương, cũng như đệ từ thuở lọt lòng đến giờ vẫn là Trương Khánh Long. Còn nói về cách đối nhân xử thế, Lục lão ca đã không nhận thấy bản thân đã quá nhẫn tâm, nhất là đối với đại bá phụ của đệ đang lâm phải cảnh ngộ bi thảm, lẽ ra cần được quan tâm chăm sóc nhiều hơn hay sao?

Lục Quyền chột dạ :

- Tiểu quý người cũng ở họ Trương? Có thật chẳng, hay tự trung vẫn là mưu mô gian xảo của tiểu quý người? Vì ở đâu ra lắm thế nhân vật họ Trương?

Dù vậy Lục Quyền cũng thay đổi cách xử sự, lập tức gọi người cùng đưa tăng nhân vào lòng thuyền. Sau đó Lục Quyền hồ nghi bảo :

- Ta không phủ nhận cách cư xử vừa rồi của ta đối với kẻ lâm cảnh hoạn nạn quả đáng chê trách. Tuy nhiên ta có cái lý của ta, cho dù chẳng tiện nói ra. Dù vậy, nếu đến lúc cùng gia phụ hội diện, mọi hư thực lại khác đi, hoặc giả phát hiện ta đã bị qua mặt, thì khi đó đừng trách ta vô tình.

Tăng nhân cứ lặng yên như muốn nằm dưỡng thần. Phần Tiểu Long thì cứ thấp thỏm cho dù sự việc đã thay đổi. Tuy có cái ăn nhưng lúc ăn vào gã cứ như người bị chẹn yết hầu, thực bất tri kỳ vị.

... Và vì thuyền lớn, lại được nhiều trạo phu lão luyện điều động, nên thuyền đã băng băng xuôi dòng, chẳng mất nửa ngày thì đến nơi.

Không chờ thuyền cập bờ, Lục Quyền vì nóng vội nên lập tức bật người lao đi, bay như cánh chim ưng, dễ dàng vượt qua khoảng cách phải vài ba trượng nữa giữa mặt nước sông mênh mông và bờ đất mới có thể yên tâm di chuyển trên chính đôi chân.

Đằng này khi chân chạm bờ đất, Lục Quyền cứ theo đà chạy tiếp, nhanh tựa ngựa phi, một bản lĩnh khiến Tiểu Long sửng sồ, lòng đầy thán phục. Không những vậy, lúc Lục Quyền quay trở lại, cùng đồng hành có

thêm một lão nhân và chính thân thủ của lão nhân mới thực sự khiến Tiểu Long hoang mang vô tưởng, ngỡ như bản thân đang nằm mơ.

Vì lão nhân nọ tuy đã cao niên, thậm chí niên kỷ ít nào cũng ngoại lục tuần, vậy mà cách chạy vẫn tỏ ra nhanh nhẹn hơn hẳn so với Lục Quyền đang độ khí huyết dương cương. Do đó không mấy may ngạc nhiên khi một lần nữa mục kích Lục Quyền cùng lão nhân nọ ung dung bật người bay như chim, để rồi cả hai đồng thời nhẹ nhàng hạ chân xuống thuyền, chỉ khiến chiếc thuyền nhẹ chao đảo một ít rồi thôi. Và Tiểu Long hiểu, cả hai phụ tử Lục Quyền đích thực là cao thủ võ lâm, cùng có bản lĩnh mà Tiểu Long dù khổ luyện cả đời ắt chẳng dám mong sẽ có một ngày sánh bằng.

Tự biết thân biết phận, Tiểu Long từ đó không dám tùy tiện mở miệng lên tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn mọi diễn biến đang ngày càng diễn khai một cách kỳ quái.

Thoạt tiên là cái nhìn đầy ngỡ ngàng của lão nhân giành cho tăng nhân, kẻ đang lâm cảnh sống dở chết dở :

- Các hạ là... ôi chao, Trương...

Không cho lão nhân dứt lời, đến lượt tăng nhân nở một nụ cười kỳ bí :

- Đừng quá ngạc nhiên. Vì đã là người, ai chẳng có lúc thịnh lúc suy. Điều đáng mừng là Lục lão bản xem ra vẫn tráng kiện, đâu như Trương mỗ không thể ngờ lại có ngày đành phải cậy dựa vào chút tình cố cựu năm xưa, mong được Lục lão bản đại lượng ban cho một chỗ tạm dung thân.

Lục Quyền vẫn không xiết hoài nghi :

- Không phải Trương ân công của chúng ta chứ, phụ thân.

Lục lão nghiêm giọng :

- Đây là...

Tăng nhân vùng cau mặt :

- Lục lão bản định bêu xấu mỗ chẳng?

Lục lão liền đổi giọng :

- Trương lão bản đây từng một thời cùng phụ thân thực hiện một vài chuyến buôn, kể ra cũng là chỗ giao tình. Bằng một lúc lâu không gặp, thật khó tin Trương lão bản lại lâm cảnh bi đát này. Trương lão bản đừng ngại, muốn lưu lại Lục gia trang bao lâu cũng được.

Lục Quyền chợt nhăn nhó :

- Nhưng phụ thân đừng quên nghiêm lệnh gần đây của Phi Kiếm bang, bằng không chúng ta sẽ bị quả trách nếu như chẳng bẩm báo rõ nội tình.

Lục lão tỏ sắc giận :

- đương nhiên phụ thân không muốn đắc tội Phi Kiếm bang cho dù gần đây thái độ của họ ngày càng quá đáng. Nhưng kẻ đang bị họ truy tìm lại là một nhân vật Thiếu Lâm phái, còn là cao tăng đứng vào hàng chữ Liễu. Hải tử hãy ngẫm nghĩ, một cao thủ Phật môn như vậy đâu thể dễ dàng lâm cảnh khốn đốn tương tự Trương lão bản đích thực là nhân vật được phụ thân quan tâm.

Tăng nhân họ Trương lại nở nụ cười kỳ bí :

- Chuyện của Liễu Vũ, đại sư phái Thiếu Lâm, mỗ có nghe qua. Lục lão bản nói rất đúng, đây là nhân vật hầu như có bản lĩnh nhất nhì Thiếu Lâm phái.

Lục Quyền hoang mang :

- Không là Trương tiền bối chứ? Vì đáng vẻ bên ngoài của Trương tiền bối quả thật có làm tiểu đệet vẫn không ngớt hoài nghi.

Tăng nhân họ Trương chợt đề xuất :

- Thế lực Phi Kiếm bang gần đây không dễ xem thường, hướng hồ Thiết Chỉ sơn, nơi lưu ngụ của Lục gia hầu như cận kề họ. Vậy để mọi người khỏi khó xử, có thể phiên Lục lão bản tiếp tục độ thuyền, tạm cho mỗ xuôi dòng thêm một quãng. Khi đó mỗ có thể tự lo liệu, Lục lão ưng thuận chăng?

Lục lão mỉm cười đầy hàm ý :

- Lục mỗ hiểu rồi, đương nhiên sẽ do mỗ tự thực hiện. Nhưng nếu là vậy chỉ khó cho mỗ là mất cơ hội thể hiện tính địa chủ, nhất là giao tình khôn bề báo đáp giữa Trương lão bản và Lục gia.

Lục Quyền kinh ngạc :

- Nghe như Lục gia đã từng thọ nhận ân tình của Trương tiền bối vậy. Hay là...

Lục lão xua tay :

- Vốn dĩ hài tử không biết thì đừng nói xen vào. Mau gọi tất cả lên. Tự phụ thân sẽ một mình đưa thuyền đi. Cũng nên căn dặn tất cả, hãy xem như chuyện này chưa hề xảy ra, có vậy mới khỏi can hệ đến Lục gia, cũng không lo người của Phi Kiếm bang gây khó dễ.

Lục Quyền phân vân lo ngại :

- Phụ thân đã cao niên, nếu chỉ có một mình hài nhi e sức lực của phụ thân khó thể xoay chuyển vạn nhất có sóng to gió cả.

Lục lão cười vang :

- Phụ thân không phủ nhận hẳn mỗ thì tre phải tàn. Tuy nhiên phải đối phó với sông nước đại giang phụ thân lại e hài tử còn phải lãnh hội ở phụ thân nhiều. Đừng vội xem thường lão già này.

Không thể làm gì hơn, Lục Quyền đành thực hiện mệnh lệnh của thân phụ. Cuối cùng, khi chỉ còn lại một mình, Lục lão quả nhiên chẳng hề ngần ngại, lập tức cho thuyền tách bến, nhanh chóng lướt xuôi theo dòng. Và nhân lúc thuyền bình lặng thuận dòng. Lục lão bản tiến lại gần để hạ thấp giọng, gọi tăng nhân :

- Ân công Trương đại hiệp...

Tăng nhân gượng cười và xua tay :

- Mười sáu năm trước chỉ là tình cờ ngẫu nhiên mỗ có may mắn bạt đao tương trợ. Đâu dám nhận hai chữ ân công. Hướng hồ càng không nghĩ chỉ vì chuyện đó suốt thời gian qua lại khiến Lục lão luôn canh cánh bên lòng.

Lục lão quỳ phục xuống cạnh tăng nhân :

- Ân cứu tử có khác gì tái tạo, nếu không sợ lỗi đạo ắt Lục mỗ nên xem ân công ngang hàng đáng sinh thành. Nay đã có cơ hội, giả như có gì sai khiến xin ân công cứ nói, Lục mỗ dù muôn thác quyết chẳng từ nan.

Tăng nhân bảo :

- Như đã tỏ bày, đời người ai cũng có chí ít một lần lâm nguy, được Lục lão tự thân đưa thuyền đi như thế này mỗ toại nguyện lắm rồi. Nhưng để tránh mọi chuyện phiền não sau chiến thủy hành này, tốt nhất Lục lão nên quên hết đi.

Lục lão vẫn quỳ, chợt nhìn tăng nhân với ánh mắt kinh ngạc :

- Lễ nào ân công chính là cao thủ Thiếu Lâm phái đang bị Phi Kiếm bang truy tìm, đúng như tặc nhi nghĩ ngờ?

Tăng nhân phì cười :

- Nói như lão lục há có thể tin một nhân vật vang danh đại hiệp như mỗ lại sẵn sàng từ bỏ tất cả để qui y đầu Phật?

Lục lão cười theo :

- Hiển nhiên mỗ không thể nào tin. Dù có bị người kẻ đao ngang tận cổ mỗ cũng quyết phủ nhận, chẳng khi nào dám mừng tượng cảnh đại hiệp Trương Thái Toàn, có hiệu là Chưởng Chấn Tứ Ma lại đang tâm đầu

phục của Phật, trở thành một lão trọc đầu ngày ngày chỉ biết gõ mõ tụng kinh. Tuy nhiên mõ cũng mạo muội nêu nghi vấn, có sao mười sáu năm qua Trương ân công chột biệt tích giang hồ, đến những nhân vật cùng từng kết nghĩa kim lang cũng chẳng hay biết tung tích của ân công?

Tăng nhân vụt thở dài :

- Câu chuyện dài lắm và cũng chẳng có gì đáng nói. Có chăng là mõ chỉ muốn mãi mãi thoái ẩn. Ngờ đâu tình thế lại đẩy mõ vào cảnh này.

Lục lão bảo :

- Nếu vô ngại, ân công xin cho nghe. Vì chẳng giấu gì ân công, giả như sự tuyệt tích mười sáu năm của ân công đã là điều làm mõ hoang mang khó nghĩ thì sự tái xuất hiện lần này của ân công, kèm theo lại còn là thương thế nghiêm trọng, thật càng khiến mõ không sao hiểu nổi. Nguyên ủy là như thế nào, ân công?

Tăng nhân đành đáp ứng :

- Đa tạ Lục lão quan tâm. Nhưng để thuận tiện hơn, hãy chờ khi đến nơi, lúc đó, nếu Lục lão thật sự chịu nhần nại, dĩ nhiên mõ xin tỏ bày, sau nữa là nhờ Lục lão hỗ trợ.

Lục lão tán thành :

- Nơi trước kia Trương ân công từng lưu ngụ, vì mõ vẫn thường đến nên nhân tiện cũng chỉnh trang, chăm sóc hộ ân công. Quả nhiên trời chẳng phụ lòng người, từ nay trở đi gian nhà đó sẽ thôi hiu quạnh do đã có sự xuất hiện lại của chủ nhân.

Tăng nhân cảm kích :

- Lục lão ngày càng khiến lão xúc động. Thế mới biết việc bạt đao tương trợ Lục lão trước kia đáng được xem là hành vi chẳng sai lầm. Vả lại, vì chỉ nhớ duy nhất Lục lão là tổ tường nơi mõ xưa từng lưu ngụ, thế nên lúc này khi mở miệng đề xuất mong được Lục lão tự thân cho mõ độ giang thêm một quãng, Mõ cảm thấy nhẹ nhõm vì nghe Lục lão đáp ứng ngay, chẳng mảy may ngại ngần. Ân tình này...

Lục lão vội ngăn lại :

- Ân công sao cứ mãi quá lời, đừng nói chi mỗi việc nhỏ mọn này, dầu phải mất mạng vì ân công, Lục mõ quyết chẳng từ nan.

Lời của Lục lão càng khiến tăng nhân cảm kích, chợt lúc đó có Tiểu Long khê kêu đầy hoang mang nghi vấn :

- Như có thuyền lạ đuổi bám chúng ta.

Giật mình Lục lão vội đứng lên, đưa mắt nhìn về phía sau. Nhưng Lục lão thở ra nhẹ nhõm.

- Vì là đại giang, có nhiều thuyền xuôi ngược là một điều không tránh khỏi. Tiểu huynh đệ đừng lo lắng.

Tiểu Long vẫn quả quyết :

- Văn bối đã dõi nhìn khá lâu, nhất định thuyền lạ nọ cố tình bám theo thuyền chúng ta. Không những vậy, có lần thuyền lạ lỡ đà, đến quá gần, văn bối phát hiện họ lập tức tìm cách giữ thuyền chậm lại.

Lục lão giật mình :

- Nếu đích thực tiểu huynh đệ có đủ những am hiểu cần thiết để kháng kháng với những phát hiện này thì...

Tiểu Long thổ lộ ngay :

- Lục tiên bối nên tin là hơn. Vì thú thực văn bối đã có bảy năm không thể không sinh sống bằng nghề sông nước. Và cách họ giữ thuyền chậm lại, quả nhiên nếu không am hiểu thì chẳng thể nào phát hiện ra.

Nỗi lo lắng lan truyền sang tăng nhân, khiến tăng nhân lên tiếng.

- Có khi nào là thuyền của Phi Kiếm bang chăng?

Lão lục cau mặt, nếu là vậy, tai mắt của Phi Kiếm bang quả là lợi hại. Và đã như thế, há lẽ sinh mạng của đệ nhi Lục Quyền đang bị chúng uy hiếp.

Tiểu Long lại lên tiếng :

- Như thế cũng không đúng. Vì giả như Lục nhân huynh để bị uy hiếp sinh mạng thì dụng tâm của kẻ uy hiếp là gì nếu chẳng phải để đuổi bắt chúng ta? Nhưng họ chỉ lẳng nhặng bám xa xa. Điều này phải chăng họ đang chờ cơ hội nào đó?

Lục lão nghi nan :

- Cơ hội gì?

Tăng nhân chép miệng bảo :

- Mỗ hiểu rồi. Nhất định họ chẳng vội ra tay nếu như chưa minh bạch bản thân mỗ có phải là nhân vật họ truy tìm hay không?

Tiểu Long vỗ lẽ :

- Đại bá phụ đoán rất đúng. Ất vì họ ngộ nhận đại bá phụ là đại sư phái Thiếu Lâm nào đó họ đang truy tìm. Và hiển nhiên họ sẽ ra tay khi có cơ hội minh bạch nghi vấn đó đúng hay sai.

Lục lão bỗng lắc đầu quây quây, đoạn nữa hồi nữa như quả quyết điều bản thân lão đang suy nghĩ :

- Nhưng ân công đúng là nhất Chương Chấn Tứ Ma Trương Thái Toàn, đầu lý nào còn thân phận khác là Liễu Vũ đại sư phái Thiếu Lâm?

Tăng nhân vẫn chưa thổ lộ nỗi ẩn tình :

- Lúc Lục lão nói với lệnh lang, bảo mỗ từng là phú thương, liệu lệnh lang tin hay không?

Lục lão bảo :

- Khác với mỗ, Lục Quyền đôi khi hành sự hồ đồ, thiếu thái độ bậc hiệp nghĩa như mỗ từng giáo huấn. Dù vậy, cũng may mắn là mọi lời của mỗ luôn được y tuân nghe và tin tưởng. Ân công chớ khá nghi nan.

Đến đây Tiểu Long lại kêu :

- Nhìn kìa một lần nữa thuyền lại lỡ đà lướt đến khá gần. Không biết họ có ý ra tay hay rồi sẽ tìm cách giữ thuyền chậm lại như các lần trước? Vạn nhất họ tấn công thật thì sao? Chỉ một mình Lục tiên bối liệu có đối phó được chăng? Nếu không, vạn bối có nhược điểm là không am tường thủy tính, dù muốn thoát cũng chẳng dám tự ý ly khai thuyền.

Lão đang chú mục dõi theo chiếc thuyền lạ :

- Khoảng cách giữa hai thuyền còn xa, song phương có thể nhìn rõ nhau. Dù vậy nếu là thuyền của Phi Kiếm bang nhất định ở mạn thuyền có vẽ tiêu ký. Ất chẳng phải họ, vì không thấy tiêu ký đó.

Đột nhiên có tiếng tăng nhân gọi Tiểu Long :

- Trương tiểu diệt lại đây.

Tiểu Long lập tức chạy đến :

- Đại bá phụ có điều gì cần phân phó?

Lục lão mỉm cười và gật đầu tán thành khi nghe tăng nhân căn dặn Tiểu Long :

- Bá phụ tuy từng có thân thủ cao minh nhưng với thương thế hiện nay e tự lo cho thân Cũng không thể. Vậy để khỏi phải khiến Lục lão bản bận tâm, vạn nhất có xảy ra động thủ, Trương tiểu diệt hãy đưa bá phụ vào nắp bên trong. Điều này gọi là tự lượng sức nên dù phải tránh voi nhưng vẫn chẳng hổ mặt nai.

Phát hiện Lục lão bản thể hiện sự tán thành, Tiểu Long vừa dụng lực vừa diu dờ vừa kéo lê tăng nhân vào sâu trong khoang thuyền. Đang khi đó bất đồ Tiểu Long nghe giọng tăng nhân hỏi lão thào bên tai :

- Tiểu thí chủ sao phải che giấu công phu thủy tính của bản thân?

Gã sợ hãi không dám giải thích, càng không dám quay đầu tùy tiện nhìn lại phía sau, chỉ có thể đáp thật khẽ và thật nhanh, với hy vọng tăng nhân kịp thấu hiểu :

- Chúng ta không nên lưu lại trên thuyền cần phải thoát ngay.

Tăng nhân vụt nhắm mắt lại và lần đầu bật tiếng rít từ hai hàm răng đang nghiến chặt vào nhau, tựa hồ làm thế để nén một cơn phần hận nào đó.

- Nếu vậy..., tùy Tiểu Long người. Chờ khi thoát hiểm, bản tăng sẽ cho họ biết thế nào là nhất Chương Chấn Tứ Ma Trương Thái Toàn.

Gã chợt mừng rỡ khẽ kêu :

- Quả nhiên trời chẳng nỡ tuyệt đường.

Và gã lúc đặt tăng nhân ngồi xuống đã tiện tay nhặt và giấu kín một vật vào người. Tiếng gã kêu làm tăng nhân hé mắt nhìn. Nhờ đó, tăng nhân cũng vui mừng hỏi :

- Đoạn thiết bổng đó phải chăng rỗng ruột? Nhưng trước khi sử dụng tiểu thí chủ hãy lưu ý, cần phải ngậm một đầu và thổi mạnh qua đầu kia. Vì ẩn chứa bên trong Thiết bổng thể nào cũng có một vài mũi ám khí. Nhớ chưa?

Bổng có tiếng bước chân của Lục lão tiến vào theo :

- Dường như ân công vừa đề cập đến Thiết bổng, vũ khí của mỡ năm xưa từng sử dụng. Cũng lâu rồi mỡ cũng không dùng đến. Thật không ngờ ân công vẫn nhớ đến, nhưng vì sao ân công chợt nhắc đến?

Tăng nhân bối rối, chưa biết đáp thế nào chợt thấy Tiểu Long tự ý lấy Thiết bổng đã lén giấu trong người ra. Gã còn đưa Thiết bổng về phía Lục lão :

- Vì văn bối tình cờ nhặt được vật này, khiến đại bá phụ không thể không cho văn bối biết đây là vật gì.

Nhìn thấy đoạn sắt vừa nhỏ vừa dài, màu đen, Lục lão đưa tay toan định lấy. Bất đồ Tiểu Long ngậm một đầu vào miệng, hướng đầu còn lại vào giữa mặt Lục lão và thổi ra thật mạnh. Phù...

Lục lão giật mình toan lùi, chợt vỡ lẽ và tự ý phá lên cười :

- Tiểu huynh đệ đừng đùa, thủ đoạn giấu sẵn ám khí trong Thiết bổng đã lâu mỡ chẳng dùng đến. Nếu không cách đùa của tiểu huynh đệ thật nguy hiểm.

Nghĩa là trong lòng rỗng của Thiết bổng không hề có ám khí. Tuy hiểu như thế nhưng Tiểu Long vì đã lỡ thổi, lỡ mạnh động, đành tuyệt vọng và sợ hãi, thổi mạnh thêm vài lượt nữa. Phù...

Ngờ đâu từ đầu kia của Thiết bổng lại chợt phát xạ ra một vật nhỏ, bay thật nhanh.

Vù...

Lão kinh tâm lùi tránh ngay và quát :

- Ngừng tay, sao vẫn tiếp tục đùa ác ý như thế này?

Tiếng Lục lão quát thật đỉnh tai văng óc. Dù vậy vẫn không che át hết một tiếng quát nữa, lần này do tăng nhân quát :

- Thoát mau!!

Cùng với tiếng quát tăng nhân dù đang tư thế nằm vẫn bất ngờ giáng mạnh tay vào sàn thuyền bằng gõ.

Bùng!!! Sàn gỗ vỡ một mảng to.

Rắc... Nước sông theo đó mà tràn vào.

Ào... ào...

Tiểu Long lập tức ôm chặt tăng nhân, tay còn lại thì thủ kỹ Thiết bổng, đoạn cùng tăng nhân lặn vào chỗ vỡ, chìm tức khắc vào đáy sông thăm thẳm.

Bõm...

Ở đáy nước, Tiểu Long tha hồ vận dụng thủy công, vừa lặn xa vừa lôi tăng nhân cùng thoát, thi thoảng lại đặt một đầu Thiết bổng vào miệng tăng nhân, tự trôi lên cho tăng nhân đổi hơi, sau đó cũng đến lượt bản thân cũng đổi thanh trọc khí. Nhờ vậy, gã đưa tăng nhân đi xa dần.

3. Chưa Tuyệt Lộ Sinh Mạng Văn Hối-giao Trọng Trách, Ẩn Tình Thiếu Lâm

Rồi cũng đến lúc gã mừng rỡ kêu :

- Tạ ơn Trời Phật cuối cùng đại sư cũng tự tỉnh lại, khiến mấy ngày qua văn bối cứ áy náy lo toan, từng ngổ đã làm đại sư vong mạng.

Tăng nhân nặng nề hé mở đôi mắt cứ luôn lơ đãng :

- Đây là đâu? Bần tăng đã nằm như thế này mấy ngày rồi ư?

Gã xoay mình qua một bên, sau một lúc loay hoay gã quay lại với một bát nghi ngút khói bốc đượm :

- Trước nhất, hiện chúng ta đã thoát nạn. Vì thế điều thứ hai đại sư hãy yên tâm và dùng ngay một ít cháo loãng cho lại sức. Nhưng văn bối xin nói trước, đây là bát cháo gà, dù biết đại sư chay lạt nhưng vẫn khuyên đại sư nên dùng.

Tăng nhân nhìn gã :

- Tiểu thí chủ dù đang hốc hác thấy rất rõ, nhưng hai mắt vẫn tinh nhanh. Có phải mấy ngày qua cam chịu đói, chỉ hôm nay mới được cơ hội, do vừa ăn xong nên thần tình tươi tỉnh?

Gã cười xòa :

- Quanh đây hoang vắng, chỉ may mắn lắm văn bối mới tìm được chú gà. Thoạt đầu cứ ngỡ là gà rừng, lúc bắt xong mới biết không phải, mong đại sư chớ trách. Vì nào phải văn bối muốn bắt trộm gà của người.

Tăng nhân thở dài thườn thượt :

- Nếu bần tăng không ăn thì phụ lòng tiểu thí chủ, hai là sẽ khiến cho bản thân vong mạng, ắt sẽ chẳng còn cơ hội hoàn thành trọng trách phải gánh vác. Còn chấp nhận ăn thì một là phải phá giới và điều thứ hai, nghiêm trọng hơn, là cùng đồng lõa với tiểu thí chủ phạm tội trộm gà. Thật là nghiệp chướng, A di đà Phật.

Gã cũng thở ra :

- Văn bối lập lại bản thân không hề chủ tâm trộm gà. Hơn nữa, chẳng phải đại sư từng nói, chỉ cần thoát hiểm sẽ cho bọn họ biết thế nào là nhất trường gì đó hay sao? Và lẽ ra văn bối vẫn nên gọi đại sư là đại bá phụ. Nếu đại bá phụ không ăn, phải chăng bao công sức tiểu điệt bỏ ra cứu đại bá phụ trở thành vô nghĩa sao?

Tăng nhân chợt bảo :

- Tiểu Long người nói đúng. Vì từ lúc này trở đi ta là Trương Thái Toàn, thay cho thân phận một Liễu Vũ đích thực đã hai lần táng mạng nếu không nhờ người cứu. Được ta ăn. Sau đó Trương Thái Toàn này có hoàn thành trọng trách hay không ắt hẳn còn nhờ đến người nhiều.

Gã cười vui vẻ :

- Đại bá phụ đã ưng thuận? Vậy hãy mau há miệng, để tiểu điệt bón cho đại bá phụ ăn.

Càng được ăn, tăng nhân càng thêm tươi tỉnh. Vì thế, đang lúc chờ gã múc thêm chén cháo thứ ba, tăng nhân chợt hỏi :

- Đây là một ngôi miếu hoang? Người thật khinh suất, há không biết để truy tìm, thường khi mọi người vẫn chú tâm tìm những nơi tương tự?

Gã quay lại với bát cháo chỉ lửng lửng :

- Ngồi miếu này chỉ hôm nay tiểu diệt mới đưa đại bá phụ đến, không những đã cách xa dòng sông nơi chúng ta thoát mà còn nhờ tiểu diệt nhận được tin Lục lão đã thiệt mạng nên mới dám ẩn thân ở đây.

Tăng nhân kinh nghi :

- Lục lão đã chết? Tại sao?

Gã nhún vai :

- Nhân lúc đại bá phụ vẫn hôn mê, đôi khi tiểu diệt cũng mạo hiểm đi nghe ngóng, nhưng nào dám dò hỏi nhiều, chỉ biết lúc thuyền vỡ và đắm, chẳng hiểu sao Lục lão cũng đắm theo thuyền. Đến khi tìm thấy thì lão đã chết rồi. Nghe đâu ngay hôm nay sẽ là ngày an táng lão.

Tăng nhân giật mình :

- Vậy là do lão bị trúng độc rồi. Há lẽ sơ tâm, lúc người thổi mạnh Thiết bổng làm ám khí phát ra, vì lão để ám khí chạm vào, dù chỉ sượt qua da, độc chất cũng theo vào đó thấm vào máu huyết, phát tán làm lão vong mạng? Sở dĩ ta đoán như thế vì từng biết thứ độc chất được Lục lão tẩm vào ám khí là độc được tối kỵ nếu chạm vào nước. Điều này chứng tỏ Lục lão vừa có ác ý, vừa quyết tâm thu thập ta, lão đã theo người, cũng lao vào đáy sông, qua chỗ vỡ ở sàn thuyền. Ngờ đâu độc chất đã công phạt, khiến cho lão dù tinh thông thủy tính cũng lâm vào cảnh sinh nhê tử nghiệp.

Gã nghe xong lại nhún vai :

- Dầu hư thực thế nào tiểu diệt cũng chẳng cần biết. Chỉ thấy lão chết là đáng. Ai bảo lão sinh nhị tâm, toan lấy oán báo đức. Định hại đại bá phụ từng có ân cứu tử với lão.

Tăng nhân lại hỏi :

- Điều gì khiến người lúc còn ở trên thuyền, lại dễ quyết lão toan hại ta?

Gã đáp :

- Lục lão đã nói dối. Vì lúc thuyền lạ một lần nữa tiến lại gần, chính mắt tiểu diệt đã nhìn thấy trên thuyền lại có Lục Quyền hiện diện.

Tăng nhân bán tín bán nghi :

- Ý nói Lục Quyền vì không tin lời Lục lão nên vẫn nghi ngờ thân phận từng là tăng nhân Thiếu Lâm phái của ta?

Gã giải thích - Tiểu diệt chẳng dám nghi ngờ ai. Chỉ lấy làm lạ là tại sao Lục lão dù phát hiện Lục Quyền vẫn không thừa nhận? Để rồi Lục lão chỉ cần lấy quyền một thân phụ ra lệnh, thì lo gì không bảo được Lục Quyền cho thuyền quay lại ngay.

Tăng nhân gật gù :

- Người bảo cũng phải nhưng có thể đây là do Lục Quyền tự ý hành động, phần Lục lão do đã lỡ lời đề cao bản thân, cho Lục Quyền chẳng bao giờ dám trái lệnh nên dù phát hiện vẫn vờ như không thấy. Và nếu là vậy, phải chăng cái chết của Lục lão có phần oan khuất, với lỗi là do ta và người ngờ sai?

Gã lo lắng :

- Dù thế nào đi nữa tiểu diệt không thể một mình chịu trách nhiệm với cái chết của Lục lão vì trước đó tiểu diệt có hỏi ý kiến của đại bá phụ, không đúng sao?

Tăng nhân phì cười, tự đưa tay đón bát cháo lúc này đã nguội :

- Nào phải ta có ý trách người. Huống hồ để minh bạch điều này rất dễ. Ta chỉ cần dò hỏi ở Lục Quyền, ấy là ta nói chuyện sau này, nếu Lục Quyền nuôi lòng phần hận, cho Lục lão chết là vì bị chúng ta sát hại, thì tự điều đó cũng nói lên đã có mưu toan thông đồng giữa hai phụ tử y... Và để minh bạch hơn, giả thử hai phụ tử y quả thật lập mưu là tuân theo mệnh lệnh của Phi Kiếm bang, thì cái chết của Lục lão là điều chẳng cần ta hoặc người áy náy. Mà này, đã lâu mới được ăn lại gà, ngon thật đấy.

Nhìn tăng nhân lúc này không những khen ngon mà tự ý húp một hơi cạn bát cháo, gã phì cười :

- Đại bá phụ quyết định phá giới thật sao?

Tăng nhân bảo :

- Như đã nói, Liễu Vũ đại sư đã chết. Và giờ đây, vì Lục lão đã vong mạng, đích thực đến lúc ta lấy lại thân phận Trương Thái Toàn, đồng thời sẽ hoàn toàn an tâm quay về căn nhà thuở nào ta từng lưu ngụ, trước khi ứng thuận thí phát qui y, trở thành Phật môn đệ tử. Nào chúng ta đi thôi. Hay ngươi không muốn mạo hiểm nữa nếu tiếp tục đi cùng ta.

Gã có một thoáng phân vân :

- Nếu ngại mạo hiểm tiểu diệt đã thoát đi từ lâu rồi. Tuy nhiên chỉ có điều, tiểu diệt chẳng tiện lưu lại cạnh đại bá phụ lâu, vì ý nguyện của tiểu diệt vẫn mong sớm tìm được mẫu thân.

Tăng nhân phì cười :

- Điều ngươi mong muốn là chính đáng, dĩ nhiên ta không hề ngăn cản. Dù vậy phần thì ta đã có sắp đặt, phần thì để đền đáp hai lần được ngươi cứu mạng, hãy đi cùng ta, ắt ta có cách thành toàn cho ngươi.

Gã vụt hiểu :

- Thành toàn đại bá phụ định chỉ điểm võ công cho tiểu diệt?

Tăng nhân ra vẻ bí ẩn - Xem ra ngươi cũng đang mong muốn điều đó? Vậy đừng chần chừ nữa. Cứ theo ta khắc rõ.

Gã lại dìu tăng nhân đi nhưng lần này có chủ đích và phương hướng rõ ràng, không còn đi loạn bừa như mấy ngày qua nữa.

* * * * *

Với cỏ cây hoang dại mọc um tùm, kể cả các lối đi cũng bị phủ kín cơ hồ khó phát hiện, lại kèm theo sự tĩnh lặng, như thể quanh đây đã lâu rồi chẳng có dấu chân người tìm đến hoặc hữu ý hay tình cờ ngẫu nhiên, lẽ đương nhiên khu trang viện nhỏ bên trong dù muốn dù không cũng được xem là chỗ hoang phế, chẳng mấy may có chút sinh khí nào dù nhỏ. Nhưng ở sâu tận bên trong thì khác, nơi tiếp giáp với một trũng núi nhỏ và là chỗ duy nhất lộ thiên, nhờ đó đón nhận ánh dương quang đã đến lúc vượt quá phần vách núi tạo ra chỗ trũng để chiếu những tia nắng rực rỡ vào, thì ngay lúc này đang có một thiếu niên anh tuấn vẫn lặng lẽ một mình luyện võ.

Vầng dương quang lên mỗi lúc một cao và khi treo lủng lẳng ngay bên trên đỉnh núi thì cũng là lúc thời khắc điểm đầu giờ mùi, nghĩa là chỉ còn một giờ nữa thì đến giữa trưa. Khi đó gã thiếu niên hờ hững dừng lại, không luyện nữa. Đồng thời gã còn cười hài lòng, xoay người và hướng mặt về phía trũng núi để bắt ngờ lên tiếng hỏi ai đó :

- Nghĩa phụ thấy hài nhi luyện công như thế nào? Đừng nói là vẫn khiến nghĩa phụ thất vọng nha?

Hóa ra sâu bên trong trang viện hoang phế không chỉ có một mình gã lưu ngụ. Trái lại, ngay khi gã dứt tiếng, lập tức từ phía trũng núi xuất phát ngay câu đáp, nhất định chỉ là nghĩa phụ, theo cách gã vừa xưng hô, thanh âm ấy tuy nhỏ nhẹ từ hòa nhưng vẫn biểu đạt sự nghiêm khắc cần thiết :

- Như từ đầu đã nói, Long nhi ngươi dù gì cũng có tư chất luyện công, lại thêm chuyên cần nhẫn nại, hiển nhiên sau một năm khổ luyện không thể không có thành tựu nhất định. Tuy nhiên theo thời gian ta càng nhận ra...

Thanh âm nói được đến đây chợt kết thúc, Thay vào đó chợt chuyển thành một cơn ho khục khốc kéo dài, khiến gã Long nhi thoát nghe lập tức bật người chạy ngay đến chỗ phát thoại :

- Bệnh tình nghĩa phụ vẫn chẳng thuyên giảm. Cứ như thế này, hài nhi sao yên tâm rời xa nghĩa phụ?

Nơi gã chạy đến là phía dưới một cội đại thụ cao to. Ở đó nửa nằm nửa ngồi và dựa ngửa vào thân cội cây là một lão nhân cổ tình để dài cả râu và tóc hầu che kín khuôn mặt.

Tuy vậy qua lượt tóc dài buông xõa trước trán, ánh mắt nghiêm khắc của lão nhân vẫn phát ra những tia nhìn, chiếu xạ vào gã Long nhi :

- Nghĩa phụ đã ủy thác những chuyện gì Tiểu Long người quên rồi sao? Đương nhiên ta cũng muốn lưu người lại hầu sửa chữa những điều lầm lẫn, do ta quá nôn nóng truyền thụ võ công cho người nên sa vào điều tối kỵ là dục tốc bất đạt. Nhưng thời gian đã không cho phép ta chờ đợi nữa. Một năm đã trôi qua, tuy đối với bản thân người dù quá ít, là ám chỉ ta chưa hài lòng về các sở học người đạt được, nhưng đối với ta và nhất là đối với những trọng trách ta đảm nhận lại quá dài. Thôi thì đành tùy theo số phận, cứ tận nhân lực, giả như thuận theo ý trời thì tất cả sẽ diễn khai theo những gì sắp đặt. Kỳ dư không thể..., a..., ắt cũng đến lúc ta đành phó thác mọi trọng trách lại cho người.

Tiểu Long phục người ngồi cạnh lão nhân :

- Hải nhi hứa sẽ tận lực, nhất định sẽ mau quay về để tiếp tục hầu hạ nghĩa phụ. Huống hồ sứ mệnh lần này nghĩa phụ giao phó đối với hải nhi nào có quá khó. Chỉ là một chuyến hành trình dài ngày mà thôi. Chậm nhất là mất một hoặc hai tuần trăng là nhiều. Nghĩa phụ xin hãy nhẫn nại và tự bảo trọng, hãy lạc quan vì thế nào hải nhi cũng hoàn thành.

Lão nhân gật đầu hài lòng :

- Nói thật ta vẫn chưa an tâm với việc Tiểu Long người dù gì cũng chỉ mới mười sáu tuổi, huống hồ nội lực hỏa hầu cần cho các công phu ta đã truyền thụ cho người lại chưa đạt bao nhiêu. Dù vậy đúng như người nói, điều ta phó giao cho người lần này nếu như suôn sẻ và nhất là tình bằng hữu huynh đệ giữa họ và ta chẳng hề đổi thay theo thời gian, thì đích thực chỉ là một hành trình dài. Thế nên hãy khắc ghi lời ta khuyên. Một là không bao giờ tùy tiện sinh cường, nhúng mũi vào các việc vô can. Hai là tự lượng sức, vạn nhất chạm trán những nhân vật có tính khí nóng nảy, thích gây sự thì chữ nhẫn nếu vận dụng đúng ắt hẳn chỉ có lợi cho người. Và điều thứ ba là...

Nói đến đây lão nhân lại ho một tràng dài, là một cơn ho thật tồi tệ khiến mấy lần cứ ngỡ lão nhân sẽ bị hụt hơi và bị mất mạng vì ngạt. Thế nhưng trái ngược với thái độ lo lắng của Tiểu Long, lão nhân sau khi dứt cơn ho vẫn thản nhiên vừa xoa tay vừa tiếp tục các lời dặn cần thiết :

- Đừng quá lo, đâu phải điều này chưa từng xảy ra và vì đã quen chịu đựng, Trương Thái Toàn ta tuyệt đối không dễ mất mạng. Tương tự đây là lời dặn kế tiếp của ta. Hãy luôn ghi nhớ dù bất luận là ai kể cả những bằng hữu của ta, đích thực chẳng ai hay biết Trương Thái Toàn ta đã có thời gian trở thành tăng nhân phái Thiếu Lâm. Do vậy khi có ai bất ngờ hỏi người về Liễu Vũ đại sư thì tốt nhất người chứ lộ bất kỳ sơ hở nào, không những vậy, cho dù nếu có kẻ vẩn nạn về quãng thời gian mười sáu năm tuyệt tích giang hồ thì người cũng không được lời nào hở môi nói về thân phận thứ hai của ta, rõ chưa?

Tiểu Long kinh ngạc :

- Rồi những bằng hữu của nghĩa phụ cũng sẽ biết một khi họ thuận tình tự đến đây theo lời thỉnh mời của nghĩa phụ do hải nhi truyền đạt. Sao không cho họ minh bạch ngay từ đầu?

Lão nhân lắc đầu :

- Chỉ xa cách ba năm thì dầu bậc quân tử cũng phải thay đổi. Mười sáu năm qua, từ khi ta qui y đầu Phật đích thực ta đã tự gạt bỏ thất tình lục dục, tuyệt đối cách xa hồng trần, kể như đã hoàn toàn bật tin về họ. Không những vậy sau nhiều sự biến liên tiếp và dồn dập xảy đến, cho dù ở ngay bên trong phái Thiếu Lâm cũng khiến cho ta ngày càng thêm sợ đối với lòng dạ và tâm địa không thể nào lường của thế nhân. Vậy nên chẳng đây là cách để ta minh định tình bằng hữu cố cựu giữa ta và những người huynh đệ kết giao sau mười sáu năm xa cách có những thay đổi như thế nào? Nếu họ vẫn còn xem trọng chữ NGHĨA, chỉ cần nhận được tin của ta thì bất luận thế nào họ cũng đến. Ngược lại nếu có ai căn vặn cất vấn người đủ điều về ta, hoặc giả tổ thái độ miễn cưỡng, hãy tin ta, có thêm những kẻ như thế tham dự vào đại sự ta cần luận bàn thì chỉ là thêm đủ sự phiền toái và khó khăn mà thôi. Nhân đây ta cũng dặn thêm, nơi ta lưu ngụ tại đây cũng đừng tỏ bày cùng ai. Trái lại khi được ai đó nhận lời, người lấy Lạc gia trang làm nơi ước hẹn. Lúc mọi người đã đến đông đủ, người hãy đưa đường và cùng họ về đây.

Tiểu Long ghi nhớ từng lời được nghĩa phụ căn dặn :

- Riêng đối với Lạc nhị thúc thì sau? Có phải cũng giữ kín mọi tung tích của nghĩa phụ chăng?

Lão nhân phân vân đáp :

- Bọn ta tuy tám người cùng kết bái chi giao nhưng chỉ riêng đối với Lạc nhị thúc của người là được ta xem trọng. Không những do lạc nhị đệ bản lĩnh cao minh, hoặc giả y là người luôn nhất mực thận trọng có thừa, mà chỉ vì y đối xử với ta tình như thủ túc. Dù vậy mười sáu năm cách xa quả là khoảng thời gian chẳng ngắn, nhất thiết sau này nếu có phải nghe y phân nân cũng không sao, nghĩa là người, cũng đối xử y như sáu nhân vật kia. Chỉ khi nào gặp nạn bất đắc dĩ hãy tỏ lộ tất cả cùng y, chỉ một mình y mà thôi. Nhớ chưa?

Tiểu Long vẫn khắc ghi từng lời căn dặn :

- Nếu thật sự gặp phải cảnh ngộ như thế, buộc lòng hài nhi phải cho Lạc nhị thúc nghĩa phụ còn chính là Liễu Vũ đại sư, thì lúc đó hài nhi phải giải thích ra sao, giả như Lạc nhị thúc hỏi về nguyên nhân khiến nghĩa phụ bị nhiều tầng nhân của phái Thiếu Lâm truy sát?

Lão chợt nhéo cười :

- Tiểu Long người từ khi lên bảy đã phải sống tự lực thế nên tâm cơ của người cũng có phần nhanh nhạy và nhất là tinh quái hơn so với hạng đồng niên. Có phải nghi vấn người vừa nêu tuy mượn cớ là để giải thích một khi bị Lạc nhị đệ của ta đề cập nhưng kỳ thực đây là điều người chỉ hỏi cho bản thân?

Tiểu Long thoáng sợ hãi đành phải thừa nhận :

- Hài nhi không dám giấu. Đích thực hài nhi cũng muốn tỏ tường, vì không tin một người như nghĩa phụ nếu bị đồng môn truy sát thì có khác gì nghĩa phụ bị xem là phản đồ của phái Thiếu Lâm?

Lão nhân phùng phùng lửa giận, ngờ đâu kịp kiềm chế, lão nhân đột ngột buông lời niệm Phật :

- Mong Phật tổ từ bi xá tội, chỉ suýt nữa đệ tử quên mọi lời giáo huấn, phạm vào thất tình lục dục, để cho phần hận che mờ lý trí. A di đà Phật.

Tiểu Long càng thêm sợ đành nói :

- Chính hài nhi đã lỡ lời khiến nghĩa phụ thịnh nộ. Xin nghĩa phụ hãy lượng thứ và đừng đề cập nữa đến chuyện này.

Nhưng lão nhân thay đổi thái độ :

- Ta không trách người, nhân tiện để người đừng mãi hoang mang, cũng đừng nghĩ mãi ta là phản đồ của Thiếu Lâm phái, quả thật ta cũng có đôi lời giải thích. Là thế này, mười sáu năm trước vì ta vô tình phạm phải một lỗi lầm nghiêm trọng, do quá hối hận nên ta định quyên sinh. May sao ta được một cao tăng thức tỉnh kịp lúc, từ đó ta nguyện lánh xa hồng trần, để trở thành đệ tử của Phật, quyết một đời sám hối và ăn năn. Ngờ đâu đạo hạnh của ta lọt vào mắt của một trong Tam thần tăng cao niên nhất của Thiếu Lâm phái. Thế là ta trở thành chân truyền đệ tử của thần tăng ấy. Việc này chẳng ai hay biết, kể cả Phương trưởng phái Thiếu Lâm cũng không tỏ tường. Và sở dĩ như vậy là vì ở phái Thiếu Lâm có một ẩn tình nếu để lộ ra tất sẽ khiến giang hồ sinh loạn. Nhưng đó là ẩn tình gì đến bản thân ta cũng không hay. Tuy nhiên cách đây không lâu, nghĩa là chỉ độ vài ba ngày trước khi ta bị hãm hại và tình cờ được người cứu lần đầu, thì tại Thiếu Lâm phái, vị Phương trưởng chợt vườn một chứng bệnh kỳ lạ, khiến mọi đệ tử đều hoang mang lo lắng. Thế là cũng như nhiều đệ tử khác, ta được lệnh ly khai sơn môn, một mặt thì tìm và cầu thần y về chạy chữa cho Phương trưởng, mặt khác thì dò la xem, biết đâu qua mọi động tĩnh trên giang hồ sẽ ngẫu nhiên phát hiện sự biến xảy ra cho Phương trưởng là do người hãm hại. Ngờ đâu sau hai ngày kiểm trình, ta phát hiện bị người âm thầm giám sát. Đến lúc ta toan ẩn thân hầu tìm cách phát giác tung tích kẻ lạ thì bất chợt y xuất đầu lộ diện.

Tiểu Long háo hức hỏi :

- Là ai vậy nghĩa phụ?

Lão nhân thở dài :

- Còn ai nữa ngoài nhân vật là đệ tử Thiếu Lâm. Thật đáng ngạc nhiên.

Tiểu Long giật mình :

- Sao lại như vậy? Cùng là đồng môn, sao có nhân vật chủ tâm dò xét, giám sát nghĩa phụ?

Lão buông tiếng cười khẩy :

- Ta chưa tiện nói rõ nhân vật đó là ai. Tuy nhiên khi xuất đầu lộ diện, qua những lời đối thoại, ta phát hiện sự biến xảy ra cho Phương trượng chỉ do nội tình bất ổn. Vì giống như ta, phái Thiếu Lâm cũng từng thu phục và sau đó tiếp nhận nhiều nhân vật đã một thời vang danh trên giang hồ, nhưng khác với ta đã nhất tâm nhất dạ qui y đầu Phật để lánh xa hồng trần, có nhiều kẻ chỉ giả vờ thuận phục, kỳ thực trong thâm tâm có những mưu toan nếu không vì lợi cho bản thân thì cũng gây bất lợi cho Thiếu Lâm. Tóm lại kẻ đó theo sát ta và khi đối thoại đã cố thuyết phục ta cùng kẻ đó đồng mưu, tiến hành theo một kế sách nào đó được định sẵn. Thoạt nghe ta ngỡ ngàng, sau đó dùng lời lẽ thuyết phục ngược lại. Ngờ đâu dù đồng đạo nhưng không chung đường, kẻ đó ngay khi rõ lập trường của ta liền trở mặt. Chỉ tiếc khi giao thủ, một là y không biết ta là ai trước khi trở thành Liễu Vũ đại sư, hai nữa, y cũng chẳng thể biết ta còn là đệ tử chân truyền của một trong Tam thần tăng. Y bại đành tẩu.

Tiểu Long hớn hở :

- Vậy thì sau đó ắt hẳn nhân vật này cũng biết rõ bản lĩnh đích thực của nghĩa phụ là thế nào?

Lão nhân bảo :

- Y dĩ nhiên rất kinh ngạc khi biết ta am tường một vài tuyệt kỹ chỉ Tam thần tăng am hiểu và tinh thông. Thế nhưng y cũng chưa nhận ra xuất thân của ta trước kia là Nhất Chương Chấn Tứ Ma Trương Thái Toàn. Thế nên người cứ yên tâm. Vì chẳng ai liên tưởng người có liên quan hay không với nhân vật Liễu Vũ qua các sở học của Trương Thái Toàn.

Tiểu Long dù còn nhỏ, chỉ là một thiếu niên, nhưng đúng như lão nhân nhận định, đã sớm có các hiểu biết cần thiết :

- Nghĩa là các sở học nghĩa phụ truyền thụ cho hài nhi chẳng hề có công phu Thiếu Lâm?

Lão nhân giải thích :

- Dù muốn ta cũng không thể truyền, một khi vẫn chưa có sự chấp thuận của Thiếu Lâm phái.

Tiểu Long lại hỏi :

- Theo nghĩa phụ hài nhi hoàn toàn vô ngại khi vận dụng các sở học đã luyện?

Lão nhân ngập ngừng :

- Thiết tưởng cũng còn một vài nhân vật đáng để người quan tâm, vạn nhất nhân vật ấy lại có liên quan đến sự biến của Thiếu Lâm phái như ta vừa nói, đây là vị cao tăng từng thức tỉnh, giúp ta giác ngộ. Nhưng nếu trong âm mưu này quả thật lại có nhân vật đó nhúng tay vào thì sứ mệnh ta phó giao cho người bây giờ đích thực họa phúc không lường.

Tiểu Long lo lắng :

- Đã là cao tăng lại từng độ hóa cho nghĩa phụ, hài nhi thiết nghĩ nhân vật ấy khó thể trở nên kẻ gây bất lợi cho phái Thiếu Lâm.

Lão nhân thở dài :

- Tri nhân tri diện bất tri tâm. Huống hồ sau hai lần suýt chết, bản thân ta bị nhiều cao thủ Thiếu Lâm cùng truy sát, khiến ta mỗi lúc mỗi mất thêm lòng tin. Tóm lại nếu bất ngờ có tăng nhân Thiếu Lâm nào mang pháp danh Liễu Độ chợt chú tâm đến người thì hãy nhớ đây là lúc cục diện thập phần hung hiểm cho người.

Tiểu Long kinh hãi :

- Nếu vậy hài nhi phải đối phó thế nào?

Lão nhân đáp :

- Người hãy tùy cơ ứng biến. Tốt nhất là đừng nhận có liên quan đến ta.

Tiểu Long đề xuất :

- Nghĩa là hài nhi chỉ nên vận dụng công phu từng một mình luyện do gia mẫu trước kia khẩu truyền?

Lão nhân phân vân :

- Như ta từng xem qua và từng nhận định, công phu ấy của người nhất định phải do người có ác ý nên mới chỉ điểm cho mẫu thân người. Tốt hơn chỉ khi thật hãn hữu người mới dùng đến. Vì ngoài sự bá đạo của công phu ấy, ta nghĩ, người càng vận dụng thì càng khiến bản thân người khó luyện các công phu do ta truyền thụ tăng mức hỏa hầu. Và phải chăng phần nào vì lẽ đó nên suốt một năm qua cách luyện công chỉ tăng tiến về mức độ thuần thực, kỳ dư không hề tăng thêm các uy lực lẽ ra phải có?

Tiểu Long hoang mang :

- Ý nghĩa phụ muốn nói đây là hai loại võ công khắc kỵ nhau? Nhưng liệu có đúng như thế chẳng một khi loại công phu vô danh đó chỉ có đúng một chiêu vồn vện ba thức biến hoá?

Liễu Vũ lại thở dài :

- Ta cũng từng ngẫm nghĩ nhiều về điều này, đành thú nhận chưa đủ kiến văn để có các kiến văn hoặc minh bạch hoặc thật thuyết phục. Tuy vậy, nếu mọi nhận định của ta đều đúng thì càng chứng tỏ một điều, công phu tuy vồn vện chỉ có ba thức một chiêu nhưng là tuyệt kỹ cao minh ảo diệu, có thể ví như tuyệt kỹ thượng thừa Thiếu Lâm phái, thế nên tự bản thân nó gây tác động dẫn đến sự khắc kỵ hoàn toàn với bất kỳ loại sở học nào khác. Tóm lại, như ta từng khuyên, người càng ít vận dụng càng có lợi cho bản thân người sau này. Nhớ chưa?

Tiểu Long cúi đầu thuận phục :

- Hài nhi hứa sẽ không bao giờ để nghĩa phụ thất vọng.

Lão nhân gật đầu hài lòng :

- Bây giờ đã quá muộn rồi, hãy mau thu xếp hành trang và khởi hành ngay. Cũng đừng quên mang theo đủ ngân lượng chi dụng. Vì với bao kinh lịch từng trải của ta, một khi người không đủ ngân lượng chi dùng thì dễ nảy sinh nhiều phiền toái ngoài ý muốn, còn là mằm mống trở thành tai họa khiến người dù muốn tránh cũng không thể. Nào mau đi đi, đừng quá bận tâm về ta, cũng không cần quay lại chỉ nói lời từ biệt.

Tiểu Long cúi phục người hành lễ :

- Vậy hãy cho hài nhi ngay trong lúc này nói lời từ biệt. Vậy chúc nghĩa phụ luôn an khang, chờ một ngày thật sớm hài nhi sẽ quay lại hầu hạ dưới gối.

Lão nhân lại gật đầu :

- Hảo hài tử. Ta chúc người mã đáo thành công và nhớ luôn bảo trọng.

Đó là lần cuối cùng Tiểu Long nhìn thấy nghĩa phụ Nhất Chương Chấn Tứ Ma Trương Thái Toàn và cũng là Liễu Vũ đại sư Thiếu Lâm phái...

* * * * *

Ở quãng sông vắng không biết từ lúc nào xuất hiện một nữ nhân cứ thần thờ đi đi lại lại, chứng tỏ đang có tâm trạng không những bất an mà còn hoang mang lo lắng. Nhưng đến một lúc nữ nhân không hoang mang nữa, trái lại, nàng có phần hiếu kỳ và ngày càng chú mục nhiều hơn nhìn vào một điểm bất di bất dịch tuy ở xa xa nhưng cũng cùng chung một quãng sông vắng mà này giờ nàng vẫn đi đi lại lại.

Và điều nàng nhìn thấy chính là một con người dù người đó đang đứng bất động cạnh một rặng liễu xanh um tương tự một tảng đá, nhưng do nho phục của người đó thì thoảng cũng bị gió thổi phất phơ, cùng lay động với những nhành liễu mềm mại đây lá mỗi khi xuất hiện các cơn gió thoảng đưa từ ngoài mặt sông vào, đủ minh chứng người đó phải là một trong các sinh vật, tuyệt đối không phải là vật vô tri vô giác, thế nên nàng càng thêm hiếu kỳ, lập tức khoa chân tiến dần về phía người đó. Và nàng gọi :

- Thiếu gia là người từ phương xa đến? Có phải đang trông chờ thuyền cập bến để thiếu gia có cơ hội độ giang?

Nghe tiếng gọi, nhân vật đó quay lại, càng lộ rõ một diện mạo tuy không thực sự tuấn tú nhưng nhờ có ngũ quan hài hoà, lại thêm đôi mày kiếm sắc nét, phần nào hợp với đôi môi lúc này đang mím chặt tạo thành một vạch ngang, khiến cho nhân dáng bên ngoài của y hoàn toàn tương xứng với danh xưng thiếu gia vừa do nữ nhân gọi. Không những vậy, lúc y lên tiếng, do lời lẽ của y vừa ôn nhu vừa lễ độ khiến bất luận ai cũng phải nghĩ quả thật y chính là một thiếu gia và nhất định có xuất thân không thể nào vào loại hèn kém. Y đáp :

- Có phải cô nương luôn lưu ngụ nơi này? Phiền cô nương giải thích cho, vì nếu tại hạ nhớ không lầm thì ngay tại quãng sông này trước kia từng là một bến thuyền sung túc, cơ sao bây giờ trở nên hoàn toàn hoang vắng?

Nhân dạng và diện mạo của vị thiếu gia bỗng dần dần làm cho nữ nhân động tâm. Nàng dè dặt hỏi :

- Tiểu nữ có thể hiểu như thế nào về điều vừa nghe, rằng thiếu gia quả quyết nhớ không lầm? Phải chăng ý muốn nói thiếu gia cũng từng lưu ngụ tại đây? Vì thế lấy làm lạ, tợ hồ không hiểu đâu là nguyên do khiến cảnh quan nay đã khác xưa?

Gã thiếu gia cười cười :

- Nếu tại hạ quả quyết vẫn chưa hiểu đâu là nguyên do khiến cảnh quan thay đổi thì cô nương tin chăng? Và nếu không tin thì được chăng, tại hạ mong được nghe một lời giải thích từ phía cô nương?

Nữ nhân vụt há hốc mồm, liền đó thì kêu, nhưng vẫn bán tín bán nghi :

- Người chính là..., nhưng không phải. Cách phục sức này hoàn toàn khác, thật là xa lạ, như thể là hai người hữu biệt. Tuy nhiên cũng cái cười này khiến ta ngỡ ngợ, tựa hồ đang nhìn thấy một gã từng được gọi là Tiểu Quy. Có phải là người chăng?

Gã vẫn cười cười :

- Theo thời gian, dù chỉ vốn vẹn một năm, vạn vật đều thay đổi. Tương tự tiểu thư cũng thay đổi, không còn quan cách hay kiêu kỳ như thuở nào. Dù vậy, không sai, tại hạ là Tiểu Quy như tiểu thư từng biết, bất chấp tại hạ đã thay đổi khiến tiểu thư không thể không gọi tại hạ bằng cách xưng hô như vừa rồi.

Nữ nhân chợt đổi giọng trích thượng :

- Tiểu Quy người thật to gan, dù sao vẫn chứng tỏ bọn đang tìm người đã đoán đúng. Họ đề quyết người không thể chết cho dù thuyền của Lục lão đã chìm, kể cả xác thân lão lục cũng suýt làm mồi cho cá nếu như không được Lục Quyền kịp thời tìm thấy. Đã vậy người vẫn dám quay lại đây. Hay người ngỡ đã qua một năm sẽ chẳng còn ai quan tâm truy tìm người nữa?

Gã thiếu gia hạ thấp giọng :

- Tiểu thư quên rồi sao? Lờ tại hạ vừa nói, dù chỉ mới một năm thì vạn vật ít nhiều cũng thay đổi. Do vậy, hãy gọi tại hạ là Tiểu Long, thay cho hai chữ Tiểu Quy hàm ý lãng nhục. Không những thế, vì đã thay đổi nên lần này tại hạ không ngại, quyết quay lại chỉ với dụng ý là xem tiểu thư hiện như thế nào. Và nếu cần, tại hạ sẽ...

Nữ nhân sa sầm nét mặt, giọng thì khinh khỉnh chua ngoa, lập tức ngắt lời gã :

- Xem qua hiện tình của ta để người thêm phần hả dạ chớ gì? Nếu là vậy, người có thể cười được rồi, vì không những ta đã và đang lâm cảnh cô thân cô thích mà còn đã quên mất từ lâu một thân phận từng là tiểu thư của bản thân. Tuy nhiên, đúng như người nói, dù chỉ mới một năm thì vạn vật vẫn ít nhiều thay đổi. Ta cũng thay đổi, không chỉ về thân phận mà còn về bản lĩnh võ công. Người hãy mau phòng bị, đừng sinh mạng của người đổi lấy sự tự do cho chính ta. Nhưng ta khuyên người chớ nên cùng ta động thủ, vì thế nào ta cũng thừa bản lĩnh chế ngự người. Nhưng do giao thủ, nhất định hậu quả xảy đến cho người sẽ thập phần tồi tệ.

Gã thiếu gia thoáng cau mày :

- Cô nương đoán sai ý của tại hạ rồi. Do biết cô nương vẫn bị bọn hung nhân uy hiếp, tại hạ quay lại chỉ để cứu cô nương thoát. Vậy thay vì cùng tại hạ động thủ, như cô nương vừa bày tỏ, sao cô nương không cùng tại hạ mau thoát thân? Sau đó, chờ khi luyện được bản lĩnh thượng thừa, cô nương có thể quay lại tự tay báo thù cho thân phụ đích thực đã do bọn hung nhân sát hại?

Nữ nhân kinh ngạc :

- Người đã biết tất cả? Dù vậy vẫn đủ dõm lược quay lại đây, bất luận để cứu ta hay dụng ý gì đó? Phải chăng người có hàm ý bản lĩnh người hiện nay đã cao minh hơn trước bội phần? Có thật chẳng? Vậy thì ta càng muốn được cùng người động thủ, chỉ như thế mới chứng tỏ hư thực. Hãy mau xuất thủ.

Gã cũng kinh ngạc :

- Có cần thiết chẳng thay vì mau cùng tại hạ đào tẩu? Không những vậy, một khi hai chúng ta đã thoát, nếu cô nương vẫn không thay đổi chủ ý, tại hạ sẽ cho cô nương toại nguyện, sẽ cùng cô nương một phen ẩn chúng võ công. Được chẳng?

Nhưng nữ nhân đã bật lao đến :

- Người chớ phí lời. Vì chỉ trừ phi người thật sự có bản lĩnh cao minh, ta mới tin tưởng và đủ dõm lược cùng người đồng đào tẩu. Hãy mau chứng tỏ bản lĩnh ấy của người. Đỡ!!

Nàng xuất chiêu.

Ào...

Tỏ ra bất ngờ, gã vội kêu. Tuy nhiên đôi chân gã đã kịp di chuyển để tránh :

- Làm thật ư? Thôi nào, mau dừng lại, dừng hồ đồ nữa. Cũng đừng quên là cô nương đang phí phạm vừa về sức lực vừa về thời gian đấy. Dừng lại nào.

Ngờ đâu nữ nhân vẫn quyết liệt xuất thủ :

- Cách thoát của người là nhờ vào bản lĩnh hay chỉ do may? Đừng vội bình phẩm về bất kỳ hành vi nào của ta. Tương tự, người cũng đừng mong ta dừng, một khi vẫn chưa bộc lộ thân thủ cho ta mục kích. Hãy đỡ!!

Ào...

Gã vọt thối ra, và với vẻ quyết tâm gã lập tức hoàn thủ :

- Vạn bất đắc dĩ tại hạ đành thất lễ.

Thật ngạc nhiên, từ chưởng tay hữu của gã lập tức bật phát ra một đạo kinh uy mãnh.

Vù...

Và đạo uy kinh này ngay tức khắc bay vọt ra xa nữa trượng, tiến thật nhanh, đến độ làm cho nữ nhân hoàn toàn bất ngờ. Vì dù gã xuất phát chậm vẫn nhờ diễn biến này dễ dàng chiếm hầu hết mọi ưu thế của nữ nhân vốn dĩ là nhân vật xuất phát trước. Thế là hai chưởng kinh chạm nhau với vị thế chấn chạm quá gần nữ nhân.

Bùng!

Dư kinh phát tàn, hiển nhiên chỉ tác động nữ nhân là người có vị thế quá gần, làm nữ nhân lão đảo thối lui.

Hự!!

Thắng phụ đã phân, gã lập tức bật chồm đến. Và không để nữ nhân có thời gian biểu lộ phản ứng, gã nắm bàn tay thon nhỏ của nữ nhân :

- Hãy đi mau, trước khi có ai đó chạy đến vì bị kinh động.

Vút!

Chỉ khi ra đến tận bờ sông, lúc gã toan đưa nữ nhân lên một chiếc thuyền vừa nhỏ vừa cũ kỹ, nữ nhân bất chợt lên tiếng :

- Nếu người vì thiện ý, chỉ muốn giải cứu ta, sao không buông tay để ta tự hành động, lại mãi chế ngự uyển mạch như thế đây là người cường bức ta cùng đi?

Gã khẽ à một tiếng và vội buông tay nữ nhân ra :

- Xin lượng thứ, do tại hạ quá vội khiến sơ tâm, chẳng nhận ra đang dụng lực, nhất định đã làm cô nương đau. Nào xin thỉnh tiểu thư xuống thuyền cho mau.

Nữ nhân chần chừ :

- Hãy khoan nói việc người toan thoát theo cách này là không thể, vì dọc theo hai bên sông hầu như đâu đâu cũng có tai mắt của họ. Chỉ riêng với chiếc thuyền quá cũ nát này, người nghĩ có thể chống chọi được bao lâu rồi cũng bị sông nước vùi dập, quật vỡ tan, để ta thế nào cũng biến thành mồi cho muôn loại thủy quái?

Gã mỉm cười, vừa đáp vừa quay mặt và đưa mắt nhìn quanh quất khắp mọi nơi theo dọc hai bờ sông :

- Hãy yên tâm, vì thuyền càng cũ kỹ càng dễ qua mắt bọn họ. Tương tự, cho dù thuyền cũ ắt dễ vỡ nhưng trước đó chúng ta đã thoát. Nào đừng chần chừ nữa.

Nữ nhân khẽ cắn môi, sau đó để bật ra một nghi vấn nữa.

- Vạn nhất chưa kịp thoát, thuyền vỡ thì sao?

Gã bắt đầu nôn nóng, vội bước xuống thuyền, di chuyển lúm chúm đến gần thuyền :

- Cô nương ắt chẳng ngờ Tiểu Long tại hạ rất tinh thông thủy tính? Nào, hãy xuống mau, tại hạ hứa dù giá nào cũng không để cô nương hại mạng cho thủy vương. Nhưng đừng lên thuyền, hãy lội xuống nước như tại hạ, nhanh lên.

Thái độ của gã khiến nữ nhân dù lội chân xuống nước vẫn lo lắng, tự quay đầu nhìn dọc theo bờ sông vắng. Và nàng hốt hoảng khẽ kêu :

- Nguy tai, có người chạy đến. Người tự tin có thể đưa ta thoát được chăng?

Một lần nữa hấn chớp tay nữ nhân vừa lùi lại gần vừa dùng tay còn lại tự đẩy thuyền nan nhanh chóng trôi xa bờ. Đến lúc đó, gã chợt hạ thấp giọng dặn nàng :

- Hãy tin tưởng và cứ hành động theo tại hạ. Nhất định chúng ta sẽ thoát.

Dứt lời, trước ánh mắt ngỡ ngàng của nữ nhân, gã bất ngờ tự lật úp thuyền nan.

Đồng thời gã còn vội dặn nữ nhân thêm một câu nữa trước khi tự hụp đầu xuống nước mất hút :

- Hãy mau cùng tại hạ chui ẩn vào phía dưới lòng thuyền.

Nàng vỡ lẽ và hiểu ngay. Vì thế, với một nụ cười không thể không xuất hiện trên môi, nữ nhân cũng lập tức hụp đầu xuống đáy nước mất hút.

Và trên mặt nước lúc này chỉ còn là một con thuyền nan không chỉ quá cũ kỹ mà còn lênh đênh tự trôi đi với vị thế bị lật úp, là điều vẫn xảy ra với bất kỳ thuyền nào đã và đang lâm cảnh bị đắm, là vật từ lâu bị phé bỏ...

4. Thật Khó Lường Tâm Địa Nữ Nhân-giữa Hán Giang Tao Ngô Xảo Kỳ

Bên dưới thuyền nan bị lật úp, trong lòng thuyền nhờ có một khoảng trống ngay bên trên mặt nước ngang bằng với bên ngoài, nên chẳng có gì lạ khi có sự xuất hiện và tồn tại của hai chiếc đầu. Một trong hai chiếc đầu là của nữ nhân nên chủ nhân của chiếc đầu không thể không lên tiếng. Cũng may giọng nói của nữ nhân chỉ là lào ào ào :

- Người đã dự tính trước nên lập tức thực hiện quỷ kế này ngay khi phát hiện có người chạy đến?

Chiếc đầu thứ hai là của nam nhân chính là Tiểu Long, gã hắng giọng thật khẽ :

- Đừng phí lời đối thoại. Nên biết số không khí cần thiết hiện có trong lòng thuyền là giới hạn. Phải thật dè xẻn mới đủ cho hai chúng ta tiếp tục theo thuyền trôi đến tận đại giang, là nơi sẽ không ngại bất luận ai đủ khinh công vượt trên sông nước đến và đối phó chúng ta.

Nhưng nữ nhân vẫn lên tiếng :

- So ra vừa rồi người đã nói nhiều hơn ta. Là ai không dè xẻn đây? Chưa hết, vạn nhất thanh khí chưa gì đã cạn kiệt, lúc có thể chưa thể trôi đến tận đại giang thì sao? Lẽ nào người ngu xuẩn chẳng lường trước tình huống này?

Gã chép miệng tỏ ra rất miễn cưỡng khi thổ lộ :

- Trong lòng thuyền, ẩn giấu giữ kẽ ván tại hạ đã chuẩn bị sẵn hai đoạn cây sậy. Nếu cần hai có thể mỗi người một đoạn ngậm vào miệng đầu này, uốn đầu kia ra ngoài sao cho cao hơn mặt nước một ít. Lúc đó, lo gì chuyện không còn thanh khí để thay đổi.

Gã ở phía trước vừa bơi nhẹ hai chân vừa bấu hai tay lên mặt nước của lòng thuyền cùng bản thân nhẹ tiếp tục trôi. Do đó gã không hề thấy ở phía sau đang xảy ra điều gì. Bất quá gã chỉ nghe nữ nhân thán phục lên tiếng :

- Thật không ngờ người cũng có những toan tính vẹn toàn. Vậy thì tại sao người vẫn dặn ta dè xẻn?

Gã không thể không giải thích :

- Như cô nương đã cho biết, dọc hai bên sông đều có tai mắt của họ, vậy có che được mắt ai chẳng nếu xuất hiện thêm ở hai bên chiếc thuyền lập lờ trôi còn có hai đoạn sậy nhỏ dù chỉ nhô một mẫu?

Và gã nghe nữ nhân cười thích thú :

- Người quá lo hão, sẽ chẳng ai để ý hoặc có phát hiện thì đâu phải họ cũng như người, nhìn thấy đoạn sậy là nghi ngờ ngay dưới lòng thuyền có người ẩn thân? Nhưng thôi, người cứ lo phần người và thiết nghĩ cũng chẳng cần dè xẻn làm gì. Vì ta đã có thừa thanh khí cho bản thân rồi.

Như tiếng sấm nổ bên tai, gã quay nghiêng đầu về phía sau và vẫn cố giữ yên chiếc thuyền cho dù tận mắt gã nhìn thấy nữ nhân đã ngậm từ lúc nào một đầu của đoạn sậy vào miệng, hiển nhiên là đầu còn lại đã được nữ nhân cho ra ngoài thuyền, còn phải uốn cong ngược lên sao cho nhô cao khỏi mặt nước như lời gã vừa giải thích. Gã khẽ nạt :

- Vẫn chưa đến lúc cần thiết sao cô nương cứ tùy tiện hành động? Mau theo tại hạ, hít một hơi thật sâu đẩy vào. Sau đó thì ngậm miệng lại, lặn ngay xuống dưới càng sâu càng tốt.

Dưới lòng thuyền tối đen, dù vậy, vì nhìn đã quen nên gã phát hiện nữ nhân đang long mắt ngó chăm chăm vào gã. Chính lúc đó phần lòng thuyền ở ngay trên đầu cả hai chột bị một vật gì thật cứng, chấn chạm vào, tạo nên tiếng động thoạt nghe liền bị ù tai hoa mắt.

Choang...

Lập tức đôi mắt đang ngó gã liền biến mất, chìm thật sâu đâu đó dưới đáy nước. Gã hành động tương tự, đã lặn ngay xuống nước. Ở dưới đó qua lớp nước nhàn nhạt sáng, gã thấy nữ nhân đã xoay người và như cổ tình bơi về một phía nào đó như có chủ ý.

Gã vội bơi theo...

Và nhờ công phu thủy tính của gã có phần lợi hại hơn nên gã kịp chồm đến, nắm vào một chân của nữ nhân, và vận lực lôi trở lại. Nữ nhân lập tức có phản ứng, vừa vùng vẫy bên chân bị nắm lại còn dùng chân kia đập bừa vào sing vật nào đấy đã bất chợt nắm chân nàng. Thế là dưới nước lại diễn khai một trận động cước và giao thủ khiến lớp nước bao quanh có phần xao động, rất có thể cũng làm mặt nước bên trên bị xao gợn tương tự. Nhưng cũng như võ công, gã có thủy công cao minh hơn bội phần nhờ đó chỉ sau một thoáng đối phó, gã đã kịp điểm huyết đạo chế ngự nữ nhân và lập tức đưa nữ nhân di chuyển xa dần chỗ đã bị xao động.

Một lúc sau do vẫn giữ nữ nhân bên mình, khi phát hiện nữ nhân có dấu hiệu toan mở miệng là phản ứng tất yếu báo hiệu đã đến lúc cần thay đổi thanh - trọc khí, gã lập tức co cả hai chân búng người lao chếch

lên. Và không hề ngẫu nhiên chút nào khi gã đã đưa được nữ nhân lên đến tận đáy chiếc thuyền, chính là thuyền của gã lúc này nhưng lúc này nó đã có vị thế nằm ngửa với một chỗ vỡ khá to ở ngay bệ thuyền.

Gã còn giật đoạn sậy từ tay nữ nhân dứt nhanh một đầu vào miệng nữ nhân, đầu còn lại thì uốn lên cao và được phía bệ thuyền lành lặn còn lại che kín. Nhờ đó nữ nhân có cơ hội thay đổi thanh - trọc khí. Đến lượt gã cũng vậy, để rồi gã tiếp tục đưa nữ nhân lặn sâu trở xuống đáy nước. Cứ như thế, ở bên trên, chiếc thuyền nan vô chủ vẫn trôi, phần dưới nước thì có gã ngấm ngấm bơi bám theo, vì cần có chiếc thuyền nguy trang, giúp gã có cơ hội thì thoảng cùng nữ nhân lao chéch lên dùng một đoạn sậy duy nhất để thay đổi thanh - trọc khí.

Còn ở bên trên nữa thì vầng dương cũng đang di chuyển dần, từ từ biến ban ngày thành ban đêm. Khi đó chiếc thuyền cũng bắt đầu trôi vùn vụt, chứng tỏ nó đã được sông nước đưa đẩy đến tận đại giang với mặt nước rộng bao la. Gã cũng vội bám theo và dĩ nhiên chỉ lặn lẽ bơi ngấm dưới đáy nước, hầu chờ cơ hội để tiếp tục hành động.

Vẫn nhấp nhô trên mặt sông nước, gã chợt dùng một tay giữ thuyền đồng thời giải khai huyết đạo cho nữ nhân bằng tay còn lại :

- Đúng lúc rồi, cô nương có thể lên thuyền nằm nghỉ. Nhưng xin nhớ nằm yên cho, nếu không, thuyền sẽ ngập tràn nước vì đã sẵn vỡ một mảng to ở bệ thuyền. Khi đó khác nào cô nương vẫn chịu cảnh ướt sũng, vậy thì cùng tị hạ bơi dưới nước thì hơn.

Có sự giúp đỡ của gã, nữ nhân khoan khoái thở hắt ra vì cuối cùng cũng được nằm nghỉ ngơi cho dù sàn thuyền không phải là chỗ êm ái gì cho cam :

- Người thật quá liều lĩnh, nhưng dù sao bây giờ ta cũng đã rõ, với thủy công lợi hại, kỳ thực người hoàn toàn vô ngại trước sông cả đại giang. Tuy nhiên, nếu trước đó người chịu giải thích, đủ cho ta tin tưởng thì đâu đến nỗi toàn thân ta phải chịu cảnh cứng đờ do bị người điểm huyết khá lâu.

Gã bơi cạnh chiếc thuyền nan mong manh với một tay vẫn bám vào bệ thuyền may còn nguyên vẹn :

- Tính khí của cô nương, tại hạ thừa hiểu, vị tất tin hoàn toàn cho dù tại hạ có phí lời giải thích. Dù vậy, vì tự tin vào bản thân nên tại hạ đành mạo muội, buộc lòng phải điểm huyết cô nương, nhất là quyết ngăn cản cô nương đã có hành vi toan quay lại với bọn hung nhân.

Nằm trên lòng thuyền bỗng thở dài :

- Bầu trời đêm hãy còn khá dài, mặt đại giang thì rộng mênh mông, vạn nhất người để mất phương hướng, hoặc do ngại bọn họ phát hiện truy đuổi, thuyền nan nhỏ trôi mãi đến tận đại dương thì sao?

Gã hỏi ngược lại :

- Cô nương sợ điều gì nhất? Bị trôi dạt đến tận biển Đông, là nơi sẽ không mong gì tìm thấy lương thực hoặc nước uống độ nhật, hay sợ bị phát hiện và cuối cùng vẫn rơi vào sự uy hiếp của bọn hung nhân?

Nữ nhân liền có phản ứng, không những gay gắt với gã mà còn tùy tiện cử động bằng việc tự nhấc người lên :

- Ta đang hỏi người, sao không chịu đáp, trái lại còn...

Gã lập tức giữ chặt bệ thuyền và bảo :

- Đừng cử động, nếu cô nương vẫn muốn có chỗ để nghỉ ngơi. Riêng về điều cô nương vừa hỏi, được rồi, có thể sẽ không mãi trôi dạt, đồng thời cũng chẳng lo bị ai phát hiện. Cô nương yên tâm chưa?

Ngờ đâu, ngay khi gã dứt lời thì oang oang lan trên mặt sông là một tràn cười vang lên lồng lộng :

- Các hạ thật quá tự tin đến độ cũng quá xem thường bọn mõ. Dù sao, để các hạ biết thế nào là lợi hại, trong thời gian ba tiếng đêm, nếu các hạ không tỏ ý khuất phục quy hàng thì đừng trách bọn mõ độc ác, sẽ khiến các hạ cùng tiểu liêu đầu họ Ngô lâm cảnh tử vô địa táng. Ha ha... Một!!

Gã vội nắm tay và lôi ào ào nữ nhân xuống nước, khiến thuyền nan cũng lật úp :

- Hãy xuống mau. Tại hạ quả sơ suất, không nhận ra hay vì họ thừa bản lĩnh quật võ thuyền, trái lại vẫn cố tình để nó tự trôi đi với chủ tâm dò xét động tĩnh cùng tung tích của chúng ta.

Cùng lúc này, ở khắp mặt sông xung quanh cơ hồ đâu cũng có tiếng hô hoán :

- Bọn chúng đã chuôi xuống nước.

- Mau thấp đuốc lên. Các khoái thuyền hãy mau mau vây kín tứ bề. Chớ để bọn chúng thoát.

- Đừng ngại. Đội thủy binh vốn dĩ đã mai phục sẵn, bọn chúng một khi đã tự tổ giác tung tích thì trước sau gì cũng không thể thoát. Ha ha...

Nữ nhân đang ở bên cạnh gã, có phần nào yên tâm khi nghe gã thì thào căn dặn :

- Nếu cảm thấy đủ lực, cô nương hãy bơi một mạch vào bờ. Đừng lo, tại hạ sẽ làm chúng lạc hướng. Được chăng?

Nữ nhân vội gật đầu :

- Người đừng quá xem thường ta, dù gì, phụ thân ta thuở sinh thời cũng từng vang danh là Thủy Bá Vương, Há lẽ ta chẳng thừa hưởng một chút nào nhất là về thủy công ư?

Gã không muốn phí thời gian, vội dặn thêm một câu ngắn gọn :

- Vậy thì hãy bơi nhanh vào bờ Bắc. Nhanh lên.

Lúc này khắp mặt sông đã loang loáng chói sáng lên thật nhiều những ánh đuốc, nhờ đó gã phát hiện nữ nhân đang trợn mắt nhìn gã :

- Sao lại là bờ Bắc? Người không biết...

Gã nôn nóng xua tay :

- Đừng chần chừ nữa. Vì tại hạ đã có sẵn các sắp đặt hoàn hảo, đi đi.

Dứt lời, gã tự tay vung chưởng quật vỡ chiếc thuyền của gã.

Bung!

Và cùng nhiều mảng thuyền vỡ bị đẩy bay trên mặt nước về tứ phía, gã cũng thụp người xuống dưới mặt nước biến mất về một phía nào đó. Tương tự, tiếng chấn vỡ chiếc thuyền cũng làm nổi lên nhiều loạt hô hoán ở khắp xung quanh :

- Sao đối phương tự quật vỡ thuyền?

- Không hiểu ư? Tất cả mau tấn khai, dò xét và giám sát từng mảng vỡ vì đây là kế làm cho có thể lạc hướng. Nhưng trong số đó nhất định phải có một hoặc hai mảng vỡ được đối phương bám theo.

- Vậy thì thế nào chúng cũng quay vào bờ, mau đưa tin đến soái thuyền, hẫu huy động kịp các khoái thuyền lập tức thám sát dọc hai bên bờ sông. Phần đội thủy binh có thể hãy mau thực hiện theo kế vừa đề xuất, bám theo các mảng thuyền vỡ, mau.

Những ngọn đuốc sáng chói loang loáng khắp mặt sông đã có dấu hiệu tấn khai, khiến phạm vi khu vực có thuyền bị quật vỡ đã phần nào chìm vào bóng tối. Và từ đó lạ thay, thi thoảng lại vang lên các loạt gào bi thảm và bị ngắt quãng giữa chừng :

- A... á!

- Ôi... hự!!

Xen vào đó là những tiếng hô hoán gọi nhau đầy hoảng hốt :

- Lão ngũ, đã xảy ra chuyện gì?

- Nguy tai, tiếng gào vừa rồi như là của lão thất.

- Mau gọi viện binh, bảo các khoái thuyền quay lại nhanh. Hóa ra đối phương lợi dụng màn đêm, đang tìm cách hủy diệt toàn bộ thủy binh chúng ta.

Trên mặt sông, các ngọn đuốc cháy loang loáng lại nhanh chóng tụ tập dần một chỗ, cơ hồ rọi sáng toàn bộ phạm vi chỗ mặt nước có nhiều mảng thuyền vỡ trôi lập lờ. Trong khi đó bờ Bắc của dòng sông chợt xuất hiện một gã đang lóp ngóp và bì bõm leo lên, gã còn lảo đảo gọi :

- Ngô cô nương, Ngô Hiểu Mai tiểu thư?

Từ một chỗ khuất, có bóng một nữ nhân xuất hiện :

- Lê ra là người nên luôn gọi ta là Ngô Hiểu Mai tiểu thư hiểu chưa? Ủy, như người bị thương?

Gã lên đến bờ liền loạn xạ suýt ngã. Dù vậy gã vẫn hỏi thúc nữ nhân :

- Hãy mau cùng tị hạ tiếp tục chạy dọc theo bờ sông thêm một khoảng nữa. Đừng lo ngại, họ sẽ không nghi có thể dám quay vào bờ Bắc. Và rồi thế nào họ cũng phân khai, cho thuyền dò tìm dọc theo bờ Nam. Có thể hãy nhân cơ hội này chạy mau.

Nữ nhân chạy ngay, chứng tỏ chẳng quan tâm gì đến gã đã có dấu hiệu bị thương. Tuy nhiên có thể chợt hồi tâm chẳng, nữ nhân đang chạy bỗng chậm lại. Ở phía sau, gã nhờ đó nên đuổi kịp. Gã thở hào hển :

- Tại hạ vẫn tạm chi trì được sao tiểu thư không chạy nữa?

Ngờ đâu nữ nhân chỉ chậm chân chỉ là để hướng mắt nhìn qua bờ sông bên kia và tự gật đầu hải lòng :

- Người nghĩ được thủ đoạn này quả cao minh. Ta cũng không ngờ họ quá ngu xuẩn, cứ tìm mãi ở bờ Nam. Đã vậy, chạy đến đây ta không cần người giúp nữa, vì thiết nghĩ ta cũng có cách thoát hiểm cho riêng bản thân. Người nên tự lo thân cho người thì hơn.

Nói đến đây nữ nhân còn đột ngột dừng phắt lại. Gã bị bất ngờ, phần thì do ngại sự va chạm thế nào cũng có giữa gã và nữ nhân, gã vội ngoặt tránh, ngờ đâu hành vi đó làm gã loạn xạ, đành chịu cảnh đành tự ngã vật qua một bên. Tuy vậy gã gượng đứng lên và hỏi nữ nhân :

- Tiểu thư đã liệu kế thoát hiểm như thế nào? Hãy mau cho tị hạ biết, xem có thực sự ổn không? Chỉ như vậy tị hạ mới yên tâm.

Nữ nhân bước về phía gã :

- Kế của ta sẽ càng thêm ổn nếu có ai đó chịu làm vật thế thân. Người có thực sự lo cho ta chăng? Vậy hãy giúp ta một lần cuối.

Và đột ngột nữ nhân quật một chiêu kinh vào gã.

Ào...

Gã kinh hoàng, vội đảo tránh, ngờ đâu lại một phen nữa gã bị ngã do dư kinh tác động.

Nữ nhân cười và rút qua khoe miệng :

- Dọc theo lối chạy từ này đến giờ, đâu đâu cũng có dấu huyết tích do người lưu lại. Điều đó sẽ khiến bọn ác nhân trước sau gì cũng phát hiện và đuổi theo, vậy phiền người lưu lại, tự nạp mình cho chúng. Và giả như người có số phận chẳng may, hãy nhớ, cái chết của người chính là bù lại cho sinh mạng phụ thân ta chỉ vì người mà bị sát hại. Có nghĩa là giữa ta và người kể từ lúc này ân oán tuyệt, chẳng ai nợ ai. Vĩnh biệt người, Tiểu Quy. Ha ha...

Gã chấn động nhìn theo Ngô Hiểu Mai chạy xa dần, không chỉ vì cách hành xử tự hồ lấy oán báo ân của ả mà còn vì tràng cười hầu như gây kinh động được ả chủ ý phát ra. Gã quá sợ nên khi phát hiện ả đã biệt dạng, lập tức lê mình đi dần về phía dòng sông, đoạn gã lẳng lặng buông người chuối xuống nước. Và cứ nữa đi nữa bơi dưới nước, gã xuôi theo dòng với thần trí dường như ngày càng trở nên mông lung mê muội.

Lúc tỉnh dậy, gã lập tức cảnh giác nhìn xung quanh và suýt nữa gã kêu kinh hoảng khi tự tai nghe có tiếng người hô hoán đây bất ngờ :

- Mau bẩm báo chủ nhân, vị công tử được cứu đêm qua đã tỉnh lại.

Nghe xong do hiểu gã mỉm cười và nhẹ thở phào, đoạn ngồi lên xem qua y phục bản thân, ngờ đâu chính cử động này làm gã nhăn nhó. Đúng lúc đó có tiếng cười phát ra thật gần :

- Thiếu hiệp tuy hãy còn ít niên kỷ nhưng dù gì cũng là nam tử hán, chỉ một vết thương ngoài da, có cần thiếu hiệp phải nhăn nhó như thế chẳng?

Gã nhìn ra ngoài, ở đó ngay gian cửa phòng, không hiểu đã mở rộng từ lúc nào, đang hiện diện một văn nhân trung niên, chính là nhân vật vừa cười gã. Dù vậy, dưới vẻ mặt thật khoan hòa, lại kèm theo nụ cười đầy ôn nhu nhân hậu, gã hiểu, vừa rồi văn nhân trung niên chỉ đùa thôi, kỳ dư không có hàm ý mỉa mai như lời gã nghe văn nhân trung niên đáp. Vì thế, lời đầu tiên của gã chính là đáp tạ :

- Lời của đại giá dạy chỉ phải, vậy nhân đây xin cho văn sinh có lời đáp tạ ân đã cứu mạng. Vì nếu không được cứu kịp lúc, văn sinh e đã làm mối cho thủy quái.

Văn nhân trung niên đứng đĩnh tiến vào :

- Làm mối cho thủy quái hay đã bị thủy tặc gây phương hại? Tuy nhiên, để thiếu hiệp thực sự an tâm, ta xin có lời minh bạch. Thuyền này do nha phủ địa phương cho ta mượn, nhất định sẽ chẳng có thủy tặc nào to gan dám động đến.

Gã chợt cúi đầu, cũng có thể hiểu đây là gã gật đầu hài lòng. Nhưng khi ngẩng lên gã lại bảo :

- Nếu là vậy, văn sinh không dám giấu nữa, quả thật đêm qua văn sinh đã bị thủy tặc tấn công, may từ nhỏ từng am tường thủy tính, văn sinh đành bỏ thuyền, quyết tìm phương tẩu thoát. Ngờ đâu lũ thủy tặc vẫn độc ác dùng hung khí ném theo, khiến văn sinh ngất vì bị tổn thương. Một lần nữa xin đa tạ với nghĩa cử được tôn giá hỗ trợ và ứng cứu kịp thời.

Văn nhân trung niên gật đầu, không những phụ họa mà còn tỏ vẻ tin vào lời giải thích của gã :

- Thái độ ngày càng lộng hành của lũ thủy tặc, nhất là chuyện đêm qua đã gây kinh động đến nha phủ. Vì thế, ngoài việc kịp đến đưa thiếu hiệp lên thuyền, ta còn phát hiện có nhiều thi thể khác đã bị bỏ trôi dạt trên sông. Điều kỳ lạ là những thi thể ấy dường như đều do một người hạ thủ với cùng một thủ pháp giống hệt nhau. Có phải do thiếu hiệp hành sự không?

Gã lại cúi đầu một lần nữa, đến khi ngẩng đầu lên trở lại, gã đành tự thổ lộ thêm :

- Hóa ra tiền bối cũng là nhân vật võ lâm? Nếu vậy văn bối thật yên tâm, không như lúc nãy, thoát tỉnh lại, vì phát hiện dù là đang nằm ở giữa một gian phòng xa hoa nhưng cùng với bản thân, cả gian phòng không ngớt dập dềnh nổi trôi, văn bối cứ ngại đã lại rơi vào tay bọn thủy tặc. Dù vậy, với bản lĩnh của văn bối, e không đủ dũng lược để tự nhận bản thân chính là nhân vật đã hạ thủ bọn thủy tặc đêm qua.

Văn nhân trung niên mỉm cười :

- Thiếu hiệp đã tỏ ra rất thành thật, thế mới biết chỉ cần làm người đối thoại an tâm thì kết quả vẫn là sẽ dễ dàng cởi mở hơn. Dù vậy, điều mà ta quan tâm chính là nhân vật đã thi triển độc thủ kết liễu bọn thủy tặc. Ất thiếu hiệp nên biết đây là thủ pháp có một không hai, hiển nhiên chỉ duy nhất nhân vật vì đã luyện đến mức thượng thừa nên từng một thời vang danh võ lâm, nhưng điểm đáng nói ở đây là nhân vật ấy từ lâu đã tuyệt tích. Thật khó tin kiết tác đêm qua là hành động của nhân vật này.

Gã buột miệng hỏi :

- Đây là nhân vật như thế nào? Và vì sao đã là công phu độc bộ, chỉ do mình nhân vật ấy tinh thông, thế nhưng tiền bối lại không tin cũng nhân vật ấy là hung thủ?

Văn nhân trung niên cười thành tiếng :

- Hỏi rất hay, chứng tỏ cùng với câu hỏi, khẩu ngữ của thiếu hiệp tự nói lên bản thân cũng là nhân vật võ lâm, đúng chẳng?

Gã đành thừa nhận bằng nụ cười gượng :

- Hạng vô dụng như văn bối thật chẳng dám tự nhận là người có võ công. Tiền bối không nhận thấy như thế chẳng?

Văn nhân trung niên gật đầu :

- Đó là điều đương nhiên một khi thiếu hiệp còn trẻ, quá trẻ. Tuy nhiên, chỉ cần thiếu hiệp đủ nhẫn nại, biết cầu tiến, đồng thời cũng tự biết cầu toàn thì lo gì mai hậu không có ngày luyện được một thân võ học thượng thừa. Nhưng hãy trở lại điều đang đề cập, sở dĩ ta không tin đó là hành vi của Độc Trảo Ngũ Hồng Điểm, vì lũ thủy tặc tuyệt đối chẳng đáng để lão ta ra tay.

Gã giật mình :

- Tiên bối bảo đây là thủ pháp Độc Trảo Ngũ Hồng Điểm?

Văn nhân chép miệng :

- Thật ra nếu chẳng do ta tận mắt nhìn thì cũng chẳng còn ai nhận ra đó là tuyệt kỹ Độc Trảo Ngũ Hồng Điểm. Thiếu hiệp cũng nghe biết danh xưng này ư? Vậy có thể cho biết quý tính cao danh của lệnh sư? Vì thiết nghĩ, lão Độc Trảo Ngũ Hồng Điểm đã tuyệt tích từ lâu chí ít cũng phải đến mười bảy năm. Và dĩ nhiên niên kỷ của thiếu hiệp ắt chưa đủ tự biết về danh xưng này.

Gã lại gương cười :

- Văn bối chưa có điểm phúc báisư, với một ít sở học võ vẽ, sợ chẳng đủ phòng thân, kỳ thực chỉ là do nghĩa phụ tận tình chỉ điểm. Do vậy sẽ là tự bêu xấu nếu văn bối nêu tính danh nghĩa phụ.

Văn nhân phì cười :

- Nếu vậy ta không tiện miễn cưỡng, nhưng với nghi vấn thiếu hiệp đã nêu, ta không ngại giải thích cho thiếu hiệp tường tận. Vậy thiếu hiệp có ngạc nhiên chẳng nếu ta thừa nhận đã một lần từng là bại tướng của lão Độc Trảo Ngũ Hồng Điểm. Nhưng cũng nhờ đó, khắp võ lâm hiện nay e chỉ mỗi mình ta là đủ tư cách và kiến văn dễ dàng nhận ra bất kỳ thủ pháp nào có can hệ đến tuyệt kỹ Độc Trảo Ngũ Hồng Điểm. Đó là ẩn tàng trong độc thủ này dù muốn dù không cũng lộ mờ hiện ra từ một đến năm điểm mang màu đỏ hồng.

Gã hoang mang :

- Không nhất thiết phải hiện đủ cả năm điểm hồng ư?

Văn nhân lắc đầu :

- Điều đó còn tùy thuộc vào nội lực hỏa hầu khi lão Độc Trảo thi triển thủ pháp.

Gã phụ họa theo :

- Văn bối hiểu rồi, nội lực lúc thi triển thủ pháp càng cao minh thì càng lộ rõ nhiều điểm ứng hồng hơn, đúng chẳng?

Văn nhân bật cười khá to :

- Hiểu như thiếu hiệp vì tự suy theo lẽ thông thường nên hoàn toàn lầm lẫn, vì trái với những hiểu biết của mọi người, công phu hỏa hầu của lão Độc Trảo càng cao minh thì các điểm ứng hồng càng khó phát hiện. Nói cách khác, nếu được lão Độc Trảo nương tay thì nạn nhân ở chỗ bị tổn hại ngoài năm vết đỏ ứng nhìn rất rõ, chỉ phải chịu thêm đau đớn một ít vì gân cốt ở đó bị gãy. Còn khi lão tận lực hạ thủ thì toàn bộ gân cốt của nạn nhân đều bị nội lực cao minh của lão chấn nát, cho dù ở chỗ chí mạng chỉ hiện lộ một điểm ứng hồng. Thiếu hiệp hiểu rồi chứ?

Gã lắc đầu và thở dài :

- Có thể hiểu nhìn bên ngoài ngỡ nặng nhưng kỳ thực hậu quả không nghiêm trọng, ngược lại, nhẹ bên ngoài thì tính mạng tiêu ma. Thủ pháp này quả bá đạo ngoài sức tưởng tượng theo lẽ thông thường.

Chợt gã đứng lên :

- Dường như có dấu hiệu thuyền chuẩn bị cập bờ? Nếu vậy, có thể cho văn bối nói lời từ biệt ở đây?

Văn nhân xua tay :

- Thương thế thiếu hiệp chưa hồi phục, nếu không vội thì nên lưu lại thêm, đừng ngại. Huống hồ dấu hiệu trông chừng thiếu hiệp vừa cảm nhận chỉ là thuyền được lệnh xoay lại thuận theo dòng, trở về chỗ xuất phát. E phải đến lúc tối thuyền mới cập bờ.

Đoạn văn nhân cất cao giọng gọi ra bên ngoài :

- Mau chuẩn bị dọn bữa cho thiếu hiệp dùng. Mà này, thiếu hiệp chưa cho ta biết tính danh.

Gã đành báo danh :

- Văn bối là Trương Khánh Long.

Văn nhân thoáng cau mày :

- Họ Trương?

Gã lo lắng :

- Sao ư? Văn bối từ nhỏ vẫn chưa biết phụ thân là ai, chỉ nghe gia mẫu gọi như thế nào thì nhớ thế ấy. Có phải tiền bối cũng biết ai đó cùng ở họ Trương?

Văn nhân thở dài :

- Đừng quá chú tâm đến phản ứng của ta, huống hồ người mang họ Trương đầu nhất thiết chỉ có một. Thôi, thiếu hiệp hãy mau dùng bữa và nghỉ ngơi, nếu cần gì, cứ sai bảo bọn gia nhân thực hiện.

Cách sắp đặt của văn nhân trung niên thật chu đáo, vì lời của văn nhân vừa dứt, từ ngoài lập tức xuất hiện và tiến vào là một hàng gồm bốn nữ nhân với mỗi người mang trên tay một loại thức ăn. Họ bày biện rất nhanh và nhẹ nhàng lui ra. Quá cảm kích, gã vội lên tiếng khi thấy văn nhân chực bỏ đi :

- Văn bối có thể mạo muội thỉnh giáo tính danh của tiền bối chăng?

Văn nhân kỳ thực đã xoay người nhưng vì nghe gã hỏi, bèn quay lại với nụ cười nhã nhặn :

- Ta họ Lạc, mọi người vẫn gọi là Thiết Bút Tri Túc Lạc Nhữ An. Chợt nụ cười của văn nhân Trường An biến, đồng thời giọng nói cũng thay đổi :

- Trương thiếu hiệp sao vậy? Há lẽ do thương tích có dấu hiệu phát tác?

Quả vậy gã đang ngỡ ngàng nhìn văn nhân họ Lạc, chùng khi nghe họ Lạc hỏi, gã vội trấn tĩnh. Nhờ đó gã nôn nao hơn khi lên tiếng hỏi ngược lại văn nhân :

- Văn bối có thể hỏi thêm, phải chăng tiền bối hiện vẫn cư ngụ tại Giang Nam? Vậy thì vì lẽ gì Lạc tiền bối lưu lạc mãi tận vùng Hán giang này?

Văn nhân họ Lạc tỏ ý kinh ngạc :

- Trương thiếu hiệp cũng nghe nói về Lạc mỗ ư? Không sai, ta vẫn ngụ tại Giang Nam, dù vậy, đã là nhân vật võ lâm có ai chịu ru rú sống mãi một chỗ? Kiếp tầm thì phải nhả tợ, người giang hồ thì không thể không bốn tẩu giang hồ. Ta đến Hán giang cũng chỉ để thăm bằng hữu, chính là quan phủ địa phương này.

Gã như không chú tâm lắm đến lời giải thích của Lạc Nhữ An, bằng chứng là khi họ Lạc dứt lời, gã lại hỏi và là câu hỏi chẳng liên can gì đến lời họ Lạc vừa giải thích :

- Vừa mới rồi Lạc tiền bối có tỏ ra kinh ngạc vì họ Trương của văn bối và nhân đó văn bối có hỏi phải chăng Lạc tiền bối cũng từng biết ai đó họ Trương. Vậy liệu có quá đáng chăng nếu văn bối vẫn khẳng khái thỉnh cầu Lạc tiền bối hạ cố đáp thật minh bạch cũng nghi vấn này?

Văn nhân họ Lạc lại cau mày, sau đó đành thở dài đáp :

- Chẳng qua ta từng có một vị nghĩa huynh, thật trùng hợp, nghĩa huynh ta cũng mang họ Trương.

Gã không đủ bản lĩnh để kiềm chế tâm trạng nôn nao, thế là gã buột miệng kêu :

- Có phải là Nhất Chuồng Chấn Tứ Ma Trương Thái Toàn?

Văn nhân họ Lạc càng thêm ngạc nhiên :

- Đúng vậy, nhưng sao thiếu hiệp đoán được?

Gã quá mừng toàn thân vệt phục xuống, vừa quỳ vừa kêu :

- Lạc nhị thúc, sở dĩ tiểu diệt biết là vì Nhất Chương Chấn Tứ Ma Trương Thái Toàn chính là nghĩa phụ của tiểu diệt. Thật không ngờ được hội diện với Lạc nhị thúc ở đây.

Lạc Nhữ An bối rối :

- Thiếu hiệp không đùa chứ? Vì Trương đại ca cũng đã thất tung mười sáu năm và dường như đó là quãng thời gian vượt quá niên kỷ của thiếu hiệp lúc này. Trừ phi thiếu hiệp chính là hậu nhân cốt nhục của Trương đại ca nhưng do ẩn tình giấu kín nên đành tạm nhận Trương đại ca làm nghĩa phụ đúng không? Nếu không thì giải thích thế nào về đại tính của thiếu hiệp cũng cùng họ Trương? Hoặc giả là do những ngẫu nhiên khó tin?

Không sớm cũng không muộn, đúng lúc này chợt xuất hiện một chuỗi âm thanh vang vang, tuy chưa rõ xuất phát từ đâu nhưng lọt vào tai gã Trương Khánh Long nghe rõ mồn một :

- A di đà Phật. Xin mạo muội hỏi có phải trên thuyền là Thiết Bút Tri Túc Lạc Nhữ An, Trang chủ Lạc gia, Lạc thí chủ? Và nếu được, xin cho bần tăng tạm nhờ thuyền độ giang một quãng?

Thanh âm ấy vì vang vọng quá lớn khiến lúc lọt vào tai cứ ngỡ tiếng sấm động giữa trời quang làm gã Trương Khánh Long bàng hoàng thất sắc. Lạc Nhữ An nhận ra điều đó :

- Thiếu hiệp vì sao thất kinh?

Gã gượng cười :

- Người phát thoại có một nội lực thật kinh nhân, tiểu diệt thoát nghe liền cảm nhận khí huyết toàn thân đều nhộn nhạo.

Lạc Nhữ An gật gù tỏ vẻ biết :

- Cũng phần nào là do thương thế của thiếu hiệp chưa bình phục, thế mà ta ngỡ thiếu hiệp đã nhận ra nhân vật vừa phát thoại là ai.

Chợt Lạc Nhữ An lấy trong người ra một lọ nhỏ, vừa trao cho gã vừa căn dặn, còn đôi chân thì dịch chuyển ra ngoài :

- Lỗi của ta, lẽ ra ta nên trao đan dược giúp thiếu hiệp trị thương sớm hơn, hãy nhận lấy, đừng khách sáo. Và cũng đừng trách vì ta phải ra ngoài xem tăng nhân phái Thiếu Lâm vừa lên tiếng còn có dụng ý gì.

Gã nhận lọ linh đan và không hề khách sáo, vội tự phục ngay hai hoàn với mục quang cứ mãi nhìn theo chân Lạc Nhữ An.

Được một lúc, gã chợt lẩm bẩm :

- Linh đan quả công hiệu, đúng như nghĩa phụ nói, Lạc nhị thúc luôn có tính khí giống như ngoại hiệu, lúc nào cũng chuẩn bị đầy đủ, là nhân vật tri túc nên người như Lạc nhị thúc không bao giờ lo thiếu.

Đoạn gã nhìn quanh, dù đang rất đói vẫn cố kiềm chế, không để các thức ăn bày biện trên bàn làm cho động lòng. Và gã lại lẩm bẩm lần này thật khẽ :

- Ta phải hết sức trấn tĩnh, thực hiện đúng như lời của nghĩa phụ căn dặn.

Lạc Nhữ An bỗng quay trở lại :

- Nghĩa phụ của thiếu hiệp đã căn dặn như thế nào? Và có thật Trương Thái Toàn đại ca chính là nghĩa phụ của thiếu hiệp?

Gã dù trấn tĩnh nhưng vẫn bị bất ngờ :

- Sao Lạc nhị thúc quay lại quá nhanh, còn nghe những gì tiểu diệt vừa nói? Dù vậy, thật ý tiểu diệt đang mong chờ có cơ hội minh chứng nghĩa phụ chính là Nhất Chương Chấn Tứ Ma Trương Thái Toàn và đây là hành động nghĩa phụ căn dặn.

Bỗng có nhân vật thứ hai xuất hiện ngay trước mắt Lạc Nhữ An, đó là một tăng nhân :

- A di đà Phật, có phải bần tăng nghe không lầm, vừa có người đề cập đến Trương Thái Toàn đại hiệp, nhân vật đã mười mấy năm tuyệt tích giang hồ?

Trương Khánh Long nhìn tăng nhân, sắc diện không thay đổi vì nhờ đã tự trấn an, tự dặn bản thân đừng tỏ ra lo lắng hay hốt hoảng :

- Đại sư không hề nghe lầm, trái lại, có thể cho văn bối hỏi, hóa ra đại sư cũng từng quen biết với nghĩa phụ Trương Thái Toàn của văn bối?

Tăng nhân bước ngang qua Lạc Nhữ An, tiến thẳng vào phòng, với mục quang không hiểu vì sao cứ luôn nhìn chằm chằm Trương Khánh Long :

- Tiểu thí chủ có thể minh chứng bản thân thực sự được Trương Thái Toàn đại hiệp nhận làm nghĩa tử? Vì đối với Trương đại hiệp không riêng gì bần tăng, mà còn nhiều đệ tử khác của phái Thiếu Lâm từng thọ nhận ân tình từ Trương đại hiệp.

Nói đến đây, tăng nhân chợt quay lại nói với Lạc Nhữ An :

- Đây là nói nếu được Lạc trang chủ ứng thuận, vì sẽ là mạo phạm nếu bần tăng tỏ ý nghi ngờ, do ai cũng rõ giữa Trương Thái Toàn đại hiệp và Lạc trang chủ từng kết bái chi giao.

Trương Khánh Long lập tức lên tiếng đáp ứng :

- Đại sư bất tất lo lắng vì kể cả Lạc nhị thúc cũng chưa tin có sự liên quan giữa văn bối và nghĩa phụ Trương Thái Toàn. Thế nên điều cần thiết vẫn là văn bối phải tự minh chứng mối liên can đó.

Lạc Nhữ An tỏ vẻ phân vân vì thế chỉ miễn cưỡng ứng thuận :

- Nhưng Trương thiếu hiệp một phần vì thương thế vẫn còn, phần khác thì như Trương thiếu hiệp đã thừa nhận, chỉ được truyền thụ võ công vốn vẹn mới một năm, thân thủ bản lĩnh vì thế vẫn còn rất kém, mong đại sư hãy thật nhẹ tay.

Tăng nhân mỉm cười độ lượng :

- A di đà Phật, đây chỉ là ấn chứng võ học để minh bạch hư thực, Lạc trang chủ yên tâm, bần tăng tự biết sẽ dừng đúng lúc.

Trương Khánh Long cũng cười, với vẻ hoàn toàn tự tin :

- Mong được đại sư chỉ giáo, vì để ấn chứng võ học, thiết nghĩ chỉ cần vài chiêu trong pho Tảo Diệp thập nhị chưởng cũng đủ minh chứng lời của văn bối đúng sai thế nào. Là hậu bối, ắt đại sư không trách nếu văn bối mạo muội tự xuất thủ trước?

Tăng nhân tiến lên thêm vài bước :

- Bần tăng Liễu Trần, mong được lĩnh giáo không chỉ pho Tảo Diệp thập nhị chưởng mà còn hy vọng được mở rộng nhãn giới hơn với toàn bộ sở học của Trương Thái Toàn đại hiệp ắt đã trao truyền cho tiểu thí chủ. Mời.

Trương Khánh Long bật cười :

- Với vốn vẹn mới một năm truyền thụ, quả thật văn bối chẳng có thành tựu nào khác ngoài pho Tảo Diệp thập nhị chưởng, chỉ e sẽ phải khiến đại sư thất vọng. Và đây là chiêu thứ bảy trong pho Tảo Diệp chưởng. Đỡ!

Gã bật phát ra một chiêu kinh làm Lạc Nhữ An hoan hỉ kêu lên :

- Cuồng Phong Tảo Diệp?! Đích thực là sở học của đại ca.

Riêng Liễu Trần đại sư thì thoáng cau mày, vẻ khó tin :

- Nhưng công phu hỏa hầu quá kém, lẽ nào sau gần mười sáu năm thất tung, đích thực Trương đại hiệp chỉ gặp và truyền thụ võ học cho tiểu thí chủ với thời gian chẳng nhiều hơn một năm? Vậy thì thời gian trước đó thì sao?

Miệng tuy nói nhưng Liễu Trần đại sư chỉ cần khoa chân dịch bộ thật nhẹ nhàng đã dễ dàng lẩn thoát chiêu chưởng Cuồng Phong Tảo Diệp của Trương Khánh Long.

Vút!

Ngờ đâu gã vẫn dịch bộ bám theo Liễu Trần đại sư :

- Sau Cuồng Phong sẽ là Loạn Vũ, đây từng là đấu pháp nghĩa phụ văn bối vận dụng. Mong đại sư cẩn trọng.

Gã liên hồi quật loạn song thủ, tạo ra một vòng chưởng phong loang loáng khắp nơi. Và một lần nữa khiến Lạc Nhữ An phải buột miệng kêu mừng rỡ :

- Đấu pháp này nếu không được trung đại ca chỉ điểm, đích thực chẳng ai đủ tư cách thực hiện tương tự, tạo thành thức liên hoàn: Cuồng Phong - Loạn Vũ - cuối cùng là Trích Tinh.

Dù vậy, Liễu Trần đại sư vẫn thủy chung giữ thái độ ung dung, nghĩa là cũng tiếp tục nhẹ nhàng di bộ để tránh chưởng thứ hai là Loạn Vũ Tảo Diệp :

- Từng mệnh danh là Nhất Chưởng Chấn Tứ Ma, Trương đại hiệp không chỉ có pho Tảo Diệp lợi hại mà còn nhờ nội lực thâm hậu khiến mọi đấu pháp đều đạt hiệu quả mỹ mãn. Cũng vì thế, tiểu thí chủ càng chứng tỏ thân thủ quả thật vẫn kém xa lệnh nghĩa phụ.

Nhưng đại sư Liễu Trần chỉ vừa mới dịch chuyển bộ vị thì thần tình bèn rung động, do phát giác gã Trương Khánh Long không những vẫn dịch bộ bám theo mà còn bất ngờ vận dụng một kỳ chiêu theo một cung cách hoàn toàn ngoài ý nghĩ của bất kỳ ai đương diện. Gã còn hăm hở bật quát :

- Không phải Trích Tinh mà là Khai Kỳ Tảo Diệp, chiêu khởi đầu của pho Thập nhị Tảo Diệp chưởng. Đờ!!
Ào...

Lạc Nhữ An cũng biến sắc, vội quát lớn :

- Trương thế diệt không được vô lễ mạo phạm đến Liễu Trần đại sư là cao tăng Thiếu Lâm phái, mau dừng tay ngay.

Liễu Trần không thẹn là cao tăng đứng như lờ Lạc Nhữ An vừa nói, đã lập tức uốn cơ hồ gãy nửa người bên trên về phía hậu, phô diễn tuyệt kỹ Thiết Bản Kiều vừa ngoạn mục vừa tốt cùng lợi hại, nhờ đó để chiêu chưởng Khai Kỳ Tảo Diệp của Trương Khánh Long lướt qua ngay bên thân hình và không bị bất kỳ tổn hại nào.

Vù...

Nhưng cũng lúc ấy, ắt vì nghe Lạc Nhữ An hô hoán bảo dừng, Trương Khánh Long dù đang đà phát chiêu vẫn vội vàng thu người hồi bộ. Ngờ đâu gã đang lúc hồi chiêu lại phát hiện ở phía hạ bàn chợt nổi lên tiếng xoáy kinh cuộn. Gã lia mắt nhìn xuống và thập phần hoảng hốt khi phát hiện chính Liễu Trần đại sư chứ chẳng ai khác dù đã nghiêng nửa thân về phía hậu, vẫn có bản lĩnh bật quét một cước, thần tốc tấn công vào hạ bàn của gã. Quá kinh hãi, gã phóng mình nhảy bừa lên cao và qua diễn biến gã đang dõi nhìn thì thấy may cho bản thân vì thoát được cước quét của Liễu Trần đại sư.

Ngờ đâu gã nghe âm thanh của Lạc nhị thúc hô hoán :

- Xin đại sư hạ thủ lưu tình.

Gã không kịp hiểu vì sao Lạc nhị thúc của gã nói lời này, hướng hồ bản thân gã rõ ràng đã thoát được chiêu cước, nào còn gì nguy hiểm cho gã để Lạc Nhữ An phải thốt lời xin Liễu Trần đại sư lưu tình cho gã.

Nhưng thật sự chẳng như gã nghĩ, bởi khi gã vừa hạ hai chân xuống thì không hiểu từ lúc nào Liễu Trần đại sư đã đứng thẳng người lên, đồng thời còn dư thời gian để xuất phát từ bao giờ chẳng biết một chiêu trảo bằng hữu thủ và ngay lúc này chính chiêu trảo ấy đang lăm lăm chực chụp vào đầu gã.

Gã kinh tâm khiếp đảm, tự rõ sở học bản thân tuyệt đối chẳng thể giúp gã thoát khỏi chiêu trảo này, thế là gã hoàn toàn bất động, mục quang cũng bất động, nhìn như chết sững vào chiêu trảo nhất định là chiêu tối hậu ắt quá dễ dàng kết liễu gã. Tuy nhiên tiếng kêu của Lạc Nhữ An không phải là vô ích. Liễu Trần đại sư cũng đã khựng lại và hiện lúc này chỉ để chiêu trảo lợi hại ấy lưng lửng ngay bên trên, cũng là gần sát vào đỉnh đầu gã.

Gã nghe nhẹ nhõm, và khi biết sinh mạng chưa đến nỗi hiểm nguy, gã hướng mục quang nhìn vào hai mắt của Liễu Trần. Nhờ đó gã có cảm giác Liễu Trần chẳng những chỉ nhìn gã không thôi, mà trong cái nhìn còn ẩn ước chứa đựng ánh mắt cười cợt gã. Thế là gã chợt có tâm lại trạng như trước đây từng bị nhiều người chê cười, luôn xem gã là một Tiểu Quy, chỉ biết co đầu rụt cổ như rùa. Gã động tâm, lợi dụng lúc Liễu Trần vẫn bảo lưu bộ vị để bắt ngờ quật chéo ra một chưởng :

- Hãy đỡ chiêu chưởng Khuấy Đảo Tảo Diệp.

Ào...

Đúng lúc này, Liễu Trần đại sư bất ngờ để lộ một cái cười nửa miệng, đồng thời còn nhẹ nhàng như lưu thủy hành vân đưa toàn thân dịch chuyển về phía sau.

Vút.

Vì thế, Liễu Trần đại sư không những dễ dàng thoát chiêu Tảo Diệp Khuấy Đảo của gã mà còn lên tiếng :

- Công phu của tiểu thí chủ đích thực là do Trương Thái Toàn đại hiệp truyền thụ, và hiển nhiên vì nội lực hỏa hầu của tiểu thí chủ quá kém khiến bản tăng chẳng thể không tin thời gian luyện công của tiểu thí chủ nhất định chưa được dài lâu. Nhưng dầu sao vẫn chứng tỏ Trương đại hiệp vẫn an khang tráng kiện. Vậy nên chẳng tiểu thí chủ có thể cho bản tăng được cùng Trương đại hiệp hội diện, một là để thỏa lòng mong nhớ bấy lâu, hai là để tệ phái có cơ hội đáp đền bao lần ân tương trợ từng được Trương đại hiệp dành cho Thiếu Lâm phái?

Gã miễn cưỡng hồi chiêu thủ lễ :

- Lời của nghĩa phụ quả không sai, vẫn luôn tán dương Thiếu Lâm phái đáng là võ lâm đệ nhất. Dù vậy, xin đại sư lượng thứ, vì sứ mệnh của văn bối lần này chỉ là tuân lệnh nghĩa phụ, tìm và thỉnh an những huynh đệ tương tự Lạc nhị thúc đây, đích thực không tiện để lộ nơi ẩn cư từ lâu nay của nghĩa phụ.

Lạc Nhữ An kinh ngạc :

- Có ý gì chẳng khi Trương đại ca sai phái Trương thế diệt đi tìm ta? Và tại sao Trương đại ca không tự thân hành động, là điều dường như trái với tâm tính vẫn luôn có ở Trương đại ca?

Gã bối rối, đành nhìn thẳng vào mắt Lạc Nhữ An :

- Vì chưa phải lúc thuận tiện, mong Lạc nhị thúc thấu hiểu, đừng bắt tiểu diệt thổ lộ lúc này.

Lạc Nhữ An mỉm cười :

- Ta hiểu rồi. Vậy tạm thời Trương thế diệt hãy nghỉ ngơi, ta sẽ không làm phiền cũng không nhất thiết phải miễn cưỡng thế diệt.

Liễu Trần đại sư cũng lên tiếng :

- Đã lâu chẳng được tin tức của Trương đại hiệp, bản tăng càng thất vọng khi lần này qua tiểu thí chủ đường như nhận ra ở Trương đại hiệp nhất định có ẩn tình, khiến tâm tính cũng thay đổi, chẳng muốn cùng ai hội diện, xem Thiếu Lâm phái như ngoại nhân. Đã vậy, A di đà Phật, bản tăng cũng không tiện miễn cưỡng, đành có lời cáo biệt, sẽ ly khai khi thuyền đến nơi.

Lạc Nhữ An vùng cười to :

- Hà tất đại sư mãi để tâm, vả lại mười mấy năm cách biệt, biết đâu ở Trương đại ca có ẩn tình thật sự, vì thế mới căn dặn Trương thế diệt chớ vội để lộ hành tung? Huống hồ cũng đâu thể ngờ lại có sự hội ngộ quá ngẫu nhiên cùng đại sư ở đây. Thái độ của Trương thế diệt không đáng trách. Dù vậy, đại sư vẫn là thượng

khách của Lạc mỗ, xin hãy nể mặt và cùng Lạc mỗ sang gian khách sảnh, để mỗ tỏ chút tình chủ nhân. Xin mời.

Khi còn lại một mình, gã Trương Khánh Long vì khoan tâm nên bắt đầu tự dùng bữa. Dù vậy, do hãy còn nhiều băn khoăn, gã vừa ăn vừa ngẫm nghĩ nên ăn rất chậm. Được một lúc, vì chợt nghĩ ra một điểm, gã đứng lên và vội vã đi ra ngoài. Đứng tựa mạn thuyền, gã chú mục dọc theo bờ Bắc của dòng sông. Chợt gã giật mình khi nghe âm thanh của Lạc Nhữ An đột ngột vang lên sau lưng :

- Có chút cảm giác hoài niệm nào chẳng, Trương thế diệt? Vì tâm trạng đó, ta thừa hiểu, mỗi khi có cơ hội nhìn lại cảnh tượng chỉ ít đã một lần khác sau trong tâm khảm.

Gã bối rối quay lại và có phần nào nhẹ nhõm vì phát hiện Lạc Nhữ An chỉ chú mục nhìn vào bờ sông, không hề nhìn gã :

- Tiểu diệt đâu phải nhìn để tìm hoài niệm? Trái lại, tiểu diệt chỉ mong trông thấy lại chiếc thuyền lẻ ra vẫn còn neo chờ tiểu diệt ở đâu đây, gần quãng sông này. Vạn nhất không tìm thấy, toàn bộ những ngân lượng kỳ thật rất cần để chi dụng, tiểu diệt e khó mong thu hồi.

Lạc Nhữ An nhìn gã :

- Theo lời Trương thế diệt từng kể, đêm qua đã bị thủy tặc tấn công. Vậy thì còn mong gì tìm lại dù là thuyền hay những ngân lượng được thế diệt cất chứa trên thuyền?

Gã bị ánh mắt nhìn của Lạc Nhữ An làm cho bối rối nhiều hơn. Và gã toan giải thích thì thật may cho gã, Lạc Nhữ An chợt chuyển mục quang qua hướng khác, đồng thời cũng tự lên tiếng :

- Dù vậy vẫn có một điều chẳng biết có đáng cho Trương thế diệt lưu tâm hay không, là cũng đêm qua ngay khi bọn gia nhân phát hiện và tình cờ cứu được thế diệt đưa lên thuyền, thì chỉ một lúc sau, ta nhìn thấy một chiếc thuyền, chẳng những không thấp sáng đèn đuốc mà dường như cũng chẳng có ai ở trên, thế mà thuyền vẫn từ từ trôi theo dòng. Hoặc giả đấy là thuyền của thế diệt, do không buông neo kỹ nên bị nước cuốn trôi?

Gã nghe đến đây liền thở hắt ra :

- Thuyền không thể tự trôi, đủ hiểu thuyền của tiểu diệt đã bị người ta đánh cắp, rất có thể hung thủ cũng là bọn thủy tặc.

Đột ngột Lạc Nhữ An lên tiếng hỏi :

- Vì sao Trương thế diệt chọn cách di chuyển bằng thuyền, là điều dường như khó hiểu nếu sứ mệnh của thế diệt chỉ là tìm bọn ta theo lệnh của Trương đại ca? Đã vậy, thế diệt lại chọn xuôi theo dòng Hán giang này?

Gã đáp thật trôi chảy :

- Do bản lĩnh của tiểu diệt quá kém, lại có lời của nghĩa phụ căn dặn, là nên tránh mọi chốn thị phi có thể dẫn đến những điều bất trắc không hay, vì thế tiểu diệt phải chọn cách di chuyển này. Ngờ đâu chưa tới kịp Giang Nam, tai họa đã ập đến, chỉ suýt nữa tính mạng của tiểu diệt lọt vào bọn thủy tặc chẳng rõ lai lịch như thế nào.

Lạc Nhữ An ngạc nhiên :

- Nói như vậy Trương thế diệt đang trên đường đến tìm ta?

Gã thừa nhận :

- Và thật may mắn chính Lạc nhị thúc lại là ân nhân cứu mạng của tiểu diệt.

Lạc Nhữ An lại hỏi :

- Bọn ta gồm Trương đại ca cả thầy gồm có tám huynh đệ muội kết nghĩa. Trước ta, Trương thế diệt đã tìm ai khác chưa?

Gã lắc đầu :

- Chưa. Lạc nhị thúc là nhân vật thứ nhất để từ đây, vì có Lạc nhị thúc hỗ trợ, tiểu diệt tự tin sẽ sớm tìm đủ những thúc bá còn lại, trước cả hạn kỳ do nghĩa phụ ấn định.

Lạc Nhữ An động tâm :

- Hạn kỳ như thế nào?

Gã hạ thấp giọng :

- Trong vòng 100 ngày, Lạc nhị thúc có thể giúp tiểu diệt chăng?

Lạc Nhữ An cười nhẹ :

- Sẽ dễ hơn nếu biết được Trương đại ca cần tìm bọn ta để làm gì?

Gã thở dài :

- Theo lệnh của nghĩa phụ, tiểu diệt chưa tiện tỏ bày nếu chưa tìm đủ những người cùng từng nghĩa phụ kết nghĩa.

Lạc Nhữ An cau mặt :

- Sao Trương đại ca cố tình làm ra vẻ thần bí khác với tính khí trước kia? Huống hồ thời gian cách biệt đã mười sáu năm, cho dù tình nghĩa vẫn còn nhưng không có nguyên do thuyết phục, thật chẳng dễ tụ tập đủ mọi người về cùng một chỗ. Hay là chỉ do Trương thế diệt chưa đủ tin tưởng để thổ lộ cùng ta?

Gã vội phân minh :

- Nghĩa phụ đã cho tiểu diệt minh bạch, chỉ có Lạc nhị thúc là nhân vật được nghĩa phụ xem như là thủ túc. Tuy nhiên, vì đã có lời căn dặn, đích thực tiểu diệt chẳng dám tác chủ.

Lạc Nhữ An chép miệng :

- Nói như vậy là cần phải có đủ bảy người cùng hiện diện?

Gã gượng cười :

- Đây là chủ ý của nghĩa phụ, tiểu diệt mong được Lạc nhị thúc cảm thông và thành toàn cho.

Lạc Nhữ An đành đáp ứng :

- Vậy thì chẳng cần về Giang Nam, sẵn thuyền đây ta sẽ đưa Trương thế diệt cùng đi tìm những nhân vật còn lại.

Gã tán thành :

- Xin tùy Lạc nhị thúc sắp đặt, nhân tiện, tiểu diệt xin quay về phòng, không thể làm phiền Lạc nhị thúc lâu hơn nữa.

Lạc Nhữ An gật đầu :

- Ta không ngại chuyện đó, chỉ lo cho Trương thế diệt thương thế vẫn chưa hồi phục. Và nhớ, khi nào dùng hết linh đan, nếu cần thêm, cứ nói, ta luôn sẵn sàng.

Gã thật sự cảm kích vừa bước lui vừa nói :

- Lạc nhị thúc đối xử tốt thế này khiến tiểu diệt tin tưởng, bao nỗi lo âu của nghĩa phụ ắt chẳng trông chờ ai khác ngoài Lạc nhị thúc.

5. Đột Ngột Đối Đầu Phi Kiếm Bang-thoát Nạn Tai Thay Thân Đối Phận

Đột ngột vang lên nhiều hô hoán hoảng loạn trên thuyền :

- Có thủy tặc tấn công thuyền.

- Mau thấp đuốc lên, tất cả hãy chuẩn bị khí giới đối phó lũ thủy tặc.

Tiếng hô hoán làm Trương Khánh Long giật mình tỉnh giấc. Và ngay khi mở mắt, gã dễ dàng nhận định được phương hướng để chạy ra ngoài, nhờ nhiều ánh đuốc chạy loang loáng nhất định chỉ mới được mọi người thấp lên. Cũng theo họ, gã chạy đến khoang thuyền rộng ở bên ngoài. Và ở đấy, gã phát hiện Lạc Nhữ An lại bất ngờ bật lên tràng cười, đưa thanh âm lan rộng khắp mặt sông vào lúc này đã bị màn đêm đen cùng với lớp sương mù mờ phủ dày :

- Ngờ là ai, hóa ra là những bằng hữu Phi Kiếm bang. Xin hỏi, chư vị hành động như thế này phải chăng có gì muốn chỉ giáo Lạc mỗ?

Đáp lại tràng cười đầy tự tin của Lạc Nhữ An, trên mặt sông đen kịt cũng lập tức phát lên tràng cười lồng lộng :

- Thật đắc tội, vì Hoàng mỗ nào ngờ đây là thuyền của Thiết Bút Tri Túc Lạc Nhữ An trang chủ, vậy để hóa giải sự ngộ nhận này, rất hy vọng được Trang chủ ứng thuận, một là Hoàng mỗ, xin ngay lập tức cho thuộc hạ triệt thoái, hai là mỗ xin tự thân đến bồi tội cùng Lạc trang chủ, được chăng? Ha... ha...

Tràng cười do Lạc Nhữ An khi nãy phát đi không hiểu đã gây tác động thế nào đối với các nhân vật Phi Kiếm bang là đối tượng đón nhận, còn riêng tác động của lần này, do nhân vật họ Hoàng xuất phát, lại nhắm về phía thuyền của Lạc Nhữ An, đã khiến cho bản thân gã Trương Khánh Long rung động, không chỉ vì bị văng tai hoa mắt mà còn khiếp đảm bởi biết nội lực hỏa hầu của họ Hoàng dồn vào tràng cười quả là uyên thâm lợi hại. Không những vậy, dù đang bị ù tai, gã vẫn nghe lệnh cho các thủ hạ Phi Kiếm bang triệt thoái được phát ra cũng tràn đầy nội lực tương tự :

- Tất cả mau triệt thoái, chưa có lệnh của bổn Đường chủ, bất luận kẻ nào manh động nhất định sẽ bị trừng trị.

Và tiếp đó, Trương Khánh Long càng thêm chấn động khi phát hiện từ giữa mặt nước mênh mông đen kịt quả thật có một nhân vật đột ngột lộ diện, rồi bằng thứ khinh thân pháp tuyệt phẩm, nhân vật ấy bật người lên cao, lao đến và ung dung hiện thân giữa lòng thuyền, tịnh không gây một tiếng động dù là nhỏ.

Vút.

Lạc Nhữ An phải chất lưỡi tán dương :

- Phi Thiên Nhất Bộ? Quả nhiên không hổ danh là Phi Thiên Nhất Bộ Hoàng Tiễn Khoái, Đường chủ Phi Ưng đường, dưới trướng ban chủ Phi Kiếm bang.

Nhân vật họ Hoàng tùm tùm cười và ôn nhu thi lễ cùng Lạc Nhữ An :

- Lạc trang chủ qua khen, vì kỳ thực ai chẳng biết Trang chủ mới chính là nhân vật chân nhân bất lộ tướng, thân thủ bất phạm. Hoàng mỗ thật chẳng dám nhận.

Lạc Nhữ An cũng thi lễ đáp lại :

- Phần mỗ cũng chẳng dám nhận lời tạ lỗi do đích thân Hoàng đường chủ thể hiện, chỉ xin mạo muội hỏi, đã xảy ra chuyện gì khiến cho một cao thủ như Hoàng đường chủ phải thân chinh dẫn thuyền tuần giang?

Hoàng Tiễn Khoái vụt thở dài, nhân đó cũng đảo mắt nhìn khắp chung quanh :

- Nói ra chỉ thêm hổ thẹn, vì mỗ có một lão bằng hữu từng tử nạn cách đây một năm cũng quanh quẩn sông này, phần thì nhận được tin đêm qua như đã có người phát hiện tung tích của hung thủ ở đâu đấy, thế nên không ngại đêm tối, đành đốc xuất thuộc hạ quyết đòi lại công bằng cho lão bằng hữu.

Lạc Nhữ An gật nhẹ đầu :

- Dường như mộ đã từng nghe qua việc này, đây là nếu nói lão bằng hữu của Hoàng đường chủ cũng ở họ Lục. Vì một năm trước đích thực ai ai cũng nghe tin về cái chết thập phần oan khuất của Hùng Thiết Chỉ Lục lão bản. Và đã vậy, việc báo thù cho bằng hữu là điều hợp lẽ, cơ sao Hoàng đường chủ lại tỏ ra bối rối khi đề cập đến chuyện này?

Hoàng Tiễn Khoái thở dài :

- Bởi có nhiều điều mà nếu không là người trong cuộc, nhất định Lạc trang chủ dù có nghe e cũng chẳng thể tin. Đây là theo tiết lộ của Lục Quyền, hậu nhân của Hùng Thiết Chỉ Lục lão bản, thì hung thủ chỉ là một gã chỉ độ tuổi niên thiếu. Há chẳng hổ thẹn sao, khi một cao thủ như mỗ lại có ngày đối đầu cùng một gã như thế? Và sẽ càng thêm hổ thẹn nếu mỗ không thể thay lão bằng hữu đòi lại công bằng?

Lạc Nhữ An giật mình :

- Quả là hậu sinh khả ố, nhưng gã là ai, lai lịch như thế nào, sao mỗ chưa hề nghe ai đề cập đến sự xuất hiện của nhân vật nào tương tự?

Hoàng Tiễn Khoái vì lúc này vẫn tiếp tục nhìn khắp xung quanh nên rồi cũng đến lúc để mục quang chạm vào gã Trương Khánh Long, thế là họ Hoàng vừa nhìn gã vừa tiếp tục cùng Lạc Nhữ An đối thoại :

- Những lúc gần đây, kỳ thực cũng chỉ độ một năm trở lại đây, Lạc trang chủ có vô tình nghe về một vài nội biến chỉ xảy ra ở Thiếu Lâm phái?

Gã bị ánh mắt của Hoàng Tiễn Khoái nhiếp hồn, đến độ bản thân chẳng đủ tự chủ rời đi cho dù tai vẫn nghe thanh âm của Lạc nhị thúc vang lên rất rõ :

- Hoàng đường chủ muốn ám chỉ hành vi bội phản sư môn của Liễu Vũ đại sư, dẫn đến hậu quả là Thiếu Lâm phái lâm cảnh quần long vô chủ?

Hoàng Tiễn Khoái vẫn tiếp tục xạ nhìn Trương Khánh Long :

- Phản đồ Liễu Vũ của Thiếu Lâm phái cũng một năm trước từng xuất hiện ở đây. Kế đó, một trận thăm sát đã diễn khai và không hiểu có liên can hay không, nhưng kỳ thực Liễu Vũ đã bị nội thương nghiêm trọng. Điều đáng nói là Liễu Vũ đã được một người cứu mạng, chính là gã thiếu niên khi nãy mỗ đề cập. Mọi người gọi gã là Tiểu Quy, xem chừng niên kỷ cũng độ vị thiếu hiệp này.

Bị Hoàng Tiễn Khoái chỉ tận tay day tận mặt, Trương Khánh Long hốt hoảng lên tiếng :

- Hoàng tiền bối xin đừng ngộ nhận, vì văn bối từ nhỏ vẫn được mọi người gọi là Tiểu Long. Huống hồ xin được hỏi Hoàng tiền bối về lai lịch cũng như nhân dáng gã Tiểu Quy, nhất định giữa gã và văn bối không thể nào là một.

Hoàng Tiễn Khoái chợt hấp háy mắt và tủm tỉm cười :

- Hoàng mỗ nào đã đề quyết thiếu hiệp chính là gã Tiểu Quy, cơ sao thiếu hiệp vội phản ứng?

Sực nhớ đã tự để lộ sơ hở, Trương Khánh Long vội xưng danh :

- Có thể do cách nhìn của Hoàng tiền bối khiến văn bối có cảm nhận bị nghi ngờ, nhưng kỳ thực văn bối có tính danh là Trương Khánh Long, được nghĩa phụ là Trương Thái Toàn cửu mang giáo dưỡng. Ất Hoàng tiền bối cũng từng nghe biết về Trương nghĩa phụ?

Phi Thiên Nhất Bộ Hoàng Tiễn Khoái giật mình và lập tức nhìn Lạc Nhữ An :

- Lạc trang chủ...

Như cảm thấy đã đến lúc cần lên tiếng, Lạc Nhữ An mỉm cười :

- Mỗ có thể hiểu tâm trạng của Hoàng đường chủ là thế nào, dù vậy, sự thật vẫn là sự thật, mỗ không thể không tin một khi đã tận mắt mục kích công phu Tảo Diệp thập nhị chương từng do Trương thế diệt đây thi triển.

Hoàng Tiễn Khoái bỗng há miệng hít vào một hơi thật dài :

- Mong Lạc trang chủ lượng thứ như Hoàng mỗ vì vạn bất đắc dĩ đành thỉnh giáo lệnh vài chiêu Tảo Diệp.

Trương Khánh Long bật kêu :

- Có cần thiết chăng vì ngày hôm nay văn bối đã tự bêu xấu một lần với tăng nhân Thiếu Lâm phái chính là Liễu Trần đại sư?

Hoàng Tiễn Khoái lại giật mình :

- Liễu Trần đại sư cũng đã đến đây? Có thật như thế chẳng, Lạc trang chủ?

Lạc Nhữ An vẫn mỉm cười :

- Lần này thêm Hoàng đường chủ như đã có trước sau hai nhân vật cao thủ tỏ ý nghi ngờ Trương thế diệt của mõ có liên can đến Liễu Vũ, phản đồ Thiếu Lâm phái. Nhưng tiếc thay xuất thân lai lịch của Trương thế diệt lại chỉ can hệ đại ca của mõ là Trương Thái Toàn. E rằng đã khiến cho Hoàng đường chủ một phen uống phí tâm cơ.

Hoàng Tiễn Khoái tỏ ý bất phục :

- Nhưng để minh bạch hư thực, mong Lạc trang chủ ưng thuận cho mõ đưa lệnh diệt đến gặp Lục Quyền. Và nếu quả thật đã có sự lầm lẫn thì tự mõ sẽ có cách phó giao thích đáng cùng Lạc trang chủ.

Gã Trương Khánh Long thất kinh, chỉ còn trông chờ vào thái độ của Lạc Nhữ An mà thôi. May cho gã, Lạc Nhữ An quả quyết khước từ :

- Nếu là vậy, mõ sẽ lập tức cùng Trương thế diệt hồi gia, sẵn sàng chào đón Hoàng đường chủ cùng Lục Quyền đến, hầu tỏ tường hư thực. Tệ xá ở Giang Nam vẫn luôn cùng nghinh mọi người như thuở nào...

Hoàng Tiễn Khoái cười lạt :

- Nhưng trước mắt, Lạc trang chủ hiện quá cách xa Giang Nam, trái lại đang trong phạm vi uy lực bốn bang Phi Kiếm, xin đừng nghĩ mõ toan gây khó dễ, chỉ vì mối thù của lão bằng hữu không thể bỏ qua, nhất là đang lúc có manh mối đích thực xuất phát từ lệnh diệt.

Lạc Nhữ An sa sầm nét mặt :

- Mõ đã theo lễ tiếp nghinh, hướng hồ vừa có một Liễu Trần đã minh bạch trương thế diệt tuyệt vô can hệ cùng Liễu Vũ. Trừ phi Hoàng đường chủ nêu nguyên do khác thuyết phục hơn, cho thấy Trương thế diệt có thể can hệ tới cái chết của Lục lão bản, chỉ như thế mõ mới khả dĩ chấp thuận để Trương thế diệt đến gặp và đối chất cùng Lục Quyền, nhưng bằng không thể, nói thật, ba chữ Phi Kiếm bang vẫn chưa đến nỗi khiến mõ dễ dàng khuất phục.

Hoàng Tiễn Khoái lập tức quay nhìn Trương Khánh Long :

- Trương thiếu hiệp có ngại chẳng nếu phải cùng Lục Quyền hội diện đối chất? Vì chỉ Lục Quyền hãy còn nhớ rõ nhân dạng, cũng như diện mạo của hung thủ một năm trước, nhất là về công phu thủy tính của gã.

Trương Khánh Long chợt tỏ ra trầm tĩnh lạ, để ung dung hỏi thay cho lời đáp :

- Có sao vãn bối ngại, nhất là Lạc nhị thúc đây có thể minh chứng về thủy tính vãn bối vốn kém như thế nào?

Lạc Nhữ An vùng cười vang :

- Quả là cách chứng minh tốt cùng hữu hiệu, vì không riêng gì mõ, mọi người trên thuyền này đều nhìn thấy rất rõ Trương thế diệt sau khi bị thủy tặc tấn công, nếu như không được ứng cứu kịp thời thì sinh mạng ắt bị phó giao cho thủy tề như thế nào. Và nói đúng hơn, Hoàng đường chủ dù nóng nảy, muốn sớm báo thù cho lão bằng hữu đến mấy, ắt cũng cần nghĩ lại, đừng quá ngộ nhận giữa Trương thế diệt cơ hồ không am tường thủy tính với hung thủ là hai kẻ hoàn toàn hữu biệt.

Hoàng Tiễn Khoái lại tỏ ra bất phục :

- Khẩu thuyết vô bằng, và xin Lạc trang chủ lượng thứ, bởi mõ không thể không thỉnh lệnh diệt cùng đi.

Lạc Nhữ An cười lạnh :

- Hoàng đường chủ đã suy nghĩ kỹ chưa?

Hoàng Tiễn Khoái bật cười :

- Thú thật bản thân chưa dám có ý nghĩ đắc tội cùng Lạc trang chủ, tuy nhiên, để thỉnh lệnh diệt đi cùng, điều này mỗ rất tự tin. Ha ha...

Đang cười, toàn thân Hoàng Tiễn Khoái chợt chớp động, bật người lao đến gã Trương Khánh Long.

Vút.

Lạc Nhữ An cũng dịch chuyển thân mình :

- Hoàng đường chủ có thái độ mục thị vô nhân thật sao?

Nhưng Hoàng Tiễn Khoái quả không hổ danh Phi Thiên Nhất Bộ, đã lướt thoát sự truy cản của Lạc Nhữ An ngay trong gang tấc và xuất hiện trước mặt Trương Khánh Long.

Thế là Trương Khánh Long vì không muốn lọt vào tay Hoàng Tiễn Khoái, gã lập tức xuất thủ, miệng thì hô hoán âm ỉ :

- Lạc nhị thúc mau cứu tiểu diệt.

Phản ứng của gã chỉ khiến Hoàng Tiễn Khoái bật cười :

- Chiêu của ngươi quả nhiên xuất xứ từ Tổng đà chủ, nhưng chỉ với nội lực hỏa hầu thế này thì e rằng người chẳng thể không ngoan ngoãn đi theo ta, ha ha...

Và đột nhiên thân hình họ Hoàng chợt biến mất, khiến chiêu chưởng tảo Diệp của gã trở nên vô dụng.

Vút.

Chợt có tiếng của Lạc Nhữ An quát vang :

- Trương thế diệt mau cúi phục người xuống, còn Hoàng đường chủ hãy đỡ một chiêu này của mỗ.

Nhác thấy Lạc Nhữ An vung tay xuất lực, Trương Khánh Long thất kinh, ngay lập tức cúi người trở xuống, vừa may để cho đạo chưởng kinh của Lạc Nhữ An lao lướt qua bên trên đầu.

Vù...

Đồng thời có tiếng chạm kinh nổ vang.

Ầm!!!

Dư kinh đẩy Trương Khánh Long ngã chúi ập người xuống, va mặt và ngực vào sàn thuyền thật đau.

Bình!!

Tiếp đó, mọi diễn biến xảy ra cực nhanh khiến gã Trương Khánh Long trước khi bị ngắt và chẳng rõ vì sao bị ngắt, thì những gì gã nhận thức được chỉ là trận giao phong dữ dội đã xảy ra giữa Lạc Nhữ An Thiết Bút Tri Túc và Hoàng Tiễn Khoái Phi Thiên Nhất Bộ, Đường chủ Phi Ưng đường thuộc Phi Kiếm bang. Còn kèm theo đó là nhiều thật nhiều những tiếng huyên náo hỗn loạn, như thể mọi gia nhân trên thuyền của Lạc Nhữ An đều lâm địch và nhất định địch ở đây chẳng ai khác ngoài bang đồ Phi Kiếm bang đã do Hoàng Tiễn Khoái thống lĩnh, quyết bắt giữ gã. May là gã đã ngắt.

... À

* * * * *

Ngay khi gã tỉnh lại, gã tình cờ nghe Lạc Nhữ An lẩm bẩm :

- Căn cơ hỏa hầu của y không ngờ quá kém, đến nỗi bị hôn mê kéo dài những ba ngày, chứng tỏ Trương đại ca hẳn đang lúc rất khẩn trương nên mới mạo hiểm sai phái hẳn đi tìm huynh đệ ta.

Gã mở choàng hai mắt và ngạc nhiên nhìn Lạc Nhữ An đang đứng cạnh một nhân vật lạ mặt có vóc dáng cao to với râu hùm trông thật bệ vệ :

- Lạc nhị thúc, tiểu diệt đã ngắt ba ngày thật ư? Còn đây là...

Nhân vật đứng cạnh Lạc Nhữ An liền lên tiếng, nói với gã bằng giọng ồm ồm :

- Ta là Bạch Hoạch, để xem người có phản ứng thế nào khi đã tỏ tường tính danh ta?

Gã hớn hở ngồi bật dậy ngay :

- Là Bạch tam thúc đấy sao? Nhất định không thể do ngẫu nhiên tiểu diệt được gặp Bạch tam thúc ở đây, nhưng sao...

Lạc Nhữ An mỉm cười :

- Trương thế diệt mới hồi tỉnh, chớ để tâm trạng quá kích động. Dĩ nhiên là tiện trên đường hồi gia, ta đã cho Bạch tam đệ biết tin, chỉ tiếc là lúc Bạch tam đệ đến, Trương thế diệt người vẫn chưa hồi tỉnh.

Gã chợt nghe người văng vẳng, vội nhắm mắt lại và tự thổ nạp một vài hơi thật dài giúp cho bản thân có lại sự trấn định. Nhờ đó nhớ một việc đã xảy ra gã hỏi :

- Trận thủy chiến ở trên Hán giang...

Lạc Nhữ An giải thích ngay không chờ gã nói hết câu :

- Lạc mỗ tuy chưa đủ bản lĩnh đối đầu với Phi Kiếm bang nhưng ngược lại, họ Hoàng muốn đoạt người từ tay ta cũng không thể như nguyện. Tóm lại, lúc này người có thể yên tâm được rồi. Vì Lạc gia trang ở Giang Nam này dù không phải long đàm hổ huyệt thì cũng chẳng phải là nơi ai muốn đến thì đến, muốn đi thì đi.

Nghe vậy, gã cảm kích mở mắt ra nhìn Lạc Nhữ An cùng Bạch Hoạch. Cũng là lúc gã thấy Bạch Hoạch đưa tay ẩn nhẹ, bảo gã mau nằm xuống :

- Từ lâu đã bất tin Trương đại ca, ta thật mừng vì được Lạc nhị ca cho biết người chính là nghĩa tử của cố nhân, nhưng dù sao, người ở đây kể là an toàn, hậu vận còn dài, người còn mệt nên nghỉ ngơi một thời gian, sau đó tha hồ hàn huyên hay hỏi chuyện.

Đúng là khí lực ủa gã chưa hoàn toàn hồi phục, bằng chứng là gã ngoan ngoãn nằm xuống theo cái ấn tay của Bạch Hoạch, cho dù tự thâm tâm gã còn muốn ngồi để bày tỏ thêm những điều cần nói cho Lạc nhị thúc và nhân vật Bạch tam thúc đã kịp hiện diện.

Tuy nhiên, như đoán biết ý muốn của gã, Lạc Nhữ An lại lên tiếng :

- Ta biết Trương thế diệt người đang rất nôn nóng vì lo cho nghĩa phụ, ta cũng vậy, cũng rất lo cho Trương đại ca. Thế nên, ngoài việc thông tin cho Bạch tam đệ, ta đề rằng chỉ vài ngày nữa ắt có thêm một ít người nữa đến đây. Kỳ dư, với những người còn lại đích thực ta đã sai gia nhân đi đưa tin, chậm lắm chỉ mười mười lăm ngày là tất cả đến đủ. Người hãy khoan tâm và nên nghỉ ngơi cho lại sức thì hơn.

Gã mừng rỡ bật reo :

- Nhanh như thế thật sao? Tiểu diệt xin đa tạ Lạc nhị thúc vì có thể yên tâm được rồi.

Mỉm cười và vỗ đầu gã, Bạch Hoạch bảo :

- Người đừng quá khách sáo, hướng hồ theo Lạc nhị ca nhận định, bản lĩnh người còn quá kém, nếu không giúp người thì liệu bọn ta có thể yên tâm để người vất vả hành trình, tự đi tìm hết người này đến người kia sao? Người chưa đủ bản lĩnh để thực hiện đâu.

Lạc Nhữ An cũng cười cười và gật đầu :

- Thôi người hãy nằm nghỉ đi, mọi việc đã có bọn ta toan liệu, cũng sẽ có gia nhân hầu hạ phục dịch người chu đáo.

Dứt lời, Lạc Nhữ An cùng Bạch Hoạch xông xông bỏ đi. Phần gã, đúng như Lạc Nhữ An vừa bảo, ngay sau đó liền được những gia nhân Lạc gia đến chăm sóc từng miếng ăn giấc ngủ.

Đối với gã, Được thông dong đi khắp Lạc gia chính là những khám phá tạo nhiều cảm giác khó tả. Và nếu có ai hỏi ắt gã chỉ còn cách thú nhận rằng đây là lần đầu tiên gã được lưu ngụ ở một trang viện to rộng và xa hoa sang trọng thế này. Cũng may, chẳng ai hỏi gì gã, nhờ đó gã không tới nỗi bị người chê cười, cho gã là hạng què mùa, cứ ngỡ và lạ lẫm trước các sự vật mà với bất luận ai khác cũng đều quá quen thuộc.

Rời bỏ dây nhà sang trọng nguy nga, đôi chân đưa gã đến một góc khuất mà từ đó vẫn đang phát ra một vài tiếng thút thít khóc, vì nghe được nên gã lấy làm lạ tìm đến.

Điều gã nghe là có thật. Vì thế, cuối cùng gã dừng chân ngay trước mặt một nữ nhân, có vóc dáng nhỏ thó, đang vừa ngồi vừa lấy tay bưng kín mặt như cố ý ngăn chặn hoàn toàn mọi tiếng khóc cho dù nó vẫn thì thoảng phát ra và lọt đến tai gã. Nữ nhân như chẳng nhận ra sự xuất hiện của gã. Vì vậy, gã đành lên tiếng :

- Cô nương...

Giật mình nữ nhân lập tức ngược đầu lên, đồng thời cũng bỏ hai tay bưng kín mặt xuống, để lộ đôi mắt hốt hoảng nhìn gã :

- Không phải đâu, không phải tiếng Tiểu Ngọc vừa khóc đâu.

Gã hối hận vì đã làm ả nha hoàn nhất định nhỏ hơn gã, phải giật mình lo sợ :

- Tiểu muội muội đừng sợ, ta hứa sẽ không cho ai biết chỉ vì nghe tiếng tiểu muội muội khóc nên ta mới đi đến đây, nhưng thoát tiên, tiểu muội muội hãy mau lau sạch những giọt lệ. Sau đó hãy bình tâm và cho ta biết đã xảy ra chuyện gì hoặc ai đã hiếp đáp tiểu muội muội.

Ả Tiểu Ngọc lại giật mình, nhưng cũng vội dùng ống tay áo thấm khô các giọt lệ đích thực đã đọng thành vệt dài bắt đầu từ hai khoé mắt của ả. Đoạn ả mỉm cười :

- Tiểu nữ nhận ra thiếu gia rồi, và với thân phận như vậy, tiểu nữ tin những điều thiếu gia vừa hứa, nhất định sẽ không mách cho ai biết việc tiểu nữ khóc.

Đến lượt gã giật mình :

- Ta đã ở đây ba ngày, chưa nhìn thấy tiểu muội muội bao giờ, vậy thì sao tiểu muội muội nhận ra lại còn gọi ta là thiếu gia?

Tiểu Ngọc đứng lên, hóa ra Tiểu Ngọc phải có niên kỷ nhỏ hơn gã thật, vì hiện tại Tiểu Ngọc đứng chỉ cao đến mép tai của gã. Nhưng không vì nhỏ tuổi mà Tiểu Ngọc thiếu cẩn trọng. ả nghiêm mắt hỏi hẩn :

- Thiếu gia có hứa sẽ giữ lời chẳng?

Gã phì cười :

- Ta là Trương Khánh Long, điều gì đã hứa ta nhất định giữ lời, đâu cần phải là thiếu gia mới biết giữ chữ tín?

Tiểu Ngọc ngạc nhiên :

- Sao Lạc lão gia vẫn dặn bảo bất luận ai cũng không được bắt kén với thiếu gia? Lại còn nói thiếu gia chính là nghĩa tử của một nhân vật hằng được Lạc lão gia ngưỡng phục?

Gã vỡ lẽ :

- Điều đó tuy không sai nhưng giữa ta và Lạc trang chủ chỉ có quan hệ thúc đệ đệ kết nghĩa, thiết nghĩ cách gọi là thiếu gia e quá miễn cưỡng.

Tiểu Ngọc gật gù vẻ hiểu biết :

- Nhưng dù sao mệnh lệnh của lão gia là bất khả bất tuân. Vì thế, nếu ngày nào thiếu gia còn lưu ngụ ở Lạc gia này thì ngày đó bọn gia nô như Tiểu Ngọc vẫn phải tuân giữ cách xưng hô đó.

Gã lại phì cười :

- Ta đã hứa rồi, giờ đến lượt tiểu muội muội hãy cho ta biết vì sao phải sa lệ.

Tiểu Ngọc rơi trở lại tâm trạng hốt hoảng :

- Lẽ ra tiểu nữ chẳng nên thổ lộ. Nhưng vì...

Gã ngắt lời và trấn an ả :

- Tiểu muội muội phải chăng đã vô tình phạm vào lầm lỗi nào đó, đúng không? Vậy thì đừng lo, cứ cho ta biết, vì nếu được, một thiếu hiệp như ta ắt có cách nói đỡ cho tiểu muội muội đôi lời.

- Không, tiểu nữ không hề phạm lỗi lầm nào. Trái lại, chỉ vì quá sợ hãi, lại chẳng dám thổ lộ cùng ai, nên tiểu nữ đành thầm khóc một mình.

Gã cố tình truê ả :

- Bảo là khóc thầm sao vẫn có âm thanh phát ra? Nhưng thôi, ta nói như thế chỉ để nhìn thấy tiểu muội muội cười, dù là bên lên. Thay vì để tiểu muội muội trong tâm trạng phập phồng lo lắng, vậy thì điều gì khiến tiểu muội muội quá sợ hãi?

Tiểu Ngọc vì bị truê nên cứ bên lên giải thích cùng gã :

- Số là tiểu nữ có bốn phận chăm sóc Huỳnh lão gia, và như thiếu gia biết, một là Huỳnh lão gia cứ mãi bất động, chẳng khác nào cây ma, và điều thứ hai, Huỳnh lão gia lại còn là nam nhân, phần tiểu nữ là nữ nhân, thế nên...

Gã lại ngắt lời ả lần nữa :

- Huỳnh lão gia nào? Thú thật là ta chưa hề biết nhân vật này. Và vì sao Huỳnh lão gia cứ mãi bất động như một cây ma.

Tiểu Ngọc vụt thè lưỡi thật dài, sau đó vừa sợ hãi nhìn xung quanh vừa thấp giọng thì thào cùng gã :

- Ấy chết, vậy mà tiểu nữ ngờ thiếu gia thế nào cũng biết chuyện này, là việc mà Lạc lão gia luôn dặn tiểu nữ không được để lộ cho bất kỳ ai khác biết.

Thấy ả sợ, gã thật không nhẫn tâm :

- Về chuyện của Huỳnh lão gia ư, vậy thì chẳng hề chi, vì sớm muộn gì Lạc nhị thúc cũng cho ta biết. Và nhờ tiểu muội muội ta được biết sớm hơn, nhất định sẽ chẳng ai bắt lỗi ta hoặc quở phạt tiểu muội muội.

Nhưng vì thấy Tiểu Ngọc vẫn sợ, gã do hiếu kỳ, vội nói thêm :

- Và dù gì, bắt một nữ nhân như tiểu muội muội phải tự tay chăm sóc cho một nam nhân thì quá là bất tiện. Hay là thế này, hiện tại ta cũng đang lúc rảnh rỗi, ta nguyện sẽ giúp tiểu muội muội cùng chăm sóc Huỳnh lão gia. Việc gì cảm thấy quá bất tiện thì tiểu muội muội cứ giao phó cho ta. Thêm nữa, đây sẽ là điều bí mật chỉ mỗi mình ta và tiểu muội muội biết thôi. Tán thành chăng?

Tiểu Ngọc thôi sợ hãi, chỉ còn phần nào áy náy :

- Liệu có được không? Vì đây là phần việc của hạng gia nhân, đâu thể giao cho thiếu gia đảm nhận? Hơn nữa, thiếu gia nguyện ý giúp tiểu nữ thật sao?

Vì háo hức muốn biết Huỳnh lão gia là nhân vật như thế nào nên gã hớn hờ gật đầu :

- Ta là thiếu gia, tiểu muội muội nhớ chưa? Vì thế, ta muốn gì không được. Vả lại, nhận giúp tiểu muội muội là do ta nguyện ý, trừ phi tiểu muội muội không ưng thuận thì thôi.

Tiểu Ngọc vội kêu lên :

- Sao tiểu nữ lại không ưng thuận? Huống hồ, thiếu gia cứ thử nghĩ xem, ngày nào cũng như ngày nào, tiểu nữ còn phải tự tay xoa bóp các kinh mạch huyết đạo toàn thân cho Huỳnh lão gia, lại còn vài ba ngày thay đổi y phục cho Huỳnh lão gia một lần, đều là những việc chẳng thuận tiện chút nào cho tiểu nữ.

Gã hiểu ngay như thế nào là không thuận tiện và hoàn toàn cảm thông với những lần Tiểu Ngọc phải khóc thầm :

- Ta sẽ giúp tiểu muội muội những phần việc quá ư bất tiện này, đồng thời nếu có cơ hội, ta cũng sẽ tỏ bày cùng Lạc nhị thúc. Vì ai lại để một nữ nhân như tiểu muội muội phải động chạm vào hình hài lỏa thể của nam nhân? Đi nào, hãy đưa ta đến đó, ta đã hứa giúp là giúp.

Tiểu Ngọc liền đi trước dẫn đường và đi thẳng vào chỗ mà lúc này gã thoát nhìn cứ ngỡ là một góc khuất. Trái lại, ở chỗ khuất nhất còn có một ô cửa vuông hẹp, để khi gã theo chân ả Tiểu Ngọc bước lách qua thì

phát hiện ở phía sau cửa hẹp lại là một gian tịnh thất không những to rộng mà còn bày thiết xa hoa như một gian dưỡng phòng dành cho bậc đế vương. Đã vậy, ở đây còn có đủ mọi không khí tĩnh lặng cần thiết, và nằm một cách lặng lẽ trên giường gỗ thiếp vàng, được một trướng gấm treo từ mái trên cao buông rũ xuống, là một lão nhân có dáng vẻ bên ngoài hoàn toàn y hệt như một thi thể.

Vẻ âm u của gian tịnh thất khiến giọng nói của Tiểu Ngọc vừa ào ào vừa run :

- Hôm nay tiểu nữ phải thay y phục cho Huỳnh lão gia, thiếu gia đừng sợ. Vì Huỳnh lão gia ở trạng thái hôn mê, nhục thể vẫn mềm và ấm, quyết chẳng lạnh hoặc cứng như thi thể của kẻ đã chết.

Gã không sợ, chỉ vì cần thiết nên gã cũng thì thào :

- Huỳnh lão gia như đã khá cao niên, thiết nghĩ tiểu muội muội nên xem Huỳnh lão gia như nội tổ ắt sẽ không thấy bất tiện nữa. Nhưng nói thì nói vậy, ta đã hứa giúp quyết không nuốt lời, hãy chỉ ta cách thay y phục thế nào và đâu là y phục mới cần thay, ta sẽ thực hiện giúp tiểu muội muội.

Tiểu Ngọc vội lấy bộ y phục khác, vừa trao cho gã vừa bảo :

- Theo Lạc lão gia căn dặn, mỗi lần thay đổi y phục là phải thi triển thủ thuật Thôi Cung Quá Huyệt một lần, thiếu Gia chắc cũng am tường bí thuật này? Chỉ là để giúp khí huyết khắp người Huỳnh lão gia lưu thông.

Gã gượng cười và lắc đầu :

- Về bí thuật này e phải nhờ tiểu muội muội chỉ điểm, ta sẽ theo đó tiến hành.

Tiểu Ngọc chợt thở ra :

- Cũng không khó lắm đâu và lẽ ra đã là người am hiểu võ công, thiếu gia nhất định phải biết, tiểu nữ đâu có ngờ...

Gã nghe đỏ khắp mặt, đành thú nhận :

- Ta chỉ được nghĩa phụ truyền thụ võ công mới một năm, đâu dám nhận là nhân vật võ lâm.

Tiểu Ngọc à một tiếng và nhận lại bộ y phục vừa trao cho gã :

- Vậy để tiểu nữ thi thuật một lần, chỉ mong sao sau này nhờ có thiếu gia nguyện ý tiểu nữ sẽ không thực hiện những việc quá bất tiện nữa.

Dứt lời, Tiểu Ngọc đến gần hình hài bất động của lão nhân họ Huỳnh, để tay cởi bỏ dần y phục của lão nhân. Kế đó Tiểu Ngọc vừa lật thân mình của Huỳnh lão nhân nằm sấp, và vừa ào ào giải thích, bày vẽ cho gã biết cách thực hiện :

- Giống như lúc thay đổi y phục cho các trẻ sơ sinh, tiểu nữ cũng phải đặt Huỳnh lão gia theo tư thế nằm sấp, bây giờ thì trút bỏ lớp y phục cũ, tiếp đó là dụng thuật Thôi Cung Quá Nguyệt, xoa bóp khắp phần hậu thân cho Huỳnh lão gia, như thế này... thế này...

Hình hài lỏa thể dù chỉ nhìn ở phía sau và dù chỉ là của một lão nhân đã già nua thì theo cảm nhận của gã vẫn là điều hoàn toàn không thuận tiện cho bất kỳ nữ nhân nào, chứ chẳng riêng gì đối với Tiểu Ngọc, vì thế khi thấy đôi bàn tay nhỏ nhắn và mềm mại của Tiểu Ngọc đã bắt đầu lướt dọc theo tấm lưng trần của Huỳnh lão nhân, gã vội tiến bước :

- Gọi là Thôi Cung Quá Huyệt nhưng kỳ thực chỉ là xoa bóp các kinh mạch và huyệt đạo mà thôi đúng không? Vậy thì dễ rồi, tiểu muội muội hãy lùi lại để ta làm cho.

Và có chạm vào da thịt của kẻ bất hạnh, gã mới nhận ra quả thật Huỳnh lão gia dù gì vẫn là nhân vật còn sống, đúng như Tiểu Ngọc khi nãy đã nói. Nghĩa là khắp các thịt da của Huỳnh lão gia vẫn có phản ứng dù là mơ hồ lúc đón nhận những lần xoa bóp gọi là Thôi Cung Quá Huyệt.

Tiểu Ngọc vẫn đứng bên cạnh để tiếp tục thì thào chỉ điểm :

- Nhưng cũng cần phải phân biệt giữa thuật Thôi Cung Quá Nguyệt với cách xoa bóp thông thường, là thiếu gia không thể xoa bóp một cách tùy tiện. Trái lại, vì mỗi người đều có duy nhất hai mạch nhâm đốc, thế

nên dù nhị mạch cuối cùng cũng hiệp lại ở huyết hội âm thì thuật Thôi Cung Quá Huyệt buộc thiếu gia phải tuân tự thực hiện việc xoa bóp theo từng mạch hữu biệt. Nếu khởi đầu là nhâm mạch thì thiếu gia cần tiến hành xoa bóp theo những huyết đạo có thứ tự sau... Còn từ đốc mạch thì thiếu gia theo các huyết đạo này... Và dĩ nhiên đôi khi thiếu gia phải luồn tay nếu muốn tiến hành xoa bóp các huyết đạo có bộ vị ở phía phần thân trước của Huỳnh lão gia. Cuối cùng thì dùng cả hai tay xoa bóp ở huyết đạo là chỗ hiệp một của nhị mạch Nhâm Đốc.

Gã bỗng háng giọng :

- Tiểu muội muội nên quay mặt đi, vì ta nhận ra Huỳnh lão gia nằm ngửa sẽ dễ thực hiện hơn so với cách đặt nằm sấp, bởi hầu hết các huyết đạo trọng yếu đều có bộ vị thuộc phần thân trước. Nào đã quay mặt chưa?

Thanh âm của Tiểu Ngọc đáp lại nghe càng nhỏ hơn, chứng tỏ ả đã quay mặt vì không muốn nhìn những gì không tiện nhìn :

- Tiểu nữ dĩ nhiên cũng biết như vậy nhưng vì quá bất tiện nên không dám đặt Huỳnh lão gia ở vị thế nằm ngửa.

Được một lúc lâu khi đã thi thố thuật Thôi Cung Quá Huyệt cho đến giai đoạn gần kết thúc, gã nghe Tiểu Ngọc chột lên tiếng :

- Phải chi lúc này, trước khi đặt Huỳnh lão gia nằm ngửa, thiếu gia cũng nên phủ sẵn y phục mới lên lưng của Huỳnh lão gia ắt sẽ thuận tiện hơn. Vì bây giờ sẽ tiện cho thiếu gia chỉ cần cài khếp phần y phục ở trước ngực Huỳnh lão gia là hoàn tất.

Gã đáp lại :

- Tiện hay không tiện đối với ta là một nam nhân cũng chẳng có phiền hà gì. Nhưng quả thật để một nữ nhân như tiểu muội muội làm việc này thì đúng là không tiện một chút nào. Được rồi, từ nay về sau, cứ mỗi ngày ta lại đến giúp tiểu muội muội một lần.

Ả reo :

- Thiếu gia hứa thật? Nhưng vạn nhất để Lạc lão gia biết thì sao?

Gã bảo :

- Đương nhiên ta sẽ giữ kín, và vạn nhất Lạc nhị thúc có biết thì ta sẽ liệu cách giải thích, bảo là do ta tự nguyện. Há lẽ với một việc cón con này Lạc nhị thúc nỡ trách ta hay phạt tiểu muội muội? Xong rồi, tiểu muội muội an tâm rồi chứ?

Tiểu Ngọc quay lại và nhìn gã bằng ánh mắt đầy cảm kích.

6. Lạc Gia Trung Phòng Nhiều Chuyện Lạ-nảy Sinh Nghi Vấn Quanh Hung Tin

Chờ đợi gã trong phòng không chỉ một mình Lạc nhị thúc trong cương vị gia chủ mà còn có cả Bạch tam thúc. Và gã không thể không nhận ra vẻ mặt của Bạch tam thúc bộc lộ sự kinh ngạc như thế nào khi nghe gã thoát bước vào thư phòng đã lên tiếng ngay, cho dù câu phát thoại của gã là dành cho Lạc nhị thúc :

- Thạch thất cô đã đến từ chiều qua, há lẽ vì muốn tạo bất ngờ cho tiểu diệt, mãi sáng nay Lạc nhị thúc mới bảo gia nhân gọi tiểu diệt đến?

Nhưng khác với vẻ ngạc nhiên có phần thái quá của Bạch Hoạch, Lạc Nhữ An vẫn thản nhiên cười nói, đồng thời còn vẫy tay gọi gã đến gần :

- Nhất định là do Tiểu Ngọc đa ngôn đa sự, đã kịp cho Trương thế diệt người biết tin trước cả ta, đúng không? Tuy nhiên sáng nay ta cho gọi người không chỉ có mỗi việc liên can về Thạch thất cô mà còn muốn người minh bạch, rằng chỉ trong vòng mười ngày ta đã giúp người hoàn thành phần việc của người lẽ ra phải thực hiện một trăm ngày và đầy gian lao khó nhọc. Người nghĩ sao?

Gã đỏ mặt và bối rối :

- Hóa ra Lạc nhị thúc đã biết việc mấy ngày qua tiểu diệt đã tự ý giúp Tiểu Ngọc chăm sóc Huỳnh lão gia?

Lạc Nhữ An mỉm cười và xua tay :

- Trương thế diệt người rất có lòng nhân, dĩ nhiên đừng lo Lạc nhị thúc ta sẽ trách phạt Tiểu Ngọc, không có đâu, trái lại vì Thạch thất cô đem qua có việc khẩn phải đi, lại quá vội nên để quên một vật, ta có ý định sẽ bảo Tiểu Ngọc đuổi theo, giao hoàn vật đó cho Thạch Thất Cô. Thế là đành làm phiền người tạm đảm nhận phần chăm sóc Huỳnh lão gia thay cho ả. Người nhận lời chẳng?

Gã nhẹ thở phào :

- Chỉ vì tiểu diệt chẳng quen cảnh ăn không ngồi rồi, xin sẵn lòng nhận sự phân phó của Lạc nhị thúc. Nhưng sao Thạch Thất Cô vừa đến đã vội bỏ đi? Và liệu khi nào Thạch Thất Cô quay lại vì tiểu diệt còn có phận sự đưa chư vị thúc thúc đến gặp nghĩa phụ?

Bạch Hoạch lúc này mới ồm ồm lên tiếng :

- Ý muốn nói chỉ khi nào hội đủ bảy huynh đệ bọn ta, người mới cho biết về hiện tình của nghĩa phụ người, cũng là Trương đại ca của bọn ta?

Lạc Nhữ An nói thêm :

- Trong bảy huynh đệ bọn ta nay đã có mặt bốn, Thạch Thất Cô thì mười mấy ngày nữa mới quay lại, còn Đoàn tứ thúc và Lã tiểu thúc thì kỳ thực bọn ta hoàn toàn bất tin, chỉ e khó hội diện đủ mặt như người mong muốn.

Gã phân vân và nhìn Bạch Hoạch :

- Kỳ thực thì nghĩa phụ chẳng dám trông mong chỉ trong thời gian ngắn tiểu diệt tại hạ tìm gặp đủ thất vị thúc bá, nhưng giá chỉ có thêm Thạch Thất Cô, ắt tiểu diệt chẳng ngại hầu sẵn sàng tỏ bày cho chư vị tỏ tường.

Phát hiện gã đang có phần chú tâm đến thái độ của Bạch Hoạch, Lạc Nhữ An lập tức lên tiếng :

- Bạch tam đệ chớ tỏ ra thô lỗ, vì ý của Trương thế diệt nào phải như vậy. Có chăng chỉ là do mọi sắp đặt từ phía Trương đại ca, ta nói như thế có đúng chẳng Trương thế diệt?

Gã không thể không gật đầu :

- Thú thật nghĩa phụ cũng chẳng dám mong đạt được như thế này, có nghĩa là, nếu thuận tiện, xin Lạc nhị thúc mau cho tiểu diệt được hội diện cùng ngũ và lục thúc, sau đó tiểu diệt xin phân tỏ tận tường chủ ý của nghĩa phụ, nhất là mong được sự tiếp trợ của chư vị thúc thúc.

Lạc Nhữ An gật đầu, đồng thời còn hướng mặt vào phía trong thư phòng và lên tiếng gọi :

- Trang ngũ đệ, Giả lục đệ, nhị vị hãy bước ra và xem ai đây.

Một văn nhân và một nhân vật mặt choắt liền xuất hiện, và khi văn nhân lên tiếng thì không hiểu sao nhân vật mặt choắt cứ lồm lũi bước tránh qua một bên, gã Trương Khánh Long tuy phát hiện nhưng vì phải nghe văn nhân nói nên quên ngay hành vi kỳ lạ của nhân vật mặt choắt. Văn nhân vừa phe phẩy chiếc quạt vừa bảo :

- Ta đã nghe Lạc nhị ca nói về xuất thân lai lịch của người, vậy thì việc người có đúng là nghĩa tử của cố nhân hay không, ta chẳng phải mất công kiểm định. Trái lại, riêng về tình cảnh hung hiểm lúc này của Trương đại ca, người không thể không mau tỏ bày tất cả cho bọn ta cùng biết, rõ chưa?

Gã trợn mắt le lưỡi :

- Nghĩa phụ nói Trang ngũ thúc có tính khí bộc trực và nóng nảy khác với vẻ điềm đạm bên ngoài, cứ ngỡ hễ là văn nhân thì phải thật ôn hoà, đã vậy tiểu diệt xin tỏ thật, quyết chẳng dám để Trang ngũ thúc phải đợi lâu.

Tuy vậy, một là hành vi lúc nãy của Bạch Hoạch, hai là tuân theo lời căn dặn lại của nghĩa phụ, thế nên gã chỉ có thể tỏ bày tình trạng hiện nay cơ hồ đã bị bắt lực vì nội thương nghiêm trọng và nơi chốn nghĩa

phụ đang lưu ngụ mà thôi, tình chẳng hé môi nói họ biết thân phận thứ hai của nghĩa phụ còn là đại sư Liễu Vũ - một Phật môn đệ tử.

Trang ngũ thúc của gã quả nhiên có tính khí nóng nảy khác thường, thoát nghe xong, họ Trang bèn vỗ bàn kêu lên :

- Lạc nhị ca còn chờ gì nữa mà không mau sai người đưa Trương đại ca về đây vừa ăn thân vừa lo trị thương? Đó là điều cần phải cấp bách hành động, thật đáng trách cho Trương Khánh Long người đã bỏ phí hết mười ngày đã qua là quãng thời gian lẽ ra cũng đủ giúp nghĩa phụ người phần nào thuyên giảm thương thế, ta nói thế có đúng chẳng?

Gã sợ hãi lại thè lưỡi một lần nữa :

- Về việc này, nghĩa phụ bảo vẫn có thể tự lo liệu và chi trì cho đến khi cùng chư vị thúc thúc hội diện, nào phải do chủ ý của tiểu đệ?

Lạc Nhữ An can thiệp vào :

- Người ta càng cao niên càng giảm thiểu tính nóng nảy, chỉ có Trang ngũ đệ là khác người, huống hồ điều này không thể trách Trương thế đệ?

Họ Trang lại vỗ bàn :

- Thúc thời vụ giả vi tuần kiệt, vả lại đây là đệ lo cho sự an nguy của nghĩa phụ hân, đâu phải như cách lo của hân?

Bạch Hoạch lên tiếng hỏi gã :

- Người nghĩ sao? Bọn ta nên cùng đi đến gặp nghĩa phụ người hay cứ theo đề xuất của Trang ngũ đệ, cần đưa nghĩa phụ người về đây hầu tiện bề lo việc trị thương?

Gã đáp sau một thoáng cân phân :

- Trang ngũ thúc nói đúng, làm người phải biết thức thời, tiểu đệ xin đưa đường để người của Lạc gia thỉnh nghĩa phụ về đây dưỡng thương.

Lạc Nhữ An phản bác :

- Trương thế đệ người không tiện đi, không chỉ vì vừa có trách nhiệm chăm sóc Huỳnh lão gia thay cho Tiểu Ngọc mà còn do người bản lĩnh kém quá, vạn nhất giữa đường gặp bọn Phi Kiếm bang thì sao, theo ta thì chỉ có phương cách này là vẹn toàn.

Nhân vật mặt choắt lúc này mới dạn dĩ lên tiếng :

- Lão Lạc vốn mệnh danh là Tri Túc, nhất định phương cách do lão Lạc nghĩ ra phải thật sự vẹn toàn.

Gã ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhân vật mặt choắt nọ :

- Đã xảy ra chuyện gì bất ổn chẳng? Vì theo nghĩa phụ cho biết, Giả lục thúc tuy ít nói nhưng hễ mở miệng thì lễ độ và khuôn phép chẳng ai bì, vậy mà qua cách gọi Lạc nhị thúc như vừa rồi, xem chừng Giả lục thúc đã thay đổi?

Lạc Nhữ An lập tức cau mặt và xua tay :

- Quân tử chỉ cách nhau ba năm đã thấy khác, huống hồ giữa Trương đại ca và Giả lục đệ đã phải cách chia mười mấy năm. Thêm nữa, Trương thế đệ người có nhìn thấy mảnh khăn tang quần quanh tay của Giả lục thúc chẳng? Đó là Giả lục thẩm người đã không may vắng sổ măn phần, với tâm trạng đang hứng chịu, Giả lục thúc người nếu chẳng vì Trương đại ca thì đâu dễ thân hành đến đây.

Gã ái ngại lại chếp miệng :

- Tiểu đệ thật không phải, mong Giả lục thúc lượng thứ cho.

Lạc Nhữ An vì thuận miệng nên nói luôn :

- Ý của ta như thế này, tất cả chúng ta sẽ cùng đến chỗ Trương đại ca, phải tuân theo mọi sắp đặt của Trương đại ca chứ? Sau đó, chỉ cần Trương đại ca ưng thuận, mọi người sẽ cùng thỉnh về đây. Và như vậy, được bốn huynh đệ ta hộ tống, sự an nguy của Trương đại ca kể như vững như bàn thạch, người thấy thế nào Trương thế đệ?

Gã tán thành ngay :

- Cũng may là chỗ nghĩa phụ đang lưu ngụ lại chẳng cách xa lắm so với Hán giang, như vậy nhiều lắm là mười mười lăm ngày tiểu diệt có thể cùng nghĩa phụ trùng phùng.

Lạc Nhữ An trấn an gã :

- Điều đó thì không phải nói, chỉ duy nhất mỗi một điều là người đừng bao giờ tự ý hay tùy tiện xuất khai Lạc gia. Vì như ta từng giải thích, vạn nhất để bọn ngoại nhân, nhất là ai đó trong bọn Phi Kiếm bang tình cờ nhìn thấy người thì sao?

Gã tuân lệnh :

- Tiểu diệt nào dám quên lời Lạc nhị thúc căn dặn. Vậy lúc nào chư vị thúc thúc khởi hành?

Nhân vật họ Trang luôn nóng nảy :

- Đi ngay bây giờ là tốt nhất, Lạc lão nghĩ sao?

Lạc Nhữ An lắc đầu :

- Trang ngũ đệ cũng phải cho ta có thời gian sắp đặt đã chứ, vả lại từng hành tung của bọn ta cần phải hết sức kín đáo. Vì bất luận ai cũng nảy ý nghi ngờ nếu phát giác huynh đệ ta những bốn người cùng đồng loạt khởi hành như nhau.

Gã khen Lạc nhị thúc của gã :

- Nghĩa phụ nhận định rất đúng, nhất nhất xin tuân theo mọi chủ ý đích thực là thập phần kỳ mỹ của Lạc nhị thúc.

Lạc Nhữ An mỉm cười :

- Người tán dương ta thêm lần này nữa là hơi nhiều đấy, mà thôi, người hãy mau thi hành phận sự của người. Mọi việc đã có ta và những thúc thúc của người đầy lo liệu và sắp đặt.

Gã hiểu ý, lập tức cáo từ và tự đi đến gian tịnh phòng xa hoa được dành riêng cho một lão nhân bất động họ Huỳnh. Ở đây, gã chợt nhớ đến a đầu Tiểu Ngọc, vì thế gã mong sao Tiểu Ngọc mau chóng đuổi kịp Thạch Thất Cô của gã để sớm quay lại Lạc gia. Đồng thời lúc này gã càng thêm nhung nhớ và mong sớm được cùng nghĩa phụ tái ngộ. Vì thế đôi khi bản thân gã phát hiện đã để nhận thức rơi vào trạng thái như người mất hồn, nhất là những lúc gã phải thay Tiểu Ngọc chăm sóc và thi triển thuật Thôi Cung Quá Huyệt, xoa bóp khắp tất cả kinh mạch lẫn huyệt đạo cho Huỳnh lão gia.

Một lần như vậy, gã tình cờ nghe từ miệng Huỳnh lão gia phát ra những âm tiết khe khẽ, tựa như tiếng nói của người mới ngủ. Gã giật mình khựng lại, kể cả bàn tay đang thi triển thuật Thôi Cung Quá Huyệt cũng dừng phát lại. Tuy nhiên, do không nghe tiếng gì nữa, gã tự cười bản thân và lầm nhảm thành tiếng :

- Có ta đang mơ ngủ thì đúng hơn, vì đối với nhân vật từng bị hôn mê dài ngày, một khi đã xuất hiện dấu hiệu có thể lai tỉnh thì dù muốn dù không người đang hôn mê vẫn tiếp tục nói nhảm, chẳng này, Huỳnh lão gia vẫn nguyên vẹn trạng thái như mọi ngày, đâu có gì khác lạ?

Thế là gã lại tiếp tục thực hiện thuật Thôi Cung Quá Huyệt và nhân lúc đang lầm nhảm một mình, gã cứ tiếp tục lầm nhảm :

- Huỳnh lão gia đích thực chưa chết nhưng phải chịu cảnh nằm yên thế này, dường như đã hơn mười năm rồi thì phải, ắt hẳn rất khó chịu. Vậy nếu Huỳnh lão bá có thể nghe thì kể từ hôm nay vẫn bồi mỗi ngày hầu chuyện cùng lão bá một lần. Còn như lão bá chẳng thể nghe thì cũng chẳng sao, vì lúc vẫn bồi đang lúc nhớ Tiểu Ngọc vừa mong đợi ngày tái ngộ cùng nghĩa phụ, quả thật cũng muốn tỏ bày tâm can, bất luận có ai nghe hay không.

Đúng lúc đó tay gã một lần nữa phải khựng lại, vì quả thật tai gã nghe cả một chuỗi âm thanh lí nhí xuất phát từ cửa miệng hầu như mím chặt của Huỳnh lão gia. Nhưng sau đó thì gã không còn nghe thấy gì nữa. Lấy làm lạ, gã cố tình dùng ức bàn tay vừa ấn vừa day day vào vùng quanh huyệt phúc khẩu của lão nhân họ Huỳnh, gã còn dụng lực dồn vào huyệt phúc khẩu, miệng gã thì khê hời :

- Có phải Huỳnh lão bà vừa lên tiếng chẳng? Nhưng lão bá nói nhỏ tiếng quá, vẫn bối nghe không rõ.

Cách này của gã có hiệu quả, bởi từ cửa miệng vẫn nghiền chặt của Huỳnh lão gia lại phát ra từng chuỗi âm thanh thật dài :

- Mê Tông động... Tử Vong cốc Mê Tông Bí Kíp với yếu quyết luyện Mê Tông Vạn Hóa công... bộ pháp Mê Tông lấy Cửu Cung làm chủ, Cửu Cung bát thập nhất cũng là số lần biến hóa của tuyệt quái công phu Mê Tông vạn hoá... Nhất cùng là thuận, bộ pháp Mộng Trang chuyển qua Ất Vị, Mê Tông Vạn Hóa công theo đó cũng xuất phát bằng yếu quyết thuận Ất.

Huỳnh lão gia còn lảm nhảm mỗi khi còn được gã dùng ức chường tay day day vào huyệt phúc khẩu, chỉ lúc gã ngừng thì mọi âm thanh ngưng bật. Tương tự, khi gã thấy đã day ở huyệt phúc khẩu như thế là đủ và theo thuật Thôi Cung Quá Huyệt thì gã phải chuyển sang huyệt đạo khác, ngờ đâu đến lúc ức tay gã phải day vào huyệt hậu thân đường thì một lần nữa Huỳnh lão gia lại lên tiếng, tuy cũng lảm nhảm về Mê Tông Vạn Hóa công nhưng lại là phần khác, hợp với bộ pháp Mộng Trang mà theo lời Huỳnh lão gia là được dịch chuyển theo thời vị.

- Lục cùng cũng thuận, nhưng với thời vị, bộ pháp Mê Tông lại khiến cho Mê Tông Vạn Hóa công hành chuyển theo nghịch, Đây là một trong nhiều biến hóa kỳ ảo khiến công phu này luôn mệnh danh là Tuyệt Quái Công của Tuyệt Quái thư sinh lưu lại...

Nhưng không phải lúc nào hẳn muốn là gã có thể làm cho Huỳnh lão gia lên tiếng, và kỳ thực, trong vòng mười hai ngày chờ tái ngộ cùng nghĩa phụ, gã chỉ ngẫu nhiên may mắn được nghe Huỳnh lão gia lên tiếng năm lần, với mỗi lần đề cập một hoặc hai bộ vị khác nhau của Mê Tông bộ pháp cùng nhiều lời lẽ giải thích về mọi biến hóa của cái gọi là Mê Tông Vạn Hóa công.

Chỉ tiếc gã không lưu tâm đến Vạn Hóa công Mê Tông, gã chỉ áy náy và băn khoăn về hiện trạng của Huỳnh lão gia vẫn chưa thực sự hồi tỉnh, thoát cảnh mãi hôn mê bất động. Đến độ, cũng trong một lần gã để nhận thức đi lan man, miệng gã tự bật thốt những gì bản thân đang nghĩ :

- Huỳnh lão gia vẫn không lai tỉnh, vẫn bối thì chỉ thi thoảng với một ít ngẫu nhiên may mắn nào đấy mới tỉnh cờ khiến Huỳnh lão bá lên tiếng, vậy thì với các diễn biến này, liệu Lạc nhị thúc có tin không khi nghe vẫn bối tự miệng thuật lại?

Và điều tình cờ ngẫu nhiên lại xảy ra, người nằm bất động bỗng lên tiếng :

- Bộ pháp Mê Tông lấy Cửu Cung làm chủ, khi dịch chuyển, nếu biết vận dụng theo yếu huyệt Mê Tông Vạn Hóa công thì mọi biến hóa cũng như những lợi hại của công phu sẽ ý tùy thân động, đối thủ sẽ vô khả lường...

Tâm tư gã máy động, Vụt hiểu cái gọi là Mê Tông Vạn Hóa công chính là công phu võ học, vì thế, thay cho hành vi tiếp tục thực hiện thuật Thôi Cung Quá Huyệt, gã dừng lại tất cả để toàn tâm toàn ý lắng nghe kỳ hết những gì nhân vật hôn mê bất động đang lảm nhảm nói mê. Sau đó, khi đã thay đổi y phục cho Huỳnh lão gia xong, lần đầu tiên trong suốt mười hai ngày qua, gã không còn nhớ gì đến nghĩa phụ hoặc Tiểu Ngọc, trái lại, gã cứ tự bắt bản thân hồi nhớ lại tất cả những gì đã nghe người hôn mê lảm nhảm.

Và gã bị giật mình khi nghe có người nói như hét vào tai gã :

- Hóa ra người đang ở đây, vì sao người không thấp đèn cũng không lên tiếng cho dù đã có nhiều gia nhân được lệnh vừa đi tìm vừa gọi toáng tên của người hầu như khắp mọi nơi?

Phản ứng của gã lúc bị giật mình là lập tức quay người lại, hướng về phía phát ra lời nữa hỏi nữa trách gã. Nhưng trước mắt gã vạn vật đều chìm vào bóng đêm, gã nhìn nhưng chẳng thấy gì, trái lại, ắt hẳn nhân vật vừa lên tiếng vẫn nhìn thấy gã, nhân vật ấy lại lên tiếng :

- Hãy xem thần sắc của người kia, cứ như vừa trải qua một kích động vượt quá sức người vậy? Có nhận ra ta chăng? Ta là...

Gã kêu lên :

- Bạch tam thúc?! Vậy là chư vị thúc thúc đã về, nghĩa phụ của tiểu diệt có cùng về chăng? Thương thế có thuyên giảm chút nào chăng, có thể cho tiểu diệt đến gặp nghĩa phụ ngay lúc này chăng?

Xung quanh vẫn tối đen, vì thế chỉ có thanh âm ồm ồm của Bạch Hoạch cất lên nói với gã :

- Có cần thiết phải rồi rít lên như vậy không? Hử? Người thật là trẻ con, mà này, nghĩa phụ người chết rồi, lúc bọn ta đến đã thấy nghĩa phụ người chỉ là thầy ma đang thối rữa. Này, người chạy đi đâu vậy? Mau đứng lại, ta còn điều này muốn hỏi người.

Có một lực đạo xuất hiện ngăn cản gã, dù vậy, vì đang nóng lòng muốn chạy ra nên gã lập tức lách người, nhờ đó thoát khỏi lớp lực đạo ngăn cản. Tuy nhiên, do Bạch Hoạch vẫn muốn lưu lại gã để hỏi thế nên gã phát hiện có một bàn tay vừa to vừa thô ráp chợt chộp vào đầu vai bên tả của gã. Cũng lúc này, trong màn đêm đen vậy phủ xung quanh chợt vang lên tiếng thốt lên câu lẩm bẩm đầy kinh dị của Bạch Hoạch :

- Cách thoát này của gã thật quái dị, hoặc giả gã đã say chăng? Ta thấy thân hình thì nghiêng về phía bên tả nhưng hai chân lại thần thần chuôi thoát theo bên hữu. Lạ thật!!

Gã chạy thoát và vì mãi chạy nên không thể nghe tiếng của Bạch Hoạch lẩm bẩm. Và một lần nữa gã gặp một lực đạo ngăn lại, kèm theo đó là âm thanh hàm ý than thở xót xa được thốt bằng chất giọng rất quen tai :

- Là Trương thế diệt đấy ư? Nhưng sao Trương thế diệt bị kích động? A... ta hiểu rồi, vậy là Trương thế diệt đã nhận được hung tin. Rất tiếc bọn ta chẳng thể giúp được việc gì cho Trương đại ca, kể cả việc đưa di thể cổ nhân về đây mai táng.

Những lời đầy chân tình này làm gã chuyển từ tâm trạng kích động sang sầu thảm, gã khựng lại, bật khóc òa lên, đồng thời toàn thân thì bất ngờ đổ ụp xuống.

- A... Lạc nhị thúc, nghĩa phụ của tiểu diệt... a...u...

Huych!

Gã ngã vật xuống và hôn mê. Vừa lúc đó Bạch Hoạch vì chạy đến nên lên tiếng :

- Gã bị sao vậy?

Có tiếng Lạc Nhữ An trấn an :

- Đừng nghĩ gã do ta hạ thủ, chỉ vì quá xúc động nên gã bị ngất. Hãy mau đưa gã về phòng, cũng đừng tỏ ra quá nôn nóng gì cả, nhớ chưa?

Gã được người bồng xốc lên và đưa đi.

* * * * *

Sáng sớm hôm sau, lúc đã hoàn toàn tỉnh, gã nhìn thấy Lạc Nhữ An vừa tiến vào phòng vừa cười cười cùng gã :

- Nghe bảo suốt ngày hôm qua vì người ở mãi bên cạnh Huỳnh lão gia nên chẳng ăn uống gì, đúng không? Vậy là do đói quá nên người bị lả đúng chăng? Bây giờ thì thế nào? Ăn no chưa? Thật chẳng ai như người, ta đâu bảo người quá tận tâm như vậy, có biết suốt đêm qua người làm bọn ta lo lắng như thế nào chăng?

Gã gượng cười toan giải thích, chợt từ đâu chẳng biết các giọt lệ lại xuất hiện làm nhòe mờ hai mắt gã, vì thế lời gã thốt ra chỉ là tiếng kêu than :

- Nghĩa phụ của tiểu diệt...

Lạc Nhữ An lập tức cau mặt, đồng thời cũng xuất kỳ bất ý vươn tay điểm huyệt gã :

- Hãy mau mau kiểm chế, là nam nhi đại trượng phu đâu thể nào mỗi lúc mỗi sa lệ, thái độ của người thật làm ta thất vọng.

Thật lạ, cách của Lạc Nhữ An thật hữu hiệu. Gã lập tức hít vào một hơi thật dài và chỉ lên tiếng khi mọi xúc động đã được đè nén thật chặt :

- Đa tạ lời giáo huấn của Lạc nhị thúc, tiểu diệt hứa sẽ không để bất kỳ ai thất vọng nữa, nhất là đối với nghĩa phụ đã chẳng may vong mạng.

Lạc Nhữ An gật đầu hài lòng :

- Hảo khí phách, vậy là người đã thành nhân cho dù niên kỷ phải hai năm nữa mới thật sự trưởng thành. Và vì nghĩa phụ người đã chẳng may tuyệt mệnh, ý ta muốn biết đâu là nguyên do hiền Trương đại ca ra nông nỗi này?

Gã cân nhắc trong lúc đáp :

- Nghĩa phụ rất ít khi đề cập đến bản thân, riêng về thương thế, tiểu diệt chỉ biết nghĩa phụ đã bị tổn thương nghiêm trọng, khiến nhiều kinh mạch bị tắc nghẽn. Tuy nhiên cũng theo nghĩa phụ tự nhận định thì vẫn có thể chi trì, thật khó tin khi bảo chư vị thúc thúc lúc đến chỉ nhìn thấy nghĩa phụ đã chết.

Lạc Nhữ An thở ra :

- Ngay cả ta đến tận lúc này cũng không thể tin vào sự thật hiển nhiên ấy, vì phạm mỗi khi hành sự, nghĩa phụ người đều toan liệu chu tất vẹn toàn, và chính vì nguyên nhân đó, ai trong bọn ta cũng ngưỡng mộ tôn làm đại ca, cứ không phải thuận về công phu võ học.

Gã vụt hạ thấp giọng :

- Nghĩa là nghĩa phụ đã chết, thi thể đã thối rữa lúc chư vị thúc thúc tìm đến?

Lạc Nhữ An gật đầu :

- Ngoài ra bọn ta còn phát hiện nguyên nhân tử vong của Trương đại ca là do quá suy nhược, có thể hiểu, cũng bởi hô hấp khó khăn nên có trạng thái vật vã lúc lâm chung.

Gã chấn động :

- Đã chẳng ít lần tiểu diệt mục kích cảnh nghĩa phụ suýt chết ngạt vì các tràng ho rũ rượi kéo dài, há lẽ cũng trong một lần tương tự, nghĩa phụ vì không thể tiếp tục chi trì nên cam mất mạng do ngạt? Nếu vậy, quả là cảnh chết tốt cùng thương tâm và do lỗi tiểu diệt không thổ lộ cho Lạc nhị thúc tỏ tường để sớm xuất hiện kịp thời ứng cứu lúc nghĩa phụ cần đến?

Lạc Nhữ An lại cau mày, tỏ ý không hài lòng :

- Người lại để tâm tư bị kích động nữa rồi, hãy nghe ta, quyết chẳng ai trách cứ về việc người chỉ thực hiện theo đúng mọi sắp đặt của Trương đại ca, nhớ chưa? Trái lại, nếu thật sự đau lòng, phẫn sự của người lúc này là hãy cố nhớ lại mọi điều có thể đã do nghĩa phụ người ngẫu nhiên tự bộc bạch. Sau đó hãy thuật lại thật tường tận, hầu bọn ta qua đó minh bạch kẻ nào là hung thủ gây ra thảm trạng cho nghĩa phụ người. Chỉ như thế mới có thể báo thù, phần nào giúp nghĩa phụ người mãi mãi yên lòng nhắm mắt, được chứ?

Gã đành cố nén mọi xúc động vừa mới dâng trào do phát hiện cái chết của nghĩa phụ phần nào chỉ vì lỗi của bản thân, và gã gật đầu tán thành sự đề xuất của Lạc Nhữ An :

- Tiểu diệt xin y theo chủ ý của Lạc nhị thúc, chỉ có điều...

Lạc Nhữ An lại mỉm cười cùng gã :

- Người biết mau chóng tự trấn tĩnh, đây là tư chất không thể thiếu của bất luận ai muốn bôn tẩu giang hồ và luôn thoát mọi hiểm nguy dù chỉ trong gang tấc, vậy thì đừng vội nói gì cả, hãy nghỉ ngơi và tự ngẫm nghĩ thấu đáo mọi bề. Chỉ khi nhớ lại đầy đủ những gì cần thiết, lúc đó bọn ta sẽ lắng nghe, cứ như thế nha.

Nhìn theo Lạc Nhữ An đi xa dần, gã vừa cảm kích vừa áy náy không yên. Và đây có lẽ là nguyên do thôi thúc gã chẳng khi gã tự đứng lên và vội vã đi đến chỗ Huỳnh lão gia. Gã bước vào gian tịnh phòng xa hoa, ngồi cạnh Huỳnh lão gia và bắt đầu tiến hành các công việc thường nhật.

Đang lúc thi triển thuật Thôi Cung Quá Huyệt, với tâm trạng có nhiều ray rứt, gã lẩm bẩm :

- Huỳnh lão bá có biết chẳng tui nằm hôn mê như Huỳnh lão bá là điều bất hạnh nhưng so với nghĩa phụ của vãn bối đã chết thì Huỳnh lão bá vẫn kể là may mắn, chỉ tiếc Huỳnh lão bá không thật sự hồi tỉnh, khiến vãn bối cảm thấy có lỗi vì chẳng biết phải bấm huyệt nào cùng Lạc nhị thúc. Tương tự, về mọi ẩn tình có liên quan đến cái chết của nghĩa phụ, đích thực vãn bối cũng chưa biết nên bày tỏ như thế nào. Và điều này càng khiến cho vãn bối bất an.

Với những tình cờ ngẫu nhiên, người hôn mê bất động lại mở miệng :

- Mê Tông động... Tử Vong cốc...

Cung lúc này, hầu như ngay bên cạnh gã cũng bất chợt vang lên một âm thanh được phát ra bằng giọng ồm ồm, đích thị là của Bạch Hoạch :

- Mọi ẩn tình người định nói phải chẳng có liên quan đến việc nghĩa phụ người còn có một thân phận khác là Liễu...

Gã giật bắn thân mình. Đồng thời vì cũng quá giật mình nên Bạch Hoạch đổi giọng, chuyển từ thái độ đang hỏi sang tiếng kêu thập phần kinh ngạc :

- Này, có phải ta không lầm chứ? Lão bất tử chẳng chịu chết kia vừa đề cập đến Mê Tông động, đúng không?

Gã quay lại, và nhờ đã kịp trấn tĩnh nên gã vờ ngơ ngác kêu :

- Bạch tam thúc đã đến từ lúc nào? Mà phải rồi, Bạch tam thúc vừa hỏi gì? Ai là lão bất tử chẳng chịu chết vừa đề cập đến Mê... Mê gì đó?

Bạch Hoạch đang há hốc mồm và trợn mắt nhìn vào hình hài bất động của Huỳnh lão gia. Nhưng vì nghe gã hỏi, Bạch Hoạch vụt lắc đầu và lập tức cau mặt nhìn thật chú mục vào gã :

- Người chẳng nghe mảy may nào ư? Mê.. mê gì chứ? Là ta hỏi người liệu có nghe Huỳnh lão gia vừa nói mê gì không? Và nếu có thì người đã nghe như thế nào, bao nhiêu lần rồi?

Gã chuyển từ ngơ ngác sang kinh ngạc, đoạn vờ sợ hãi kêu :

- Bạch tam thúc bảo sao? Có thật Huỳnh lão gia vừa nói mê chẳng? Nếu vậy điều này thật đáng lo, vì biết đâu, sau thời gian bị hôn mê kéo dài, Huỳnh lão gia nếu bất chợt nói mê nghĩa là sinh mạng cũng tới hồi nguy kịch? Bởi có câu tiểu diệt từng nghe người ta nói, gọi là đèn sắp cạn dầu gì đó.

Bạch Hoạch vội vã xua tay :

- Người chớ nói nhảm, nhưng thôi, người hãy mau đi đi, mọi việc ở đây cứ để ta lo liệu. Nhân tiện, người hãy mau gọi Lạc nhị thúc của người đến đây, bảo là có ta đang chờ sẵn ở đây. Kìa, đi mau đi, làm gì mà ngăn người nhìn ta như vậy?

Gã vội bỏ đi, và lúc tìm thấy Lạc Nhữ An, chẳng hiểu do linh tính mách bảo như thế nào, gã không những chỉ truyền đạt mọi lời của Bạch Hoạch mà còn tự ý nói thêm :

- Bạch tam thúc còn dặn Lạc nhị thúc cũng nên đưa Tiểu Ngọc cùng đến.

Lạc Nhữ An cũng tỏ ra ngạc nhiên chẳng kém gì Bạch Hoạch khi nãy :

- Phần người thì sao? Lẽ nào ngoài Bạch Hoạch, người tuy cũng ở đây nhưng chẳng thể phá thiện Huỳnh lão gia đột ngột nói mê. Nhưng thôi, ta hiểu rồi, có lẽ vì người đang trong tâm trạng sầu thảm, chẳng còn tâm trí đâu để nghe hay không nghe, nên Bạch tam thúc của người mới cần đến ả Tiểu Ngọc.

Đoạn Lạc Nhữ An vừa vội vã bỏ đi vừa chép miệng than khẽ :

- Liệu biết tìm ả ở đâu một khi đã bị ta trục xuất, thật là...

Phần gã thì cũng vội quay về phòng nhưng không phải để nghỉ ngơi mà là vội vàng vàng thu xếp hành trang. Và cũng vội tương tự, gã xách một tay nải và len lén tìm lối thoát ra Lạc gia từ phía hậu. Đi được một đoạn, nghĩ sao không biết, gã vội vắt tay nải và dúi nhanh chân vẫn đường hoàng thoát ly Lạc gia bằng lối chính diện. Có một vài gia nhân nhìn thấy, và họ chỉ mỉm cười chào hỏi và gọi gã là thiếu gia. Vì thế với một thân phận là thiếu gia, gã thản nhiên đi xa dần Lạc gia. Chỉ khi đi đủ xa, với tâm trạng cuống cuống, gã mới bắt đầu co chân chạy thục mạng...

7. Những Âm Mưu Biến Hóa Khôn Lường-lúc Tin Người Thì Đã Quá Muộn

Nhưng gã chạy không thoát, bởi bắt đầu xuất hiện nhiều tiếng réo gọi gã :

- Trương thiếu gia, sao Trương thiếu gia tự dưng bỏ đi?

Gã phục người nấp sau một lùm cây hoang dại và lo lắng nhìn khắp nơi. Đoạn mắt gã vụt sáng lên khi phát hiện xa xa không chỉ có một khu rừng mà cạnh đó còn có một ngôi hoang miếu, đồng thời hiển hiện thấp thoáng ở tít đằng xa sau khu rừng lại có cả một dãy núi đồi trùng điệp. Chợt hiểu đã có cơ hội thoát, gã vội lủi nhanh về phía khu rừng, lại vừa chạy vừa chủ tâm để cho y phục bị nhiều cành cây hoang dại cào rách. Tuy nhiên, gã không hề chạy thẳng về phía khu rừng. Trái lại, gã còn đột ngột chuyển hướng, tuy lựa chọn những phương hướng vắng vẻ nhưng mà là chạy xa khu rừng và quyết không để y phục bị cào rách nữa. Chạy như thế được một lúc lâu, gã lại chuyển qua quan đạo và chuôi người xuống thật nhanh khi phát giác ở một đoạn quan đạo bỗng xuất hiện một chỗ trũng ngay bên cạnh vệ đường, lại có nhiều cây cỏ mọc phủ dài và vươn trườn lên chỗ trũng.

Ào...

Gã gặp may, chẳng những vì chỗ trũng không đến nỗi quá sâu mà ở dưới đáy còn có một vài lỗ ngách ngang dọc tựa hồ từng bị nước tù đọng xói thủng và nay nước khô nên lưu lại lộ ra. Gã mò mẫm chọn sẵn một ngách khá dĩ sâu nhất nhưng lại chẳng vội chui vào làm gì.

Lâu thật lâu, cùng với bóng tối đã dần dần bao trùm quanh gã, lúc gã ngỡ mọi kẻ tìm kiếm đã bỏ cuộc, thì thoang thoang vang lên một câu nói có vẻ gắt gỏng của Lạc Nhữ An :

- Gã tuy kém niên kỷ nhưng lẽ nào chẳng biết câu “thấy rừng chớ vào”? Theo ta, bọn người đã phí công vô ích khi cứ lùng sục khắp khu rừng, vô tình tạo khá nhiều thời gian cho gã đào tẩu. Mau phân khai, bắt đầu từ đây, đi tìm gã dọc theo hai đầu quan đạo. Và nhớ đừng làm nghi ngờ hoặc sợ hãi, vì dù gì gã cũng là nghĩa tử của Trương đại ca cố nhân của ta.

Đáp lại, gã nghe có tiếng như của văn nhân họ Trang cầu nhàu :

- Có gì Lạc lão quá đề cao tiểu oa nhi như gã lại có lắm thủ đoạn thế sao? Vì theo dấu vết lưu lại ai cũng rõ, với tâm trạng như thế, tất gã chỉ chạy vào rừng. Nếu không mau tìm gã lúc này bọn ta đừng trông mong đắc thủ hay toại nguyện.

Sau đó vì chẳng còn nghe gì nữa, gã thập phần an tâm, chỉ trông mong hễ trời tối hơn sẽ lập tức bôn đào. Vì lẽ đó, với tâm trạng mỗi lúc mỗi nôn nóng, khi ước chừng thời khắc đã vào canh hai, gã nhóm người toan đứng lên, chợt từ đâu đó xuất hiện một bàn tay, không chỉ mạnh bạo chộp và lôi gã mà còn bắt ngờ điểm trụ vào huyết đạo gã. Gã bị ngất lịm, chẳng còn biết gì nữa.

* * * * *

Đến khi tỉnh lại, vì đây là nhờ người giải khai huyết đạo, gã giận dữ bật quát :

- Đã bắt được ta rồi thì muốn giết hay muốn hành hạ tùy thích, lão đừng hòng hỏi ta bất kỳ điều gì có liên quan đến nghĩa phụ ta. Có muốn ta thóa mạ, gọi lão là hạng bất nghĩa chẳng?

Đáp lại, ngay bên cạnh gã liền xuất hiện một tiếng suýt khẽ, cùng với tiếng hừ lạt :

- Tuy cũng rất muốn nghe người thóa mạ nhưng tiếc thay ta lại chẳng dám gây kinh động, nói khẽ thôi. Vì bọn chúng tuy đã bỏ đi nhưng ở đây lại khá gần Lạc gia, thật khó biết chúng có thể xuất hiện bất kỳ lúc nào, hừ.

Đó là giọng nói gã chưa từng nghe lần nào, vì thế gã kinh ngạc tự xoay mặt về phía vừa vang lên lời phát thoại :

- Tôn giá là ai, sao cũng tỏ ra ỷ y đối với Lạc gia?

Giọng xa lạ nọ khẽ đáp :

- Ta là ân nhân vừa cứu mạng ngươi, không hiểu ư? Hãy nhớ lại có phải lúc này ngươi định nhổm người vì muốn thoát đi? May cho ngươi đã có ta kịp ngăn giữ lại, vì lúc đó lão Lạc Nhữ An vẫn đứng nguyên vị, sẵn sàng hạ thủ ngươi như mãnh thú vồ mồi.

Gã giật mình :

- Vậy là mọi chuyện chỉ vừa mới xảy ra? Thảo nào xung quanh vẫn tối đen, khiến tại hạ dù rất muốn nhưng cũng không nhìn thấy tôn giá. Tuy nhiên, sao tôn giá chẳng xưng danh cho tại hạ biết tôn giá là nhân vật thế nào?

- Ngươi có khẩu ngữ như nghi ngờ ta cùng phe với lão Lạc?

Gã không phủ nhận :

- Tại hạ tuy chỉ mới phát hiện bản thân từng lầm mưu lão Lạc nhưng bấy nhiêu đó cũng chứng minh lão là hạng có nhiều tâm cơ thủ đoạn như thế nào. Vậy thì không thể không đề phòng đây là một quỷ kế nào nữa cũng do lão Lạc dày công sắp đặt?

- Ngươi nói xem đã lầm mưu lão Lạc như thế nào? Và nhờ đâu ngươi có thể phát hiện một khi ngươi cũng vừa đề quyết Lạc lão có lắm thủ đoạn tâm cơ?

Gã nhếch môi cười khẩy, thừa hiểu nhân vật bí ẩn với mục lực tinh tường thế nào cũng nhìn thấy :

- Tại hạ nghĩ chẳng cần che giấu làm gì, cho dù rất có thể tại hạ lại đang sa vào cạm bẫy nào nữa cũng của lão Lạc, tuy nhiên phải thừa nhận lão cũng rất kín kẽ, tuyệt đối chẳng lộ chút sơ hở nào. Chỉ tiếc lão Bạch Hoạch làm hỏng chuyện, khi đột ngột hé môi nói về thân phận thứ hai, là điều tại hạ luôn cẩn trọng chưa hề đề cập đến thân phận khác thường đó của nghĩa phụ.

- Bạch Hoạch? Có thể ta đang dần hiểu ra, mà này, khi này ta có nghe Lạc lão bảo ngươi dù gì cũng là nghĩa tử của cố nhân, ám chỉ ngươi có can hệ tới nhân vật họ Trương, đại ca kết nghĩa với lão Lạc chẳng?

Gã hết nhần nại, có chăng chỉ còn chút ít đủ để hiểu bản thân ngay lúc này dường bực lộ phản ứng thái quá. Gã bảo :

- Tôn giá còn giả vờ làm gì, vả lại, ngay từ đầu tại hạ luôn thừa nhận bản thân nhờ được nghĩa phụ mến yêu, gia ân thu nhận làm nghĩa tử, vì thế tại hạ mới may mắn, được chư vị hạ cố cho phép gọi là thúc thúc, chẳng hạn như Lạc nhị thúc, Bạch tam thúc, sau này còn thêm nữa Trang ngũ thúc và Giả lục thúc. Phần tôn giá thì sao? Tại hạ nên gọi tôn giá như thế nào? Là Đoàn tứ thúc hay Thạch thất cô hoặc giả Lã tiểu thúc?

- Hóa ra không chỉ riêng họ Lạc bộc lộ là hạng bất nghĩa, Bạch, Trang, Giả cũng vậy. Được lắm họ bất nghĩa thì đừng oán trách ta vô tình, phần ngươi, bây giờ hãy nghe một giọng nói khác của ta, là giọng đích thực của Thạch Lệ Hoa này, đồng thời hãy minh chứng sao cho ta tin ngươi đúng là nghĩa tử của Trương Thái Toàn đại ca.

Gã lập tức nghiêng đầu tương tự thái độ thi lễ :

- Thì ra là Thạch Thất Cô, xin Thạch Thất Cô miễn thứ vì tiểu đệ không cần minh chứng thân phận làm gì nữa một khi đã lần lượt được tứ vị thúc thúc kiểm định, cũng xin miễn trách nếu tiểu đệ quả quyết sẽ không có bất kỳ lần nào đề cập đến mọi bí ẩn của nghĩa phụ.

Giọng nói nọ quả nhiên đã chuyển sang giọng nữ nhân, và lần này còn kèm theo giọng nói đó là những hàm ý cay đắng xót xa :

- Ngươi không thể nghi ngờ ta như vậy, nhân đây, ngươi cũng nên minh bạch là cách đây độ mười hai ngày ta vì ngẫu nhiên đi qua đây nên không thể không ghé thăm chỉ để vấn an Lạc nhị ca, ngờ đâu, thoát thấy

ta, Lạc lão dù kín đáo vẫn lộ vẻ khó xử tựa hồ không muốn có sự hiện diện của ta, thấy vậy, ta chỉ còn mỗi việc là vội cáo từ, trong dạ thì cảm thấy ngao ngán cho thể thái nhân tình và nghĩa huynh muội. Ngờ đâu chỉ một lúc đã có hai kẻ bám theo ta, họ chẳng nói chẳng rằng, cứ xông vào và đánh ra những độc chiêu tối hiểm. Biết ý họ chỉ muốn đi đến một kết cục duy nhất là hạ sát thủ với ta, Thạch Lệ Hoa đành muối mặt gỡ chiêu bài bại tửu may mà thoát được. Sau đó ta bất phục, lại có cảm giác thái độ hung hãn của hai kẻ đó cũng về mặt khó coi của lão Lạc ắt liên quan nhau, ta quyết nán lại để dò xét. Và mãi đến chiều tối hôm qua, bao công khó của ta mới được đền đáp, là ta phát hiện Lạc lão đang vội vã quay về, xui cho lão vì đồng hành cùng lão còn có hai kẻ lần trước đã cố tình hạ sát ta. Đây là những gì ta muốn người mình bạch, để hiểu rằng ta và người đang chung một chiến tuyến, đều bị vẻ ngoài quá ư đạo mạo của Lạc lão bắt nghĩa đánh lừa, hầu đừng tiếp tục nghi ngờ ta.

Gã gật đầu :

- Đúng là vào thời điểm đó ta có tình cờ nghe tin, rằng Thạch Thất Cô tôn giá quả thật có đặt chân đến Lạc gia và tại hạ chỉ tin có thể thôi, kỳ dư, nếu tôn giá cứ khẳng khẳng mong sẽ được tại hạ tiết lộ về mọi ẩn tình của nghĩa phụ thì e rằng chỉ chuốc lấy thất vọng.

Giọng nữ nhân thở dài :

- Ta càng nghe càng lo về hiện tình của Trương đại ca, người đã tuyệt tích mười bảy năm trường. Sao người không chỉ điểm ta cách tìm thấy nghĩa phụ người? Để khi đó, ta là hạng người như thế nào thì hãy để nghĩa phụ người nhận định.

Gã phì cười :

- Điều đó tại hạ đã ngu xuẩn tự thực hiện, và bây giờ chợt vỡ lẽ, hóa ra chư vị hồ nghi không tin thì thể chư vị tìm thấy không phải là đại ca của chư vị? Thôi nào, đừng có dùng bất kỳ thủ đoạn nào nữa, cũng đừng nghĩ nghĩa phụ của tại hạ đã trá tử và chỉ có tại hạ là thông tỏ nơi lưu ngụ bí ẩn nào đó hiện nay của nghĩa phụ.

Nữ nhân họ Thạch lộ ý giận :

- Người muốn ta làm gì để giải tỏa mọi nghi ngờ vô căn cứ của người? Hay là thế này được, ta dù chưa khôi phục trọn vẹn công phu sau lần suýt chết vào tay hai kẻ hung hãn, nhưng ta hứa sẽ tận lực đưa người thoát lão Lạc phen này. Để rồi xem người có chịu tin ta hay không?

Rồi chẳng để gã có bất kỳ phản ứng nào, nữ nhân họ Thạch chộp và nhấc gã lên, miệng thì hậm hực bảo :

- Để người không vì ngộ nhận mà hồ hoán gây kinh động buộc lòng ta phải chế ngự người nhất là á huyết.

Huyết đạo đã bị điểm, hấn đành chịu để nữ nhân họ Thạch mặc tình đưa đi.

Vút.

Không biết có ai phát hiện hành vi vừa quá mạo hiểm và vừa quá lộ liễu của Thạch Lệ Hoa chăng? Vì mất gã chợt nhú lại, có lẽ do gió đêm phả tạt vào, hoặc giả là do thủy huyết bị điểm, gã bỗng chìm vào giấc ngủ.

* * * * *

- Ha... ha... Tài dị dung và thuật biến âm của Thạch Lệ Hoa nữ hiệp từ lâu đã vang danh cao minh, và tương tự, mỗi cũng có chút tài mọn là dễ dàng nhận dạng bất luận ai sau một lần hội diện, kỳ thực là chỉ nhận qua vóc dáng. Thế nên sao Thạch nữ hiệp không tỏ ra quang minh lỗi lạc, bộc lộ lư sơn chân diện mục, cùng mỗi thương lượng một nan đề mà nhất định song phương sẽ cùng có lợi? Ha ha...

Tràng cười dài và chuỗi thanh âm chất chứa này làm gã Trương Khánh Long giật mình tỉnh giấc, và gã thêm thập phần tỉnh táo hơn khi phát hiện bản thân thì đang ẩn trong một Thạch động u ám, còn nhìn ra bên ngoài, xuyên qua lớp dây chằng chặt thì Trang ngũ thúc của gã - vẫn với bộ dạng một văn nhân- đang diện đối diện với một nhân vật không chỉ khoát bộ y phục lam lũ cũ kỹ mà dường như còn có tấm lưng gù, tuy nhiên ngay lập tức nhân vật lưng gù vụt đứng thẳng lên, đồng thời cũng phát thoại, đáp lại lời khi nãy của Trang văn nhân, bằng giọng nói đích thực là của nữ nhân :

- Các hạ quả không hổ danh là một nhân vật mang ngoại hiệu Khẩu Tài Tam Mục, Tuy nhiên, Âm Dương nhị diệu đi đâu cũng có đôi, tương tự như hình với bóng, vậy Âm Diệu đâu? Hãy mau xuất đầu lộ diện để Thạch Lệ Hoa này đòi lại món nợ suýt vong mạng vào tay Âm Dương nhị diệu.

Giả lục thúc của Trương Khánh Long liền xuất hiện, nhưng lần này, bộ mặt choắt của Giả lục thúc không còn mang dáng vẻ ti tiện như lần trước đã lầm lủi như muốn tránh mặt mọi người, trái lại, cũng bộ mặt ấy lúc này lại tạo cho Giả lục thúc của gã một dáng vẻ hoàn toàn khác, là hoàn toàn nham hiểm và thâm độc, rất hợp với lời mà Giả lục thúc của gã đang cười cười nói nói với Thạch Lệ Hoa :

- Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, khá khen cho Thạch nữ hiệp đã đoán chắc hể ở đâu có xuất hiện một trong nhị diệu thì thế nào cũng có đủ Âm Dương. Tuy nhiên, Thạch nữ hiệp chỉ một lần may mắn thoát chết và điều đó đã xảy ra rồi, thế nên lần này Thạch nữ hiệp định dựa vào bản lĩnh gì toan đòi món nợ ấy từ huynh đệ ta? Sao không tự lượng sức mình, đáp ứng lời do Dương Diệu vừa đề xuất, để rồi kể cả Thạch nữ hiệp cũng hưởng lợi?

Do Thạch Lệ Hoa đang đứng xoay lưng về phía Thạch động nên gã Trương Khánh Long quả thật không nhìn thấy diện mạo thật cũng như vẻ mặt lúc này là thế nào, gã chỉ thấy Thạch Lệ Hoa khẽ xua tay và lên tiếng đáp lại lời vừa nói của Giả lục thúc :

- Muốn thương lượng ư? Nhưng muốn như vậy thì điều cần thiết yếu là song phương ở vị thế cân bằng, nghĩa là chẳng ai trội hơn ai cả về bản lĩnh lẫn nhân số, và vì nhị vị có những hai, ta chỉ có một, vậy sẽ công bằng hơn nếu ta bộc lộ thân thủ cao minh hơn hẳn Âm Dương nhị diệu hợp lại, hãy xem đây.

Đang xua tay, bất chợt từ tay còn lại của Thạch Lệ Hoa vụt bay ra một vật lạ, tựa hồ một quả cầu màu đen. Quả cầu bay lên cao nhắm về phía Âm Dương nhị diệu và rơi xuống. Dương Diệu vẫn nhân Trang ngũ thúc của gã liền biến sắc mặt kêu :

- Độc Vụ hắc cầu? Thạch nữ hiệp vì sao sở hữu vật này?

Giả lục thúc Âm Diệu mặt choắt cũng kinh tâm tán đởm, vừa tự nhảy dạt ra xa vừa hô hoán :

- Độc Vụ Miêu Cương là thứ không thể xem thường, hãy mau nhảy tránh.

Âm Dương nhị diệu cùng nhảy tránh, đây là điều thật hợp lẽ, nhưng kể cả bản thân Thạch Lệ Hoa cũng động thân dịch chuyển mới là lạ.

Dù vậy, vì tự thân Thạch Lệ Hoa nhảy tọt vào Thạch động nên gã Trương Khánh Long không chỉ lần đầu tiên nhìn thấy rõ diện mạo thật của nhân vật gã phải kêu là Thạch Thất Cô, mà gã còn thấy rất rõ dáng vẻ thật một nhọc hiển hiện trên gương mặt đầy lo lắng của nhân vật này.

Nhìn vào đôi mắt gã, Thạch Lệ Hoa dù mặt vẫn hời hả căn dặn bằng giọng thì thào :

- Người tỉnh rồi à? Như vậy càng tốt, hãy nhớ, vì người đang mang thân phận là nữ nhi, hãy giả vờ bị câm, nên đừng kinh ngạc khi nghe ta gọi người là tiểu Á.

Gã giật mình, tự nhìn lại bản thân. Và khi gã nhận ra y phục gã đang mặc quả thật chính là xiêm y tha thướt của bọn nữ nhân thì cũng là lúc gã càng thêm giật mình khi nghe từ bên ngoài Thạch động chọt vang lên tiếng gầm gịan dữ của cả hai nhân vật có chung ngoại hiệu Âm Dương nhị diệu :

- Chúng ta làm kể rồi, đó không phải Độc Vụ hắc cầu.

- Tiện nhân Thạch Lệ Hoa thật to gan, rượu mời không muốn, lại khăng khăng uống rượu phạt, vậy đừng trách Âm Dương nhị diệu ta độc ác.

Thạch Lệ Hoa lập tức đáp lại và cười khan :

- Âm Dương nhị diệu nhờ thâm độc nên danh, ta đâu lạ gì mà dọa? Tuy nhiên, nếu muốn ném thử thế nào là uy lực lợi hại của Độc Vụ hắc cầu thì bọn người cứ tùy tiện tiến vào. Ta hứa lần này sẽ là vật thật. Ha ha...

Cung lúc đó, gã phát hiện Thạch Lệ Hoa đang mò tìm một hòn đá nhỏ, chỉ vừa nắm gọn trong lòng bàn tay, gã vỡ lẽ khẽ hỏi :

- Tôn giá không hề có...

Thạch Lệ Hoa hốt hoảng khê suýt :

- Đừng để chúng nghe chứ?

Gã bữu môi cười khẩy :

- Tần tường này chứ vị diễn rất hay, lại còn thay cả tính danh ngoại hiệu, phải chăng chỉ muốn mình chứng cho tại hạ biết, bao nhiêu cạm bẫy thủ đoạn từng diễn khai đều do bọn giả danh ngũ thúc và lục thúc của tại hạ thực hiện? Ý muốn bảo tại hạ chỉ nên tin và hãy tin vào một mình Thạch Thất Cô mà thôi?

Thạch Lệ Hoa trở mắt nhìn gã :

- Người bảo sao? Âm Dương nhị diệu mà là ngũ thúc và lục thúc của người?

Đoạn Thạch Lệ Hoa tự vỗ trán và bật than qua tiếng chép miệng :

- Há lẽ đều là thủ đoạn của lão Lạc?

Chợt có tiếng Dương Diệu văn nhân từ ngoài động thất quát vang :

- Độc Vụ hắc cầu là vật bất ly thân của Miêu Cương lão quái, mỗ quyết không tin Thạch tiện nhân người đang đích thực sở hữu vật đó như đã dọa. Bọn ta xông vào đây.

Thạch Lệ Hoa thêm hốt hoảng, vội cất tay như ném hòn đá ra. Ngờ đâu cũng từ bên ngoài, bất chợt vang lên một tràng cười hô hô :

- Âm Dương nhị diệu xuất hiện ở đâu thì ở đấy nhất định có báu vật, có thể cho mỗ đây dự phần chăng? Hô hô...

Thạch Lệ Hoa thoát nghe liền biến sắc, nhưng sau đó khê thở hắt ra :

- Nhất Ác bỗng đến? Sẽ là cách hay nhất nếu có thể nghĩ cách khiến Nhất ác, Nhị diệu đối đầu, hy vọng đủ thời gian cho ta phần nào khôi phục nguyên lực.

Âm Diệu mặt choắt cất giọng âm hiểm nói với nhân vật đã phát ra tràng cười hô hô :

- Lão Đồng phen này bị hớ rồi, trừ phi lão muốn giúp huynh đệ mỗ truy tìm và bắt giữ một nghịch đồ phản sư bội tổ, sau đó sẽ được Lạc lão Tri Túc đáp tạ thật nhiều ngân lượng, thỏa sức cho lão Đồng chi dụng một đời.

Giọng hô hô của Nhất Ác lập tức cất lên :

- Sao? Bọn Âm Dương nhị diệu các người đã đi lại từ lúc nào với tên thất phu họ Lạc? Nay đừng giở trò đó với họ Đồng ta, vì ta đã biết huynh đệ người đang đối phó với ai. Há lẽ mụ cô già họ Thạch lại là nghịch đồ mà kỳ thực là muội muội kết nghĩa, gọi Lạc lão thất phu bằng nhị ca?

Âm Diệu đáp :

- Đồng lão vốn đa nghi, huynh đệ mỗ thừa biết nên quyết không giở trò vãi thưa che mắt thánh. Trái lại, vì đích thực huynh đệ mỗ đang đối phó mụ Thạch nên chỉ mụ mới dám đứng ra bao che khi đã xúi bẩy gã nghịch đồ phản lại sư phụ là lão Lạc. Điều này quá dễ hiểu hy vọng được Đồng lão tin lời.

Đồng lão lại cười hô hô :

- Biết người biết ta trăm trận trăm thành, họ Lạc vốn hẹp lượng điều đó họ Đồng ta thừa rõ, quyết không như mọi người vẫn ngộ nhận, cho họ Lạc là hạng chính nhân, thế nên, hô hô,...

Dương Diệu nóng nảy lên tiếng :

- Dù hẹp hòi nhưng Lạc lão vẫn hứa đáp tạ bọn mỗ ngàn vàng, Đồng lão nếu chê ít thì bọn mỗ nào dám miễn cưỡng.

Đồng nhất ác vẫn cười :

- Không phải ý của họ Đồng ta như vậy, trái lại, vì hẹp lượng nên Lạc thất phu đâu dễ thu truyền nhân. Thế mà giờ đây họ Đồng ta lại nghe được tin này, phải chăng từ việc thu truyền nhân này Lạc thất phu

nhất định có lợi? Và là lợi gì nếu chẳng là công phu võ học điều duy nhất khiến Lạc thất phu dù hẹp lượng nhưng vẫn quan tâm? Nào, có mặt thì được chia phần, huynh đệ người đừng tưởng dễ gạt họ Đồng này ra ngoài. Hô hô...

Âm Diệu lại cất giọng hiểm độc :

- Đã vậy thì xin tùy lão Đồng, bọn mõ xin nhượng phần đối phó Độc Vụ hắc cầu cho Đồng lão đi tiên phong.

Đồng nhất ác hết cười :

- Độc Vụ hắc cầu?! Há lẽ câu chuyện xảy ra từ mười mấy năm trước là có thật?

Miêu Cương lão quái vì si mê nhan sắc của muội họ Thạch nên không ngại tặng ngay một trong hai Độc Vụ hắc cầu?

Dương Diệu cũng hết nóng nảy :

- Muội Thạch đang ẩn trong kia, uy lực của Độc Vụ hắc cầu tuy lợi hại nhưng nếu đã ném ra ngoài thì trong Thạch động là chỗ an toàn nhất, còn như muội Thạch đợi bọn ta vào trong mới ném thì bản thân muội cũng chung số phận, một muội cô già xinh đẹp như vậy, bọn người nghĩ mưu giết hại tự sát chẳng?

Âm Diệu bật khen :

- Đồng lão quả cao kiến, vậy thì cam nhượng phần tiên phong cho lão. Cầu mong Đồng lão sẽ đắc thủ và đương nhiên được sở hữu ngàn vạn lượng kim ngân do Lạc lão từng hứa.

Đồng lão vụt gầm gừ :

- Ta không dây dưa với hạng thất phu thấp hèn như lão Lạc. Ngàn lạng kim ngân chẳng bỏ ta ra tay.

Thạch Lệ Hoa nhẹ thở ra :

- Tốt rồi, và nhờ Nhất Ác, ta có thêm lợi thế, người chớ nói gì cả, vì ta cần tọa công.

Ngờ đâu Âm Diệu lại nạt vang :

- Thạch Lệ Hoa người đừng nghĩ ẩn trong động là an toàn, có tin bọn ta đủ năng lực và thời gian lấp kín động khẩu, biến thành mộ địa của người và gã Trương Khánh Long chẳng?

Lần đầu tiên kể từ lúc tự lai tính gã bị chấn động khi nghe chủ ý này của Âm Diệu.

Nhưng khi gã nhìn qua Thạch Lệ Hoa thì thấy nữ nhân họ Thạch tự hồ không dao động hoặc giả chẳng tin Âm Diệu dám thực hiện điều đó, bằng chứng là Thạch Lệ Hoa đã thật sự bắt đầu tọa công với hai mắt không chỉ khép hờ mà toàn bộ khuôn mặt to ra bình thản lạ.

Và có lẽ không nghe từ bên trong Thạch động vang lên bất kỳ thanh âm nào hồi đáp, Âm Diệu bên ngoài càng thêm xúc nộ :

- Âm Diệu còn có ngoại hiệu gì ắt Thạch Lệ Hoa người thừa rõ, thế nên đừng ngỡ Kiến Tử bất động ta không đủ ác tâm để chôn sống người, hãy cân nhắc và đừng để đến khi quá muộn.

Bỗng từ xa xa bên ngoài bỗng vẳng lên một chuỗi cười mỉa mai :

- Nhị vị cứ hành động thử xem, rồi sẽ được ném thế nào là mùi vị khi nhị vị tuyệt chẳng còn chỗ nào dung thân cho dù trời đất vẫn rộng mênh mông. Ha ha...

Có tiếng Dương Diệu quát :

- Ai?

Chủ nhân của tràng mai mỉa xưng danh :

- Đừng lớn tiếng quát nạt kéo Thiên Phong Tẩu mõ quá sợ chạy mất thì sao? Và hử nhị vị thừa biết, một khi mõ đã quyết tẩu thì dù là thiên binh vạn mã cũng vô khả đuổi kịp.

Âm Diệu cười lạnh :

- Thì ra là Thiên Phong Tẩu huynh, tuy nhiên, theo Âm Diệu ta nhớ thì dường như chưa hề đắc tội với Cái bang và tương tự thì Thạch Lệ Hoa cũng vô can với Cái bang hoặc huynh đài Thiên Phong Tẩu. Vậy đâu là nguyên nhân khiến huynh đệ ta phải nghe lời hăm dọa mới rồi.

Nhân vật Thiên Phong Tẩu vẫn cứ ở xa xa đáp lại :

- Thiên Phong Tẩu mỗi vẫn biết như vậy, thế nên đâu dám dựa vào thanh thế của bốn bang để công nhiên xuất đầu lộ diện cùng Âm Dương nhị diệu giao phong đối đầu.

Âm Diệu bật cười :

- Vậy thì lời hăm dọa vừa mới rồi là hàm ý gì? Há lẽ Thiên Phong Tẩu huynh chỉ muốn đùa cho vui?

Thiên Phong Tẩu giải thích :

- Nhị vị muốn xem là chuyên đùa vui cũng được, vì kỳ thực mỗi cũng đâu muốn trở thành kẻ đa ngôn đa sự, đem toàn bộ sự việc hôm nay lần lượt báo cho Trương - Lạc - Bạch - Đoàn - Trang - Giả - Lã, đều là huynh đệ kết nghĩa của Thạch Lệ Hoa nữ hiệp tổ tông, và nhị vị thử nghĩ xem, một khi bị cùng lúc bảy nhân vật này lưu tâm tìm kiếm thì khắp Trung Nguyên dù rộng liệu có chỗ nào cho nhị vị dung thân chẳng?

Dương Diệu vùng cười vang :

- Ngỡ thế nào, còn chỉ thế này thì huynh đệ ta vô ngại. Ha ha...

Thiên Phong Tẩu ngạc nhiên :

- Ý bọn người quyết kết liễu Thạch Lệ Hoa, bất chấp hậu quả?

Thanh âm giọng nói của Âm Diệu vang lên thật dừng dừng lãnh đạm :

- Không những vậy, Âm Diệu mỗi còn muốn khuyên Thiên Phong Tẩu huynh một lời, hễ vô can thì đừng xen vào. Bằng không, dù huynh có tài Thiên Phong Tẩu thì hậu quả vẫn là tử địa vô tang.

Thiên Phong Tẩu bỗng trở nên quyết liệt với âm thanh câu nói lần này như được phát ra gần hơn :

- Thạch Lệ Hoa từng nhận lời, xem ta là ý trung nhân, bọn Âm Dương nhị diệu các người nếu muốn sát hại nàng thì trước hết phải bước qua xác ta.

Dương Diệu bật cười vang :

- Có chuyện như thế thật sao? Vậy để xem người có bản lĩnh thế nào ngoài sở trường hễ lâm nguy là Trường Phong “bại tẩu”? Ha ha...

Đang ngồi tọa công, Thạch Lệ Hoa chợt rung mình và nghiêng người qua một bên, miệng thì thổ một bùm huyết đỏ tươi :

Oẹ...

Gã phát hiện thành thốt kêu :

- Thạch Thất Cô?

Gã kêu khá lớn, Âm Diệu nghe thấy :

- Có manh mối rồi, đích thực tiểu quý họ Trương cũng ẩn trong này.

Thiên Phong Tẩu quát còn lớn hơn :

- Mau đứng lại, bất luận ai dám tùy tiện xông vào trong động thì hãy hỏi qua đôi Phật thủ này của ta.

Dương Diệu nạt to :

- Cứ để ta đối phó Thiên Phong Tẩu, Âm Diệu huynh đệ mau vào thu thập mục họ Thạch, hãy xem chiêu.

Ào...

Ầm...

Nhân lúc ở bên ngoài vang lên tiếng chấn kinh, gã Trương Khánh Long phát hiện kẻ mặt choắt Âm Điều đang lặng lẽ lách vào.

Gã nhặt hòn đá lúc này Thạch Lệ Hoa đã chọn và cật lực ném vào bộ mặt choắt :

- Đã vậy thì tất cả cùng chết!!

Vù...

Âm Điều hốt hoảng nhảy lui thật xa :

- Độc Vụ hắc cầu?

Hòn đá cũng theo đà bay ra, và cứ thế lăn lông lốc.

Cộc cộc... lộc cộc...

Dương Điều khê kêu :

- Đâu phải Độc Vụ hắc cầu?

Thiên Phong Tẩu bỗng bật gầm :

- Nhưng đây đích thực là một quả Phật thủ của ta. Đỡ!!

Bên trong động gã càng thêm lo lắng vì phát hiện Thạch Lệ Hoa như đã chìm dần vào hôn mê, đã vậy, từ bên ngoài, thật khó biết kẻ mặt choắt Âm Điều có thể lên vào bất kỳ lúc nào.

Gã vội kéo Thạch Lệ Hoa vào sâu hơn, nhờ đó bất ngờ phát hiện sâu hơn trong Thạch động có một vài khe nứt, tợ các ngạch đá ngang dọc.

Gã vội vàng dò xét và lập tức kéo Thạch Lệ Hoa cùng vào một khe nứt gã cho là thuận tiện nhất. Ở đây, do phát giác vẫn có nẻo để thoát, gã quyết định thật nhanh. Và chỉ một thoáng sau, với Thạch Lệ Hoa đã được gã dùng dây vải buộc chặt vào lưng, gã theo nẻo đó, cùng Thạch Lệ Hoa thoát ra ngoài với y phục toàn thân gã lúc này đã trở lại dáng vẻ một nam nhân.

Gã chạy thực mạng. Cũng lúc ấy, bên trong động, Âm Điều chỉ tìm thấy hầu như ở chỗ nào cũng có các mẫu vải như được xé ra từ bộ xiêm y của nữ nhân, khiến Âm Điều ngẩn người và thập phần hoang mang sợ hãi :

- Đây là kiệt tác do Độc Vụ hắc cầu gây ra và lưu lại ư? Và nếu vậy, chao ôi, ta đã vào từ này giờ, lẽ nào cũng đã tự hút vào không ít chất độc từ Hắc cầu Độc vụ?

Và Âm Điều đánh bài chuẩn thật nhanh ra ngoài, đồng thời cũng vội gọi Dương Điều cùng ly khai :

- Chúng ta đi thôi, hồng hết rồi, phen này hồng cả rồi. Dương Điều ngơ ngác chạy theo để lại một mình Thiên Phong Tẩu cũng hoang mang ngơ ngác tương tự.

* * * * *

Ở một trũng núi kín đáo, gã ngồi cạnh một khe suối và bồn thần rã rượi lúc nghe Thạch Lệ Hoa gắng gượng lên tiếng hỏi gã :

- Người đã không tin vậy còn cứu ta làm gì?

Gã chọn cách thích hợp nhất để khỏi phải giải thích :

- Nội thương của tôn giá như thế nào? Và đang khi điều tức tọa công, một khi để chân khí nghịch chuyển và thổ huyết thì hậu quả không thể xem thường.

Cách của gã có kết quả, Thạch Lệ Hoa chợt hậm hực bảo :

- Người đừng nghe theo những lời nhảm nhí của Thiên Phong Tẩu, bởi Thạch Lệ Hoa chưa bao giờ xem tên ăn mày hôi hám ấy là ý trung nhân, kể cả đối với bất luận nhân vật nào khác cũng vậy.

Gã vỗ lẽ :

- Vậy sao tôn giá còn để lời nhảm nhí ấy gây kinh động? Vạn nhất bị tẩu hỏa nhập ma thì còn gì là sinh mạng?

Thạch Lệ Hoa bị suy sụp hoàn toàn :

- Dẫu mất mạng ta cũng chẳng tiếc, vì đã mười bảy năm rồi sinh mạng này đâu còn là của ta, kể từ khi người ấy bắt chợt bắt vô âm tín.

Gã giật mình :

- Tôn giá ám chỉ ai? Vì nghĩa phụ của tại hạ cũng đã có mười sáu năm biệt tích, lại thêm một năm cưu mang và lưu ngụ cùng tại hạ, vị chi là đủ mười bảy năm như tôn giá vừa đề cập.

Thạch Lệ Hoa đang nửa nằm nửa ngồi, dựa vào một tảng đá, chợt nhồm người chồm ra trước và cầm tay gã :

- Có thật nghĩa phụ người là Trương Thái Toàn, đại ca kết nghĩa cùng ta?

Gã nhẹ nhàng gỡ tay Thạch Lệ Hoa :

- Sau bao nhiêu diễn biến xảy ra, bất luận đã và đang có những âm mưu thế nào thì tại hạ thủy chung vẫn thừa nhận là nghĩa tử của nghĩa phụ Nhất Chương Chấn Tứ Ma Trương Thái Toàn.

Thạch Lệ Hoa ngậm ngùi thu tay về, cũng dựa lưng trở lại tảng đá phía sau :

- Người vẫn chưa tin ta hoàn toàn vô can với bao mưu toan hiểm độc của Lạc Nhữ An bất nghĩa bất tín?

Gã thở ra :

- Một Trang ngũ thúc bỗng trở thành Dương Điều Khẩu Tài Tam Mục, hợp với một Giả lục thúc chợt hóa ra Âm Điều Kiến Tử Bất Động Dung, thành hai huynh đệ Âm Dương nhị điều, quả thật tại hạ chẳng còn dám tin vào ai nữa.

Thạch Lệ Hoa thì thở dài :

- Ta thì khác, càng lâm vào nhiều hiểm cảnh cứ liên tiếp xảy đến, ta càng thức ngộ và minh bạch tất cả đều do một tay lão Lạc gây ra, đồng thời có thể đoán thế này, là lão Lạc ắt vì muốn tạo tin tưởng cho người nên chẳng ngại dùng thủ đoạn thể thân, đã chọn người mạo nhận thành những nghĩa thúc của người. Cũng vì thế, ta tin chắc như vậy, đang lúc lão thi kế, sự xuất hiện quá bất ngờ của ta tại Lạc gia đã khiến Lạc lão khó xử. Thế là Lạc lão chỉ còn mỗi một biện pháp, thoát tiên thì tìm cách khéo léo xua ta đi, sau đó mượn tay Âm Dương nhị điều, quyết kết liễu ta. Bởi nếu ta vẫn sống, ắt mai hậu cũng có ngày gặp gỡ người và làm gì ta chẳng cho người tỏ tường, rằng những nhân vật người từng hội diện không hề là bất luận ai trong những nghĩa thúc của người, ngoại trừ lão?

Gã gật đầu :

- Nhờ sự xuất hiện của Nhất Ác tiếp đó là của Thiên Phong Tẩu, tại hạ cũng tự đoán ra âm mưu đó. Tuy nhiên...

Thạch Lệ Hoa chợt hỏi :

- Nghĩa phụ người ắt từng nhắc tới ta? Vậy người thường nghe nghĩa phụ người đề cập về ta như thế nào? Ta hy vọng với những điều đó, người sẽ hết nghi ngờ và tin rằng lần hội diện này giữa ta và người không hề có trong những mưu toan sắp đặt của lão Lạc?

Gã lắc đầu :

- Nghĩa phụ chỉ một lần duy nhất đề cập đến bảy nhân vật từng cùng nghĩa phụ kết nghĩa, cũng là lần sai phái tại hạ tuần tự đi tìm chư vị, thế nên nghĩa phụ chẳng ưu ái đề cập hoặc nhắc nhở đến bất luận ai riêng biệt.

Thạch Lệ Hoa biến sắc :

- Vậy là Trương đại ca vẫn mãi ngộ nhận về ta suốt mười bảy năm qua? Điều này là không thể, người hãy chỉ ta cách gặp nghĩa phụ người. Hãy cho ta gặp dù chỉ một lần.

Gã cười buồn :

- Nếu những lời Lạc lão là đáng tin thì sau khi cùng Âm Dương nhị đế và một nhân vật nữa ắt chỉ là kẻ mạo nhận Bạch tam thúc, quay về từ nơi mà tại hạ điểm chỉ, chính lão Lạc nói nghĩa phụ đã chết.

Thạch Lệ Hoa giật mình :

- Chết?! Do lão Lạc hạ thủ ư?

Gã bảo :

- Tuy không loại trừ khả năng này nhưng khả dĩ tin nghĩa phụ vong mạng vì kiệt lực, sau lần bị nhiều cao thủ truy sát, khiến nhiều kinh mạch bị tổn thương đến nỗi chẳng mong gì hồi phục.

Thạch Lệ Hoa tái sắc :

- Ai truy sát?

Gã lắc đầu :

- Tại hạ chưa tiện thổ lộ một khi vẫn chưa minh bạch tôn giá là hạng người như thế nào hoặc có đáng tin không?

Thạch Lệ Hoa đổ ụp xuống :

- Ôi, đại ca, hóa ra đại ca bị thảm tử. Trong khi ấy, nghĩa tử của đại ca vì không tin nên chẳng cho muội có cơ hội báo thù, sao số phận của muội hẩm hiu thế này? Tuy từng yêu đại ca nhưng không dám nói, để rồi bị đại ca ngộ nhận, khiến mười bảy năm qua muội cứ sống như người vô hồn, giờ đến lượt nghĩa tử của đại ca cũng chẳng một lần tin muội?! Sao Hoàng thiên mãi đối xử với muội như thế này?!! A...

Nhìn Thạch Lệ Hoa từ từ ngất lịm, tiếng kêu gào thanh toán cũng nhỏ dần, gã lắc đầu chép miệng và rồi đành tìm cách giúp cho Thạch Lệ Hoa tỉnh lại. Được gã dùng thuật Thôi Cung Quá Nguyệt làm cho tỉnh lại, chợt Thạch Lệ Hoa thều thào hỏi gã :

- Hiện trạng của ta như thế nào ắt người đã rõ?

Gã chúng giọng xuống :

- Toàn bộ kinh mạch đều tắc loạn, mong được Thạch Thất Cô lượng thứ, vì tiểu diệt mỗi lúc này mới có thể tin, có muộn lắm chẳng?

Thạch Lệ Hoa cười héo hắt :

- Không phải do người, mọi việc đều xuất phát từ lão Lạc, kể cả việc ta bị kích động từ lời nhảm nhí của Thiên Phong Tẩu. Tuy nhiên vì khinh suất, để lâm vào cảnh nghịch hành chân khí, nên nhất định sẽ mệnh chung, lẽ ra người chó nên hoài nghi đối với ta là người sắp chết.

Gã ngao ngán thở dài :

- Trong khi đó tiểu diệt vì lâm cảnh kinh cùng chi diệu, khiến nhất thời mê muội, quên rằng đây là địa điểm tiểu diệt tự đưa Thạch Thất Cô đến, nên khó có thể có chuyện bị lọt vào bẫy rập của lão Lạc. Một lần nữa mong được Thạch Thất Cô lượng thứ.

Thạch Lệ Hoa tỉnh dần :

- Vậy hãy cho ta biết vì sao đại ca lâm nạn? Và có thể ta sẽ nghĩ cách cùng người báo thù cho đại ca.

Gã cẩn trọng nhìn khắp nơi sau đó mới thấp giọng để đáp :

- Thạch Thất Cô tin chẳng, đây là do cao thủ Thiếu Lâm phái?

Thạch Thất Cô ngơ ngàng :

- Sao lại...

Gã ngăn Thạch Lệ Hoa lại bằng cách cứ nhỏ giọng thổ lộ :

- Cách đây mười bảy năm, nghĩa phụ bảo đã vì một lần lầm lỗi nghiêm trọng nên toan quyền sinh tự sát, may sao lại kịp lúc được một cao tăng Thiếu Lâm phái giác ngộ, tiếp đó thì...

Gã thuật hết mọi chuyện của nghĩa phụ và nghe Thạch Lệ Hoa xúc cảm tỏ bày :

- Chuyện xảy ra mười bảy năm trước không hề do lỗi lầm của Trương đại ca, mọi ngộ nhận nảy sinh đều xuất phát từ thái độ thiếu quyết đoán của ta, nhưng thôi, việc ta làm ta chịu, chỉ nỗi tiếc cho Trương đại ca phải phí gần nửa đời người để rồi chuốc thảm họa từ phái Thiếu Lâm. Vậy theo người kể, Trương đại ca bị truy sát để diệt khẩu? Nhân vật chủ mưu là ai?

Gã lắc đầu :

- Nghĩa phụ chưa đề cập đến, có lẽ muốn chờ khi gặp và luận bàn cùng chư vị đệ muội.

Thạch Lệ Hoa đề quyết :

- Ta tin chắc lão Lạc cũng có phần, chỉ như thế mới giải thích vì sao lão Lạc chẳng từ bất kỳ thủ đoạn nào miễn sao chiếm được lòng tin của người. Và cũng như Đồng nhất ác từng nhận định, chỉ có các công phu võ học là đủ sức khiến lão Lạc động tâm. Người nghĩ sao nếu ta bảo nghĩa phụ người nhất định cũng có phần liên can đến ẩn tình Thiếu Lâm phái cho dù bản thân nghĩa phụ người quả thật chẳng hề biết đó là ẩn tình gì?

Gã tán đồng :

- Tiểu diệt cũng nghĩ tương tự, nhất là khi nghe nghĩa phụ quả quyết dù được một trong Tam thần tăng Thiếu Lâm phái phó giao chân truyền nhưng chẳng ai ở Thiếu Lâm phái hay biết việc này.

Thạch Lệ Hoa cũng oằn người một lượt, sau đó chợt nhăn nhó bảo gã :

- Người có muốn tiềm nhập Thiếu Lâm phái, tiếp cận dò xét từ một trong Tam thần tăng đã truyền thụ tuyệt kỹ cho nghĩa phụ người chẳng?

Gã đáp ứng ngay :

- Tiểu diệt từng nghĩ mấu chốt xuất phát từ thần tăng này, vậy Thạch Thát Cô có thể giúp tiểu diệt tiềm nhập và tiếp cận sao?

Thạch Lệ Hoa nhăn nhó gật đầu :

- Ở chỗ đang lưu ngụ, ta đã cất sẵn mọi vật dụng cần thiết, kể cả những yếu quyết để luyện thuật biến âm, ta sẽ chỉ điểm người cách tìm và tự luyện. Hãy chờ khi thuật dị dung cũng như biến âm thuật thuần thực, người tựa hồ tiềm nhập bất kỳ đâu.

Gã lấy làm lạ :

- Sao Thạch Thát Cô phải điềm chỉ chỗ cất giấu cho tiểu diệt, hay là...

Thạch Lệ Hoa gương cười :

- Vì mạng ta hỏng rồi, e khó chi trì cùng người cho tới lúc quay lại đó, và dù người muốn đưa ta cùng đi thì với bản lĩnh của người nhất định chỉ khiến cả hai cùng chết, hãy nghe đây.

Gã chợt hỏi sau khi đã nhớ lời của Thạch Lệ Hoa dặn :

- Nhân nhắc đến bản lĩnh, liệu Thạch Thát Cô đã từng nghe bao giờ chưa hoặc về Huỳnh lão gia hoặc là về Mê Tông động - Tử Vong cốc?

Gã ngập ngừng :

- Chỉ tình cờ tiểu diệt được nghe về Mê Tông Vạn Hóa công, và phải chăng đây là công phu được lưu lại từ một nhân vật mệnh danh Tuyệt Quái thư sinh?

Thạch Lệ Hoa vụt chấp chới rồi ngã ngay qua một bên :

- Tuyệt Quái công phu... Người đừng bao giờ xuẩn động... vì Mê Tông động là... là... Tử Vong... Hự!!

Thạch Lệ Hoa chết.

Một cái chết thật bất đắc kỳ tử khiến Trương Khánh Long chỉ còn biết bàng hoàng nhìn và hoàn toàn chẳng thể tin đây là sự thật.

8. Không Mạo Hiểm Khó Mong Toại Nguyên-kể Liên Thành Chẳng Lường Tâm Cơ

Như người lần đầu, đã từ lâu, nay mới được quay về nhà, gã đưa mắt nhìn một gian thảo lư nhỏ nhỏ, xinh xắn, đã có nhiều dấu hiệu bỏ hoang từ lâu và nhẹ thở ra :

- Đến rồi.

Tuy nhiên gian thảo lư dù mang dấu hiệu bỏ hoang nhưng chẳng phải không có người lưu ngụ, bằng chứng là có thanh âm phát ra câu hỏi :

- Đến thì sao? Vì nếu thiếu hiệp muốn tìm chủ nhân thì dù đến vẫn như chưa đến.

Gã giật mình, rồi vẫn kịp trấn tĩnh :

- Tiếc thay đến không vì tìm chủ nhân, thế nên cũng như tôn giá, ắt hẳn là khách qua đường, liệu tại hạ có thể tạm dùng nhà này làm chỗ nghỉ chân chẳng? Hy vọng tôn giá chẳng hẹp lượng.

Từ trong gian nhà, một nhân vật bước ra nhìn gã dò xét khắp từ đầu đến chân :

- Chỉ với niên kỷ thế này nhất định thiếu hiệp khó có thể tự nhận từng quen biết chủ nhân nơi đây, vậy đừng so sánh cũng đừng miến cưỡng chuốc lấy phiền não làm gì. Và điều tốt nhất là thiếu hiệp hãy đi đi, thay vì mãi quấy rầy ta.

Gã cũng nhìn dò xét nhân vật nọ, một người độ trung niên và mang sắc mặt u ám lạ :

- Tại hạ có thể hiểu đây là tôn giá tự nhận từng quen biết, thậm chí từng là bằng hữu của chủ nhân nơi đây? Dù vậy, tôn giá vẫn chỉ là khách, có câu khách không qua chủ. Thật mong tôn giá độ lượng, chỉ cho tại hạ nghỉ nhờ chân một lúc.

Nhân vật trung niên lộ vẻ khó chịu :

- Lời lẽ khá đầy, tuy nhiên thiếu hiệp nên biết, ta không chỉ là bằng hữu mà còn có giao tình được kể là khá thân thiết với chủ nhân ở đây. Vậy khi chủ nhân đi vắng, nếu bảo ta đủ tư cách thay mặt thì thiếu hiệp tin hay không?

Gã phân vân :

- Ý tôn giá quả quyết chẳng ưng thuận việc tại hạ muốn đặt chân vào gian nhà này?

Nhân vật trung niên nhếch môi cười, cũng là nụ cười buồn thảm lạ, đoạn khoanh tay đứng tựa cửa và hắt hàm hời :

- Nếu thiếu hiệp vẫn khăng khăng giữ nguyên ý định thì vẫn có ngoại lệ, là thoát tiên hãy tự xưng danh, kể đó, tùy theo tính danh của thiếu hiệp có khiến ta lưu tâm hay không thì thiếu hiệp cần dựa vào bản lĩnh để tự vượt qua ta mà tiến vào.

Gã ngần ngại :

- Có cần thiết như thế chẳng vì tại hạ rất ngại nếu cứ phải tạo bất kỳ ngộ nhận nào?

Nhân vật nọ lại hắt hàm :

- Vậy thì đừng miến cưỡng, bất luận ngại vì nguyên do gì?

Gã cười lạt :

- Ý cười chê tại hạ chẳng đủ bản lĩnh vượt qua?

Nhân vật nọ vụt nhướng cao một bên mày :

- Ta không hề nói như vậy, huống hồ ngoại lệ ta đưa ra còn một điều tiên quyết, đó là tùy vào tính danh của thiếu hiệp có đáng được ta lưu tâm hay không. Nào phải chỉ dựa vào bản lĩnh là đủ.

Gã vẫn cười lạt :

- Tại hạ thì nghĩ khác, giữa chúng ta, ai cũng là khách, không hề phân biệt có thân quen với chủ nhân hay không. Bởi điều đó cần có chủ nhân đứng ra phân định, nhưng vì chủ nhân không có mặt, theo lời tôn giá lúc đầu đã nói, thế nên sau khi đã tự xưng danh thì vẫn dựa vào bản lĩnh để tiến nhập, bất luận tính danh của tại hạ có làm tôn giá lưu tâm hay không. Trừ khi tôn giá có thể nêu một nguyên do nào khác thuyết phục hơn để tại hạ tin ngoại lệ do tôn giá đề xuất đã từng có sự chấp nhận và phò thác từ chủ nhân, có chăng?

Nhân vật nọ bật cười :

- Xem ra ta vì đã lâu không bôn tẩu giang hồ nên chẳng còn biết thế nào là hậu sinh khả ư. Huống hồ lời lẽ của thiếu hiệp khiến ta thừa nhận chẳng thế nào có nguyên do khác thuyết phục hơn, được lắm, vậy hãy xưng danh xem nào.

Gã nhẹ buông từng tiếng :

- Tại hạ đi chẳng đổi tên ngồi không thay họ, là Trương Khánh Long.

Nhân vật nọ dù nghe vẫn chẳng mấy may động dung, bất quá chỉ khẽ nhúng vai và bảo :

- Tốt rồi, ả đầu tiên kể như thông qua, bây giờ thì tùy Trương thiếu hiệp có đủ bản lĩnh tiến vào hay không?

Gã liền nhẹ thở ra, lần đầu tiên nở nụ cười hoàn toàn tươi tỉnh và bảo nhân vật nọ :

- Tại hạ tuy chẳng tự tin lắm nhưng khổ nỗi khó thể hạ đài, thôi thì đành muối mặt thử tự bêu xấu vậy.

Nụ cười của gã đã phần nào khiến nhân vật nọ thay đổi thái độ, hòa hoãn hơn :

- Đừng quá tự khiêm, khác với lúc này đã tỏ ra rất tự phụ, bắt đầu đi.

Gã nhẹ gật đầu :

- Đành thất lễ.

Gã cứ thế khoa chân, ung dung tiến đến mỗi lúc một gần, nhân vật nọ trở mắt nhìn, nhất là nhìn vào hai chân gã :

- Thiếu hiệp định thế này tiến vào, vì lẽ ra nên thi triển khinh công hay đại loại một thân thủ học nào khác mới phải?

Gã ung dung tiến bước, miệng thì cười cười :

- Tôn giá vẫn không truy cản vậy thì xét cả tình lẫn lý nên chẳng hãy cứ để tại hạ tiến vào và chẳng cần thiết gây ra bất kỳ ngộ nhận nào?

Gã đã đến quá gần và nếu chẳng có gì xảy ra thì chỉ một bước nữa thôi gã sẽ ung dung đi qua nhân vật nọ để tiến vào gian nhà. Nhân vật nọ cứ chú mục nhìn gã, miệng thì mím chặt, như thể bản thân đang ở trạng hết sức bồn khoăn, cũng là khó quyết định nên hay không nên để gã tiếp tục tùy tiện tiến vào, điều mà thoát đầu chính nhân vật này quyết chẳng khứng nhận. Đã vậy phần gã thì cứ theo đà, bước tiếp một bước nữa, và khi bàn chân sải bước đã chạm đất, gã mỉm cười :

- Đa tạ...

Thì nhân vật nọ bật quát :

- Dễ dễ như thế?

Hữu thủ cất lên và nhân vật nọ vừa quả quyết vừa thần tốc chộp lên vai gã.

Vù...

Thấy vậy, hai chân gã liền thoăn thoắt, chỉ đôi ba lần di chuyển là gã không chỉ thoát cái chộp mà còn đường hoàng lọt hẳn vào gian nhà đang trong trạng thái chỉ sáng lơ mờ. Động thái của gã khiến nhân vật nọ sững người.

- Hảo bộ pháp.

Gã không đáp vì đang mãi đưa mục quang nhìn khắp gian nhà, nhân vật nọ cũng bước vào và phát thoại sau lưng gã :

- Này, đã toại nguyện bước vào rồi thì đừng tùy tiện đi lại khắp nơi hoặc gây xáo trộn không cần thiết, nhược bằng bất tuân thì lần này nhất định sẽ xảy ra động thủ, quyết chẳng dễ dãi như lúc rồi.

Gã vẫn đứng nguyên vị với mục quang chú dôn vào một chỗ nhất định :

- Thế nào là gây xáo những xáo trộn không cần thiết?

Giọng nói của nhân vật nọ liền lạnh lại :

- Nghĩa là không được động chạm vào bất kỳ vật gì, và theo khẩu ngữ ta vừa nghe, dường như người không chỉ ngẫu nhiên đến đây, trái lại đã có sẵn chủ ý?

Gã từ từ quay lại, diện đối diện với nhân vật nọ :

- Không sai, tuy nhiên chớ ngộ nhận đấy là chủ ý của tại hạ.

Nhân vật nọ sầm mặt xuống :

- Vậy thì của ai?

Gã mỉm cười :

- Nếu tại hạ bảo là từ chủ ý của chủ nhân gian nhà này thì tôn giá có tin chăng?

Đáp lại gã là mấy lượt lắc đầu thật cả quyết của nhân vật nọ :

- Dĩ nhiên ta không tin, vì đấy là điều không thể có và cũng là điều mà ngay từ đầu ta đã nói rồi.

Gã tiếp tục mỉm cười :

- Nhưng tại hạ có thể minh chứng.

Nhân vật nọ chấn động :

- Minh chứng? Như thế nào?

Gã đưa mắt nhìn chung quanh :

- Chẳng hạn chủ nhân nơi này là Thạch Lệ Hoa nữ hiệp, đúng chẳng?

Nhân vật nọ lộ sắc giận :

- Nói mau, người đến nơi này là do ai sai phái?

Gã thu nụ cười về :

- Này, đừng quá khích động, vì ngoài những gì vừa nói, tại hạ còn nhiều minh chứng khác nữa. Giả dụ như là chiếc hộp này, Thạch Lệ Hoa nữ hiệp đã ủy thác tại hạ đặt vào một chỗ, chỉ duy nhất một chỗ ấy thôi, đúng như Thạch nữ hiệp chỉ điểm.

Nhìn gã lấy từ trong người ra một hộp gỗ vừa dẹt vừa nhỏ, với vuông vức mỗi cạnh là một xích dài, nhân vật nọ cau mày :

- Trong hộp là gì? Và tại sao Thạch Lệ Hoa không tự quay về đặt vào đâu đó mà phải phiền người?

Gã lắc đầu nhún vai :

- Dĩ nhiên tại hạ biết rất rõ vật trong hộp là gì thế nhưng tiếc thay không thể tiết lộ.

Nhân vật nọ cất cao giọng hạch hỏi :

- Vì Thạch Lệ Hoa cũng dặn người như thế?

Gã lại lắc đầu :

- Tại hạ không thể nói.

Chợt thấy nhân vật nọ toan phát tác phần nộ, gã nói thêm :

- Tuy nhiên...

Nhưng nhân vật nọ vẫn phát tác, may thay, ắt vì nghe hai chữ tuy nhiên của gã nên nhân vật nọ kịp kiềm chế.

- Sao?

Gã thở ra nhẹ nhẹ :

- Đích thực tại hạ chẳng muốn gây ngộ nhận cho tôn giá làm gì, thế nên nếu tôn giá hứa vẫn tiếp tục tự kiềm chế bản thân thì tại hạ có thể mở hộp ra cho tôn giá mục thị sở tại.

Nhân vật nọ nghi ngại :

- Không là vật gây bất lợi cho ta chứ?

Gã phì cười :

- So về bản lĩnh, thú thật, tại hạ kém lắm, sợ bị bất lợi cho bản thân thì có chứ làm gì dám gây bất lợi cho ai.

Nhân vật nọ cười lạt :

- Ta cũng nghĩ người không dám.

Gã gật đầu :

- Nghĩa là tôn giá hứa luôn tự kiềm chế.

Nhân vật nọ đắn đo :

- Hãy mở ra nhưng chậm thôi.

Gã y lời mở từ từ :

- Đừng quá khẩn trương sẽ không xảy ra điều gì bất bình thường đâu.

Nhân vật nọ hừ lạnh :

- Tại sao ta phải khẩn trương? Mà cái gì trong hộp vậy? Trông giống bột cũng trông tương tự cát?

- Là gì thì tại hạ không thể nói, nhưng vì tôn giá đã có cơ hội xem qua, chứng tỏ tại hạ đã thành ý và chỉ thực hiện theo ủy thác của Thạch nữ hiệp. Vậy tại hạ có được phép hành động chẳng?

Nhân vật nọ dự dự bất quyết :

- Ta chỉ thừa nhận người hoặc không dám hoặc tự biết không đủ bản lĩnh gây bất lợi cho ta. Còn như thành ý hay không hoặc được hay chẳng được Thạch Lệ Hoa ủy thác thì ta chưa thể nhận định.

Gã bảo :

- Tại hạ có thể chứng minh bằng cách cho tôn giá thấy nơi tại hạ định đặt chiếc hộp này vào cho dù tôn giá có từng là bằng hữu của Thạch nữ hiệp cũng chẳng thể ngờ là ở đây, ngay trong gian nhà này lại tồn tại sẵn một chỗ như thế.

Nhân vật nọ lại bị chấn động :

- Chỗ nào?

Gã cười cười :

- Có thể tôn giá đã ưng thuận cho tại hạ tiến hành điều đã nhận chịu ủy thác?

Gã từ từ bước lùi, đương nhiên mặt vẫn đối diện với nhân vật nọ :

- Tôn giá đừng nghi ngại, trái lại, xin cứ tự kiểm chế ắt sẽ thấy tại hạ không những không gây ra bất kỳ sự xáo trộn nào mà chỉ tiến hành mỗi một việc thật đơn giản đúng như vừa nói.

Và cứ thế, gã vừa lùi vừa để mắt nhìn dè chừng nhân vật nọ, đến khi gã có cảm nhận bản thân lùi đã đủ bèn dừng lại và từ từ dùng bàn tay không cầm chiếc hộp, đặt áp vào phần vách ở sát ngay phía hậu, gã sờ soạng ở đấy và bảo :

- Chỗ ấy ở đây và nếu không do Thạch nữ hiệp tự thân điềm chỉ thì thú thật, ắt khắp trần gian quyết chẳng ai hay biết có sự tồn tại của chỗ này.

Nhân vật nọ hoang mang kinh ngạc, vội bước lên, mặt thì cau tít lại :

- Nhưng chỗ đó...

Bỗng cách một tiếng, là tiếng động như thể vừa xảy ra sự tách khai của một chỗ nào đó ở ngay bên trong gian nhà, và đó cũng là tiếng động khiến nhân vật nọ vỡ lẽ, bật quát và tung người nhảy xổ vào gã :

- Đó là tiếng cơ quan phát động, nói mau, sao ngươi tỏ tường Thạch Lệ Hoa có sắp đặt cơ quan mà là điều mà lâu nay ta dù là nghĩa huynh cũng không minh bạch?

Nhân vật nọ động thân thì gã cũng động thân, nhưng cách của gã động thân thật kỳ lạ, chỉ là toàn thân chợt thụt xuống, để rồi nhanh chóng biến mất ngay trước mắt nhân vật nọ như thể gã chưa hề tồn tại, hoặc nói chính xác hơn là hầu như đất dưới chân gã đã nứt khai, nhân đó nuốt gã mất xác. Diễn biến này khiến nhân vật nọ động nộ, bất chợt tung kinh, giáng một chưởng cật lực vào mặt đất là chỗ lúc nãy gã đã đứng và vừa thụt xuống biến mất.

- Am tường và cố tình vận dụng cơ quan để hí lộng ta, nhất định tiểu tử ngươi có can dự vào việc đã làm Thạch Lệ Hoa thất tung suốt nửa năm qua, ngươi dù chui xuống âm tào địa phủ cũng đừng mong thoát khỏi tay ta.

Ầm!!

Ngờ đâu nhân vật nọ lại bị chính phản kinh của bản thân làm cho chấn động, phải lão đảo thối hậu, suýt nữa ngã bật ngựa. Nhưng một chưởng kinh đó cũng thu được kết quả, nền đất ở đấy bị khoét sâu, làm lộ ra một phần nào đó của kiến trúc tựa như một Thạch thất ngầm.

Nhân vật nọ vội xoay người, đi lui về phía góc nhà và nhanh chóng quay lại để sau một tiếng tách nhỏ thì lập tức xuất hiện trên tay nhân vật nọ một đốm hỏa quang vụt tỏa sáng. Nhân vật nọ vội chuyển đốm hỏa quang từ tay này chạm sang tay kia, thế là từ tay thứ hai, đốm hỏa quang liền bùng cháy lên, tỏa sáng hừng hực. Nhờ đó nhận ra vật vừa cháy phừng phừng trong tay nhân vật nọ chính là một ngọn đuốc, còn vật chỉ phát ra ánh hỏa quang bé nhỏ lại là cái hỏa tập. Đuốc đã cháy đuộm, nhân vật nọ tắt hỏa tập và thu cất vào người, đoạn nhanh chóng dùng ánh đuốc xem xét kỹ lưỡng phần vừa hiển lộ của kiến trúc tựa như thạch thất ngầm bí ẩn này, bất chợt nhân vật nọ vụt cười nhẹ :

- Chỉ là một phiến thạch nặng đặt bên trên, lần này thì ngươi phải lộ diện thôi.

Chuyển đuốc sáng sang tay tả, nhân vật nọ dung tay hữu dồn lực vào và vừa chạm vừa quyết đẩy mảng Thạch phiến qua một bên :

- Khai.

Thần lực của nhân vật nọ thật bất đáng gờm, mảng Thạch phiến lập tức trượt đi.

Soạt.

Nhưng lạ thay, cùng trượt với mảng Thạch phiến là nhân vật nọ chẳng hiểu sau cũng bị ngã chúi theo, tựa hồ bị mất đà vậy. Tuy nhiên, với phản ứng khá linh hoạt, nhân vật nọ thay vì giữ gượng lại thì cứ để thân mình trượt theo Thạch phiến, nhân đó tự bật uốn thành một vòng lên cao và ở trên không trung, đoạn an tường hạ xuống đúng vào vị trí của mảng Thạch phiến lúc này cũng đã ngừng trượt.

Vù...

Từ chỗ Thạch phiến vừa bị đẩy trượt qua một bên, vì xuất hiện một hố huyết nên chẳng có gì lạ khi từ dưới Trương Khánh Long chợt tái hiện và bật người lao vọt lên.

Vút.

Và khi đã đồng loạt hạ thân như nhân vật nọ, gã thoảng cau mày khi lên tiếng :

- Có phải tôn giá vừa tác động thêm vào, khiến cơ quan bị hỏng, vì thế không thể tự chuyển trở lại nguyên vị như lúc đầu?

Người nọ ngơ ngác :

- Ta cứ ngỡ người chẳng bao giờ dám xuất hiện trở lại, hóa ra cũng người vừa làm cơ quan phát động chuyển khai?

Chợt nhận ra có một vật đang trong tay gã, nhân vật nọ chợt bật quát :

- Người đang cầm vật gì. Có nhớ ta đã bảo như thế nào chẳng? Hãy mau ngoan ngoãn giao lại cho ta nếu không thì đừng trách ta độc ác.

Gã lập tức lùi lại và giấu một tay ra phía sau lưng :

- Vì sao vậy? Hay vật này của tôn giá? Hoặc Thạch nữ hiệp đã có lời trao tặng cho? Đừng quên ngoài tại hạ, đích thực tôn giá chẳng hề hay biết sự tồn tại của chỗ bí mật cùng với những gì Thạch nữ hiệp giấu kín trong đó. Thế nên sao không chịu hiểu cho tại hạ vì đích thực được Thạch nữ hiệp ủy thác nên đủ tư cách tiếp nhận.

Nhân vật nọ chồm đến, lao qua hố huyết và hung hãn nhảy xổ vào gã :

- Chớ nhiều lời, Thiên Phong Tẩu đã cho ta biết ít nhiều, đủ để hiểu Thạch Lệ Hoa nhất định hung đa kiết thiếu, đồng thời có thể quả quyết người và kẻ sai sử người chỉ am tường điều bí ẩn này chắc chắn vì đã uy hiếp và ngược đãi một cách độc ác đối với Thạch Lệ Hoa, vậy thì đừng nói gì vật đó, kể cả sinh mạng của người cũng phải phó giao cho ta.

Vù...

Nhưng đôi chân gã đã thoản thoắt dịch chuyển khiến nhân vật nọ thêm động nộ vì đã chộp hụt gã :

- Khá lắm, hóa ra lúc này người vượt qua được ta không chỉ do may, vậy thì đỡ.

Ào.

Đối phương động thủ xuất kinh, phần gã thì vẫn tiếp tục thoản thoắt chuyển bộ.

Vút.

Phát hiện kẻ cả dụng lực cũng không khiến gã nao núng, nhân vật nọ lập tức thay đổi đấu pháp, chợt tung chưởng liên tu bất tận :

- Để xem lần này tiểu tử ngươi lẩn tránh thế nào?

Ào... Ào...

Uy lực của đấu pháp này lập tức hiển hiện, tạo một vùng áp lực từ tứ phương vây hãm gã, khiến gã dù tiếp tục dịch chuyển vẫn không thể linh hoạt biến hóa như lúc đầu. Vì thế, gã đành lần đầu xuất lực đối kháng.

- Tôn giá thị cường, bất chấp đạo lý, không những toan đoạt vật chẳng hề của bản thân, mà còn quyết bác bỏ mọi biện giải thập phần hữu lý và xác đáng do tại hạ đưa ra ư? Vậy thì tôn giá cũng là hạng khẩu thị tam phi? Thế thì đừng tự nhận là bằng hữu thậm chí còn là nghĩa huynh của Thạch nữ hiệp làm gì. Hừ.

Chợt nhận ra cung cách phát chưởng của gã, nhân vật nọ thẳng thốt kêu :

- Tảo Diệp Loạn Vũ? Mau dừng tay, và khi này người xưng danh là gì? Sao cũng họ Trương, cùng một đại tính với đại ca của ta là Trương Thái Toàn?

Kêu dừng thì dĩ nhiên tự thân nhân vật nọ phải dừng tay thu chiêu trước, thấy vậy gã lại thoăn thoắt dịch chuyển và chỉ chớp mắt là đã lao vọt ra ngoài căn nhà.

Vù...

Nhân vật tuy bất ngờ và đã để gã vuột thoát nhưng chẳng bao lâu sau cũng từ trong gian nhà lao ra. May thay, vì phát hiện gã Trương Khánh Long thay vì nên thừa cơ hội để tiếp tục chạy đào tẩu thì lúc này chẳng những vẫn nấn ná đứng cách đó không xa mà còn đang ngơ ngẩn thần hồn và mãi đọc một vật nào đó tự mảnh hoa tiên ở trên tay gã, nhân vật nọ liền lập tức lao đến :

- Hãy nói mau, người can hệ gì với Trương đại ca và vì sao lại có chuyện người chịu nhận sự ủy thác của Thạch Lệ Hoa cũng là thất nghĩa muội của đại ca ta, Trương Thái Toàn?

Vì vẫn muốn đọc nốt mảnh hoa tiên ở trong tay nhờ bên ngoài gian nhà vẫn đang lúc chan hòa ánh nắng, nên gã lại tiếp tục thoăn thoắt dịch chuyển bộ vị. Nhờ vậy, không những một lần nữa lần thoát chiêu kinh của nhân vật nọ mà còn đủ thời gian đọc xong mảnh hoa tiên. Gã chợt lẩm bẩm :

- Thật khó tin, hóa ra chỉ vì chút ngộ nhận này mà nghĩa phụ và Thạch Thất Cô mãi xa nhau. Kể cả đến lúc mệnh chung, hai người vẫn bị cách chia mỗi người một nẻo.

Đó là lúc gã phân thần và phải hứng chịu hậu quả vì bất ngờ nhân vật nọ vươn tay chụp giữ đầu vai, và lập tức mảnh hoa tiên trên tay gã cũng bị nhân vật nọ đoạt :

- Đưa đây, mà này, sao người gọi Thạch Lệ Hoa là thất cô?

Nhân lúc đối phương hỏi với tâm trạng ngạc nhiên, gã vùng thoát :

- Không can dự gì đến tôn giá, cáo biệt.

Vù...

Nhân vật nọ giật mình :

- Úy, cách thoát của người thật quái đản. Mà này, dừng chạy chứ. Vì ta còn muốn hỏi người vừa gọi ai là nghĩa phụ?

Gã vẫn chạy, thế là nhân vật nọ vội đuổi theo. Và vì thấy đuổi theo gã quá dễ, chỉ sau vài lượt chạm chân bụng mình bằng thuật khinh công lợi hại là nhân vật nọ đã có thể lao vọt qua gã và toại nguyện chặn đầu gã, nhân vật nọ bật cười :

- Bản lĩnh người kém quá, vậy nên ngoan ngoãn đáp lại những gì ta muốn hỏi thay vì tự chuốc khổ vào thân qua thái độ cứ tiếp tục khích nộ ta. Nào, người ám chỉ ai qua danh xưng nghĩa phụ?

Gã lại đảo người tìm cách thoát :

- Tôn giá muốn biết chứ gì? Vậy cứ đọc di thư ấy thì rõ, nhân vật nọ vẫn quyết liệt và dễ dàng ngăn chặn bất kỳ nẻo nào gã toan thoát.

- Mong ta đọc để người có cơ hội đào tẩu ư? Rất tiếc bản lĩnh người vẫn rất kém, hà hà... và ta sẽ đọc đúng như người đề xuất ha ha...

Nhân vật nọ thực hiện đúng như vậy, nghĩa là vẫn tiếp tục đọc nhờ khinh công lợi hại để ung dung ngăn mọi lối thoát của gã do không gian bên ngoài quá rộng, khiến nhân vật nọ tha hồ thi triển công phu và không lo ngại gây đổ vỡ hoặc bị hạn chế so với không gian bó hẹp lúc này ở trong gian nhà, mà còn dễ dàng đưa mắt liếc nhìn qua để tự thấu hiểu toàn bộ nội dung được lưu lại trên mảnh hoa tiên. Vì thế ngay khi đọc xong, nhân vật nọ không thể không bật hỏi gã :

- Người gọi Trương đại ca là nghĩa phụ? Và đó là nguyên do khiến người không chỉ am hiểu Tảo Diệp thập nhị chương là tuyệt kỹ thành danh của trương đại ca mà người còn phải gọi Thạch Lệ Hoa là Thạch thất cô?

Gã hất hàm đáp :

- Như thế thì sao? Can dự gì đến tôn giá?

Nhân vật nọ nhướng mày trợn mắt :

- Có thật người là nghĩa tử của trương đại ca?

Gã hừ mũi :

- Thế thì sao? Hay tôn giá chưa nhìn rõ Tảo Diệp thập nhị chương?

Nhân vật nọ nhăn mặt :

- Ta có thể hiểu thái độ vô lễ này của người là xuất phát từ một ít hiểu lầm lúc nãy, thế nên ta tạm bỏ qua, vậy người đến đây đích thực là do ủy thác của Thạch Lệ Hoa?

Gã bĩu môi :

- Tôn giá vẫn chưa tự minh bạch sao? Phải do Thạch Thất Cô ủy thác tại hạ mới có thể an tường điều mà tôn giá hoặc bất luận ai khác chẳng bao giờ am tường, đủ minh bạch chưa?

Nhân vật nọ dừng lại, không chặn đuổi gã nữa :

- Ta sẽ tin hơn nếu được người tỏ bày tường tận, nhân tiện, ta cũng cho người biết giữa ta và nghĩa phụ người vẫn là huynh đệ kết nghĩa. Ta ở họ Đoàn, đứng hàng thứ tư, người nên gọi ta là Đoàn tứ thúc.

Gã bảo :

- Điều đó tại hạ đã tự nhận biết từ nãy giờ, dù sao cũng xin đa tạ vì nhờ đó tại hạ biết tôn giá ở họ Đoàn cùng với Lạc - Bạch - Trang - Giả - Lã cùng là huynh đệ kết nghĩa của Trương nghĩa phụ.

Họ Đoàn thịnh nộ :

- Biết thì sao không xưng hô đúng lễ? Hay người nghĩ ta chẳng đủ tư cách thay thế đại ca giáo huấn người đã chứng tỏ là một nghịch tử bất tuân lễ giáo, mạo phạm trưởng tôn?

Gã cười khẩy :

- Nếu chỉ nói về bản lĩnh thì tôn giá khả dĩ đủ tư cách, cho dù điều này cần phải xét lại, chứ dựa vào một bối phận trưởng tôn thì chưa đủ.

Họ Đoàn lập tức xuất thủ :

- Không cho người một bài học thì không được. Đỡ!

Vù...

Gã lách thoát :

- Tại hạ tự lượng sức, đành để tôn giá tha hồ phí lực vậy.

Vụt.

Họ Đoàn giật mình :

- Bộ pháp khá đấy nhưng đâu phải sở trường của Trương đại ca? Thử lần nữa xem.

Ào... Ào...

Họ Đoàn lại dùng đấu pháp xuất thủ liên hoàn, khiến gã tuy vẫn thoát nhưng cũng mấy phen thập phần nguy khốn :

- Cũng may, ngoài này rộng, chứ không chật hẹp như lúc mới nãy ở trong gian nhà.

Họ Đoàn càng thẹn giật mình :

- Bình sinh ta chưa nghe nói bất kỳ bộ pháp nào tương tự, lệnh sư là ai?

Gã bảo :

- Muốn dò xét ư? Không dễ đâu, trái lại, xin hãy cứ tiếp tục xuất thủ vì tại hạ đủ nhẫn nại, chờ cơ hội thuận tiện để tạm nói lời cáo biệt với tôn giá. Vì mai hậu cũng có lúc tại hạ lần lượt tự tìm đến thỉnh an chư vị Lạc - Bạch - Đoàn - Trang - Giả - Lã.

Họ Đoàn ngạc nhiên :

- Sao không kể luôn Thạch Lệ Hoa? Trừ phi vì người thật biết tung tích và quả nhiên được Thạch Lệ Hoa ủy thác nên mới xuất hiện ở đây? Nói mau, nếu ta muốn gặp Thạch Lệ Hoa thì làm thế nào?

Gã cười lạt :

- Tôn giá đã gặp rồi, và giả như vẫn chưa toại nguyện thì tại hạ rất sẵn lòng bày một cách giúp tôn giá được cùng Thạch Thất Cô hội ngộ.

Họ Đoàn hoang mang :

- Ta đâu đã gặp? Nhất là từ khi được Thiên Phong Tẩu đưa tin suốt nửa năm qua ta luôn lưu ngụ ở đây nhưng nào thấy Thạch thất muội quay về?

Gã bảo :

- Tôn giá vẫn chưa hiểu? Vậy hãy tự sát, đó là cách duy nhất giúp tôn giá thật mong chóng hội ngộ Thạch Thất Cô dưới cửu tuyền, rõ chưa?

Họ Đoàn tỉnh ngộ :

- Ta hiểu rồi, trong hộp gỗ lúc này là tro tàn từ di cốt của Thạch Lệ Hoa? Ai đã sát hại Thạch thất muội của ta? Và có thật trong hộp là những gì còn sót lại của Thạch thất muội?

Gã ngờ ngàng nhìn họ Đoàn vừa lấy từ trong người ra cũng chiếc hộp lúc này của gã :

- Sao tôn giá không đề cho Thạch thất cô được yên nghỉ ở nơi từng lưu ngụ? Với hành vi này, phải chăng tôn giá còn tệ hơn lão Lạc, quyết không tha cho người đã chết?

Họ Đoàn khựng lại :

- Ý muốn nói là Thạch thất muội là do Lạc nhị ca sát hại? Người nhắm nhĩ gì thế?

Trong khi Thiên Phong Tẩu chỉ nói Thạch thất muội chỉ suýt bị Âm Dương nhị diệu gây bất lợi, sự thật là thế nào?

Gã thở dài :

- Thật đáng sợ cho mưu kế ma quỷ của các vị, vì quyết làm tại hạ ti tôn giá đích thực chẳng biết gì qua thủ đoạn đưa ra danh xưng của nhân vật Thiên Phong Tẩu, kể cả việc tại hạ cố tình ẩn náu suốt nửa năm vậy mà chư vị vẫn nhẫn nại chờ sẵn ở đây, do đoán biết thế nào tại hạ cũng đến. Được lắm, hãy kể như tại hạ khó có thể thoát số phận, tương tự đã xảy ra cho nghĩa phụ và Thạch Thất Cô, phiền tôn giá hãy gọi tất cả ra, nào là lão Lạc bất nghĩa, nào là Âm Dương nhị diệu và thêm một nhân vật nữa từng mạo nhận là Tam-Ngũ-Lục thúc đã lừa tại hạ. Hãy gọi ra đi?

Họ Đoàn sững sốt :

- Người lắm nhắm nhĩ vậy? Há lẽ không tin ta đã thực sự gặp Thiên Phong Tẩu hoặc giả hấn tuy sắp chết nhưng lời của hấn không đáng tin? Bởi hấn đâu nói gì về Lạc Nhữ An cùng những điều như người vừa nói?

Gã giật mình :

- Thiên Phong Tẩu bị sao?

Họ Đoàn bảo :

- Theo hấn bảo, đang trên đường kiếm tìm bọn ta, hấn bị lão Nhất Ác hạ thủ, bởi muốn dò hỏi hấn về một nghịch đồ nào đó của Lạc Nhữ An.

Gã hoang mang :

- Thật chẳng?

Họ Đoàn cau mặt :

- Ta là tứ thúc của ngươi, lời của ta lẽ nào ngươi không tin?

Gã thở hắt ra :

- Tại hạ đã vì quá tin họ Lạc nên suýt mất mạng, lại gây thêm hệ lụy là làm Thạch Thất Cô tử vong. Hãy nghỉ đi, tại hạ có thể tin một cách dễ dàng vào bất luận ai nữa chẳng, kể cả tôn giá?

Họ Đoàn nghiêm mặt :

- Hãy mau cho ta biết tận tường, nếu không, đúng là ta không thể hiểu nổi, đồng thời sẽ mãi hoang mang về những gì ngươi vừa nói.

Chợt có tràng cười vang đến từ xa :

- Đến ta còn không hiểu nổi mưu mô thủ đoạn của nghịch đồ là gì huống hồ Đoàn tứ đệ chỉ mới lần đầu gặp gã. Tốt hơn hết, tứ đệ hãy mau giúp ta chế ngự sau đó trừng trị nghịch đồ, thay vì cứ để gã mãi múa mép, chủ ý muốn lung lạc tứ đệ. Ha ha...

Gã hốt hoảng, vừa tìm phương tháo chạy vừa kêu :

- Quả nhiên tôn giá cùng đồng mưu với lão Lạc, tại hạ thật ân hận vì dù đã đoán biết nhưng vẫn để tôn giá cầm chân.

Nhưng gã vẫn bị họ Đoàn dùng khinh công tung người đón đầu chặn lối :

- Lạc nhị ca đã đến, tốt hơn hết ngươi nên nán lại, hầu ta minh bạch toàn bộ sự thể là thế nào, được chứ?

Gã phẫn nộ, càng thêm thoãn thoắt dịch bộ, quyết chạy thoát trước khi có thêm bất luận ai xuất hiện sẽ khiến gã vô khả thoát hơn :

- Mau tránh ra, còn như chẳng sợ thì hãy xem đây, trên tay ta là vật gì có biết chẳng? Là Độc Vụ hắc cầu đây, nếu muốn cùng ta chung số phận thì cứ thử xem, đừng ngỡ ta không dám.

Lạc Nhữ An đã đến, may mà chỉ có thêm một mình lão, vì thế lão vội gọi họ Đoàn :

- Tứ đệ hãy cẩn trọng vì Độc Vụ hắc cầu ấy tuy có thể là giả nhưng thà cẩn tắc vô ưu hơn là manh động mà chuốc hậu quả khó lường.

Thấy Lạc Nhữ An gã càng thêm sợ, nhưng phát hiện họ Đoàn đã tỏ ra uly kỳ vật tròn đen trong tay gã nên gã lập tức chuyển người lao vút đi.

Vút...

Họ Đoàn chẳng dám ngăn chặn. Gã thoát.

Ngờ đâu, ở phía sau lưng gã chợt phát lên tiếng gào bi phẫn của họ Đoàn :

- Sao nhị ca lại... Hự! Thì ra Lạc Nhữ An người đứng là phường bắt nghĩa như Đoàn mỗ đã nghe mới đây.

Ầm.

Vì còn vang lên tiếng chạm kinh ngay sau loạt gào bi thảm của họ Đoàn nên gã động tâm quay lại. Và gã lập tức quát vang khi mục kích cảnh họ Đoàn dù đang loạn choạng, miệng thổ huyết lại lảng như họ Lạc vẫn cất tay xuất chiêu tối hậu định kết liễu họ Đoàn :

- Ta sẽ cho tất cả cùng chết, hãy đón lấy Độc Vụ hắc cầu.

Lão Lạc kinh hãi, vội thu chiêu và còn vội vàng quay đầu về phía gã. Gã chạy trở lại trên tay cứ vung vẩy quả cầu đen, dù chưa ném thì vẫn là thái độ sẽ sẵn sàng ném bất kỳ lúc nào. Chợt lão Lạc thêm tái mặt khi nghe họ Đoàn bỗng quát :

- Chết này.

Lão Lạc nhìn lại thì thấy quả nhiên họ Đoàn đang dốc toàn lực quật vào lão một kinh.

Ào...

Lão kháng cự :

- Đoàn Miên ngươi vậy là tự tìm cái chết. Trúng.

Gã chạy nhanh hơn, quật vội hơn :

- Vậy thì lão cũng chết, xem đây.

Bằng khoe mắt, lão Lạc thấy gã có thái độ như chực ném thật, thế là lão hốt hoảng, vội tháo chạy thật xa.

Vù...

Nhưng chạm kinh giữa chưởng lực của họ Đoàn và lão Lạc cũng diễn khai.

Bình.

Họ Đoàn khựng lại và gục xuống.

Hự! Huych!

Và chấn kinh chỉ làm lão Lạc thêm cơ hội tháo chạy xa hơn.

Vút.

Gã chạy đến chỗ họ Đoàn :

- Đoàn tứ thúc?!

Trong mắt gã họ Đoàn với tình trạng tốt cùng thê thảm kể là đã vong mạng. Gã phần nộ đưa mắt nhìn và tìm lão Lạc. Ngờ đâu gã chẳng còn nhìn thấy lão Lạc, gã chỉ mơ hồ phát hiện một vệt gì đó thoáng đó, như thể lão Lạc cũng bị kích thương nên không thể không lo chạy hầu kịp thời tự trị thương.

Sầu thảm, gã cất trở lại quả Độc Vụ hắc cầu vào trong người và vội ngồi xuống cạnh Đoàn tứ thúc :

- Mong tứ thúc lượng thứ, tiểu diệt đầu ngờ vì quá đa nghi khiến tứ thúc cũng chung số phận Thạch Thất Cô, tất cả đều do lão Lạc gây ra, tiểu diệt nguyện tận lực báo thù.

Nhưng họ Đoàn chưa thực sự chết, gã nhận ra do nhìn thấy các ngón tay bên hữu của tứ thúc chột máy động như thể muốn tìm tay gã. Không chỉ vậy, gã còn mơ hồ nghe tứ thúc thều thào :

- Họ Lạc thật... độc ác... ta...

Gã mừng rỡ, nhưng do chẳng dám động chạm vạn nhất có thể làm chút tàn khí của tứ thúc tiêu Trường An, nên gã cúi phục người thật sát cơ hồ mặt chạm mặt tứ thúc :

- Tứ thúc hãy cố gượng và tuyệt đối phải chi trì, cũng đừng ngại vì Lạc lão đã cao bay xa chạy. Nếu muốn tiểu diệt làm gì, tứ thúc hãy nói, miễn đừng để tuyệt khí mệnh chung, ắt tiểu diệt sẽ suốt đời ân hận.

Miệng của tứ thúc gã vẫn lai láng thổ huyết, dù vậy nhờ mặt chạm mặt, tai gã bắt đầu nghe rõ hơn những loạt thều thào thật yếu của tứ thúc :

- Lão muốn... sát nhân diệt khẩu... là buộc ta... phải trở mặt... Nghe đây... dù ta không ở họ Đoàn... thì kẻ độc ác như lão... phải chăng cũng đáng chịu... chịu báo ứng? Vậy hãy giúp ta... hứa giúp ta một việc... đổi lại... ta có cách... cách thành toàn cho người... Ở trong bọc áo của ta... có hai vật... Một cho người... là bảo đan sẽ giúp người... tăng nội lực... Một còn lại... hãy tìm và trao tận tay... phu nhân ta... chính là Công Tôn thị... và bảo... bảo...

Gã ngơ ngàng lùi xa mặt ra :

- Hóa ra tôn giá cũng mạo nhận đoàn tứ thúc của tại hạ? Vậy là tại hạ đã nghi ngờ chẳng sai, lại còn uống một phen lo lắng lẫn tự thống hận vì một người chung mưu cùng lão Lạc quyết hại mạng ta?

Kể xấu số lại co duỗi các ngón tay :

- Đừng nở khước từ... tâm nguyện... của ta là kẻ sắp... tử vong... Huống chi cũng như người... không phải ta là do... họ Lạc hãm hại sao? Ta chỉ muốn... báo thù...

Gã lại kê mặt sát vào :

- Chờ đã vì tại hạ muốn biết Thiên Phong Tẩu đã như thế nào?

Vì muốn nhờ gã,nạn nhân lập tức cho gã toại nguyện :

- Người đặt nghi vấn này... đủ thấy khá thông tuệ... nghĩa là thừa bản lĩnh giúp ta. Vì cũng lão Lạc... đã hạ sát Thiên Phong Tẩu... sau đó mới dám sắp đặt... bảo ta ở đây... chờ người...

Gã bàng hoàng :

- Bất luận phải chờ chưa biết là bao lâu? Tâm cơ và lòng nhẫn nại của lão Lạc thật lợi hại vô khả lường.

- Nhưng một... Đoạn Mạch chỉ vừa rồi... của ta cũng giúp người... chuyển đổi cục diện... nếu đừng bỏ lỡ cơ hội. Và nếu cần... ta sẵn sàng hiến người... một diệu kế...

Gã động tâm :

- Là thế nào?

- Người có thuận ý... hứa giúp ta chăng?

Gã đắn đo :

- Nhưng tại hạ cần được vẹn toàn trước, nếu không, dù hứa giúp tôn giá cũng như chẳng hứa.

- Bạch-Đoàn-Trang-Giả-Lã... đã phân khai mỗi người... một nơi, muốn vẹn toàn... người phải sớm tìm được họ.

Gã lại lùi mặt ra :

- Điều này tại hạ thừa biết, đâu cần nhọc lòng tôn giá hiến kế hoặc nghĩ hộ.

Nạn nhân lại co duỗi các ngón tay tìm gã :

- Phu nhân ta... thừa bản lĩnh giữ người... an toàn. Hãy hứa... giúp ta.

Gã thở dài :

- Được tại hạ hứa, cho dù chưa thể đoạn quyết có toàn mạng để thực hiện hay không.

Nạn nhân được toại nguyện liền căn dặn :

- Ta tin vào... lời người... thế nên... nghe đây... trước khi phục đan... hãy tìm một nơi thật kín đáo... sau đó, khi đã phục đan xong,... muốn số nội lực mới tiếp nhận... đừng mãi thất tán vô ích... hãy dụng lực tự luyện công... cho đến khi thật cạn kiệt... Đừng ngại nếu có thể bị ngắt... vì lúc lai tinh, toàn bộ nội lực ấy... sẽ là của người. Tương tự để thủ tính, đáp lại lời người đã hứa giúp ta... đây mới là diệu kế... sẽ khiến người vẹn toàn...

Gã nghe xong lại thở dài :

- Tôn giá mãi đến lúc sắp vong mạng vẫn còn dùng thủ đoạn ư? Vậy tại hạ tin được chăng, những gì tôn giá vừa diêm chỉ?

Nạn nhân vùng thở hắt ra, sau đó cứ thoi thóp hô hấp vừa gấp vừa ngắt quãng :

- Ta... ta không lừa người, đừng vì đa nghi... rồi chẳng thủ tín.

Gã ngáp ngừng :

- Tại hạ...

Nạn nhân bỗng giật nảy người lên :

- Để người đừng nghi ngờ... đây là chỗ ta lưu giữ... nhiều tư sự bí ẩn... kể cả phu nhân ta... cũng không thể biết... Ta phó giao tất cả cho người... miễn sao phải thực hiện... lời hứa...

Gã giật mình vì suýt bị nạn nhân trong lúc tuyệt vọng vẫn còn đủ lực chỉ chút nữa là vồ được gã :

- Được rồi, tại hạ hứa, vậy lúc gặp tôn phu nhân, tại hạ phải nói về tính danh của tôn giá là thế nào?

- Ta là... là... Hự!

Nạn nhân chợt dứt hơi, ngoẻo đầu ngã ngang, lại thêm một cái chết nữa chỉ vì liên can đến gã.

9. Để Văn Hôi Đành Thi Diệu Kế-noi Nghĩa Phụ Hành Sự Quang Minh

Do đã liệu, tự đi vào một trấn thành đông người qua lại, gã đành đánh bạo quyết đi đến gần và vồ bị vấp ngã để chộp vào một tên khất cái ắt cũng trạc tuổi gã. Thế là gã lập tức bị tên khất cái tuy nhanh tay chộp giữ gã lại nhưng nhân đó cũng mở miệng thóa mạ gã :

- Xem mắt người thì biết không mù, vậy là người chủ tâm nếu không gây sự thì cũng toan cướp giật những thứ vật thực ta vừa xin được đúng không?

Gã sợ hãi nhìn quanh quất và hạ thấp giọng để vuốt ve tên khất cái :

- Đừng làm ầm lên, chỉ vì tiểu đệ vừa vô tình mục kích một cảnh quá sức tưởng tượng đến bây giờ vẫn còn sợ, nên có mắt như mù vô tình chạm phải huynh. Mong huynh đài lượng thứ bỏ quá cho.

Tên khất cái liền trúng kế gã, lập tức kéo gã qua một bên và thì thào hỏi :

- Nói đi, người vừa mục kích cảnh gì?

Gã lại đảo mắt nhìn quanh nhưng lần này chỉ là giả vờ :

- Không được đâu, vạn nhất để cơ sự bại lộ, cho dù huynh không sợ thì bản thân tiểu đệ rất sợ bị mất mạng.

Tên khất cái nôn nóng, càng thêm náo nức hỏi :

- Người lo gì chứ? Cho người hay ta là đệ tử Cái bang, mà người có biết Cái bang là thế nào chưa? Là một đại bang có không dưới nghìn đệ tử, trong đó dĩ nhiên có ta. Thêm nữa, ở tít cuối trấn đằng kia, chỗ có miếu Thần Hoàng đó, là một Phân đà trong gần trăm Phân đà ở khắp nơi của bốn bang. Người cứ an tâm nói, vị tất có kẻ nào dù ba đầu sáu tay dám làm gì người khi đã có ta bên cạnh.

Gã ngơ ngàng :

- Thật ư? Có cả bang hội gồm toàn những nhân vật đi khất thực thật sao? Vậy là tiểu đệ an tâm được rồi.

Tên khất cái ưỡn ngực gật đầu đồng thời còn cao thượng, lựa trong số những phần vật thực vừa xin được, trao cho gã một đùi gà dù đã bị ai đó ăn dang dở nhưng vẫn còn khá nhiều thịt.

- Đương nhiên ta nói thật, người chẳng việc gì phải sợ. Và đây là bằng chứng, người cứ tha hồ ăn sau đó cứ thúng thảng kể lại cho ta nghe, cho thấy ta chẳng lo, chẳng vội, nghĩa là chẳng ai dám làm gì người. Đây, cầm lấy.

Để thi hành diệu kế đã được chỉ điểm một cách hiệu quả, gã chẳng ngần ngại ăn dù biết đây là phần của người đã ăn thừa, và gã vừa ăn vừa nói :

- Mới sáng đây thôi, tiểu đệ đang ngủ bờ ngủ bụi chợt bị đánh thức bởi loạt huyên não do nhiều người vây đánh và chạy đuổi một người.

Tên khất cái cau mày :

- Nhất định là những nhân vật võ lâm vì hiềm khích nên giao đấu với nhau, rồi sao?

Gã lắc đầu :

- Không hề vì hiềm khích, tiểu đệ tuy rất sợ nhưng vẫn nghe rõ, dường như bên phía đông hơn buộc người cô thế kia phải cho họ biết tung tích của một lão trọc nào đó.

Tên khất cái trợn mắt :

- Lão trọc? Là ám chỉ một tăng nhân chăng?

Gã lại sợ hãi nhìn quanh :

- Sao huynh quá lớn tiếng? Thế này thì tiểu đệ làm sao dám nói tiếp nữa?

Tên khất cái cười hì hì :

- Được rồi, nhìn người sợ thật tội ghê, cho dù ta đã bảo người chẳng việc gì phải sợ. Nhưng mà ta đoán như vậy có đúng chăng?

Gã lại lắc đầu :

- Tiểu đệ thì biết gì đúng với sai, nhưng có kẻ gọi lão trọc đó là Liễu Vũ, còn gọi người cô thế kia cái gì như Thiên Phong - Vạn Phong thì phải.

Tên khất cái tái mặt :

- Thiên Phong Tẩu đúng chăng?

Gã gật đầu :

- Hay quá, thì ra huynh cũng mục kích và biết tất cả?

Tên khất cái xua tay, giọng hạ thật thấp :

- Ta chẳng biết gì hết nếu không nhờ nghe người nói, vậy kết cuộc là thế nào? Bên đông người có đuổi kịp Thiên Phong Tẩu chăng?

Gã bảo :

- Họ đuổi kịp mới lạ, nhưng có điều...

- Sao?

Gã tiếp :

- Có một người trong họ quát thật to khi thấy người kia vẫn chạy thoát, đại ý người kia dù thoát vẫn phải chết vì bị Bút Tri Túc gì đó hạ độc thủ.

Tên khất cái càng thêm tái mặt :

- Người nhớ lại đi, có phải là Thiết Bút Tri Túc thay vì một Bút Tri Túc như người vừa nói nhầm.

Gã lại bật khen :

- Hay quá, huynh bảo không thấy sao nhắc tiểu đệ đúng vậy? Phải rồi, nhờ nghe huynh nhắc nên tiểu đệ nhớ lại rõ, là người kia vì biết tung tích lẫn bí ẩn gì đó liên quan đến Liễu Vũ nên bị bọn đông người hơn đuổi đánh. Tiểu đệ còn nhớ trong số họ còn có hai người tự nhận là Âm Dương gì đó, một mặt choắt, một mặt y phục nho nhã. Còn thêm một nữa là Nhất Ác. Thật chẳng biết Thiên Phong - Vạn Phong gì đó có thoát phen này hay không?

Tên khất cái càng nghe càng rung động và sau đó chợt ấn tất cả mọi vật thực vừa xin được vào tay gã, miệng thì căn dặn :

- Chớ hở môi cho ai khác biết nghe chưa? Đồng thời cứ đứng ở đây chờ ta, đừng ngại ta sẽ quay lại ngay với một vài người nữa, chỉ là có thêm vài người nữa cho ta an tâm, và nếu đói thì cứ ăn. Ta cho người tất cả, nhớ đấy ta đi không lâu đâu.

Nhưng khi tên khất cái đi xa khuất, gã cũng vội tìm đường lui mất, lòng thì thầm mong diệu kế sớm có kết quả. Nhưng thay vì đi tìm một nữ nhân có bản lĩnh cao minh được gọi là Công Tôn thị như đã hứa với một người đã chết, gã lại thực hiện theo chủ ý riêng. Và đến khi phát hiện bản thân không chỉ vẫn an toàn mà còn hài lòng vì tìm được một chỗ thật kín đáo, gã chợt hiểu diệu kế nọ dù ít dù nhiều cũng đã có diệu dụng, khiến bọn người Lạc Nhữ An hầu như đã không còn bận tâm truy tìm gã nữa.

Gã lấy một hoàn bảo đan ra và tự lẩm nhẩm nói thành tiếng :

- Mong tôn giá nếu anh linh thì thấu hiểu và nhần nại cho, tại hạ chỉ có thể tiếp tục hoàn thành điều đã hứa khi nào bản thân có được ít bản lĩnh đủ tự vệ. Cũng để minh bạch xem sự thủ tín của tôn giá có thật đáng tin hay không? Vì nếu tại hạ có mệnh hệ gì với hoàn bảo đan này thì dù thất hứa cùng tôn giá cũng là điều hợp lẽ.

Đoạn gã tự phục hoàn bảo đan vào miệng để rồi tự bắt đầu khởi luyện toàn bộ mọi công phu sở học gã từng biết, từng luyện và am hiểu. Theo đúng như chỉ điểm của người di tặng bảo đan, gã luyện công cho đến kỳ cạn kiệt toàn bộ chân lực đến độ mệt quá tự ngã ra và ngất lịm đi.

Sau đó khi tỉnh lại, thoát tiên gã mỉm cười kể tiếp là tự khởi luyện một vài công phu với vẻ mặt hài lòng càng lúc càng lộ rõ. Cuối cùng gã kêu :

- Quả là diệu đan, công phu của ta đã lợi hại hơn trước thập bội phần, ha ha...

Đoạn gã bỏ đi.

* * * * *

Ở phía hậu viên của một khu trang viện nguy nga bề thế, nếu những nhân vật đang đi lại gồm đủ các thành phần nam phụ lão ấu, đều luôn tươi tỉnh nói nói cười cười thì từ một góc khuất lại có hai nhân vật không hề biểu lộ tâm trạng tươi vui, rõ nhất là trên nét mặt cả hai.

Họ là một đôi nam nữ cùng trạc tuổi nhau, không chỉ là nam thanh nữ tú mà còn nhờ sắc phục tuy không hoa lệ nhưng chỉnh chu khiến dáng cách của cả hai cứ như công tử với tiểu thư. Dù vậy nếu nam nhân công tử mang dáng vẻ trầm mặc với đôi mục quang lúc nào cũng ngó nhìn lần lượt những nhân vật ngoài kia đang vui vẻ đi lại thì nữ nhân tiểu thư chỉ dàu dàu nét mặt để nhìn mỗi một mình vị công tử mà thôi.

Họ cứ giữ nguyên tư thế và thần thái như vậy, chứng tỏ cũng đã một lúc lâu rồi chẳng ai trong bọn họ mở miệng nói bất kỳ gì với người còn lại, cho dù đứng ngay bên cạnh nhau, người trước người sau. Nhưng sự tĩnh lặng giữa cả hai chợt bị phá vỡ khi người đứng sau là vị tiểu thư bất đồ để bật ra tiếng thở dài. Vốn đứng phía trước, nam nhân công tử chợt lên tiếng sau khi đã để toàn thân vô tình bộc lộ vẻ chấn động như giật mình :

- Quan Ngọc cô nương sao đột ngột thở dài? Hoặc giả lần này mọi chuẩn bị không thật chu đáo cho dù đây không chỉ mới lần đầu, trái lại đã có rất nhiều và lần nào cũng được cô nương trong phận sự quản gia đều tiến hành suôn sẻ?

Tiểu thư có tính danh là Quan Ngọc liền ứng tiếng đáp lại :

- Luận về chức trách thì mọi chuẩn bị Quan Ngọc đều thực hiện đầy đủ, đến độ Quan Ngọc tự tin Trương công tử chủ nhân rất hài lòng cho dù Quan Ngọc chưa lần nào nhìn thấy công tử chủ nhân biểu đạt điều đó thậm chí là bằng một nụ cười.

Nam nhân công tử nhẹ nhàng xoay người lại :

- Trương mỗ ít cười nói vì đó là tính khí cố hữu, vả lại như thế mới xứng hợp thân phận chủ nhân của một trong vài Trang viện to rộng nhất trong phạm vi trăm dặm này. Nhưng đoán biết Trương mỗ đã hài lòng thì do lẽ gì Quan cô nương lại thở dài?

Quan Ngọc cười gượng và không thể giấu được thái độ nhờ bản năng kiềm chế nên chẳng thể phát ra lượt thở dài thứ hai :

- Vì đã ngoài một năm, kể từ khi được công tử chủ nhân thương thu nhận và tin tưởng phó giao phận sự quản gia, Quan Ngọc nhờ luôn tinh tế dò xét nên phát hiện công tử chủ nhân cứ ngày càng thêm vẻ sầu muộn. Và điều đó càng tăng qua việc Quan Ngọc tuân lệnh công tử chủ nhân cứ vài mươi ngày mở đại yến tiệc một lần và mời tham dự bất luận ai Quan Ngọc có thể mời. Công tử chủ nhân muốn kiếm tìm và mong sự hiện diện của ai đó nhưng vì chưa hề toại nguyện nên sầu muộn chẳng?

Nam nhân công tử chợt phì cười :

- Nay, một là đừng nghĩ Trương mỗ mượn việc thắt đai mọi thân hào nhân sĩ để mong tìm một ý trung nhân thích hợp, nếu đó là điều Quan Ngọc cô nương đích thực muốn ám chỉ và hai là hãy thôi ngay ý nghĩ như cô nương vừa đoán nhưng rất tiếc là đã hoàn toàn sai. Tóm lại, mỗ ít cười vì là tính cố hữu và đáng khen cho cô nương đã có thể khiến Trương Khánh Long này một phen được cười.

Quan Ngọc đỏ mặt :

- Vậy là công tử chủ nhân đang cười Quan Ngọc? Tại sao?

Trương Khánh Long công tử tủm tỉm :

- Trương mỗ chẳng được phép cười sao? Nhưng thôi, như đã nói từ đầu, mỗ không muốn lên mặt chủ nhân nhất là đối với cô nương. Thế nên bằng tình giao hảo đã có giữa hai chúng ta hơn một năm qua, mỗ không ngại nói lên những gì đã suy đoán được trong thâm tâm của cô nương. Là thế này, phải chăng ngay từ những ngày đầu, cô nương thường hay quan ngại, cứ tìm cách hỏi mỗ sao chỉ thấy sống đơn độc lẻ loi một mình? Rồi lại khéo léo hỏi về thân sinh phụ mẫu của mỗ, thậm chí còn muốn biết mỗ đã có phu nhân hay chưa? Vì theo cô nương giải thích chỉ mong được diện kiến và thỉnh an vị nữ chủ nhân của trang viện này theo đúng lễ và hợp đạo nghĩa. Vậy chẳng phải cô nương ngày càng có ý nghĩ vì mỗ chưa có phu nhân nên đang háo hức tìm cho bản thân một ý trung nhân hay sao? Đó là nguyên do khiến mỗ không thể không cười.

Quan Ngọc nhẹ cúi đầu :

- Cho dù công tử chủ nhân đã đoán đúng và cười đúng, phần Quan Ngọc chỉ xin mạo muội bộc bạch hai ý nguyện.

Trương Khánh Long vội nghiêm mặt lại :

- Cô nương cứ nói miễn đừng bày vẽ hoặc chột nẩy chủ tâm muốn tìm hộ Trương mỗ một mỹ nhân xứng hợp nào đấy, vì mỗ không thích cũng chẳng muốn nghe.

Quan Ngọc vẫn cúi đầu :

- Một là công tử chủ nhân vừa rồi cười rất tươi, Quan Ngọc thật mong luôn nhìn thấy điều này.

Trương Khánh Long ngập ngừng :

- Cười hay không là do tâm trạng, thế nên...

Nhân lúc Trương Khánh Long ngập ngừng, Quan Ngọc ngẩng mặt lên nói :

- Nếu chỉ do tâm trạng thì rất hợp ý nguyện thứ hai Quan Ngọc muốn nói, đó là công tử chủ nhân sao không chia sẻ tâm trạng phiền muộn cùng Quan Ngọc? Hoặc giả Quan Ngọc chưa đủ khiến công tử chủ nhân trợn tin?

Trương Khánh Long liền cười buồn :

- Nếu muốn chia sẻ thì được, mỗ xin nói, có hai nguyên do. Thứ nhất, số cao thủ cần chiêu mộ để hộ trang theo mỗ hãy còn quá thiếu. Thứ hai, những cao thủ này đã vậy lại còn kém tư chất cần có để luyện công, bằng chứng là tuy mỗ đã chọn được năm cao thủ khá nhất nhưng khi chỉ điểm võ học thì phát hiện họ dù cật lực luyện vẫn đạt tiến bộ rất chậm. Như thế có đáng cho mỗ phiền muộn chăng?

Quan Ngọc sẽ chia ngay điều này :

- Nếu chỉ như vậy thì công tử chủ nhân đã phiền muộn chẳng đúng, thứ nhất họ chỉ khởi luyện chưa đầy một năm. Thứ hai đa số họ đều đã luyện một loại công phu khác trước đó, thế nên đâu dễ bỏ đường lối cũ từng luyện hầu đạt ngay thành tựu với một đường lối sở học hoàn toàn khác. Tuy nhiên, để chiêu mộ cao thủ để hộ trang như công tử chủ nhân mong muốn, Quan Ngọc xin mạo muội hiến kế.

Trương Khánh Long gật đầu :

- Mỗ không phủ nhận cô nương tuy là nữ nhân lại có niên canh niên kỷ ắt chỉ xấp xỉ mỗ, nhưng vẫn chứng tỏ có tài thao lược, biết nhìn xa trông rộng và chỉ với phạm sự quán gia quả là chưa đủ cơ hội để thể hiện bản lĩnh. Được, mỗ xin nghe cao kiến.

Quan Ngọc mỉm cười :

- Công tử chủ nhân đừng quá tự khiêm, vì vị tất công tử chủ nhân chẳng đủ tài thao lược. Bằng chứng là tuy niên kỷ ngắn này như vừa bước vào tuổi mười chín, ấy vậy trong tay chủ nhân công tử đã có sản nghiệp hàng ức vạn, là điều nào phải bất luận ai muốn cũng được. Tuy nhiên, để công tử chủ nhân đỡ muộn phiền, Quan Ngọc cứ mạo muội nói, bất luận có đáng là cao kiến hay không, là tại sao công tử chủ nhân không tận dụng sự sản hàng ức vạn để thỉnh mời càng nhiều cao nhân hỗ trợ càng tốt, cũng đỡ phí công đào luyện kẻ là từ đầu những kẻ tuy công tử chủ nhân gọi là cao thủ nhưng kỳ thực chẳng may xứng với danh xưng ấy?

Trương Khánh Long vụt bật loé thần quang, dù chỉ để xuất hiện một thoáng rồi thôi :

- Quả là một ý hay, nhưng sao lâu nay mỗ không nghĩ ra? Được lắm, hãy cứ như thế và thực hiện bằng cách nào xin toàn tâm toàn ý phó giao cho cô nương.

Quan Ngọc nghiêm mặt lại :

- Công tử chủ nhân ưng thuận? Chẳng cần suy xét lại hoặc tự cân phân lợi hại ư?

Trương Khánh Long xua tay :

- Sao phải cân phân một khi tự thân sự việc đã được cô nương giải thích rõ mỗ sẽ được lợi như thế nào? Huống hồ đằng nào cũng là làm cách tăng nhân số hộ trang, có khác chẳng thì một bên tổn công, một bên hao của. Và mỗ lại đang có trong tay sự sản hàng ức vạn thì đâu ngại bị hao của, mong cô nương cứ tiến hành cho.

Quan Ngọc lại hỏi :

- Nhưng tiêu chí như thế nào theo ý công tử chủ nhân, để dựa vào đó Quan Ngọc thay thế thỉnh nguyện các cao nhân thích hợp?

Trương Khánh Long bảo :

- Cứ theo nghĩa cao thủ hộ trang thì đủ, hiển nhiên những cao nhân được thỉnh và khi chấp thuận tiếp trợ thì một là phải tận trung vì bổn trang và hai là phải có bản lĩnh xứng hợp.

Quan Ngọc gật đầu :

- Vậy thì phải loại bỏ những hạn tham sinh uý tử?

Trương Khánh Long cũng gật đầu :

- Cũng loại bỏ luôn những hạng không có tiết tháo, vì những cao nhân cần thỉnh mời tuy đáp ứng nhờ tài vật nhưng chẳng thể chấp nhận hạng tham tài bỏ nghĩa, sẵn sàng bán rẻ tiết tháo khi gặp tài lợi lớn hơn.

Quan Ngọc ngạc nhiên :

- Có lập luận minh bạch là thế có phải công tử chủ nhân cũng đã nghĩ đến ý này từ lâu?

Trương Khánh Long phủ nhận ngay :

- Là cao kiến của cô nương chứ đâu phải của mỗ? Có chẳng, mỗ chỉ theo đó để luận bàn, và nếu muốn tán dương thì sao cô nương không nghĩ mỗ được may mắn là có những nhận định tạm gọi là đủ nhanh và đủ chuẩn xác.

Quan Ngọc vội khen :

- Chứng tỏ công tử chủ nhân có tâm cơ thật thận mật và lợi hại, đã vậy, Quan Ngọc xin lập tức tiến hành. Vì cũng như bao lần trước số thực khách mời lần này, Quan Ngọc phát hiện vẫn có nhiều nhân vật cao nhân cố tình trà trộn, Quan Ngọc sẽ thử thỉnh mời vài nhân vật như vậy, hy vọng sẽ khiến công tử chủ nhân hài lòng.

Trương Khánh Long bảo :

- Nhanh như vậy sao? Thế thì càng tốt và nếu được, phiền cô nương đưa họ đến diễn võ sảnh, chỗ sẽ chờ ở đây.

Và Trương Khánh Long đứng đĩnh bộ đi.

... Chẳng bao lâu sau, đang một mình đứng trong diễn võ sảnh, Trương Khánh Long thấy Quan Ngọc cũng một mình tiến vào, Trương Khánh Long hỏi :

- Không tìm được người thích hợp sao?

Quan Ngọc đáp :

- Trái lại, Quan Ngọc theo cảm nhận bản thân đã mời được ba, ý công tử chủ nhân muốn thế nào, cùng gặp tất cả hay chỉ tiếp từng nhân vật một?

Trương Khánh Long hài lòng :

- Thoạt tiên hãy gặp từng người, hầu tránh cho họ sự bẽ bàng vạn nhất vì nguyên do gì đấy mà phải khước từ và không tiếp nhận.

Quan Ngọc quay ra, nhưng đang đi, Quan Ngọc chợt dừng lại :

- Công tử chủ nhân có cần Quan Ngọc cùng hiện diện chăng?

Trương Khánh Long bảo :

- Như vậy càng tốt, vì kỳ thực đến bản thân chỗ cũng chưa rõ thân thủ bản lĩnh cô nương là thế nào. Và nếu thích hợp, biết đâu nhân cơ hội này chỗ cần thêm vào chức danh quản gia của cô nương bằng hay chữ cao nhân nữa? Cô nương có chấp nhận bộc lộ thân thủ chăng?

Quan Ngọc đáp :

- Quan Ngọc do một lần sa cơ nhưng may gặp công tử chủ nhân, lại luôn được ưu đãi, thế nên nếu công tử chủ nhân thật sự cần thì Quan Ngọc không chỉ chấp nhận bộc lộ thân thủ mà còn nguyện ý sẵn sàng tận lực vì công tử chủ nhân.

Trương Khánh Long nhẹ gật đầu :

- Vậy hãy ở đây và tuần tự gọi từng người một vào đây.

Quan Ngọc liền quay trở lại đứng cạnh Trương Khánh Long, đoạn gọi :

- Xin mời Vi Yến Thảo tiền bối.

Một lão nhân tiến vào nhân đó Quan Ngọc dẫn kiến cho Trương Khánh Long minh bạch :

- Vi Yến Thảo tiền bối còn có ngoại hiệu là Bát Bửu Dao xuất thân Bát Quái môn. Chỉ do Bát Quái môn từ lâu vẫn đang hồi suy vi, khiến Vi Yến Thảo tiền bối ngựa ngầy tay chân rất cần đất dụng võ. Nếu công tử chủ nhân trọng dụng, Vi Yến Thảo tiền bối chính là nhân vật xứng hợp.

Trương Khánh Long hài lòng :

- Nhìn vẻ bề ngoài, khí độ của Vi tôn giá đã khiến chỗ đây thoạt trông cũng nảy sinh hảo cảm, vậy là đã bàn xong về lễ vật, đúng không Quan Ngọc cô nương?

Vi Yến Thảo lên tiếng chứ không để cho Quan Ngọc kịp mở lời :

- Theo ý lão phu, với số lễ vật thật là trọng hậu đã do Quan Ngọc cô nương đề xuất thì xin đừng bàn đến vội, chỉ vì lão phu còn muốn biết sắp sửa phải bán mạng cho nhân vật thế nào và nếu được cũng cần biết luôn tôn chỉ chủ trương hầu để bề hành sự sau này.

Trương Khánh Long bật khen :

- Rất minh bạch cũng rất mau mắn, thật hợp ý Trương chỗ. Nhưng vì là người đang cần sự hỗ trợ thế nên Vi tôn giá không ngần ngại chứ nếu thoạt tiên chỗ muốn chiêm ngưỡng qua thân thủ bản lĩnh của Vi tôn giá?

Vi Yến Thảo bật cười :

- Công tử cũng rất nhanh nhạy, vậy là vẫn tạm thời giữ kín hành tung nếu như phát hiện lão phu chỉ là một lão già vô dụng. Được, lão phu phải thể hiện bản lĩnh như thế nào?

Trương Khánh Long từ từ tiến lại gần Vi Yến Thảo :

- Hãy cho mỡ có một lời cải chính, rằng mỡ chỉ không muốn phí thời gian nếu phải giải thích dông dài với bất luận nhân vật nào kỳ thực không đủ bản lĩnh để mỡ ngỏ lời xin tiếp trợ. Riêng về hành tung thì ngay từ khi trở thành chủ sở hữu của khu trang viện này, mỡ đã luôn công nhiên minh thị với mọi người rằng mỡ, tọa bất cải danh, hành bất cải tính, đích thực là Trương Khánh Long, tuyệt vô chủ ý mờ ám.

Vi Yến Thảo cũng tiến lên dần tạo thành thế song phương đối diện và đối lập :

- Vậy lão phu đã hiểu sai? Hãy lượng thứ và hãy cho lão phu thoát tiên có lời tạ lỗi, vậy để bộc lộ thân thủ thì thế nào, xin công tử nêu chủ ý, lão phu nhất nhất tuân theo.

Trương Khánh Long ngừng lại khi song phương đạt khoảng cách chưa tới nửa trượng :

- Với ngoại hiệu Bát Bửu Dao đủ hiểu sở trường của Vi tôn giá thế nào, xin hãy phóng tâm sử đao và nếu trong ba chiêu có thể khiến cho tại hạ cam bại phong thì đây là thứ bản lĩnh sẽ được mỡ ngưỡng phục và trọng vọng.

Vi Yến Thảo kêu lên :

- Bát Bửu Dao là ám chỉ thuật phi đao thay ám khí của lão phu, sở trường này dù hiển nhiên có phần quang minh lỗi lạc hơn bất kỳ loại ám khí nào thì vẫn có uy lực được kể là lợi hại, công tử chớ nên mạo hiểm.

Trương Khánh Long giật mình :

- Chao ôi, xin lượng thứ vì kiến văn của mỡ quả là còn quá ấu trĩ, thế nhưng...

Quan Ngọc chợt lên tiếng :

- Có thể để Quan Ngọc thiếp chiến thay công tử chủ nhân?

Trương Khánh Long nghi ngại :

- Liệu có được chăng khi mỡ lỡ lời nêu hạn định chỉ ba chiêu trở lại?

Quan Ngọc rùng mình :

- Vì công tử chủ nhân Quan Ngọc đành tận lực tiếp nhận vậy.

Vi Yến Thảo cau mặt :

- Như đã nói, vì kiến văn của công tử chưa đủ thế nên có thể xóa bỏ hạn định đã nêu, hướng hồ ngoài Bát Bửu đao, kỳ thực lão phu cũng có nhiều bản lĩnh hy vọng đủ cho công tử mãn nguyện.

Trương Khánh Long chợt tự hít vào một hơi thật dài :

- Quân tử nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy, mỡ không tự lượng sức mình, quyết lĩnh giáo Bát Bửu đao của tôn giá.

Quan Ngọc sợ hãi :

- Công tử...

Trương Khánh Long xua tay :

- Muốn được người tận trung không chỉ thuần dựa vào lễ vật, đâu thể để Vi tôn giá thất vọng nếu phải thuận phục kẻ tiền hậu bất nhất, xin Vi tôn giá động thủ cho.

Vi Yến Thảo hỏi ngược lại :

- Công tử biết rõ điều đang làm?

Trương Khánh Long quả quyết :

- Không những vậy, mỗ còn mong Vi tôn giá chớ nương tay. Vì điều duy nhất ở đây là mỗ cần thấy rõ bản lĩnh đích thực của Vi tôn giá.

Vi Yến Thảo lấy từ trong người ra những bốn ngọn phi đao :

- Công tử vẫn có thể thay đổi chủ ý bất kỳ lúc nào, hoặc là ngay khi lão phu thử phô diễn chỉ một đao vào trụ cột đằng kia chẳng hạn. Hãy xem đây.

Vi Yến Thảo ngoắt tay và từ một cụm có những bốn thì chỉ một đao xuất đi mà thôi.

Vù...

Trương Khánh Long nhìn theo và khiếp đảm khi thấy ngọn đao nếu thoát đầu bay thẳng thì chỉ độ nửa đường thì ngoắt ngoéo đảo tả lạng hữu, sau đó mới đột ngột cất lên cao rồi cắm xuống thành tiếng phập vào chỗ thấp nhất của chân cột.

Vi Yến Thảo còn bảo :

- Công tử nhận định thế nào?

Trương Khánh Long quay lại nhìn Vi Yến Thảo :

- Có thể đoán Vi tôn giá vẫn dễ dàng tùy ý xuất phát từ một đến nhiều đao không hạn chế trong một chiêu?

Vi Yến Thảo có phần đắc ý :

- Đây là chỗ lợi hại đủ để lão phu đôi khi dám tự phụ.

Trương Khánh Long liền gật đầu :

- Có tự phụ cũng đúng, và mỗ nguyện tiếp nhận nhưng chỉ với một chiêu mà thôi, xin mời.

Vi Yến Thảo gật đầu :

- Tuy chỉ một chiêu nhưng thái độ này của công tử vẫn khiến lão phu khâm phục, vậy để công tử an tâm, lão phu xin cất bớt...

Trương Khánh Long kêu lên :

- Không phải như vậy, ý mỗ muốn nói thay vì phí lực xuất ba đao cho ba chiêu, sao Vi tôn giá không xuất luôn ba đao chỉ trong một chiêu hầu thể hiện rõ hơn sở trường lợi hại?

Vi Yến Thảo giật mình :

- Công tử quá ngông cuồng hay thật sự tự phụ hoàn toàn đủ bản lĩnh đối phó một lúc những tam đao?

Quan Ngọc cũng kêu :

- Như Vi tiên bối đã bày tỏ, cho dù công tử chủ nhân chỉ tiếp nhận một đao với một chiêu vẫn không làm Vi tiên bối thất vọng hoặc xem thường. Cần gì công tử chủ nhân phải mạo hiểm với chính sinh mạng bản thân?

Trương Khánh Long bỗng cười :

- Một là vì mỗ đã lỡ nói và hai là thà tiếp nhận tam đao một lần vẫn chẳng đáng ngại hơn so với phải phập phồng nơm nớp vì không biết đâu sẽ là lúc Vi tôn giá phóng xuất nốt nhị đao còn lại, ý mỗ như vậy đã rõ chưa?

Vi Yến Thảo cũng cười :

- Công tử không chỉ nhất ngôn vi định mà còn khéo thu xếp sao cho bản thân được lợi nhất, lão phu tuy tán thành nhưng không thể không cảnh báo trước rằng với tam đao sẽ khó đối phó hơn so với chỉ một đao khi này.

Trương Khánh Long bảo :

- Mỗ cũng có sở trường đáng tự phụ, đừng để phí thời gian nữa, vì ngoài kia còn hai nhân vật đang đợi. Xin mời và nhớ là đừng nường tay, Quan Ngọc cô nương cũng nên lùi xa ra.

Quan Ngọc day dứt lùi lại :

- Quan Ngọc sẽ rất ân hận nếu để công tử chủ nhân có mệnh hệ gì.

Vi Yến Thảo cũng lo sợ :

- Hay là lão phu chỉ phóng xuất nhị đao?

Trương Khánh Long bác bỏ :

- Mỗ chỉ muốn mọi người tâm phục khẩu phục, nào hãy bắt đầu.

Vi Yến Thảo thở hắt ra :

- Lão phu cũng sẽ rất hối hận nếu như...

Trương Khánh Long quát :

- Còn một điều nữa, mỗ không cần những người hoặc thiếu hoặc không có đởm lược, hãy mau ném.

Vi Yến Thảo vẫy tay :

- Mong công tử bảo trọng, vì vốn dĩ lão phu luôn đởm lược, xuất.

Tam đao xuất khai.

Vù, vù...

Thoạt tiên vẫn hợp nhất, sau chợt phân khai thành hình chữ phẩm và cùng đảo ngoắt ngoéo khi lao đến chỗ Trương Khánh Long đang cố tỏ ra bình thản đứng chờ. Chợt hai đao ở hai bên tả hữu lại phân khai, rẽ theo hình cánh cung, tuy đảo thành vòng nhưng vẫn hướng vào đầu đó ở phía hậu của Trương Khánh Long.

Vù vù...

Quan Ngọc thất kinh kêu :

- Ồi...

Chỉ khi đó Trương Khánh Long mới tự chớp động thân hình, với cước bộ cơ hồ bắn loạn còn thân hình thì tự ngã nghiêng tợ cây sậy bị cuồng phong xô đẩy bất phân phương hướng.

Nhìn cử động của Trương Khánh Long chính Vi Yến Thảo cũng hoảng hốt, vội hô hoán với đôi mắt vụt nhắm tịt :

- Tránh như thế vẫn vô khả thoát, Công tử hay mau tự ngã và lăn tránh càng xa càng tốt, ối!

Quan Ngọc càng điếng người, cũng nhắm mắt vì hồn bất phụ thể :

- Ồi, ta đã hại công tử rồi.

Do cùng nhắm mắt nên cả hai chỉ có thể nghe tiếng của những ngọn phi đao hoặc tự chạm vào nhau hoặc đã bị Trương Khánh Long dùng thủ pháp lợi hại đánh cho rơi chạm xuống đất thì phải.

Choang...

Keng keng keng...

Và bởi chẳng nghe tiếng Trương Khánh Long bật thốt vì đau hay thậm chí vì bị tán mạng, Cả hai đã đồng loạt mở mắt rồi lần lượt kêu kinh ngạc :

- Công tử vẫn vô sự?

- Tạ ơn Trời Phật, công tử chủ nhân đã thoát.

Trương Khánh Long thì gượng cười, nhìn và đưa cả hai ống tay áo lên cao :

- Thủ pháp Bát Bửu đao quả thật lợi hại, chỉ suýt chút nữa khắp thân mỡ cũng thủng lỗ chỗ chẳng kém gì hai tay áo này, quả là hảo công phu.

Bát Bửu Đao Vi Yến Thảo ngỡ ngàng :

- Công tử chẳng vận dụng khinh công trong khi ấy theo lão phu quả quyết thì khắp võ lâm chẳng loại bộ pháp nào đủ lợi hại giúp công tử đối phó cả, vậy là công tử đã dùng công phu Thiết Phất Tụ Phong dồn vào hai tay áo? Nhưng để đạt được đến độ đó, ôi chao, nội lực của công tử phải rất thâm hậu. Lão phu thật lòng bái phục.

Nhưng Quan Ngọc lại có nhận định khác :

- Nhưng công tử chủ nhân còn phải là nội gia cao thủ kiêm Tu cang nhu, bởi vì với Thiết Phất Tụ Phong thì khó thể vừa đẩy bật vừa chấn dồn cả tam đao rơi cùng một chỗ, Vi tiền bối bảo có đúng chẳng?

Đó là sự thật vì trước mắt mọi người quả là ba ngọn đao đều rơi nằm chung chỗ, và vì không nghe Trương Khánh Long nói gì, bất kể là phủ nhận hay thừa nhận, Bát Bửu Đao Vi Yến Thảo vừa hoang mang nhặt tam đao vừa dè dặt lên tiếng hỏi Trương Khánh Long :

- Chủ ý của công tử là thế nào? Có thể cho lão phu rõ tôn chỉ lập trường của công tử chẳng?

Không để Vi Yến Thảo chờ đợi lâu, Trương Khánh Long cười cười thổ lộ :

- Nghĩa phụ của văn bối là Trương Thái Toàn, hy vọng qua đó Vi tiền bối có thể tự rõ chủ ý của văn bối như thế nào.

Quan Ngọc bật kêu :

- Là Nhất Chương Chấn Tứ Ma Trương Thái Toàn ư?

Bát Bửu Đao Vi Yến Thảo tuy cũng giật mình kinh ngạc nhưng lại có phản ứng hoàn toàn khác với Quan Ngọc :

- Tự mình sư ất xuất cao đồ, thật không ngờ qua công tử, lão phu lại lần đầu nghe được tin của Trương ân công sau gần hai mươi năm bất vô âm tín. Đã vậy, lão phu nguyện tận lực vì công tử, quyết chẳng hai lời.

Trương Khánh Long động tâm :

- Vi tiền bối gọi nghĩa phụ là ân công? Có thể tóm tắt qua nguyên ủy được không?

Vi Yến Thảo bồi ngùi hồi tưởng :

- Những nhân vật như Trương Thái Toàn đại hiệp thường vẫn thi ân bất cầu báo, thế nên chẳng lạ khi công tử đã tỏ ra chẳng hay biết gì về nhiều lần hành hiệp thi ân của lệnh nghĩa phụ. Nhưng những kẻ thọ ân như lão phu không chỉ nhiều vô kể mà còn chẳng khi nào dám quên. Đại để nếu không nhờ sự xuất hiện kịp lúc của Trương Thái Toàn đại hiệp thì ngày hôm nay quyết chẳng xuất hiện một Vi Yến Thảo trước mặt công tử. Đồng thời nhờ mối hận thù hằng ấp ủ mỗi ngày còn là nguyên do khiến lão phu luôn khổ luyện và đạt một chút tự thành hầu không hổ thẹn với ngoại hiệu Bát Bửu Đao.

Quan Ngọc lại kêu lên :

- Từ lâu nay có rất nhiều nghi vấn liên quan đến Vi tiền bối chuyển sở trường về quyền phổ Bát Quái của sư môn qua Bát Quái Đao, phải chăng điều này có xuất phát từ mối cừu hận Vi tiền bối vừa đề cập?

Bát Bửu Đao đáp :

- Quan Ngọc cô nương tuy đoán đúng nhưng xin lượng thứ nếu như lão phu ngay lúc này khó thể thổ lộ nhiều hơn, trừ phi Trương công tử đây vì có thể đoán biết, nếu muốn nói thì lão phu xin cam chịu.

Trương Khánh Long lắc đầu :

- Có thể đúng như Vi tiền bối nói, nghĩa phụ là người thi ân bất cầu bào nên tịnh chẳng cho văn bối tường tận về những gì nghĩa phụ từng hành động tượng tự. Nhưng không sao, phạm ai mà chẳng có một vài ẩn tình giấu kín, văn bối chỉ xin có lời đáp tạ vì được Vi tiền bối thuận tình hỗ trợ. Phiền Quan Ngọc cô nương cho gọi nhân vật kế tiếp.

Quan Ngọc y lệnh :

- Xin mời một trong hai vị huynh đệ Đinh Song Tú, ai cũng được mau tiến vào.

Trương Khánh Long kinh ngạc :

- Đinh Song Tú là hai huynh đệ như thế nào?

Vi Yến Thảo tự nhận có nhiệm vụ lên tiếng giải thích :

- Đây là hai huynh đệ song sinh xuất thân từ phái Không Động, do không thích câu nệ tiểu tiết lại muốn tăng lịch duyệt giang hồ, chẳng là cả hai chỉ vừa mới ngoài đôi mươi một ít, nên công tử dù được họ tiếp trợ cũng không cần ngần ngại mọi phiền nân từ phía sư môn của họ.

Một gã đại hán khệnh khạng tiến vào, giọng nói cũng rộn ràng hào sảng :

- Đa tạ Vi tiên bối có lời khen, lại còn thấu hiểu tợ hồ từng dò la khá kỹ về nhất cử nhất động của huynh đệ văn bối.

Quan Ngọc chợt nhận ra sắc mặt của Trương Khánh Long ra chiều khác lạ, vội hỏi :

- Như công tử chủ nhân đang có ý gì?

Trương Khánh Long thừa nhận :

- Quan Ngọc cô nương thấy sao nếu mỗi muốn cùng lúc hội diện đủ Đinh Song Tú huynh đệ?

Quan Ngọc thoáng cười :

- Rõ rồi, nhưng chỉ e công tử chủ nhân thất vọng vì chẳng thể nào phân biệt nổi ai trong họ là Đinh Nhất hoặc Đinh Nhị.

Đại hán kia cười như lệnh vỡ :

- Thì ra Trương huynh đệ đây là chủ nhân đang cần chiêu mộ cao thủ hộ trang? Vậy thử xem Trương huynh đệ đủ tư cách chẳng, một là có thêm chút ít thân thủ bản lĩnh ngoài sự sản hàng ức vạn ắt là do tăng tổ tiên nhân lưu lại và hai là có thần nhãn để trở thành nhân vật thứ hai sau gia sư biết cách phân biệt mổ và bào đệ Đinh Nhị. Ha ha...

Vi Yến Thảo vụt cau có :

- Đã ưng thuận tiếp nhận lễ vật do người thỉnh cầu, thiết nghĩ Đinh Song Tú huynh đệ người cũng phải giữ thái độ sao cho chừng mực và thích hợp. Sao lại ngênh ngang cười cười nói nói như chẳng mảy may xem trọng chủ nhân?

Trương Khánh Long can gián ngay :

- Phàm những người cười to nói lớn luôn trực tính, nghĩ thế nào thì thẳng thắn bày tỏ thế ấy, dẫu có thêm tâm cơ cũng không là hạng thâm hiểm, văn bối rất thích được kết giao với hạng người này. Phần Quan Ngọc xin chịu khó cho vờ Đinh Nhị huynh vào đây, vì mỗi đang háo hức muốn biết Đinh Song Tú khó phân biệt là thế nào.

Quan Ngọc lại gọi :

- Xin mời vị cuối cùng.

Đại hán thứ hai xuất hiện cũng dáng đi khệnh khạng và cất giọng nói hào sảng rộn ràng chẳng khác chút nào so với đại hán thứ nhất :

- Tuy mỗi không chủ tâm nhưng vẫn tình cờ nghe những lời vừa rồi như của công tử đây, nói như thể đã từng quen biết huynh đệ Đinh mỗi từ rất lâu. Và nếu vậy, không biết lúc này đại ca đang có suy nghĩ thế nào và liệu có trùng hợp với suy nghĩ của đệ chẳng?

Họ đúng là huynh đệ song sinh, không những có dáng cách bên ngoài hoàn toàn giống hệt nhau mà còn thêm cùng cách nghĩ như thể tâm ý luôn liên thông với nhau. Đại hán thứ nhất khẽ gật đầu đáp :

- Ta cũng đang muốn hỏi tương tự, vậy đủ hiểu hai huynh đệ ta đều đang suy nghĩ giống nhau. Tuy nhiên do ta đã lỡ nói, lúc nhị đệ chưa vào, thôi thì đành xem sự thể như thế nào đã. Nhị đệ có hứa là đừng biểu lộ gì vội chăng?

Đinh Nhị thoáng nhướn một bên mày :

- Ý là đại ca chưa biết rõ hoặc biết qua thân thủ của công tử đây?

Đinh Nhất liền nhướn một bên mày đáp lại :

- Thế nên ta mới bảo cứ để chờ xem sao, nhị đệ hiểu chưa?

Thấy họ tỏ thái độ như thể chỉ có hai huynh đệ họ ở đây, Quan Ngọc lập tức hấn giọng bảo :

- Công tử chủ nhân đây họ Trương, trên Khánh Long. Do cần có cao thủ hộ trang nên chẳng quản ngại đưa lễ vật thỉnh mời cao nhân dĩ nhiên phải là cao nhân thực thụ. Vì vậy, để minh bạch bản lĩnh của cao nhân được thỉnh mời, như Bát Bửu Đao Vi tiền bối đây chẳng hạn, công tử chủ nhân cũng phải thể hiện bản lĩnh và vừa rồi đã khiến Vi tiền bối thán phục vì đã đối phó xong Tam Đao Đồng Xuất trong Bát Bửu đao của Vi tiền bối. Đinh Song Tú nhị vị nghĩ sao?

Đinh Song Tú càng giật mình khi nghe đến lượt Bát Bửu Đao Vi Yến Thảo lên tiếng thừa nhận :

- Chính vì thế nên lúc này lão phu mới khuyên huynh đệ người cần nên có thái độ chừng mực, bởi đâu chỉ có huynh đệ người là hậu sinh khả ỷ?

Trương Khánh Long chợt xua tay :

- Việc đã qua xin chớ đề cập nữa, vì kỳ thực bản thân mỗi cũng đâu muốn để mọi người thất vọng, thế nên thoát tiên xin có lời đồng tình cùng Đinh Nhất huynh, hãy chờ xem mỗi có đủ tư cách thỉnh mời những cao nhân như Đinh Song Tú huynh đệ hay không. Nhưng nhị vị muốn xem tư cách nào trước của mỗi? Về thân thủ bản lĩnh hay về thần nhãn?

Đinh Song Tú bất chợt đồng loạt đưa mắt nhìn nhau, sau đó, khi cũng nhất loạt cùng nhau gật đầu, chứng tỏ đang có chung một suy nghĩ, cả hai chợt nắm tay nhau để cùng nhảy lẳng xẵng qua lại một lúc lâu. Cuối cùng, vì đã dừng lại và ung dung đứng song song cạnh nhau, thanh âm của người này cứ liên kế nối tiếp theo ngay sau thanh âm người kia như thể chỉ do một người nói :

- Có thể đạt bản lĩnh...

- Thoát Tam Đao Đồng Xuất của Vi tiền bối...

- Đủ thấy Trương công tử đây...

- Có thân thủ bản lĩnh là thế nào.

- Vậy về tư cách đó miễn bàn...

- Chỉ xin Trương công tử cố thử phân biệt...

- Xem mỗi là Đinh Nhất...

- Hay mỗi mới là Đinh Nhất.

Vi Yến Thảo ngơ ngàng nhìn cả hai :

- Huynh đệ người làm trò gì vậy? Là Trương công tử vì cần nên thỉnh mời hai người hay là ngược lại?

Quan Ngọc cũng ngơ ngác nhìn họ :

- Phải rồi và nếu cần thì chỉ cần bản lĩnh xứng là cao nhân của nhị vị mà thôi, đâu phải công tử chủ nhân cần sự giống nhau của nhị vị?

Họ vẫn im lặng nhìn và chờ đợi.

Thấy vậy, Trương Khánh Long cũng phụ họa theo Quan Ngọc :

- Nhất thời tại hạ có thể tạm thừa nhận sự giống hệt nhau của Đinh Song Tú huynh đệ ắt đưa đến một vài thuận lợi sau này. Tuy nhiên cũng như Quan Ngọc cô nương vừa nói, vì mỗi vẫn cần nhất là bản lĩnh thế nên cho dù nhị vị bảo là bỏ qua thì mỗi đây vẫn tiến hành sát hạch bản lĩnh của nhị vị, đồng ý chứ?

Phản ứng của bọn họ tuy vẫn là thính lặng nhưng lại cùng nhướng mắt quay mặt nhìn nhau, ý muốn nói với thanh danh Đinh Song Tú của họ thì chẳng cần sát hạch vẫn dễ dàng nghe biết bản lĩnh họ là thế nào.

Dù hiểu tâm ý họ như vậy, Trương Khánh Long vẫn cả quyết :

- Thú thuật kiến văn của mỗi kém lắm, đích thực chưa hề nghe biết bản lĩnh của Đinh Song Tú huynh đệ lợi hại ra sao, vậy có phiền chăng nếu mỗi tạm thời xếp đặt thế này.

Và trước sự mực kích của mọi người, ai cũng tỏ ra kinh ngạc, Trương Khánh Long thản nhiên và tuần tự chỉ vào Đinh Song Tú huynh đệ bắt đầu ở người bên hữu trước :

- Đinh Nhất huynh là đại ca sẽ cùng Vi tiên bối ấn chứng võ học.

Rồi Trương Khánh Long chỉ qua người đứng bên tả :

- Còn Đinh Nhị huynh cùng Quan Ngọc cô nương, được chăng?

Đinh Song Tú huynh đệ cứ chú mực nhìn Trương Khánh Long, trong lúc đó Vi Yến Thảo và Quan Ngọc thì chuyển dần sang nghi ngại, do không biết cách phân định của Trương Khánh Long đúng sai thế nào, cho dù cả hai đang dò xét thí độ của Đinh Song Tú huynh đệ hầu mong sớm minh bạch điều đó.

Cuối cùng thì người đứng bên hữu, một trong hai huynh đệ song sinh họ Đinh cũng lên tiếng :

- Thật bái phục thần nhãn của Trương công tử, nhưng nếu Đinh Nhất mỗi quyết thử lại lần nữa thì sao?

Trương Khánh Long cười và lắc đầu :

- Xin thú thật, mỗi tuy không do may nhưng cũng chưa dám tin chắc bản thân đã kịp phát hiện đúng vào thời điểm duy nhất để phân biệt Đinh Nhất, Đinh Nhị. Thế nên chuyên này một là hãy tạm gác lại và hai là xin cứ giữ đúng như lời đã nói lúc đầu, trừ phi Đinh Song Tú huynh đệ không là hạng người mỗi đã đoán, nghĩa là không biết giữ chữ tín.

Đinh Song Tú cũng có phản ứng :

- Không hề.

- Huynh đệ mỗi chỉ muốn thử thôi, kỳ dư chưa bội tín bao giờ.

Trương Khánh Long gật đầu :

- Vậy mỗi xin được thưởng lãm thân thủ bản lĩnh của tứ vị, đã kể như là bằng hữu chung tôn chỉ chủ trương. Hãy khai cuộc cho.

Họ phân khai đúng như Trương Khánh Long sắp đặt, Đinh Nhất tiếp chiêu Vi Yến Thảo và Quan Ngọc vừa thử tài Đinh Nhị vừa lần đầu thể hiện bản lĩnh cho Trương Khánh Long tỏ tường.

Họ giao chiêu tuy trong chừng mực nhất định nhưng với Trương Khánh Long luôn nhìn một cách dò xét thì bản lĩnh của cả bốn hầu như tương đương, chẳng thể quả quyết duy nhất ai trong họ cao minh hơn ai.

Với sắc mặt vui mừng, Trương Khánh Long vội kêu mọi người dừng lại :

- Tất cả đều đã qua lại xấp xỉ ba mươi chiêu, thiết nghĩ cũng tạm đủ để thừa nhận chư vị, kể cả Quan Ngọc cô nương mãi đến hôm nay, sau hơn một năm cận kề, đều bộc lộ bản lĩnh đáng là cao thủ. Vậy thì đừng phí lực nữa làm gì trái lại, còn điều này mỗi cũng muốn cho Đinh Song Tú huynh đệ minh bạch, để xem nhị vị nghĩ sao khi biết Trương Khánh Long mỗi từng có một nghĩa phụ tính danh là Trương Thái Toàn?

Tuy cũng dừng tay như Vi Yến Thảo nhưng phản ứng liền lúc đó của Đinh Song Tú huynh đệ đã khiến tất cả cùng ngạc nhiên, là huynh đệ họ đã sững sờ nhìn nhau, sau đó chợt cùng kêu :

- Có thật chăng?

- Nhưng sao công tử cũng ở họ Trương? Liệu có ẩn tình nào khác chẳng một khi huynh đệ mỗ biết khá rõ và quả quyết Trương Thái Toàn đại hiệp chưa hề cùng ai lập gia thất, đồng thời thêm nữa là đã bắt đồ thất tung suốt hai mươi năm qua?

Trương Khánh Long chợt chỉnh dung và nghiêm mặt :

- Mọi am hiểu của nhị vị về Trương nghĩa phụ đều đúng ngoại trừ hai điểm khiến mỗ đây có bốn phần nói lại một lần thật minh bạch. Thứ nhất, mỗ đúng là nghĩa tử của Trương Thái Toàn nghĩa phụ và chỉ có thể thôi. Vì điều thứ hai mỗ muốn nói là những tấu xảo tuyệt vô giải thích dẫn đến việc mỗ và nghĩa phụ vô tình có chung một đại tính. Nhân đây mỗ muốn hỏi Đinh Song Tú huynh đệ vì sao tỏ ra không bình thường chút nào khi biết mỗ có quan hệ nghĩa phụ nghĩa tử cùng Trương Thái Toàn đại hiệp?

Một đại hán đáp khó thể biết đó là Đinh Nhất hay Đinh Nhị :

- Như đã nói, huynh đệ mỗ không thể không lấy làm lạ khi thấy cả hai dù cùng mang họ Trương nhưng mọi quan hệ chỉ dừng lại ở mức nghĩa tử nghĩa phụ. Đã vậy, độ một hai năm trở lại đây có không ít nhân vật vô lâm vẫn cứ xôn xao về lời đồn đại đề cập một nhân vật có can hệ đến Trương Thái Toàn đại hiệp. Và Trương công tử nghĩ sao nếu mỗ bảo nhân vật đó ở họ Lạc, nguyên tính danh là Thiết Bút Tri Túc Lạc Nhữ An?

Trương Khánh Long nhẹ gật đầu :

- Đây là nhị thúc, cùng sáu nhân vật nữa từng kết nghĩa huynh đệ muội cùng Trương nghĩa phụ, nhưng nhị vị đã nghe những lời đồn đại như thế nào về nhân vật đang đề cập?

Đại hán còn lại tỏ ra kinh ngạc :

- Trương công tử hỏi vì chưa nghe biết hay chỉ muốn dò xét huynh đệ mỗ có thật tâm hay không?

Trương Khánh Long phá lên cười :

- Đinh Nhất huynh hỏi rất hay, chứng tỏ có tâm cơ tinh minh hẳn tiếp, hoàn toàn mâu thuẫn với dáng vẻ hếch hạc bên ngoài. Nhưng trước khi đáp lời, mỗ có chủ ý này, là dù sao giữa năm người chúng ta với nhau kể cũng có những thỏa ước và cùng hài lòng về nhau, vậy tại sao không cùng chung ngồi vào bàn tiệc, để trong lúc tửu đàm, mỗ sẽ kể tất cả nghe một câu chuyện hay, hầu qua đó nhất định Đinh Song Tú huynh đệ ắt cũng minh bạch vì sao mỗ phải nêu nghi vấn như vừa rồi, thế nào?

Quan Ngọc có thái độ đáp ứng trước tiên :

- Chủ ý của công tử chủ nhân rất hay, Quan Ngọc xin sắp đặt ngay. Tuy nhiên cũng xin nói trước một điều, là mong công tử chủ nhân tạm thời lánh mặt, dụng ý của Quan Ngọc chỉ là chờ khi mọi việc sắp đặt xong, tam vị đây cũng đã tọa vị yên chỗ, lúc đó, nếu vừa thoát đến công tử chủ nhân vẫn nhận ra ai trong Đinh Song Tú huynh đệ là Đinh Nhất hay Đinh Nhị, thì không riêng gì Quan Ngọc mà e rằng tất cả đây sẽ hết lòng thán phục, tự nhận thân nhân của công tử chủ nhân đích thực là độc nhất vô nhị.

Đại hán vừa được Trương Khánh Long gọi đích danh là Đinh Nhất liền ứng tiếng tán thành :

- Đích thực mỗ cũng đang hoang mang vì khó thể tin chỉ do may mắn khiến Trương công tử đã hai lần phân định đích xác mỗ là Đinh Nhất. Sắp đặt như Quan Ngọc cô nương quả đúng như ý mỗ mong muốn. Hy vọng Trương công tử chấp thuận, thay vì tìm có thoái thác?

Trương Khánh Long cười cười :

- Chẳng phải mỗ đang cầu mong hai vị thuận tình cùng mỗ dự chung bàn tiệc hay sao? Xin cứ tùy tiện sắp đặt như thế nào cũng được, miễn sao giữa mọi người ngày càng hiểu nhau hơn, thắt chặt sự kết giao hơn, là điều mỗ rất cần khi tiến hành chiêu mộ hoặc thỉnh mời nhiều cao thủ hộ trang. Và để tiện cho chư vị, mỗ xin tạm lui bước. Vì hà hà..., là gia chủ, tương mỗ cảm thấy sẽ khiêm lễ nếu cứ để y phục với hai tay áo thùng lỗ chỗ thế này tiếp chư vị. Ước độ một hai tuần trà mỗ sẽ quay lại, liệu đủ chưa Quan cô nương?

Quan Ngọc gật đầu :

- Kỳ thực Quan Ngọc cũng chỉ cần chờng đó thời gian, đa tạ công tử chủ nhân thành toàn.

Trương Khánh Long thần nhiên ly khai diễn võ sảnh.

Như chỉ chờ có thế, Quan Ngọc vội nhìn và khe khẽ hỏi Đình Song Tú huynh đệ :

- Tuy ai cũng biết chỉ nhìn vẻ bề ngoài thì thật khó lòng phân định đâu là Đình Nhất hay Đình Nhị nhưng do đã xảy ra biệt lệ khác thường, như chư vị vừa tận mục sở thị, nên tiểu nữ không thể không hỏi cho biết giữa hai vị cần có sự phân biệt thế nào?

Họ lắc đầu :

- Đến bản thân huynh đệ mỗi cũng không biết, cho dù đã từng hỏi gia sư dựa vào đâu mà gọi đúng tính danh từng người bọn mỗi.

Vi Yến Thảo lấy làm lạ :

- Nhưng vì lẽ gì lệnh sư không chỉ rõ đâu là sự khác biệt giữa hai người?

Họ nhún vai :

- Một là gia sư có chủ ý riêng và hai là huynh đệ văn bối không thể miễn cưỡng một khi gia sư cứ khẳng khẳng không chịu tỏ lộ điều khác biệt đã phát hiện ở huynh đệ văn bối?

Quan Ngọc có phần thất vọng :

- Cũng có thể Trương công tử phân biệt nhờ đặc điểm nào đó thoát nhìn khá là giống của nhị vị, vậy nếu nhị vị có sẵn y phục khác để thay thì nên chẳng hãy mau mau chọn loại y phục hoàn toàn giống hệt nhau. Sau đó nhị vị cứ thẳng tiến đến yến phòng, cho dù xuất hiện cùng lúc với Trương công tử cũng chẳng sao. Vì thiết nghĩ, kể cả tiểu nữ cũng không có cách phân định thì dù sắp đặt như thế nào cũng vậy thôi, nhị vị nghĩ sao?

Họ đáp :

- Trương công tử không chỉ là một trong vài đại phú gia nhất nhì trấn thành mà còn là một hảo chủ nhân, đã không ngại ngần tạo mọi tiện nghi tốt cùng đầy đủ cho bất luận ai nếu muốn tiếp tục lưu ngụ ở đây dài lâu. Do đó, huynh đệ mỗi cũng có chung một khách phòng và luôn mang theo toàn là những y phục giống hệt nhau. Vậy xin theo chủ ý của Quan cô nương, thử xem lần này Trương công tử có còn may mắn nữa hay không, xin cáo biệt.

Cũng lúc đó, Quan Ngọc và Vi Yến Thảo lại đến lượt ly khai Diễn Võ Sảnh, hiển nhiên là lo sắp đặt một yến tiệc theo chủ ý của Trương Khánh Long.

Phát hiện tâm trạng nôn nóng của mọi người dù ai nấy cố che giấu, Trương Khánh Long trong cương vị một chủ tiệc chợt nâng chén rượu lên :

- Trương Khánh Long mỗi cảm thấy khó thể để mọi người chờ lâu hơn, ắt sẽ kém vui cho dù yến tiệc chỉ mới nửa bữa. Vậy xin cùng cạn chén này, như đã hứa, sẽ là phần chính của câu chuyện mỗi muốn phân tỏ, nào.

Chờ tất cả đều cạn chén, Trương Khánh Long vào đề ngay :

- Khoảng hơn ba năm trước, lúc mỗi là cô nhi chỉ nương nhờ vào lòng hảo tâm đầy nghi vấn của một nhân vật họ Ngô, mệnh danh là Thủy Bá Vương thuộc lưu vực sông Hán giang, thì sau trận thẩm sát bất ngờ chưa rõ hung thủ là ai, khiến trú sở của Thủy Bá Vương bị hủy diệt, mỗi đã có cơ duyên hội ngộ và được nghĩa phụ Trương Thái Toàn thương tình thu nhận làm nghĩa tử. Điều đáng nói là khi đó nghĩa phụ đã bị nội thượng nghiêm trọng, đến nỗi chỉ có thể cửu mang và giáo dưỡng mỗi chỉ một năm. Và đó cũng là lần cuối cùng mỗi nhìn thấy nghĩa phụ.

Vi Yến Thảo bức xúc :

- Nhân vật nào đã gây thương thế nghiêm trọng cho Trương đại hiệp và công tử có ý gì khi bảo không còn nhìn thấy lại lệnh nghĩa phụ nữa?

Trương Khánh Long vừa đáp vừa chủ tâm nhìn Đình Song Tú huynh đệ :

- Một là do tính cẩn trọng và hai là do khi đó mỗ còn quá nhỏ, lại chưa đủ bản lĩnh dù là tự lo cho bản thân, thế nên nghĩa phụ không nỡ lời tiết lộ ai là hung thủ. Trái lại chỉ sai mỗ lập tức lên đường, tìm và đưa tất cả đệ muội kết nghĩa của nghĩa phụ đến hội diện càng sớm càng tốt, mỗ đã y lệnh và thật may mắn được gặp Lạc Nhữ An nhị thúc thúc trước tiên.

Một trong Đình Song Tú huynh đệ lần đầu mở miệng kể từ lúc khai tiệc :

- Qua khẩu ngữ của Trương công tử, huynh đệ mỗ tạm có hai nhận định. Thứ nhất, đối thủ của Trương đại hiệp hẳn có bản lĩnh khó lường, qua việc Trương đại hiệp nhất định triệu tập đủ các bằng hữu từng kết nghĩa, là hành động sẽ tạo ra một thế lực không thể không thừa nhận là rất lợi hại.

Trương Khánh Long gật đầu đồng tình :

- Đình Nhị huynh có nhận định thật chuẩn xác, xin cho nghe tiếp điều thứ hai, nhất định cũng sẽ đúng như nhận định thứ nhất.

Đại hán được Trương Khánh Long gọi đích danh là Đình Nhị vẫn bình thản tiếp lời, tịnh không phản ứng nào cho biết việc Trương Khánh Long gọi đích danh như thế là đúng hay sai :

- Nhận định thứ hai của huynh đệ mỗ là điều công tử muốn đề cập đến ắt liên quan đến lệnh nhị thúc Lạc Nhữ An cùng những lời đồn đại mà không chỉ riêng huynh đệ mỗ được nghe từ hai năm qua, đúng không?

Trương Khánh Long hài lòng :

- Thoạt tiên cũng xin nói mỗ thật may mắn vì ngoài Bát Bửu Dao Vi tiền bối còn được Đình Song Tú huynh đệ đã chứng tỏ có tâm cơ và bản lĩnh lợi hại nhận lời hỗ trợ.

Quả vậy, mọi việc đều liên quan và xuất phát từ Lạc Nhữ An nhị thúc, cũng là đối tượng mỗ phải cần đủ lực lượng mới dám đối phó, xin kể tiếp là như thế này.

Và Trương Khánh Long tuân tự kể tất cả, chỉ kiên quyết không nói về thân phận thứ hai của nghĩa phụ từng là Liễu Vũ đại sư phái Thiếu Lâm, cũng như Trương Khánh Long đã chủ ý bỏ qua không kể đến lần suýt mất mạng khi gặp nhân vật mạo nhận Đoàn tứ thúc ở ngay chỗ Thạch Lệ Hoa thất cô từng lưu ngụ.

Dù vậy câu chuyện kể của Trương Khánh Long cũng đủ khiến tất cả bàng hoàng, thoạt tiên là Quan Ngọc bật kêu :

- Lạc lão thật sự muốn gì hoặc có mưu đồ gì khi chọn ba nhân vật cho mạo nhận là Bạch-Trang-Giả giả Tam-Ngũ-Lục thúc của công tử chủ nhân? Và phải chăng do cảm nhận mọi mưu toan sẽ trở nên bất thành nếu để Thạch Lệ Hoa xuất hiện, thế nên mới có chuyện Thạch Lệ Hoa bị truy sát, cuối cùng vẫn phải uống mạng?

Trương Khánh Long đáp :

- Như đã kể, ắt do mỗ kém nghĩ và hành động nông nổi mới khiến Thạch Thất Cô tử vong. Dù vậy, nhờ một lời tố giác thật tình cờ từ một a hoàn của Lạc gia, sau đó được mỗ tố bày cùng Thạch Thất Cô, chỉ khi ấy mỗ và Thạch Thất Cô mới quả quyết họ Lạc thật sự bất nghĩa và có tâm địa bất chính như thế nào.

Vi Yến Thảo chép miệng :

- Lạc Nhữ An đã có sẵn mưu toan, thế nên công tử dù có ly khai Lạc gia hay không thì số mệnh của Thạch Lệ Hoa nữ hiệp cũng đã được bọn người họ Lạc định đoạt. Ý lão phu muốn nói công tử hãy nói ngay về mệnh hệ của Trương đại hiệp đã như thế nào?

Đại hán lúc nãy trong Đình Song Tú huynh đệ một lần nữa lại lên tiếng :

- Vi tiền bối nói rất đúng vì huynh đệ mỗ kỳ thực chỉ cần biết rõ chủ ý của Trương công tử, là phải chăng chuyện thỉnh mời nhiều cao thủ chỉ để đối phó và xử trị Lạc Nhữ An báo thù cho lệnh nghĩa phụ Trương Thái Toàn đại hiệp.

Trương Khánh Long phản bác lập tức :

- Không hẳn như Đình Nhị huynh đang nghĩ, một khi ngay cả bản thân Trương mỗ vẫn chưa xác quyết một là nghĩa phụ đã thực sự vong mạng hay chưa và hai là nếu đã tử vong thì đâu là nguyên do đích thực.

Vi Yến Thảo gật gù khen :

- Rất quang minh lỗi lạc, vì cần phải ân oán thật phân minh, chứ đâu thể chỉ vì nghi ngờ rồi muốn định tội và kết liễu ai cũng được. Chủ ý của công tử vậy là rõ, một lần nữa lão phu xin lập lại. Quyết tận lực cùng công tử, hầu sáng tỏ mọi nghi nan.

Quan Ngọc chợt hỏi :

- Công tử chủ nhân đã từng đến nơi lưu ngụ của lệnh thất cô, nghĩa là vẫn đang sở hữu các sở học như có cả thuật dịch dung, vậy sao công tử chủ nhân không vận dụng thuật đó, quay lại và tiềm nhập Lạc gia ắt dễ dàng dò la hư thực hơn?

Trương Khánh Long bảo :

- Mặc tuy sở hữu nhưng quyết không luyện, chỉ vì mặc có chủ trương quyết chẳng bao giờ dùng mưu mô thủ đoạn, nhất là những hành vi ám muội, nhất định khiến nghĩa phụ dù sống hay chết vẫn thất vọng.

Đinh Nhị khen :

- Phải như thế mới được, bằng không, huynh đệ mặc chẳng bao giờ để tới mất vì các lễ vật trọng hậu và đồng tình cùng trương công tử thực hiện những hành vi bất minh.

Đến lúc này Đinh Nhất mới lên tiếng :

- Nhân đây cũng xin hỏi Trương huynh đệ nhờ đâu phân định chuẩn xác giữa mặc và Đinh Nhị.

Trương Khánh Long tủm tỉm cười :

- Tiểu đệ có thể xem nhị vị như bằng hữu thủ túc? Vì đệ càng lúc càng thích rất muốn kết giao cùng nhị huynh. Và đã vậy, vậy sao không cho phép tạm giữ kín điều này, nên hiểu là tư sự của chỉ riêng ba người chúng ta với nhau?

Nói xong tự Trương Khánh Long lại lên tiếng giải bày tiếp :

- Điều đáng nói là từ khi Trương Khánh Long này mở cơ ngơi, luôn vui lòng đón tiếp mọi thân hào nhân sĩ, kể cả mọi nhân vật vô lâm thì ngẫu nhiên sao mọi hành tung của Lạc Nhữ An cùng đồng bọn cứ đồng loạt bật vô âm tín. Vì tiền bối hoặc ai trong chư vị có cao kiến gì chăng?

Quan Ngọc nói ngay :

- Hóa ra lâu nay công tử chủ nhân vẫn phiền muộn vì nguyên do này? Và chẳng hề như đã giải thích, phiền muộn do chưa đủ lực lượng hộ trang?

Trương Khánh Long lắc đầu bảo :

- Mặc đã chủ trương hành sự quang minh lỗi lạc thì không có cớ gì nói không đúng sự thật, nhưng nhân đây, mặc cũng xin giải thích thêm. Là hơn hai năm qua tuy mặc luôn tự khổ luyện và có một ít thành tựu nhưng một là tự lượng sức, biết thể lực chưa đủ, dù chỉ để dò la tung tích của Lạc Nhữ An, còn thêm điều thứ hai nữa là bản thân mặc chẳng rõ vì nguyên nhân kỳ bí nào khiến càng luyện công chỉ càng thất vọng vì không thể phát huy đúng uy lực cần có của công phu Tảo Diệp là sở học thành danh của nghĩa phụ. Do vậy khi khởi sự chiêu mộ một số cao thủ, Điều trước tiên mặc tiến hành là chỉ điểm toàn bộ công phu Tảo Diệp cho họ, tuy nhiên đúng như đã tỏ bày cùng Quan cô nương, mặc đã ngày càng ưu tư khi thấy các cao thủ này quả thật cũng chẳng thể khiến mặc toại nguyện.

Vi Yến Thảo quan tâm :

- Nghĩa là sở học trương công tử vẫn luyện và đã có một ít tựu thành không hề là sở học của Trương đại hiệp?

Trương Khánh Long thừa nhận :

- Không sai nhưng xin đừng hỏi đây là công phu gì vì văn bối chỉ được khẩu truyền từ gia mẫu là người đã từ lâu bỏ văn bối một mình bơ vơ và hiện vẫn chưa rõ tung tích hạ lạc ra sao?

Quan Ngọc nao lòng :

- Thật không ngờ cuộc đời của công tử chủ nhân phải trải qua nhiều cơ khổ lênh đênh, nhưng nếu lênh đường cũng là nhân vật võ lâm thì với lòng hiếu thuận thì lo gì công tử chủ nhân không có ngày tìm thấy để mẫu tử trùng phùng.

Trương Khánh Long lắc đầu :

- Điều kỳ lạ là mẫu luôn có cảm nhận gia mẫu không hề am hiểu võ công, bởi mẫu vẫn nhớ, lúc lên bảy, khi được gia mẫu khẩu truyền võ công, thì còn nghe người tâm sự và bảo chỉ mong cuộc đời mẫu đừng luôn bị người người hiếp đáp vô khả tự vệ.

Đinh Nhất hỏi :

- Vậy nhờ đâu lệnh đường biết hoặc có được công phu võ học để khẩu truyền cho Trương huynh đệ?

Trương Khánh Long gượng cười :

- Thuở nhỏ đệ từng bị nhiều người mắng, bảo đệ có xuất thân từ hạn người chỉ biết bán thân nuôi miệng. Điều này tuy bản thân đệ vừa khó tin vừa khó chấp nhận nhưng dù sao vẫn khả dĩ giải thích đã nhờ đâu gia mẫu được ai đó khẩu truyền loại võ học vô danh này.

Vi Yến Thảo chợt đề xuất :

- Công tử đã biết nhân vật đó là ai chưa? Và nếu chưa biết, cũng như là nếu muốn biết thì sao không thử phô diễn lại công phu đó? Hy vọng ai đó ngồi đây khả dĩ nhận biết và cho công tử tỏ tường đây là công phu gì.

Trương Khánh Long ngạc nhiên :

- Há lẽ lúc này Vi tiền bối chưa nhìn rõ?

Đinh Nhị chợt xua tay :

- Nếu Vi tiền bối đã nhìn và chẳng nhận ra, cho dù nhờ công phu đó Trương huynh đệ đủ bản lĩnh đối phó tam đao nhất chiêu của Vi tiền bối thì thiết nghĩ có diễn lại cũng vô ích.

Đinh Nhất phụ họa :

- Không sai, vì so về kiến văn huynh đệ vẫn bối tuyệt nhiên chẳng dám sánh cùng Vi tiền bối, hà tất Trương huynh đệ phí lực phô diễn. Điều cần yếu là hãy nên cùng nhau hoạch định ngay việc mọi người phải làm gì.

Trương Khánh Long bảo :

- Trước mắt, mẫu chỉ có hai việc xin được đề xuất, một là có thể giúp mẫu khỏi lỗi đạo cùng nghĩa phụ, nên phải có ai đó trong chư vị ưng thuận tiếp nhận và luyện thay mẫu Tảo Diệp công phu?

Đinh Song Tú huynh đệ khăng khải thoái thác ngay :

- Môn quý rất nghiêm ngặt, huynh đệ mẫu tuyệt đối không dám tiếp nhận công phu ngoại nhân.

Vi Yến Thảo cười cười :

- Lão phu đã từng tuổi này chỉ e là chẳng còn hơi sức cùng khí lực để tiếp nhận công phu nhất định có đường lối khác biệt so với sở học đã luyện. Có chăng công tử nên thỉnh cầu Quan Ngọc cô nương xem sao?

Trương Khánh Long nhìn qua Quan Ngọc nài nỉ :

- Như đã biết, Quan Ngọc cô nương cũng xuất thân cô nhi và những thành tựu võ học ắt chỉ do tự luyện hay là...

Quan Ngọc khước từ :

- Quan Ngọc đích thực cũng có một số ẩn tình giấu kín và quả thực công phu đã luyện là do dị nhân truyền thụ, vì là dị nhân ắt có dị tánh, Quan Ngọc khó thể nhận nếu chưa được sự ưng thuận của người.

Trương Khánh Long thất vọng :

- Vậy chỉ còn cách mỗi tiếp tục nhẫn nại đào luyện cho số người đã do Quan Ngọc cô nương chiêu mộ trước đây.

Đoạn Trương Khánh Long đổi thái độ, vừa quả quyết vừa ra vẻ thần bí :

- Đề xuất tiếp theo của mỗi là mời tất cả vào ngày mai cùng mỗi lên đường, chúng ta sẽ đến một nơi mà từ đó chưa vị ất còn thêm minh bạch những gì ngay lúc này như vẫn đang hoang mang nghi hoặc.

Quan Ngọc giật mình :

- Quan Ngọc cũng đi? Vậy ai trông nom trang viện?

Trương Khánh Long bảo :

- Hãy chọn trong những nhân vật được chính Quan Ngọc cô nương chiêu mộ, há lẽ họ lấy oán báo ân, không thể giúp mỗi chỉ một việc nhỏ nhất này?

10. Gióng Trống Khua Chiêng Kế Thâm Sâu-hiển Lộ Thân Thủ Xóa Ngộ Nhận

Hoàn toàn khác với những gì đã báo trước, hành động của Trương Khánh Long kỳ thực chỉ khiến các nhân vật đã nhận lời hỗ trợ ngày càng thêm nghi hoặc hoang mang. Thoạt tiên là Quan Ngọc lên tiếng khi thấy Trương Khánh Long như cố tình chờ đến lúc giang thuyền khởi hành mới tự thân làm cho hai bên thân thuyền đột ngột buông rũ xuống mỗi bên một bức hoành với những chữ được vẽ theo lối chữ đại, Quan Ngọc khẽ kêu :

- Như công tử cố tình khua chiêng giống trống? Lại còn viết hai câu: “Hồi gia nghĩa tử báo thâm ân - Đối tín nghĩa phụ đáp ngàn vàng” để bắt luận ai đứng dọc hai bên bờ sông đều nhìn thấy?

Trương Khánh Long thản nhiên thừa nhận và cũng thản nhiên tương tự khi thấy đã bắt đầu xuất hiện một vài kẻ hiếu kỳ đang nhòm ngó theo giang thuyền ở cả hai bên bờ Hán giang.

- Như đã nói mỗi quyết hành sự quang minh lỗi lạc, mọi việc làm chẳng cần giấu diếm bắt luận ai. Hơn nữa cũng phần nào nhờ tự miệng cô nương nhắc nhở, khiến mỗi đã tự hỏi vì sao tận dụng sự sẵn hàng ức vạn để tìm cho bằng được mọi tin tức hoặc manh mối liên quan đến hạ lạc của nghĩa phụ?

Đinh Song Tú huynh đệ rất tán thành hành vi này của Trương Khánh Long, họ bảo :

- Ấu cũng là cách hay để bắt luận dù thân hay thù cùng lệnh nghĩa phụ trước nay đều phải xuất đầu lộ diện.

- Nhưng thuyền thì rộng, đứng chơ vơ trên này chỉ vồn vện năm người chúng ta, dọc theo hai bên bờ sông ngày càng xuất hiện nhiều người nhòm ngó, thú thật sao cứ nghe lạc lõng lạ. Phải chăng Trương huynh đệ còn những ẩn ý nào nữa?

Trương Khánh Long gật đầu thừa nhận và sẵn lòng giải thích :

- Cũng là dựa theo thông tin được từ Vi tiên bối, cho rằng những nhân vật từng thọ ân từ nghĩa phụ là nhiều vô số kể, thế nên tiểu đệ thầm mong sẽ có không ít người một khi biết tin ất tìm đến. Và phải là thuyền rộng mới chứa đủ ngần ấy người.

Bát Bửu Dao Vi Yến Thảo bỗng kêu :

- Có rồi, hãy nhìn bờ bên tả dường như có người đang giơ tay vẫy thì phải.

Trương Khánh Long lập tức ra lệnh cho một trạo phu :

- Nhân huynh mau dùng thuyền nhỏ và nếu nhân vật đó thực sự biết tin tại hạ đang cần thì dừng ngần ngại cứ đưa đến đây.

Gã trạo phu lập tức hạ thủy một chiếc thuyền con và hành động theo lệnh đã nhận.

Quan Ngọc chợt hạ thấp giọng cảnh báo :

- Gã trạo phu đó có am hiểu võ công, nếu là người do công tử chủ nhân ngầm ngầm chiêu mộ thì không nói làm gì, ngược lại thì chúng ta không thể không lưu tâm phòng bị.

Trương Khánh Long bảo :

- Đây là giang thuyền tuy chủ sở hữu là mỗ nhưng lâu nay do chưa có dịp dùng đến nên mỗ không thể không thuê tốp trạo phu này chăm sóc hộ. Và qua việc họ vẫn giữ giang thuyền nguyên vẹn, mỗ cũng ngầm đoán thế nào họ lại không có một ít võ học phòng thân? Do đó mỗ chưa có dịp tiện giải thích khiến Quan Ngọc cô nương một phen lo lắng.

Chợt xảy ra biến sự, diễn ra ngay trên chiếc thuyền con. Nhân vật được gã trạo phu đón lên thuyền bỗng đột ngột hạ thủ và điểm huyệt gã trạo phu ném qua một bên. Đoạn nhân vật nọ tự thân chèo thuyền nhỏ lại gần giang thuyền.

Vi Yến Thảo hừ nhạt :

- Ngờ là ai, hạng như Nhất Ác Đồng Khuê quyết không chỉ vì ngàn vàng mà động tâm. Chủ ý của công tử là thế nào? Có cần lão phu cho họ Đồng một bài học, trị tội tự tung tự tác, đã tự ý ra tay đối xử với người của công tử như vậy chăng?

Trương Khánh Long vội ngăn lại khi thấy Vi Yến Thảo đã nhanh nhẹn lấy ra vài ngọn phi đao :

- Sinh mạng của nhân huynh nọ vẫn đang nằm trong tay Nhất Ác, huống hồ chẳng ai trong chúng ta biết được dụng ý của Nhất Ác là thế nào, xin Vi tiên bối chờ vội hành động, vạn nhất gây những hậu quả không đáng có thì chẳng là tiếc lắm sao?

Chiếc thuyền con lúc này cũng đã được một lão nhân tự chèo đến gần, do lão nhân cũng phát hiện cử chỉ của Vi Yến Thảo nên vội hô hoán :

- Có phải trên thuyền là lão Bát Bửu Dao đó hay chăng? Đây, dừng hành động hồ đồ nha, trái lại hảo sự này của lão Đồng ta chỉ xin tặng không công, thay cho lễ diện kiến mà lão Đồng ta tuy từ lâu có loáng thoáng nghe danh nhưng mãi đến hôm nay mới có cơ may cùng đại phú gia Trương công tử hội diện.

Trương Khánh Long vận lực lớn tiếng hỏi lại :

- Nhân được đại giá đề cập, Trương mỗ cũng có nhiều điều muốn minh bạch. Vì sao hạ thủ đối với người được lệnh Trương mỗ đưa thuyền đến đón, lại bảo đây là hảo sự tặng thay cho lễ diện kiến?

Lão Nhất Ác họ Đồng cười hô hô :

- Hóa ra công tử không những là đại phú gia mà còn là nội gia cao thủ thâm tàng bất lộ. Vậy Trương công tử quan hệ thế nào với Phi Kiếm bang, vì gã này đã bị lão phu phát hiện là người được Phi Kiếm bang sai sử?

Quan Ngọc thật sự lo ngại :

- Có thật gã là người của Phi Kiếm bang chăng? Công tử chủ nhân định xử lý thế nào?

Trương Khánh Long đáp :

- Giữa Trương mỗ và Phi Kiếm bang tuyệt vô quan hệ, và để minh bạch, phiền Đồng đại gia giải khai huyệt đạo, mỗ muốn nghe nhân huynh đó tự miệng nói ra.

Lão Nhất Ác Đồng Khuê theo :

- Người của Phi Kiếm bang tuy khéo léo che giấu tung tích nhưng chẳng may cho gã lại gặp đúng lão phu. Đây, nói mau, ngoài người ra còn tên nào nữa cũng được thượng cấp sai sử?

Gã trạo phu được giải huyệt liền quát :

- Sĩ khả sát bất khả nhục, nay ta đã bị lão làm bại lộ tung tích, muốn chém muốn giết thế nào cũng được. Nhưng hãy nhớ xưa nay chưa từng có ai đắc tội với Phi Kiếm bang mà sau đó vẫn an toàn. Lão nên có mọi chuẩn bị là vừa.

Chợt Trương Khánh Long bật quát :

- Chớ hạ thủ, hay Đồng đại giá vội quên lời vừa hứa, đã bảo tặng hảo sự này cho mỗ thì xin đừng tùy tiện định đoạt.

Nghe Trương Khánh Long kêu lão Đồng nhất ác lập tức dừng tay ngay khi toan vỗ một chưởng vào đầu kết liễu gã trạo phu :

- Là Trương công tử ngại gây sự hay kỳ thực vì ngấm ngấm giao hảo Phi Kiếm bang nên muốn buông tha kẻ tiềm nhập?

Trương Khánh Long đáp :

- Như đã nói, giữa Trương mỗ và Phi Kiếm bang nước sông nước giếng quyết chẳng phạm nhau. Bất luận Đồng địa giá muốn nghĩ thế nào tùy ý, phần mỗ vì tiếp nhận tặng vật thiết tưởng hãy cứ để mỗ xử sự theo cách riêng.

Quan Ngọc nhích lại gần và thì thào :

- Đã có một tất còn nhiều nữa những trạo phu tương tự. Hay chúng ta bỏ thuyền lên bờ quách, cũng chẳng nên đối đầu với Phi Kiếm bang làm gì.

Trương Khánh Long vội trấn an :

- Thiết nghĩ ở đây chắc đã có điều gì lầm lẫn, hãy bình tâm vì mỗ đã có cách.

Và Trương Khánh Long lớn tiếng nói với gã trạo phu :

- Giữa chúng ta từng có thỏa thuận và mỗ tin rằng chưa hề bội ngôn nuốt lời hoặc bạc đãi đối với nhân huynh, nhưng do đã xảy ra diễn biến này, một là mỗ bỏ qua, hai là nhân đây cũng xin minh bạch, mỗ chẳng có lý do nào và cũng chẳng muốn kết oán cùng nhân huynh hoặc Phi Kiếm bang. Nhân huynh nếu không còn gì để nói thì có thể đi được rồi, không tiễn.

Gã trạo phu chỉ sao một thoáng trừng mắt nhìn Trương Khánh Long liền tự lao đầu xuống mặt nước sông mênh mông, tịnh chẳng thốt lên lời nào hoặc đáp tạ ơn dung tha hay như đã hăm dọa lão Nhất Ác.

Lão Nhất Ác chưng hửng :

- Tha cho gã dễ thế sao?

Trương Khánh Long cười cười :

- Xin thỉnh Đồng đại giá lên thuyền và đừng lưu tâm làm gì nữa chuyện nhỏ nhặt ấy. Bởi vì Trương Khánh Long mỗ quyết xưng ngoại hiệu là Bất Minh Phi Quân Tử, thế nên thà đường đường chính chính đối thoại cùng thượng cấp của gã hơn là mãi chấp nhặt với hạng thuộc hạ.

Vi Yến Thảo bỗng lên tiếng :

- Nhưng Đồng nhất ác lão nhi người chớ vội mừng, vì dù Trương công tử hành sự quang minh quyết trở nên bậc quân tử, thì hạng gian ngoa tráo trở như người nếu không tỏ rõ thiện chí thì đừng mong có cơ hội lên thuyền này.

Đồng Khuê lại cười hô hô :

- Lão phu tự ý đến vì muốn hiến một ít thông tin liên quan đến nhân vật đang được Trương tiểu tử quan tâm. Thế nên đừng nghĩ lão phu ngại Bất Bữu Dao hay Không Động Đình Song Tú, tiểu tử kia hãy mau quyết định cho. Và nếu người không thể tác chủ thì chỉ cần nói một tiếng lão phu sẽ tuếch thẳng, hô hô...

Trương Khánh Long lại phải trấn an Vi Yến Thảo :

- Như chủ ý lúc đầu, bất kể thân thù hay hắc bạch gì cũng được, miễn có tin của Trương nghĩa phụ là ổn. Xin cứ để Đồng lão lên thuyền, nhược bằng Đồng lão có dụng mưu thì một mình Đồng lão đâu dễ thoát Bất Bữu Dao, thậm chí có cả thêm nhị huynh đệ Đình Song Tú.

Vi Yến Thảo hậm hực bảo lão Đồng nhất ác lên thuyền :

- Đồng lão nhi người nhờ độc ác thành danh nhưng lần này bất luận người có dụng mưu gì cũng đừng mong toại nguyện, lên đi.

Đồng nhất ác dùng dây neo cột thuyền nhỏ nối vào thuyền lớn, đoạn thi triển khinh công lao vọt từ dưới lên khoang thuyền.

Vù...

Chợt có tiếng một trong Đình Song Tú huynh đệ khẽ kêu :

- Cũng từ bờ tả đang có người vẫy gọi.

Trương Khánh Long lại thản nhiên ra lệnh cho một trạo phu khác :

- Bất luận thế nào thì cũng đưa người lên thuyền, lần này xin đến lượt phiên nhân huynh giúp cho.

Gã trạo phu đó lên tiếng :

- Ta cũng là thủ hạ Phi Kiếm bang, Trương Khánh Long ngươi có còn muốn ta thực hiện mệnh lệnh nữa chăng?

Vi Yến Thảo động nộ bật lao đến :

- Giải cho Phi Kiếm bang dám xem thường bọn lão phu quá thể, hãy mau nằm xuống!

Ào...

Bất đồ Trương Khánh Long lạng người và thật ảo diệu kịp xuất hiện đứng án ngữ ngay trước mặt gã trạo phu nọ :

- Dừng tay, vì vân bối vẫn đoán quyết ở đây có sự nhầm lẫn nào đó.

Đồng nhất ác vọt suýt soa :

- Hảo công phu, và sẽ may mắn hơn nếu biết cao nhân nào là sư phụ của Trương tiểu tử người.

Phần Vi Yến Thảo thì vội vàng hồi bộ, chỉ hoàn hồn khi thấy vẫn chưa đến nỗi phạm đến Trương Khánh Long.

- Sao công tử quá mạo hiểm, vạn nhất lúc này lão phu xuất đao thay vì xuất chưởng thì còn gì tính mạng?

Trương Khánh Long gượng cười :

- Thì chờ đến lúc ấy hử hay còn riêng lúc này vân bối chỉ biết đáp tạ vì được Vi thiết bồng nể mặt hồi chiêu.

Quan Ngọc cũng có mối lo ngại cũ :

- Công tử chủ nhân tuy đại lượng nhưng không thể không đề phòng hành vi tiểu nhân như được Phi Kiếm bang cố tình đối phó công tử.

Trương Khánh Long hiểu ý, liền quay lại đối diện với gã trạo phu :

- Có thể cho tại hạ biết phải chăng những nhân huynh còn lại cũng cùng chung một xuất thân?

Gã trạo phu có phần bối rối :

- Điều đó là sự thật và thiết nghĩ người chớ giả vờ thi ân bố đức cho bọn ta làm gì.

Trương Khánh Long biến sắc :

- Chứng tỏ Phi Kiếm bang đã sẵn chủ ý đối phó tại hạ? Nhưng tại sao một khi chuyện giao phong xảy ra hai năm trước cũng xảy ra ở Hán giang này chỉ là giữa Lạc Nhữ An và người của Lạc gia với Phi Thiên Nhất Bộ Hoàng Tiễn Khoái đường chủ quý bang mà thôi, đâu can hệ với tại hạ?

Gã trạo phu ngơ ngàng :

- Xảy ra giao phong hồi nào? Huống hồ khắp lưu vực Hán giang đều thuộc phạm vi Phi Thủy đường, Hoàng đường chủ lại thuộc Phi Ưng đường đâu thể tùy tiện hành sự ở đây một khi chưa được Đường chủ bốn đường Phi Thủy chấp thuận?

Trương Khánh Long càng biến sắc :

- Nói như vậy Phi Thủy đường hành sự không những vô can Phi Ứng đường mà còn chỉ vì chuyện Lục Quyền cùng thân phụ Lục lão bản năm xưa, đúng không?

Gã cười lạt :

- Nghĩa là người không còn nói nữa rằng tuyệt vô can hệ Phi Kiếm bang?

Trương Khánh Long liền nhún vai :

- Tưởng gì, về chuyện Lục Quyền chỉ là ngộ nhận. Và để chư vị tin, tại hạ lần này sử dụng giang thuyền này di chuyển ở ngay Hán giang đây là có chủ ý muốn phân minh mọi hư thực cùng Lục Quyền, nếu có cả quý bang tham dự thì càng tốt. Bởi đó, một là xin chư vị nể mặt, chớ vô cớ mạo phạm bất luận ai ở trên thuyền, hiển nhiên là ngoại trừ Trương Khánh Long tại hạ, hai nữa là xin đưa tin, nói rõ chủ ý của tại hạ cùng quý bang, nghĩa là sẵn sàng hội diện cùng quý bang bất kỳ lúc nào, và điều cuối cùng là một khi chưa khai diễn hội diện như vừa nói thì nhất thời xin chư vị nhân huynh cứ tạm tuân theo mọi điều động có thể của tại hạ. Vì không lẽ bọn tại hạ phải tự thân điều động giang thuyền, là việc thực ra chẳng dễ thực hiện?

Gã trạo phu ngạc nhiên :

- Người không ngại bất kỳ gì sao?

Trương Khánh Long bảo :

- Cây ngay không sợ chết đứng, vì vốn dĩ tại hạ tự phụ bản thân luôn hành sự quang minh lỗi lạc, có chăng tại hạ chỉ ngại quý bang hành sự bất chấp cả đạo lý lẫn thị phi. Điều đó có nghĩa là dồn tại hạ vào thế đối đầu, là điều tại hạ chưa bao giờ nghĩ đến. Và nếu xảy ra như vậy nhân huynh tin chẳng, quý bang vị tất toại nguyện. Tại hạ chỉ nói như thế thôi, nhân huynh muốn hiểu ra sao thì tùy ý.

Gã trạo phu hiểu :

- Ta vừa có cơ hội mục kích thân thủ của người, nhưng nếu chỉ có thế thì không thể nói lên bất kỳ điều gì, ngoại trừ một điểm là ta thừa nhận cách xử sự của người đáng mặt anh hào. Được ta chấp thuận đề xuất của người, mọi diễn biến sau đó ra sao thì chờ khi nhân vật đủ tư cách xuất hiện cùng người hội diện ắt rõ và tạm thời vì người đã có mệnh lệnh, ta vẫn đưa thuyền vào đón người chớ?

Trương Khánh Long mỉm cười :

- Đa tạ nhân huynh nể mặt, xin mời.

Thật lạ, gã chột thì lê với Trương Khánh Long trước khi dùng khinh công nhảy thật nhẹ nhàng xuống lòng chiếc thuyền con.

Đinh Song Tú huynh đệ nhìn theo khe thở ra và lần lượt nói :

- Phi Kiếm bang không chỉ luôn hành sự khó lường mà thế lực cũng lợi hại khó thể xem thường, sao Trương huynh đệ ngay từ đầu không nói rõ đã xảy ra ngộ nhận cùng Phi Kiếm bang?

- Không phải huynh đệ mỗ ngại chẳng dám cùng Phi Kiếm bang đối đầu nhưng trong thỏa thuận giữa chúng ta chỉ đối phó Lạc Nhữ An mà thôi, đúng không?

Trương Khánh Long quả quyết :

- Điều đó đối với đệ chỉ là một tiểu tiết, tự tin có thể một mình xử lý hiệu quả. Thế nên lúc mới rồi đệ mới có lời nói trước và hy vọng Phi Kiếm bang phải tuyệt đối để mọi người ngoài cuộc. Nếu chẳng như vậy đệ đâu quyết định chọn đúng dòng Hán giang này để di chuyển?

Đồng Khuê vụt bật cười hô hố :

- Nói như người thì chẳng hóa ra Bang chủ Phi Kiếm bang là hạng chính nhân quân tử sao? Và nếu vậy thì đâu cần nói hành sự của Phi Kiếm bang luôn là khó lường làm gì, không đúng như thế sao? Hô hô...

Quan Ngọc cười lạt :

- Do liên tiếp xảy ra chuyện nên tâm chưa nhắc đến chủ ý của Đồng nhất ác tiền bối, vậy phải chăng cũng đã đến lúc bắt đầu câu chuyện. Thay vì nghe theo lời xúc xiểm vì hấn Đồng nhất ác tiền bối thừa biết hễ có nhân vật đủ tư cách của Phi Kiếm bang xuất hiện thì chuyện như vừa rồi, Phi Kiếm bang đâu dễ bỏ qua, đúng chẳng? Xin đừng cố tình kéo bọn tiểu nữ cùng ngồi chung một thuyền.

Đồng Khuê cười lạt :

- Bản thân lão phu, bất luận ai ở hai phe hắc bạch đều chán ghét. Tuy nhiên lão phu vẫn ung dung thọ mạng đến ngần tuổi này, đủ chứng tỏ số lão phu chưa tận. Vậy có thêm bọn ngươi hay không vị tất sẽ có lợi hoặc thêm bất lợi cho lão phu. Hô hô...

Vi Yến Thảo bỗng kêu :

- Ai như Trang Hiển, ngũ nghĩa đệ của Trương Thái Toàn đại hiệp?

Trương Khánh Long nghi ngại, nhất là nhân vật đang được gã trạo phu khi nãy dùng thuyền nhỏ đưa đến mỗi lúc một gần cũng là một văn nhân, cho dù diện mạo hoàn toàn khác với Dương Điều Khẩu Tài Tam Mục từng mạo nhận Trang ngũ thúc trước kia :

- Mong Vi tiền bối có nhận định thật chuẩn xác cho, phải chăng đây chính là ngũ nghĩa đệ thực sự của Trương nghĩa phụ?

Quan Ngọc liền trấn an :

- Gã kia dù gì cũng từng thời gian dài hành tẩu giang hồ, ý Quan Ngọc muốn nói nếu gã không biết chắc đối tượng là ai thì đâu dễ chấp thuận dùng thuyền con đưa đến đây, theo lệnh của công tử là nhân vật đã khiến gã thán phục? Công tử đừng có thái độ kinh cùng chi điệu, vì Quan Ngọc cũng tin chắc đây chính là lệnh ngũ thúc.

Thuyền con đến gần, văn nhân nọ cất tiếng hỏi vọng lên :

- Ta là Trang Hiển, do ngẫu nhiên xuất hiện quanh đây nên tình cờ được tin Trương đại ca dù vẫn biệt vô âm tín nhưng cũng kịp thu nhận một nghĩa tử và hiện nay đang ở trên thuyền. Vậy có thể tạm thời cho ta tỏ tường một phần hư thực chăng hay chỉ là một trò đùa nhằm dụng ý nào đó?

Trương Khánh Long ứng tiếng :

- Muốn tỏ tường hư thực sao tôn giá ngại không chịu lên thuyền? Huống hồ hiện diện trên thuyền lúc này ngoài Nhất Ác chỉ là một nhân vật đưa tin đổi lấy ngàn vàng kỳ dư đều là các nhân vật danh môn chính phái. Nếu tôn giá ngại thì thôi vậy, tại hạ Trương Khánh Long quyết không miễn cưỡng.

Trang Hiển lập tức đề khí lên cao :

- Dẫu chỉ là trò đùa, ta vẫn vô ngại. Vì may thay ở đây có cả Đồng lão hạng như thế ắt chỉ đưa hung tin dù vậy vẫn không uống công ta một phen.

Quan Ngọc chợt nhắc Trương Khánh Long :

- Sao công tử chủ nhân chưa đến thi lễ diện kiến, hầu xóa bỏ càng tốt càng sớm những ngộ nhận không cần thiết?

Trương Khánh Long nhẹ thở ra :

- Dù là người thật không có chuyện bị mạo nhận thì đã sao? Vì không thể không lường trước chuyện người tuy thật nhưng tâm không thật?

Trang Hiển biến sắc :

- Trương Khánh Long ngươi là nghĩa tử của Trương đại ca? Nhưng ta xem không phải, vì người do đại ca giáo huấn quyết không vô lễ như ngươi, nhân đây cho hỏi, lời của ngươi vừa rồi hàm ý ám chỉ điều gì?

Trương Khánh Long lãnh đạm :

- Ất tôn giá sẽ tự minh bạch, chẳng lâu đâu. Vì hãy chờ Đồng đại gia đây vì đến trước nên hiển nhiên phải lên tiếng trước. Nào, Trương Khánh Long tại hạ rửa tai chờ nghe đâu là thông tin Đồng đại gia cho là liên quan đến tung tích Trương nghĩa phụ?

Trang Hiển thật nóng nảy cứ chồm đến :

- Ta không thể chờ một khi chưa minh bạch dụng ý thật của người trong chuyện này là thế nào.

Và Trang Hiển xuất thủ.

Vù.

Trương Khánh Long lùi tránh ngay và cũng lên tiếng ngay :

- Tại hạ đoán biết tôn giá muốn mượn chiêu để minh định xuất thân võ học của tại hạ. Vậy với cùng cách xuất chiêu này vạn nhất tại hạ dùng tam chiêu liên hoàn là Cuồng phong - Loạn Vũ và kết thúc là Trích Tinh Tảo Diệp thì tôn giá có tự tin thoát chăng?

Trang Hiển khựng lại :

- Vậy sao người không y lời xuất thủ? Phải chăng vì đã có nội lực uyên thâm vượt cả niên kỷ, khiến người ngại có thể thương hại đến ta?

Trương Khánh Long nhẹ lắc đầu :

- Tại hạ chỉ ngại những ngộ nhận không cần thiết, nào dám có ý xem thường bất luận ai, nhất là đối với tôn giá dù sao cũng có thân phận ngang hàng với nghĩa phụ?

Trang Hiển hòa hoãn trở lại :

- Nhưng người vẫn chưa xưng hô đúng lễ, ta muốn biết vì sao?

Trương Khánh Long bảo :

- Điều đó so tôn giá không nhần nại chờ đến lượt theo ý tại hạ vừa tỏ bày?

Trang Hiển miễn cưỡng ưng thuận :

- Được lắm, ta không tin người sẽ mãi thoái thác.

Được tại hạ chấp thuận, Trương Khánh Long liền nhẹ thở ra, sau đó vừa cười bí ẩn vừa thúc giục Đồng Khuê :

- Đồng đại giá có thể nói được chưa?

Tuy có phần chột dạ nhưng Đồng Khuê lâm trầm trập trầm cảnh nên vẫn thản nhiên vừa nhún vai vừa lên tiếng :

- Người có vẻ không tin lão phu? Cũng chẳng sao, vì kỳ thực điều lão phu sắp nói quả không can hệ đến Trương Thái Toàn. Nhưng đừng vội phản ứng, nhưng lão phu tin ít nhất ở đây cũng có một người dĩ nhiên có thể không kể đến Trương tiểu tử người, thế nào cũng quan tâm đến điều lão phu sắp nói.

Trương Khánh Long vẫn cười bí ẩn :

- Chỉ cần Đồng đại giá không quả quyết loại trừ tại hạ là được, nào hãy nói đi. Và chỉ cần khiến tại hạ quan tâm thì phần đền đáp Đồng đại giá là điều nhất định phải có.

Lão Đồng buông ngay một câu :

- Chuyện liên quan đến Thạch Lệ Hoa, người có thật sự muốn nghe chăng?

Trang Hiển giật mình :

- Đây là thất muội của Trang mô đích thực đã lâu cũng bất tin, vậy Đồng lão được tin thế nào?

Trương Khánh Long háng giọng :

- Xin tôn giá đừng quá nóng nảy, vì chính tại hạ cũng quan tâm và Đồng đại giá đây vẫn phải nói thôi.

Trang Hiến phản ứng lại :

- Người ngờ ta thật sự tin người quan tâm, nhất là thái độ mực vô tôn trưởng của người này giờ sao? Vậy tốt hơn thì...

Trương Khánh Long lạnh lùng ngắt lời :

- Sẽ tốt hơn nếu tôn giá cứ tiếp tục nhẫn nại, và cũng đừng quên tại hạ là người tác chủ ở đây. Há lẽ tôn giá không nhận thấy đã và đang để phí thời gian một cách vô ích?

Trang Hiến nuốt nhục chịu đựng :

- Được lắm, có cần ta đáp tạ vì được nhắc nhở chăng.

Trương Khánh Long nhún vai :

- Thế thì không cần, cho dù cũng có thể sẽ có lúc tự tôn giá nói lên lời đáp tạ, còn bây giờ xin phiền Đồng đại giá cứ tiếp tục cho. Tin tức nào liên quan đến Thạch Thất Cô của tại hạ mà tôn giá muốn nói?

Lão Đồng có dịp bộc lộ những kiến văn qua thái độ ắt chẳng ai biết rõ như lão :

- Cách đây hai năm, người tin chẳng, tuy cùng là nghĩa huynh nghĩa muội nhưng Thạch Lệ Hoa lại bị chính nghĩa huynh truy sát.

Phát hiện tại hạ chực có phản ứng, Trương Khánh Long lập tức xua tay và có cách hỏi lão Đồng khiến tại hạ hài lòng :

- Sao Đồng đại giá không nói vị nghĩa huynh đó là ai? Trừ phi chỉ là do đại giá bịa nên còn phải ngẫm nghĩ đắn đo?

Đồng lão cau mặt :

- Sao thấy người không có vẻ gì ngạc nhiên, hoàn toàn khác với thái độ của Trang Hiến? Hoặc giả đúng như dịp đó lão phu đã nghe, vì người đúng là đệ tử chân truyền của Lạc Nhữ An nên mọi mưu toan hãm hại Thạch Lệ Hoa là do hai sư đồ người đồng mưu tiến hành?

Trương Khánh Long cười lạt :

- Điều tại hạ muốn nghe là những gì do đại giá thu thập, thế nên đừng vội nêu mọi suy đoán chỉ xuất phát từ cảm nghĩ riêng của đại giá.

Đồng lão bước lùi lại, bật cười hô hô :

- Người càng ngăn cản lão phu càng có cảm nhận đã đoán đúng và hư thực thế nào hô hô... may còn có Trang Hiến là nghĩa huynh của Thạch Lệ Hoa ở đây, lão phu tin vẫn dễ dàng tìm được người đồng cảm. Là thế này...

Đồng lão chuyển mục quang qua Trang Hiến rồi nói tiếp :

- Ất họ Trang có biết Âm Dương nhị diệu? Chính bọn họ đã truy sát Thạch Lệ Hoa, đồng thời cũng tận tại lão phu nghe bọn chúng thú nhận thì mọi việc đều do Lạc Nhữ An chủ xướng, bảo bọn chúng thay họ Lạc bằng cách nào cũng được, miễn đưa kẻ nghịch đồ về cho họ Lạc. Và nghịch đồ ấy chẳng ai khác ngoài tiểu tử đang ở ngay trước mặt họ trang người.

Trang Hiến giật mình nhìn Trương Khánh Long :

- Người...

Trương Khánh Long tuy nhìn thấy nhưng chủ tâm bỏ mặc mọi thái độ lúc này của Trang Hiến, chỉ để chú mục vào một mình Đồng nhất ác mà thôi :

- Ý muốn nói Đồng đại giá lúc đó cũng hiện diện? Vậy đã xảy ra chuyện gì khi hành vi bất nghĩa và thập phần độc ác của Lạc Nhữ An đã vô tình bị đại giá đây phát giác?

Quan Ngọc hiểu ý Trương Khánh Long lập tức lên tiếng phụ họa :

- Câu công tử chủ nhân vừa hỏi thật xác đáng, vì hầu như ai cũng biết Trang chủ Lạc gia là nhân vật đố kỵ với mọi điều ác là thế nào, vậy thì để gì họ Lạc để lộ sơ hở, nhất là cho một nhân vật được mệnh danh là Nhất Ác đây có cơ hội nắm thóp?

Quyết không để Đồng lão có cơ hội nguy biến, Trương Khánh Long lạnh lùng để thêm :

- Trừ phi Đồng đại giá đây một là cũng dự phần, hai là vì một nguyên do nào đó khiến Lạc Nhữ An tỏ thái độ như không hề ngại bị Đồng đại giá phát hiện.

Đồng lão động nộ bất quát :

- Khi đó Âm Dương nhị diệu có đề xuất, bảo nếu được tiếp tay thì Lạc Nhữ An sẽ đáp tạ lão phu kim ngân ngàn lạng, thế nhưng lão phu nào phải hạng người dễ mua chuộc. Vậy người đừng mong dùng thủ đoạn gấp lửa bỏ tay người hầu chối bỏ mọi tội lỗi đã do hai sư đồ người đồng mưu thực hiện.

Trương Khánh Long chợt tủm tỉm cười :

- Vậy ai đã đoán Lạc Nhữ An vốn hẹp lượng, bình sinh chưa hề thu nhận truyền nhân thì nếu đột ngột bỗng có chuyện trái khoáy này xảy ra ắt họ Lạc có được lợi qua chuyện thu nhận chân truyền?

Đồng lão giật mình :

- Người ám chỉ điều gì?

Trương Khánh Long phá lên cười :

- Thật đáng thương cho Đồng lão đã bị Âm Dương nhị diệu lừa quá dễ dàng, vì lúc đó chính bản thân tại hạ cũng cùng náo loạn trong Thạch động cùng Thạch Thất Cô, thế nên biết rõ mọi việc diễn ra. Nhân đây cũng cho Đồng lão mở rộng tầm mắt, là tại hạ vì bị Lạc lão dối phó, lại được Thạch Thất Cô tình cờ xuất hiện cứu nguy nên Thạch Thất Cô lẫn tại hạ mới bị họ Lạc sai phái Âm Dương nhị diệu truy sát. Và nguyên nhân không do tại hạ là phản đồ mà trái lại chỉ vì mọi mưu toan của họ Lạc tình cờ được tại hạ phát hiện, rằng họ Lạc đã dùng Âm Dương nhị diệu cùng một nhân vật nữa chủ tâm mạo nhận là Bạch-Tang-Giả, tam-ngũ-lục thức của tại hạ, lão minh bạch chưa?

Lão Đồng lập tức vặc lại :

- Bọn Âm Dương nhị diệu có mạo nhận hay không thì lão phu chẳng cần biết, chỉ muốn hỏi người là vì sao họ Lạc phải thiên phương bách kế dối phó người, là điều dù một mình họ Lạc vẫn tha hồ hành động. Cần gì lôi kéo thêm những kẻ như Âm Dương nhị diệu.

Trương Khánh Long ung dung bảo :

- Bởi Đồng lão chỉ biết một mà vô khả đoán biết hai, sở dĩ họ Lạc hành động như thế là muốn tại hạ tin tưởng thổ lộ chỗ ẩn cư của Trương nghĩa phụ. Cũng nên biết, tại hạ vì tuân lệnh nghĩa phụ, chỉ thổ lộ khi nào qua họ Lạc tại hạ tìm đủ chư vị đệ muội từng một thời kết nghĩa cùng nghĩa phụ. Và Đồng lão thử nghĩ xem, với tại hạ chưa hề biết chư vị nghĩa thúc là ai, bất quá chỉ nghe nghĩa phụ nói về nhân dáng, thì với vẻ bề ngoài của Dương Diệu, liệu tại hạ có thể phân biệt được chẳng một khi tin và nghe họ Lạc đề quyết Dương Diệu chính là Trang ngũ thức của tại hạ?

Vi Yến Thảo liền chú mục vào Trang Hiển :

- Quả là điều không thể trách bởi Dương Diệu vẫn thường khoát y phục văn nhân và cũng tính khí nóng nảy có khác gì Trang lão đệ đây?

Trang Hiển lộ vẻ hoang mang và phân vân :

- Lạc Nhữ An dám giở thủ đoạn ấy thật sao?

Trương Khánh Long thở dài :

- Nào chỉ có thế, vì kể cả sau này, khi tại hạ đưa di cốt Thạch Thất Cô về, quyết an táng ở chỗ Thạch Thất Cô từng lưu ngụ, thì lại chạm trán với một nhân vật là Đoàn tứ thức của tại hạ, thế nên...

Trang Hiển chấn động :

- Sao? Thạch Lệ Hoa đã vong mạng thật sao? Hãy nói mau, ai là hung thủ?

Trương Khánh Long liếc nhìn lão Đồng :

- Tiến hành truy sát với ý đồ đuổi tận diệt tuyệt Thạch Thất Cô thì chỉ là Âm Dương nhị diệu, riêng phần Đồng đại giá đây thì...

Họ Đồng bật kêu :

- Đừng lôi lão phu vào, vì lão phu không hề dự phần.

Trương Khánh Long bảo :

- Sao không để tại hạ nói hết? Vì nhớ có nghe chính miệng đại giá nói với Âm Dương nhị diệu đại loại là hễ có mặt thì được dự phần. Hay tại hạ nghe lầm?

Lão Đồng áp ứng :

- Ấy là lão phu...

Trang Hiển gầm vang :

- Hay cho kẻ có mặt thì được dự phần, vậy thì hãy nhận phần này của lão, đỡ!

Ào...

Bị tấn công Đồng nhất ác lập tức tấn công lại :

- Họ Trang người thật hồ đồ, hay là người nghĩ lão sợ người? Vậy thì chưa chắc. Đỡ!

Vù...

Thấy đã có gia phong, mọi người vội lùi xa, nhân đó Đinh Song Tú huynh đệ cố tình tiến lại gần và thì thào trách Trương Khánh Long :

- Theo lời Trương huynh đệ từng kể thì cái chết của lệnh thất cô đầu liên quan đến lão Đồng?

- Không sai. Thế nên sẽ là phi lý nếu để xảy ra chuyện này.

Trương Khánh Long đành thở dài và giải thích cùng Đinh Song Tú huynh đệ :

- Đinh Nhất huynh nhớ chẳng sai. Bởi đệ chưa từng nói Thạch Thất Cô là do Nhất Ác sát hại, nhưng Đinh Nhị huynh cũng đừng ngầm hiểu đệ đang có mưu toan bắt minh khi vẫn để chuyện này xảy ra. Trái lại đệ có nỗi khổ tâm, vì cần minh bạch vị Trang ngũ thúc lần này là nhân vật như thế nào, thêm đó phải có ai đó cho lão Đồng một bài học.

Và biết đâu qua sự việc lần này, tại hạ có may mắn được thấu suốt thế nào là nguyên do khiến lão Lạc Nhữ An dù đã hai năm vẫn chưa đối phó lão Đồng gọi là sát nhân diệt khẩu?

Họ ngạc nhiên và vỡ lẽ :

- Dù đang phải đối phó nhiều việc, thế nên Trương huynh đệ vẫn dễ dàng nhận ra mỗ đúng là Đinh Nhị thật đáng thán phục.

- Đồng thời huynh đệ mỗ cũng hiểu và thông cảm Trương huynh đệ, bởi đã nhiều lần bị khốn đốn vì nghĩa thúc mạo nhận, thế nên không thể không đề phòng.

Trương Khánh Long cảm kích :

- Được chư vị thông cảm, tiểu đệ...

Chợt có tiếng Quan Ngọc bối rối kêu :

- Phía trước đang có nhiều thuyền giăng ngang chặn lối, phải làm sao để đừng xảy ra va chạm đây?

Vi Yến Thảo cũng kêu :

- Chính là Phi Kiếm bang, và thái độ này tuyệt nhiên không thân thiện.

Trương Khánh Long ngược mắt nhìn phía trước mũi thuyền và thất kinh khi nhận ra sự thể quả đúng như Quan Ngọc đang lo lắng, thế nên đến lượt Trương Khánh Long khẩn trương.

- Không thể nào kịp kiềm hãm giang thuyền đang lướt băng băng thế này, chư vị huynh trạo phu xin hãy mau mau cho thuyền ngoặt ngược, đồng thời cũng nên gọi những thuyền giăng trước mặt để kịp lui xa, nếu không...

Những trạo phu kỳ thực đều xuất thân Phi Kiếm bang bỗng đột ngột cùng nhau bỏ thuyền nhảy xuống sông, khiến mọi mệnh lệnh Trương Khánh Long đang thốt nửa chừng cũng ngừng tịt lại. Và thế là giang thuyền cứ theo đà lướt băng băng tiếp tục về phía trước, và nhất định là sẽ phải va chạm không chỉ một mà thật nhiều trong các giang thuyền đang cố tình giăng ngang cơ hồ kín khắp mặt sông.

Đinh Song Tú huynh đệ biến sắc :

- Cần phải suy nghĩ ngay cách ngoặt hãm giang thuyền lại, nếu không...
- Nhưng ngoặt hoặc hãm như thế nào là điều có ai trong chúng ta biết chăng?

Trương Khánh Long vội ứng tiếng :

- Tiểu đệ biết, nhưng phải cần nhiều người đủ lực hỗ trợ.

Và Trương Khánh Long tự chạy về phía cuối khoang thuyền khiến Đinh Song Tú huynh đệ, kể cả Quan Ngọc và Vi Yến Thảo cũng chạy theo.

Thấy vậy, Trương Khánh Long lập tức sắp đặt :

- Bẻ lái cho thuyền ngoặt ngược lại tuy cần sức lực nhưng phải tinh tế, Quan Ngọc cô nương có thể giúp mỗi việc này.

Đinh Song Tú kêu :

- Còn huynh đệ mỗi.

Trương Khánh Long phân phó :

- Phiên nhị vị nhân huynh đứng bên cạnh dùng công phu Thuận Thủy Thôi Châu phát cách không vào mặt nước, sao cho thuyền dù dễ dàng thuận ngoặt nhưng đứng quá độ ngọt, có thể làm thuyền lật.

Vi Yến Thảo cũng muốn góp sức :

- Phần lão phu thì như thế nào?

Trương Khánh Long phân vân :

- Nếu tại hạ đoán không lầm có thể Phi Kiếm bang chỉ muốn giăng dây kiềm chế và phong tỏa tứ phía. Vi tiền bối cứ tùy ý miễn đừng để xảy ra ngộ nhận, vì nếu cần thì cứ dùng Bát Bửu đao chặt đứt mọi sợi dây quảng lên, chủ yếu là đừng để họ đặt chúng ta vào tình thế bị động.

Vi Yến Thảo lập tức lấy đủ tám ngọn Bát Bửu đao ra :

- Có cần lão phu cho bọn Phi Kiếm bang ném chút lợi hại chăng? Nhưng thôi, hãy cứ tạm theo chủ ý của công tử vì để xảy ra đối đầu vào lúc này là bất lợi.

Vi Yến Thảo chạy đi, còn lại thì mọi người đều tuân theo cách xếp đặt của Trương Khánh Long, với Quan Ngọc được biết thế nào là phương cách bẻ lái thuyền, vừa phụ lực với Trương Khánh Long, Quan Ngọc vừa dò hỏi :

- Công tử chủ nhân rất am tường về dụng thuyền còn thủy công thì sao?

Trương Khánh Long há miệng định đáp chợt đổi ý và chuyển thành tiếng quát :

- Thuyền đã ngoặt tốt rồi, cũng đến lúc cần hãm chậm lại. Đinh Nhị huynh hãy để một mình Đinh Nhất huynh đảm nhận, thay vào đó hãy tiếp trợ Vi tiền bối. Phi Kiếm bang cơ hồ từ mọi phía đã cùng giăng dây lên, nhanh đi, chớ để họ lũ lượt xông lên thuyền chúng ta.

Theo đà của con thuyền bị ngoặt đột ngột, trận giao phong của Trang Hiển và Đồng nhất ác cũng bị tác động nên gián đoạn và lập tức khi phát hiện từ tứ phía đích thực đều bị người của Phi Kiếm bang dùng dây dài, một đầu có cột móc câu liêm, quăng tán loạn lên thuyền, đồng thời chỉ một mình Vi Yến Thảo - một trong Đinh Song Tú huynh đệ cũng vừa mới tiếp tay dù có sở trường vận dụng Bát Bửu đao nhanh và chuẩn xác vẫn khó đối phó xuể, Trang Hiển cùng Đồng Khuê chẳng ai bảo ai, bằng cách đối phó y hệt Vi Yến Thảo, liên tục quật đứt hoặc ném bỏ các đầu dây có cột móc câu liêm và vớt xuống mặt sông.

Và khi sự việc đang lúc diễn khai thì Trương Khánh Long bất đồ khấn trương hô hoán :

- Còn một thủ đoạn nữa cũng nên đề phòng, là họ có thể từ dưới đục thủng thuyền để hại chúng ta.

Ngờ đâu từ giữa thính không bỗng vang lên tràng cười thật lớn, đáp lại tiếng hô hoán của Trương Khánh Long :

- Đừng quá khẩn trương, hướng hồ ở đây như có cao nhân am tường thủy tính, người của bốn đường nào dám đục thủ đoạn ấu trĩ ấy vừa vô dụng vừa phí công. Ha ha...

Mọi người ngẩn mặt lên nhìn thì thấy cũng là lúc hiển hiện một nhân vật từ trên hạ thân xuống với tấm áo choàng màu đen phủ rộng, tạo thành một tư thức khinh công không chỉ ngoạn mục mà đầy uy lẫm.

Nhận ra nhân vật đó, Vi Yến Thảo là người nếu chẳng duy nhất thì cũng nhanh miệng nhất :

- Biển Bức Phi Thủy? Hóa ra người đã là Đường chủ Phi Thủy đường của Phi Kiếm bang?

Nhân vật nọ vẫn mãi kéo dài tràng cười khiến ai nấy càng thêm chú mục nhìn. Và tất cả cùng thất sắc khi bất ngờ nghe Quan Ngọc kêu oai oái :

- Chúng ta bị trúng kế rồi, tất cả mau đề phòng, đừng để bọn đã lẻn đến từ phía sau xuất kỳ bất ý gây phương hại.

Mọi người nhìn lại thì vỡ lẽ, hóa ra nhân vật Biển Bức Phi Thủy đã cố ý thi diễn khinh công ngoạn mục là để mọi người ngẩn nhìn tạo cho một bọn khác khoảng mười cao thủ lẻn lên thuyền từ phía sau.

Nhưng Biển Bức Phi Thủy liền lên tiếng :

- Chư vị chớ hốt hoảng, vì chủ ý của bốn Đường chủ là chỉ muốn thực lực sông phượng quân bình tịnh chưa có ác ý, nhất là mạo phạm đến chư vị như Vi lão hữu, Trang đại hiệp cùng Không Động phái Đinh Song Tú huynh đệ. Nhân đây xin cho hỏi thuyền do ai hãm ngoặt tột cùng lợi hại?

Nhận ra cục diện đã rơi vào tay người, Trương Khánh Long muốn đoạt lại đành lên tiếng :

- Liệu có đúng là Đường chủ các hạ tuyệt vô ác ý chẳng? Vậy hậu quả sẽ như thế nào nếu xảy ra va chạm giữa các thuyền?

Nhưng ngờ hỏi ngược lại là có cơ hội nắm lấy cục diện, ngờ đâu ngay khi Trương Khánh Long nói dứt lời thì có tiếng Đồng nhất ác giận dữ quát vang :

- Nếu muốn đối phó với lão phu thì bọn ngươi cứ đường đường chính chính xông cả lên, thay vì toan lén lút hạ thủ.

Quay nhìn trở lại thì ai cũng thấy lão Đồng nhất ác đang dần bị bọn mười người vừa lẻn lên thuyền vây chặt, cùng lúc đó Biển Bức Phi Thủy lại cười :

- Bất luận ai đắc tội với bốn bang thì đừng mong vô sự, và thiết nghĩ việc này chỉ can hệ mỗi lão Nhất Ác thật mong chư vị chớ nhúng tay vào.

Vậy là một lần nữa Trương Khánh Long nhận ra cục diện vẫn bị người thao túng. Quá bất phục, Trương Khánh Long bật quát :

- Dù Đồng lão là Nhất Ác, thì vẫn do Trương mô đây ngỏ lời mời. Hướng hồ lúc đắc tội Phi Kiếm bang Nhất Ác không hành sự ở đây, vậy nên chẳng xin nể mặt và chỉ ra tay khi nào Đồng lão rời thuyền?

Biển Bức Phi Thủy động dung, nhưng khi thoát nhìn liền cười vào mũi Trương Khánh Long :

- Thiếu hiệp là chủ nhân giang thuyền này? Cũng là tiểu tử họ Trương lần này bỗng đường quyết đối phó báo oán? Nếu vậy, hãy tự lo cho thân thì hơn thay vì tự chuốc thêm họa bằng hành vi không hề tự lượng sức, toan lấy trứng chọi đá. Ha ha...

Trương Khánh Long vùng hừ mũi và làm cho thân mình vụt biến mất.

Vù...

Diễn biến này khiến Biển Bức Phi Thủy hết cười, đồng thời còn bị biến sắc khi phát hiện chỉ một thoáng chốc Trương Khánh Long đã quay lại đối diện với cái hất hàm trích thượng :

- Tại hạ không phủ nhận là Trương Khánh Long, và cũng là chủ sở hữu giang thuyền này. Thế nên xin trình trọng lấy tư cách chủ nhân, một là mời Đồng đại giá lập tức ly khai giang thuyền, mọi chuyện hôm nay kể như kết thúc tại đây và hai là phiền Đường chủ các hạ sau đó hãy tự giải khai huyết đạo cho quý thuộc hạ đã do tại hạ sơ ý và lỡ tay chạm vào. Nào, hay là một lời của tại hạ chẳng được nhị vị để lót tai? Hoặc giả cổ tình xem nhẹ tư cách chủ nhân của tại hạ?

Đồng Khuê lập tức bật mình lao đi, vừa thi triển khinh công vừa quay lại xá về hướng Trương Khánh Long một lễ :

- Người là bậc hậu sinh đại khí phách khiến lão phu đây lần đầu bội phục.

Vù...

Biển Bức Phi Thủy cũng lúc này mới động thân, vừa thần tốc giải khai huyết đạo cho các thuộc hạ đã bị Trương Khánh Long điểm báo động, vừa hô hoán ra lệnh cho nhiều thuộc hạ khác vẫn chờ sẵn ở những thuyền xung quanh :

- Đứng để Đồng lão mượn thuyền đạp chân tiếp tục lao vào bờ, mau chặn lại, cần thiết cứ hạ thủ.

Nhưng Đồng Khuê đâu phải ngẫu nhiên mang danh Nhất Ác, vì không những lão có đủ các bản lĩnh xứng hợp mà còn thêm tâm địa thâm độc, sẵn sàng thủ ác bất kỳ lúc nào có cơ hội. Lão muốn từ giang thuyền lao vào bờ tất phải tìm chỗ đặt chân để đổi hơi hắt tiếp tục đề khí thi triển khinh công thượng thặng. Và không nơi nào dễ đặt chân cho bằng thuyền của Phi Kiếm bang hiện vẫn đang giăng kín mặt sông. Nhưng do đã có lệnh của Biển Bức Phi Thủy những cao thủ Phi Kiếm bang hề thấy Đồng lão sắp đặt chân chỗ nào liền ủa nhau chạy đến, hoặc không cho lão cơ hội đặt chân hoặc có thể nữa thì ra tay kết liễu lão. Ngờ đâu khi thấy mọi chỗ muốn đặt chân đều hiển hiện những nguy cơ ám tàng, Đồng lão bỗng giơ tay chộp cách không một lượt, lập tức có một cao thủ Phi Kiếm bang gào vang, còn thân hình tự bay vọt lên lao thẳng về phía Nhất Ác.

A...

Đồng lão không cần chộp vào tay, chỉ ung dung đặt chân lên thân hình nọ thế là có dịp đổi hơi để tiếp tục đề khí lao đi.

Chỉ sau vài lượt như vậy Đồng lão đặt chân vào bờ, lão bật cười hô hố...

- Biển Bức Phi Thủy hãy tính ba mạng đó với lão phu, mà không chừng sau câu chuyện ngày hôm nay, sẽ còn nhiều sinh mạng nữa của Phi Kiếm bang thế nào cũng bị lão phu tha hồ kết liễu. Hô hô...

Biển Bức Phi Thủy phần nộ, lập tức cùng các thuộc hạ vừa được giải khai huyết đạo tiến hành vây kín Trương Khánh Long :

- Người đã trợ trụ vì ngược, tiếp tay lão Đồng người đừng mong thoát, tiến lên.

Trương Khánh Long cười khẩy :

- Dám không? Vì nếu lần này để tại hạ điểm vào tử huyết thì hậu quả sao đây?

Những thuộc hạ của Phi Kiếm bang lập tức chẹn lòng đình bộ.

Nhân đó Trương Khánh Long nói tiếp :

- Ở đây ai cũng thấy cách cư xử của tại hạ hoàn toàn hợp lý, kỳ dư mọi hành động do Đồng lão thực hiện một là vì quý thuộc hạ bản lĩnh quá kém, hai là chỉ duy nhất một mình Đồng lão gánh chịu trách nhiệm. Đường chủ các hạ nên ân oán phân minh thay vì mãi có thái độ toan một tay che kín bầu trời, không ổn đâu, nhất là đối với Phi Kiếm bang chưa đến nỗi tạo định kiến cho tại hạ.

Biển Bức Phi Thủy cười lạt :

- Người đừng mong tự phụ quang minh, trừ phi hãy cùng bốn Đường chủ giao đấu, trả lại công bằng cho cái chết bất minh của Lục lão bản đã do người gây ra ba năm trước.

Trương Khánh Long bảo :

- Tại hạ không phải là hung thủ sát hại Lục lão bản đâu, và điều này chỉ có Lục Quyền biết, nhất là về việc ba năm trước tại hạ hãy còn là một đứa bé chẳng hề am hiểu võ công. Lục Quyền đâu?

Biển Bức Phi Thủy bật cười :

- Hóa ra người ngại, chẳng dám cùng bốn Đường chủ giao đấu. Vậy đừng tự phụ quang minh và ngay hôm nay cũng đừng mong thoát chết ở quãng sông này. Ha ha...

Trương Khánh Long bỗng gọi Quan Ngọc :

- Mỗ vẫn nhớ từng nhắc Quan cô nương luôn mang theo văn phòng tứ bảo, có chăng?

Quan Ngọc ứng tiếng kinh ngạc :

- Quan Ngọc có mang theo, nhưng để làm gì, công tử chủ nhân?

Trương Khánh Long lạnh giọng ra lệnh :

- Hãy mau thảo một Sinh Tử Chi Ước, viết rõ Biển Bức Phi Thủy bất chấp hắc bạch, cứ khăng khăng nhục mạ và quyết cùng mỗ giao đấu sau đó cùng thỉnh Biển Bức Phi Thủy điểm chỉ vào làm bằng, chứng tỏ chuyện sinh tử trong lúc giao đấu là điều khó lường. Mọi hậu quả xảy ra là tự thân hứng chịu, hầu tránh mọi phiền toái sau này bất kể là từ phía nào.

Quan Ngọc giật mình :

- Có cần như thế chẳng vì xưa nay trên giang hồ hầu như chưa một ai hành động như thế này?

Trương Khánh Long vẫn lạnh giọng :

- Rất cần, vì một là cho Đường chủ các hạ đây biết Trương Khánh Long mỗ quyết không ngại việc giao đấu và hai là cần minh chứng nhất là cho Phi Kiếm bang thấy không phải mỗ chủ ý đắc tội mà trái lại chỉ mong muốn được hóa giải càng rõ càng tốt các ngộ nhận từng xảy ra, Đường chủ các hạ thừa nhận chứ?

Trang Hiển bỗng lên tiếng :

- Trang mỗ có thể nói một câu, là nếu sự việc chỉ liên quan đến cái chết được cho là bất minh của nhân vật Lục lão bản nào đó, còn có cả Lục Quyền phần nào biết rõ sự thật thì sao các hạ không cho gọi Lục Quyền đến?

Biển Bức Phi Thủy không bỏ lỡ cơ hội lập tức gạt đầu :

- Được, Lục Quyền cũng là thủ hạ bốn đường, để xem khi hội diện Trương tiểu tử người sẽ đối phó như thế nào? Hừ.

Trương Khánh Long cười lạt :

- Tại hạ đã có ý xưng ngoại hiệu Bất Minh Phi Quân Tử nhất định không thể để bằng hữu thất vọng.

Và đang lúc chờ Biển Bức Phi Thủy cho gọi Lục Quyền đến, Bất Bửu Dao Vi Yến Thảo bất chợt phụ nhĩ thì thảo hồi Trương Khánh Long :

- Sau khi xong việc, cũng trên thuyền này, công tử có ưng thuận để lão phu tùy tiện kết liễu một đoạn ân oán cùng thù nhân chăng?

Trương Khánh Long ngạc nhiên :

- Là ám chỉ Biển Bức Phi Thủy chăng? Vậy sao ở đối phương chẳng thấy có dấu hiệu gì nhận ra Vi tiền bối?
Vi Yến Thảo chép miệng :

- Chỉ cần công tử ưng thuận là đủ, mọi ả tình sau đó công tử tự khắc minh bạch.

Trương Khánh Long đánh đáp ứng :

- Nhưng văn bối buộc phải đứng ngoài được chăng?

Vi Yến Thảo mỉm cười hài lòng :

- Bấy nhiêu đó cũng đủ để lão phu có lời đáp tạ rồi, vậy lão phu xin chờ.

Quan Ngọc để ý thấy nên tìm cách dò hỏi Trương Khánh Long :

- Điều gì khiến Vi tiền bối cứ tươi nét mặt?

Trương Khánh Long phì cười :

- Vẫn còn một tấn tuồng hay thế nào cũng xảy ra, sao Quan Ngọc cô nương không nhẫn nại chờ xem vì kể cả mổ cũng chưa rõ lắm đây là tấn tuồng gì?

Quan Ngọc không thỏa mãn toan hỏi nữa, thì nghe có tiếng Đinh Song Tú huynh đệ lần lượt kêu :

- Đến rồi.

- Lục Quyền là y ư?

Trương Khánh Long cùng Quan Ngọc quay lại vừa vặn thấy Biển Bức Phi Thủy đang đưa một nhân vật có thân hình béo phì về thừa mứa bước lên thuyền.

Tuy béo phì nhưng cử chỉ của Lục Quyền vẫn hoạt bát linh lợi, y lập tức nhìn quanh sau đó thì dừng mục quang ở Trương Khánh Long :

- Tuy trông chẳng giống lắm phần do y phục phần do thời gian đã ngoài ba năm, Nhưng Lục mỗ vẫn cảm nhận người chính là đứa bé năm xưa.

Trương Khánh Long cười cười :

- Phần tại hạ thì vẫn dễ dàng nhận ra Lục nhân huynh dù đã nhiều thay đổi, vì phát tài nên cũng phát tướng chăng?

Lục Quyền lập tức phản ứng :

- Đúng là người, ta nhận ra rồi, hãy mau đèn mạng cho phụ thân ta.

Biển Bức Phi Thủy dù đắc ý nhưng vẫn ngăn Lục Quyền lại :

- Chớ hồ đồ, vì tiểu tử thân thủ hiện nay rất lợi hại. Hãy để bốn Đường chủ xử lý việc này.

Trương Khánh Long chột bảo :

- Đừng vội, vì tại hạ luôn sẵn sàng phó giao sinh mạng nếu sau vài câu chất vấn và Lục nhân huynh đây vẫn đề quyết tại hạ là hung thủ sát hại Lục lão bản, thân phụ của Lục nhân huynh.

Lục Quyền hậm hực quát :

- Người định chối tội với mỗi một nguyên do là khi đó chẳng có ai mục kích ư? Không dễ như thế đâu. Vì trên thuyền lúc đó ngoài phụ thân ta chỉ còn có người và lão họ Trương được người gọi là đại bá phụ. Lão Trương khi ấy thì thương tích nghiêm trọng hiển nhiên không thể ra tay vậy hung thủ là ai ngoài tiểu tử người?

Trương Khánh Long lại cười cười :

- Vậy lúc đó lục nhân huynh ở đâu? Sao có thể an tâm để một mình lệnh tôn trên thuyền cùng tại hạ và nhân vật được tại hạ gọi là đại bá phụ.

Lục Quyền càng hậm hực :

- Cho đến nay ta vẫn hận là chẳng kịp đưa thuyền đến gần, dù đã rắp tâm đuổi theo. Huống hồ đối với hai phụ tử ta lúc đó mà nói thì lão Trương là ân nhân cứu mạng của phụ thân ta trước kia, phần người chỉ là một tiểu oa nhi chưa đủ tuổi lớn, đâu thể ngờ với một già một trẻ bạc nhược như vậy lại có lúc trở thành mối họa diệt thân khiến phụ thân ta vong mạng.

Trương Khánh Long cười thành tiếng :

- Nhưng tại sao Lục nhân huynh lại rắp tâm dùng thuyền đuổi theo? Vì tại hạ vẫn nhớ, trước đó chính lệnh tôn đã hạ lệnh và chẳng ưng thuận cho bất kỳ ai bám theo, tại sao vậy?

Sự việc đang dần sáng tỏ và có vẻ nghiêng phần lợi về phía kẻ tinh khôn hơn chính là Trương Khánh Long. Biển Bức Phi Thủy vì cũng nhận ra điều đó nên tìm cách xen vào :

- Người định dẫn câu chuyện đi đâu? Sao không nghe nhắc gì đến cái chết của Lục lão bản là nguyên nhân đưa đến cục diện hôm nay?

Trương Khánh Long liền nghiêm mặt :

- Đa tạ vì được Đường chủ các hạ nhắc nhở, và tại hạ chỉ chất vấn một câu nữa thôi liên quan đến tử trạng củ Lục lão bản. Vậy lục nhân huynh hãy mau nói cho mọi người biết lệnh tôn đã chết bất minh như thế nào?

Lục Quyền sa lệ :

- Người còn dám nhắc nữa ư, sau khi đã hạ độc khiến phụ thân ta á khẩu phong hầu, tứ chi bất động, dù am tường thủy tính vẫn cam tử nạn, suýt nữa thì biến thành mồi cho hàng vạn lũ cá dưới sông? Sao người nhẫn tâm hãm hại trong khi phụ thân ta chỉ vì thiện ý nên quyết một mình dong thuyền đưa người và lão họ Trương đến một nơi nấu thân nào đó ta không hề biết?

Trương Khánh Long cau mặt :

- Lục nhân huynh đề quyết lệnh tiên tôn thoát tiên đã bị trúng độc? Chất độc gì?

Lục Quyền tức tức toan đáp chợt nghe Biển Bức Phi Thủy hậm hực quát vang :

- Lục Quyền người mau mau lùi lại, còn Trương Khánh Long người thì đừng mong gỡ trò hầu phủ nhận tội đã hạ độc thủ khiến Lục lão bản sau đó vong mạng vì không thể tự mình bơi vào bờ dù bản thân rất am tường thủy tính. Hãy mau giao phó sinh mạng nếu người thật sự là hạng biết giữ lời.

Trương Khánh Long chợt nhìn quanh :

- Có phải Vi thiết bồng từng nói nghĩa phụ của tại hạ chuyên hành hiệp nên đã là ân nhân cứu mạng của vô số người? Thế còn Trang tôn giá thì sao? Nếu đích thực là nghĩa đệ của Trương nghĩa phụ thì liệu tôn giá tin chẳng phụ thân của Lục Quyền cũng từng được đại ca của tôn giá cứu mạng? Và mọi người nghĩ gì khi nghe từ miệng Lục Quyền một lời thừa nhận là đã rắp tâm dùng thuyền đuổi theo bất chấp nghiêm lệnh đã có trước đó từ chính phụ thân y?

Đinh Song Tú huynh đệ lần lượt lên tiếng :

- Trong chuyện này nhất định còn nhiều ẩn tình.

- Và không loại trừ có thể còn có một dự mưu được sắp đặt sẵn từ cả hai phụ tử họ Lục.

Trương Khánh Long lập tức gật đầu :

- Đúng như vậy, và để ngắn gọn tại hạ chỉ xin nói thế này, là điều lẽ ra đã được Lục Quyền tự miệng nói ra nếu như không bị Biển Bức Phi Thủy các hạ đẩy lúc này cố tình ngăn cản. Rằng chất độc khiến dẫn đến tử vong của Lục lão bản được xuất phát từ một đoạn Thiết bồng rồng ruột, và chủ sở hữu của đoạn Thiết bồng đó chính là...

Trang Hiến kêu lên :

- Ta nhớ rồi. Có một nhân vật tự xưng là Hùng Thiết Chỉ kỳ thực đây là nhờ một đoạn Thiết bổng thay cho vũ khí, với nhiều ngọn phi châm được tẩm độc luôn được giấu sẵn bên trong. Chỉ sau này khi được Trương đại ca ngẫu nhiên cứu mạng, vì cảm kích nhân vật đó mới nguyện hứa sẽ chẳng bao giờ dùng lại loại vũ khí vừa độc hại vừa hạ lưu đó nữa.

Lục Quyền cũng kêu :

- Chính phụ thân mỗ cũng giữ lời và kỳ thực chẳng hề dùng đến đoạn Thiết bổng đó nữa, ngờ đâu cũng chính loại độc ấy hại chết gia phụ.

Nhân cơ hội Trương Khánh Long vội hỏi Lục Quyền :

- Vậy Lục nhân huynh có nghĩ đây là lệnh tôn gặp nhân quả báo ứng chăng?

Lục Quyền thét vang :

- Đừng nói chuyện đó với ta, vì lẽ ra tất cả đã yên ổn nếu như phụ thân ta cứ tuân theo mệnh lệnh, vừa phát hiện bọn người khả nghi là ra tay ngay thay vì phí công, bởi quyết khám phá mọi bí ẩn của lão Trương nên mới chuốc hậu quả.

Biển Bức Phi Thủy không thể nào kịp bùm miệng Lục Quyền đành quát át đi ngay khi Lục Quyền vừa dứt tiếng :

- Hóa ra hai phụ tử người quả thật từng có ác ý quyết mưu hại chính nhân vật từng là ân công cứu phụ thân người. Hành ác đắc ác, vậy còn muốn báo thù nữa sao? Hãy mau rút khỏi mắt ta.

Và quay lại Biển Bức Phi Thủy thì lễ tạ lỗi Trương Khánh Long :

- Nay sự việc đã phơi bày, thật mong Trương thiếu hiệp bỏ qua vì bổn Đường chủ hồ đồ suýt nữa gây nhiều khó khăn cho thiếu hiệp, tất cả hãy mau lui.

Trang Hiến quát ngăn lại :

- Chờ đã nhất là họ Lục kia, vì ta muốn nghe người giải thích rõ tại sao đang tâm toan lấy oán báo đức đối với Trương đại ca, quả thật từng có ân cứu mạng phụ thân người?

Nhưng Trương Khánh Long bỗng xua tay :

- Mong Trang tôn giá nể mặt, vì dù gì tại hạ vẫn nghiêm nhiên có tư cách tác chủ mọi việc.

Đoạn quay qua Biển Bức Phi Thủy, Trương Khánh Long nói :

- Tại hạ có thể hiểu từ nay mọi ngộ nhận đều xóa tan? Nếu vậy, Đường chủ các hạ liệu có hứng thú chẳng vì chuyến đi này tại hạ có chủ đích muốn quay lại chỗ nghỉa phụ từng nấu thân, cũng là điều đang khiến Lục Quyền nghi vấn, bảo vẫn chưa biết đây là chỗ nào?

Biển Bức Phi Thủy gượng cười :

- Ý của Trương thiếu hiệp muốn có mỗ đồng hành sao? Là thật tâm chăng?

Trương Khánh Long mỉm cười :

- Các hạ nên tin là thật, vì nếu may mắn có các hạ đồng hành, tại hạ tự tin suốt chuyến thủy trình ắt không gặp bất kỳ phiền toái nào tương tự. Nhược bằng các hạ e ngại tại hạ cũng không miễn cưỡng.

Biển Bức Phi Thủy vội khước từ :

- Mỗ khó chấp nhận một khi chưa được lệnh, nếu tự ý ly khai nhiệm sở thì tội càng tăng. Thôi thì đành để Trương thiếu hiệp thất vọng vậy.

Trương Khánh Long liền lui lại :

- Nhưng các hạ chưa thể đi ngay, vì Vi tiền bối đây như đang có điều cần nói với các hạ.

Vi Yến Thảo lập tức bước tới.

11. Trên Hán Giang Đối Phó Phi Kiếm-hồi Cổ Gia Tương Hội Quái Nhân

Bỗng vang lên tiếng Đinh Song Tú huynh đệ lần lượt suýt xoa khen :

- Hảo công phu.
- Nhất định là Nhất Vĩ Độ Giang, một trong bảy hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm.

Lập tức hiểu Đinh Song Tú huynh đệ đang ám chỉ điều gì, mọi người chẳng ai bảo ai đều hướng mắt nhìn ra dòng sông và dĩ nhiên cũng nhìn thấy một tăng nhân đang thi triển khinh công thượng thừa, ắt xuất phát từ bờ và đang ung dung lướt trên sóng nước nhằm tiến đến giang thuyền.

Trang Hiến kêu kinh ngạc :

- Là Liễu Trần đại sư, há lẽ vì cũng muốn đưa tin về Trương đại ca một cao tăng như Liễu Trần vội lặn lội đến đây?

Quan Ngọc chợt cười khẩy :

- Vĩ tất xứng với hai chữ cao nhân, một là tuyệt kỹ đang vận dụng chỉ là học đòi theo công phu Nhất Vĩ Độ Giang, kỳ thực ở dưới chân luôn có sẵn hai túi khí, tuy nhỏ nhưng vẫn đủ đặt chân lướt tiếp, nếu là cao tăng đâu động lòng phàm, đến độ chỉ vì ngàn vàng quyết mạo hiểm dùng túi khí độ giang vượt quãng sông rộng?

Vi Yến Thảo cũng phụ họa :

- Quan Ngọc cô nương thật tinh mắt, vậy để xem Liễu Trần dùng cách gì vứt bỏ hai túi khí dưới chân? Hay là vẫn lộ liễu để nguyên như vậy và đặt chân lên thuyền?

Tăng nhân nọ không biết có nghe hay không nhưng lên thuyền vẫn bình thản gỡ bỏ và cất hai túi khí vào bọc áo, miệng thản nhiên lên tiếng :

- Bần tăng biết đã tự bêu xấu, A di đà Phật, nhưng vì thượng lệnh bất khả tuân, thế nên xin cho bần tăng mạo muội hỏi, sở hữu của chủ thuyền này là một tiểu thí chủ từng cùng bần tăng có một độ cơ duyên hội ngộ?

Trương Khánh Long tự tiến lên và vui vẻ cười :

- Đại sư vẫn an khang? Thật mừng về điều đó, nhất là vì thấy đại sư vẫn nhớ tại hạ dù sự việc đã trải qua ngoài hai năm.

Liễu Trần nhìn ngắm Trương Khánh Long :

- Đã cao lớn và thật sự thành nhân như thế này rồi sao? A di đà Phật, điều này chứng tỏ Lạc nhị thúc của thí chủ cũng không ít vất vả cực khổ và dường như còn tận lực thành toàn cho thí chủ, ắt Lạc thí chủ cũng cùng hiện diện? Có thể cho bần tăng gặp mặt được chăng?

Trương Khánh Long lắc đầu và thu nụ cười về :

- Thật đáng tiếc, và vì Lạc Nhữ An, nhân vật từng được tại hạ kính trọng xem là nhị nghĩa thúc, hiện không có mặt ở đây nên nếu chủ ý của đại sư chỉ có thế thì quả là một phen uống công.

Liễu Trần kinh ngạc, đồng thời cũng đảo mắt nhìn khắp mọi người và tìm khắp thuyền :

- Xin miễn thứ nếu bần tăng có tỏ thái độ chẳng tin, tuy nhiên qua khẩu ngữ của thí chủ thì phải chăng đối với Lạc nhị thúc đã xảy ra những mâu thuẫn hoặc hiểu lầm nào đó?

Trương Khánh Long nhẹ lắc đầu :

- Dù có hay không thì đó vẫn là tư sự của tại hạ và Lạc Nhữ An. Chỉ xin hỏi đại sư có còn gì chỉ giáo nữa không? Vì như đại sư nhìn thấy, ở đây đã thành chỗ thị phi không thuận tiện lắm cho những ai quyết lánh xa cõi hồng trần.

Liễu Trần vụt nghiêm mặt :

- Có vẻ như thí chủ không tán thành sự có mặt của bản tăng, thậm chí cũng không mấy thiện ý với tệ tự Thiếu Lâm phái? Nếu vậy bản tăng chỉ mạo muội hỏi một câu nữa thôi, sau khi thỏa nguyện ắt lập tức ly khai quay về.

Trương Khánh Long bật cười :

- Sao lại ngộ nhận cổ tình gán một định kiến như vậy đối với tại hạ chỉ tỏ ra thành tâm lo cho sự an nguy của đại sư? Dù vậy, nếu điều đại sư toan hỏi về hạ lạc của Lạc Nhữ An thì thú thật tại hạ cũng đang mong được tỏ tường. Và giả như đại sư có một chút manh mối nào dù nhỏ, tại hạ cũng cam nguyện đáp tạ ngàn vàng để đổi lấy thông tin đó. Đại sư nghĩ sao?

Liễu Trần thoáng đỏ mặt :

- A di đà Phật, bản tăng là người của Phật, kim ngân tài vật đều là vật ngoại thân, nếu là đùa thì sao thí chủ nỡ tâm dùng điều đó để đùa với kẻ đã xuất gia. Nhưng tiếc thay điều bản tăng muốn hỏi chỉ liên quan đến lệnh nghĩa phụ Trương Thái Toàn đại hiệp mà thôi.

Trương Khánh Long kinh ngạc :

- Ý muốn nói chỉ vì dụng ý này đại sư lên thuyền thoát tiên để tìm và hỏi ở Lạc Nhữ An? Nhưng vì không toại nguyện sẵn thấy tại hạ ở đây, là kẻ đại sư tin chắc chính là nghĩa tử của Trương đại hiệp, nhờ đã tự một lần kiểm định đạo trước, thế nên đại sư vẫn muốn hỏi về nghĩa phụ? Tuy nhiên, chính tại hạ cũng đang cần những thông tin tương tự, vậy nên hiểu như thế nào đây, là đại sư sẵn lòng đền đáp ngàn vàng để đổi thông tin từ chính tại hạ chăng? Thật thất lễ vì tại hạ không biết đại sư cũng là đại phú gia.

Liễu Trần thêm đỏ mặt nhưng do công phu thâm hậu, định lực cao cường kịp trấn định tâm thần nên nghiêm giọng hỏi :

- Thoạt tiên bản tăng muốn nghe từ miệng thí chủ một lời thừa nhận, là phải chăng giữa bản tăng và thí chủ chỉ gặp nhau lần này là lần thứ hai?

Trương Khánh Long cũng nghiêm giọng :

- Đại sư hãy giải thích rõ hơn xem sao?

Liễu Trần nói :

- Theo bản tăng nhớ thì đây đã là lần thứ ba, lần trước tiên thì xin khoan nói đến, riêng lần thứ hai thì nhờ Lạc thí chủ ưu ái chấp nhận, bản tăng cùng thí chủ quá chiêu qua đó mới tỏ tường thí chủ là do lệnh nghĩa phụ Trương Thái Toàn đại hiệp thu nhận và truyền thụ công phu Tảo Diệp, đích thực lần này là lần thứ ba.

Trang Hiểu bỗng cất tiếng xen vào :

- Trương Khánh Long nhờ những gì vừa xảy ra, nhất là được Liễu Trần đại sư đây minh định, Trang Hiểu ta không thể không thừa nhận quả thật người là nghĩa tử của Trương đại ca. Và ta tuy còn một vài nghi vấn nhưng điều đó hãy tạm gác lại, bằng vào hành vi tỏ ra quá quan tâm đến Trương đại ca của Liễu Trần đại sư, sao người không thẳng thắn hỏi lại cho rõ? Nhược bằng có phần e ngại thì đừng lo vì còn có ta ở đây.

Trương Khánh Long chỉ tỏ ra cảm kích bằng cách gật nhẹ đầu dành cho Trang Hiểu, còn kỳ dư thì vẫn tiếp tục ung dung đối thoại với Liễu Trần đại sư :

- Nếu tại hạ không phủ nhận quả thật còn một lần hội diện trước đó nữa chuẩn xác là vừa tròn một năm thì đâu là dụng ý của đại sư khi đề cập đến chuyện này?

Liễu Trần thổ hất ra :

- Chúng tỏ bản tăng đã nhớ đúng. Vậy cho hỏi, A di đà Phật, vì lần đó bản tăng thấy thí chủ từ thượng nguồn dùng thuyền nhỏ lướt xuôi về, nên phải chăng cũng lần đó thí chủ đã tình cờ phát hiện thậm chí còn cứu mạng một tăng nhân chính là Liễu Vũ, sư huynh của bản tăng?

Trương Khánh Long hỏi ngược lại :

- Nếu đại sư đã tận mục sở thị thì hà tất hỏi làm gì, sao không nói rõ luôn dụng ý của đại sư?

Liều Trần ngập ngừng :

- Đáng tiếc là bản tăng không tận mục sở thị nên không thể quả quyết, nhưng sao thí chủ không đáp, cứ cố tình hỏi ngược lại bản tăng?

Trương Khánh Long bảo :

- Tại hạ chỉ có thể đáp ứng thế này, là tuy từng cứu mạng một nhân vật cũng ngay trên dòng Hán giang này nhưng nhân vật đó không hề là Liều Vũ đại sư, trái lại chỉ là người sau đó đã thu nhận tại hạ làm nghĩa tử. Và lời tại hạ nói hiện có người sẵn sàng làm chứng.

Liều Trần hoài nghi :

- Có nhân chứng? Ai?

Trương Khánh Long đảo mắt tìm và đành hỏi Biển Bức Phi Thủy đường chủ Phi Thủy đường Phi Kiếm bang :

- Tại hạ cần một người, Lục Quyền đâu?

Biển Bức Phi Thủy cười cười :

- Bồn Đường chủ biết ngay thế nào Trương thiếu hiệp cũng nói nhân chứng chính là Lục Quyền, y đã bị đưa đi, đương nhiên sẽ bị phát lạc và xử trị sau những gì y vừa gây ra. Tuy nhiên may thay lúc đó bồn Đường chủ có nghe y tường tận bẩm báo, vậy nếu cần, tự bồn Đường chủ nguyện đứng ra làm nhân chứng cho thiếu hiệp.

Trương Khánh Long thoáng bối rối, nhưng lập tức trấn định và nêu từng nghi vấn một cho Biển Bức Phi Thủy :

- Là thế này, nhân vật được tại hạ cứu mạng vào thời điểm đó, quả thật Lục lão bản vừa nhìn thấy lập tức kêu rõ là họ Trương. Các hạ nhất định cũng được bẩm báo tình tiết này?

Biển Bức Phi Thủy thoáng cau mặt :

- Để bồn Đường chủ cố nhớ lại đã.

Trương Khánh Long hỏi tiếp :

- Kể cả trước đó, kể cả lúc được Lục Quyền cứu và đưa từ dưới sông lên, nhân vật ấy vì tự xưng ở họ Trương nên lập tức nghe Lục Quyền bảo, há lẽ lại trùng hợp với nhân vật khác cũng ở họ Trương và từng được Lục Quyền gọi là Trương ân công. Các hạ lẽ nào không biết?

Biển Bức Phi Thủy như chủ tâm làm Trương Khánh Long sốt ruột :

- Về điều này thì... thì...

- Các hạ hãy nghe nữa đây, vì giữa tại hạ và nhân vật ấy vì ngẫu nhiên cùng họ Trương nên lúc bị Lục Quyền cất vắn, tại hạ đành nhận bừa gọi nhân vật ấy là đại bá phụ. Và có lẽ cũng vì điều ngẫu nhiên đó, ngỡ lộng giả thành chân. Sau này chính nhân vật ấy vì cảm thương nên thu nhận tại hạ làm nghĩa tử. Vậy tại hạ quả quyết thế nào các hạ cũng được nghe Lục Quyền bẩm báo về cách xưng hô đại bá phụ đã do tại hạ gọi nhân vật ấy, đúng chẳng?

Biển Bức Phi Thủy bật cười :

- Quả nhiên có chuyện đó. Tuy nhiên hãy còn một điều bồn Đường chủ cũng nghe Lục Quyền tường bẩm là nhân vật đại bá phụ của thiếu hiệp lúc đó tuy không vận tăng phục nhưng ngẫu nhiên có cái đầu tịnh không một cọng tóc, tương tự Liều Trần đại sư vậy. Về điều này bồn Đường chủ lập thế không hề thêm bớt.

Mọi người nghe đến đây đều chấn động, càng bán tín bán nghi về điều Liều Trần đại sư như có phần ám chỉ, rằng Trương Thái Toàn cũng có thể là một tăng nhân mang pháp danh Liều Vũ. Vì thế mọi người đều nhìn và chờ đợi sự phản ứng của Trương Khánh Long.

Ngờ đâu Trương Khánh Long bỗng phì cười :

- Quả là có chuyện này. Nhưng khi nghe tại hạ hỏi, Trương nghĩa phụ lại giải thích chỉ là do đột ngột bị chốc đầu. Huống hồ đối với tại hạ mà nói, Trương nghĩa phụ vẫn luôn tự nhận bản thân là Nhất Chương Chấn Tứ Ma Trương Thái Toàn với công phu thành danh đã truyền thụ cho tại hạ là Tảo Diệp thập nhị chương. Kỳ dư người không lời nào đề cập đến phái Thiếu Lâm, cũng chẳng hề mảy may chỉ điểm cho tại hạ sở học Thiếu Lâm phái. Và điều này rõ nhất chẳng ai khác ngoài Liễu Trần đại sư, vậy nói đi, khi được Lạc Nhữ An ưng thuận rồi cùng tại hạ giao chiêu, đại sư có phát hiện tại hạ có mảy may nào am hiểu sở học Thiếu Lâm phái chăng?

Liễu Trần dù bối rối vẫn thừa nhận :

- Nhưng cũng có thể do lệnh nghĩa phụ tuân giữ nghiêm quy nên dù muốn cũng chẳng dám chỉ điểm công phu đệ phái cho thí chủ?

Trương Khánh Long gạt ngang :

- Vậy thì cần tìm cho kỳ được tung tích của Trương nghĩa phụ, phần tại hạ là tìm để mong báo đáp thâm tình, đại sư có thể cùng đi hầu tự minh bạch điều vẫn nghi nan chăng?

Liễu Trần ngạc nhiên :

- Thí chủ ưng thuận cho bản tăng đồng hành? Và có phải đang đi đến nơi lệnh nghĩa phụ từng ẩn nư? A di đà Phật, vậy bản tăng không khách sáo, dù vẫn cảm nhận thí chủ hầu như không chưa hề có thiện cảm nhất là với đề xuất này.

Trương Khánh Long bật cười :

- Kể cả Đường chủ Phi Thủy đường cũng được tại hạ ngỏ lời mời. Và mọi người ở đây sẽ cho đại sư minh bạch có phải tại hạ vẫn luôn thật tâm hay không? Vì tiền bối thấy sao?

Vi Yến Thảo phụ họa và nói thêm :

- Tuy chỉ biết Trương công tử từ hôm qua đến nay nhưng lão phu vẫn thừa nhận mọi hành xử của công tử đều quang minh lỗi lạc. Nhân đây lão phu cũng xin rút lại điều đã đề xuất, tạm gác lại mọi đối thoại lẽ ra nên có giữa lão phu cùng Đường chủ Phi Thủy đường. Vì thiết nghĩ chuyến thủy trình này là do công tử chủ xướng sẽ bất tiện nếu thêm phiền toái cho công tử.

Trương Khánh Long đáp tạ :

- Vì tiền bối nói thế này thì dù áy náy vẫn bối vẫn muôn phần cảm kích. Vậy không miễn cưỡng Biển Bức Phi Thủy các hạ nữa, cũng xin khai lộ, nhượng lối cho thuyền tại hạ tiếp tục thủy trình.

Biển Bức Phi Thủy sau một loạt liếc nhìn Vi Yến Thảo mới chịu nói lời cáo biệt :

- Trương thiếu hiệp đã đại lượng bỏ qua, để đáp lại nếu thiếu hiệp vẫn cần, bổn Đường chủ lập tức sai phái thuộc hạ, tiếp tục phục dịch đảm nhận trở lại nhiệm vụ trợ phụ để chuyến thủy trình được thuận lợi, xin cáo từ.

Trương Khánh Long đáp ứng ngay :

- Vậy thì phiền Đường chủ giúp cho, không tiền.

Quan Ngọc cau mặt nhìn theo Biển Bức Phi Thủy đang phi thân lao vọt đi.

- Vậy là dù vắng mặt, mọi hành tung của chúng ta đều được Biển Bức Phi Thủy tường minh?

Trương Khánh Long ung dung đáp :

- Mỗ chủ trương phải hành sự quang minh lỗi lạc, đâu ngại bị bại lộ hành tung?

Trang Hiển hậm hực bảo :

- Vậy thái độ của người đối với ta cũng là quang minh lỗi lạc ư?

Trương Khánh Long nhẹ thở ra :

- Cùng với một Lạc Nhữ An bất nghĩa trở mặt, còn có thêm bốn nhân vật lần lượt mạo nhận tam-tứ-ngũ-lục nghĩa thức, vậy tôn giá miễn trách nếu tại hạ không thể không giữ thái độ cẩn tắc vô ưu.

Trang Hiên bật cười sang sảng :

- Vậy phải chăng nên hiểu sự hiện diện của ta ở đây là thừa? Cũng có thể sẽ khiến Trương Khánh Long người thêm nghi ngại vì cho ta cùng một giuộc với Lạc Nhữ An?

Trương Khánh Long lại thở ra :

- Điều đó tại hạ không dám miễn cưỡng. Tuy nhiên cũng xin mạo muội tỏ bày, nếu như tôn giá cảm thấy không có gì thẹn với lương tâm thì sao không nhẫn nại và tiếp tục đồng hành cùng tại hạ? Và rồi một khi hư thực thế nào rồi cũng có lúc sáng tỏ, cho thấy tại hạ đã cẩn trọng quá đáng thì kẻ làm tiểu diệt này nguyện cúi phục để cho chư vị thúc thúc xử phạt. Huống hồ phần việc chủ yếu của tôn giá và tại hạ chẳng phải là đều vì một người sao? Thật mong tôn giá cặn suy?

Trang Hiên ngửa mặt lên trời và kêu thật to :

- Xin hoàng thiên chứng giám, Trang Hiên mạo quyết nhẫn nại chịu đựng, thật mong Hoàng thiên bắt phạt kẻ có lòng.

Trương Khánh Long thấy vậy liền đổi ý :

- Nếu vậy tiểu diệt cũng nguyện ý thay đổi cách xưng hô và thật tâm mong sao sẽ có ngày được Trang ngũ thúc đích thân xử phạt. Xin Trang ngũ thúc ưng thuận, từ nay luôn giúp tiểu diệt đắc thành tâm nguyện.

Họ nhìn nhau và lần đầu Trang Hiên khen Trương Khánh Long :

- Trương đại ca thật mẫn ý vì đã thu nhận được một nghĩa tử như người, tự xưng Bất Minh Phi Quân Tử phải chăng? Tự đắc ý nhất là lúc nhìn thấy người không mấy may khiếp sợ lại còn dọa được Biển Bức Phi Thủy bằng cái gọi là Sinh Tử Ước của người. Quả là Bất Minh Phi Quân Tử, ha ha...

Cũng lúc này, vì các trạo phu Phi Kiếm bang đã quay lại thuyền một tên chạy lại thi lễ với Trương Khánh Long :

- Bậc quân tử chẳng chấp nhặt bọn tiểu nhân, công tử có thể phát lệnh khởi trình được rồi.

Trương Khánh Long cười hài lòng :

- Xuất phát, ha ha...

Thuyền lại tung buồm lướt đi.

* * * * *

...ÀÀÀ - Đến rồi, thuyền dừng lại và xin neo ở đây cho đến khi bọn tại hạ quay lại.

Thái độ vội vã của Trương Khánh Long có thể hiểu là do háo hức sau khi mọi người cũng rõ đã ngoài hai năm cách biệt Trương Khánh Long mới có dịp quay lại lần đầu.

Đến lúc tất cả đều ly khai thuyền mọi người lại vỡ lẽ vì biết một nguyên do khác nữa qua lời Vi Yến Thảo :

- Được thêm ba ngày cận kề bên Trương công tử, lão phu phát hiện công tử tuy không dụng mưu ma chước quỷ như hạng tiểu nhân nhưng tâm cơ của công tử vẫn lợi hại khó lường. Có phải công tử tỏ ra vội chỉ vì lo ngại mọi người nếu bị Phi Kiếm bang trở mặt gây bất lợi nhằm lúc chúng ta vẫn lênh đênh cùng thuyền trên mặt nước?

Trương Khánh Long mỉm cười :

- Nhưng cũng không bằng Vi tiên bối qua thái độ bỏ tư vì công, đành tạm gác lại mọi việc với Biển Bức Phi Thủy hầu tránh phiền toái cho mọi người trên thuyền.

Vi Yến Thảo lắc đầu không nhận :

- Đây là điểm lợi hại của công tử đã nhắc khéo lão phu về mọi nguy hiểm có thể xảy ra bất kỳ lúc nào từ phía Phi Kiếm bang. Và nếu không nghe công tử nhắc, chắc... ắt lão phu đã gây ra hậu quả khó lường.

Quan Ngọc dù đi phía sau vẫn lưu tâm nghe tất cả chột hỏi :

- Công tử chủ nhân và Vi tiền bối có phải đang nhắc lại điều đã khiến Quan Ngọc từng nghi vấn? Vậy đã xảy ra việc gì từng có giữa Vi tiền bối và Biển Bức Phi Thủy?

Vi Yến Thảo xua tay :

- Quan Ngọc cô nương chớ bận tâm làm gì, cũng thú thật kể cả công tử ắt cũng có chung nghi vấn này, tuy nhiên do chưa tiện nên tạm thời lão phu khó tiết lộ.

Bồng có tiếng Trang Hiển hắng giọng :

- Mọi người nhất là Trương hiền đệ đừng nhẹ nhõm vui mừng vội. Vì kể từ khi tiếp tục thủy trình, trang mỗ nhờ luôn dõi mắt dò xét nên phát hiện ngày càng có nhiều cao thủ chưa rõ xuất xứ vẫn ngấm ngầm bám theo. Và nhất định lúc này có không ít người cũng đã đến.

Đinh Song Tú huynh đệ cũng cảnh báo :

- Không nghe Trang tiền bối thổ lộ thì huynh đệ vẫn bối cũng sớm có những phát hiện tương tự. Và kỳ thực vẫn kịp nhận biết một ít cao thủ trong số họ, đa phần thuộc về thất đại phái cũng có cả cao thủ Cái bang.

Liễu Trần đại sư đành đánh tiếng thở dài :

- A di đà Phật, chẳng biết thí chủ vừa lên tiếng là Đinh Nhất hay Đinh Nhị? Dù vậy vẫn thừa nhận mục lực của thí chủ quả tinh tường. Nhưng tề phái Thiếu Lâm không thể không quan tâm một khi hạ lạc tung tích của Trương Thái Toàn đại hiệp ít nhiều cũng tác động đến sự tồn vong của tề phái đã may mắn tồn tại trong suốt mấy trăm năm qua.

Đại hán trong Đinh Song Tú huynh đệ vừa lên tiếng chỉ cười nói tiếp :

- Muốn rõ mỗ là Đinh Nhất hay Đinh Nhị trừ phi đại sư hãy mau cho sáng tỏ một điều, một là Trương Thái Toàn đại hiệp ai cũng biết lại có thể là đệ tử Phật môn với pháp danh Liễu Vũ?

Liễu Trần bối rối :

- Điều này, a... rất có thể Trương công tử đây cũng biết, sao không bảo Trương công tử giải thích cho?

Đại hán nọ lắc đầu :

- Từ khi có cơ hội quen biết đến giờ mỗ luôn thấy Trương huynh đệ hành xử quang minh lỗi lạc, chứng tỏ cũng thật tâm khi quả quyết không hề biết nghĩa phụ còn có một thân phận khác. Và sở dĩ như vậy cũng dễ hiểu thôi, vì kể cả Trang tiền bối dù là lệnh nghĩa đệ của Trương đại hiệp vẫn chưa nghe những điều tương tự, trái lại, đầu vào độ hai năm trước, huynh đệ mỗ lại tình cờ được tin, nghe đâu xuất phát từ Cái bang, có liên quan đến Liễu Vũ đại sư. Ất đại sư cũng nghe chẳng?

Trang Hiển vỡ lẽ :

- Thảo nào trong những cao thủ đang quan tâm cũng có cao thủ Cái bang, và tất cả đều vì một nhân vật là Liễu Vũ đại sư. Nhưng đâu liên can gì Trương đại ca của mỗ, là nhân vật thật khó tin có thể bất đồ trở thành đệ tử phái Thiếu Lâm? Tuy nhiên không có lửa tất chẳng có khói, vị thiếu hiệp này là Đinh Nhất hay Đinh Nhị? Sao không cho mọi người cùng biết hai năm trước đã nghe tin gì?

Trương Khánh Long gật đầu :

- Tiểu đệ từ lâu vẫn muốn hỏi câu này, vậy Đinh Nhất huynh còn chờ gì nữa? Hay chưa đủ hả hê vì đã có cách khiến mọi người ai nấy đều sốt ruột?

Đại hán phì cười :

- Chỉ Trương huynh đệ là nhân lực lợi hại, được rồi, Đinh Nhất mỗ xin nói cho dù vẫn chắc Liễu Trần đại sư đây cũng tỏ tường không kém. Chư vị ắt đều biết Thiên Phong Tẩu, cao thủ khá hữu danh của Cái bang? Hai năm trước, tin từ Cái bang loan ra rằng vì Thiên Phong Tẩu tình cờ phát hiện tung tích Liễu Vũ đại sư nên bị Lạc Nhữ An cùng những nhân vật như Âm Dương nhị diệu truy sát. Và tin đó dù chưa rõ thực hư như thế nào thì chỉ vài ngày sau đó đã có người phát hiện thi thể Thiên Phong Tẩu. Thế là toàn thể Cái

bang động nộ quyết đòi lại công bằng ở Lạc Nhữ An. Tiếc thay họ Lạc chợt thất tung, đến cả Âm Dương nhị diệu cũng bắt vô âm tín, khiến Cái bang chỉ tạm nguôi giận khi đã biến Lạc gia trang thành bình địa. Và cũng do sự biến này, bất luận ai nếu lưu tâm đến sự tình võ lâm ắt cũng có cách dò xét nguyên nhân, là điều tề phái Không Động đã may mắn tiến hành suôn sẻ, được thông tin như chư vị vừa nghe.

Đến lúc này Liễu Trần đại sư mới thừa nhận phái Thiếu Lâm cũng thông tỏ :

- Giữa Cái bang và phái Thiếu Lâm vẫn luôn giữ mối giao hảo, cũng nhờ đó tề phái đã nhận được tin từ chính Bang chủ Cái bang kèm theo một nghi vấn là tại sao Lạc Nhữ An tỏ ra quá quan tâm đến Liễu Vũ, là nhân vật chẳng may độ ba năm trước lại bị Phương trượng tề phái hạ lệnh trục xuất và cũng suốt ba năm qua luôn truy tìm hầu đưa về xử trị.

Trương Khánh Long cười lạt :

- Trương nghĩa phụ luôn được xưng tụng là đại hiệp đủ thấy tư cách và nhân phẩm như thế nào. Vậy thì tại hạ càng thêm quả quyết một phần đồ đang bị phái Thiếu Lâm truy tìm chẳng thể nào là nghĩa phụ của tại hạ. Và để phần nào minh chứng, xa xa phía trước đã là trang viện từ rất lâu nghĩa phụ luôn giữ kín, chỉ dùng để nghỉ ngơi mỗi khi cần được yên tĩnh. Ý tại hạ cũng mong tất cả mọi người cùng hợp lực kiếm tìm, hoặc một ít manh mối cho biết sinh mạng của nghĩa phụ tại hạ hiện nay đã ra sao, hoặc giả những gì cần thiết có thể nói lên nghĩa phụ có thật là Liễu Vũ hay không? Nào, xin tất cả cùng tìm, và tại hạ lập lại, mỗi một manh mối dù nhỏ vẫn đáng được đền đáp ngàn vàng. Hãy bắt đầu nào.

Trang Hiến chấn động :

- Ý của Trương hiền đệ phải chăng không hề loại trừ khá nhiều các cao thủ đã ngấm ngầm theo chân chúng ta đến đây?

Trương Khánh Long lớn tiếng đáp :

- Hành sự của tiểu đệ luôn mang mình lỗi lạc, hướng hồ đối với những ai quan tâm thì điều họ muốn tìm lại là tung tích của Liễu Vũ đại sư. Vậy tại sao ngăn cản họ? Xin cứ để mọi người tùy tiện, vì chính tiểu đệ cũng đang muốn minh bạch điều đó.

Lập tức có nhiều cao thủ không chần chờ lộ diện và thế là diễn khai ngay nhiều huyền ảo cho thấy họ còn cố tranh nhau tìm.

Lấy làm lạ Quan Ngọc khê nói :

- Cho dù họ muốn tìm tung tích Liễu Vũ đại sư đi nữa thì chẵn thế tỏ ra khẩn trương và háo hức như thế này, công tử chủ nhân nghĩ sao?

Ra chiều suy nghĩ, Trương Khánh Long đáp và không thể không nhận ra cũng có nhiều nhân vật tuy vờ chẳng quan tâm nhưng vẫn lộ dấu hiệu háo hức nghe.

- Điều này thì hơn hai năm qua bản thân mỗ vẫn suy nghĩ rất nhiều và bắt đầu từ sự kiện Lạc Nhữ An sau khi tìm đến đây theo chỉ điểm của mỗ, lúc quay về cho hay chỉ tìm thấy thi thể của nghĩa phụ. Tiếp đó, vì Lạc Nhữ An vẫn tỏ thái độ chiều cố và quan tâm một cách quá đáng đối với mỗ, kể đến là nghe Nhất Ác Đồng Khuê tuy có tham tâm nhưng lời thốt ra kể cũng đáng suy nghĩ. Là Lạc Nhữ An ắt phải có những thuận lợi nhất định mới tỏ ra quan tâm đến mỗ, theo đó mà suy, mỗ có một giả định, là phải chăng cũng như Liễu Trần đại sư, Lạc Nhữ An có vẻ đã tin nghĩa phụ mỗ còn có một thân phận khác chính là Liễu Vũ đại sư phản đồ Thiếu Lâm phái? Và thêm nữa, ắt ở Liễu Vũ còn nhiều bí ẩn mà bằng cách nào đó cơ hồ khắp võ lâm đều ngấm ngầm hiểu để cùng quan tâm. Chỉ như thế mới đủ giải thích hành vi bất nghĩa của Lạc Nhữ An cùng với thái độ thập phần háo hức này của mọi người, Quan Ngọc cô nương nghĩ có phải chăng?

Quan Ngọc trầm ngâm gật đầu :

- Kiến giải của công tử chủ nhân có thể khá dĩ đúng. Nhưng nếu là thế, sao công tử chủ nhân không tỏ vẻ gì háo hức muốn tìm như mọi người?

Trương Khánh Long cười buồn :

- Mọi người đều đang tìm dù thêm một hoặc bớt một thì có gì thay đổi. Ý mõ muốn nói với những suy luận vừa bày tỏ, thì từ lâu tự thâm tâm mõ dù chẳng muốn cũng vẫn phải tin Trương nghĩa phụ đã lành ít dữ nhiều, bằng không giả như Lạc Nhữ An còn chút manh mối khả dĩ tin nghĩa phụ tại hạ còn tại thế, thì lão cần gì tiếp tục tỏ ra quan tâm đến mõ. Hay nói cách khác, lần này mõ quay lại kỳ thực chỉ mong tìm một ít dấu vết cho biết đâu là nguyên do khiến nghĩa phụ mõ bị hại, nhất là đối với hung thủ trước đây từng khiến Trương nghĩa phụ vương nội thương khó thể trông mong hồi phục. Và nếu là vậy như Quan Ngọc cô nương đang thấy, mọi người vẫn cực lực sục tìm, há lẽ lúc tìm thấy họ không hô hoán? Thế là mõ bất chiến tự nhiên thành, thay vì bản thân tự tiến hành tìm chỉ là nguyên cớ gây thêm các huyên não không cần thiết.

Chợt ở xa xa phía hậu viện có tiếng người hô to :

- Có rồi nhìn đây.

Lại có người kêu thất vọng :

- Tưởng thế nào vì chỉ thế này đâu đủ nói lên người lưu tự là ai? Càng khó minh chứng người lưu tự vừa là Trương đại hiệp và vừa là đại sư Liễu Vũ?

Mọi người đã nhất loạt đổ dồn về phía ấy, Trương Khánh Long và những nhân vật đồng hành cũng nôn nóng đi ra hậu viện. Ở đây khi Trương Khánh Long đến, mọi người đều giãn ra nhượng lối.

Phần Trương Khánh Long thì bồn chồn ra mặt khi phát hiện chỗ mọi người nhượng lối tuy là hướng về một cội cây lúc thoạt nhìn thì chẳng có gì đáng lưu tâm nhưng ở một nhánh rẽ độ ngọt uốn khúc và nhô cao của cội cây đó thì lại lơ mờ hiện ra nhiều vết khắc không chỉ nguệch ngoạc mà còn do thiếu lực nên khó tạo ra các tự dạng cho dễ đọc.

Dù vậy cũng như những ai đang trong tâm trạng náo nức tìm và khi tình cờ tìm thấy thì dù tự dạng khó đọc đến mấy Trương Khánh Long cũng đọc được các tự dạng như sau: “không ngờ chính là y, đã được ta nhiều lần đề cập cùng ngươi, đừng nghĩ tới chuyện báo thù nữa. Vì ta...”.

Mọi tự dạng đột ngột kết thúc khiến Trương Khánh Long dù đã đọc xong vẫn mãi ngơ ngác ngơ ngàng. Tâm trạng ấy của Trương Khánh Long cũng đột ngột bị gián đoạn khi bất ngờ nghe hầu như bên cạnh có tiếng niệm Phật vang lên :

- A di đà Phật, phải chăng là lưu tự do chính lệnh nghĩa phụ chủ tâm căn dặn thí chủ?

Trương Khánh Long chợt nhắm mắt lại, để khi mở mắt nhìn Liễu Trần đại sư thì chỉ biết chép miệng lắc đầu :

- Tuy tại hạ chưa bao giờ trông qua tự dạng của nghĩa phụ nhưng do chúng hiện diện và tồn tại ở đây, là nơi như tại hạ bảo nghĩa phụ luôn giữ kín, khiến tại hạ đành tin đấy là do nghĩa phụ lưu tự. Nhưng cũng như tại hạ từng quả quyết, nghĩa phụ chẳng bao giờ đề cập đến chuyện ân oán trước kia của bản thân, bất quá chỉ cho tại hạ biết thay nghĩa phụ tìm và đưa chư vị đệ muội đến đây, thế nên ý tứ của câu lưu tự này quả thật tại hạ không thể hiểu nghĩa phụ muốn ám chỉ gì.

Chợt Trương Khánh Long đổi giọng, hỏi như chất vấn Liễu Trần :

- Nhưng giả định Trương nghĩa phụ của tại hạ còn là đệ tử Thiếu Lâm thì theo đại sư câu này hàm ý gì? Hoặc nhân vật nào đại sư từng biết có thể là hung thủ sát hại Liễu Vũ, dù gì cũng là đệ tử Thiếu Lâm và còn là sư huynh của đại sư?

Liễu Trần cau mặt không chút bối rối :

- Bởi chỉ là giả định, thế nên thí chủ nghĩ sao nếu câu hỏi ấy bản tăng có thể đáp ứng và chỉ cần đổi lại một vài thông tin nhất định lệnh nghĩa phụ không thể không thổ lộ cùng thí chủ?

Trương Khánh Long mới là người bị rơi vào tâm trạng bối rối :

- Nhưng tại hạ hiện chẳng có bất kỳ manh mối nào hoặc nguyên do gì để đề quyết nghĩa phụ chính là phản đồ Liễu Vũ của quý phái.

Liễu Trần nhéo cười :

- Vậy thí chủ hà tất hỏi bản tăng về ẩn ý của câu lưu tự kia là điều mà quả thật bản tăng vô khả đoán ra.

Trương Khánh Long lấy lại trấn tĩnh :

- Cũng có thể câu lưu tự ấy không do nghĩa phụ của tại hạ lưu lại. Đại sư có suy nghĩ về phương diện này chăng? Vì kỳ thực nghĩa phụ tại hạ chẳng hề đề cập đến bất luận ai là hung thủ, thế nên câu nói đã cảnh báo nhiều lần thiển nghĩ khó thể là dành cho tại hạ.

Liễu Trần bối rối :

- Ý thí chủ quả quyết lệnh nghĩa phụ và Liễu Vũ là hai nhân vật hoàn toàn hữu biệt?

Trương Khánh Long cười cười :

- Hiểu theo ý đại sư, nên chẳng tại hạ có những hai lần quả quyết. Một là câu lưu tự kia không do nghĩa phụ tại hạ lưu lại và điều thứ hai như tại hạ từng quả quyết thì một nhân vật hiệp nghĩa như Trương nghĩa phụ tuyệt nhiên không thể là phản đồ Thiếu Lâm phái. Huống hồ như mọi người đã tìm và ắt thể nào cũng tiếp tục tìm thì ở quanh đây cơ hồ chẳng có mấy may manh mối nào minh chứng nghĩa phụ tại hạ còn là đệ tử phái Thiếu Lâm. Trừ phi xảy ra điều đó, thì bất luận ai có minh chứng xin hãy đến tề xá gặp tại hạ. Ở đây, tại hạ sẵn sàng hầu chuyện và nguyện sẽ đáp tạ ngàn vàng cho bất kỳ một manh mối nào dù nhỏ.

Liễu Trần động tâm :

- A di đà Phật, có thể hiểu thí chủ chỉ tâm phục khẩu phục và thừa nhận sự thật khi bốn phái Thiếu Lâm đưa ra bằng chứng thuyết phục? Vậy lúc đó thí chủ có đáp ứng và sẵn lòng giải tỏa một vài nghi vấn có liên quan đến lệnh nghĩa phụ chăng?

Trương Khánh Long cả cười :

- Sai rồi, trái lại hãy hiểu như thế này, là tại hạ muôn phần cảm kích nếu được minh chứng một nhân vật như nghĩa phụ lại có thể thay tâm đổi tính biến thành phản đồ Thiếu Lâm phái. Và sở dĩ tại hạ cảm kích vì kể từ lúc ấy trở đi tại hạ sẽ yên tâm, cũng không hề áy náy do quyết không nhận hạng người như vậy là nghĩa phụ nữa. Tuy nhiên cũng nên hiểu thêm, một là khi vạn sự chưa thể minh chứng thì bất luận ai nếu dám bảo nghĩa phụ của tại hạ là hạng phản phúc, bất nghĩa bất trung, ắt sẽ thấy tại hạ có phản ứng như thế nào đối với những hạng người hồ đồ.

Chợt vang lên tiếng người bình phẩm :

- Thật ngông cuồng, cứ như thế đã có bản lĩnh đệ nhất thiên hạ mới dám tỏ thái độ mực hạ vô nhân.

Đinh Song Tú huynh đệ bật quát vang :

- Chớ lén lén lút lút, có đờm thì cứ bước ra đây.

- Không sai, vì với bất luận ai, vì một khi tôn trường vô cớ bị nhục mạ thì tất cũng có phản ứng như Trương huynh đệ. Đâu phải là do ngông cuồng?

Trương Khánh Long lại cười :

- Đa tạ nhị vị nhân huynh đã vì tiểu đệ. Tuy nhiên, đối với tiểu đệ thì chẳng chấp gì những lời lẽ tương tự. Vì mỗi người đều có quyền phát ngôn, Và họ có nghĩ tiểu đệ ngông cuồng là quyền của họ. Kể cả họ lộ diện nói thẳng vào mặt tiểu đệ cũng chẳng có gì sai trái. Miễn họ đừng thái quá, cố tình phạm vào điều tiểu đệ vừa cảnh báo. Khi đó đúng như huynh đệ vừa bảo, tiểu đệ tất phải phản ứng để bảo toàn thanh danh cho người được tiểu đệ hằng kính ngưỡng.

Vi Yển Thảo buột miệng khen :

- Có một công phu hàm dưỡng thế này, lão phu quả quyết sẽ chẳng ai dám nghĩ Trương công tử không hề có một thân thủ võ học tương tự. Và lão phu càng hiểu Trương công tử không hề ngẫu nhiên để dễ dàng thoát nhất chiêu tam đao chỉ trong khoảng cách nửa trượng, lại chẳng cần ra tay phản kích.

Có nhiều cao thủ tái mặt, thế là chẳng còn tiếng xầm xì nào nữa. Trái lại họ tản dần, một số thì thất vọng bỏ đi, một số khác nữa thì vẫn lặng lẽ tiếp tục sục tìm hầu như khắp trong ngoài trang viện, khiến cục diện dần trở nên yên tĩnh. Đến lúc đó Trương Khánh Long mới có cơ hội được đặt chân đi quanh trang viện.

Quan Ngọc theo chân :

- Công tử chủ nhân đang tìm điều gì? Có thể chia sẻ để mọi người cùng phân khai kiếm tìm?

Trương Khánh Long bảo :

- Đa tạ nhưng kể cả mỗ cũng chưa biết cần tìm điều gì hoặc tìm ở đâu. Chỉ hy vọng sẽ ngẫu nhiên phát hiện một điều gì đó biết đâu mọi người đã bỏ sót. Và điểm này mong chư vị, nhất là Trang nghĩa thúc nhờ tỏ tường tính khí của nghĩa phụ hãy thử tận lực một lần.

Trang Hiển bồng chép miệng :

- Bọn ta tuy cùng nhau kết nghĩa nhưng bất quá chỉ vì ngưỡng mộ và có thể cậy dựa mỗi khi gặp khó khăn, kỳ dư cùng cách sinh hoạt thì mỗi người một nơi, Thật khó ngờ Trương đại ca lại có cơ ngơi như thế này. Và tình thật Trang Hiển ta đang nghiêng dần về ý nghĩ ở Trương đại ca có nhiều bí ẩn rất cần làm sáng tỏ. Được cũng thử vận may xem sao?

Mọi người phân khai, dù lặng lẽ nhưng vẫn căng mắt tìm như quyết chẳng bỏ sót bất kỳ gì có thể tìm thấy.

Đinh Song Tú huynh đệ cũng phân khai và ngẫu nhiên chợt có một trong hai vì tình cờ đến gần Trương Khánh Long nên khe khẽ hỏi :

- Trương huynh đệ, mỗ có một ưu tư không thể không hỏi, là có thật Trương huynh đệ vì chẳng hay biết gì nên luôn miệng quả quyết lệnh nghĩa phụ không hề là phản đồ nhanh chóng như Liễu Trần đại sư đề cập?

Trương Khánh Long nhìn và chậm rãi tìm lời đáp tạ :

- Phải chăng là ưu tư của cả hai huynh đệ Đinh Song Tú nhân huynh? Và vì muốn kín đáo nên chỉ một mình huynh lên tiếng hỏi cũng đủ? Nếu vậy, do tiểu đệ cũng đang dần nghiêng về ý nghĩ tương đồng như Trang ngũ thúc thế nên xin tách khai câu hỏi của huynh thành hai phần và xin đáp thế này. Một là tiểu quả quyết không tin Trương nghĩa phụ có thể trở thành hạng phản phúc như vậy, và thứ hai, bởi do tiểu đệ quả thật chẳng biết gì về quá khứ của Trương nghĩa phụ nên mới cần kiếm tìm như thế này. A, Đinh Nhất huynh tạm hài lòng chưa?

Đại hán được Trương Khánh Long phân biệt và nhận định chuẩn xác chính là Đinh Nhất liền mỉm cười :

- Nếu vậy mỗ cũng có hai ý đáp lại. Thứ nhất, kể như hai huynh đệ mỗ ngày càng tin vào Trương huynh đệ hơn, thế nên đối với lời hứa sẽ luôn tận lực vì Trương huynh đệ là điều không cần tranh cãi nữa. Trừ phi huynh đệ mỗ chợt phát hiện đã bị Trương huynh đệ lừa dối.

Trương Khánh Long cảm kích :

- Xin đa tạ và nguyện hứa sẽ không bao giờ để nhị vị nhân huynh thất vọng. Vậy còn điều thứ hai?

Đinh Nhất vùng hạ thấp giọng :

- Là mỗ phát hiện cũng phải một lúc sau Trương huynh đệ mới nhận rõ mỗ là Đinh Nhất hay Đinh Nhị, và đây là nhờ Trương huynh đệ như chủ tâm nhìn vào đầu đó trên khuôn mặt mỗ. Vậy mỗ đoán không lầm phải chăng đã có sự dị biệt ngay trên diện mạo hai huynh đệ mỗ nhưng là điểm dị biệt không dễ phát hiện?

Trương Khánh Long thoáng cười :

- Có thể hiểu đây là ý của Đinh Nhất huynh, thế nên không cần tiểu đệ nói rõ ra, cũng như phải hứa chẳng bao giờ thổ lộ cho bất kỳ ai khác biết? Nếu vậy đệ hứa sẽ mãi giữ riêng cho bản thân xem như là bảo bối, chỉ để để phân biệt và không nhận lầm giữa Đinh Nhất cùng Đinh Nhị được chứ?

- Sao quá trùng hợp, vì khi được hai huynh đệ mỗ hỏi, chính gia sư cũng lẩn tránh và cùng một cách đáp như Trương huynh đệ? Nhưng lạ thay, lúc hai huynh đệ mỗ cùng chung dò xét về diện mạo của nhau thì tình chẳng phát hiện bất kỳ điểm dị biệt nào.

Nói như vậy huynh đệ quyết chẳng thổ lộ đúng không?

Trương Khánh Long lâm cảnh khó xử, nhưng may thay đang lúc phân vân thì bỗng nghe từ một gian phòng cách đó không xa chợt vang lên tiếng Đinh Nhị quát :

- Không được động vào, vì kiếm tìm là một việc nhưng toan thủ đắc hời của thì là hành vi tuyệt vô khả chấp nhận.

Đinh Nhất bật lao đi :

- Đã xảy ra chuyện gì?

Đáp lại là tiếng Vi Yến Thảo cười vang :

- Ngờ là ai, lão thâm nhi dù ngứa ngáy tay chân thì cũng nên phân biệt ở đây vẫn còn có chủ nhân chứ? Thôi nào đừng toan tẩu vô ích, trái lại hãy chờ được hội diện chủ nhân, biết đâu Trương công tử do đại lượng sẽ cho lão thâm nhi tạ tội nguyên không nhiều thì ít, ha ha...

Trương Khánh Long kịp đến nơi cùng với mọi người đều đủ mặt và rồi cũng ngỡ ngàng nhìn một hòm chứa đầy kim ngân vẫn rộng mở với bên cạnh là một lão nhân nhỏ thó cứ lúng ta lúng túng cho thấy quả thật đã bị bắt quả tang toan hời của. Tuy nhiên ngay lúc này thì chiếc hòm ấy khiến Trương Khánh Long chú mục nhìn :

- Vật này từ đâu có? Vì đây là gian phòng tại hạ từng lưu ngụ chỉ ít cũng một năm nhưng kỳ thực chưa từng thấy vật này.

Đinh Nhị hoang mang đáp :

- Thoạt nhìn cũng biết hòm này rất nặng, có lẽ vì thế, lão thâm nhi rất tham, toan nhấc cả hòm mang đi nên vô tình gây tiếng động. Và lúc mở vào thì thấy đã có sẵn ở đây rồi.

Trang Hiến chột nhìn quanh :

- Thạch thất muội khá tinh tường kỳ môn thuật và dường như cũng có hảo cảm với Trương đại ca, ta nghĩ rất có thể do Thạch thất muội chỉ điểm thế nào Trương đại ca cũng bố trí cơ quan quanh đây.

Vi Yến Thảo bỗng cười :

- Phát hiện cả một hòm chứa đầy kim ngân đủ hiểu lão thâm nhi không thể mang từ đâu khác đến đây. Hay là phiên lão thâm nhi chỉ điểm, đã tìm thấy và làm cho cơ quan phát động như thế nào, được chăng lão thâm nhi?

Lão nhỏ thó vùng thở dài :

- Tham thì thâm, nếu ta chỉ lấy một ít rồi tẩu ẩu ắt không bẽ mặt như bây giờ. Nhưng nếu muốn ta chỉ điểm một đại phú gia như Trương tiểu tử ngươi nên chăng hãy tỏ ra đại lượng?

Quan Ngọc gật gù :

- Ý lão muốn thế nào?

Lão nhỏ thó cười cười :

- Tiểu liễu đầu ngươi chủ trương được chăng?

Trương Khánh Long bảo :

- Quan Ngọc cô nương vẫn đang là quản gia của mỗ, về việc này hoàn toàn đủ tư cách.

Lão nhỏ thó gật đầu :

- Chỉ cần một lời của Trương tiểu tử ngươi như vừa rồi là đủ. Đề xuất của ta chỉ là một ngàn lạng vàng và được ung dung thoát đi, đâu quá đáng đúng không?

Quan Ngọc đáp ứng ngay :

- Trương công tử chủ nhân vẫn tự nhận là Bất Minh Phi Quân Tử. Vậy cung hỉ lão thâm nhi một phen phát tài.

Lão nhỏ thó cười hí hửng :

- Vậy ta có thể nhận trước ngàn lạng vàng?

Quan Ngọc bảo :

- Số này tuy không nhiều nhưng cũng chẳng ít. Vậy lão định gói ghém thế nào hầu dễ mang đi? Tiểu nữ có một gợi ý sao lão không cởi bỏ lớp y phục bên ngoài và dùng nó đựng ngàn lạng vàng.

Lão nhỏ thó bối rối :

- Tự ta ắt có cách thu xếp. Dù sao cũng đa tạ tiểu liễu đầu người, nhưng sẽ như thế nào nếu ta tạm hỏi mượn chiếc hòm kia? Dĩ nhiên ta chỉ mang đủ số như thỏa thuận.

Quan Ngọc cười bí ẩn :

- Trong hòm này ước tính cũng vạn lạng, phần lão hưởng có một, sẽ không công bằng nếu bảo công tử chủ nhân phải vất vả thu xếp đến chín phần còn lại... Thiết nghĩ lão nên dùng y phục bản thân thì hơn.

Đinh Nhị chợt lên tiếng :

- Nhất định Quan Ngọc cô nương đã có phát hiện gì liên quan đến lớp y phục của lão râu nhai, đúng không?

Đinh Nhất gật đầu phụ họa :

- Cứ bảo lão râu nhai hoặc là cởi bỏ y phục hoặc là tự lấy ra những gì lão đã kịp thó trước thì rõ.

Lão nhỏ thó nhảy đơng đơng :

- Đây, không được nhục mạ hoặc tìm cách vu họa cho ta chứ? Vì cũng như mọi người, tiểu liễu đầu người chỉ mới đến, sao lại hồ đồ đoán ẩu?

Trang Hiến lập tức lên tiếng :

- Rõ rồi, phản ứng của lão râu nhai chứng tỏ Quan Ngọc cô nương đoán đúng. Và ta cũng hiểu như thế này, khi lão râu nhai làm cho cổ quan phát động vị tất có mỗi một hòm kim ngân hiện ra, trái lại vì còn một hoặc vài vật nữa và đã bị lão thó mất thế nên khi thấy bọn ta cần sự chỉ điểm, lão vội tỏ ra sẵn lòng, tỏ hồ đã biết chẳng còn gì nữa đáng để quan tâm. Nào hãy thú nhận và mau mau bỏ ra thì hơn, trừ phi lão râu nhai người muốn mất tất cả, đến một lạng vàng cũng không có.

Vi Yến Thảo vỗ lê cũng lên tiếng phụ họa thêm :

- Thảo nào lão râu nhai chẳng tự trách tham ắt thâm, cũng có nghĩa nếu lão không tham ngân lượng chỉ đoạt các vật nhỏ gọn hơn và lập tức thoát đi thì đâu lâm cảnh này, đúng chẳng? Hà hà...

Lão nhỏ thó cúi đầu ngẫm nghĩ, sau cùng đành miễn cưỡng lấy từ bọc áo ra một vật tự mảnh hoa tiên vốn dĩ được gấp gọn :

- Tiểu liễu đầu tâm cơ quả lợi hại, chỉ tiếc ta chẳng thó gì nhiều hơn mỗi một vật này chính là...

Bất chợt toàn thân lão nhỏ thó bật run.

Trang Hiến phát hiện vội quát :

- Muốn tẩu ư? Lão râu nhai thật cả gan.

Ngờ đâu thay vì cảnh lão nhỏ thó bỏ chạy và ắt bị Trang Hiến hoặc bất luận ai đó lập tức đuổi theo thì chỉ thấy lão nhỏ thó dù vẫn đứng nguyên vị nhưng vật ở tay lão bỗng chuội đi và bất ngờ bay vọt lên thật cao.

Diễn biến này khiến Quan Ngọc là người duy nhất lập tức hô hoán :

- Cách không nhiếp vật? Chúng ta quả khinh suất, chẳng kịp phát hiện để nghinh đón đại cao nhân nào đó đang ở gần đây.

Nhưng không cần nghe Quan Ngọc nói hết câu, vì ai ai cũng đưa mắt nhìn theo vật tự cất vọt lên nên đồng loạt phát hiện quả thật ngay bên trên các rường cột, ngồi ung dung ngay trên đó là một nhân vật chẳng hiểu sao lại có bóng nhân ảnh chỉ có thể nhìn thấy mờ mờ.

Trương Khánh Long vội cất tiếng hỏi :

- Tôn giá có thể xuất hiện thần không hay quỷ chẳng biết, quả là một thân thủ bất phàm. Nhưng đã thế này sao tôn giá không mau xưng danh, đồng thời hạ cố lộ diện cùng mọi người tương hội?

Nhân vật nọ vẫn bất động, thay vào đó lão Vi Yến Thảo bỗng kêu :

- Hư nhược thân ảo? Đại gia đây lẽ nào...

Trang Hiến chợt thẳng thốt kêu át đi :

- Chao ôi, vậy là tuyệt học ở Mê Tông động cuối cùng đã có người đủ bản lĩnh sở hữu? Nhưng sao lại là tôn giá?

Trương Khánh Long ngỡ ngàng đành nhân lúc ai ai cũng bị diễn biến này làm cho chấn động đến nỗi thần tình đều khiếp đảm, vội len lén tìm các hỡi Quan Ngọc :

- Tóm lại đây là nhân vật thể nào?

Nhờ nghe Trương Khánh Long hỏi, Quan Ngọc sớm vượt qua cơn chấn động :

- Công tử chủ nhân không am hiểu gì thật ư? Vì duy nhất chỉ mỗi một nhân vật từng nhờ Hư Nhược Thân Áo nên danh, đây là...

Đinh Nhị vụt háng giọng :

- Không được tùy tiện nêu danh, điều đại kỵ này tuy phi lý nhưng hậu quả vẫn khó lường nếu cố tình phạm vào.

Trong khi đó ở trên cao nhân vật có bóng nhân ảnh lơ mờ đã ung dung mở xem qua mảng hoa tiên, đoạn bất chợt buông tay, để mảng hoa tiên ấy là là liệng xuống. Và rồi chẳng có bất kỳ lời nào lên tiếng, bóng nhân ảnh lơ mờ chợt bay đi, tuy không vỗ cánh như chim nhưng cứ nhẹ nhàng và lảng lảng không lao ra ngoài, dù chỉ nhanh như điều phải có thì đây vẫn là một khinh thân pháp vào hàng tuyệt đỉnh trên mọi công phu tuyệt đỉnh. Diễn biến này như là nguyên do thu hút toàn bộ tâm trí Trương Khánh Long, và bản thân Trương Khánh Long chỉ nhận ra điều đó khi có người vừa vỗ chạm tay vừa lo lắng hỏi Trương Khánh Long :

- Trương thể diệt có bị gì không?

Trương Khánh Long hoàn hồn, đành gượng cười vì thấy không chỉ riêng Trang Hiến mà hầu như ai ai cũng chú mục nhìn gã. Thấy vậy, Trương Khánh Long bối rối :

- Tại hạ vẫn ổn thật mà.

Quan Ngọc chợt xòe tay, cố ý cho Trương Khánh Long nhìn thấy nàng đang giữ mảng hoa tiên lúc này :

- Nấu vẫn ổn, sao công tử chủ nhân chẳng nói gì cho dù đã nghe Quan Ngọc đọc xong mọi lưu tự có trong mảng hoa tiên này?

Trương Khánh Long vỡ lẽ đành thú nhận :

- Nhân vật có thân pháp kỳ ảo lúc này quả thật đã khiến mỗi nhất thời hoang mang, trong mảng hoa tiên lưu tự những gì?

Quan Ngọc nhún vai, vừa trao mảng hoa tiên cho Trương Khánh Long vừa giải thích :

- Chẳng có gì ngoài những lời tự than đích thực là do Trương đại hiệp lưu tự. Đại để cho biết chỗ ngân lượng này là của Tô gia, đã bị một lũ thảo khấu hành hung, vừa sát nhân vừa đoạt của. Và lúc Trương đại hiệp ngẫu nhiên xuất hiện cứu nguy tiêu diệt lũ thảo khấu, thì toàn bộ gia thân của Tô viên ngoại chỉ còn lại mỗi một Tô tiểu thư là may mắn còn sống sót. Tuy nhiên điều làm cho Trương đại hiệp tột cùng ray rứt là mãi lo mai táng cho các nạn nhân, đã khinh suất để cho Tô tiểu thư tiếp tục lâm nạn. Lần này là bị một đại ma đầu bắt đi, công tử chủ nhân có nghe bao giờ chưa danh xưng của đại ma đầu, là lão Độc Trảo? Trương đại hiệp sau đó đã phí gần một năm trường những muốn tìm tung tích lão Độc Trảo cũng như tiểu thư họ Tô, nhưng tất cả chỉ là vô vọng vì vào thời điểm ấy cho mãi đến tận bây giờ lão Độc Trảo vẫn cứ mãi thất tung. Riêng về hạ lạc của Tô tiểu thư thì cho dù Trương đại hiệp đã cất công đi đến tận Giang Châu

vẫn chẳng phát hiện manh mối nào, thế là Trương đại hiệp từ đó đành cất giữ toàn bộ chỗ ngân lượng này với thất vọng ngày càng tăng vì chẳng tìm thấy khổ chủ để trao lại.

Nói đến đây Quan Ngọc đổi giọng, tuy quan tâm nhưng cách nói vẫn là cật vấn Trương Khánh Long :

- Điều này mọi người đang chờ công tử chủ nhân hồi đáp là quyết định như thế nào về những ngân lượng này, và còn nữa, sao công tử quá quan tâm nhân vật có thân pháp Hư Nhược Thân Áo có phải từng nghe biết về nhân vật này?

Trương Khánh Long lắc đầu :

- Về ngân lượng thì chủ ý của nghĩa phụ như thế nào thì mỗ cũng theo đó tiếp tục theo đó thực hiện. Còn về nhân vật lúc này ư? Chính mỗ cũng đang muốn hỏi cho biết nhất là điểm đại kỵ tại sao phải kiêng dè, không được tùy tiện nêu tính danh của nhân vật ấy?

Đáp lại Trương Khánh Long là một tràng cười vang đến từ xa và thật đúng lúc.

12. Đối Diện Phi Kiếm-văn Ung Dung Hiện Lộ Thân Thủ Báo Phụ Thù

Không vội chạy như mọi người, Trương Khánh Long cứ đứng đĩnh bước đi, vừa đi vừa tự nhẩm đọc lại toàn bộ mảng hoa tiên. Bỗng có tiếng hắng giọng khê vang lên làm bước chân Trương Khánh Long khựng lại, và điều tất yếu là Trương Khánh Long phải lên tiếng hỏi khi ngược mặt nhìn và phát hiện một lão nhân tuy đột ngột chắn lối nhưng không nói lời nào :

- Tiền bối cũng vì quan tâm một thân phận nào đó có thể có của nghĩa phụ văn bối nên hiện hữu chẳng? Văn bối là Trương Khánh Long nguyện lắng tai nghe chỉ giáo.

Lão nhân mỉm cười :

- Rất lễ độ và cũng rất điềm tĩnh, chứng tỏ Trương thiếu hiệp bất luận sở học bản thân là thế nào đồng thời bất kể đã bắt chợt đối đầu ai vẫn không tỏ ra lo lắng hoặc do hoang mang nên nao núng, đã vậy nếu bốn nhân có đề xuất cùng Trương thiếu hiệp tìm nơi khác kín đáo hơn để đàm thoại thì liệu người có dám ưng thuận chẳng?

Trương Khánh Long lập tức cảm thấy lo nhưng đành giữ kín trong lòng :

- Ý muốn nói tiền bối đến đây chỉ với một dụng tâm duy nhất là tìm văn bối? Như vậy có thể hiểu thêm loạt cười lúc này ắt hẳn cũng liên quan đến sự xuất hiện ngay lúc này của tiền bối?

Lão nhân để lộ một thoáng thần phục :

- Tâm cơ khá đầy, vậy Trương thiếu hiệp nhận lời chẳng?

Trương Khánh Long nghiêm mặt và thở hắt ra thành tiếng :

- Nhưng nếu chỉ nhờ thủ đoạn để chỉ gặp riêng văn bối thì phải chăng cũng chứng tỏ tiền bối đến đa phần vì địch ý? Và đã là địch ý thì...

Lão nhân liền ngắt lời :

- Không thể nói là thủ đoạn trái lại vì có những việc cần kín đáo nên bốn nhân chẳng thể không dụng mưu. Còn về địch ý hay không thì ngay lúc này bốn nhân có thể quả quyết là vẫn phải chờ xem thái độ của Trương thiếu hiệp như thế nào đã. Tự trung lại bốn nhân vẫn muốn cùng Trương thiếu hiệp một phen hội diện, về địa điểm thì có thể tùy Trương thiếu hiệp nhưng về thời gian thì chỉ lúc này là tốt nhất.

Trương Khánh Long động tâm :

- Văn bối có thể được biết qua cách xưng hô với tiền bối?

Lão nhân gạt ngang :

- Hãy cùng bốn nhân hội diện, lúc đó đương nhiên bốn nhân tự khắc phải minh bạch danh tính.

Trương Khánh Long gượng cười :

- Có vẻ như văn bối chẳng còn cách nào lựa chọn? Nhưng sẽ ra sao nếu mọi người phát hiện văn bối bất đồ thất tung?

Lão nhân chợt háy mắt :

- Bọn họ chưa dễ quay lại ngay đâu, huống hồ một khi tất cả đều lâm địch, nếu kể cả Trương thiếu hiệp cũng vậy thì lúc mọi người gặp lại nhau, phần Trương thiếu hiệp sẽ giải thích như thế nào?

Trương Khánh Long vỗ lẽ :

- Ý muốn nói văn bối chỉ cần nói với mọi người là cũng lo đối phó với địch thì họ sẽ tin và không hề nghi ngờ?

Lão nhân cười cười :

- Thông tuệ đấy, được chứ?

Trương Khánh Long quyết định ngay :

- Chúng tôi tất cả đều đã được tiên bối tiên liệu vậy thì về địa điểm cũng xin tiên bối định đoạt.

Lão nhân lại thần phục :

- Hảo khí phách, thật chẳng bỏ công bốn nhân tự thân lâm hành lần này. Thế thì đi cũng chỉ gần đây thôi.

Và lão nhân phi thân lao đi sau đó dần chậm lại khi phát hiện Trương Khánh Long thủy chung cứ thi triển cước lực ở mức vừa phải. Đồng thời cũng từ lúc này lão nhân không hiểu vì nguyên nhân nào cứ mỉm miệng cười suốt. Và vẫn cười như vậy khi bất chợt dừng lại, lão nhân đột ngột hỏi Trương Khánh Long :

- Trương thiếu hiệp có cảm nghĩ như thế nào về bốn bang Phi Kiếm?

Trương Khánh Long cũng dừng theo và lập tức đảo mắt nhìn quanh :

- Đã đến nơi rồi ư? Nhưng với địa điểm cũng tầm thường như thế này thiết nghĩ tiên bối cũng có thể nghe văn bối hầu đáp ở chỗ lúc này thay vì phải cất công chuyển đến đây, còn cảm nghĩ của văn bối ư? Thoạt tiên là thập phần bất ngờ khi biết tiên bối tự nhận là nhân vật Phi Kiếm bang, còn nghĩ như thế nào thiết nghĩ tiên bối ắt đã rõ vì làm gì không nghe Biển Bức Phi Thủy thuật lại.

Lão nhân cứ mỉm cười :

- Nhưng bốn nhân còn là Tổng hộ pháp Phi Kiếm bang, Trương thiếu hiệp có lo ngại chăng?

Trương Khánh Long đưa mục quang nhìn lão nhân :

- Tương tự như đã nói với Đường chủ Phi Thủy đường, giữa văn bối và quý bang nước sông nước giếng tịnh chẳng động chạm nhau, thế nên sao phải lo ngại, huống hồ đây là dịp hội diện chỉ để song phương tỏ rõ lập trường? Trừ phi với thái độ của văn bối này giờ tiên bối vì một cảm nghĩ hoàn toàn riêng tư nào đó nên toan xác lập địch ý như lúc đầu đã nói?

Lão nhân lắc đầu :

- Như thế thì chưa, vì để hiểu rõ lập trường của Trương thiếu hiệp bốn nhân đâu đã hỏi xong? Nhưng do Trương thiếu hiệp đã quả quyết là vô ngại, được, lão phu xin thẳng thần hỏi thêm. Đây là về Hoàng Tiễn Khoái Đường chủ Phi Ưng đường của bốn bang?

Trương Khánh Long nhẹ thở ra :

- Nhắc đến nhân vật này văn bối cảm thấy thật thất lễ vì dường như đã rõ lâu nay vẫn bị Lạc Nhữ An lừa dối.

Lão nhân bảo :

- Sao lại liên can Lạc Nhữ An? Chuyện như thế nào?

Trương Khánh Long thuật lại đã một lần nếu không có Lạc Nhữ An quyết liệt đối phó ắt bản thân đã bị một nhân vật tự xưng là Phi Ưng Nhất Bộ Hoàng Tiễn Khoái hạ thủ :

- Chuyện xảy ra đã ngoài hai năm và chỉ khi nghe bang đồ quý bang giải thích là phạm vi lưu vực quanh Hán giang không phải là nơi để Hoàng Tiễn Khoái Đường chủ Phi Ứng đường xuất đầu lộ diện, văn bối mới thông suốt đã bị Lạc Nhữ An thi kế, cố ý sắp đặt như thế để có đủ nguyên do đưa văn bối về Giang Nam, hầu tiếp tục thực hiện lần lượt nhiều mưu kế khác. Và nếu có dịp văn bối thế nào cũng tự thân có lời tạ lỗi với Đường chủ Phi Ứng đường quý bang.

Lão nhân lại cười cười :

- Nhân nói về những kế mưu Lạc Nhữ An quyết đối phó Trương thiếu hiệp, nếu bốn nhân hiểu nguyên do chỉ vì Lạc Nhữ An muốn khám phá mọi bí ẩn có liên quan lệnh nghĩa phụ Trương Thái Toàn thì Trương thiếu hiệp có thừa nhận hoặc sẽ giải thích như thế nào?

Trương Khánh Long nhún vai :

- Gần đây kể cũng có khá nhiều nhân vật cơ hồ cứ đề quyết nghĩa phụ của văn bối đáng nhẽ phải có thêm thân phận khác, là Liễu Vũ đại sư, và đây là ý nghĩ của họ, văn bối chưa thể minh chứng bất kỳ gì nên không thể thừa nhận cũng chẳng có lời giải thích nào thêm. Tuy nhiên đâu phải ai cũng lập mưu thi kế như Lạc Nhữ An, lại còn hành sự bất chấp thủ đoạn, lộ rõ bộ mặt bất nhân bất nghĩa, là điều văn bối vì không làm sao hiểu nổi nên khó thể chấp nhận Lạc Nhữ An chỉ vì cùng một nguyên do như mọi người.

Lão nhân gật đầu tán thành :

- Bốn nhân vì đã nghe Biển Bức Phi Thủy tường bẩm thế nên cũng không chấp nhận các hành vi của Lạc Nhữ An. Nhưng thôi hãy trở lại chính đề, do Trương thiếu hiệp đã giúp bốn nhân giải tỏa mọi nghi nan liên quan Hoàng Tiễn Khoái, nghĩa là đành thừa nhận giữa Trương thiếu hiệp và bốn bang cho đến nay là tuyệt vô can hệ. Vậy Trương thiếu hiệp nghĩ sao nếu bốn nhân thay mặt Bang chủ ngỏ lời thỉnh mời Trương thiếu hiệp gia nhập bốn bang?

Trương Khánh Long lập tức nghiêm mặt :

- Có phải đây là điều tiền bối đã nói, dựa theo thái độ của văn bối để quý bang quyết định là có cần tỏ ra địch ý hay không?

Lão nhân nghiêm mặt :

- Cũng có thể hiểu như vậy.

Trương Khánh Long cau mày :

- Nếu văn bối khước từ thì phải chăng...

Lão nhân trịch thượng ngắt lời :

- Dù khước từ cũng không sao. Vì đó chưa phải tội chết, tuy nhiên nhất định bốn nhân sẽ thay thế Biển Bức Phi Thủy đã lãnh giáo Trương thiếu hiệp bất luận có phải điểm chỉ vào một hay nhiều Sinh Tử Ước.

Trương Khánh Long cười cười :

- Vậy là Biển Bức Phi Thủy nuốt không trôi nên đến lượt Tổng hộ pháp thân chinh?

Lão nhân hừ nhạt :

- Trương Khánh Long người chó vội đắc ý, nuốt không trôi chỉ vì với cảnh ngộ đơn thân độc lực lúc đó, Biển Bức Phi Thủy không thể không tự lượng sức. Tương tự người lúc này chẳng thể mong viện binh kịp xuất hiện ứng cứu.

Trương Khánh Long động dung và lập tức bật tiếng cười khẩy :

- Cũng có thể hiểu vậy là tôn giá đã sẵn có địch ý và chẳng hề thành tâm khi bảo thay Bang chủ ngỏ lời cùng Trương Khánh Long tại hạ?

Lão nhân cười gằn :

- Người hãy quên chuyện đó đi, vì với bản lĩnh chẳng lấy gì làm cao minh qua khinh công bốn nhân vừa thấy người thi triển, họ Trương người tuyệt vô tư cách để bốn bang thỉnh mời gia nhập. Và chỉ vì người bản lĩnh

quá kém khiến bốn nhân đổi ý, đỡ phải phí công đi đến tận chỗ đã định sẵn, nào có cần cùng bốn nhân lập Sinh Tử Ước không?

Trương Khánh Long chợt ung dung bảo :

- Do vẫn chưa định kiến nào về quý bang nên thiên nghĩ chẳng đến nỗi phải lập Sinh Tử Ước. Dù vậy vì tôn giá quá nóng vội, khiến ngay lúc này tại hạ đành chấp nhận tạm bỏ qua sự ngổ lờ vừa rồi của tôn giá, kể như chưa hề nghe, nguyên do là bởi tôn giá chẳng đủ tư cách. Và để minh chứng điều đó, ý tại hạ muốn nói, luận về thân thủ võ công tôn giá cũng chưa đủ tư cách, xin tạm ấn định mười mười lăm chiêu, nếu tôn giá có thể khiến tại hạ bị phương hại thì sinh mạng này đành tùy tôn giá định đoạt.

Lão nhân tái mặt, không vì ngại mà vì phần nộ, lập tức bật quát :

- Tiểu tử ngông cuồng, bốn nhân quyết kết liễu ngươi. Xem chừng!!

Ào...

Trương Khánh Long vẫn giữ thái độ ung dung, lập tức di hình hoán vị và chỉ thoát chiêu chưởng của lão nhân trong gang tấc :

- Một chiêu, sao không nhanh tay hơn nếu muốn kết liễu tại hạ?

Lão nhân càng động nộ, vội vỗ cả nhị kinh :

- Để xem ngươi còn khoe khoang lỗ miệng được nữa chăng? Tiếp chừng!

Ào...

Vù...

Trương Khánh Long lại tiếp tục di hình hoán vị và một lần nữa cũng thoát trong gang tấc :

- Đã ba chiêu rồi, và xem ra dù mười mười lăm chiêu nữa tôn giá cũng chỉ hoài công vô ích.

Lão nhân cuồng nộ xuất thủ liên hoàn, chiêu liên chiêu và chiêu nào chiêu nấy cũng nhanh như nhau.

- Thật không biết tự lượng sức, vậy đừng trách bốn nhân độc ác. Trúng này, đỡ này.

Ào...

Vù...

Nhưng bất luận thế nào hễ lão nhân xuất thủ nhanh thì Trương Khánh Long cũng thoát nhanh khiến cục diện diễn ra như thể chỉ một mình lão nhân tự quay cuồng xuất chiêu tứ hướng, chỉ vì bóng nhân ảnh của Trương Khánh Long ngày càng mờ ảo tựa hồ biến thành làn khói nhạt và không còn nguyên vẹn hình dạng một con người nữa.

Có tâm trạng bất ổn, lão nhân thét vang :

- Ngươi ngoài đấu pháp này hé lẽ chẳng có đủ một ít bản lĩnh để đối đầu cùng bốn nhân ư? Mau đỡ chiêu.

Ào...

Vù...

Vẫn với cùng cách di chuyển nhanh và biến thành làn khói nhạt, Trương Khánh Long lên tiếng :

- Như đã nói, tại hạ chỉ muốn minh chứng tôn giá thật sự chưa đủ tư cách là thế nào, còn muốn đối đầu ư? Thế tôn giá có biết tại hạ đã phát hiện từ lâu chỗ sơ hở của tôn giá chăng? Vạn nhất tại hạ ra tay và hạ thủ đúng vào yếu điểm đó tôn giá nghĩ sao, liệu có cam tâm chăng? Hử?

Như bị chấn động toàn thân lão nhân đột ngột thu chiêu và hồi bộ :

- Ngươi phát hiện thật sao?

Trương Khánh Long cũng xuất hiện với nụ cười nhẹ điểm trên môi :

- Chỉ vì thành ý với quý ban tại hạ thật không nỡ hạ thủ. Và phải chăng mọi câu chuyện tạm kết thúc ở đây. Xin lượng thứ, tại hạ không thể tiến chân. Mời.

Với sắc diện hoàn toàn hoang mang pha với một ít khiếp đảm lão nhân lập tức bỏ đi, tịnh không thốt bất kỳ lời nào dù chỉ là lời cáo biệt.

Vút.

Đang đưa mắt nhìn theo, chợt Trương Khánh Long nghe có tiếng người gọi :

- Trương công tử? Công tử chủ nhân?

Thu ánh mắt về, Trương Khánh Long vừa quay lại vừa ứng tiếng đáp :

- Tại hạ ở đây, thật khiến chư vị một phen lo lắng.

Quan Ngọc cùng Vi Yến Thảo cùng xuất hiện, chậm hơn một vài bước là Đinh Song Tú huynh đệ và Trang Hiến ngũ nghĩa thúc của Trương Khánh Long. Đinh Song Tú lên tiếng :

- Có lẽ Trương Khánh Long vì đuổi theo bang đồ Phi Kiếm bang nên chạy đến tận đây? Kết quả như thế nào? Sao thấy Trương huynh đệ cứ tùm tùm cười?

Trương Khánh Long tự đi đến gần họ :

- Tiểu đệ cười vì nhân vật vừa chạm trán không là bang đồ tầm thường của Phi Kiếm bang trái lại Đinh Nhị huynh có tin chẳng, đây là Tổng hộ pháp Phi Kiếm bang.

Vi Yến Thảo thất kinh :

- Không lẽ nào. Vì nếu công tử đích thực chạm trán nhân vật này, lão có bản lĩnh thập phần lợi hại, thì đâu dễ gì công tử vẫn bình an vô sự một khi đã bị Hàn Cổ Thạch ngoại hiệu Xuất Thiểm Phong ra tay?

Trang Hiến đồng tình :

- Trừ phi Xuất Thiểm Phong Hàn Cổ Thạch ngoài chủ định quyết tìm và hội diện Trương thế diệt thì chỉ đàm luận hoặc nêu vài điều nghi vấn mà thôi, kỳ dư giữa cả hai chưa hề xảy ra động thủ.

Trương Khánh Long mỉm cười :

- Tuy cũng có đàm luận nhưng sau đó vẫn xảy ra động thủ giao chiêu, là thế này...

Khi thuật xong Trương Khánh Long lại nói :

- Qua diễn biến xảy ra tại hạ tạm có hai nhận định. Đúng sai như thế nào xin chư vị bổ khuyết cho. Thứ nhất, dường như mọi động tĩnh của chúng ta đều bị Phi Kiếm bang giám sát, bằng chứng là họ dễ dàng dùng kế Diệu Hồ Ly Sơn, để chỉ còn lại một mình tại hạ cũng đến lượt bị Tổng hộ pháp Phi Kiếm bang vờ đến tận đây. Như vậy cũng có thể hiểu nội dung của mảng hoa tiên chúng ta tìm thấy cũng vì họ luôn giám sát nên vẫn an tường.

Đinh Nhị gật đầu :

- Không những vậy, để giám sát và không lo ngại bị chúng ta phát hiện, nhất định cao thủ Phi Kiếm bang không thể chỉ một mình lão Hàn Cổ Thạch mà phải nhiều hơn thế chẳng cần kể đến những bang đồ Phi Kiếm bang lúc này đã cùng chúng ta giao chiêu. Do thân thủ của chúng quả thật chưa đủ giám sát chúng ta.

Trương Khánh Long chợt tỏ ra trầm tư :

- Nếu những bang đồ Phi Kiếm bang vừa rồi chỉ có mỗi một nhiệm vụ là cầm chân chư vị thì càng chứng tỏ mọi nhận định thứ hai của tại hạ không chỉ đúng mà còn rất nghiêm trọng. Đây là cùng với mọi người, dường như họ còn muốn kiếm tìm một bí ẩn nào khác rất hệ trọng với niềm tin tưởng nghĩa phụ tại hạ chính là Liễu Vũ đại sư chư vị nghĩ có đúng không?

Trang Hiến động tâm :

- Phải rồi và chỉ như thế mới có thể giải thích nguyên do tại sao ai cũng náo nức tìm. Nhưng Trương đại ca đầu thế là Liễu Vũ đại sư?

Quan Ngọc bảo :

- Thì cũng như Trương công tử chủ nhân nhận định, vì mọi người đều quả quyết đại hiệp Trương Thái Toàn còn là đại sư Liễu Vũ, thế nên họ mới quyết tìm. Nhưng điều đáng lưu tâm ở đây là họ tìm gì? Và qua thái độ của họ phải chăng đã nói lên sự thất vọng của Liễu Vũ đại sư cũng đã mang theo một bí ẩn nào đó, là điều họ đã biết chắc hay chỉ do suy đoán?

Vi Yến Thảo hắng giọng :

- Bất luận thế nào thì diễn biến hôm nay nhất là qua thái độ của Liễu Trần đại sư, chúng ta đã có thể tin nhất định ở Liễu Vũ còn ẩn tàng những bí ẩn là điều không phải chỉ duy nhất mỗi một phái Thiếu Lâm quan tâm. Trương công tử có phải cũng có cùng suy nghĩ này?

Trương Khánh Long bỗng nhìn quanh :

- Lão đầu nhi lúc này đâu rồi?

- Vì nếu có thêm lão tại hạ tự tin sẽ không bị bất kỳ ai quấy rầy nữa. Bởi lão có thể minh chứng Trương Khánh Long tại hạ chẳng tìm thấy gì ngoài một hòm ngân lượng và một mảnh hoa tiên, là những vật chẳng thể nói lên nghĩa phụ tại hạ còn là Liễu Vũ đại sư.

Quan Ngọc đáp :

- Có thể lão đã lên đi nhân lúc mọi người bị Phi Kiếm bang dùng kế Điều Hồ Ly Sơn. Nhưng chủ ý của công tử chủ nhân phải chăng là đã đến lúc quay trở về?

Trương Khánh Long gật đầu :

- Dụng ý của mõ chỉ mong phát hiện manh mối cho biết nghĩa phụ có thể còn tại thế ngờ đâu qua di tự, mõ hiểu ý nghĩa không báo thù là do hung thủ quá lợi hại và đối với nghĩa phụ khi đó đích thực mõ vô bản lĩnh báo thù. Điều đó đối với mõ kể đã đủ. Nghĩa là từ đây phần việc của mõ đã cũng quá rõ, trừ khi Quan Ngọc cô nương còn có chủ ý gì khác?

Quan Ngọc lắc đầu và chợt dè dặt lên tiếng :

- Quan Ngọc tuyệt nhiên chẳng có bất kỳ chủ ý nào khác. Có chăng chỉ phân vân không biết công tử chủ nhân sẽ tiến hành báo thù bắt đầu từ đâu?

Trương Khánh Long thở dài :

- Để bắt đầu thì rất dễ, chỉ là không đủ lực lượng và cũng chẳng đủ người thực hiện. Vì đối với mõ mà nói, bất luận ai đã từng và đang quan tâm về thân phận giả định thứ hai của nghĩa phụ nhất định sẽ là đối tượng được mõ dò xét. Chư vị nghĩ có đúng chẳng?

Hiển nhiên trong đó không thể không có Lạc Nhữ An.

Trang Hiển giật mình :

- Vậy là đối phó hoặc chí ít cũng dò xét đủ Thất đại môn phái và Cái bang? Quả nhiên không thể đủ lực lượng để thực hiện.

Ai cũng thừa nhận điều đó là bất khả thực hiện, vì thế đều mang tâm trạng nặng nề dù cùng bên nhau quay về.

* * * * *

Về đến gia trang, tâm trạng nặng nề của mọi người như có cơ hội giải tỏa và bằng chứng là ai ai cũng tranh nhau nói. Đinh Song Tú huynh đệ mở miệng trước :

- Từ lâu tuy Phi Kiếm bang luôn có những hành sự khó lường nhưng quả thật chẳng ai nghĩ họ tiềm tàng nhiều thế lực lợi hại như vậy.

- Đại ca mỗ nói không sai, vì thế suốt chặng đường quay về đây ắt hẳn không riêng gì huynh đệ mỗ vì mãi có cảm nhận luôn bị người của Phi Kiếm bang giám sát nên mọi hành vi cử chỉ đều bị gò bó lại.

Vi Yến Thảo gương cười :

- Nhưng vẫn may là suốt chặng thủy trình vẫn bình yên, khiến lão phu không thể không nghĩ đây là nhờ thân thủ bản lĩnh của Trương công tử nào chỉ làm cho Xuất Thiểm Phong Hàn Cổ Thạch kiên đề và kỳ thực cũng tác động chung cho toàn bộ bang đồ Phi Kiếm bang.

Trang Hiến thở dài :

- Điều đáng ngại nhất là nếu như Phi Kiếm bang cũng chung ý nghĩ như mọi người vẫn quả quyết Trương đại ca còn là Liễu Vũ đại sư cùng với một vài bí ẩn hệ trọng kèm theo thì một khi bị họ phát động toàn lực đối phó, bất luận điều nghi ngờ ấy là đúng hay sai ắt chúng ta chỉ còn mỗi một cách thúc thủ và để tùy họ định đoạt mà thôi.

Quan Ngọc cũng lo âu :

- Huống hồ hầu như mọi người đây còn phải giúp Trương công tử chủ nhân bắt đầu tiến hành thoát tiên là lo truy lùng hung thủ, sau nữa là báo thù cho Trương Thái Toàn đại hiệp đã bị hung thủ sát hại. Quả thật càng nghĩ càng cảm thấy bất lực.

Đến lúc này Trương Khánh Long mới lên tiếng bày tỏ chủ ý :

- Những lo nghĩ của mọi người tuy mười mưì đều bất lợi nhưng kỳ thực là thuận lợi theo ý mỗ. Vì cần phải để quần hào khắp võ lâm hề càng nghi nghĩa phụ mỗ còn là Liễu Vũ đại sư thì càng dễ giúp mỗ khám phá chân tướng hung thủ. Thế nên, qua thái độ trầm lặng của mọi người mấy ngày qua mỗ hiểu không thể miễn cưỡng chư vị nếu còn tiếp tục đứng ra hỗ trợ mỗ thì chính là chọn đứng về phía thập phần bất lợi. Thôi thì thế này, với Vi tiền bối và Đinh Song Tú huynh đệ, mỗ nguyện ý rút lại ước thúc nghĩa là từ lúc này chư vị được tùy ý quyết định. Dù có nói lời chia tay ngay lúc này mỗ cũng cam nguyện không oán trách. Về phần Quan Ngọc cô nương cũng vậy, mỗ không thể nhẫn tâm đặt tình thế bất lợi lên cô nương, riêng về Trang ngũ thúc...

Trang Hiến như chỉ chờ có thế liền lên tiếng :

- Về phần ta, hãy để ta tự nói vì ta đã có quyết định rồi. Là ta sẽ ly khai ngay, nhưng không phải đi luôn mà hứa sẽ quay lại cùng những nghĩa thúc còn lại của người. Và một khi ta đã hứa với người thì tự ta có cách khiến các nghĩa thúc còn lại cũng tin ở Trương Khánh Long người.

Trương Khánh Long bối rối vì quá cảm kích :

- Nếu vậy lời đầu tiên là xin đa tạ Trang ngũ thúc, sau cùng cũng xin Trang ngũ thúc tạm nhận một phần từ những ngân lượng lần này tiểu đệ mang về. Chỉ ít cũng để Trang ngũ thúc đủ chi phí trang trải suốt hành trình ắt là vừa dài lâu vừa thập phần gian khổ.

Trang Hiến nhận ngay :

- Ta chấp nhận, chỉ ít cũng để người tin thế nào cũng có ngày ta quay lại.

Và vì đã có một nhân vật đầu tiên nói lời ly khai nên tiếp đó đến lượt Vi Yến Thảo lên tiếng :

- Giữa lão phu và Biển Bức Phi Thủy ắt công tử đã đoán ra là còn một vài ân oán cần kết liễu, nhưng lão phu cũng hứa sớm quay lại giúp công tử cùng một vài bằng hữu sẽ được lão phu mời.

Trương Khánh Long giữ đúng lời hứa chẳng động dung trái lại vẫn tỏ ra cảm kích :

- Dích thực vẫn bối chỉ cần nghe lời hứa này từ Vi tiền bối. Hậu hội hữu kỳ, mong Vi tiền bối bảo trọng và đừng khước từ một phần ngân lượng được kể là lòng thành của văn bối.

Đinh Song Tú cũng tỏ ý ly khai :

- Đã là quân tử, nhất ngôn ắt vi định nhưng huynh đệ mỗ không thể không hỏi qua ý kiến của sư tôn.

- Đúng vậy nhưng vẫn hứa sẽ có ngày sớm quay lại. Vì thành thật mà nói, bình sinh chưa có nhân vật nào đã nhanh chóng khiến huynh đệ mồ ngỡng phục như Trương huynh đệ đây.

Trương Khánh Long cũng hậu hĩnh trao cho họ hai phần ngân lượng :

- Tiểu đệ sẽ luôn chờ tin, nhất là từ quý phái Không Động. Thật mong có ngày hội ngộ.

Còn lại một mình Quan Ngọc tỏ ra áy náy không yên :

- Như công tử chủ nhân đã một lần nghe Quan Ngọc thổ lộ, thế nên Quan Ngọc thật chẳng biết nói thế nào để công tử chủ nhân thấu hiểu thành ý cùng những lo lắng một khi Quan Ngọc buộc phải tạm nói lời chia tay. Tuy nhiên...

Trương Khánh Long lập tức trấn an nàng :

- Chuyện quan hệ đến sinh mạng, giả thử Quan Ngọc cô nương chỉ có một mình thì không nói làm gì, đằng này hãy còn sư trưởng, hiển nhiên Quan Ngọc cô nương không thể tự tác chủ. Mỗ hoàn toàn hiểu và thập phần cảm kích với những gì đã được Quan Ngọc cô nương giúp suốt một năm qua. Cũng mong Quan Ngọc cô nương đừng khách sáo mà khước từ một phần ngân lượng, trái lại xin hãy vui nhận để mỗ không áy náy vì thiếu sót bốn phận chủ nhân.

Nhưng chỉ khi tất cả đã bỏ đi, ở Trương Khánh Long mới xuất hiện vẻ khẩn trương lạ. Cũng vì thế kể từ ấy gia trang của Trương Khánh Long cơ hồ luôn bế môn tạ khách. Và chẳng ai hay biết Trương Khánh Long lẳng lặng lưu lại trong trang làm gì.

* * * * *

.....

Đang đắm chiêu suy nghĩ, Trương Khánh Long bỗng nghe gọi :

- Trương thiếu hiệp hôm nay có muốn tiếp khách chăng? Là một nữ nhân, dù nói thế nào vẫn khẳng khái đòi gặp cho được Trương Khánh Long còn gọi là Tiểu Quy.

Trương Khánh Long giật mình và lập tức đáp ứng :

- Chính là Ngô Hiểu Mai như đã có lần tại hạ tỏ bày, ái nữ Thủy Bá Vương. Đương nhiên tại hạ sẽ tiếp nhưng không vì thế mà phá vỡ mọi nguyên tắc. Xin phiền tất cả chư vị tạm tránh mặt.

Người đó cười :

- Nếu vậy xem ra mọi toan liệu của thiếu hiệp có lẽ sẽ xảy đến sớm hơn. Thú thật bọn ta cũng chỉ mong như thế, vì một khi đã quen phóng khoáng thật khó chịu nếu cứ mãi chui rúc trong nhà cho dù được thiếu hiệp lo toan, chu cấp quá đầy đủ các tiện nghi đến mức thừa mứa.

Trương Khánh Long thở dài về đồng cảm và đồng tình :

- Thì tại hạ cũng vậy, chỉ mong tất cả xảy đến thật nhanh cho, chí ít là để chư vị tin Trương Khánh Long tại hạ không chỉ thật tâm mà còn cần chư vị như thế nào. Nhưng biết làm sao được một khi mọi việc đâu dễ xảy ra như chúng ta mong muốn. đành khuất tất chư vị thêm một thời gian nữa.

Người đó rất cảm thông :

- Tuy nói vậy nhưng cũng mong thiếu hiệp chớ để tâm, bởi nếu vì đại cục thì dù phải chịu khuất tất đến mấy bọn ta vẫn sẵn lòng. Thôi thiếu hiệp hãy tiến ra tiếp khách là vừa, và đừng quá lo vì bọn ta vẫn luôn ở bên cạnh, sẵn sàng tiếp ứng bất kỳ khi nào khi thiếu hiệp cần.

Trương Khánh Long bước đi và nghĩ sao không biết lại nói thêm một câu :

- Cũng chẳng đến nỗi như thế đâu, vì để đối phó với Ngô Hiểu Mai, tại hạ tự tin vẫn đủ lực đối phó.

Nhưng khi đã tự tay mở cửa Trương Khánh Long không thể không khi phát hiện đang được diện đối diện một giai nhân cực kỳ diễm lệ. May thay một câu nói khinh mạn lập tức được thoát ra từ cửa miệng hoa anh đào của giai nhân đã vô tình giúp Trương Khánh Long có lại tự tin, giai nhân bảo :

- Quả nhiên là người, cũng may nhờ đã một lần nhìn thấy người vẫn trong trang phục sang trọng và chỉnh chu như thế này, nếu không ắt ta chẳng còn dám tin hoặc nghĩ một Trương Khánh Long gần đây chợt vang danh giang hồ lại còn là Tiểu Quy Trương Khánh Long không hề xa lạ với ta.

Trương Khánh Long mỉm cười :

- Chỉ tiểu thư là có phần thay đổi, phong trần và dày dặn hơn. Phải hiểu đây là sự thay đổi theo chiều hướng tốt chứ đừng nghĩ tại hạ hàm ý mỉa mai hay tỏ ra cao ngạo nhờ thân phận hiện nay của tại hạ. Vậy tiểu thư đến ngoài dụng ý minh bạch tại hạ có phải là Trương Khánh Long từng quen biết hay không thì còn ý gì khác nữa chẳng?

Giai nhân thoáng cau mặt :

- Người chỉ mới là đại phú gia một nửa vì lẽ ra phải tỏ ra hiếu khách hơn nhất là đối với ta không những vừa từ xa đến mà còn có tình cố cựu cùng người, như thế mới xứng tư cách một đại phú gia đích thực.

Trương Khánh Long vẫn cười :

- Thì tại hạ đâu dám xưng đại phú gia với tiểu thư? Nhưng nói thì nói vậy, chỉ vì gần đây tại hạ đã có lệnh bế môn tạ khách chủ yếu là để lo đối phó với hiện tình cơ hồ ngày càng trở nên thập phần bất lợi, thế nên tiểu thư vô ngại thì dù muốn dù không tại hạ cũng có bốn phận thể hiện hết tình địa chủ. Xin mời.

Nhưng giai nhân tỏ ra không đáp ứng lời mời :

- Người có việc phải lo đối phó thật sao? Nếu vậy đừng để tâm đến sự xuất hiện đường đột này của ta. Kéo lại bảo ta cố tình làm phiền người.

Trương Khánh Long lập tức chứng tỏ sự hiếu khách :

- Đối với tiểu thư thì quyết không hề có chuyện đó. Chỉ trừ phi tiểu thư có ý khinh chê tệ xá bần hàn thì tại hạ không miễn cưỡng còn nếu chỉ vì tình cố cựu thì xin mời và thật tâm mong tiểu thư nể mặt.

Giai nhân lúc này mới nhận lời :

- Cũng đã có ít nhất bảy - tám năm người được gia phụ cửu mang thôi thì để người có cơ hội đề đáp, được, lần này ta cũng có ý định lưu lại gia trang của người một thời gian. Vì chỉ như vậy người mới thấu hiểu tâm trạng của một người sau khi cửu mang một người rồi bị chính người đó gây cho nỗi thất vọng ra sao? Nào tiên chủ hậu khách có người đi trước thì ta mới dám theo sau tiến vào chứ?

Trương Khánh Long bật khen :

- Miệng lưỡi của tiểu thư thật sắc sảo, không chỉ dành chủ động mà còn áp đặt cứ khẳng khẳng đề quyết tại hạ nếu đã thật sự gây thất vọng cho Ngô gia thì có khác nào bảo tại hạ là hạng vong ân bội nghĩa. Dù vậy ắt tiểu thư vẫn chưa quên tại hạ từng cứu mạng tiểu thư hai lần và thêm một lần suýt tuyệt mạng do tiểu thư cướp mất thuyền là phượng tiên được tại hạ chuẩn bị sẵn để cả hai cùng thoát thân. Nhưng thôi, gặp lại nhau đã là mừng nào phải để oán trách lẫn nhau. Xin mời tiểu thư theo lối này.

Chờ khi được Trương Khánh Long đưa vào một phòng khách bày biện xa hoa, giai nhân mới bày tỏ chủ ý :

- Nói gần nói xa không qua nói thật. Và điều đầu tiên từ lâu nay ta những mong gặp lại để hỏi người có hay không vì chuyện người hồ đồ do ngẫu nhiên cứu mạng một nhân vật phái Thiếu Lâm khiến toàn bộ gia trang của ta không thể thoát cảnh bị hủy diệt?

Trương Khánh Long không hồi đáp, vì lúc đó xuất hiện một lão nhân đang có phận sự bưng trà đãi khách. Chờ khi lão nhân đi khuất Trương Khánh Long hỏi ngược lại :

- Đó là điều tiểu thư từng nghe được từ bọn hung thủ đã sanh cầm uy hiếp sinh mạng của tiểu thư? Tiểu thư tin đó là sự thực ư?

Giai nhân đáp :

- Ta tin vì ngoài nguyên do đó ta quả quyết bọn họ chẳng có lý do nào khác khi đột ngột ập đến tiêu diệt toàn bộ Ngô gia.

Trương Khánh Long lại hỏi :

- Ý muốn nói bọn hung thủ cũng xuất thân từ Thiếu Lâm phái?

Giai nhân cười lạt :

- Người đừng mong lẩn tránh câu hỏi của ta, dù vậy ta không ngại cho người rõ một điều, là gần đây vì luôn xuất hiện một nghi ngờ, cho rằng nghĩa phụ Trương Thái Toàn của người cũng từng là cao tăng phái Thiếu Lâm khiến ta càng nghĩ thì càng xác quyết lời giải thích của bọn hung thủ hoàn toàn đúng. Như vậy khi bảo chính người đã gây nên nỗi thất vọng cho Ngô gia thì phải chăng Ngô Hiểu Mai ta không hề nói quá hoặc cố ý áp đặt cho người?

Trương Khánh Long nghiêm mặt lại :

- Điều tại hạ cần là một bằng cứ, chứng minh nghĩa phụ tại hạ cũng là phản đồ phái Thiếu Lâm, Ngô Hiểu Mai tiểu thư có chăng?

Ngô Hiểu Mai cũng nghiêm mặt :

- Nếu có thể có bằng cứ thì ta tin chắc Trương Khánh Long người không dễ vẫn yên thân như thế này. Trái lại vì tạm chưa có bằng cứ nên ta chỉ mong được nghe từ người một lời phó giao thật minh bạch. Hãy thừa nhận đi nếu người từng vì một nhân vật phái Thiếu Lâm nên Ngô gia lâm họa diệt môn.

Trương Khánh Long chợt bảo :

- Cũng may giữa Ngô tiểu thư và tại hạ hãy còn tình cố cựu nếu không như gần đây tại hạ đã có dịp khuyến cáo, thì bất luận ai nếu vô cớ nhục mạ cho nghĩa phụ của tại hạ có thể là hạng phản phúc, tại hạ quyết không dung thứ.

Ngô Hiểu Mai cười lạt :

- Ý người phủ nhận bản thân từng là nguyên nhân dẫn đến họa diệt môn cho Ngô gia?

Trương Khánh Long lập tức đáp :

- Họa diệt môn xảy đến cho Ngô gia không hề xuất phát từ tại hạ, và dựa theo lời tiểu thư vừa hé lộ, tại hạ quả quyết hung thủ hủy diệt Ngô gia mười phần đủ mười có liên quan Thiếu Lâm phái. Nếu vậy tại hạ hứa sẽ tận lực giúp Ngô tiểu thư rửa mối huyết thù.

Sắc mặt Ngô Hiểu Mai giãn ra, nhờ tươi tỉnh nên càng xứng với dung nhan tuyệt thế. Nàng gật đầu :

- Ta tin người, nhờ đó càng an tâm nếu Trương công tử chủ nhân đại lượng, cho Ngô Hiểu Mai này lưu ngụ một thời gian. Trương công tử không cảm thấy phiền chứ?

Trương Khánh Long cười dần hòa :

- Nhưng tại hạ cũng nói trước, chưa hẳn được lưu ngụ ở tệt xá là một điều may mắn cho tiểu thư. Và nếu tiểu thư vẫn vô ngại, hay lắm hãy cho tại hạ cơ hội đáp đền ơn từng được Ngô gia cứu mang, đồng thời, kể từ hôm nay, toàn bộ Tảo Diệp trang đều tùy tiểu thư sử dụng. Để tại hạ gọi gia nhân sắp đặt thật đầy đủ cho tiểu thư. Đi nào.

Ngô Hiểu Mai lại theo chân Trương Khánh Long, nàng vừa đi vừa đưa mắt nhìn dò xét khắp nơi :

- Vì sao nơi này được gọi là Tảo Diệp trang?

Trương Khánh Long giải thích :

- Để tại hạ tưởng nhớ nghĩa phụ, đã thành danh nhờ công phu Tảo Diệp thập nhị chương. Tiểu thư ắt cũng tỏ tường điều này?

Ngô Hiểu Mai cười cười :

- Nếu ta bảo không hề biết thì sao? Ắt hẳn người không tin? Ta đành nói thật vậy, là dĩ nhiên trước khi đến đây ta đã có cơ hội tìm hiểu về người nhưng vẫn đành dừng ở mức nhất định là mọi người đã biết về

người như thế nào thì ta cũng am hiểu ngân ấy. Và nhân đây có tiện chẳng nếu ta muốn biết nhờ đâu người hiện có cơ ngơi sản nghiệp ngân này?

Trương Khánh Long cười bí ẩn :

- Có một nhân vật đã ủy thác toàn bộ sự sản này cho tại hạ. Tiểu thư tin chẳng nếu tại hạ thừa nhận vẫn chưa biết nhân vật đó là ai?

Ngô Hiểu Mai ngờ ngàng :

- Sao lại có chuyện như thế? Dĩ nhiên ta không thể tin và cho rằng chỉ là người không muốn thổ lộ mà thôi.

Trương Khánh Long dừng lại :

- Toàn bộ Tây Hiên này từ nay sẽ thuộc về tiểu thư, còn về điều đang đề cập thì cũng xin thú thật với tiểu thư là tại hạ vẫn đang tiến hành tìm hiểu để biết nhân vật ấy là ai. Đến lúc đó cũng có khi tại hạ phải giao hoàn toàn bộ tài sản, và đành quay lại thân phận long đong của một kẻ tứ cố vô thân. Nhưng do thời khắc ấy chưa đến và với thân phận hiện tại, xin chúc cho tiểu thư luôn hưởng dụng những ngày lưu ngụ sao cho thật yên ả và vui vẻ. Tại hạ xin lui bước.

Nhưng không như Trương Khánh Long mong muốn và cầu chúc, ngay đêm hôm đó do Tảo Diệp trang bị náo loạn khiến Ngô Hiểu Mai khó mong hưởng dụng những ngày yên ả. Mọi việc bắt đầu vào độ canh ba đêm đó với những âm thanh huyền ảo vang lên mỗi lúc mỗi rõ.

Ngô Hiểu Mai lần theo hướng phát ra những loạt âm thanh ấy để lảng lạng di chuyển, nhờ vậy điều đầu tiên nàng nhận định là Tảo Diệp trang thật rộng lớn, ngẫu nhiên trở thành cản ngại khiến Ngô Hiểu Mai mất khá nhiều thời gian mới có thể đi đến tận nơi xuất phát các thanh âm huyền ảo.

Ở đây nàng nghe Trương Khánh Long đang dùng giọng mai mỉa nói với ai đó :

- Thiên bắt lai lai giả bất thiên, huống hồ tôn giá còn chủ tâm che kín diện mạo, quyết đột nhập bốn trang vào thời khắc hoàn toàn trái khoáy này. Vậy với địch ý quá rõ là thế, nếu tôn giá khẳng khẳng thủy không lên tiếng thì chớ trách Trương trang chủ mỗ khó thể dung thứ.

Nhờ kịp nhận định phương vị của Trương Khánh Long, Ngô Hiểu Mai cuối cùng cũng nhìn thấy dù chỉ lơ mờ, trong bóng đêm giữa một hoa viên rộng lớn, đích thị có một nhân vật tuy lúc này đang đứng yên nhưng xung quanh dường như vẫn bị nhiều nhân vật khác chốt chặn. Nhân vật đó lên tiếng :

- Thật không ngờ với vẻ ngoài chỉ là một trang viện bình thường nhưng khi hữu sự mới hay quý trang lại là nơi tiềm tàng nhiều cao thủ. Liệu chúng ta có thể đối thoại một với một chẳng?

Trương Khánh Long khước từ ngay :

- Trừ phi tôn giá phải tự xưng danh và nói rõ chủ ý. Nhược bằng bất tuân thực hiện xảo kế toan tìm cách đào tẩu của tôn giá vẫn là tuyệt vô khả thực hiện.

Nhân vật nọ hắng giọng :

- Có phải Trang chủ đang quá ỷ trọng vào chín cao thủ đang vây quanh đây? Cũng nói thật, tuy quý hữu từ lúc xuất hiện đến giờ vẫn bảo toàn và giữ nguyên các phương vị tợ hồ một thể trận thế nhưng chỉ như vậy e khó giúp Trang chủ toại nguyện. Sao không chọn một cùng cách tốt hơn, chúng ta cùng đối thoại, cũng là tránh các ngộ nhận không cần thiết.

Trương Khánh Long bật cười :

- Rõ ra tôn giá cũng là hạng hữu danh, đã nhận ra bị một thể trận vây hãm. Thú thật mỗ cũng không tự tin lắm với hộ trang trận có phần ấu trĩ này. Tuy nhiên đứng với danh xưng Hộ Trang nếu tôn giá đủ bản lĩnh hoặc là tự vượt trận hoặc tự bộc lộ thân thủ cao minh hơn bằng cách đại phá Hộ Trang trận thì khi đó mỗ dù không muốn vẫn phải thuận theo đề xuất cả tôn giá cho mỗ đây cơ hội được đại khai nhãn giới. Ha ha...

Nhưng nhân vật nọ vẫn đứng nguyên vị :

- Vẫn có cách hy vọng khiến Trang chủ nhân nhượng và đổi ý. Là qua một vài diễn biến lúc đầu phải chăng thể trận cũng lấy Cửu Cung làm chủ, có phần tương tự Đại trận La Hán Thiếu Lâm? Nhưng do nhân lực

không đủ, như La Hán Trần cần một trăm linh tám bộ vị, thế nên trận này hiển nhiên vừa kém vừa phần nào tự nói lên bản thân Trương chủ có liên quan phái Thiếu Lâm.

Trương Khánh Long lại cười :

- Vẫn là một ý quá cũ, cứ luôn đề quyết mỗ có một nghĩa phụ từng là cao thủ phái Thiếu Lâm. Hóa ra chỉ vì thế tôn giá tự cho phép bản thân có quyền tiến nhập với dụng tâm dò xét Trương trang chủ mỗ? Vậy tôn giá nghĩ sao nếu mỗ đề quyết ngược lại, rằng tôn giá phải có quan hệ với Thiếu Lâm phái mới có nhận định và sự so sánh này? Và nếu đúng như thế, mỗ càng muốn tôn giá thử một phen lâm trận, để xem Hộ Trang trận có thực sự cùng chung xuất phát với Đại trận La Hán hay không? Nhân đây cũng xin nói thêm danh xưng đích thực của trận là Tảo Diệp Hộ Trang với phương vị tuy là Cửu Cung nhưng mọi biến hóa đều dựa vào Tảo Diệp thập nhị chương từng vang danh của nghĩa phụ mỗ. Tôn giá có dám chăng? Ha ha...

Chợt nhân vật nọ đổi giọng, phát ra những lời cật vấn với hàm ý quả quyết :

- Trương trang chủ vẫn khẳng khái phủ nhận lệnh nghĩa phụ không chỉ là đệ tử mà còn là phản đồ Liễu Vũ của Thiếu Lâm tậ phái?

Trương Khánh Long giật mình :

- Tậ phái? Ý muốn nói tôn giá đích thực là người của phái Thiếu Lâm?

- Không sai, và Trương trang chủ nghĩ sao hoặc có thái độ như thế nào nếu được nghe một bằng chứng thật thuyết phục cho thấy lệnh nghĩa phụ đúng là hạng người như vậy?

Trương Khánh Long chậm hít vào một hơi thật dài :

- Xin được thỉnh giáo tôn giá có cách xưng hô như thế nào? Vì nếu mỗ đoán không lầm tôn giá còn là một trong những cao tăng Thiếu Lâm phái?

- Xin hãy cho nghe chủ ý của Trương trang chủ trước.

Trương Khánh Long lập tức có thái độ :

- Chủ ý của mỗ ư? Rất dễ, đây là dựa theo lời mỗ đã tuyên cáo hễ bất luận ai nếu dám vô cớ mạo phạm tôn trưởng thì Trương Khánh Long mỗ đây quyết chẳng dung tha. Hãy nói mau, tôn giá có dám cùng mỗ lập Sinh Tử Ước ngay lúc này chăng? Và khi đó chỉ sẽ có một mình ta quyết cùng tôn giá đối đầu.

- Nhưng nếu không phải vô cớ mạo phạm thì sao?

Trương Khánh Long bật cười ngạo nghễ :

- Thì vẫn lập Sinh Tử Ước. Sau đó, giả như bằng cớ của tôn giá quả thuyết phục thì sinh mạng này nguyện phó giao tùy tôn giá định đoạt. Còn như tôn giá vô khả đưa ra chứng cứ xác thực thì giữa mỗ và tôn giá vẫn chiếu theo Sinh Tử Ước cùng diễn khai sinh tử đấu cho đến kỳ một chết một sống mới thôi. Dám chăng ha ha...

Nhân vật nọ lần đầu hiển lộ cách xưng hô :

- Có cần thiết như thế chẳng nếu Trương công tử được biết bản tăng có pháp danh Liễu Độ, cũng là người từng độ hóa và tự thân giúp lệnh nghĩa phụ thí phát quy y?

Nhìn nhân vật nọ sau khi tự lột bỏ túi vải đen trùm đầu hiển lộ là một tăng nhân có pháp danh Liễu Độ, Trương Khánh Long chợt nói :

- Thật thất lễ cho dù đây là lần đầu tại hạ được nghe biết nhất là được diện kiến Liễu Độ đại sư, nghĩa là đại sư tự nhận từng giúp nghĩa phụ tại hạ thí phát quy y? Vậy còn ai ngoài đại sư tường tận điều này chăng? Và sở dĩ tại hạ phải nghi ngờ vì lấy làm lạ là tại sao kể cả mọi bằng hữu của nghĩa phụ chẳng ai hay biết?

Liễu Độ đại sư ngập ngừng đáp :

- Bản tăng là đệ tử Phật môn quyết không khoa ngôn xảo ngữ.

Trương Khánh Long cười lạt :

- Có thể hiểu chỉ một mình đại sư biết rõ chuyện nghĩa phụ từng một lần xuất gia? Huống hồ đại sư còn quả quyết nghĩa phụ tại hạ sau đó vì sinh nhĩ tâm nên trở thành phản đồ. Thù thật tại hạ e nuốt không trôi lời này, là điều khiến tại hạ không thể không nghĩ đại sư cố tình nhục mạ xúc phạm phẩm hạnh và nhân cách đại hiệp của nghĩa phụ.

Liễu Độ đại sư cố gắng biện giải :

- Bởi từ lâu bồn phái vốn tồn tại nhiều nội tình khó thể tiết lộ mong thí chủ hiểu cho và nên nhìn nhận sự thực ấy cho dù theo thí chủ là khó nuốt trôi như thế nào.

Trương Khánh Long bật quát :

- Hoang đường, và nếu đây là cớ để đại sư toan thối thác không dám cùng tại hạ lập Sinh Tử Ước thì chỉ e đây là kế quá ấu trĩ, khiến đại sư khó mong toại nguyện.

Liễu Độ đại sư chợt xạ mục quang loang loáng nhìn Trương Khánh Long :

- Nếu lập Sinh Tử Ước thì sao? Ý bần tăng muốn nói, một khi thí chủ bại thì ưng thuận chẳng cùng bần tăng đi đến tề phái Thiếu Lâm một chuyển thay vì quá tuyệt vọng sẽ chọn cái chết là điều bần tăng không bao giờ muốn.

Trương Khánh Long cả cười :

- Mọi điều ấy ắt sẽ được viết rõ trong Sinh Tử Ước, vì dù sao cũng đâu sai biệt so với lời tại hạ đã nói nguyện giao sinh mạng tùy đại sư định đoạt? Nhưng cũng nói thêm, quyền cước vốn vô tình nếu đại sư chẳng may vong mạng thì mai hậu bất luận ai cũng không thể trách tại hạ. Người đâu? Mau lập Sinh Tử Ước và cùng thỉnh Liễu Độ đại sư tự thân điểm chỉ vào. Cũng ghi rõ giữa song phương chỉ đơn đả độc đấu và không được dùng thủ đoạn bất minh nào.

Liễu Độ đại sư có phần chột dạ :

- A di đà Phật, Trương thí chủ tỏ ra quá tự tin, phải chăng vì thế mới dám tự nhận là Bất Minh Phi Quân Tử?

Có một lão nhân già lồm khộm đã từ đâu đó tiến ra và trao cho Liễu Độ đại sư một mảnh hoa tiên do có màu sáng nên nhìn thấy rất rõ trong bóng đêm.

Trương Khánh Long lại kêu :

- Có ai mang hỏa tập, hãy thắp sáng lên hầu đại sư đây tường lãm và điểm chỉ sau khi tận mục sở thị. Cũng vì thế tại hạ mới dám tự nhận là Bất Minh Phi Quân Tử.

Có một trong chín cao thủ đang vây quanh Liễu Độ đại sư liền tiến ra và bật sáng một ngọn hỏa tập. Nhờ đó sau khi đã xem rõ từng nội dung có ghi trên mảnh hoa tiên, Liễu Độ đại sư đành tự tay điểm chỉ :

- Bần tăng thừa nhận mọi điều đều minh bạch, nhưng sẽ tốt hơn nếu diễn biến dừng đến hiện tình này.

Trương Khánh Long lạnh giọng :

- Muộn rồi, và nhân đây xin cho hỏi, phải chăng trong di tự lúc cuối đời có đề cập một nhân vật chính là đại sư? Thật mong đại sư vì là Phật môn đệ tử xin chớ khoa ngôn hay xảo ngữ.

Liễu Độ một lần nữa lại bật thần quang loang loáng :

- Cũng có nghĩ trước đó Trương Thái Toàn thật sự đề cập về bần tăng cho thí chủ hay? Vậy sao cứ phủ nhận lệnh nghĩa phụ không hề là Liễu Vũ, một phản đồ tề phái?

Trương Khánh Long lại quát :

- Chớ hồ đồ vì lẽ ra phải thấu suốt do thái độ cùng khẩu ngữ của đại sư đêm nay khiến tại hạ không thể không đoán biết ai là hung thủ nhẫn tâm sát hại nghĩa phụ. Và nay Sinh Tử Ước đã lập, cung thỉnh đại sư mau xuất chiêu cũng đừng oán trách nếu như vận số của đại sư đêm nay đã tuyệt. Hộ Trang trận mau triệt thoái chỉ đề phòng nếu hạng khẩu Phật tâm xà này toan tấu.

Sinh Tử Ước được thu lại, chín cao thủ lập trận Tảo Diệp Hộ Trang cùng tấn khai, là tình thế Liễu Độ đại sư không thể không giao chiêu xuất thủ :

- A di đà Phật, để áp giải thí chủ về tề phái Thiếu Lâm bản tăng dành xuất lực một phen cũng là cho thí chủ biết thế nào là lợi hại. Xin thất lễ khai thủ.

Ào...

Giữ đúng phong thái của một bậc quân tử quả thật chỉ một mình Trương Khánh Long tiến ra giao thủ tiếp chiêu :

- Đừng vội phô trương, thay vào đó thật mong đại sư nên tận dụng toàn bộ sở học trước khi quá muộn. Ha ha...

Và bằng cước bộ bất phàm Trương Khánh Long không những dễ dàng thoát chiêu công của Liễu Độ đại sư dù chỉ trong gang tấc mà còn ung dung và thần tốc tiến nhập thật nhanh xát vào đối phương.

Vù...

Liễu Độ thắng thốt :

- Hảo bộ pháp, nhưng đâu phải sở học của Trương Thái Toàn. Mau lùi lại nào.

Ào ào...

Bị Liễu Độ vung tit hai ống tay tăng bào tạo một áp lực cực mạnh như để ngăn chặn và thậm chí đẩy Trương Khánh Long lùi xa, tuy vậy Trương Khánh Long vẫn cười :

- Đây đã là tuyệt kỹ sở trường chưa? Nếu chưa thì hãy nhanh nhanh vận dụng kéo quá muộn. Đỡ này, ha ha...

Trương Khánh Long cũng thi triển song thủ không phải để hóa giải mà là quyết bám theo hai ống tay áo tăng bào của Liễu Độ đại sư.

Vù vù...

Thật lạ thủ pháp của Trương Khánh Long khiến Liễu Độ đại sư lo sợ :

- Trong thủ pháp cũng ẩn tàng Cửu Cung? Hãy nói mau lệnh sư là ai? Vì tuyệt đối trong sở học của Trương Thái Toàn không có loại thủ pháp biến ảo này?

Và như thế để có thêm cơ hội dò xét xuất xứ võ học của Trương Khánh Long lần đầu tiên Liễu Độ đại sư đành hồi bộ và nhảy lùi thật lẹ. Nhưng Trương Khánh Long vẫn bám sát nhờ vào cước bộ thoát nghiêng thoát ngã như kẻ đã quá chén :

- Muốn tẩu ư? Tại hạ đã nói rồi, đại sư đã hết cơ hội dù muốn tẩu cũng vô khả. Đỡ.

Với bộ vị đang ở hướng đông chợt thân hình Trương Khánh Long tự xiêu ngã về tây và đó là nguyên do khiến Trương Khánh Long bất thành linh có vị thế thuận lợi, chợt hiện hữu ở ngay bên tả Liễu Độ đại sư với cả hai tay chợt chộp vấu vào hai yếu huyệt của đối phương.

Ào ào...

Đại sư Liễu Độ thất thanh :

- Hảo thủ pháp, nhưng đừng nghĩ dễ kết liễu ta. Phật Quang Vô Lượng, khai.

Toàn thân Liễu Độ vụt bừng sáng, là khí công hộ thân được khai toả. Tuy nhiên tuyệt kỹ Phật Quang Vô Lượng chỉ bừng tỏa trong nháy mắt là bị tắt ngấm, với kết quả là toàn thân Liễu Độ vụt cứng đờ phần Trương Khánh Long thì thần tốc lùi xa, mục quang thì mãi nguyên nhìn Liễu Độ đại sư mãi không thấy nhích động.

Quá kinh hãi Ngô Hiểu Mai vụt kêu lên :

- Sao rồi, há lẽ với chỉ mấy chiêu đại sư Liễu Độ đã dễ dàng bị người kết liễu?

Trương Khánh Long quay phát lại :

- Ai?Ồ... thì ra là Ngô Hiểu Mai tiểu thư. Như thế càng tốt với hy vọng nếu tiểu thư đến đã lâu, đủ để thấy giữa tại hạ và Liễu Độ đại sư sau khi đã lập Sinh Tử Ước thực hiện diễn biến xảy ra đều quang minh lỗi lạc. Còn về số phận của Liễu Độ đại sư tại hạ chợt nảy ý định sẽ nhờ Tang Nghi quán khâm liệm sao cho càng giữ được nguyên trạng càng tốt. Vì chính tại hạ chờ sau khi sắp đặt xong mọi việc ở bốn trang sẽ tự thân giao hoàn thi thể Liễu Độ cho Thiếu Lâm phái.

Ngô Hiểu Mai hoang mang tiến lên :

- Nhưng có thể cho ta biết người đã kết liễu đại sư Liễu Độ như thế nào chẳng?

Trương Khánh Long xạ mục quang nhìn nàng :

- Khi tử huyết bị điểm không chỉ một mà những hai thì theo tiểu thư kết quả sẽ như thế nào? Và nếu muốn minh bạch ắt tiểu thư có mang theo hỏa tập, xin hãy bật sáng lên và tự xem xét khắc rõ.

Ngô Hiểu Mai làm theo và nhờ đó vỡ lẽ tại sao Liễu Độ tuy chết nhưng thân hình vẫn tư thế đứng bất động không hề ngã như bao tử trạng bình thường khác.

- Bản lĩnh của người quá cao minh, có mục lực tinh tường đến độ nhận huyết thật chuẩn xác dù trong lúc trời đêm. Nhưng liệu có thừa chẳng so với thái độ của người cùng lúc điểm hai tử huyết thì vì chỉ một là đủ?

Trương Khánh Long lúc đó đang phát lạc và phó giao từng phận sự cho cao thủ hộ trang :

- Khi nào người của Tang Nghi quán đến thì hãy dặn bảo họ thực hiện như đã định. Và kể từ lúc này mọi người nên tự lo thu xếp hành trang vì chẳng bao lâu nữa một khi mỗi thân hành tìm đến Thiếu Lâm phái thì dù đã có Sinh Tử Ước vẫn e chuyến đi ấy là chuyến đi hung đa kết thiếu.

Đoạn Trương Khánh Long chậm chậm bước đi, đồng thời cũng lên tiếng đáp lại câu hỏi khi thấy Ngô Hiểu Mai cùng theo chân :

- Phái Thiếu Lâm có những bảy mươi hai tuyệt kỹ đều là những công phu thượng thừa và bất luận ai chỉ cần tinh thông một thôi cũng đủ ngạo thị võ lâm. Thế nên khi phát hiện đối phương vận dụng công phu Phật Quang Vô Lượng tại hạ không thể không nghĩ ngay đây là một trong những tuyệt kỹ danh bất hư truyền của Thiếu Lâm, đành tiên hạ thủ vi cường điểm vào hai tử huyết cùng lúc hơn là vì khinh suất ắt đã bị táng mạng ngược lại vì đối phương, tiểu thư hiểu chứ?

Ngô Hiểu Mai chợt thở hắt ra :

- Nhưng Thiếu Lâm là một đại phái từ lâu vẫn được xưng tụng là Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm hành vi của người nếu không là tự chuốc đại họa thì cũng là tự đặt bản thân vào tình thế ắt bị đại phái Thiếu Lâm liệt vào đối tượng không thể dung tha. Người có quá ngông cuồng chẳng hay tự phụ một mình đối phó nổi họ khi quyết tình đặt Liễu Độ đại sư vào tử cảnh?

Trương Khánh Long hừ nhạt :

- Để bảo toàn thanh danh khi tôn trưởng vô cớ bị nhục mạ, nhất là để báo thù cho tôn trưởng Trương Khánh Long tại hạ quyết hành sự và bất chấp hậu quả. Và nếu lo ngại có thể bị hệ lụy vì tại hạ, hay là tiểu thư mau chóng ly khai?

Ngô Hiểu Mai vụt cắn môi, cuối cùng bật thốt :

- Hãy nghe một lời thành thật nhất của ta, là ta không chỉ ngưỡng mộ mà từ lâu nay đích thực luôn cần tìm một nhân vật đủ bản lĩnh như người, hãy đưa ta đến thư phòng, ở đó ta sẽ cho người biết tường tận nguyên nhân.

Trương Khánh Long dù để lộ sự ngạc nhiên qua ánh mắt vẫn thực hiện theo đề xuất của nàng.

13. Đối Đầu Thiếu Lâm Chuyện Long Trời-chấp Nhận Đơn Độc Việc Lở Đất

Tảo Diệp trang bỗng quay lại cảnh tấp nập huyền ảo. Đầu tiên là do sự xuất hiện trở lại của Đinh Song Tú huynh đệ :

- Tin dữ loan nhanh, thoát nghe như tiếng sét đánh ngang tai, hãy mau cho huynh đệ mỗ biết tất cả là sự thật chăng?

Trương Khánh Long gượng cười :

- Nhị vị nhân huynh đến nhanh quá, tính qua chỉ mới hai ngày kể từ khi tiểu đệ buộc phải mạo phạm Thiếu Lâm phái.

Huynh đệ Đinh Song Tú lập tức trốn mắt và giật mình :

- Vậy là có thật? Và chuyện lập Sinh Tử Ước cũng là thật?

- Nhưng đáng kinh ngạc và đáng lo nhất Trương huynh đệ không ngờ đủ bản lĩnh hạ thủ một cao tăng như Liễu Độ, tuy nhiên đối đầu Thiếu Lâm phái là tự sát.

Trần tĩnh lại, Trương Khánh Long cười cười :

- Dù gì thì sự việc cũng đã xảy ra nhưng may mắn là tiểu đệ có Sinh Tử Ước làm bằng. Vậy nếu nhị vị nhân huynh vì lo ngại tiểu đệ không đủ lực đối đầu Thiếu Lâm phái nên mới vội đến ư? Chẳng cần đâu bởi tiểu đệ không nghĩ phái Thiếu Lâm lại chẳng biết phân định thực hư hoặc dám bắt chấp thị phi.

Chợt có âm thanh của Trang Hiến tuy vừa mới đến nhưng vẫn oang oang :

- Nhưng ta nghe bảo Trương thế diệt người còn có một trận Tảo Diệp Hộ Trang hỗ trợ, chỉ e phái Thiếu Lâm không nghĩ một mình người đủ lực kết liễu Liễu Độ.

Trương Khánh Long đưa mắt nhìn ra ngoài và thấy Trang Hiến không đến một mình, trái lại còn có thêm ba cao thủ nữa đều có niên kỷ xấp xỉ Trang Hiến. Võ lễ Trương Khánh Long vội vòng tay thi lễ :

- Trang ngũ thúc lại đến? Và có phải đồng hành cùng Trang ngũ thúc là Bạch - Đoàn - Giả tam tứ và lục nghĩa thúc của tiểu diệt.

Một nhân vật cao to râu hùm hàm én cũng chú mục nhìn Trương Khánh Long và bật cười :

- Có trông thấy mới biết những gì Trang ngũ đệ nói về người quả thật chỉ đúng bảy tám phần. Trương đại ca thu dụng được một nghĩa tử như người không chỉ toại nguyện mà muôn phần mãn ý. Nhưng sao người cũng ở họ Trương? Do trùng hợp hay người nguyện ý lấy theo đại tính của nghĩa phụ?

Trương Khánh Long không vội đáp, do đang chú mục nhìn nhân vật duy nhất có mang theo thanh kiếm :

- Kể từng mạo nhận Đoàn tứ thúc thì không mang kiếm. Tiểu diệt quả khinh suất, không sớm nhận ra điều sai biệt này và chỉ suýt nữa đã phải trả giá bằng cả sinh mạng.

Kiểm khách chau mày nhăn mặt :

- Đoàn Miên ta tuy có nghe qua Trang ngũ đệ kể về chuyện này nhưng tuyệt vô khả tin quả thật có người dám giả mạo ta. Hẳn là ai?

Trương Khánh Long phì cười :

- Đoàn tứ thúc yên tâm, Lạc Nhữ An do tâm địa độc ác đã nhử tâm kết liễu kẻ đồng mưu, những mong tiểu diệt tin kẻ đã chết chính là Đoàn tứ thúc, là kẻ di họa giang đông và giết người diệt khẩu tội cùng thâm độc. Nhưng may thay cùng lúc đó họ Lạc cũng bị nạn nhân đáp lại một kích. Đòn tối hậu của kẻ giầy chết cũng chẳng tầm thường, nghe bảo đấy là tuyệt kỹ Đoạn Mạch chỉ, khiến Lạc Nhữ An lập tức cút thẳng.

Kiểm khách Đoàn Miên giật mình :

- Đoạn Mạch chỉ? Đây là tuyệt kỹ đã thất truyền cùng lúc với cái chết bi thảm ngay tại Tử Vong cốc đã cách đây ngoài hai mươi năm của Huỳnh Tiểu Phụng, Đoạn Mạch Yên Chi. Lời người nói ắt có nhầm lẫn?

Một trong Đình Song Tú huynh đệ cũng nói :

- Luận về bá đạo thì Đoạn Mạch chỉ chẳng thua kém so với công phu Độc Trảo Ngũ Hồng Điểm. Thế nên sau Đoạn Mạch Yên Chi Huỳnh Tiểu Phụng vẫn có người am hiểu công phu này thì suốt thời gian qua sao chẳng ai hay biết?

Trương Khánh Long động tâm :

- Đình Nhất huynh sao bỗng dưng đề cập đến Độc Trảo Ngũ Hồng Điểm? Có ẩn tình gì chẳng?

Trang Hiến bật cười :

- Nếu người thật sự chưa biết gì, tuy nhiên vẫn hỏi một câu như vậy, chứng tỏ người có một tâm cơ thật khá, vì đây là hai loại công phu tuy cùng bá đạo nhưng khắc kỵ nhau. Bởi lẽ có khá người từng biết chuyện hễ lão Độc Trảo mà chạm trán Đoạn Mạch Yên Chi thì một trong hai phải có một người ngay lập tức tìm cách hạ đài. Thà như vậy hơn là để xảy ra cảnh nhị hổ tranh lâm mà hậu quả là một chết một bị thương hoàn toàn bất lợi cho cả hai. Dù vậy điều đó dường như đã xảy ra, bằng chứng là có người đã mục kích cảnh lão Độc Trảo phải tháo chạy và theo sau là mộ Đoạn Mạch Yên Chi Huỳnh Tiểu Phụng hùng hục đuổi bám. Quả là cảnh hoạt kê, ha ha...

Trương Khánh Long ngạc nhiên :

- Đoạn Mạch Yên Chi Huỳnh Tiểu Phụng là nữ nhân?

Đoàn Miên cũng lấy làm lạ :

- Hóa ra người không biết gì thật? Nhưng Đoạn Mạch Yên Chi là nữ nhân thì sao?

Trương Khánh Long gượng cười :

- Vì lúc còn ở Lạc gia, tiểu điệt từng thấy một nhân vật không những đã cao niên mà còn luôn trong tình trạng hôn mê bất động, dù vậy Lạc Nhữ An vẫn tận tình chăm sóc đồng thời luôn kính cẩn gọi là Huỳnh lão gia mỗi khi đề cập đến nhân vật này.

Một trong ba nhân vật đồng hành với Trang Hiến mãi lúc này mới lên tiếng :

- Lạc Nhữ An theo ta biết thì sư phụ hoặc bất kỳ một trưởng bối nào cũng chẳng còn. Vậy nhân vật họ Huỳnh này là ai? Có sao được Lạc Nhữ An trọng dụng? Đã vậy còn lâm cảnh hôn mê bất động? Người nhìn không lầm chứ?

Trương Khánh Long đáp :

- Tiểu điệt quả quyết không hề lầm, thế nên vừa rồi khi nghe đến Đoạn Mạch Yên Chi Huỳnh Tiểu Phụng do chạnh nghĩ đến nhân vật Huỳnh lão gia bí ẩn, khiến tiểu điệt khó thể ngờ đây là một nữ nhân, Giả lục thúc không tin lời tiểu điệt ư?

Nhân vật họ Giả đáp :

- Chỉ vì qua người bọn ta hầu như liên tiếp nhận được nhiều thông tin vừa đầy bất ngờ vừa không thể lường. Giả dụ như người không chỉ có họ Trương mà còn là nghĩa tử kể như đột ngột chột có của Trương đại ca, hoặc giả những hành vi tốt cùng bất nghĩa khó thể chấp nhận của một Lạc Nhữ An từng thời gian dài được bọn ta ngưỡng phục gọi là nhị ca. Nếu đối lại là người thì người có dễ dàng tin chẳng?

Chột có tiếng Ngô Hiểu Mai vang lên :

- Tri nhân tri diện bất tri tâm, nếu Giả tiên bối không tin thì lần này đến đây là vì ý gì?

Sự xuất hiện từ bên trong của Ngô Hiểu Mai khiến Trang Hiến kinh ngạc, hỏi Trương Khánh Long :

- Sao ta không thấy Quan Ngọc? Thay vào đó, người lại sớm có một nữ nhân khác ngay bên cạnh?

Trương Khánh Long giới thiệu :

- Ngô Hiểu Mai tiểu thư không chỉ là ái nữ mà còn là di tử độc nhất còn lại của một ân công từng cứu mạng tiểu diệt suốt bảy năm ròng. Nhưng tiểu diệt chỉ e chưa vị nghĩa thúc khó thể biết đến vị ân công ấy, có danh xưng là Thủy Bá Vương.

Họ Giả cười lạt :

- Nếu ám chỉ một lũ thủy khấu có thời hùng cứ và hoành hành chỉ một quãng nhỏ thuộc lưu vực Hán giang thì ta biết. Vậy thì người vì đền đáp ân cứu mạng nên hiện nay chấp thuận cho Ngô cô nương đây tạm lưu ngụ?

Trương Khánh Long thừa nhận :

- Nhưng do vẫn quen cách xưng hô cũ, tiểu diệt không thể không gọi Ngô Hiểu Mai là tiểu thư, cho dù điều đó dường như ngay lúc này đang khiến Giả lục thúc bất bình?

Họ Giả vẫn hừ lạt :

- Gọi thế nào là tùy người, đâu đáng để ta tỏ thái độ? Trái lại, suốt hai ngày qua, với những gì đã nghe về việc Trương Khánh Long người dám mạo phạm phái Thiếu Lâm, đây mới là điều thực sự làm bọn ta quan tâm. Tại sao người có biết chăng? Đây là bản lĩnh của Liễu Độ đại sư cho dù Trương đại ca đích thân xuất thủ cũng vị tất đủ lực kết liễu hướng hồ người. Ý ta không phải xem thường người, kỳ thực chỉ muốn mình bạch một nhân vật có bản lĩnh như người thì cần gì mạo nhận là nghĩa tử của Trương đại ca bọn ta?

Ngô Hiểu Mai lại lên tiếng :

- Tiểu nữ không biết tự lượng sức, bất chấp xuất thân hèn kém là cốt nhục của hạng thủy khấu đáng bị người người cười chê và khinh thường, liệu có thể nói một câu được chăng?

Họ Giả khinh khỉnh bảo :

- Thật không dám, mong được Ngô tiểu thư chỉ giáo.

Trương Khánh Long cười mát :

- Giả lục thúc quá khách sáo nhưng vì đoán hiểu Ngô tiểu thư đây sắp nói gì hỏi gì nên tiểu diệt mạo muội thay Giả lục thúc để khuyên bảo tiểu thư đây một câu. Là tiểu thư đừng xen vào, dù bất kỳ lời nào nữa.

Ngô Hiểu Mai kêu lên :

- Nhưng họ không tin, lẽ ra người nên cho bọn họ biết Tảo Diệp Hộ Trang trận của người có xuất phát nguyên ủy đích thực là từ Tảo Diệp thập nhị chưởng.

Trương Khánh Long cười cười :

- Cũng vô ích thôi, vì những cao thủ do tại hạ đào luyện thành Tảo Diệp Hộ Trang trận, tiểu thư quên rồi sao, họ đã ly khai Tảo Diệp trang bởi tại hạ không muốn họ bị liên lụy từ hành vi tại hạ dám hạ sát Liễu Độ hai đêm trước.

Ngô Hiểu Mai giật mình :

- Điều này thì ngay đêm đó ta cũng nghe, nhưng ta đâu ngờ người dám thực hiện vì vẫn cần người một khi Tảo Diệp trang của người có thể bị đại phái Thiếu Lâm tiêu diệt bất kỳ lúc nào.

Trương Khánh Long bật cười :

- Nếu Thiếu Lâm phái hành sự bất chấp đạo lý lẫn thị phi thì dù mười Hộ Trang Tảo Diệp cũng vô khả đối phó. Vậy sao không để bọn họ đi, bụng làm thì dạ chịu, để hệ lụy đến bất luận ai khác thì tại hạ đâu xứng Bất Minh Phi Quân Tử Trương Khánh Long. Ha ha...

Trang Hiểu cau mày :

- Ta đưa các nghĩa thúc khác của người đến là muốn tiếp lực. Thế nên điều khẩn yếu là người hãy làm tắt cả tin, như ta đã tin người là nghĩa tử của Trương đại ca.

Trương Khánh Long lắc đầu :

- Đa tạ Trang ngũ thức có lòng, nhưng một là tiểu diệt từng thổ lộ, việc tiếp tục luyện Tảo Diệp công đối với tiểu diệt là vô khả, thế nên hiện tiểu diệt cũng vô khả chứng minh. Và điều thứ hai, quan trọng hơn là tiểu diệt quyết không để ai liên lụy. Cũng có nghĩa, cho dù chư vị nghĩa thức có lòng thì tiểu diệt cũng khẳng khái không nhận.

Họ Giả bảo :

- Nếu ta muốn lãnh giáo võ học của người ngay lúc này thì sao? Chủ yếu chỉ mong minh bạch người nếu không phải thì đừng nhận nữa là nghĩa tử của Trương đại ca bọn ta.

Trương Khánh Long lại lắc đầu :

- Xin lượng thứ, trừ phi Giả lục thức cố tình tạo áp lực thêm nữa cho tiểu diệt khi đang phải lo đối phó phái Thiếu Lâm.

Họ Giả vẫn khẳng khái :

- Tuy ta không muốn xảy ra cảnh giậu đổ bìm leo nhưng chuyện người mạo phạm phái Thiếu Lâm lại có nguyên ủy xuất phát từ mối can hệ khó tin là có thật giữa người và đại ca. Đừng thối thác nữa, trừ phi người phải thừa nhận tất cả chỉ là do người ngụy tạo.

Trương Khánh Long cười cười :

- Để rồi sau đó, tiểu diệt càng khó thể thối thác một khi Giả lục thức đòi trừng trị tội đã mạo nhận ư? Đúng chẳng?

Họ Giả không ngượng, thừa nhận ngay :

- Đó là điều tất nhiên, vì tội mạo phạm đâu thể dung tha.

Trương Khánh Long phá lên cười :

- Và nói đúng hơn dụng ý của Giả lục thức rốt cuộc cũng chỉ muốn biết tiểu diệt nhờ bản lĩnh nào cụ thể là công phu nào đã kết liễu một cao thủ như Liễu Độ mà thôi. Nếu vậy, ha ha... hãy cho tiểu diệt tỏ tường đây là thiện ý hay ác ý và sau đó ắt Giả lục thức sẽ toại nguyện. Ha ha...

Bạch Hoạch kêu lên :

- Thôi nào, đừng đẩy nhau vào tình thế khó xử. Và chủ ý của bọn ta kỳ thực chỉ muốn biết càng minh bạch càng tốt về quan hệ của người và Trương đại ca. Vì sẽ có hậu quả khó lường nếu hóa ra người chỉ là kẻ mạo nhận và hành vi dùng chiêu bài của Trương đại ca, chưa gì đã đắc tội phái Thiếu Lâm, thì vạn nhất đây là âm mưu của người quyết gây hệ lụy cho bọn ta thì sao? Đây là điều bọn ta không thể không cẩn trọng.

Trương Khánh Long lập tức chỉnh dung nghiêm mặt lần nghiêm giọng :

- Có thể hiểu nỗi lo của chư vị xuất phát từ thiện ý? Vậy tiểu diệt xin đáp ngay, Trương nghĩa phụ từ sau ngày bị hung nhân hãm hại thì chẳng lúc nào không mong ngóng được sự hỗ trợ từ chư vị nghĩa thức. Nhưng Trương nghĩa phụ đã được đáp lại như thế nào? Chỉ là sự bất nghĩa của một Lạc Nhữ An, dẫn đến thảm tử cho tiểu thí chủ, cuối cùng là cái chết bất minh bất bạch của nghĩa phụ. Thế nên tâm nguyện của tiểu diệt chính là báo thù và cách hai cách để thực hiện. Một là luôn hành sự quang minh lỗi lạc hợp với tính khí cũng như mọi giáo huấn của Trương nghĩa phụ từng nhắc nhở tiểu diệt, hai là dùng thủ đoạn. Nếu muốn tiểu diệt vẫn đủ tư cách luyện cũng như vận dụng thuật dị dung cùng thuật biến âm đích thực đã do tiểu thí chủ trao truyền. Tiểu diệt đã không ngần ngại chọn cách thứ nhất và cái chết của Liễu Độ hoàn toàn không do lỗi của tiểu diệt. Chư vị nghĩa thức có lẽ nên cần xem qua Sinh Tử Ước đã lập giữa tiểu diệt và Liễu Độ?

Đoàn Miên cẩn trọng gật đầu :

- Nhất định phải xem qua hầu minh bạch sự việc có đáng dẫn đến một kết cục quá nghiêm trọng như thế nào chẳng?

Trương Khánh Long lấy từ người ra một phong bao, cũng cẩn trọng khi phó giao cho Đoàn Miên :

- Bởi Liễu Độ đã đề quyết nghĩa phụ là Liễu Vũ, cũng là phản đồ Thiếu Lâm phái và từng do đích thân Liễu Độ giác ngộ và độ hóa cho Trương nghĩa phụ. Điều đó khiến tiểu diệt nghi ngờ và lúc bị cật vấn, Liễu Độ tịnh chẳng lời nào phủ nhận bản thân không là hung thủ, lại còn độc ác sát hại lúc nghĩa phụ đã lâm cảnh vô phương tự vệ. Há lẽ tiểu diệt giết Liễu Độ để báo thù cho Trương nghĩa phụ là sai ư?

Những nghĩa thức của Trương Khánh Long lần lượt chuyển tay nhau và xem thật kỹ Sinh Tử Ước. Cuối cùng cũng họ Giả lên tiếng :

- Với Sinh Tử Ước này dù mình chứng sau cái chết của Liễu Độ người có thể vô can nhưng có nghi vấn tiếp theo nảy sinh, đó là về thân thủ bản lĩnh của người, ta e phái Thiếu Lâm không dễ bỏ qua.

Trương Khánh Long ung dung đáp :

- Điều đó tiểu diệt vô ngại, vì chỉ một hoặc hai ngày nữa thôi, cùng với một đoàn bảo tiêu do Viễn Phương tiêu cục đảm nhận, tự thân tiểu diệt sẽ đưa di thể Liễu Độ đến tận sơn môn phái Thiếu Lâm, thế nào cũng có cách minh bạch điều ấy.

Họ Giả cau mày :

- Ý người nói ngay lúc này bọn ta đành thất vọng vì không thể minh bạch nguyên ủy lẫn lai lịch xứ xuất võ học của người?

Trương Khánh Long nhẹ thở ra :

- Cũng có cách, nhưng xin đừng miễn cưỡng tiểu diệt vì chỉ cần Giả lục thúc hay bất luận ai nếu đột ngột bộc lộ ác ý thì việc cùng tiểu diệt lập Sinh Tử Ước là điều không thể tránh khỏi. Rất tiếc đó là điều tiểu diệt thật tâm chẳng mong muốn.

Họ Giả lại cau mày :

- Người có ngụ ý gì chẳng qua lời dọa sẽ lập Sinh Tử Ước nếu có ai đó trong bọn ta bộc lộ ác ý?

Trương Khánh Long ngập ngừng :

- Nếu tin theo lời Liễu Độ thì Trương nghĩa phụ từng là tăng nhân Thiếu Lâm phái với pháp danh là Liễu Vũ, điều đáng nói là dường như không chỉ phái Thiếu Lâm từ lâu luôn truy tìm Liễu Vũ, Trang ngũ thúc ắt hẳn cũng từng có nhận định này, từ đó suy ra, Lạc Nhữ An bội nghĩa ắt có liên qua đến thân phận thứ hai của Trương nghĩa phụ. Nghĩa là nếu đắc thủ và đoạt được gì đó thật bí ẩn chỉ Liễu Vũ biết thì người hành sự tha hồ toại nguyện. Và thường khi để được toại nguyện thì có không ít nhân vật sẵn sàng hành động bất chấp mọi thủ đoạn. Giả lục thúc có như vậy chăng?

Họ giả giật mình :

- Ý muốn nói, nếu ta thừa nhận thì người sẽ...

Trương Khánh Long chậm rãi gạt đầu :

- Đối với tiểu diệt, Trương Thái Toàn nghĩa phụ luôn là bậc đại hiệp, và đã là đại hiệp thì không bao giờ sinh nhị tâm để đột ngột trở thành một phản đồ Thiếu Lâm phái. Vậy bất luận ai nếu muốn tiểu diệt tin vào điều ngược lại thì hoặc là phải có bằng chứng thật thuyết phục hoặc là phải có bản lĩnh đủ cao để buộc tiểu diệt phải tin vào điều đó.

Giả lục thúc muốn thế nào?

Họ Giả chợt quát :

- Người hỏi ta ư? Ta chỉ muốn biết người phải hay không phải là nghĩa tử của Trương đại ca từ lâu ta hằng ngưỡng phục, vậy phiền người minh chứng, nếu không thì đừng trách ta khó thể dung tha tội mạo nhận của người. Đỡ.

Và xuất kỳ bất ý, họ Giả lao đến động thủ xuất chiêu, tấn công Trương Khánh Long.

Ào...

Trương Khánh Long bật cười và ung dung di hình hoán vị lẫn tránh chiêu công ấy :

- Như đã nói tiểu diệt đang lo đối phó phái Thiếu Lâm, lẽ nào Giả lục thúc chẳng vị tình, lại còn gây thêm khó khăn cho tiểu diệt?

Cách thoát chiêu của Trương Khánh Long khiến họ Giả giật mình và có phần phân vân.

Cũng lúc này Đinh Song Tú huynh đệ lần lượt lên tiếng khuyên giải :

- Trương huynh đệ nói rất đúng. Mong Giả Cố Trung tiền bối cạn suy và đừng gây khó xử cho Trương huynh đệ.

- Huống hồ bản lĩnh như Hàn Cổ Thạch, Tổng hộ pháp Phi Kiếm bang còn không gây mảy may phương hại cho Trương huynh đệ thì cái chết của Liễu Độ đại sư vẫn khả dĩ tin là do bản lĩnh của Trương huynh đệ lợi hại hơn. Vậy Giả tiền bối có ác ý hay không há lẽ vẫn quyết chọn một kết cục như tương tự?

Giả Cố Trung kinh hãi thu chiêu :

- Người đã đối đầu Xuất Thiểm Phong, Tổng hộ pháp Hàn Cổ Thạch Phi Kiếm bang?

Trang Hiển vội lên tiếng :

- Ta vẫn chưa cho Giả lục đệ tỏ tường chuyện ấy ư? Vậy là lỗi do ta và đây cũng là chuyện có thật.

Ngô Hiểu Mai dù không muốn lên tiếng vẫn mất tự chủ để bật ra tiếng cầu nhàu :

- Dù thế nào đi nữa thì chuyện gã toan một mình thượng sơn tìm đến Thiếu Lâm vẫn là hành vi mạo hiểm chỉ kẻ ngốc mới thực hiện. Sao không can gián gã dù chỉ một lời?

Trương Khánh Long quay lại nhìn nàng :

- Tiểu thư vẫn phiền muộn vì chuyện đêm trước, tại hạ đã ngăn cản và không cho tiểu thư cơ hội tỏ bày tâm can ư?

Ngô Hiểu Mai giận dữ, nói như thét :

- Ta không phiền muộn, chỉ giận vì người không nghe ta, bởi vì sự thật đúng như lúc này người đoán. Phái Tiểu Long vẫn mong truy tìm Liễu Vũ không chỉ muốn lấy mạng mà còn muốn thu hồi một vật nhất định đã do Liễu Vũ cất giấu. Và vì họ luôn đề quyết người là nghĩa tử của Liễu Vũ Trương Thái Toàn, người tự đến Thiếu Lâm là tìm chết.

Trương Khánh Long mỉm cười :

- Cho dù vậy, điều trước tiên phái Thiếu Lâm cần hành động là phải minh chứng nghĩa phụ của tại hạ chính là Liễu Vũ. Và nếu họ vô khả minh chứng chuyển đi này của tại hạ hầu như mọi người đều biết, há lẽ họ dám dùng thủ đoạn khẩu thuyết vô bằng, cứ áp đặt và đề quyết tại hạ là kẻ họ cần đối phó và cứ thế ra tay ư? Họ sẽ gây công phần vô lâm, khiến hậu quả họ gánh lấy ắt là điều vô khả lường.

Trang Hiển cũng xạ ánh mắt nhìn Ngô Hiểu Mai :

- Dựa vào đâu cô nương quả quyết điều vừa nói?

Trương Khánh Long vội lên tiếng như cố ý cắt ngang hoặc không cho Ngô Hiểu Mai đáp :

- Trang ngũ thúc chớ bận tâm, vì chẳng phải qua mọi diễn biến từng xảy ra, ai trong chúng ta cũng đều có cảm nhận tương tự hay sao? Vả lại tiểu diệt thật thất lễ vì chưa cùng thỉnh chư vị nghĩa thúc nhập trang. Cũng một phần tiểu diệt không muốn chư vị nghĩa thúc bị hệ lụy giả như có lúc nào đó Tảo Diệp trang trở thành đối tượng của phái Thiếu Lâm. Vậy thì chư vị nghĩa thúc toan liệu thế nào? Vì chỉ một hai ngày nữa cũng có thể tiểu diệt sẽ chẳng còn cơ hội quay về đây.

Bạch Hoạch chợt hỏi :

- Người thật sự không cần bọn ta tiếp tay?

Trương Khánh Long gật đầu :

- Thiếu Lâm phái chưa tỏ thái độ chỉ là vì họ đã biết tin thế nào tiểu diệt cũng đến với họ, thế nên vào lúc này, quả thật tiểu diệt chẳng muốn phiền lụy đến ai. Nhưng mai hậu thì ắt có.

Đinh Song Tú huynh đệ lại lên tiếng :

- Có phải chính Trương huynh đệ chủ ý tung tin này ra?

- Và để tin tức mau loan truyền thiết nghĩ phải do Trương huynh đệ dùng các cao thủ Hộ Trang nhân lúc họ ly khai, tuy bảo là để tránh đại họa theo ý Trương huynh đệ nhưng kỳ thực việc loan tin cũng là nhiệm vụ cuối cùng của bọn họ?

Trương Khánh Long phì cười :

- Tiểu đệ đã tự nhận là Bất Minh Phi Quân Tử thế nên chủ tâm của tiểu đệ như thế nào thì chính các cao thủ Hộ Trang là những nhân vật đầu tiên thông tỏ. Và như vậy, việc họ có giúp tiểu đệ loan tin hay không bất quá chỉ khiến tiểu đệ thêm vang danh là Bất Minh Phi Quân Tử, không đúng sao?

Trang Hiến gật đầu :

- Ta thừa nhận, mọi cùng cách hành xử của người cho đến tận bây giờ vẫn luôn quang minh lỗi lạc. Đã vậy, bọn ta chẳng cần lưu lại làm gì e chỉ phiền đến người, bọn ta hứa sẽ luôn dõi theo hành trình của người. Để nếu cần, đây là nói nếu phái Thiếu Lâm hành sự bất chấp đạo lý có thể gây công phần vô lâm, thì bọn ta sẽ lập tức xuất hiện hỗ trợ người. Hãy bảo trong đấy.

Mọi nghĩa thúc đều cáo từ, và đến lượt Đinh Song Tú huynh đệ cũng vậy, sau khi hứa nếu phái Thiếu Lâm gây công phần thì phái Không Động quyết chẳng đứng ngoài. Còn lại một mình Trương Khánh Long dù cau mày vẫn chỉ nhẹ trách Ngô Hiểu Mai một câu :

- Lòng người luôn khó lường vì thật giả khó phân, cứ như đang lúc vàng thau lẫn lộn. Thế nên tiểu thư nếu vẫn muốn toàn mạng thì chờ đại môm, để lộ chuyện bản thân từng bị người của phái Thiếu Lâm sinh cầm. Nhớ chưa?

Ngô Hiểu Mai bất phục :

- Đâu phải riêng phái Thiếu Lâm từng khiến ta nhiều phen bị uy hiếp. Nếu muốn tốt cho ta, một là người hãy cho ta cơ hội nói mọi điều đã trải và hai là bản thân người đừng xuẩn động đến phái Thiếu Lâm để nạp mạng.

Trương Khánh Long vẫn xử sự như hai đêm trước, quyết không cho Ngô Hiểu Mai có cơ hội tỏ bày :

- Điều đó tiểu thư sẽ toại nguyện sau khi tại hạ toàn mạng từ Thiếu Lâm phái trở về. Còn lúc này xin lượng thứ, tại hạ cần sắp đặt thêm nhiều chuyện nữa. Cáo từ.

Trương Khánh Long quay gót bước vào trang, Ngô Hiểu Mai hậm hực bám theo :

- Mấy ngày qua ta thấy người luôn chuyên cần khổ luyện công phu, nhưng chỉ vô ích thôi vì bình sinh hầu như chưa có cao thủ nào đơn thân độc lực vẫn đủ bản lĩnh thoát ra sau khi đã mạo phạm đắc tội Thiếu Lâm phái. Người xuẩn động đến độ không nhận ra sự thật rõ ràng mười mươi đó sao?

Trương Khánh Long vẫn thoản thoắt bước đi :

- Nghĩa là suốt thời gian qua tiểu thư vẫn lén dò xét tại hạ? Đừng nghĩ tại hạ muốn tránh tiểu thư trái lại, mong tiểu thư cho biết, qua cách tại hạ luyện công, liệu tiểu thư trong lúc lén nhìn có thức ngộ hoặc lĩnh hội phần nào chăng?

Ngô Hiểu Mai khựng lại :

- Vậy là người cũng biết? Nhưng chủ ý vẫn để ta nhìn? Phải chăng đây là người muốn ta nếu có thể lĩnh hội thì cứ luyện? Ờ, sao người đi nhanh vậy, chờ ta với?

14. Những Diễn Biến Vượt Ngoài Toan Liệu-bạc Quân Tử Quyết Chẳng Bội Ngôn

Đoàn xa mã đang rung rung chuyển dịch chột từ phía trước nơi có ngọn đại kỳ thêu rõ bốn chữ Viễn Phương tiêu cực, bỗng xuất hiện dấu hiệu dừng lại. Trương Khánh Long dù nghi hoặc vẫn ngồi nguyên vị, chẳng

dám ly khai cổ xa mã đang do bản thân đảm trách phần việc tự điều động. Và chỉ một lúc sau, Trương Khánh Long được hiểu rõ nguyên nhân khi có một lão nhân dùng một tuần mã đi ngược trở lại và dừng ngay trước mặt. Lão nhân nói với dáng vẻ bi quan :

- Trương công tử, chuyển bảo tiêu này đáng lẽ lão phu không nên nhận lời. Vậy nếu được, mong công tử ưng thuận hủy mọi thương lượng ở đây.

Trương Khánh Long mỉm cười :

- Đã qua bảy ngày, chỉ hai ngày nữa là chúng ta đến nơi, mọi diễn biến đều xảy ra thuận buồm xuôi gió và đúng như lời tại hạ từng quả quyết là sẽ chẳng một ai dám cướp tiêu. Vậy thì nguyên do nào khiến Phương lão anh hùng quyết hủy thương lượng kể cũng bỏ luôn vạn lượng kim ngân, là phí tổn áp tiêu lớn nhất từ trước đến nay theo lời Phương lão anh hùng từng nhận định?

Lão nhân họ Phương thở dài :

- Để xứng với phí tổn chưa từng có, công tử thử nhìn xem, đã bao giờ có cơ hội thấy chuyển bảo tiêu nào huy động đến ngần này nhân mã chưa? Thú thật khi nhận chuyển áp tiêu này, lão phu cũng nghĩ sẽ được một lần duy nhất trong đời lập nên một kỳ tích chưa từng có. Thế nhưng, cứ mỗi ngày qua đi, tự lão phu chứ chẳng vì bất kỳ một nguyên do nào khác cũng ngày càng thêm nao núng. Huống hồ, a... phải áp tiêu trong tâm trạng luôn bị quần hào khắp võ lâm lại chẳng biết do cao thủ nào và vào thời khắc nào thì cao thủ ấy ra tay cướp tiêu. Quả thật đấy là tâm trạng không gì sánh nổi.

Trương Khánh Long vẫn mỉm cười và tìm lời trấn an :

- Tổng tiêu đầu xin chớ quá lo. Tại hạ vẫn quả quyết chẳng ai dám cướp tiêu vì bất luận ai nếu dám có hành động này thì chẳng khác gì tự sát do phải đối đầu toàn phái Thiếu Lâm. Huống hồ xung quanh lúc nào cũng có nhiều cao thủ hoặc ẩn hoặc hiện luôn bám theo. Nếu điều này đối với Tổng tiêu đầu là áp lực bất lợi thì ngược lại đã trở thành điều thuận lợi cho tại hạ. Nhưng nhân đây cũng xin nói thêm, giả như vẫn xảy ra cướp tiêu, tại hạ hứa sẽ không trách Tổng tiêu đầu nửa lời, được rồi chứ? Vậy mong Tổng tiêu đầu tiếp tục hành trình cho.

Lão Phương tổng tiêu đầu có phần nhẹ nhõm, lập tức quay ngựa trở lại phương vị tiên phong, dưới ngọn đại kỳ Viễn Phương tiêu cực và đoàn bảo tiêu tiếp tục hành trình. Ngờ đâu chưa đầy nửa dặm thì một lần nữa từ phía trước đại kỳ lại xuất hiện dấu hiệu đoàn bảo tiêu bị đình trệ. Nhưng lần này tình thế có khác bởi lúc đó chợt vang lên một chuỗi hô hoán có phần lạc lõng :

- Đề phòng có kẻ toan cướp tiêu.

Trương Khánh Long lập tức nhảy tốt xuống, ly khai cổ xa mã suốt ngày hôm nay đã ngồi. Đồng thời từ xa xa phía trước Phương tổng tiêu đầu thúc giục tuần mã phi như bay trở lại, vừa lớn tiếng cất đặt mọi việc :

- Không được hỗn loạn, tất cả cứ y kế hành sự. Cần thiết nhất là luôn bảo vệ ba cổ tiêu xa như ta đã dặn.

Đoàn bảo tiêu có tất cả mười tiêu xa với hơn trăm cao thủ, mỗi người một thốt tuần mã, thế nhưng theo mệnh lệnh của Phương tổng tiêu đầu, họ lập tức hành động và vì tuân theo quy củ nên không gây hỗn loạn dù chỉ một mảy may. Và trăm cao thủ này bắt đầu phân thành cụm, tạo thành một vòng vây nghiêm mật bảo vệ ba cổ tiêu xa trong đó có một cổ vẫn do Trương Khánh Long giành phần tự điều động.

Lão Phương tổng tiêu đầu dừng tuần mã ngay cạnh Trương Khánh Long và cố tình hạ thấp giọng để hỏi :

- Nếu có thể được, sao công tử không góp phần bằng việc tự bảo vệ duy nhất một cổ tiêu xa, thay vì phí lực nhưng khó thể lo hết cả ba cổ cùng lúc.

Trương Khánh Long nhẹ gật đầu :

- Tại hạ cũng vừa có ý nghĩ này, vì không ngờ vẫn xảy ra hiện tượng như thế có kẻ to gan dám cướp tiêu. Vậy phiền Phương tổng tiêu đầu lưu tâm hộ cổ tiêu xa ở gần cuối, hy vọng sẽ khiến đối phương mất phương hướng và nếu nhắm vào chỗ tại hạ, y sẽ biết thế nào là lợi hại.

Lão Phương tổng tiêu đầu đáp ứng ngay và lập tức cho tuần mã tiến đến cạnh cổ tiêu xa Trương Khánh Long vừa ám thị. Phần Trương Khánh Long thì giữ đúng như lời vừa nói, tự lùi về phía sau và leo lên cổ

tiêu xa áp cuối là cổ thứ chín trong một dãy gồm đủ mười cổ tiêu xa. Nào ngờ chỉ một lúc sau, từ chỗ ẩn nấp ở dọc hai bên sơn đạo bỗng liên tiếp xuất hiện nhiều cao thủ không những che kín mặt mà còn động thân lao ập vào dãy mười cổ tiêu xa thật nhanh, như thể họ muốn tự che giấu tung tích lẫn lai lịch bằng cách chẳng để bất kỳ ai có cơ hội nhìn rõ nhân dáng của họ.

Vút... vút...

Toàn bộ tiêu sư của đoàn bảo tiêu đều giận dữ, lập tức tuốt trần khí giới và mạnh ai nấy lo giao đấu hoặc liều chết ngăn cản quyết chẳng cho bất luận địch nhân nào có cơ hội tiến tới bất kỳ cổ tiêu xa nào.

Một cảnh loạn chiến lập tức diễn khai.

- Giết.

- Kẻ nào ngăn cản phải chết.

A... a...

Giết chết bất kỳ ai đến gần tiêu xa. Đờ.

Ào...

Vù...

Những cao thủ toan cướp tiêu tuy không đông bằng các tiêu sư nhưng do xuất hiện bất ngờ lại có dự mưu từ trước và nhất là nhờ có thân thủ lợi hại hơn nên đã có một vài kẻ xông qua vòng vây, tiến đến gần một vài cổ tiêu xa với thái độ thật hung hãn :

- Kẻ nào dám ngăn cản ắt phải chết.

Ào...

Vù...

Phương tổng tiêu đầu cũng phải xuất lực do cổ tiêu xa ngay phía trước đang bị lũ cướp tiêu uy hiếp nghiêm trọng :

- Có lão phu ở đây, chư vị vẫn không nể mặt phải chăng muốn ném Phích Lịch công phu? Vậy thì đờ.

Ào... ào...

Bất chợt Trương Khánh Long từ cổ tiêu xa gần cuối vẫn phải hốt hoảng gọi vang lên :

- Tổng tiêu đầu đừng quá tham chiến, mau quay lại với cổ tiêu xa tại hạ đã nhờ Tổng tiêu đầu lưu tâm.

Nghe tiếng Trương Khánh Long kêu. Lão Phương giật mình, vội tìm cách quay lui. Ngờ đâu bọn cướp tiêu tứ phía đã đồng loạt lao về phía lão Phương :

- Muốn giết rắn phải đánh giáp đầu, Phương lão đây rồi. Giết.

Ào...

Vù...

Chợt bị bao vây, Phương lão lập tức múa tít song thủ, vừa liên tiếp quật ra các loạt kinh Phích Lịch vừa khẩn trương gọi các tiêu sư gần đó :

- Thà chết quyết không để bị cướp tiêu. Các huynh đệ đừng nhân nhượng nữa, hãy tận lực đối phó và bảo vệ vẹn toàn vật bảo tiêu. Khai.

Ào...

Vù...

Huyết đã tuôn chảy, thân người cũng đã ngã gục và cục diện trở thành một thảm trường nhuộm huyết vô tiền khoáng hậu.

Trương Khánh Long lo lắng nhìn quanh và lấy làm lạ khi chẳng thấy bất kỳ cao thủ nào chịu lộ diện ứng cứu. Điều này chứng tỏ các cao thủ dù ẩn dù hiện nếu vẫn luôn bám theo đoàn bảo tiêu suốt bảy ngày qua thì họ chỉ vì hiếu kỳ và mười phần đủ mười họ chẳng dám mạo phạm phái Thiếu Lâm do đã rõ vật bảo tiêu ở đây chính là di thể của Liễu Độ đại sư. Và với cục diện này buộc lòng Trương Khánh Long phải xuất lực với thái độ đầu tiên là vội chạy đến chỗ lão Phương hiện vẫn đang khốn đốn. Ngờ đâu Trương Khánh Long vừa động thân thì lập tức xuất hiện một cao thủ cũng che kín mặt, ngay bên cạnh cổ tiêu xa vừa do Trương Khánh Long điều động là cổ tiêu xa áp cuối.

Trương Khánh Long phát hiện điều đó do chợt nghe tiếng vỗ kinh quạt thẳng và chấn vỡ cổ tiêu xa ấy.

Ầm.

Trương Khánh Long giật mình quay lại thì quả thật nhìn thấy cổ tiêu xa đã bị quạt tan nát. Cạnh đó là một Mông Diện nhân đang phần nộ gầm vang :

- Chỉ là một tiêu xa trống không?

Trương Khánh Long bật cười và lao đến nhân vật nọ :

- Để xem các hạ là ai? Đờ.

Ào...

Nhưng Mông Diện nhân đã lập tức lao đi khiến chiêu kinh của Trương Khánh Long mất đối tượng.

Vù...

Và Trương Khánh Long ngơ ngác nhìn theo kẻ đào tẩu :

- Sao vội tẩu, lẽ ra phải tìm và cướp ở các tiêu xa còn lại mới đúng chứ.

Chợt có tiếng lão Phương gầm phần nộ :

- Sao quá ác độc, nỡ nào phá vỡ linh cữu cướp đi di thể người đã chết? Hãy đờ.

Trương Khánh Long vội quay lại và chỉ biết ngơ ngẩn nhìn theo bóng nhân ảnh quả thật đang bỏ đi thật nhanh và có cấp theo một hình hài bất động. Cùng lúc này từ xa xa phía trước bỗng vang lên nhiều loạt huyền não thật lạ, đồng thời còn phát ra một chuỗi thanh âm nghe rõ thì chính là tiếng niệm Phật phiêu phiêu hốt hốt.

- A... di... đà... Phật...

Trương Khánh Long lập tức nhóng người phóng thị tuyến nhìn ra phía trước và vỡ lẽ thì ra vì có khá nhiều tăng nhân phái Thiếu Lâm chợt xuất hiện khiến các nhân vật võ lâm vì hiếu kỳ nên luôn bám theo đoàn bảo tiêu đã phải kinh ngạc gây nên huyền não. Đồng thời Trương Khánh Long cũng nghe rõ một câu phát thoại cũng từ phía trước vang đến :

- A di đà Phật, được tin tể sư Liễu Độ đại sư đã quy tây thiên, bốn Phương trượng cùng nhiều đệ tử bốn phái do đau lòng đành đến đây mong được giao hoàn thi thể. Phía trước có phải là người hiện giữ di thể Liễu Độ tể sư đệ? A di đà Phật.

Lão Phương tổng tiêu đầu cũng nghe vì thế bất giác biến sắc với toàn thân cũng bị chấn động :

- Làm thế nào Trương công tử? Lão phu đã không chu toàn nhiệm vụ, di thể của Liễu Độ đại sư chỉ vừa mới bị cướp đi, chúng ta phải phó giao như thế nào với phái Thiếu Lâm chợt xuất hiện quá đường đột?

Trương Khánh Long ngay tình thế này chợt phá lên cười :

- Như đã nói, tại hạ quyết không nỡ lời trách Phương tổng tiêu đầu, huống hồ di thể bị cướp đi chỉ là giả. Ha ha...

Đoàn tăng nhân ước khoảng trăm người đang dần xuất hiện với ai nấy đều có sắc mặt ngưng trọng cùng những bước chân nặng nề. Và sự xuất hiện của đoàn tăng nhân nếu có làm tăng thêm sự hiếu kỳ cho bao cao thủ cả ẩn hay hiện đều lưu tâm và hau háu chờ đợi cục diện diễn biến thì trái lại đã làm đoàn bảo tiêu của Viễn Phương tiêu cục thấy đều tái mét sắc mặt.

Dù vậy trên tất cả, câu vừa nói của Trương Khánh Long đã gây hiệu quả như thể một chuỗi tiếng sét chợt nổ ngay giữa lúc trời quang, mọi người đều kinh ngạc lẫn nghi ngờ. Chợt từ xa, theo hướng của nhân vật cướp tiêu vừa đào tẩu, bỗng bất ngờ vang lên chuỗi hô hoán đầy thành thốt :

- Lạc Nhữ An, Giang Nam Thiết Bút Tri Túc?

Và đáp lại, chính là thanh âm giọng nói của Lạc Nhữ An cũng từ xa xa vang lại :

- Hay lắm, quả nhiên có kẻ trá tử chủ tâm giả thành di thể của Liễu Độ. Người là ai?

Quần hùng kể cả toàn bộ tăng nhân phái Thiếu Lâm đều bàng hoàng, nhất là ai nấy đều nghe một loạt cười nói đáp lại Lạc Nhữ An :

- Lạc trang chủ nếu chưa nhận ra lão phu qua diện mạo này thì lẽ nào cũng không nhận biết qua chiêu thức nhất định chẳng có thêm kẻ thứ hai cũng tinh thông? Và kỳ thực, ha ha... đã đến lúc Lạc trang chủ nên có lời giao phó về cái chết của Thiên Phong Tẩu diệt nhi vô phúc của lão phu. Đỡ.

Ào...

Trong những nhân vật hiếu kỳ luôn bám theo đoàn bảo tiêu lập tức có tiếng kháo nhau :

- Cái bang đấy, vậy là lời đồn đại trước đây, bảo Lạc Nhữ An từng sát hại Thiên Phong Tẩu là có thật.

- Mau chạy đến đây xem sao, phen này Lạc Nhữ An kể như bại lộ chân tướng, còn dám mạo phạm phái Thiếu Lâm qua hành vi toan cướp đi di thể của Liễu Độ đại sư. Đi nào.

Phương lão tổng tiêu đầu ngơ ngàng nhìn Trương Khánh Long :

- Quả là diệu kế nhưng sao nhân vật Cái bang dễ dàng nhận lời hỗ trợ Trương công tử và nhân vật nào đã dị dung y hệt Liễu Độ đại sư?

Trương Khánh Long toan đáp nhưng vì đoàn tăng nhân đã đến gần khiến Trương Khánh Long buộc phải chú tâm nhất là khi có một câu hỏi vang lên từ một tăng nhân trong đoàn :

- Muốn biết có phải diệu kế hay không, Trương thí chủ là người đã gây ra cơ sự này vậy nên chẳng đã đến lúc cho bốn phái được tận mắt nhìn thấy Liễu Độ sư huynh, giả như chuyện cướp tiêu khi nãy thật sự bất thành.

Trương Khánh Long lướt mắt nhìn khắp đoàn tăng nhân :

- Đã một lần xảy ra chuyện cướp tiêu mong lượng thứ nếu tại hạ vì cần trọng, thật tình thì không muốn để tái diễn chuyện cướp tiêu, đành xin mạo muội hỏi ai trong chư vị đại sư đủ tư cách thay mặt Thiếu Lâm phái?

Tăng nhân vừa lên tiếng liền tái mặt :

- Do thí chủ kiến văn ấu trĩ hay là thái độ mục thị vô nhân? Há lẽ không nhận biết bản tăng không xứng đối thoại?

Trương Khánh Long thở dài :

- Tại hạ không phủ nhận bản thân do chưa hành tẩu giang hồ nên quả thật kiến văn rất nông cạn. Dù vậy, như chư vị đại sư ắt đã nghe tin và đang tận mục sở thị tại hạ đang trên đường tự đến bái phỏng Thiếu Lâm đồng thời chỉ muốn một lần trực diện đối thoại cùng quý Phương trưởng ngay tại quý môn. Thử hỏi, nếu tại hạ chỉ mới đi đến đây và ngẫu nhiên chạm trán chư vị đại sư tại chốn này, vạn nhất chẳng ai trong chư vị đại sư đủ tư cách, thậm chí cũng có thể chư vị là những nhân vật mạo danh phái Thiếu Lâm, vậy thì mọi hành sự của tại hạ ngay thời khắc này phải chẳng không chỉ là hồ đồ mà còn là tự chuốc lấy tai họa vào thân do mai hậu chẳng thể bắt kỳ lời nào giao phó cùng phái Thiếu Lâm?

Tăng nhân nọ càng thêm tái mặt :

- A di đà Phật, đích thị thí chủ quá ngông cuồng, nào chỉ xem thường bản tăng thậm chí cả bốn phái Thiếu Lâm cũng vậy. Ất thì chủ tự thị võ học cao minh? Đã vậy bản tăng xin được lĩnh giáo, để xem thí chủ bản lĩnh thể nào liệu đủ tư cách hạ thủ Liễu Độ là sư huynh của bản tăng chăng? Hãy tiếp chiêu.

Trương Khánh Long vội kêu :

- Xin chớ nóng nảy, chủ ý của tại hạ chỉ muốn bái phỏng Phương trượng dường như cũng đã hiện diện ở đây, hay lúc này tại hạ chỉ nghe lầm?

Nhưng do tăng nhân nọ đã xuất chiêu, Trương Khánh Long dù kêu vẫn không quên di hình hoá vị lần thoát.

Vù...

Lập tức có một tăng nhân ứng tiếng bảo :

- Hảo bộ pháp. Liễu Đăng sư đệ mau lùi lại. Vì bổn Phương trượng phần nào đã đoán biết tề sư đệ Liễu Độ bởi nguyên do nào thất thủ.

Và tăng nhân đó uy nghi đường bệ tiến ra :

- Bổn Phương trượng là Liễu Phàm, vậy đủ tư cách cùng thí chủ đối thoại chưa?

Trương Khánh Long phân vân và dù đang chú mục nhìn vào tăng nhân vừa tự nhận là Liễu Phàm phương trượng thì vẫn hạ thấp giọng hỏi Phương lão tổng tiêu đầu :

- Tại hạ vốn dĩ ấu trĩ, mong được lão Tổng tiêu đầu chỉ giáo đây có phải là Phương trượng phái Thiếu Lâm và làm thế nào phân định chân giả?

Liễu Phàm cũng tái mặt toan phản ứng. Chợt nghe Phương lão hoảng hốt vội trách Trương Khánh Long :

- Dẫu biết rằng thất tri giả bất tội nhưng thái độ của Trương công tử rất dễ gây ngộ nhận dẫn đến hậu quả khó lường. Xin hãy mau mau có lời tạ tội cùng Liễu Phàm đại sư, đích thực hiện là Phương trượng Thiếu Lâm. Cho dù không hiểu sao lần này xuất hiện, Phương trượng phái Thiếu Lâm không mang theo Lục Ngọc Phật trượng, pháp bảo trấn sơn và cũng là tín phù thể hiện quyền uy tối thượng của Thiếu Lâm phái.

Trương Khánh Long ngay lập tức chỉnh dung cũng chuyển ngay sang thái độ thập phần nghiêm cẩn và lễ độ :

- Văn bối thất lễ, lại còn thất ngôn, chỉ suýt nữa mạo phạm pháp uy. Mong được Phương trượng đại sư miễn xá.

Và nhanh chóng Trương Khánh Long tự lùi về đứng gần cổ tiêu xa thứ nhất, đồng thời vừa lên tiếng vừa lấy từ trong người ra một phong bao :

- Bẩm Phương trượng, giữa văn bối và lệnh sư đệ Liễu Độ quả thật xảy ra mâu thuẫn khó hòa giải, nhưng do Liễu Độ đại sư đã vong mạng, mọi lời biện bạch ngay lúc này không những sẽ khiến cho Phương trượng cho là phiền diện mà còn gây thêm ngộ nhận, biết đâu văn bối còn bị kết thêm tội vũ nhục kẻ đã khuất. Thế nên xin Phương trượng thoát tiên hãy tận mục sở thị Sinh Tử Ước này, hầu minh bạch toàn bộ hư thực đã xảy ra. Sau đó văn bối cũng sẽ kính cẩn phó giao di thể Liễu Độ đại sư cho Phương trượng và cam chấp nhận mọi định đoạt từ phía quý phái ngay từ lúc này.

Liễu Phàm phương trượng sa sầm nét mặt :

- Cái gọi là Sinh Tử Ước như thế nào? Thí chủ có thể tự giải thích thật rõ được chăng?

Trương Khánh Long ngập ngừng giải thích :

- Cùng kính bất như tòng mạng, văn bối xin nói thế này, mọi chuyện xuất phát từ việc lệnh sư đệ Liễu Độ cứ khăng khăng đề quyết nghĩa phụ Trương Thái Toàn của văn bối chính là phản đồ Liễu Vũ của quý phái Thiếu Lâm. Trong khi đó... mong Phương trượng minh giám, khắp võ lâm một là ai ai cũng biết Trương Thái Toàn nghĩa phụ luôn vang danh đại hiệp và điều thứ hai, lạ thay cũng chẳng ai hay biết Trương nghĩa phụ lại là đệ tử phái Thiếu Lâm. Thế nên... xin Phương trượng cho hỏi, phải chăng phẩm cách giữa hai nhân vật, một đại hiệp và một phản đồ, nhất định không thể nào là một và trái lại phải có sự tách biệt như giữa trời và vực? Chính vì lẽ đó... a... đúng như lời văn bối đã tuyên cáo, bất luận ai tuy vô bằng nhưng vẫn cả gan đề quyết Trương Thái Toàn đại hiệp là một kẻ bất nghĩa bất trung, thì vì một uy danh của nghĩa phụ, văn bối dù phải chết vẫn quyết chẳng bỏ qua cho kẻ ấy. Đây là nguyên do khiến có Sinh Tử Ước này.

Liều Phàm vụt thở hắt ra :

- Ý nói tề sư đệ Liễu Độ đã không đủ bằng chứng để thuyết phục thí chủ tin Trương Thái Toàn từng có thời gian dài là đệ tử bốn phái và có pháp danh là Liễu Vũ?

Trương Khánh Long thì nhẹ thở ra :

- Nghĩa là Phương trưởng có thể minh chứng?

Trương Khánh Long cúi thấp đầu :

- Văn bối nguyên lắng nghe.

Liều Phàm kiên trì hỏi :

- Sao không cho bốn Phương trưởng biết nếu những gì thí chủ nghe Liễu Độ tỏ bày đều là sự thật thì điều gì xảy ra sau đó, nhất là đối với cái chết được kể là quá oan khuất của tề sư đệ Liễu Độ?

Trương Khánh Long ngẩng đầu lên :

- Như Phương trưởng toan gộp hai câu chuyện vào làm một?

Liều Phàm cười cười :

- Nếu như vậy thì sao?

Trương Khánh Long cũng cười cười :

- Vậy tại sao biết bản thân vô khả minh chứng Liễu Độ đại sư không nhân nhượng ngay, hầu chờ khi văn bối được đích thân Phương trưởng chỉ giáo minh thị như ngay lúc này chẳng hạn, vậy thì đâu có gì xảy ra, trái lại vẫn tự tin cùng văn bối lập Sinh Tử Ước để tự chuốc hậu quả, là điều Phương trưởng tuyệt vô tư cách bắt tội văn bối?

Liều Phàm thu nụ cười về :

- Ý muốn nói cho dù bốn Phương trưởng có thể minh chứng đủ cả hai thân phận của Trương Thái Toàn thì cái chết bất minh của tề sư đệ Liễu Độ, thí chủ kể như thoát trách nhiệm?

Trương Khánh Long chợt nâng cao phong bao lên khỏi đầu :

- Tự thân Liễu Độ đại sư đã điểm chỉ và ưng thuận khi lập Sinh Tử Ước này. Giả như kẻ chẳng may uống tử là văn bối thì phải chăng Liễu Độ đại sư cũng có trách nhiệm?

Liều Phàm cau mày :

- Có thể cho bốn Phương trưởng xem qua?

Trương Khánh Long đáp ứng và ung dung tự tiến lại gần Liều Phàm :

- Sinh Tử Ước này chỉ ít cũng được trên mười nhân vật xem qua, văn bối chỉ e Phương trưởng khó có thể phát hiện sai sót. Cùng thỉnh Phương trưởng tường lãm.

Liều Phàm cũng ung dung đưa tay nhận lấy phong bao, ngờ đâu vẫn làm Trương Khánh Long không những bị chấn động toàn thân phải tự lùi lại mà còn buột miệng kêu kinh hãi :

- Hảo công phu, văn bối tự nhận nội lực muôn phần không thể so bì cùng Phương trưởng.

Lập tức Liều Phàm xạ mục quang nhìn Trương Khánh Long không chớp mắt, đồng thời còn ung dung tự thu cất phong bao vào bọc áo :

- A di đà Phật. Luận về bản lĩnh công phu thì tề sư đệ Liễu Độ dù bối phận kém hơn nhưng kỳ thực lại lợi hại hơn bốn Phương trưởng bội phần. Và nếu thí chủ không những tự nhận như lời vừa nói mà sự thật cũng chẳng chịu nổi một kích chỉ là thăm dò của bốn Phương trưởng thì phải chăng đằng sau chuyện lập Sinh Tử Ước này hãy còn nhiều ẩn tình khuất lấp?

Trương Khánh Long gượng cười :

- Lời của Phương trượng như không thừa nhận Sinh Tử Ước từng do đích thân lệnh sư đệ Liễu Độ điểm chỉ xác lập?

Liễu Phàm bảo :

- Cũng khó thể nói nếu như ngay bây giờ thí chủ minh chứng điều vừa bảo là sự thật ấy. Vậy thí chủ có dám cùng bốn Phương trượng lập một Quân Tử Ước chẳng?

Trương Khánh Long cau mày :

- Như thế nào? Phải chăng cũng tương tự như văn bối cùng lệnh sư đệ lập Sinh Tử Ước?

Liễu Phàm cười cười :

- Không sai. Nhưng sở dĩ khác về danh xưng chỉ vì ngay lúc này một là đang có khá nhiều đồng đạo võ lâm hân sẵn lòng đứng ra làm nhân chứng và hai là thí chủ phải phí bút mực để lập Sinh Tử Ước chỉ e lại xảy ra nhiều khuất tất như đã xảy ra.

Trương Khánh Long cũng mỉm cười :

- Vậy Phương trượng muốn có những ước thúc gì?

Liễu Phàm đưa một ngón tay :

- Chỉ một mà thôi, đó là, A di đà Phật, nếu thí chủ bại thì xin hãy nguyện ý cùng bốn Phương trượng đi đến Thiếu Lâm tự. Chỉ ở đó mới xứng hợp để bốn phái được nghe thí chủ tỏ bày tuần tự về mọi việc đã diễn khai liên quan đến cái chết của tỳ sư đệ Liễu Độ. Nhược bằng ngược lại, người thảm bại là bốn Phương trượng thì ngoài sinh mạng này tùy thí chủ định đoạt, bốn phái cũng nguyện bỏ qua, không bao giờ đề cập hoặc bắt chột bắt tội thí chủ về những hành vi mạo phạm bốn phái. Thí chủ thấy thế nào?

Trương Khánh Long cả cười :

- Rất công minh, với danh hiệu từng tự nhận Bất Minh Phi Quân Tử, văn bối chấp nhận Quân Tử ước này.

Liễu Phàm chỉ mỉm cười và gật đầu :

- Thí chủ chớ lo bốn Phương trượng dựa vào nhân số đông hơn vì chỉ một đối với một mà thôi. Nào xuất chiêu đi.

Trương Khánh Long chột vòng tay thủ lễ và cố tình nói thật lớn tiếng :

- Mong được chư vị đồng đạo võ lâm minh chứng cho, tại hạ Trương Khánh Long dù bất tài vẫn cam nguyện cùng Thiếu Lâm Phương trượng đơn đả độc đấu với một ước thúc duy nhất là ai bại thì sẽ tùy người thắng định đoạt. Và theo lễ tại hạ xin mạo muội khởi chiêu tiên, mong được chỉ giáo. Đỡ.

Trương Khánh Long khởi chiêu với một thức thoát đánh ra ngay lập tức được nhiều người nhận biết và cùng kêu thành tiếng :

- Đây là chiêu Khai Kỳ Tảo Diệp.

- Chính là công phu Tảo Diệp thập nhị chương chẳng ai am hiểu ngoài Nhất Chương Chấn Tứ Ma Trương Thái Toàn đại hiệp.

- Nhưng đã là trận đấu sinh tử, gã họ Trương sao vẫn giữ lễ bằng một chiêu cơ hồ vô thưởng vô phạt?

- Suyt nhìn kìa. Nếu gã từng đả tử Liễu Độ ắt hẳn có chỗ lợi hại pi thường. Và càng giữ lễ thì càng chứng tỏ gã xứng với ngoại hiệu Bất Minh Phi Quân Tử. Ô thấy chưa? Gã đã biến mất, chỉ còn lại một bóng nhân ảnh lơ mờ. Nhất định bộ pháp gã đang vận dụng còn nhiều nữa những nguy hiểm tiềm tàng ắt hẳn sẽ gây nhiều bất lợi cho Liễu Phàm đại sư.

Quả vậy, Trương Khánh Long lúc này vì tự di chuyển mỗi lúc mỗi nhanh xung quanh Liễu Phàm đại sư nên động thái di hình hoá vị đã biến Trương Khánh Long thành bóng nhân ảnh lơ mờ, khiến Liễu Phàm dù chẳng biết có bị hoa mắt hay không vẫn buột miệng thốt lên lời thán phục :

- Hảo bộ pháp, chỉ tiếc đây là loại công phu mà kể cả Trương Thái Toàn cũng quả quyết là chưa hề am hiểu. Bốn Phương trượng cũng đành liêu xin lãnh giáo và tự hứa một khi có cơ hội ắt sẽ hỏi thí chủ về nguyên lai xuất xứ của bộ pháp này. Hãy thận trọng.

Liệu Phàm quả không hổ danh là Phương trượng đương nhiệm của Thiếu Lâm phái, vì cho dù Trương Khánh Long di chuyển như thế nào, Liệu Phàm vẫn bảo nguyên thủ nhất với hai mắt từ lâu luôn nhắm hờ, chỉ dùng song thủ với hai ống tay áo tăng bào vũ lộng khua phần phần xung quanh tự bảo vệ tứ phía khắp châu thân.

Ào...

Vù...

Quần hùng lại có dịp hô hoán tán dương.

Dùng tĩnh chế động, quả nhiên là bản lĩnh của một Phương trượng có khác, cho dù kể như đã mặc nhiên thừa nhận gã họ Trương cũng là đối thủ tuyệt vô khả xem thường.

- Không dùng mắt chỉ lấy tinh-khí-thần dụng vào thính lực để đối phó cái vạn biến của đối phương. Công phu của Phương trượng phái Thiếu Lâm thật danh bất hư truyền.

Vậy hậu quả sẽ như thế nào một khi Phương trượng phái Thiếu Lâm chợt chuyển từ tĩnh sang động?

- Nhìn kìa, song phương đã thật sự động thủ rồi kìa.

Đúng lúc này, dù đang di chuyển quanh Liệu Phàm đại sư nhưng bất chợt tự Trương Khánh Long từ một phía lao ập đến và xuất chiêu tấn công vào Liệu Phàm :

- Trúng.

Cũng lúc đó, vẫn bằng hai ống tay áo tăng bào rộng thùng thình, Liệu Phàm bật quát :

- Còn không mau dừng lại ư? Trúng.

Thật lạ ngay khi dứt tiếng quát, thân hình Trương Khánh Long lập tức ngừng chuyển không phải bất động hoàn toàn nhưng hình dung của Trương Khánh Long khiến ai thoát nhìn cũng ngỡ là như vậy.

Tuy nhiên do Trương Khánh Long đang động chợt dừng, là diễn biến khiến ai cũng nghĩ trận chiến đã đến hồi kết thúc. Và đúng là như vậy, Trương Khánh Long chợt chao đảo bước lùi, dung diện vùng tái nhợt và miệng thì lắp bắp thốt lên những lời khó hiểu :

- Phương trượng... thật không ngờ... Phương trượng...

Liệu Phàm đại sư nhẹ thở ra, bao chân khí tích tụ cũng dần xả bỏ, trở lại dáng sắc ban đầu trầm tĩnh và uy nghi một cách thần nhiên :

- A di đà Phật, ắt thí chủ đã cam bại phong?

Trương Khánh Long cơ hồ không còn gì để nói, làm Liệu Phàm được dịp nói tiếp, nói luôn một mạch :

- Chiếu theo ước thúc đã lập, bốn Phương trượng hứa quyết chẳng làm khó thí chủ, là điều dù xảy ra vẫn không hề sai trái. Thế nên mong thí chủ giữ lời, ngay lập tức cùng bốn Phương trượng đến bốn phái Thiếu Lâm một chuyến. Đương nhiên cũng phải có kể cả di thể của tể sư đệ Liễu Độ cùng đi, ắt hẳn là ở cổ tiêu xa này?

Trương Khánh Long đành gật đầu và lúc này mới có thể thốt nên lời, cho dù chỉ là một chuỗi thanh âm nhẹ như tơ như người chẳng còn khí lực.

- Được lắm. Tại hạ nhận bại, đành đa tạ Phương trượng chưa nỡ kết liễu sinh mạng vô dụng này, còn về di thể của Liễu Độ, như tại hạ từng nói, đương nhiên luôn sẵn sàng giao hoàn cho quý phái, trong cổ tiêu xa này và ở dưới lớp đáy thứ nhất của cổ áo quan.

Liệu Phàm gật đầu khen :

- Tâm cơ khá đầy, chỉ chuyển một di thể nhưng lại dùng đến mười cổ tiêu xa làm nghi binh. Đã vậy trong đó còn kể hư hư thực thực thật khó lường. Nhưng do đã có Cái bang nhúng tay vào, và phải chăng đây cũng là kế do Cái bang nghĩ ra?

Đang khi Liễu Phàm hỏi, có một vài tầng nhân tự tiến đến gần cổ tiêu xa, và họ nhìn thấy một cổ áo quan đặt sẵn bên trong. Phát hiện họ có phần ngần ngại, Trương Khánh Long liền trấn an với dáng sắc thản nhiên như lúc đầu :

- Tại hạ luôn chủ trương không dùng các thủ đoạn bất minh. Nếu chẳng như thế tại hạ đâu xứng với nghĩa phụ Trương Thái Toàn đại hiệp.

Liễu Phàm cau mặt :

- Đệ tử bốn phái có chẳng chỉ cần trọng quyết chẳng khiếm nhược hay nhất đảm. Phần thí chủ nếu đang tìm cách lẩn tránh câu hỏi của bần tăng e chỉ vô ích thôi, vì muốn sắp đặt kế nghi binh hoàn mỹ như thế này nhất định không thể nào chỉ do một mình thí chủ với kiến văn lẫn niên kỷ kỳ thức vẫn còn quá kém. Thế nên...

Đang khi Liễu Phàm nói thì các tầng nhân đã động thủ, và lúc nắp áo quan được mở ra các tầng nhân đồng loạt kêu thất thanh, khiến câu Liễu Phàm đang nói bị cắt ngang. Thay vào đó, Liễu Phàm động thân tiến nhanh đến cổ áo quan và cũng kêu khi đưa mắt nhìn vào :

- Sao thế này?

Trương Khánh Long thất sắc, cũng khoa chân bước đến ngó đầu từ xa xa vụt vang lên tiếng hô hoán gọi Trương Khánh Long :

- Trương công tử hãy chạy mau.

Cục diện lập tức có biến chuyển, thoát tiên là thái độ thập phần phần nộ của Liễu Phàm, bằng thủ pháp thật nhanh và thật chuẩn chộp ngay vào Trương Khánh Long :

- Di thể của Liễu Độ đâu? Sao bảo luôn hành sự quang minh lỗi lạc? Lại còn ngấm ngầm sắp đặt trợ thủ toan qua mặt bốn Phương tượng ư?

Trương Khánh Long dễ dàng bị Liễu Phàm chế ngự và lập tức có thêm sự xuất hiện của Trang Hiển với sắc mặt lo lắng :

- Người sao rồi? Há lẽ vì vẫn cam tâm phó giao sinh mạng cho người khiến người dù thừa bản lĩnh cũng đành đứng yên cho người chế ngự?

Trương Khánh Long hoàn toàn bị bắt ngờ với sự xuất hiện của Trang Hiển :

- Trang ngũ thúc nói như vậy là ý gì? Còn ai vừa bảo tiểu điệt chạy? Nhưng tại sao lại muốn tiểu điệt chạy?

Liễu Phàm lôi Trương Khánh Long đến gần hơn, thoát nhìn cứ như Liễu Phàm đang ôm Trương Khánh Long vào lòng :

- Thí chủ đừng giả vờ nữa. Kể cả Trang thí chủ cũng vậy. Tốt nhất hãy giao hoàn thi thể của Liễu Độ ngay, và bất luận nhị vị thí chủ dùng thủ đoạn gì cũng đừng quên sẽ chẳng cách nào thoát nếu để bốn Phương tượng hạ lệnh phát động Đại trận La Hán.

Trang Hiển rung động nhìn quanh và phát hiện chẳng thể trông cậy vào ai một khi ở chung quanh các cao thủ của Viên Phương tiêu cục vì không muốn hệ lụy bản thân nên từ lâu đã dần phân khai và lùi xa cục diện, phần các tầng nhân đệ tử Thiếu Lâm phái thì hầu như chỉ cần chờ nghe lệnh là Đại trận La Hán thế nào cũng được lập.

Nhẹ thở ra, Trang Hiển nhìn và hỏi Trương Khánh Long :

- Nếu ta đoán không lầm thì võ công của người từ lúc này đã bị phế bỏ?

Trương Khánh Long cũng thở hắt ra :

- Chỉ do võ công của tiểu diệt chẳng bằng người nhưng sao Trang ngũ thúc không nói đi, chuyển biến này do ai sắp đặt? Nhất là di thể của Liễu Độ đại sư hiện đang ở đâu? Và vì sao có sự xuất hiện của Trang ngũ thúc là điều tiểu diệt chẳng bao giờ ngờ đến?

Liều Phàm chợt quát :

- Chớ nhiều lời nữa. Nếu chư vị thí chủ vẫn kẻ hững người tung và quyết chẳng giao hoàn thì thể Liễu Độ thì chớ trách bốn Phương trưởng chiếu theo ước thúc lúc này lập tức hạ sát thủ đối với cả hai, đòi lại công bằng cho Liễu Độ.

Trang Hiến cười khẩy :

- Đủ rồi, đại sư hà tất lớn tiếng dọa nạt. Đồng thời cũng nên minh bạch chuyện đánh tráo và tạm giấu di thể của Liễu Độ là do Trang Hiến mạo tự chủ trương, Khánh Long, Trương thể diệt của mõ vì vô can nên chẳng biết gì. Nhưng muốn lấy lại di thể của Liễu Độ nhất định cần phải có sự hợp tác của Phương trưởng đại sư.

Liều Phàm chỉ cười nhẹ :

- Trang thí chủ có vẻ tự tin, phải chăng vì thấy Đại trận La Hán chưa phát động? Hay cho rằng Đại trận La Hán chẳng đủ lợi hại và vô khả cầm chân Trang thí chủ? Vậy hãy thử xem sao, mau lập trận.

Đã có mệnh lệnh, cả trăm tăng nhân ở xung quanh lập tức rung rung chuyển dịch.

Chợt có tiếng quát từ xa vang đến :

- Di thể của Liễu Độ ở đây, nếu muốn được giao hoàn thì hãy tiến hành trao đổi. Phương trưởng mau hạ lệnh dừng trận và phóng thích người.

Nhìn về hướng đó, Trương Khánh Long ngơ ngàng khê kêu :

- Đại hiệp tam thúc? Nhưng chư vị nghĩa thúc bằng cách nào trộm được di thể của Liễu Độ và chẳng để tiểu diệt phát hiện?

Trang Hiến gượng cười :

- Câu chuyện dài lắm và lẽ ra chẳng thể có thất bại này nếu bọn ta đừng quá đề cao người. Thật đúng là nhân định không bằng thiên định, đâu có ngờ đến như người tự lo cho thân cũng không xong.

Chợt đổi giọng, tại hạ lại nói với Liều Phàm :

- Ất Phương trưởng đã dần hiểu? Cũng như Trương Khánh Long, bọn mõ cũng bất phục nếu nghe ai đó đề quyết Trương đại ca bọn mõ là hạng phản phúc. Và chỉ vì lo cho Trương Khánh Long, khi biết gã quá tự tin, nên bọn mõ mới có một vài sắp đặt và không cho gã biết. Cũng may sự việc cũng chưa đến nỗi nào, thật mong Phương trưởng vì lòng từ bi của Phật tổ, hãy dừng mọi chuyện ở đây và chấp nhận thu hồi di thể của lệnh sư đệ. Chúng ta ai đi đường nấy, chẳng cần phạm đến nhau. Nhất là ở xung quanh đang có nhiều đồng đạo võ lâm cùng nhìn và chờ thái độ của Phương trưởng.

Liều Phàm gật đầu :

- A di đà Phật, nhưng chỉ mình Trang thí chủ có thể đi sau khi bốn phái thật sự tiếp nhận di thể Liễu Độ.

Trang Hiến gượng cười :

- Là trưởng bối và cũng là nhất môn chi chủ, há lẽ đại sư vẫn chấp nhặt gã dù gì cũng chưa đến tuổi thành nhân?

Trương Khánh Long lập tức tỏ phản ứng :

- Trang ngũ thúc nói sai rồi. Tiểu diệt là nam tử hán đại trượng phu, một lời thốt ra nặng như cửu đỉnh, dù sao cũng đa tạ chư vị nghĩa thúc đã có dạ quan hoài, nhưng tốt nhất hãy dừng biến tiểu diệt thành kẻ bội tín.

Trang Hiến cau mặt :

- Người không biết hề đến Thiếu Lâm thì sinh mạng người...

Liễu Phàm lập tức ngắt lời :

- Mong Trang thí chủ cẩn ngôn. Vì, A di đà Phật, bốn phái dù gì cũng là đại phái đứng đầu các danh môn chánh phái, quyết không thể có những hành vi như hạng người bàng môn tà đạo.

Trương Khánh Long nói thêm :

- Trang ngũ thúc cũng nghe rồi đấy, huống hồ dù thế nào đi nữa, điều gì đã hứa tiểu diệt quyết chẳng sai lời.

Tỏ vẻ miễn cưỡng, Trang Hiến đành chấp nhận trao đổi, càng không thể ngăn cản phái Thiếu Lâm đưa Trương Khánh Long đi.

15. Như Nghĩa Phụ Cũng Nhập Thiếu Lâm-nhận Chân Truyền Nhận Luôn Trọng Trách

Một lần nữa, Trương Khánh Long lại bị ngắt. Nhưng lần này bỗng có sự khác biệt, đây là trước lúc hôn mê ngất lịm, thay vì được nghe câu hãy giam gã lại như chẳng biết bao lần trước đây vẫn nghe, thì lần này Trương Khánh Long lại nghe câu :

- Rõ rồi, hoặc là gã quả thật chẳng biết gì hoặc gã là hạng bướng bỉnh chai lì bình sinh bốn nhân chưa từng gặp. Có lưu lại gã cũng vô ích, hãy đưa đi.

Vậy là Trương Khánh Long được đưa đi, nói đúng hơn là được hai tăng nhân nắm tứ chi và nhấc mang đi. Đó cũng là những nhận thức cuối cùng mà bản thân Trương Khánh Long sau này dù cố nhớ thêm vẫn chỉ có thể ghi nhận đến đấy. Nhưng rồi Trương Khánh Long cũng đến lúc tự tỉnh lại, và tương tự như chẳng biết bao nhiêu lần trước đây, ngay khi thoát tỉnh lại, Trương Khánh Long vẫn tự kêu, cho dù chỉ bằng chuỗi âm thanh thật yếu ớt :

- A... ta vẫn sống. Vậy mà vẫn ngỡ ta phải chết rồi mới đúng, a...

Và lần này cũng có sự khác biệt, đây là ngay khi Trương Khánh Long kêu xong - phải hiểu là Trương Khánh Long đã kêu rên mới đúng thì lần đầu tiên ngay bên cạnh Trương Khánh Long bỗng vang lên lời đáp lại, là điều lẽ ra chẳng bao giờ có, cho dù âm thanh đó cũng yếu ớt chẳng kém gì tiếng kêu rên vừa rồi của Trương Khánh Long :

- Không sai, lão nạp cũng ngỡ tiểu thí chủ đã chết, ngờ đâu vẫn sống. Và hy vọng sau lần này sự sống sẽ không dễ xa lìa tiểu thí chủ nữa.

Trương Khánh Long giật mình, dù vậy cũng đành giữ nguyên tư thế nằm và lên tiếng :

- Nghe khẩu ngữ ắt hẳn tôn giá đã rất cao niên? Và vẫn qua cách xưng hô tại hạ đoán tôn giá cũng là người của Thiếu Lâm phái? Vậy tôn giá hy vọng gì khi bảo sự sống sẽ không xa lìa tại hạ? Liệu có thể hiểu như thế này, là quý phái sẽ thôi không tiếp tục hành hạ tra tấn nữa, thay vào đó ắt là các thủ đoạn khác cao minh hơn và tốt cùng thâm độc hơn? Dù vậy, hừ, tại hạ vẫn e quý phái chỉ mãi thất vọng. Do tại hạ đích thực chẳng hề biết gì về quãng thời gian Trương nghĩa phụ trở thành Liễu Vũ đại sư và phần tại hạ cũng chưa bao giờ hoặc đặt chân hoặc nghe nói đến địa điểm tọa lạc Mê Tông động. Quý phái đừng phí công vô ích. Dù biết là sẽ bị kết liễu ngay lúc này tại hạ vẫn quả quyết là không còn gì để đáp ứng.

Giọng yếu ớt nọ lại vang lên :

- Chỉ tiếc vạn vật ở đây vẫn tối đen khiến tiểu thí chủ dù muốn cũng chẳng nhìn thấy lão nạp. Dù vậy cũng phải thừa nhận tiểu thí chủ đã đoán đúng vài phần, rằng lão nạp không những đã quá cao niên mà đích thực còn là đệ tử phái Thiếu Lâm. Tuy nhiên vẫn có hai điều tiểu thí chủ đoán không đúng. Thứ nhất đối với phái Thiếu Lâm, tiểu thí chủ lẽ ra là người đã chết và điều thứ hai, do Thiếu Lâm phái nghĩ tiểu thí chủ đã chết nên kể từ nay sẽ chẳng còn bất kỳ thủ đoạn nào đối với tiểu thí chủ nữa. Thế nên dù tiểu thí chủ biết hay không biết về Liễu Vũ hoặc là Mê Tông động thì điều đó không quan trọng, dĩ nhiên là đối với lão nạp.

Trương Khánh Long vẫn nằm :

- Chung quanh tối đen nghĩa là lần này tại hạ bị ngất thật lâu? Nhưng vẫn không thay đổi gì một khi tại hạ luôn tự biết chẳng sớm thì muộn cũng tiếp tục hứng chịu nhiều thủ đoạn khác từ quý phái, là điều thật ra là chẳng bao giờ có nếu quý phái luôn tuân thủ nghiêm luật hỉ xả từ bi như Phật tổ rằng dạy.

Giọng nọ chợt ngao ngán thở dài :

- Cơ nghiệp suốt mấy trăm năm của tề phái Thiếu Lâm kể từ khi được Đạt Ma sư tổ sáng lập, không ngờ đang dần rơi vào cảnh suy vong, chỉ sau mỗi một hành vi cả nể và từ một lời thất ngôn do đại sư huynh Phương trưởng tiền nhiệm của lão nạp sơ ý thốt ra. Thế mới biết, nếu gây dựng khó vạn phần thì phá vỡ dễ như trở bàn tay. Ý lão nạp muốn hỏi tiểu thí chủ một câu, chỉ một mà thôi, là dù tiểu thí chủ luôn bảo chẳng biết gì về Liễu Vũ, vậy có nghe bao giờ chưa về một trong Tam thần tăng từng có nhiều tiếp xúc bí ẩn với Liễu Vũ?

Trương Khánh Long giật mình. Tuy nhiên sau thật nhiều lần mấp máy môi toan đáp hoặc toan nói, thì vì nghĩ sao không biết, Trương Khánh Long lại nuốt cả vào bụng, tịnh chẳng lời nào thốt ra.

Giọng nọ đành vang lên :

- A di đà Phật. Lão nạp chính là vị thần tăng ấy, nhưng từ nay tất cả đã trở thành quá khứ, ngay khi lão nạp tự phá bỏ giới luật, không chỉ tùy tiện ly khai Sát Hối động mà còn đành ra tay hạ sát hai đệ tử bốn phái chỉ để cứu tiểu thí chủ trước khi chúng kết liễu tiểu thí chủ. Và hiện nay vì tạm thời lão nạp và tiểu thí chủ đang ẩn thân ở một nơi kín đáo rất khó phát hiện cho bất luận ai nếu muốn truy lùng, thế nên cũng tạm có nhiều thời gian cho tiểu thí chủ tự ngẫm nghĩ. Sau đó lúc nào muốn, lão nạp thật sự mong được nghe tiểu thí chủ đáp lời. Còn bây giờ, a... lão nạp cần phải nghỉ ngơi một lúc, nhất là sau chặng đường dài dù đã cao niên vẫn hùng hục đưa tiểu thí chủ cùng đi chẳng khác nào thuở còn tráng kiện. A...

Tuy nghe nhưng Trương Khánh Long vẫn kiên quyết không mở miệng, và với tâm trạng vẫn bán tín bán nghi, Trương Khánh Long đành để nhận thức dần trôi chẳng biết là trôi vào giấc ngủ mê mệt hay là vào một cơn ngất lịm nào khác.

* * * * *

Nhìn vào một lão tăng vừa gầy vừa già nhăn nheo đang ngồi cạnh đó không xa, Trương Khánh Long chạnh lòng, đành lên tiếng :

- Tại hạ từng vì khả nghi nên đã khiến phải mực kích một người dù thật tâm vẫn cam tâm tử, được rồi, đành thừa nhận là từng nghe Trương nghĩa phụ đề cập đến một trong Tam thần tăng, nhưng xin lượng thứ nếu tại hạ chưa thể thay đổi cách xưng hô vì kỳ thực là chưa trọn tin tôn giá.

Lão tăng nọ chợt nở nụ cười, dĩ nhiên cũng chỉ là nụ cười nhăn nheo do tuế nguyệt đã chồng chất :

- Đối với lão nạp chỉ ngần ấy là đủ. Vậy xin trở lại câu chuyện đêm trước, cho dù thời gian gián đoạn đã ba ngày, là lão nạp muốn hỏi nữa, ắt tiểu thí chủ vẫn muốn báo thù cho Trương nghĩa phụ?

Trương Khánh Long ngồi thẳng người lên và thực hiện đã dễ hơn so với mấy ngày qua không phải hề muốn là thực hiện được :

- Nhưng tôn giá tin chẳng nếu tại hạ bảo không chỉ muốn báo thù cho Trương nghĩa phụ mà còn mong đủ lực làm sáng tỏ toàn bộ mọi bí ẩn đã và đang khiến bản thân tại hạ ngày càng thất vọng về phái Thiếu Lâm.

Lão tăng không tin :

- Có lẽ thí chủ cũng biết ít nhiều về điều bí ẩn đó? Chứng tỏ sau nhiều lần tra tấn hành hạ, tiểu thí chủ kiên gan không cùng xưng chỉ vì đây là chủ ý, quyết chịu đựng?

Trương Khánh Long cười lạt :

- Tôn giá sẽ phải thất vọng thôi và đừng mong dùng cung cách này khiến tại hạ cùng xưng, vì kỳ thực tuy tại hạ luôn có chủ ý chịu đựng nhưng không vì không muốn cùng xưng mà là vì chẳng có gì để cùng xưng.

Lão tăng hoài nghi :

- Vậy tiểu thí chủ chịu đựng là vì cái gì?

Trương Khánh Long đáp :

- Vì quyết gặp cho bằng được tôn giá chính là một trong Tam thần tăng tại hạ cần phải gặp.

Lão tăng cau tít đôi mày bạc rũ :

- Chỉ quyết gặp cho kỳ được lão nạp, tiểu thí chủ cam chịu đựng tất cả ư? Khổ nhục kể ư?

Trương Khánh Long nhẹ lắc đầu và bất chợt cất cao giọng hỏi lão tăng :

- Tại hạ có thể hỏi một câu? Giữa những tiếp xúc bí ẩn của tôn giá và Trương nghĩa phụ, điều gì đã xảy ra? Cụ thể giữa cả hai đã hình thành mối quan hệ nào?

Lão tăng lại nở nụ cười :

- Hy vọng sau khi lão nạp đáp xong sẽ khiến tiểu thí chủ tin hơn, là điều lão nạp luôn cần và kỳ vọng. Rằng giữa lão nạp và lệnh nghĩa phụ tuy chưa hề có danh phận đích thực nhưng kỳ thực lệnh nghĩa phụ đã tiếp nhận từ lão nạp khá nhiều chân truyền tuyệt kỹ bốn phái.

Trương Khánh Long cau mày :

- Sao lại có chuyện tuy tiếp nhận chân truyền nhưng không định rõ danh phận sư đồ?

Lão tăng đáp :

- Vì đó có liên quan nội tình bí ẩn mà chẳng phải ai hễ là đệ tử bốn phái đều đủ tư cách hiểu.

- Là bí ẩn gì?

- Lệnh nghĩa phụ không thổ lộ sao?

- Có muốn cũng không thể vì Trương nghĩa phụ với chỉ duy nhất một lần đề cập vẫn cam đành thừa nhận chưa hề biết đây là bí ẩn gì.

Lão tăng lại cười lần này còn kèm theo một lượt gật đầu.

- Quả vậy, và lão nạp đã đúng khi cẩn trọng chưa thổ lộ điều bí ẩn ấy cho Liễu Vũ, cho dù vậy, ngay khi nhận được hung tin biết Liễu Vũ đã uống tử lão nạp cũng vạn phần áy náy.

Trương Khánh Long động tâm :

- Ý muốn nói nội tình phái Thiếu Lâm đã bất ổn chỉ vì điều bí ẩn ấy từng khiến ai đó tuy từng là người Thiếu Lâm nhưng do quan tâm nên trở mặt, hành sự bất chấp nghiêm luật cũng như thủ đoạn?

Lão tăng chợt nhướng cao hai mắt và chú mục nhìn Trương Khánh Long :

- Điều đó là sự thật nhưng sao tiểu thí chủ đoán biết?

Trương Khánh Long thở hắt ra :

- Vì hung thủ mưu hại Trương nghĩa phụ chẳng ai khác ngoài Liễu Độ đại sư, cũng là nhân vật từng độ hóa và thu nhận Trương nghĩa phụ vào phái Thiếu Lâm.

Lão tăng chau mày :

- Hãy nói rõ hơn xem, vì lão nạp có nguyên do để chưa thể tin Liễu Độ lại là hung thủ sát hại Trương Thái Toàn.

Trương Khánh Long cười lạt :

- Vậy nguyên do khiến Trương nghĩa phụ ly khai từ đó bị gán cho hai tiếng phản đồ của phái Thiếu Lâm, tôn giá biết chăng?

Lão tăng gật đầu :

- Do từng am hiểu lệnh nghĩa phụ là hạng người như thế nào trước lúc quy y nên lão nạp không ngại, quyết chọn ngay y là nhân vật duy nhất để kỳ vọng có thể giúp tể phái trùng chấn uy phong từng có và lẽ ra luôn có. Thế nên khi hay tin Liễu Vũ không chỉ bất chợt bật vô âm tín mà còn tự đứng trở thành phản đồ tể phái, hiển nhiên lão nạp không tin, chẳng những thế mà còn tự quả quyết nhất định đã xảy ra điều bất ổn, nhưng đó là điều gì quả thật lão nạp chưa biết.

Trương Khánh Long giật mình :

- Tôn giá tuy không là Phương trưởng nhưng dù gì cũng có bối phận được kể là cao nhất phái Thiếu Lâm hiện nay. Lẽ nào với thân phận như thế vẫn có nhiều điều tôn giá không hay biết?

Lão tăng chợt hỏi :

- Lão nạp có thể hoàn toàn tin tiểu thí chủ được chưa? Điều này rất hệ trọng mới có thể xứng đáng với những hi sinh của lão nạp.

Trương Khánh Long bối rối :

- Có thể hiểu tôn giá đang muốn tại hạ phải thật tin ở tôn giá?

Lão tăng gật đầu :

- Lão nạp đã phạm tội tày đình không chỉ vô khả quay lại Thiếu Lâm mà sau này dù chết đi, lão nạp còn vô phương rửa sạch tiếng nợ thế nào cũng bị gán cho hai chữ phản đồ, nếu như chẳng được tiểu thí chủ tin tưởng và nhất là hứa lời giúp tể phái trùng chấn môn hộ.

Trương Khánh Long gật nhẹ đầu :

- Cảm giác này tại hạ... tiểu bối hiểu vì đã thấy Trương nghĩa phụ cân phân dẫn đo như thế nào kể từ lúc lòng tin dành cho phái Thiếu Lâm bị tổn thương. Được như đã từng nói, tiểu bối hứa sẽ tận lực, không chỉ vì lão đại sư mà còn vì Trương nghĩa phụ quyết giúp phái Thiếu Lâm lấy lại thanh danh thuở nào.

Lão tăng mỉm cười :

- Nhưng đừng gọi lão nạp như vừa rồi, vì ý lão nạp lúc quyết định cứu tiểu thí chủ là muốn thu nhận làm truyền nhân. Tiểu thí chủ sẽ là tục gia đệ tử không chỉ của lão nạp mà còn là của Thiếu Lâm nữa. Và cũng đừng ngại nếu nghĩ đến quan hệ giữa lão nạp và lệnh nghĩa phụ, vì kỳ thực giữa cả hai chưa hề có bất kỳ danh phận nào đồng thời chỉ tiểu thí chủ là được lão nạp chọn để thổ lộ toàn bộ bí ẩn Thiếu Lâm phái, một điều chưa hề xảy ra đối với lệnh nghĩa phụ.

Trương Khánh Long hoang mang và lo âu :

- Nhưng có một điều lão đại sư nên minh bạch, là tiền bối kể như vô khả luyện thêm bất luận công phu nào. Và càng miễn cưỡng chỉ khiến lão đại sư càng tuyệt vọng.

- Công phu Độc Trảo Ngũ Hồng Điểm tuy có dị điểm là khắc kỵ với mọi loại công phu khác nhưng nếu chẳng có tia hy vọng ắt lão nạp chẳng cần đề xuất làm gì.

Trương Khánh Long giật mình :

- Sao bỗng dưng... mà thôi do hiện tình đòi hỏi sự tin tưởng tuyệt đối vào nhau, tiểu bối chỉ muốn hỏi vì sao lão đại sư biết tiểu bối từng luyện qua Độc trảo công phu?

- Lúc hạ thủ Liễu Độ tiểu thí chủ khôn khéo điểm ở cả hai tử huyệt là hành động hoàn toàn thừa nhất là đối với lão nạp hoặc một vài cao nhân chí ít cũng một đôi lần chạm trán và suýt mất mạng vì công phu ấy. May thay bọn Liễu Phàm tuy phát hiện và vẫn nghi ngờ về cách hạ thủ Liễu Độ của tiểu thí chủ nhưng chúng lại chẳng mấy may nghĩ đến công phu ấy. Đồng thời chúng cũng quá vội hỏa táng thiêu hủy di thể Liễu Độ, khiến mai hậu chúng càng vô khả minh bạch Liễu Độ tử vong vì công phu gì?

Trương Khánh Long không tin :

- Nhưng tiểu bối vẫn e Liễu Phàm thế nào cũng biết thậm chí có thể vào lúc này Liễu Phàm hiện đã đoán ra rồi. Vì một lẽ tự nhiên là Liễu Phàm không thể không nảy ý nghi ngờ về việc tại hạ đã dễ dàng bị thất

tán hầu như toàn bộ võ công chỉ sau một lần chạm chiêu cùng nhau. Và lão đại sư đã biết hay chưa hoặc có tin chẳng Liễu Phàm vì tình thông công phu Đoạn Mạch chỉ nên đã khiến văn bối ngay lập tức đại bại?

- Đoạn Mạch Yên Chi? Tiểu thí chủ không lầm chứ? Nhưng thôi làm sao mà lầm được một khi Đoạn Mạch chỉ và Độc Trảo Ngũ Hồng Điểm kỳ thực là hai loại võ công hoàn toàn khắc kỵ nhau? Chao ôi thật đáng thương cho tiền đồ Thiếu Lâm phái đã phó giao cho trọng trách nhằm vào tay một kẻ không thể không có can hệ đến yêu phụ Đoạn Mạch Yên Chi Huỳnh Tiểu Phụng. Nhưng sao tiểu thí chủ khinh suất để Liễu Phàm đắc thủ là điều tuyệt vô khả xảy ra nếu tiểu thí chủ vẫn vận dụng Mê Tông bộ pháp?

Trương Khánh Long kinh hãi. May thay lão tăng kịp lên tiếng :

- Không riêng gì lão nạp, kể cả bọn Liễu Phàm cũng xác định tiểu thí chủ nếu không nhờ Mê Tông bộ pháp ắt chẳng đủ bản lĩnh kết liễu Liễu Độ. Nhưng thôi cũng vì việc này, hãy trở lại đề xuất lúc nãy của lão nạp, tiểu thí chủ có ưng thuận trở thành truyền nhân dù chỉ là tục gia đệ tử của phái Thiếu Lâm chăng? Vì chỉ đệ tử bốn phái mới đủ tư cách trùng chấn và cần nữa là thanh lý môn hộ.

Trương Khánh Long ngập ngừng :

- Nhưng tiểu bối quả thực chưa từng đặt chân đến Mê Tông động.

Lão tăng bảo :

- Bất luận đã đến hay chưa, một khi tiểu thí chủ nhận lời thì còn nhiệm vụ khác buộc tiểu thí chủ phải thi hành, là cần tiến nhập Mê Tông động càng sớm càng tốt.

Trương Khánh Long ngạc nhiên :

- Để làm gì?

Lão tăng thở dài :

- Tất nhiên có nguyên do, và tiểu thí chủ khắc minh bạch ngay khi trở thành đệ tử Thiếu Lâm.

Trương Khánh Long lại hỏi :

- Về công phu Độc trảo thì sao?

Lão tăng phì cười :

- Đoạn Mạch chỉ đã làm võ công tiểu thí chủ thất tán há chẳng phải là cơ hội tốt nhất để tiểu thí chủ một là ngừng ngay, không tiếp tục luyện công phu Độc trảo nữa và hai là chỉ toàn tâm toàn ý tiếp nhận đồng thời luyện duy nhất võ công Thiếu Lâm hay sao?

Trương Khánh Long vỡ lẽ :

- Lão đại sư đã toan liệu tất cả rồi ư?

Lão tăng gật đầu :

- Nếu không cân nhắc và phát hiện tiểu thí chủ là nhân vật duy nhất tề phái đang cần, lão nạp đâu dễ tự phá vỡ môn quy, phạm liên tiếp nhiều giới luật để cứu và đưa tiểu thí chủ lập tức rời khỏi Thiếu Lâm.

Trương Khánh Long dần có quyết định :

- Tiểu bối chỉ hỏi một câu nữa, vì cũng phần nào cho lão đại sư minh bạch. Rằng tuy nhờ Mê Tông Vạn Hóa công khẩu quyết từng giúp văn bối hề càng luyện thì nội lực như cũng ngày càng tinh tiến, nhưng với thuận lợi đó, tiểu bối phải cần mất bao nhiêu thời gian để mong có ngày lĩnh hội nhất là luyện đến thuần thục các tuyệt kỹ Thiếu Lâm phái?

Lão tăng thất kinh :

- Tiểu thí chủ cũng biết khẩu quyết Mê Tông Vạn Hóa công? Nghĩa là Mê Tông bí kíp đang do tiểu thí chủ sở hữu? Nhưng làm thế nào xảy ra được một khi tự miệng tiểu thí chủ quả quyết chưa hề đặt chân đến Mê Tông động?

Trương Khánh Long đã có quyết định :

- Phải chăng điều bí ẩn ở Thiếu Lâm phái có liên quan đến Mê Tông động và Mê Tông bí kíp? Do Trang chủ Lạc gia Lạc Nhữ An ắt hẳn vì cũng quan tâm đến điều này thế nên ở Lạc gia từng tồn tại một nhân vật được Lạc Nhữ An kính cẩn gọi là Huỳnh lão gia. Và cho dù nhân vật Huỳnh lão gia vẫn luôn hôn mê bất động, là điều xảy ra nhiều năm dài nhưng cũng chính từ nhân vật này tiểu bối mới có cơ hội nghe biết và đã nhớ hầu như là toàn bộ yếu quyết Mê Tông Vạn Hóa công.

Lão tăng ngơ ngẩn :

- Huỳnh lão gia? Biết về yếu quyết Mê Tông Vạn Hóa công? Không, lão nạp không thể nghĩ ra nhân vật nào ở họ Huỳnh lại còn là nhân vật có thể đã từng tiến nhập Mê Tông động. Có chăng chỉ mỗi yêu phụ Đoạn Mạch Yên Chi là mang họ Huỳnh. Và dĩ nhiên chẳng ai gọi nữ nhân là lão gia.

Nhưng bất chợt tự lão tăng lại chép miệng và bảo :

- Nhưng thôi bất luận là thế nào thì ở tiểu thí chủ vẫn có nhiều điều làm lão nạp càng nghe càng kinh ngạc và cảm thấy kỳ lạ. Ất hẳn kể cả công phu Độc trảo cũng tương tự, tiểu thí chủ cũng ngẫu nhiên mà có?

Trương Khánh Long chợt thở dài :

- Luận về việc này, lão đại sư liệu có tin chẳng rất có thể tiểu bối lại là hậu nhân cốt nhục của lão Độc Trảo?

Lão tăng giật mình :

- Chỉ giả định hay là sự thật? Huống hồ lão Độc Trảo niên kỷ cũng xấp xỉ lão nạp, thật khó tin điều tiểu thí chủ vừa nêu.

Trương Khánh Long đáp :

- Cũng có thể tiểu bối đoán sai. Nhưng nếu vậy thì giải thích như thế nào về công phu Độc trảo kỳ thực là do gia mẫu khẩu truyền, với một điều hết sức lạ là gia mẫu dường như chẳng am hiểu võ công. Và toàn bộ câu chuyện là thế này.

Đoạn Trương Khánh Long lần đầu kể cho ngoại nhân nghe về mọi suy nghĩ của bản thân liên quan đến thân thế lai lịch kỳ thực hãy còn khá mơ hồ, bắt đầu từ thái độ khinh khi của mọi người dành cho thân mẫu, đề quyết thân mẫu là hạng bán thân nuôi miệng. Kể đến Trương Khánh Long cũng lần đầu tiên nói về mảng hoa tiên và một hòm ngân lượng đã do Trương nghĩa phụ thu giữ, mãi gần đây mới được phát hiện. Trương Khánh Long bảo :

- Sự biến xảy ra cho Tô gia ở Giang Châu không chỉ trùng khớp về thời gian mà còn một cũng ngẫu nhiên trùng hợp nữa, đó là vị tiểu thư họ Tô đã lọt vào tay Độc Trảo đại ma đầu. Qua sự việc vừa nêu, tiểu bối chợt có ý nghĩ, Tô tiểu thư chính là gia mẫu, sau khi bị lão Độc Trảo sinh cầm và giở trò đồi bại, rất có thể gia mẫu đã được lão Độc Trảo thương hại chỉ điểm cho cách luyện Độc Trảo Ngũ Hồng Điểm. Để sau này, dĩ nhiên là gia mẫu không hề luyện, nhưng khi trao truyền cho văn bối, gia mẫu có tỏ bày tâm nguyện là mong sao sau này tiểu bối không bị bất kỳ ai hà hiếp là cảnh gia mẫu luôn hứng chịu.

Lão tăng tỏ ra trầm ngâm :

- Công phu Độc trảo do có dị điểm là khắc kỷ bất luận ai một khi đã luyện công phu này tất chẳng thể luyện thêm bất kỳ công phu nào khác, điều đó càng thêm minh bạch đích thị công phu tiểu thí chủ luyện do lệnh đường chỉ điểm chính là Độc trảo công phu. Tuy nhiên dù mọi kiến giải do tiểu thí chủ tự luận, cho lệnh đường có thể là Tô tiểu thư thì vẫn chưa đủ thuyết phục để tin lão Độc Trảo cũng có thể là phụ thân.

Nhưng dấu sao mọi liên can đến công phu Độc trảo đến đây kể như kết thúc. Tiểu thí chủ nghĩ sao?

Trương Khánh Long hiểu rất rõ ngụ ý của lão tăng lập tức phục người hành lễ :

- Đệ tử Trương Khánh Long xin khấu đầu và nguyện tiếp nhận chân truyền cùng mọi huấn lệnh. Đồng thời cũng hứa trùng chấn uy phong Thiếu Lâm phái.

Lão tăng cười hài lòng :

- Bình sinh lão nạp chưa hề thu nhận truyền nhân nhưng nay đã khác rồi, dù Giác Tuệ lão nạp chỉ có một thì vẫn có quyền kỳ vọng một đó cũng đủ đối phó với nhiều truyền nhân chỉ được tứ sư đệ Giác Mẫn thu

nhận bừa bãi, khiến bốn phái Thiếu Lâm dù không muốn vẫn lâm cảnh tựa hồ như tự rước voi về giày mả tổ. Vậy kể từ nay, vì hài tử từng tự nhận là Bất Minh Phi Quân Tử có phải như vậy chăng? Lão nạp chọn pháp danh cho hài tử là Liễu Trúc, trúc vốn thẳng chính là hình tượng người quân tử và liễu vốn mềm, dễ tự uốn mềm theo bất kỳ chiều hướng nào, ý là mong hài tử dù không dùng thủ đoạn cũng luôn nhớ câu ngộ biến phải tùng quyền hầu xử sự thật khéo, sao cho mọi bất ổn của bốn phái tuy phải trùng chấn nhưng đừng bao giờ để hệ lụy gây tổn hại đến uy danh của bốn phái Thiếu Lâm.

Trương Khánh Long cúi đáp tiếp nhận chỉ dụ :

- Ý sư phụ ấn định bồi phận của đệ tử ngang hàng với Liễu Phàm dù chẳng hề xuất gia thí phát quy y?

Giác Tuệ lão tăng thừa nhận :

- Cũng chẳng khó xử lắm đâu đối với tình phụ tử giữa hài tử và Trương Thái Toàn, vì luận theo thế tục thì như vậy nhưng đối với người đã xuất gia, tứ đại giai không, thì dù Liễu Vũ, Liễu Trúc hay Liễu Phàm, Liễu Độ, Liễu Trần tất thấy đều là đệ tử Phật môn. Nhân đây lão nạp cũng nói thêm, Giác Mẫn tứ sư đệ tuy phó thác mọi trọng trách cho Liễu Phàm nhưng tiếc thay Lục Ngọc Phật tượng vì đã bất chợt thất tung nên cương vị Phương trưởng của Liễu Phàm chỉ là hữu danh vô thực. Nhiệm vụ của hài tử gồm hai việc, thứ nhất là phải mau chóng truy tìm và thu hồi Lục Ngọc Phật tượng hầu đủ tư cách thay Đạt Ma sư tổ thanh lý môn hộ. Nhiệm vụ thứ hai là tiến nhập Mê Tông động nhưng chuyện đó lão nạp sẽ nói sau, vì đã đến thời khắc lão nạp ngoài sáu mươi năm công phu tu vi nội lực đã luyện cho hài tử, là truyền nhân duy nhất được lão nạp thay Tam thân tăng thu nhận và phó giao trọng trách cũng như toàn bộ kỳ vọng mà bọn lão nạp từ lâu tuy muốn nhưng chưa thể toại nguyện.

Trương Khánh Long sửng sốt :

- Điều gì sẽ xảy ra ngay sau khi sư phụ rút truyền toàn bộ nội lực cho đệ tử? Thiết nghĩ việc đó vừa rất mạo hiểm vừa chưa thật cần thiết lắm nên mong sư phụ cạn suy.

Giác Tuệ lão tăng chỉnh dung nghiêm mặt :

- Mệnh hệ toàn phái Thiếu Lâm sẽ khôn bề văn hồi nếu đến cả việc này chưa gì hài tử đã dám trái lại mệnh lệnh của lão nạp. Nhưng hãy yên tâm vì lão nạp không dễ chết ngay nếu chưa toại nguyện nhìn thấy bốn phái Thiếu Lâm lấy lại uy danh thuở nào và nhất là do hài tử thực hiện. Hãy mau lại đây, nhanh nào.

Không thể khước từ Trương Khánh Long đành nặng nề lê từng bước chân run rẩy vì kiệt lực đi đến trước mặt Giác Tuệ lão tăng :

- Nhưng thể trạng của đệ tử sau thời gian dài bị tra tấn hành hạ e khó tiếp nhận nổi ngần ấy nội lực do sư phụ trao truyền.

Lão tăng gượng cười :

- Vẫn có câu vô độc bất trúng phu, lão phu tuyệt không phải có tâm địa độc ác nhưng phàm là người quân tử phải có tính khí quyết đoán, phân định được ngay đâu là nặng nhẹ trọng khinh hầu chẳng bỏ lỡ cơ hội nào có thể quang dương chính đạo - diệt trừ ma đạo. Riêng về thể trạng, lúc hài tử còn hôn mê lão nạp cũng đã xem qua. May sao hài tử chưa bị tổn hại bất kỳ kinh mạch nào ngoài sự thất tán toàn bộ công phu sẵn có. Há lẽ chưa đủ để hài tử dẹp bỏ ngay mọi xúc cảm là điều rất bất lợi nếu lão nạp cứ miễn cưỡng trao truyền nội lực ngay lúc này? Hãy mau ngồi xuống tự trấn định và thấu hiểu gương thân. Chỉ khi nào thật bình ổn thì đây mới là lúc lão nạp tiến hành đại pháp Khai Đỉnh truyền công, hài tử làm được chăng?

Trương Khánh Long lập tức ngồi xuống và chỉ một lúc sau đã có thể lên tiếng :

- Đệ tử nguyện tuân huấn thị và quyết chẳng để sư phụ thất vọng.

Gật đầu hài lòng, Giác Tuệ lão tăng đặt cả hai tay lên đỉnh đầu Trương Khánh Long :

- Khai!!

* * * * *

Trương Khánh Long đắm chiêu nhìn Giác Tuệ sư phụ :

- Sư phụ vẫn khăng khăng quyết quay về Thiếu Lâm chịu tội?

Lão tăng Giác Tuệ hững hờ gật đầu :

- A di đà Phật, như đã nói, với tâm nguyện hầu như đã đạt, lão nạp quay về dù có bị khép tội chết cũng chẳng từ nan. Há lẽ hài tử muốn lão nạp mãi bị xem là phản đồ?

Trương Khánh Long thở dài :

- Đã một lần sau khi chia tay, đệ tử và Trương nghĩa phụ mãi chẳng còn gặp nhau, kẻ sinh ly - người tử biệt. Điều đệ tử không muốn là lại đến lượt sư phụ cũng lâm cảnh này.

Giác Tuệ cười điềm nhiên :

- Ở tuổi này cái chết đối với lão nạp hoàn toàn chẳng có gì đáng sợ. Và có câu hổ chết để da, người ta chết để tiếng. Ất hài tử hiểu đâu là nguyên do khiến lão nạp cần phải quay lại Thiếu Lâm phái.

Trương Khánh Long đáp :

- Đệ tử có sắp đặt khác, là chờ khi hoàn thành nhiệm vụ được giao phó, hoặc chỉ cần tìm thấy và thu hồi Lục Ngọc Phật tượng, lúc đó đệ tử mới an tâm cùng sư phụ trở về Thiếu Lâm và không ngại gặp bất kỳ khó khăn nào, cũng không ai có thể bảo sư phụ là phản đồ Thiếu Lâm phái.

Giác Tuệ cười hài lòng :

- Đối với lão nạp sự quan tâm và lo lắng của hài tử là quá đủ. Và lão nạp càng mãn nguyện hơn, thập phần mãn nguyện cho dù bản thân có chết khi tin rằng thế nào hài tử cũng giúp bổn phái trở lại đúng chánh đạo như thuở nào. Vì thế kể từ lúc này, hài tử chỉ nên lo những nhiệm vụ đã được giao phó, kỳ dư không phải lo lắng bất kỳ gì cho lão nạp.

Trương Khánh Long cau mặt :

- Sao lại kể từ lúc này? Cứ như ý sư phụ bảo đã truyền thụ đủ võ học bổn phái Thiếu Lâm cho đệ tử và chẳng còn gì nữa để chỉ điểm thêm?

Lão tăng Giác Tuệ vẫn tiếp tục cười hài lòng :

- Võ học mệnh môn tịnh chẳng ai dám quả quyết đâu là bến là bờ. Và cho dù thời gian hài tử được lão nạp chỉ điểm chưa vượt quá một tuần trăng thế nhưng đối với lão nạp quả thật chẳng còn gì để truyền thụ thêm cho hài tử. Sở dĩ như vậy không vì hài tử quá thông tuệ, bởi kỳ thực tư chất hài tử cũng hạn hẹp như mọi người. Tuy nhiên với Mê Tông Vạn Hóa công đến lão nạp cũng không ngờ nhờ đó hài tử có thể học một biết mười. Cũng tự thấu triệt luôn những gì chưa được chỉ điểm khiến lão nạp càng thêm tin tưởng là bao tâm quyết sẽ được hài tử thay thế thực hiện vẹn toàn.

Trương Khánh Long kinh nghi :

- Ý sư phụ muốn nói Mê Tông Vạn Hóa công là công phu bao gồm mọi công phu?

Giác Tuệ gật đầu :

- Lão nạp tin chắc từ lâu chính bản thân hài tử cũng nhận ra điều đó. Và với thái độ của hài tử lúc này, có vẻ vẫn bán tín bán nghi, thì ắt hẳn đó là vì hài tử đang cảm nhận công phu bản thân chưa đủ lợi hại như mong muốn? Nếu vậy đừng bao giờ quên câu dục tốc bất đạt, vì chẳng ai khi luyện công có thể đạt mức tinh thông hoặc đủ thập thành hỏa hầu như nguyện. Cần phải có thời gian, và muốn có thời gian thì đừng bao giờ tự sinh cường can thiệp hoặc nhúng tay vào những việc kỳ thực chẳng cần nhúng tay can thiệp. Tóm lại, lời giáo huấn cuối cùng lão nạp dành cho hài tử chính là chữ nhẫn, A di đà Phật.

Không tự chủ Trương Khánh Long bất chợt cũng chấp tay cúi đầu niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật, đệ tử nguyện luôn khắc ghi và tuân thủ lời giáo huấn của sư phụ.

Và cũng cúi đầu như thế, Trương Khánh Long chợt nói thêm :

- Xin sư phụ hãy bảo trọng, và vì không dám tiến chân, đệ tử cũng chỉ cầu mong sư phụ mãi an khang. A di đà Phật.

Để sau đó khi ngẩng đầu lên quả nhiên Trương Khánh Long chẳng nhìn thấy lão tăng Giác Tuệ đâu nữa. Dù vậy với ngoài sáu mươi năm công phu tu vi do sư phụ trao truyền, Trương Khánh Long đích thực vẫn biết sư phụ đã đi lúc nào vì chân nguyên nội lực của Giác Tuệ lão tăng bây giờ tuy còn nhưng chẳng khác gì với người mới bước đầu chập chững luyện công. Hai sư đồ Trương Khánh Long kể đã hoán đổi bản lĩnh công phu cho nhau.

16. Vạn Đường Thiên Lý Tìm Mấu Thân-phi Kiếm - Phi Dao Cùng Xuất Lộ

Chẳng khác gì Giang Nam, thành Giang Châu cũng phồn thịnh và đông cư dân lưu ngụ. Dù vậy điều khác biệt dễ nhận thấy giữa hai thành là nếu Giang Nam thịnh vượng về mua bán, thương nhân qua lại hoặc ngụ cư rất nhiều thì ở Giang Châu nhờ nhiều điền trang to rộng nên thịnh vượng.

Ở một trong những điền trang vừa nói, với các mục trường rộng bát ngát bao la, đủ sức chứa và nuôi hàng ngàn gia súc, cùng những dãy đồi được trồng phủ toàn màu xanh bạt ngàn của các ruộng dâu chuyên lấy lá nuôi tằm, chợt xuất hiện một gã lang thang, y phục nhếch nhác, sắc diện thì luôn mệt mỏi bơ phờ tợ đã nhiều đêm liền bị mất ngủ. Không những vậy gã còn tỏ ra bối rối vô tả khi bất ngờ nghe một tiếng quát nhất định là dành cho gã chứ chẳng ai khác. Bởi tiếng đó quát như thế này :

- Ê, có muốn xin ăn thì đi xin chỗ khác. Còn ở quanh đây thì chỉ có phân gia súc hoặc phân tằm nhưng cũng chẳng dư thừa để cho người.

Và từ hướng xuất phát thanh âm, có những hai đại hán cao to vạm vỡ cứ lừng lững đi về phía gã. Gã giương đôi mắt mệt mỏi nhìn cầu khẩn hai đại hán :

- Tiểu đệ chỉ muốn hỏi xin một ít nước và không hề có ý khát thực. Nhân tiện, nếu muốn trở thành mục nô cho nông trường của mình đây thì tiểu đệ cần phải gặp ai? Hoặc nhị vị huynh đài có thể tác chủ việc này chăng?

Hai đại hán nhìn nhau rồi bật cười hô hố :

- Lạ nghe, mấy lúc gần đây chẳng hiểu sao có khá nhiều người cứ nhăm nhe muốn trở thành gia nhân ở đây. Nhưng họ thì còn khả dĩ phần người thì ha ha...

Sắc mặt gã biến đổi khá nhanh. Dù vậy lúc lên tiếng thì giọng của gã vẫn chậm và đầy mệt mỏi đúng như dáng vẻ bên ngoài :

- Nhị vị huynh đài cười vì cho tiểu đệ không đủ sức lực để thành kẻ chăn gia súc? Nếu vậy đệ chỉ xin một chân để ngày ngày đi hái dâu và cho tằm ăn thì được chăng?

Hai đại hán lập tức xua tay :

- Hãy khoan nói về dụng tâm của người rất có thể chỉ muốn lẩn quẩn quanh đây để thó mọi vật vụn vặt vì rất hợp với bộ dạng ốm đói và khả nghi của người. Bởi vì với những gì người vừa nêu, thật đáng tiếc, cũng có nhiều ả thoát nhìn thì chẳng giống hạng bần hàn, dù vậy vẫn nài nỉ xin và đã được chủ nhân thương tình thu nhận. Nghĩa là cũng đã đủ người hái dâu nhất định chẳng đến lượt người, vậy người có thể đi được chưa?

Mặt gã càng biến đổi và lập tức gã hỏi :

- Những nữ nhân đó đã nhận việc lâu chưa? Và họ đang hái dâu ở đâu trong những quả đồi trước mặt tiểu đệ?

Hai đại hán chợt dạ và bất chợt xạ mục quang nhìn dò xét gã lang thang từ đầu đến chân :

- Này, có phải một trong số đó là nương tử của người đã vì giận người nên bỏ đi và ngay lập tức người đến đây tìm?

Gã cười cười với giọng nói có phần ấp úng :

- A... chuyện này...

Hai đại hán lập tức thay đổi thái độ, chợt tỏ ra hung hãn và quyết liệt xua đuổi gã lang thang :

- Cho dù có là vậy thì bất luận thế nào thì người cũng không được đến đây. Mau rút đi, nếu không thì đừng trách bọn ta sao chẳng khách sáo.

Sắc mặt gã lang thang vụt đen lại nhưng chỉ sau đó một thoáng gã bỗng trở nên nhũn như con chi chi và cất giọng ỉu xìu bảo :

- Được rồi tiểu đệ sẽ đi nhưng chỉ mong nhị vị huynh đài chiếu cố cho xin chút nước.

Gã quá mềm mỏng khiến hai đại hán cũng phần nào mềm mỏng theo :

- Bọn ta thừa biết xin nước chỉ là cái cớ hầu người nhân dịp này tìm và nhìn xem có nương tử của người ở đây hay không. Tuy nhiên mong người hiểu cho thà bọn ta không biết nhược bằng đã biết thì hãy cho người tức là tự tạo khó cho bọn ta. Người hiểu chứ?

Gã gật đầu :

- Tiểu đệ chỉ hiểu thế này, là nếu muốn có nước thực hiện bản thân tiểu đệ tự tìm đúng không? Nếu là vậy đệ xin cáo biệt.

Và gã lập tức quay bước và lừng lững bỏ đi. Hai đại hán đứng lên nhìn theo và cùng thở phào nhẹ nhõm nhưng bất chợt có một đại hán lên tiếng, gọi với theo gã :

- Bọn ta sẽ giả đồ như không nhìn thấy, nếu muốn người hãy tự đến trại phía hữu.

Dù vậy bọn ta hy vọng người đừng giở trò cũng đừng tự ý tẩy máy chân tay nếu không...

Đang nói đại hán nọ đột nhiên bỏ lửng, cũng một phần vì nghe đại hán còn lại chợt kêu :

- Uy! Gã đâu mất rồi? Há lẽ này giờ bọn ta nói chuyện với ma nếu không sao chỉ chớp mắt rõ ràng vừa nhìn thấy đây, bây giờ lại chẳng còn? Cha mẹ ôi...

Trong khi đó như một vết nhân ảnh lơ lửng gã lang thang bằng một kinh thân pháp thượng thừa đã và dần xuất hiện ở một trong các quả đồi vì toàn trồng toàn dâu nên luôn xanh um. Nhưng bất chợt gã động tâm dừng lại đồng thời cũng cất khẽ tiếng nạt :

- Ai?

Đáp lại gã là một thanh âm phiêu hốt, khó rõ hướng xuất phát từ đâu :

- Hảo bản lĩnh, vì bình sinh chỉ có một mình người là kẻ đầu tiên và duy nhất phát hiện bốn nhân đang ngấm ngầm bám theo.

Gã đứng bất động duy chỉ có âm thanh cất lên mà thôi :

- Tại hạ cũng một ý tương tự, rằng bình sinh chỉ tôn giá là nhân vật duy nhất đầu tiên đủ bản lĩnh bám theo tại hạ. Vậy cho hỏi tôn giá muốn gì?

Giọng phiêu hốt nọ lại vang lên :

- Người mong vận dụng chân nguyên nội lực để phát hiện phương vị của bốn nhân ư? Đừng miễn cưỡng vô ích. Trái lại sao không cùng bốn nhân thương lượng đạt một thỏa thuận nhất định, là điều chỉ có lợi cho Trương Khánh Long người mà thôi.

Gã vẫn đứng nguyên vị :

- Cũng có nghĩa tôn giá chỉ muốn thương lượng với Trương Khánh Long?

- Người định phủ nhận bản thân không phải là Trương Khánh Long. Nếu vậy vì sao người xuất hiện ở đây hầu như với dụng ý là toan tìm tung tích của một phụ nhân họ Tô quả thật từ lâu đang lưu ngụ ở trại dâu bên hữu?

Gã cười cười :

- Tại hạ đâu đã bảo bản thân quyết đến trại dâu bên hữu để tìm phụ nhân họ Tô?

- Nhưng bốn nhân thì thừa biết. Huống hồ, nếu người không là Trương Khánh Long thì một là sẽ chẳng vì quan tâm mà đến đây tìm Tô phu nhân và hai là sẽ chẳng thể am hiểu Dịch Dung thuật cùng thuật Biến Âm chỉ có thể do Thạch Lệ Hoa là thất nghĩa cô của người truyền thụ, hiện đang do người vận dụng và không thể qua mắt được bốn nhân.

Gã thu nụ cười về :

- Điều tôn giá muốn thương lượng là gì?

- Nhưng người đã thừa nhận bản thân là Trương Khánh Long chưa?

Đúng lúc này gã chợt lắc người biến mất, và ngay lúc đó ở hiện trường chỉ còn vang lên âm thanh phát thoại của cả hai với điều thật lý thú là chẳng hề thấy bóng dáng của bất luận ai.

- Hư Nhược Thân Áo?! Dù vậy tôn giá đừng quá tự tin cho tại hạ vô khả phát hiện. Đờ.

Ào...

- Hảo công phu. Người thật khác so với Trương Khánh Long cách đây một trăm ngày bốn nhân từng gặp ở trang viện của nghĩa phụ người gần bờ Hán giang, điều này chứng tỏ quả thật người người đã đắc thủ Mê Tông bí kíp, đúng chẳng?

- Chớ nói nhảm. Tại hạ chưa hề nhìn thấy chứ nói gì thủ đắc Mê Tông bí kíp. Và há lẽ hề không có bí kíp Mê Tông thì tại hạ chẳng đủ bản lĩnh vạch rõ chân tướng của tôn giá?

Hãy đỡ chiêu.

Ào...

- Điều đó là hiển nhiên. Không những vậy, chỉ bốn nhân là đủ tư cách vạch mặt chân tướng lẫn lai lịch thật của Trương Khánh Long người. Và để chứng minh bốn nhân nói được là làm được, người tin chẳng chỉ cần một hiệu lệnh của bốn nhân thì lập tức phụ nhân họ Tô sẽ được người đưa đi ngay. Có muốn thử chẳng?

- Nhưng liệu tôn giá có còn đủ thời gian để phát hiệu lệnh chẳng? Vì đã đến lúc cuộc chơi có thể dừng lại được rồi. Trúng.

Lập tức có tiếng kêu đau đớn lẫn kinh ngạc vang lên :

- Hự.

Đồng thời đương trường cũng có sự xuất hiện trở lại của gã lang thang và một nhân vật nữa đang bị gã lang thang khống chế. Ngờ đâu ngay lúc ấy bỗng xa xa vang lên mấy loạt huyền não xen lẫn những tiếng hô hoán :

- Nguy tai, Tô phu nhân đã bị kẻ nào lên đưa đi mất rồi.

- Hãy tìm mau. Vì Tô phu nhân có được gã Trương Khánh Long đến giải thoát thì tội bất hoàn thành nhiệm vụ thì tử muội chúng ta vẫn bị nghiêm trị trước, tìm mau.

Nghe lọt tai những tiếng hô hoán này, gã lang thang động nộ vừa nghiêng răng ken két vừa rít vào tai người gã đang chế ngự :

- Giỏi lắm, cô nương cũng đã kịp phát hiệu lệnh ư? Vậy thì phiền cô nương hãy mau phát hiệu lệnh khác, bảo họ ngay lập tức giao hoàn Tô phu nhân cho tại hạ. Trừ phi cô nương chẳng thiết sống thì tại hạ quyết cho cô nương toại nguyện.

Hóa ra kẻ đang bị gã lang thang uy hiếp chỉ là một nữ lang, với niên canh niên kỷ cũng chỉ xấp xỉ gã, nhưng nữ nhân cũng động nộ và đầy lo lắng như gã :

- Nam nữ thọ thọ bất tương thân, người không nhận thấy đang bóp quá mạnh khiến tay ta bị đau sao? Vả lại những thanh âm hoảng hốt vừa rồi tuy đương nhiên là do thuộc hạ của ta đã kêu nhưng người không thể nghĩ đã có thể lực khác bất ngờ tiến hành sao? Huống hồ họ nghĩ đây là do Trương Khánh Long người thực hiện.

Gã cười lạt :

- Tại hạ vẫn ở cạnh cô nương này giờ và nhất là chỉ đơn thương độc mã đến đây, chúng tỏ kẻ gây bất lợi cho Tô phu nhân chẳng ai khác ngoài cô nương cùng những thuộc hạ hạ lưu dễ tiện.

Nữ lang nọ tái mặt :

- Ta vẫn đang có ý toan giúp người cùng tìm lại Tô phu nhân, cũng chính là thân mẫu người nhưng với lời thóa mạ khó nghe vừa rồi, hừ, ta đã sợ ý bị người chế ngự, nếu muốn giết thì cứ việc ra tay và đừng hòng mong ta giúp tìm ra mẫu thân.

Gã bóp mạnh hơn vào uyển mạch của nữ nhân :

- Cô nương chưa thấy quan tài nên chưa đổ lệ? Đã vậy giết cô nương thì tại hạ chẳng vội vì vẫn cần dùng sinh mạng của cô nương để đổi lấy sự vẹn toàn cho Tô phu nhân. Đi nào.

Gã thi triển khinh công đưa nữ lang cùng thân tốc đi vun vút về phía đã phát ra những loạt hô hoán lúc này.

Vút.

Nhưng chỉ một loáng sau hành tung của gã bị nhiều cao thủ cùng lúc phát hiện :

- Kẻ nào mau đứng lại.

- Ủy, trong tay hắn còn có một nữ nhân. Mau nhìn thật kỹ xem, có phải Tô phu nhân chẳng?

Gã lang thang tức thì dừng lại và lập tức bằng thái độ ung dung gã hất hàm hỏi đám nữ nhân độ bảy tám người đang hung hăng đứng đối đầu gã :

- Có phải những tiếng hô hoán vừa rồi là do chư vị cô nương phát ra? Nếu là vậy, hãy nhìn xem ai đang bị tại hạ uy hiếp và hãy mau đem Tô phu nhân đến đây cùng tại hạ trao đổi.

Những nữ nhân nọ cau mặt nhìn nhau, đoạn cao ngạo hỏi ngược lại gã :

- May cho người ả kia chẳng phải là Tô phu nhân bọn ta đang cần tìm. Nhưng lại không may mắn cho người khi đã để lộ ý muốn tìm Tô phu nhân, hãy mau xưng danh sau đó nói rõ vì ý gì mà người muốn có Tô phu nhân trong tay? Há lẽ người không biết bọn ta là ai và điều hệ trọng là dám đối đầu với bọn ta là người đã tự chuốc họa vào thân?

Gã ngạc nhiên quay lại gặng hỏi nữ lang đang bị gã chế ngự :

- Bọn họ chẳng phải thuộc hạ của cô nương ư?

Những nữ nhân kia càng thêm hung dữ, vừa quát vừa xông ào ào vào gã :

- Chớ nói nhảm, bọn ta là người của Phi Kiếm bang, sao dám bảo là thủ hạ của ả tiện tỳ vô danh kia? Vậy là người tự ý tìm chết. Đỡ.

Gã động tâm, vội lắc vai biến mất trước khi để bảy tám nữ nhân nọ đồng loạt xông vào tấn công gã.

Vù...

Sau một lúc khá lâu, gã dừng chân ở một nơi kín đáo và ném nữ lang nọ qua một bên :

- Khá lắm. Thủ đoạn của cô nương khá lắm, không những đã sai thuộc hạ bắt giữ Tô phu nhân mà còn toan đẩy tại hạ vào tình thế suýt nữa phải đối đầu với Phi Kiếm bang. Nhưng dù vậy tại hạ chẳng phí công tìm tung tích Tô phu nhân vì vẫn còn có sinh mạng của cô nương trong tay, hãy nói mau vì ý gì cô nương bắt giữ Tô phu nhân? Và tung tích Tô phu nhân lúc này đang ở đâu?

Nữ lang nọ bị ném đau và dù nhắm mắt vẫn nằm lên tiếng như thể nàng quyết nằm vạ :

- Người đâu chỉ phí công vô ích mà còn để tự phí khá nhiều thời gian qua hành vi hung hăng tìm tung tích Tô phu nhân này giờ. Vậy sao người không giỏi tự tìm nữa, hầu tạo cơ hội cho kẻ nào đó bắt giữ Tô phu nhân được tha hồ chạy đủ xa và đủ lâu?

Gã lạnh lùng bảo :

- Cô nương định kéo dài thời gian hầu tự giải khai huyết đạo ư? Đừng miễn cưỡng vô ích và không chừng còn làm tại hạ mất dần nhẫn nại, nhất định sẽ nặng tay hơn.

Hóa ra nữ lang chịu nằm yên vì lúc bị ném ngã cũng là lúc nàng bị gã chế ngự huyết đạo.

- Chẳng phải ta đã nói rõ rất có thể do thể lực khác bất giữ Tô phu nhân sao? Người vẫn nghe và phải chi ngay lập tức vội đuổi theo thì biết đâu lúc này không chỉ người mà ngay cả ta cũng mãn nguyện vì biết đó là thể lực nào, nhưng tiếc thay tự người đã để mất cơ hội.

Gã cười khẩy :

- Chưa đâu trừ phi cô nương thật sự muốn chết và bị tại hạ hồ đồ kết liễu thì lúc đó tại hạ mới có phần bị mất hết cơ hội.

- Người lầm rồi, kẻ bắt giữ Tô phu nhân không phải là ta và người cũng đã rõ không thể là Phi Kiếm bang thực hiện. Thế nhưng hy vọng duy nhất của người ngay lúc này một là hãy mau thả ta ra và hai là hãy hợp lực cùng ta truy tìm cho kỳ được tung tích của Tô phu nhân. Người mau quyết định đi.

Gã cau mày :

- Cô nương muốn uống rượu phạt thật ư? Hoặc giả ngờ tại hạ chẳng đủ nhẫn tâm dùng nhục hình bắt cô nương cung xưng?

Nữ lang chột thở dài :

- Ta biết người vì nóng lòng lo cho sinh mạng mẫu thân nên quyết không ngại dùng cực hình. Tuy nhiên người phải tin ta bởi ta cũng như người, tuyệt vô khả đoán lệnh đường đã do ai hoặc thể lực nào bắt giữ.

Gã tiến lại gần nữ lang :

- Có những nhân vật thà chết không cung xưng nhưng để minh bạch cô nương có phải là một trong những nhân vật anh hùng như thế hay không tại hạ cần phải thử, vậy thì cô nương muốn mất vật gì trước, một mắt, một tai hay một ngón tay nào đó?

Nữ lang vì bị điểm huyết bất động nên chỉ có thể biểu thị sự sợ hãi qua nét mặt và bằng thanh âm :

- Nếu người giám... nhưng thôi người hãy nói đi, phải như thế nào người mới chịu tin ta, dù chỉ một lần này?

Gã cười cười và ngồi xuống cạnh nữ lang :

- Tại hạ thừa biết cô nương có cách khiến tại hạ tin đó là tung tích của Tô phu nhân.

Nữ lang nhắm mắt lại :

- Đó là điều vô khả, không những thế, còn là điều ta muốn người tin. Ta tuyệt vô can hệ đến sự thất tung của Tô phu nhân lần này.

Gã vẫn cười cười và thản nhiên vươn một tay đến gần nữ nhân :

- Kể cũng lạ, cô nương dõm lược có thừa, quyết chịu nhục hình và không cung xưng nhưng trái lại chẳng dám nhìn để biết tại hạ toan hành hạ cô nương như thế nào.

Nữ lang liền đột ngột mở mắt :

- Có rồi, ta có cách dù chẳng muốn nhưng người cũng vẫn phải tin, nhưng thoát tiên hãy cho ta biết người có phải là Trương Khánh Long hay không?

Nhưng điều nữ lang không chờ đợi vẫn đến, là nhìn thấy gã dù đột ngột vẫn quả quyết chộp vào nàng. Và điều đó khiến nàng khiếp hãi chực kêu, ngờ đâu cùng với cái chộp gã cũng điểm nhanh vào á huyết của nàng, khiến mọi tiếng toan kêu của nàng đều chẳng thể xuất phát thành âm thanh. Tuy nhiên nỗi khiếp sợ của nàng bỗng ngay lập tức chuyển thành sự kinh ngạc do phát hiện gã sau khi điểm huyết lại đột ngột nhắc nàng lên thì triển khinh thân pháp đưa nàng đi cực nhanh.

Vù...

Mãi một lúc sau đó bản thân nàng mới vỡ lẽ, nhờ tuy gã vẫn tiếp tục động thân lao đi nhưng lại còn cố ý lẩm nhẩm nói thành lời :

- Thật chẳng ngờ ngoài Phi Kiếm bang quả nhiên còn có khá nhiều nhân vật đều là cao thủ cũng tỏ ra quá quan tâm đến các mục trường ở tận Giang Châu này. Họ đều vì Tô phu nhân thật ư? Cũng may, họ đã trễ một bước và sẽ khó có cơ hội phát hiện hoặc biết ta đang hành sự như thế nào. Hừ?!

Cứ thế gã tiếp tục lao đi và thật sự với khinh thân pháp gã đang thể hiện so với lời gã lẩm bẩm bảo sẽ chẳng ai phát hiện gã, quả không hề sai ngoa. Vì tin rằng khinh công và nội lực gã kể đã đạt mức tuyệt đại thượng thừa. Dù vậy bất chợt gã tự dừng lại đồng thời giải khai huyết Định Thân cho nữ lang vừa vội vàng dùng lời thật khê và căn dặn :

- Nếu muốn yên thân hãy nhớ tại hạ và cô nương là huynh muội cùng họ Thạch đồng thời phiên cô nương hãy giả cầm cho thật khéo, rõ chưa?

Cũng lúc ấy chợt xuất hiện ở phía ngược lại của một khúc quanh trên quan đạo là hai nhân vật một nam và một nữ với niên kỷ chênh lệch nhau một già một trẻ.

Nữ nhân trẻ tuổi vừa nhìn thấy gã lang thang liền lên tiếng ngay :

- Công tử cho hỏi có phải đang tìm một phụ nhân họ Tô?

Gã giữ tay nữ lang lại cũng là cách ra hiệu cho nàng hiểu rằng cần phải phụ họa với câu đáp dừng dừng :

- Không dám, cô nương nhìn lầm người chăng? Vì huynh muội tại hạ một là chỉ thuận đường đi qua đây và hai là chẳng có ý cũng chẳng muốn tìm phụ nhân nào ở họ Tô.

Nữ nhân đối diện liền tỏ vẻ thất vọng vội quay nhìn lão nhân đồng hành :

- Tiền bối bảo có thể tiểu nữ lầm thật chăng?

Lão nhân gật đầu và lên tiếng sửa khi đã lướt mắt nhìn thật kỹ gã lang thang :

- Ngay từ đầu lão phu đã biết Quan Ngọc cô nương thế nào cũng lầm, chỉ vì Trương Khánh Long công tử chủ nhân của Quan Ngọc cô nương, dù gì cũng từng tự nhận là Bất Minh Phi Quân Tử thế nên muốn đến đây tìm Tô phu nhân cũng là mẩu thân thì Trương công tử cứ đường đường chánh chánh đâu cần hóa trang hay cải dạng như Quan Ngọc cô nương đang nghĩ.

Đoạn lão nhân quay trở lại với gã lang thang :

- Lão phu họ Vi, tên Yến Thảo xin có lời tạ lỗi vì Quan Ngọc cô nương đây đã nhìn lầm người. Nhưng cũng như thiếu hiệp vừa nghe, nếu bất chợt thiếu hiệp bắt gặp một công tử họ Trương thì dám nào xin thiếu hiệp nhả hộ một lời.

Nữ nhân có tính danh Quan Ngọc lập tức ứng tiếng nói tiếp, có vẻ như nàng phải lên tiếng hầu mong gã lang thang bỏ qua thái độ vừa nhìn lầm của bản thân nàng :

- Nhờ thiếu hiệp nhả thế này, Tô phu nhân đang do Hội chủ Kim Đào hội chăm sóc. Nếu cần, Trương công tử hãy mau đến đỉnh núi đằng kia hoặc sớm hoặc muộn gì cũng được. Xin cáo biệt.

Nói xong Quan Ngọc cùng lão Vi Yến Thảo thản nhiên bỏ đi như thể tin chắc gã lang thang thế nào cũng nhận lời dù kỳ thực gã lại đang mấp máy môi toan nói lời khước từ và đành thôi, không thể nói do cả hai đã bỏ đi. Để đáp lại gã cũng kéo nữ nhân cùng lừng lững bỏ đi, cho đến khi qua khỏi khúc quanh, gã bất chợt động thân, tiếp tục thi triển khinh công thượng thừa đưa nữ lang cùng đi thật nhanh.

Vù...

* * * * *

Gã dừng lại và cố tình đứng im một lát thật lâu trong bóng đêm, mãi sau đó gã mới khe khẽ lên tiếng.

- Tốt rồi quanh đây nằm dậm tịnh chẳng có bóng ai lai vãng, nghĩa là cũng tới lúc cô nương nên cho tại hạ biết qua về thân thế lai lịch.

Cạnh gã lập tức vang lên tiếng thổi phào nhẹ nhõm của nữ lang từng bị gã hạ thủ chế ngự lúc xế trưa, nàng than :

- Người lôi ta đi xông xộc khắp mọi nơi cũng chẳng cho ăn cho uống, người nghĩ ta vẫn còn sức để mở miệng ư?

Trong bóng đêm gã bỗng loay hoay kiếm tìm gì đó một lúc, sau cùng vừa nói vừa ấn vào tay nữ lang một túi vải khá to :

- Hy vọng lúc ăn uống xong, sẽ chẳng còn gì để cô nương thối thác.

Lập tức nữ lang kêu :

- Sao có cả một túi vật thực to như thế này? Hóa ra người đã toan liệu đủ mọi bề.

Có tiếng gã vừa ăn vừa đáp lại :

- Mau ăn đi trừ phi cô nương chưa thực sự đói. Tuy nhiên để cô nương minh bạch, tại hạ cũng xin nói thật. Đây là những vật thực được tại hạ dành chuẩn bị cho nhiều ngày nhưng bây giờ, do điều đó không cần nữa, sức đến đâu cô nương cứ tùy tiện dùng đến đâu, được chưa? Đã hài lòng chưa?

Nữ lang thở ra nhẹ nhõm :

- Đủ hiểu mọi chuẩn bị của người đều dành cho một việc nhưng do Tô phu nhân bất ngờ lại bị thất tung, vì người không cần tiếp tục lưu ngụ ở đây nên người cũng chẳng cần nữa chỗ thức ăn quá ư thừa thãi đã chuẩn bị sẵn? Có nghĩa người chính là Trương Khánh Long đúng như ta từng nghĩ và vẫn nghĩ?

Gã hỏi ngược lại :

- Còn cô nương, với công phu Hư Nhược Thân Ảo đã từng và đang khiến mọi người khiếp đảm, họ sợ đến nỗi cũng chẳng dám đề cập đến tính danh thật của cô nương. Vậy tại sao phải mạo nhận là nhân vật có bối phận cực cao của Phi Kiếm bang và sự việc chỉ vỡ lở khi hầu như có thể nói bất luận ai ở Phi Kiếm bang cũng chẳng nhận biết cô nương.

- Nếu ta bảo chỉ vì ta thích mạo nhận thì sao?

Gã phát ra chuỗi tiếng cười hừ hừ :

- Tại hạ không cần giấu diếm làm gì. Không sai, tại hạ là Trương Khánh Long và vì tại hạ là Trương Khánh Long nên có đủ nguyên nhân để quả quyết cô nương chẳng hề do thích mà mạo nhận như vậy.

- Tại sao?

Trương Khánh Long giải thích :

- Vì cùng lúc tại hạ gặp cô nương ở khu trang viện của nghĩa phụ nói đúng hơn là tại hạ đã gặp một nhân vật cũng am hiểu và vận dụng công phu Hư Nhược Thân Ảo như cô nương, thì sao đó ngẫu nhiên sao tại hạ lại được hộ diện cùng Tổng hộ pháp Phi Kiếm bang, là Xuất Thiểm Phong Hàn Cổ Thạch. Và lần này cũng vậy, vừa chế ngự xong cô nương là tại hạ gặp ngay các nữ cao thủ Phi Kiếm bang. Xin đừng bảo với tại hạ tất cả chỉ là trùng hợp.

- Nếu ta quả quyết chỉ do trùng hợp thì sao?

Trương Khánh Long hừ hừ :

- Cô nương ăn xong chưa? Vì như đã nói, hễ ăn xong thì cô nương phải tự cung xưng danh tính lai lịch. Nhược bằng vẫn chấp nê bất ngộ, hừ, tại hạ tự tin cô nương ắt cũng đủ sức để bắt đầu tiếp nhận từng thủ đoạn hành hạ là điều dù không muốn nhưng tại hạ buộc phải tiến hành.

Nàng kêu :

- Người có chủ tâm như thế thật sao?

- Vậy cô nương muốn sao?

Nàng vẫn kêu :

- Nhưng đừng quên, nếu đã là Trương Khánh Long thì bản thân người cũng từng tự xưng là nhân vật Bất Minh Phi Quân Tử, lẽ nào người phủ nhận để toan dùng thủ đoạn đối phó ta hiện đang lâm cảnh vô phương hoàn thủ?

- Cô nương hiểu như thế nào về mấy chữ Bất Minh Phi Quân Tử? Vì kỳ thực những chữ ấy có nghĩa như thế này, là tại hạ luôn hành sự Bất Minh nên kể như được xem là hạng Phi Quân Tử. Rõ chưa?

Nàng lại kêu :

- Nếu vậy sao người bỏ qua không đối phó ngay ả Quan Ngọc lúc chiều để tra vấn rõ về hạ lạc của lệnh đường là Tô phu nhân?

- Nghĩa phụ của tại hạ có lưu lại một mảng hoa tiên giải thích rõ về nguyên ủy xuất xứ của một hòm chứa đầy ngân lượng và có liên quan đến Tô gia ở Giang Châu. Điều này chỉ những ai từng hiện diện lúc đó mới tận tường, và thật lạ, chẳng rõ vì nguyên nhân nào khiến mọi người kể cả cô nương lẫn Quan Ngọc đều nhầm lẫn và liên tưởng, cho tại hạ có quan hệ mật thiết và là cốt nhục huyết thống của Tô phu nhân? Vậy tại sao phải đối phó một khi như tại hạ vừa bảo tất cả chỉ là nhầm lẫn?

- Ta muốn cùng Trương Khánh Long người tiến hành thương lượng, sau đó ta mới giải thích vì sao đã có quá nhiều người điều tin người có quan hệ huyết thống với Tô phu nhân.

- Cô nương thật quá tự tin bất chấp bản thân đang lâm cảnh ngộ nào, dù vậy hãy nói thử xem, điều cô nương muốn thương lượng là gì? Và có thực sự thuận lợi chẳng để tại hạ không thể không chấp nhận cùng cô nương thương lượng?

Lần đầu tiên nữ lang bí ẩn chịu hé miệng bày tỏ :

- Người sẽ có rất nhiều thuận lợi, một là biết rõ ta đích thực là ai, hai là minh bạch vì sao lại xảy ra chuyện ai cũng nghĩ người là cốt nhục của Tô phu nhân. Và hệ trọng hơn, điều thứ ba, người nếu chấp nhận thương lượng ắt có cơ hội để bản thân được thăng tiến võ học hơn nữa, tăng lên bội phần.

Trương Khánh Long lại cười hừ hừ :

- Về võ học thì không cần bàn...

Ngờ đâu lời của Trương Khánh Long đã lập tức bị nữ nhân lên tiếng cắt ngang :

- Nếu vậy thì trong lúc thương lượng chúng ta cũng bàn luôn về việc này, minh định rõ là mọi điều liên quan đến võ học do người chẳng cần nên phải lập thế, đồng ý chẳng?

Trương Khánh Long háng giọng :

- Muốn lập thế ư? Tại hạ xin sẵn lòng. Nhưng ngược lại tại hạ cũng muốn cô nương lập thế là sẽ không giấu tại hạ bất kỳ điều gì, được chứ?

Nàng phì cười :

- Ta cũng sẵn lòng. Nhưng phải phát thế như thế nào để ta hoặc người cùng đủ tin tưởng lẫn nhau? Sở dĩ như thế vì người đã tự nhận bản thân không hề là quân tử.

Trương Khánh Long lại loay hoay thêm một lúc nữa và sau đó bất chợt tự tạo ra những tiếng lạch xoạch, cuối cùng có một ngọn tập vút loé sáng, lưu lại thành một đốm sáng nhỏ cháy leo lét, vừa đủ để xua tan một khoảng tối tăm quanh cả hai :

- Chỉ trích huyết phát thế là đủ thuyết phục nhất, cô nương mau đưa một tay ra đây.

Nhờ có ánh sáng, nữ lang lập tức có hai phát hiện. Một là gã lang thang bên cạnh nàng lúc này đã có diện mạo khác, không còn là thứ diện mạo suốt buổi chiều mà nàng nhìn thấy. Và thứ hai trong tay Trương Khánh Long không chỉ có mỗi một ngọn hỏa tập đang cháy leo lét mà còn thêm một ngọn trủy thủ sắc bén, nàng kêu :

- Người đã tự khôi phục lại chân diện mạo như thuở nào? Người hành động lúc nào? Sao ta không phát hiện? Đồng thời dường như ở đây là nơi người những muốn lưu ngụ khá lâu? Bởi người không chỉ chuẩn bị vật thức mà còn nhiều vật dụng khác nữa.

Với dung diện thực sự như thuở nào, Trương Khánh Long cười cười :

- Đừng qua quan tâm nhiều như thế và chủ ý bỏ qua chính đề. Xin lập lại, tại hạ đề xuất hai chúng ta cùng trích huyết phát thệ. Nếu chấp nhận thì phiền cô nương đưa ta ra, đừng ngại đau vì tại hạ chỉ trích không nhiều hơn vài giọt máu. Còn nếu khước từ, hà hà... cô nương tin chẳng, tại hạ vẫn sẽ trích huyết nhưng không từ tay mà có thể từ chỗ nào đó trên người cô nương, làm cho cô nương không chịu nổi đau đớn buộc phải cung xưng tất cả. Cô nương nghĩ sao?

Trong vùng hỏa quang phát xuất từ ngọn hỏa tập, đôi mắt đen láy và trong veo của nữ lang chợt bật loé lên những ánh nhìn gì đó tợ hồ tinh quái. Nhưng vì điều đó chỉ xảy ra trong một sát na ngắn ngủi nên Trương Khánh Long không phát hiện. Vì thế Trương Khánh Long càng dễ dàng mãn nguyện khi nghe nữ lang sợ sệt bảo :

- Ta đã hứa sẽ luôn thật tâm có cần người mãi hăm dọa như vậy chẳng?

Trương Khánh Long đặt ngọn hỏa tập qua một bên vào chỗ hầu như đã chuẩn bị sẵn dù chẳng biết từ lúc nào, vì ngọn hỏa tập khi đặt xong vẫn tự đứng rất vững. Đoạn Trương Khánh Long tự giữa lòng bàn tay tả lên, hơi co khum các ngón tay sao cho lòng bàn tay tự tạo thành một chỗ trũng :

- Thoạt tiên tại hạ sẽ trích vài giọt huyết của cô nương nhỏ vào lòng bàn tay này, sau đó sẽ đến lượt tại hạ cũng hành động tương tự. Nào đưa tay ra và để thật gần với lòng bàn tay này của tại hạ.

Nữ lang dù đưa tay ra nhưng vẫn ngần ngại hỏi :

- Lý ra phải có một bát rượu, người không chuẩn bị sẵn ư?

Trương Khánh Long mỉm cười :

- Dù chuẩn bị sẵn tại hạ cũng không hài lòng với cung cách ấy. Vì rượu nhiều máu ít sẽ loãng đi rất nhiều đầu thể hiện hết mọi thật tâm, cô nương phải tuân thủ khi đã cùng tại hạ trích huyết lập thệ. Chuẩn bị nào, tại hạ bắt đầu đây.

Vừa thật nhẹ nhàng vừa thật chuẩn xác, Trương Khánh Long dí chạm mũi sắc bén của trủy thủ vào cổ tay trắng nuột và nõn nà của nữ lang, đủ để máu huyết nàng tự tươm tràn ra thành từng giọt hồng nhuận, nhỏ vào lòng bàn tay luôn hứng sẵn của Trương Khánh Long.

Phần nữ lang thì tự hít vào một hơi như cố nhịn nổi đau dù đã chuẩn bị vẫn có cảm giác đột ngột :

- Người chớ quá quan ngại ta không sao. Nhưng qua diễn biến này, ta có cảm nhận ắt người không bao giờ đủ nhẫn tâm hành hạ gây đau đớn cho ta như lời người vừa đe dọa.

Trương Khánh Long không đáp chỉ lặng lẽ dùng tay hữu dụng lực cầm ngược thanh trủy thủ xuống nền đất ngập mắt phần chuôi, chỉ con nhô lên phần lưỡi và mũi sắc bén. Đoạn Trương Khánh Long tự đưa cổ tay bên hữu đến gần cho cửa chạm vào lưỡi sắc của thanh trủy thủ, da thịt bị cửa đứt, máu huyết bật tung thành dòng và Trương Khánh Long đưa lòng bàn tay tả lại gần để hứng các giọt huyết của bản thân, cho hòa quyện vào những giọt huyết sẵn có của nữ lang :

- Dùng dịch huyết để lập thệ, tại hạ là Trương Khánh Long nếu thất ngôn bội tín nguyện chết chẳng toàn thây.

Đứt lời Trương Khánh Long tự chấm một ngón tay vào lớp dịch huyết và nhanh nhẹn chấm vào miệng.

Thấy vậy nữ lang cũng làm theo :

- Trên có Hoàng thiên dưới có hậu thổ xin minh giám tiểu nữ là Nam Cung Tôn Quỳnh nguyện mãi tuân thủ những gì đã hứa cùng Trương Khánh Long nếu sai lời xin bị trời tru đất diệt.

Chờ nàng chấm vài giọt huyết và tự cho vào miệng xong Trương Khánh Long chợt bảo nàng :

- Hoàng thiên hậu thổ nhất định sẽ minh giám cho lời lập thệ của hai chúng ta, hãy xem đây.

Và vẫn giữa khum bàn tay tả, chẳng rõ Trương Khánh Long làm cách nào chợt khiến số dịch huyết còn lại ở giữa lòng bàn tay vụt bốc khói và chỉ chớp mắt là khô cạn, sau cùng là biến mất không còn chút dấu vết.

Nam Củng Tôn Quỳnh kinh hãi kêu lên :

- Tam muội chân hỏa ư? Nói vậy hiện bản thân ngươi có ngoài ba mươi năm nội lực công phu tu vi dù chỉ với niên kỷ chưa tới đôi mươi?

Trương Khánh Long cười cười và thu cả hai tay về :

- Cho dù vậy tại hạ vẫn thừa nhận phải thật khó khăn lắm mới đối phó nổi công phu Hư Nhược Thân Ảo của cô nương. Quả là công phu lợi hại, đúng chẳng?

Nam Củng Tôn Quỳnh thở dài :

- Nhưng ngoài Hư Nhược Thân Ảo bản thân ta chẳng còn bản lĩnh nào khác đủ lợi hại hầu xứng với thân phận đích thực cũng như xứng với trọng trách mà ta tiếp nhận là phải thanh lý môn hộ, diệt lũ phản bang lấy lại cương vị đích thực của ta là Phi Kiếm bang Bang chủ.

Trương Khánh Long giật mình :

- Có thật chẳng cô nương là Phi Kiếm bang Bang chủ?

Nàng bảo :

- Tính danh và thân phận thật của ta vậy là ngươi đã tỏ tường, kỳ dư những gì có liên quan đến nội tình bốn bang ngươi không trách phiền chứ nếu ta không tiện thổ lộ?

Trương Khánh Long gật đầu :

- Nhưng tại hạ có thể hỏi rõ thêm về lời đề xuất, mời tại hạ gia nhập Phi Kiếm bang từng do Xuất Thiểm Phong Hàn Cổ Thạch thay Bang chủ đã nêu?

Nàng đáp ứng :

- Chính là chủ ý của ta và nguyên do vẫn chỉ muốn cùng ngươi thương lượng như lúc này.

Trương Khánh Long hoài nghi :

- Bang chủ có thể trực tiếp hội diện cùng tại hạ thương lượng, sao lại phải qua trung gian Tổng hộ pháp Hàn Cổ Thạch?

Nàng giải thích :

- Sau một lần từng nghe Biển Bức Phi Thủy đường chủ Phi Thủy đường bẩm báo, ta cần lão Hàn kiểm chứng lại từ đó mới dám tin người đích thực là nhân vật ta thực sự cần tiến hành thương lượng.

Trương Khánh Long cau mày :

- Vậy thì vì ý gì Bang chủ đốc xuất tại hạ xuất hiện ở đây và trước khi cả tại hạ có cơ hội xuất hiện?

Nàng trả lời :

- Ngươi đến Thiếu Lâm, sau đó đột ngột bắt vô âm tín. Điều đó chỉ có thể giải thích theo hai cách, một là ngươi đã sa bẫy Thiếu Lâm phái, hung đa kiết thiếu, cơ hội tự thoát dù có vẫn rất ích. Và nếu thoát thì theo luận giải thứ hai của ta, ngươi chẳng có thể đi đến đâu ngoài Giang Châu này. Thế nên ta đi trước một bước và ngươi phải tin ta chỉ vì thành ý, quyết bảo vệ vẹn toàn cho Tô phu nhân, hầu lấy đó làm điểm khởi đầu đây thuận lợi để hai chúng ta dễ bề cùng nhau tiến hành thương lượng.

Trương Khánh Long hoang mang :

- Tợ hồ Bang chủ vẫn luôn quả quyết Tô phu nhân chính là mẫu thân của tại hạ, tại sao vậy?

Nàng tuân thủ điều đã lập thệ, nói tất cả và chẳng hề giấu :

- Qua Lạc Nhữ An và nhất là qua những động thái mấy năm gần đây của Thiếu Lâm, bất kỳ ai có tâm tư đều đoán biết lệnh nghia phụ Trương Thái Toàn không những là nhân vật nhất định đã có thời gian trở thành đệ tử Thiếu Lâm phái mà còn là người đang nắm giữ một bí ẩn nào đấy luôn khiến mọi người quan tâm. Sau đó lại phát hiện thêm lệnh nghia phụ có lưu tự đề cập đến Tô gia cùng mọi thắm biến liên quan,

không ít người nghĩ Tô phu nhân cũng là một manh mối khó bỏ qua. Nhưng khác với họ, bốn bang còn có thêm một chi tiết, là Lạc Nhữ An từng cứu thoát người một lần ở dòng Hán giang. Trong dịp này, theo họ Lạc nhận định, đã xuất hiện một vài thi thể đã bị sát hại bởi một thủ pháp đã lâu không xuất hiện, đây chính là Độc Trảo Ngũ Hồng Điểm. Và qua đó, người dừng nghĩ ta đang cố tình xúc phạm người, bởi lão Độc Trảo từng một thời hành ác, nhất là luôn cưỡng bức các nữ nhân nếu sơ ý lọt vào tay lão. Tô phu nhân đã bị lão Độc Trảo bắt mất, kể như ngay trên tay Trương Thái Toàn. Có thể đoán Tô phu nhân khó thể thoát cảnh bị lão Độc Trảo làm nhục, do đó Lạc Nhữ An đoán, Trương Khánh Long người chính là hậu nhân của lão Độc Trảo, dĩ nhiên cũng am hiểu tuyệt kỹ Độc Trảo Ngũ Hồng Điểm. Và điều đó chỉ xảy ra do Tô phu nhân được lão Độc Trảo hạ cổ chỉ điểm nhờ một may mắn nào đó khiến lão Độc Trảo phải một lần phá lệ tha mạng.

Há lẽ không đúng Tô phu nhân là mẫu thân người?

Trương Khánh Long cười cười :

- Bang chủ không nhận thấy đã tự thổ lộ là hiểu biết quá nhiều về các ẩn tình chỉ duy nhất mỗi một mình Lạc Nhữ An am hiểu?

Nàng cũng cười cười :

- Ta ngỡ người không đủ tinh ý phát hiện ra điều đó, vì kỳ thực đây là điều ta muốn người biết. Rằng Lạc Nhữ An chỉ là hạng ngụy quân tử, không những thế còn có ít nhiều liên quan đến bọn phản bang từ lâu nay ta có trách nhiệm đối phó xử trị. Như vậy đã đủ giải thích chưa lý do vì sao ta tổ chức những gì chỉ một mình Lạc Nhữ An am hiểu?

Trương Khánh Long thu nụ cười về và cau mày :

- Ý muốn nói vì cũng có những luận giải tương tự, Hội chủ Kim Dao hội những toan dùng sinh mạng Tô phu nhân mong uy hiếp tại hạ?

Nam Cùng Tôn Quỳnh gật đầu :

- Không những Kim Dao hội mà bất luận ai, kể cả các vị nghĩa thúc của người từ khi phát giác ra ở người xuất hiện một loại bộ pháp tương tự bộ pháp Mê Tông thì đều vì tham vọng chỉ muốn bằng mọi giá bắt người phải thuận phục họ. Việc bắt giữ Tô phu nhân lệnh đường không ngoài ý đó.

Trương Khánh Long hít một hơi thật dài :

- Kể cả quý bang cũng vậy đúng không?

Nàng lắc đầu :

- Ta không cần sở học Mê Tông vì thế ta chỉ muốn gây thiện cảm hầu cùng người tiến hành thương lượng. Nếu không nghĩ như thế người nghĩ đi, Tô phu nhân là do bốn bang phát hiện trước, cố sao ta không hạ thủ và tự sinh cảm ở một nơi riêng biệt nào đó, thay vì phải lưu nhiều thủ hạ ở đây chỉ với trách nhiệm giữ thật vẹn toàn cho Tô phu nhân?

Trương Khánh Long gượng cười :

- Nhưng sau đó sao Bang chủ không ra lệnh cho thủ hạ đuổi theo hầu đoạt lại Tô phu nhân, gọi là tiếp tục gây thiện cảm cùng tại hạ?

Nàng vụt nghiêm mặt :

- Người vẫn muốn biết về nội tình thật sự lúc này của bốn bang chỉ ít để tự mình bạch vì sao ta tuy là Phi Kiếm bang Bang chủ nhưng các bang đồ cơ hồ không nhận ra?

Trương Khánh Long cũng nghiêm mặt :

- Nếu có thể thì xin cho tại hạ tổ chức và dường như Bang chủ có điều kiện trao đổi?

Nàng gật đầu :

- Hãy thừa nhận sự thật Tô phu nhân có đúng là mẫu thân cốt nhục của người không?

Trương Khánh Long lại hít vào một hơi thật sâu :

- Ngay khi đọc qua mẩu hoa tiên do nghĩa phụ lưu tự, tại hạ ngay lập tức cũng có những kiến giải tương tự. Vì quả thật qua mẩu thân, tại hạ cũng từng một thời luyện Độc Trảo Ngũ Hồng Điểm. Tuy nhiên, liệu Tô phu nhân và gia mẫu có phải cùng là một người hay không, Bang chủ tin chẳng chỉ khi gặp tại hạ mới thật sự minh bạch.

Nam Cùng Tôn Quỳnh giật mình :

- Ý người quét cùng Hội chủ Kim Dao hội tương diện?

Trương Khánh Long không đáp :

- Tại hạ đang chờ nghe Bang chủ giải thích về điều vẫn mãi nghi nan.

Nàng hiểu liền đáp :

- Nhờ công phu Hư Nhược Thân Áo ta luôn điều động mọi thuộc hạ và không cần xuất đầu lộ diện dù chỉ một lần. Nhưng tại sao phải như vậy thì ta chưa tiện thổ lộ. Chỉ cho người hiểu vẫn chưa ai biết rõ dung diện thật của Bang chủ Phi Kiếm bang.

- Ngoại trừ tại hạ?

Nàng lắc đầu :

- Sai, vì khi ta lộ diện thì chẳng ai tin ta là Bang chủ Phi Kiếm bang. Do đó đối với người ta chỉ là nữ nhân có tính danh là Nam Cùng Tôn Quỳnh, một tính danh hoàn toàn xa lạ với mọi người, kể cả bang chúng Phi Kiếm bang.

Trương Khánh Long chợt thở ra :

- Tại hạ chỉ hỏi một câu nữa, là Bang chủ có ý gì khi bảo kể cả các nghĩa thúc của tại hạ cũng vì tham vọng toan tạo bất lợi cho tại hạ.

- Người có thực sự cần nêu một câu hỏi mà lời đáp như thế nào tự hồ người cũng tự biết quá rõ?

Trương Khánh Long cau mặt, cũng lúc ấy ngọn hỏa tập cùng tự vụt tắt trả lại toàn bộ không gian được màn đêm đen ngịt trị :

- Ngọn hỏa tập đã đến lúc tắt do cháy tàn, có vẻ cảnh này giống như tại hạ bị số phận sắp đặt khiến trở thành đối tượng cho người người động tâm. Và phải chăng ý Bang chủ muốn nói, qua những am hiểu khá tỏ tường về từng thủ đoạn của Lạc Nhữ An nên quả quyết các nghĩa thúc khác của tại hạ cũng có tâm địa đen tối tương tự?

Ngờ đâu Trương Khánh Long không nghe Nam Cùng Tôn Quỳnh nói lời quả quyết, đã vậy trong lúc nói nàng còn kèm theo vài tiếng tắc lưỡi tỏ dạ phân vân :

- Cũng khó nói, chỉ biết rằng đã là người ai lại không có lòng tham và phàm là nhân vật vô lâm thì ai lại chẳng động tâm vì các loại võ học thượng thừa?

- Được lắm, vậy điều Bang chủ muốn thương lượng là gì?

Nam Cùng Tôn Quỳnh chỉ đáp mập mờ :

- Ta nghĩ người cũng tự đoán biết nhưng dù sao, chờ sau khi người và Hội chủ Kim Dao hội tương diện xong, đương nhiên việc của ta là phải giải thích rõ một lần cho minh bạch.

- Bang chủ định ly khai?

Nàng khẽ kêu kinh ngạc :

- Người cũng phát hiện mọi huyết đạo ta bị cấm chế đã vừa tự giải khai?

- Người điểm huyết là tại hạ, lực điểm là bao nhiêu, tại hạ biết. Vì thế chẳng có gì ngạc nhiên nếu tại hạ biết đâu là lúc Bang chủ có thể tùy ý cử động.

Nàng thán phục :

- Người muốn hỏi gì khi bảo ta phải chẳng định ly khai? Hay người muốn ta giúp giải thoát lệnh đường nhân lúc người đang cùng đối phương hội diện?
- Không lẽ Bang chủ không thuận?

Nàng thở dài :

- Ta dù có muốn cũng vô khả, vì lực bất tòng tâm. Huống hồ bản lĩnh của Công Tôn Nguyệt Hội chủ Kim Dao hội còn cao minh hơn người bội phần. Công phu Hư Nhược Thân Áo của ta dù lợi hại nhưng do chân nguyên nội lực chưa đạt đủ mức uyên thâm sẽ bị bất kỳ cao thủ nào nếu có nội lực uyên thâm hơn dễ dàng phát hiện một khi ta dám lên lại gần. Bất quá ta chỉ hứa với người là nếu cần sẽ dò xét giúp người xem Tô phu nhân bị họ an trí hoặc giam giữ ở đâu.

Đột ngột Trương Khánh Long bật kêu :

- Bang chủ vừa bảo Hội chủ Kim Dao hội có tính danh thế nào? Chờ đã, ôi, sao lại đi quá vội như vậy?

17. Những Lúc Cần Thì Là Quân Tử-khi Thủ Đoạn Chẳng Kém Tiểu Nhân

Với vẻ mặt lơ lảo Trương Khánh Long vừa đi, lúc chạy lúc dừng, vừa lo lắng nhìn dò xét khắp chung quanh. Chợt có tiếng hô hoán :

- Trương công tử?

Lập tức Trương Khánh Long hồi bộ và thủ thế, đồng thời cũng ngay lập tức sa sầm nét mặt khi nhận rõ nhân vật vừa xuất hiện sau tiếng kêu là ai :

- Sao lại là Quan Ngọc cô nương? Nhưng này cho tại hạ hỏi, đã có thời gian ngoài một năm tại hạ đã đối xử với cô nương như thế nào để bây giờ tại hạ bị cô nương đáp lại bằng hành vi thật khó chấp nhận như hôm nay?

Nhân vật xuất hiện chính là Quan Ngọc và nàng hoàn toàn ngớ ngẩn trước câu cật vấn của Trương Khánh Long :

- Tiểu nữ đã đối xử thế nào? Nhưng nếu là việc hết sức bất bình khiến công tử chủ nhân vừa gặp mặt đã nặng lời trách mắng thì hãy nói, tiểu nữ xin nghe.

Trương Khánh Long cười lạt :

- Cô nương cũng đoán biết, vì nghĩa phụ tại hạ thế nào cũng quan tâm đến Tô phu nhân?

Quan Ngọc ngập ngừng gật đầu :

- Như thế thì sao?

Trương Khánh Long lại hỏi :

- Theo lời nhắn của một người, nghe nói cô nương bảo tại hạ đến đây hội diện Hội chủ Kim Dao hội?

Quan Ngọc nở nụ cười :

- Vì biết công tử chủ nhân thế nào cũng quan tâm Tô phu nhân nên bất kỳ cơ hội nào dù nhỏ tiểu nữ cũng không bỏ lỡ, và thật may cuối cùng công tử chủ nhân cũng nhận được tin.

Trương Khánh Long thủy chung không một lần cười :

- Vậy tại hạ không dám nhận nữa tiếng xưng hô của cô nương, vì đã rõ cô nương nếu chẳng phải từ lâu thì hiện nay cũng là người của Kim Dao hội. Chỉ xin hỏi, tại sao biết tại hạ quan tâm mà cô nương vẫn giúp Kim Dao hội bắt giữ Tô phu nhân? Và bây giờ do tại hạ đã đến hãy cho biết quý hội muốn gì?

Quan Ngọc sau một lúc bị cật vấn đến bối rối, bất chợt trấn tĩnh trở lại :

- Sao công tử quả quyết Quan Ngọc là người Kim Dao hội?

Trương Khánh Long không đáp chỉ nôn nóng thúc giục :

- Nếu cô nương tuyệt vô tư cách tác chủ thì đừng chần chừ nữa, xin mời quý Hội chủ đến ngay cho.

Quan Ngọc trở lại tâm trạng bối rối :

- Chỉ ít công tử cũng cho tiểu nữ biết vì sao công tử lại quả quyết điều đó chứ.

Nhưng Trương Khánh Long lại lắc đầu :

- Có phải quý tính đại danh của quý Hội chủ là Công Tôn Nguyệt? Nếu vậy xin phiền bẩm báo hộ tại hạ từng chịu ủy thác bởi một người, là một nhân vật đã chết và nhất định không thể không cho quý Hội chủ biết một tin cũng khá quan trọng.

Bất chợt có một thanh âm tuy không lạnh nhưng cứ chầm chậm và vô biểu cảm vang đến từ xa xa :

- Có phải tin từ nhân vật đã chết và cũng là kẻ phó giao toàn bộ sự sản khiến Trương thiếu hiệp đột ngột trở thành đại phú gia?

Trương Khánh Long giật mình, vội đưa mắt nhìn quanh :

- Là Hội chủ Kim Dao hội chăng? Tôn giá đến khi nào và tại sao mãi lúc này mới lên tiếng bộc lộ hành tung?

Một phu nhân với vóc dáng mình hạc xương mai chợt lững thững xuất hiện và tiến lại :

- Bốn Hội chủ những tướng tự Trương thiếu hiệp đã phát hiện từ lâu, vậy nếu có sơ ý làm Trương thiếu hiệp giật mình, bốn Hội chủ thoạt tiên xin có lời tạ lỗi.

Trương Khánh Long chợt quay trở lại Quan Ngọc :

- Nếu cảm thấy khó tiện bề thi lễ cùng Công Tôn hội chủ, giả thử ngay lúc này cô nương ngỏ ý cáo lui thú thật tại hạ chẳng có gì để trách.

Quả nhiên Quan Ngọc dù khó xử thế mấy cuối cùng vẫn bộc lộ thân phận buộc phải tiến lên nghinh đón và thi lễ với Hội chủ Kim Dao hội :

- Sao nghĩa mẫu bảo sẽ không vội đến, bất chợt thay đổi ý định làm nữ nhi chưa bao giờ khó xử như lúc này?

Hội chủ Kim Dao hội chợt xua nhẹ tay :

- Lỗi không do ta, chỉ do Trương thiếu hiệp chẳng vì đã nghi thì cũng nhờ tâm cơ quá mẫn tiệp, ắt đã sớm phát hiện cách người tiếp cận chẳng gì khác ngoài việc được ta sắp đặt để dò xét kẻ đột ngột được tiếp nhận toàn bộ sự sản của Lục Viên thất phu vô dụng. Bốn Hội chủ mạo muội đoán như thế liệu có đúng chăng Trương thiếu hiệp?

Trương Khánh Long giật mình :

- Hóa ra đây là lệnh ái, dù gì cũng là thiếu Hội chủ quý Kim Dao hội? Xin lượng thứ nếu lâu nay tại hạ vẫn thất lễ, lại còn đắc tội khuất tất Quan Ngọc thiếu Hội chủ.

Hội chủ Kim Dao hội chợt nghiêm giọng :

- Như đã nói sẽ chẳng ai trách bất kỳ lời nào, Trương thiếu hiệp xin đừng mượn thái độ khách sáo hầu chủ tâm lãng quên câu hỏi của bốn Hội chủ.

Trương Khánh Long cũng nghiêm giọng :

- Ý Hội chủ muốn thẳng thắn? Được, tại hạ cũng bắt tất phải dài dòng. Không sai, về hai điều, thứ nhất là ngay từ đầu tại hạ chưa hề thật tâm tin Quan Ngọc cô nương. Và thứ hai, nếu cả hai nhân vật được tại hạ và Hội chủ lần lượt đề cập đều là một người thì đích thực toàn bộ sự sản tại hạ đột ngột được hưởng dụng chính là từ nhân vật này.

Quan Ngọc hoang mang :

- Tiểu nữ có lộ sơ hở nào khiến Trương công tử đã phải nghi ngay từ đầu?

Hội chủ Kim Đào hội lập tức gạt ngang :

- Là nhân vật dám tự xưng Bất Minh Phi Quân Tử thì chỉ một lời của Trương thiếu hiệp cũng quá đủ để tin, người hà tất phải vặn hỏi có hay không các sơ hở gì thêm. Và lại nếu không phải vì nghi thì sao lúc gặp người, dù với lớp dị dung hoàn toàn khác, Trương thiếu hiệp vẫn tỏ ra trấn tĩnh lạ, vờ như chẳng một chút bận tâm về Tô phu nhân đích thực là nhân vật được Trương thiếu hiệp rất cần tìm?

Trương Khánh Long phì cười :

- Nếu nói như Hội chủ thì chẳng hóa ra tại hạ là hạng người vì có bản lĩnh bất phàm nên cũng có định lực uyên thâm? Tại hạ thật không dám nhận, có chăng là tại hạ hoàn toàn khác với nhân vật đã tình cờ gặp Quan Ngọc cô nương lần trước. Thêm nữa là tại hạ vẫn luôn quan tâm đến sự an nguy của Tô phu nhân nên ngay khi được tin không thể không lập tức tìm đến theo lời nhắn hẹn của Hội chủ.

Hội chủ Kim Đào hội chợt hást mặt :

- Ý Trương thiếu hiệp muốn đề cập ngay đến Tô phu nhân?

Trương Khánh Long lắc đầu :

- Tại hạ lại tưởng Hội chủ chỉ muốn biết ngay về cái chết của nhân vật không chỉ từng ban tặng cho tại hạ một hoàn đan được gọi là Bảo Đan, mà còn hào phóng hứa tặng toàn bộ sự sản đã tích lũy nếu tại hạ giữ lời, truyền đạt lại mọi điều cho một nữ nhân mà tại hạ từ lâu nay chỉ biết dưới tên gọi Công Tôn thị, đúng là Hội chủ chẳng?

Hội chủ Kim Đào hội thần nhiên bảo :

- Ngoài lão thất phu vô dụng Lục Viên thì chẳng ai khác có thể có Bảo Đan để ban tặng Trương thiếu hiệp. Tóm lại đối với bốn Hội chủ chỉ cần biết Lục Viên đã chết là đủ, cần gì biết thêm những lời di ngôn nhất định chỉ là nhảm nhí của lão? Vậy Trương thiếu hiệp có hiểu ý của bốn Hội chủ chẳng? Là bốn Hội chủ vì đang cần nên chỉ muốn thu hồi toàn bộ sự sản của lão Lục đã phung phí phó giao cho Trương thiếu hiệp.

Trương Khánh Long cười cười :

- Ý Hội chủ bảo tôn phu quân vì không là chủ sở hữu nên tùy tiện phung phí, phó giao cho tại hạ? Nhưng sao tại hạ lại nghe khác. Rằng Lục tiên bối mãi đến lúc vĩnh biệt vẫn quả quyết chẳng một ai hay biết về toàn bộ sự sản tiền bối đã tích cóp suốt một đời.

Không đúng sao?

- Nhưng bốn Hội chủ lại nghe Lục Viên chỉ hứa tặng khi nào Trương thiếu hiệp hoàn thành điều đã nhận lời và tiếc thay bốn Hội chủ lại chẳng muốn nghe bất kỳ gì liên quan đến lời di ngôn hoàn toàn nhảm nhí của lão. Vậy Trương thiếu hiệp sao đủ tư cách tiếp nhận và sở hữu toàn bộ sự sản ấy?

Trương Khánh Long chợt lấy từ trong người ra một vật :

- Không những nhận lời truyền đạt mà tại hạ còn được ủy thác phải giao hoàn một vật. Hội chủ cũng không muốn nhận chẳng?

Cử chỉ của Trương Khánh Long ngay lập tức khiến Quan Ngọc thần thót kêu lên :

- Nghĩa mẫu đó là...

Ngờ đâu Hội chủ Kim Đào hội cũng phản ứng nhanh, lạnh giọng quát nạt Quan Ngọc :

- Há lẽ ta không nhận thấy đó là Kim Đào bài? Vậy thì sao chứ? Liệu có đáng khiến người phải khẩn trương như thế chẳng? Hừ, hóa ra người cũng vô dụng chẳng khác gì lão Lục. Mau đi khuất mắt ta, và bảo mang mộ họ Tô đến đây. Còn không mau đi?

Tiu ngứu và có phần sợ hãi, Quan Ngọc lồm lũi bỏ đi. Như chỉ chờ có thế ngay khi Quan Ngọc khuất bóng, Công Tôn Nguyệt Hội chủ Kim Đào hội liền dùng giọng vô biểu cảm nói với Trương Khánh Long :

- Phàm bất kỳ ai đáng được trân trọng đều nhận được từ bốn Hội chủ một Kim Dao bài, và vật này lập tức trở nên vô dụng ngay khi kẻ giữ nó vì xấu số nên sớm uống mạng. Nếu thích Trương thiếu hiệp cứ giữ lấy.

Trương Khánh Long cũng tui ngửu đành cất lại Kim Dao bài vào bọc áo :

- Cũng có nghĩa tại hạ chẳng giữ được nữa toàn bộ tài sản đã do Lục tiền bối trước lúc mệnh chung giao phó?

Công Tôn Nguyệt gật đầu :

- Để xứng với danh Bất Minh Phi Quân Tử đích thực Trương thiếu hiệp nên giao hoàn.

Trương Khánh Long hít vào một hơi :

- Vậy đã đến lúc nên đề cập đến số phận của nhân vật hiện do quý hội quan tâm chăm sóc, là Tô phu nhân chẳng?

Cnt lại gật đầu :

- Cũng không vậy vì như Quan Ngọc bầm báo, bốn Hội chủ tự hiểu Trương thiếu hiệp ắt cần có một ít thời gian để minh bạch liệu Tô phu nhân có thật là thân mẫu cốt nhục từ lâu nay muốn tìm hay không. Thế nên bốn Hội chủ không những đã rất mực ưu ái chăm sóc thật vẹn toàn cho Tô phu nhân mà còn sẵn lòng chờ đợi cảnh Trương thiếu hiệp lần đầu được cùng mẫu thân trùng phùng. Và không lâu đâu, vì bốn Hội chủ đã bắt đầu nghe tiếng bước chân run rẩy như hầy còn phần nào sợ hãi của lệnh đường đang dần đến.

Nhưng điều Công Tôn Nguyệt đợi chờ có vẻ như không bao giờ xảy ra do thoát khi thấy một phụ nhân yếu ớt, chân đi không vững phải nhờ hai nữ nhân cùng dìu đi mới có thể đang dần tiến đến gần thì Trương Khánh Long chỉ ngỡ ngàng kêu :

- Là đại nương này ư?

Công Tôn Nguyệt cau mặt :

- Tình mẫu tử rất thâm trọng và thiêng liêng, Trương thiếu hiệp lẽ nào vờ không nhận ra ắt chỉ khiến lệnh đường thêm đau lòng?

Nhưng Trương Khánh Long vẫn hoang mang ngỡ ngàng :

- Lúc gia mẫu tự ý ly khai tại hạ chỉ mới lên bảy tuổi, có thể do ký ức của tại hạ quá tồi chẳng? Vậy nếu được, Hội chủ có thể cho tại hạ gợi hỏi một vài câu vì tại hạ vẫn luôn mong tìm thấy lại mẫu thân.

Công Tôn Nguyệt vẫn cau mặt - Điều đó thì bốn Hội chủ đã mạo muội và tùy tiện dò hỏi giúp thiếu hiệp rồi. Thật may Tô phu nhân đã thừa nhận quả nhiên có một cốt nhục nhưng bị thất lạc từ lâu. Tuy nhiên nếu muốn, Trương thiếu hiệp cứ tùy tiện. Vì đối với bốn Hội chủ mẫu tử tình thâm luôn là điều đáng phải trân trọng.

Trương Khánh Long lập tức bước lại gần phụ nhân nọ :

- Đại nương xin cho hỏi, có phải lệnh lang được đại nương đặt cho tính danh là Trương Khánh Long?

Ngờ đâu Tô phu nhân lại đáp :

- Mụ quả từng có một cốt nhục nhưng không phải nam nhi, càng không có tính danh như đại thiếu gia vừa hỏi. Vậy đại thiếu gia cũng đang tìm mẫu thân? Người như đại thiếu gia mới là hiếu thuận, nghịch nữ của mụ thì khác, chỉ làm mụ xấu hổ. Là mụ tự tuyệt tình quyết không nhận là mẫu thân của ả, đâu phải do mẫu tử mụ bị thất lạc mà xa nhau?

Trương Khánh Long có phần thất vọng, dù vậy vẫn miễn cưỡng hỏi tiếp :

- Lệnh ái dù lỗi nặng tày trời thì vẫn là tình cốt nhục, mẫu tử tình thâm, đại nương lẽ ra nên tha thứ và tạo cơ hội để lệnh ái chuộc lại lỗi lầm, không được sao đại nương?

Tô phu nhân chợt để lộ nét mặt sầu thảm vừa thở dài vừa hỏi ngược lại Trương Khánh Long :

- Đại thiếu gia quả thật có lòng nhân, thế nên cũng tự hỏi ngược lại, nếu là đại thiếu gia thì liệu có vì thâm tình, lấy đại lượng để tha thứ được không?

Trương Khánh Long cũng thờ dài nhưng thay vì đáp lời Tô phu nhân thì bất chợt xoay người lại diện đối diện với Hội chủ Kim Dao hội :

- Có điều này tại hạ không thể không hỏi, Hội chủ đột nhiên hạ thủ và sinh cầm Tô phu nhân, bất luận có hảo tâm chăm sóc hay không vậy thì dụng ý của Hội chủ là gì?

Công Tôn Nguyệt thoáng lộ kinh ngạc :

- Có vẻ như Trương thiếu hiệp vẫn vì quan tâm Tô phu nhân, dù có can hệ hay không, cũng sẵn sàng cùng bốn Hội chủ thương lượng?

Trương Khánh Long ngạc nhiên :

- Thương lượng? Có thể hiểu ở tại hạ ngoài toàn bộ sự sản của Lục Viên tiền bối thì vẫn còn điều gì đó khiến Hội chủ quan tâm muốn thương lượng? Là điều gì?

Công Tôn Nguyệt nhẹ gật đầu :

- Thiếu Lâm phái không đơn thuần vì muốn đòi lại công bằng cho Liễu Độ mà đối phó với Trương thiếu hiệp như đã xảy ra chứ? Và bằng chứng là kể từ khi Trương thiếu hiệp buộc phải theo chân Liễu Phàm đến tận Thiếu Lâm thì đúng hay sai, như ai ai cũng biết rằng Trương thiếu hiệp đã có gần một trăm ngày bất đồ bất vô âm tín.

Trương Khánh Long ậm ừ đáp lại :

- Rõ rồi, chủ ý của Hội chủ cũng cùng một mối quan tâm như Thiếu Lâm phái, về điều bí ẩn kỳ thực chỉ là nội tình riêng của Thiếu Lâm phái? Nhưng rất tiếc về nội tình kỳ bí ấy tại hạ quả thật chẳng biết gì.

Công Tôn Nguyệt chợt hỏi :

- Theo cùng cách Trương thiếu hiệp vừa nói phải chăng Liễu Phàm cũng cùng chung một mối quan tâm nên suốt thời gian qua Trương thiếu hiệp đột ngột thất tung chỉ vì bị Liễu Phàm chủ tâm và đã gây nhiều bất lợi? Như Trương thiếu hiệp đã bị giam chằng hạn? Vậy tại sao hoặc nhờ đâu Trương thiếu hiệp lại thoát? Do Thiếu Lâm phái tự ý dung tha, hay vì nguyên nhân nào khác?

Trương Khánh Long chợt cười :

- Nếu bảo tại hạ được phái Thiếu Lâm đại lượng tha mạng thì sao? Hội chủ tin chăng? Tuy nhiên xin đừng dẫn câu chuyện quá xa vì điều tại hạ cần biết là Hội chủ muốn thương lượng việc gì?

Công Tôn Nguyệt lần đầu để lộ vẻ nôn nóng qua dung diện có phần biến sắc :

- Trương thiếu hiệp đã kết liễu sinh mạng Liễu Độ, thật khó tin Thiếu Lâm phái dung tha mà không măn nguyện vì có gì đó đáp lại. Có thể đoán một là Mê Tông bộ pháp đã giúp Trương thiếu hiệp tự thoát hoặc hai là cũng nhờ cam chịu thổ lộ yếu huyết luyện bộ pháp ấy cho Thiếu Lâm nên Trương thiếu hiệp mới được họ miễn cưỡng buông tha. Và đã vậy được lắm, Tô phu nhân sẽ ngay lập tức được phó giao cho Trương thiếu hiệp nếu như Trương thiếu hiệp thuận tình hứa giữ và cùng bốn Hội chủ đi đến Tử Vong cốc - Mê Tông động một chuyến. Thế nào?

Trương Khánh Long giật mình :

- Hội chủ muốn vào Mê Tông động? Vậy sao không tự thân thực hiện lại tổ ý cần tại hạ kỳ thực chưa hề biết cũng chưa đặt chân đến Tử Vong cốc bao giờ?

Công Tôn Nguyệt lạnh mặt :

- Chớ nói nhảm, vì nếu chưa từng đến Mê Tông động thì Trương thiếu hiệp tuyệt vô khả am hiểu và càng vô khả luyện bộ pháp Mê Tông trừ phi đây là ý Trương thiếu hiệp quyết khước từ? Cũng có nghĩa Trương thiếu hiệp chẳng coi trọng Tô phu nhân rất có thể chính là lệnh đường, đúng không?

Trương Khánh Long cười lạt :

- Sao? Hội chủ định uy hiếp tại hạ? Nhưng liệu có ích lợi gì chẳng một khi tại hạ vẫn quả quyết chưa hề đặt chân tới Tử Vong cốc cũng như Mê Tông động bao giờ. Và thêm nữa, hừ có muốn uy hiếp tại hạ cũng không dễ đâu. Hội chủ không tin chẳng?

Công Tôn Nguyệt phá lên cười lạnh lạnh :

- Luận về võ học thì qua mọi bẩm báo của Quan Ngọc bốn Hội chủ chân thành khuyến cáo người nên cân nhắc trước mỗi khi hành sự. Đây là chưa nói Tô phu nhân lệnh đường rất t sễ vì các hành động thiếu suy nghĩ của Trương thiếu hiệp mà phải chịu hệ lụy. Ha ha.

Thật bất ngờ Trương Khánh Long cũng bật cười phá lên :

- Nói như vậy thì chưa chắc và để minh chứng, ha ha... dù tại hạ vô can vẫn quyết giải cứu Tô phu nhân cho Hội chủ xem. Ha ha...

Và Trương Khánh Long vụt xoay người biến mất.

Vù...

Ngay lập tức Công Tôn Nguyệt Hội chủ Kim Dao hội bật quát :

- Đừng để gã dùng bộ pháp Mê Tông giải thoát phạm nhân, hãy đưa mộ họ Tô lùi lại. Và nếu cần đừng ngần ngại hạ thủ ngay mộ ấy cho ta.

Nhưng hai nữ nhân diu dờ hai bên Tô phu nhân đã bất ngờ bật kêu thất thanh :

- Ôi.

- Hội chủ bản lĩnh gã quá lợi hại thuộc hạ...

Cũng lúc này Trương Khánh Long lại xuất hiện và thập phần mãn nguyện vì đã cứu được Tô phu nhân. Ngờ đâu Công Tôn Nguyệt lại bất thần lao đến bằng kinh thân pháp không chỉ thật nhanh mà còn thập phần hung hãn :

- Ta không tin chỉ mới cách biệt trăm ngày người đã có kỳ tích đạt thân thủ ngàn này. Hãy tiếp chiêu.

Ào...

Trương Khánh Long ngưng đọng thần sắc và lập tức di hình hoán vị cùng kéo Tô phu nhân lẩn tránh ngay chiêu công của đối phương.

Vù...

Công Tôn Nguyệt dù huyệt chiêu vẫn hung hăng tìm cách áp sát Trương Khánh Long.

- Người nếu chỉ một mình thì còn khả dĩ, nhưng vì còn kéo theo một người, ha ha... người sẽ biết sự lợi hại của ta. Xem đao.

Như chợt xuất lộ thêm một vầng dương nữa thì phải, vì bất chợt có một ánh hào quang sáng chói bật loé lên ngay trước mặt Trương Khánh Long.

Ào...

Kinh tâm Trương Khánh Long đành kéo Tô phu nhân cùng nhảy lùi thật xa.

- Sao chưa gì Hội chủ đã bạt đao vốn là sở trường tuyệt kỹ thành danh? Có vẻ quyết đặt tại hạ vào tử lộ thật sao?

Vù...

Lần này Công Tôn Nguyệt không bám theo nữa nhưng chẳng phải vì muốn buông tha Trương Khánh Long mà trái lại đã xuất hiện mấy loạt đao quang mỏng mảnh tợ tơ từ tả thủ Công Tôn Nguyệt phát xạ về phía Trương Khánh Long :

- Nếu bản lĩnh người chỉ thế này hầu như chỉ dựa vào bộ pháp Mê Tông thì bốn Hội chủ quyết không vội đặt người vào tử địa. Trái lại hãy ném một thủ pháp khác cũng khá lợi hại của bốn Hội chủ. Xem đây, ha ha...

Vụt, vụt...

Nhìn những tia đao quang mỏng mảnh lần lượt xé gió lao đến, Trương Khánh Long lần đầu thất sắc :

- Tuyệt kỹ Bát Bửu đao của Vi Yến Thảo? Tam Dao Đồng Xuất?

Do đã từng nếm trải và biết tuyệt kỹ này lợi hại thế nào nên Trương Khánh Long thêm lo lắng vì đúng như Công Tôn Nguyệt bảo Trương Khánh Long đâu phải lo cho mỗi bản thân. Dù vậy khi cả ba tia đao quang rồi cũng thần tốc lao đến. Trương Khánh Long không do dự nữa, lập tức bật xuất hữu kinh, phát chiêu và tấn công vào các tia đao quang.

- Khai.

Vù... vù...

Công Tôn Nguyệt thoáng cười và ung dung sử dụng thủ pháp cách không dùng tả thủ điều động phương hướng di chuyển của ba tia đao quang từ xa :

- Nghe bảo thủ pháp này của Vi Yến Thảo Trương Khánh Long người đã đồng loạt hóa giải và làm cho ba mũi phi đao phải rơi cùng một chỗ. Để bốn Hội chủ xem người hóa giải như thế nào và có đúng là bằng tuyệt kỹ Tảo Diệp thập nhị chương của Trương Thái Toàn đang do người thi triển hay không? Ha ha...

Ba tia đao quang rõ ràng chỉ được tạo ra từ ba mũi phi đao vô tri vô giác nhưng với thủ pháp cách không khiến vật của Hội chủ Kim Dao hội thì ba mũi phi đao đều trở thành các linh vật đáng sợ. Chúng tương tự độc xà thoát tiến thoát lui, và nhất là biết phối hợp với nhau thoát tả thoát hữu, tiến thoái biến hóa khôn lường, cùng nhắm vào các chỗ sơ hở của Trương Khánh Long hầu chờ thời cơ tấn công gây sát thương bất lợi.

Vụt... vụt...

Trong khi đó với tay tả vẫn buộc phải nắm giữ Tô phu nhân bên mình, Trương Khánh Long chỉ còn mỗi một tay hữu để ứng phó là điều tột cùng bất lợi.

Tuy vậy đột nhiên Trương Khánh Long bất quát :

- Loạn Vũ Tảo Diệp, mau lùi cả lại.

Một đạo cương lực chợt khai xuất từ hữu thủ của Trương Khánh Long khiến ba tia đao quang lần đầu lâm cảnh tự hỗn loạn, mọi tiến thoái cũng mất phương hướng lẫn phương pháp.

Công Tôn Nguyệt cũng quát :

- Hảo nội lực hảo công phu. Thăng.

Ba tia đao quang lập tức tự cất vọt lên cao.

Vù...

Vù...

Chợt Trương Khánh Long cả cười :

- Cuồng Phong Tảo Diệp. Không dễ thắng thoát đâu. Ha ha...

Ào ào...

Đạo cương lực đổi phương cũng hướng lên trên để đuổi theo khiến ba tia đao quang dù vẫn lao lên nhưng cũng có phần khựng lại.

Ngờ đâu Công Tôn Nguyệt cũng cười :

- Người trúng kế ta rồi. Hạ xuống trúng này, ha ha... trúng nữa này.

Ba tia đao quang quấy lộn như linh xà đồng loạt trở mình lao cắt trở xuống nhanh như các đợt chớp loé báo hiệu tử thần hiện hữu.

Vù... vù...

Trương Khánh Long vội lùi về nhưng không vì sợ mà chỉ là đột ngột bật quát :

- Để xem ai trúng kế ai, Trích Tinh Tảo Diệp đây. Một rơi này, hai rơi này...

Linh xà như bị điểm tử khiến đứng với tiếng Trương Khánh Long quát, lập tức có hai mũi phi đao bị lực chấn chạm phải khựng lại và rơi xuống.

Cong.

Cong.

Công Tôn Nguyệt thất sắc :

- Người khá lắm nhưng với một đao còn lại người đừng hòng thoát. Phát khai.

Mũi đao còn lại lập tức quấy lộn bật thoát sau đó nhanh tốc uốn quay trở lại với khí thế hung hãn gấp bội lần so với vừa rồi.

Diễn biến này khiến Trương Khánh Long hiểu rõ Công Tôn Nguyệt vì chỉ còn một nên quyết dốc toàn lực thay cho lúc nãy phải phân khai cùng một lúc dồn lực cho những ba mũi phi đao. Và Trương Khánh Long vội kêu :

- Giữa chúng ta vô oán vô cừu, vậy sao không tránh những tuyệt tình hiểm khích hoàn toàn chẳng cần thiết? Cũng bởi lẽ tại hạ chỉ không muốn tạo khó xử cho song phương.

Tuy kêu nhưng Trương Khánh Long cũng không quên tránh nhờ đó ngay khi thấy Trương Khánh Long vẫn thoát Công Tôn Nguyệt gọi to :

- Ất người vẫn biết bốn Hội chủ vẫn có thể phát xuất thêm nhiều loạt phi đao nữa? Điều hệ trọng là người có muốn hay không? Hãy mau quyết định.

Trương Khánh Long có phần nhẹ nhõm vì đến lượt phát hiện lực ở mũi phi đao còn lại đã có phần suy giảm cho dù vẫn linh hoạt xoay chuyển xung quanh Trương Khánh Long :

- Nếu nói tại hạ vì hiếu kỳ rất sẵn lòng cùng Hội chủ đến Mê Tông động một lần cho biết thì liệu đã đủ đáp ứng điều Hội chủ cần thương lượng chăng? Nếu ưng thuận thì mau triệt thoái phi đao.

Công Tôn Nguyệt bật hỏi ngay :

- Là lời nhất ngôn của quân tử chứ?

Trương Khánh Long chợt bất ngờ đẩy bật một chưởng vào mũi phi đao ngay lúc nó đột ngột chuyển hướng toan lao đến.

- Đừng quên tại hạ là Bất Minh Phi Quân Tử, hãy mau triệt thoái bù lại tại hạ hứa quyết không thực ngôn bội tín.

Bùng.

Mũi phi đao bị chấn chạm và có vẻ còn bị một tác động khác khiến nó tự bay luôn về phía tay tả của Công Tôn Nguyệt đang xoè ra chờ đợi.

Và khi thu hồi nán lại được mũi phi đao vào tay, Công Tôn Nguyệt vùng tái mặt :

- Hảo nội lực, vậy nên hiểu đây là người tạm nhân nhượng cho bốn Hội chủ hay ngược lại?

Đã qua cơn nguy biến Trương Khánh Long thở phào :

- Hội chủ nói đúng, nếu chỉ có một mình thì tại hạ phần nào còn khả dĩ. Đằng này, a... xin đa tạ Hội chủ đã nhân nhượng cũng có nghĩa tại hạ sẵn lòng tạm tuân theo mọi sắp đặt của Hội chủ.

Công Tôn Nguyệt cười lạt :

- Là người tự nói, đúng không? Vì thú thật bình sinh bốn Hội chủ chưa lần nào buộc phải vận dụng đủ cả Bát đao đồng xuất. Tuy nhiên, để dễ cho người tiện bề sắp đặt chỗ lưu ngụ cho mục họ Tô, hẹn người mười ngày nữa không được chậm hơn, hãy đến phía đông Thiết Lĩnh sơn chờ bốn Hội chủ, được chứ?

Trương Khánh Long cau mày :

- Tại hạ từng nghe Thiết Chỉ sơn...

Công Tôn Nguyệt nhăn mặt :

- Cả hai không phải là một hướng hồ Thiết Chỉ sơn ở mãi phía nam tuyệt đối chẳng thể nào bị nhầm lẫn với Thiết Lĩnh sơn ở phương bắc. Há lẽ người chưa lần nào đến Tử Vong cốc thật ư?

Trương Khánh Long lắc đầu tuy nhiên vẫn bảo :

- Dù vậy tại hạ vẫn hứa sẽ đến đúng kỳ hạn. Tiện đây xin có lời đa tạ Hội chủ mấy ngày qua đã không nặng tay đối với Tô phu nhân dù gì cũng là người vô can.

Công Tôn Nguyệt sinh nghi :

- Vô can? Ý muốn nói người quả quyết Tô phu nhân chẳng phải lệnh đường?

Trương Khánh Long mỉm cười :

- Phải hay không thì có hệ trọng chẳng Hội chủ? Vì sẽ như thế nào nếu Hội chủ bị mọi người gièm pha cho là nở nhần tâm đối phó với một phụ nhân chân yếu tay mềm, lại chẳng am hiểu võ công? Tóm lại đề xuất của Hội chủ, tại hạ đã nhận lời. Vậy thì việc phó giao Tô phu nhân cho tại hạ chẳng phải là giúp Hội chủ chẳng phải là giúp Hội chủ tự gỡ bỏ mọi thị phi đàm tiếu sau này sao? Nhân đây xin có lời cáo biệt Hội chủ.

Và không vội Trương Khánh Long ung dung đưa Tô phu nhân đi xa dần, cuối cùng mới vận dụng khinh công đưa đi thật nhanh.

Vút.

Công Tôn Nguyệt nhìn theo và chẳng hiểu nghĩ sao bất ngờ bật quát thịnh nộ :

- Hay thật, ta đã trúng kế của gã, mau đuổi theo.

Nhưng Trương Khánh Long đã đưa Tô phu nhân thoát xa. Và chẳng bao lâu sau đó, lúc đã đưa Tô phu nhân tới một chỗ kín đáo từng chọn trước, Trương Khánh Long bất thần vươn tay điểm vào thuyệt huyệt của Tô phu nhân.

* * * * *

Nam Cung Tôn Quỳnh chợt xuất hiện :

- Người lại phát hiện và vừa rồi là tiếng động do người chủ ý gọi ta đến?

Trương Khánh Long cười buồn :

- Cô nương có phiền trách gì chẳng nếu tại hạ tạm không gọi là Bang chủ nữa? Và cũng đừng khách sáo đã đến thì cứ vào.

Nam Cung Tôn Quỳnh phải khom mình mới chui vào được vào trong, nàng nhìn quanh :

- Lúc đến Giang Châu, người đã chuẩn bị bao nhiêu chỗ trú ẩn tương tự, ngoài chỗ đầu tiên ta đã biết? Nhưng sao người điểm huyệt Tô phu nhân? Hoặc giả không phải mẫu thân người thật?

Trương Khánh Long thở hắt ra :

- Thoạt tiên hãy nghe tại hạ hỏi trước, cô nương nghĩ gì về việc hai chúng ta đã thật sự trích huyết phát thệ? Ý tại hạ muốn biết cô nương có nghĩ đây cũng là hai chúng ta kết bái chi giao bằng dịch huyết của cả hai chẳng?

Nam Cung Tôn Quỳnh bỡ ngỡ :

- Đã xảy ra chuyện gì khiến ta thấy người bí quan và phần nào có việc đang muốn nhờ ta?

Trương Khánh Long bảo :

- Cô nương vẫn chưa đáp lời, vì sao? Hay ngại không muốn cùng tại hạ kết giao? Nhưng nếu tại hạ nguyện ý và nài nỉ thì sao? Tại hạ sẵn sàng nhận bồi phạt nhỏ hơn dù gọi cô nương là tỷ tỷ tại hạ cũng chấp nhận.

Nàng từ từ tìm chỗ ngồi xuống :

- Nhưng ta đang muốn biết người đã gặp khó khăn phiền toái gì? Vì người đã thay đổi có thể bảo là đã hết cả mọi tự trọng như ta từng thấy.

Trương Khánh Long nghiêm mặt lại :

- Hay là thế này, nếu ưng thuận kết giao lấy dịch huyết làm bằng, tại hạ hứa không những giúp Bang chủ bằng mọi giá tiến nhập Mê Tông động mà còn nguyện tận lực cùng Bang chủ thanh lý môn hộ, khử trừ toàn bộ bọn phản bang, được chăng?

Nàng cũng nghiêm mặt :

- Đây là lời hứa của bậc quân tử hay phi quân tử?

Trương Khánh Long cười lạt :

- Đối với Bang chủ tại hạ luôn xử sự như bậc quân tử vì nếu chẳng thế, tại hạ đâu dễ thổ lộ và tự giải thích cho Bang chủ biết chỗ mâu thuẫn cũng là điểm ngoắt ngoéo trong danh xưng Bất Minh Phi Quân Tử làm gì?

Nàng hoài nghi :

- Nhưng người cũng đã hứa với mục Công Tôn Nguyệt tương tự, ta phải hiểu như thế nào đây?

Trương Khánh Long giải thích :

- Bang chủ vậy đã nghe? Nhưng nghe là một chuyện còn hiểu thế nào về lời tại hạ hứa với Hội chủ Kim Dao hội lại là chuyện khác. Bang chủ thử nghĩ xem.

Nàng cau mặt và lắc đầu :

- Ý muốn nói lời người hứa với mục Công Tôn Nguyệt vì với tư cách một nhân vật Bất Minh Phi Quân Tử nên kể như chẳng đáng tin? Điều này đối với ta nghe thật bất ổn?

Thật lạ Trương Khánh Long cũng lắc đầu :

- Dù với tư cách nào thì lời hứa nếu không thật sự đáng tin ắt đâu dễ thuyết phục mục Công Tôn Nguyệt. Tuy nhiên cô nương hãy nhớ lại từng câu chữ tại hạ đã hứa nhất định sẽ phát hiện...

Nhưng chỉ nói đến đây Trương Khánh Long bất đồ khựng lại không những không nói gì nữa trái lại còn giật mình và vội đặt một ngón tay lên miệng. Nam Cung Tôn Quỳnh chợt hiểu cũng vội bịt kín hô hấp và ngưng thần nghe ngóng vừa tìm cách ra hiệu cho Trương Khánh Long chỉ về phía Tô phu nhân. Trương Khánh Long lẳng lặng gật đầu và lập tức đặt một ngón tay lên ngực Tô phu nhân. Nam Cung Tôn Quỳnh nhìn theo và thực sự ngạc nhiên khi phát hiện Trương Khánh Long không rõ đang thi triển thủ pháp gì đã khiến cho toàn bộ hô hấp của Tô phu nhân hầu như ngừng trệ. Nàng không nén được vội dùng ngón tay vạch lên đất :

- Há lẽ Tô phu nhân đã chết.

Trương Khánh Long lắc đầu và đáp lại cũng bằng cách vạch chữ dưới đất :

- Đừng gây kinh động, địch nhân rất lợi hại. Có thể là mục Công Tôn Nguyệt, nhận lời kết giao không?

- Quan trọng chăng?

- Vì tại hạ buộc phải xuất đầu lộ diện để dẫn dụ địch nhân đuổi theo. Trong khi đó trừ cô nương tại hạ chẳng còn ai để tin tưởng phó giao Tô phu nhân.

- Vì lời hứa giúp ta khám phá Mê Tông động việc chăm sóc Tô phu nhân dĩ nhiên ta thuận tình tiếp nhận và chăm sóc hộ người.

- Không.
 - Phải kết giao mới được ư?
 - Không sai.
 - Vậy Tô phu nhân là...
 - Mười phần đến chín là gia mẫu.
 - Được rồi nhưng ta chỉ hứa giúp người giữ cho Tô phu nhân được vẹn toàn, việc kết giao thì chẳng cần.
 - Nhất ngôn cửu đỉnh.
 - Nhất ngôn vi định.
 - Được tại hạ tin cô nương, nhưng nếu có bề gì cô nương nên hiểu hậu quả sẽ khó lường.
 - Người dọa ta?
 - Chẳng riêng gì cô nương đâu. Xin đừng xem thường lời của tại hạ, nhưng nhớ không sớm thì muộn tại hạ sẽ quay lại. Bây giờ phiền cô nương tạm nhắm mắt một lúc vì tại hạ đã đến lúc cần thay đổi dung diện lần y phục sẽ bất tiện nếu cô nương vẫn nhìn.
- Hoang mang vô tả, Nam Cung Tôn Quỳnh cuối cùng cũng đành quay đầu và nhắm mắt lại bởi thấy Trương Khánh Long không những đang thực sự dị dung làm thay đổi diện mạo mà có vẻ đang sắp sửa tự trút bỏ y phục đang mặc trên mình để thay bằng y phục khác bất luận có hay không có nàng. Được một lúc, nghĩ đã lâu, nàng toan mở mắt thì chợt nghe ở xa xa vang lên tiếng ai đó quát tháo thật lớn :
- Kẻ nào đừng mong tẩu, mau đứng lại?
- Ngờ ngợ nàng mở mắt thì thấy Trương Khánh Long đã mất dạng chỉ còn lại một mình nàng và Tô phu nhân thủy chung vẫn im lìm bất động. Nàng khẽ thở ra :
- Công phu của gã thật vô lượng, nhưng tại sao bản lĩnh gã đột ngột cao minh hơn trước bội phần? Và nếu thật sự gã chịu giúp ta như đã hứa thì... ôi, ta thật dại đã không nhận lời kết giao cùng gã. A...

18. Phi Kiếm Bang Cũng Lắm Nội Tình-do Bất Cẩn Cam Đành Khuất Tắt

Với trang phục gọn gàng và bó sát người, kẻ bí ẩn đang bị truy đuổi bỗng tự dưng dừng phắt lại và hậm hực lên tiếng :

- Ngõ là ai? Nhưng liệu có thể giải thích chẳng vì sao chữ bằng hữu Kim Dao hội đột ngột đuổi bám như thể bốn nhân đã đắc tội gì đó với quý hội?

Lập tức cùng xuất hiện và vây quanh kẻ bí ẩn là nhiều cao thủ vẫn chưa rõ có thật là người của Kim Dao hội hay không? Tuy nhiên nhờ nhìn rõ dung diện của kẻ bí ẩn một trong các cao thủ vây quanh bật kêu :

- Không phải gã?

Những cao thủ còn lại đều tỏ vẻ ngạc nhiên, nhưng vẫn có một cao thủ khác hô hoán :

- Đề phòng đây chính là gã nhưng đã dị dung.

Kẻ bí ẩn cười lạt :

- Chữ bằng hữu là ai? Nhưng cho dù có nhầm lẫn thì đây cũng là thái độ khó thể dung thứ, nhất là trong chữ vị này còn một vài nhân vật dường như vì xem thường bốn nhân nên vẫn ẩn thân chẳng chịu lộ diện. Nói đi chữ bằng hữu định ý số đông chẳng? Nhưng đông mà vô dụng thì liệu ích gì, nếu chẳng tin vào những lời này và nếu vẫn còn đó những nhân vật hầu như tiếp tục xem thường bốn nhân thì chữ vị chần chừ gì nữa, cứ động thủ thử xem nào?

Bất chấp những câu nói mỉa mai của kẻ bí ẩn, xung quanh cũng chẳng có bất luận ai xuất hiện. Dù vậy với số cao thủ vì không chịu nổi lời miệt thị lập tức lao vọt đến và xuất thủ đánh vào kẻ bí ẩn :

- Bất luận người có phải là gã họ Trương không, ta vẫn phải cho người biết bốn hội lợi hại như thế nào, mau đỡ.

Một ngón kinh quật mạnh vào kẻ bí ẩn...

Ào...

Kẻ bí ẩn cười khinh khỉnh :

- Là hội Kim Dao sao không dùng sở trường lại chọn sở đoản không phải đao? Phải chăng vì quá xem thường bốn nhân? Vậy thì đừng trách một khi bản thân đã tự chuốc họa. Khai.

Kẻ bí ẩn ung dung vẩy xạ tả thủ, dù vậy vẫn tạo một lực đạo đầy uy mãnh, xô ào ào vào ngón kinh của đối phương.

Vù...

Ầm.

Cao thủ nọ lập tức bị chấn dội.

- Hự.

Những cao thủ ở ngoài đều tái mặt và sau khi đưa mắt nhìn nhau, tất cả đều đồng thanh quát tháo để rồi cùng nhất loạt bật đao nhảy vào kẻ bí ẩn :

- Các hạ là ai? Sao tùy tiện đả thương người của bốn hội?

- Hắn đã muốn chết thì cần gì phí lời, giết?

- Đắc tội với bốn hội Kim Dao là phải chết.

- Băm vằm hắn ra thành trăm mảnh.

Ào...

Vù... vù...

Tức thì vây quanh kẻ bí ẩn đâu đâu cũng đều hiển hiện đao quang tạo ngay một cục diện thập phần hung hiểm và cứ nghĩ chỉ cần một sát na là đủ làm cho kẻ bí ẩn phải bị đao thương dẫn đến cái chết chẳng mong gì toàn thây. Ngờ đâu kẻ bí ẩn vẫn điềm nhiên xuất thủ, với bộ tấn vút rùn xuống thật thấp, đồng thời chuyển hẳn vào mỗi một chân trụ, dù vậy vẫn kiên vững tựa Thái Sơn và giúp kẻ bí ẩn chỉ chớp mắt là đã tự xoay thân quanh một chân trụ tạo nên một vòng tròn duy nhất. Không những vậy kẻ bí ẩn vừa xoay tròn vừa thần tốc quật hết loạt kinh này lại đến loạt kinh khác tất cả đều nhanh, mạnh và thật chuẩn xác.

- Chư vị chưa là đối thủ của bốn nhân, hãy tự lượng sức và mau rút đi. Đỡ đỡ.

Loạt kinh xuất hiện đều và nhanh như thoi đưa.

Ào...

Ầm...

Với mỗi loạt kinh đều có một đối tượng chuẩn xác là từng vầng đao quang nhận đúng một kinh.

Ầm.

Ầm.

Và chỉ sát na sau đó, không chỉ những đợt đao quang tắt ngấm vì mỗi thanh đao bị chấn rơi mà từng cao thủ Kim Dao hội còn bị dư kinh chấn động đành chịu bức thoái lùi về phía sau khá xa.

- Hự.

Coong.

- A...

Coong.

Cùng lúc này giữa đường chợt xuất hiện một phụ nhân, là nữ nhân nhưng có thủ đao. Phụ nhân lạnh giọng phát thoại :

- Hảo công phu, nhưng với mục lực chưa bao giờ nhìn lầm của bốn Hội chủ thì tức hạ tuy vận dụng sở học của Thiếu Lâm phái vậy mà lại thay bốn Hội chủ chưa bao giờ nhìn thấy tức hạ. Nói mau, tức hạ là ai? Hà danh hà tánh và có nguyên lai xuất xứ từ phương trời nào?

Sự xuất hiện của phụ nhân nọ làm các cao thủ Kim Dao hội len lén bước lùi thêm :

- Hội chủ...

- Thân thủ đối phương quả lợi hại, nào phải...

- Mong Hội chủ dung tha và thay bọn thuộc hạ rửa sạch mối hận này.

Kẻ bí ẩn bật phá lên cười :

- Công Tôn hội chủ quả có uy thế bất phàm, khiến bao thuộc hạ dù trót mang thân phận nam nhi vẫn phải lấm lét cúi phục vì khiếp sợ. Chỉ tiếc với uy thế đó chưa đủ dọa bốn nhân, dù một mảy may cũng không ha ha...

Mụ phụ nhân Hội chủ Kim Dao hội lập tức nhếch môi cười lạt :

- Tức hạ chớ vội đắc ý, vì vẫn bao nhiêu thuộc hạ đây bốn Hội chủ vẫn có cách giúp họ tự khôi phục bao uy thế vừa bị tức hạ xúc phạm.

Đoạn mụ tự lấy ra một lọ nhỏ và khinh khỉnh ném đến tận tay một trong các cao thủ vừa bị kẻ bí ẩn gây thảm bại chỉ sau duy nhất một loạt chiêu :

- Hãy nhận lấy và nhớ, nếu lần này vẫn để ta mất mặt thì đừng bao giờ gọi ta là Hội chủ.

Kẻ bí ẩn khinh :

- Hội chủ ban thần đan trị thương cho bọn họ ư? Tuy nhiên bốn nhân đâu đã gây thương tích dù chỉ một trong số họ cũng không.

Nhưng với lọ nhỏ vừa nhận được những cao thủ nọ vội hí hửng chuyền tay nhau, sau khi nhận và tự phục mỗi người một hoàn đan được, cơ hồ ai trong họ cũng hăm hở hẳn lên, đến nỗi đều nhất loạt lên tiếng cảm kích sự độ lượng của Hội chủ :

- Đa tạ Hội chủ đã ra ân ban Bảo Đan, bọn thuộc hạ dù chết cũng nguyện mãi tận trung báo đền đại ân của Hội chủ.

Kẻ bí ẩn vùng chấn động :

- Bảo Đan? Là vật gì?

Mụ Hội chủ từ từ lùi lại :

- Rồi tức hạ sẽ minh bạch. Nào, bọn người còn chờ gì nữa chưa nhặt lại đao, sau đó hãy cùng nhau xin đối phương chỉ giáo lại vài chiêu tuyệt học?

Cả tám cao thủ cùng xông đến và trong khi chỉ có một cao thủ do vẫn còn đao trong tay nên lập tức bật xông vào kẻ bí ẩn thì bảy cao thủ còn lại đã đồng loạt nhào đến, tự hăm hở nhặt lại đao.

Cao thủ duy nhất vung đao xông đến vì là nhân vật đầu tiên lúc này bị kẻ bí ẩn dùng chiêu bức thoái nên bây giờ có dịp phát tiết quyết phục thù và báo phục mối hận đã bị nhục bại :

- Với mỗi một hoàn Bảo Đan, nội lực công phu của ta sẽ tức khắc tăng lên vài mươi năm công lực. Người nên mau mau thúc thủ và thuận phục Hội chủ hơn là du vào cảnh tử vô địa táng, cũng là một cái chết chẳng toàn thây. Mau đỡ.

Vụt, ào...

Đao quang bật loé với lần này mang theo khí thế thật hung hãn khác thường khiến kẻ bí ẩn chừng như đã hiểu cũng nộ khí xung thiên và lập tức bật quát vang :

- Dùng Bảo Đan bổ trợ tuy lợi một nhưng mai hậu ắt bị bất lợi thập bội phần. Công Tôn hội chủ quả có cách sai khiến và khuất phục thuộc hạ nhưng đây là cách thật khó chấp nhận. Huống hồ họ vị tất chỉ chớp mắt trở thành đối thủ của bốn nhân. Và đây là minh chứng. Đỡ.

Bùng...

Mụ Hội chủ tái mặt :

- Quả là tuyệt kỹ Kim Cang Phục Ma của Thiếu Lâm phái, sao bọn người chưa xông cả lên?

Tiếng chạm kinh vừa rồi tuy lại một lần nữa bức thối cao thủ Kim Đào hội nhưng lạ thay cao thủ ấy ngay lập tức cùng đồng bọn tiếp tục xông đến, như thể một kích này của kẻ bí ẩn chẳng làm cao thủ nọ suy suyển. Và thế là chỉ một sát na tiếp theo, kẻ bí ẩn lại bị các loạt đao quang hiển hiện vây quanh :

- Người phải chết.

Ào... ào...

- Hội chủ đã có lệnh, người nhất định phải nạp mạng.

Vụt... ào...

Ngờ đâu, vượt lên trên tất cả là một loạt gầm quát tợ hồ long trời lở đất do chính kẻ bí ẩn lần đầu phát ra :

- Kẻ nào không muốn mất mạng thì mau mau tự thối lui, nếu bất tuân thì chớ trách bốn nhân độc ác. Khai chiêu.

Ào... ào...

Lần này mụ Hội chủ không dừng được nữa vội quát lạnh lạnh đồng thời cũng khẩn trương bắt xuất cùng một lúc tám tia đao quang mỏng mảnh, được bay ra từ cả hai tay :

- Không ai được lùi, vì đã có bốn Hội chủ tiếp tay. Hãy xông cả lên, đánh.

Viu...

Viu...

Nhưng lúc đó từ song thủ của kẻ bí ẩn đã liên tiếp phát xạ hàng loạt tia chỉ kinh, không những đối phó và và đủ tám cao thủ đều bất động vì bị điểm huyết mà các tia chỉ kinh còn phân khai thần tốc lao xạ đến chặn đứng và đối đầu với tám tia đao quang vừa do mụ Hội chủ phát xạ.

Bung bung bung...

Coong coong coong...

Đồng thời với hành động này kẻ bí ẩn còn đột ngột tự lao thoát khỏi vòng vây uy nghi và hung hãn xuất hiện trước mặt mụ Hội chủ :

- Dẫu vô oán vô cừu, Công Tôn hội chủ lại quyết đặt bốn nhân vào tử địa, vậy có dám cùng bốn nhân một đối một ան chúng võ học?

Mụ lùi lại :

- Túc hạ là ai? Vì sao am hiểu võ học Thiếu Lâm với bản lĩnh có vẻ cao minh hơn hẳn Tam thần tăng đã một lần cùng bốn Hội chủ giao chiêu?

Kẻ bí ẩn không màng đáp chỉ hất hàm bảo :

- Bất tất phí lời, bốn nhân chỉ muốn biết Công Tôn hội chủ có dám nhận lời giao đấu chăng?

Mụ Công Tôn vẫn lùi và dường như đang có chủ ý kéo dài thời gian :

- Nhưng sao tức hạ không dám xưng danh? Có phải chăng vì ngại mọi người phát hiện tức hạ nếu không phải là phản đồ Thiếu Lâm thì cũng là hậu nhân của một nhân vật nào đó tương tự?

Kẻ bí ẩn đã phát hiện thủ đoạn này của mục, liền cười lạt :

- Công Tôn hội chủ chẳng dám nhận lời phải chăng vì biết tự lượng sức hay do thân phận cao hơn nên quyết nhượng bốn nhân xuất thủ trước?

Mục Công Tôn lập tức bật phát đao nhưng thay vì phát chiêu ngay thì mục chỉ thủ thức và đợi chờ :

- Tức hạ nói cũng đúng, bốn Hội chủ quả thật khó thể ra tay nếu chỉ đối phó hạng đầu trộm đuôi cướp đến cả tính danh lai lịch cũng chẳng dám nói ra. Nhưng nếu tức hạ vẫn khẳng khẳng ha ha... có lẽ bốn Hội chủ đành cho toại nguyện ha ha...

Ngờ đâu đang lúc chờ mục Công Tôn khởi phát đao chiêu kẻ bí ẩn chợt nghe phía sau bỗng lần lượt vang phát lên nhiều lượt âm thanh kỳ lạ.

Thịch thịch thịch...

Có phần hoang mang kẻ bí ẩn khẽ xoay mặt và vội liếc nhìn về phía sau.

Đúng lúc đó ánh đao quang của mục Công Tôn lại bất ngờ bật loé :

- Hãy đón đao.

Ào...

Kẻ bí ẩn vội chú tâm trở lại cục diện và bất ngờ bật gầm vang :

- Bảo Đan cũng chưa độc được? Công Tôn hội chủ vì lợi trước mắt đã nhẫn tâm xem thường và đành đoạn để ngàn ấy thuộc hạ thăm tử sao? Thật là độc ác, khiến bốn nhân khó thể dung tha. Hãy xem chiêu.

Vù... vù...

Bất chợt mục Công Tôn bật cười đắc ý :

- Tức hạ dù thân thủ cao minh thì cuối cùng vẫn phải uống tử với thủ đoạn này của bốn Hội chủ, hãy mau dừng lại nào, ha ha...

Và từ tả thủ của mục Công Tôn bỗng tia ra một luồng chỉ kinh thật khó thể ngờ mà có.

Viu...

Cũng vì thế lúc kẻ bí ẩn phát hiện thì một là vẫn đang lo phát chiêu đối phó chiêu đao có trước và hai là phương hướng nhắm đến của tia chỉ kinh lại xạ đúng vào phần trung bàn, là phương vị kẻ bí ẩn chẳng cần phòng bị do tin chắc đao chiêu kia dù lợi hại vẫn vô khả chạm đến. Do vậy sự phát xạ của tia chỉ kinh làm kẻ bí ẩn hoàn toàn bị bất ngờ không những không thể đối phó mà dù muốn lùi cũng chẳng kịp.

Cuối cùng đúng vào lúc tối hậu buộc phải chọn giữa hai con đường sống - chết, kẻ bí ẩn chợt dốc toàn lực gầm vang :

- Thật không ngờ Công Tôn hội chủ cũng tinh thông Đoạn Mạch chỉ xuất xứ từ Đoạn Mạch Yên Chi. A...

Cũng lúc đó toàn thân kẻ bí ẩn chợt từ rùn thấp xuống sau đó lại nhanh nhẹn bật vọt lên cao như tư thức Nhất Hạc Xung Thiên lao vút theo chiều thẳng đứng.

Vút...

Tuy nhiên mục Công Tôn vẫn tiếp tục đắc ý :

- Tức hạ tuy thoát Đoạn Mạch chỉ hướng vào đan điền thì dù để trung huyết phúc khẩu hứng chịu vẫn chớ mong thoát khỏi cảnh thất tán vô công, rơi xuống này, rơi này ha ha...

Thế là kẻ bí ẩn dù cố cầm cự vẫn cam chịu để toàn thân rơi xuống bất quá chỉ có thể rơi nhẹ nhàng và chưa đến đôi ngả lần lúc hai chân chạm đất.

Nhìn diễn biến này, mục Công Tôn hả hê từ từ bước tới :

- Đã đến lúc túc hạ ứng thuận tự cùng xưng danh tính chưa? Ha ha...

Kẻ bí ẩn gượng cười và đành nhìn mục Công Tôn từ từ đến gần bằng từng bước chân tử thần :

- Công Tôn hội chủ có quan hệ như thế nào với yêu phụ Đoạn Mạch Yên Chi?

Mục Công Tôn cười lạnh :

- Muốn kéo dài thời gian mong sớm tự khôi phục chân nguyên ư? Nhưng nếu nghĩ như vậy thì túc hạ quá lắm, cũng là quá xem thường công phụ Đoạn Mạch chỉ. Nào hãy nói mau, kỳ thực đã từ nhân vật nào từng liên quan Thiếu Lâm phái giúp túc hạ tình thông khá nhiều tuyệt kỹ Thiếu Lâm phái? Và nhớ là đừng thử thách lòng nhẫn nại của bốn Hội chủ, bởi vì...

Ngờ đâu từ động thái như người đã thất thủ, kẻ bí ẩn bất thần bật găm và xuất kích một chiêu công :

- Tiếc thay Đoạn Mạch chỉ hoàn toàn vô dụng đối với bốn nhân. Và đã đến lúc bốn nhân cho Hội chủ biết thế nào là lợi hại. Trúng.

Vù...

Mục Công Tôn giật mình vội nhảy lui đồng thời cũng khấn trương khua đao loạn xạ, tả thủ cũng được mục Công Tôn vấy xạ liên hồi. Nhờ đó vẫn tạo được một màn che chắn không những bằng đao quang mà còn lơ mờ ẩn hiện một màn vân vụ trắng xóa nữa.

Ào... ào...

Tuy nhiên với một kích quá bất ngờ của kẻ bí ẩn mục Công Tôn dù không muốn vẫn cam chịu một ít chấn kinh.

Ầm...

Mục chao đảo, dù thế vẫn không quên hiểm cảnh, cứ tiếp tục vừa khua đao vừa dùng tay tả vấy xạ thêm nhiều đợt bạch vụ mờ mờ nữa.

Được một lúc do tự cảm thấy khác lạ, mục dừng lại và ngơ ngẩn tìm quanh :

- Uy? Hắn đã bại tẩu chăng? Vậy là Đoạn Mạch chỉ của ta không phải hoàn toàn vô dụng? Tức thật ngoài gã họ Trương thêm hắn nữa kể như ta đã hai lần liên tiếp bị trúng nguy kế. Hừ hừ...

Cùng với hai loạt rên hừ hừ, mục Công Tôn chợt ôm ngực nhăn nhó vội bỏ đi mà chẳng đoái hoài gì đến tám thi thể từng là thuộc hạ của mục.

... Trong khi đó vẫn với bản lĩnh không có gì thay đổi kẻ bí ẩn lại đang thi triển khinh công thường thừa vùn vụt lao đi vô tình biến thành một làn khói mờ ngày càng hòa nhập vào lớp sương chiều màu lam đang dần buông tỏa khắp nơi.

Vút...

Bất chợt kẻ bí ẩn tự dừng lại, và chợt đột ngột thay đổi phương hướng kẻ bí ẩn lại tiếp tục lao đi nhưng lần này lại chủ tâm không gây ra bất kỳ tiếng động nào.

Được một lúc, kẻ bí ẩn vừa dần chậm lại vừa bộc lộ ngày càng nhiều hơn trên gương mặt từng lớp sát khí ngùn ngụt.

Cũng lúc đó từ khoảng cách không xa lắm chợt vang lên thanh âm của Nam Cung Tôn Quỳnh, nàng bảo :

- Bốn Bang chủ vẫn vô sự đồng thời cũng đã thu thập được một ít thông tin về gã họ Trương, nhưng bây giờ thật may có thêm nhị vị Phi Sứ đột ngột đến cùng tiếp trợ. Vậy bốn Bang chủ tạm phân phó thế này, phiên nhị vị Phi Sứ phân khai, một bám sát hành tung mục Công Tôn Nguyệt, vì đã rõ mục cũng có ý tiến nhập Mê Tông động tương tự bốn bang. Một còn lại thì dò la động tĩnh của các bang các phái khác, hầu minh bạch hoặc phái nào hoặc nhân vật nào đã dám cướp mất Tô phu nhân vốn dĩ do bốn bang giám sát. Được chứ?

Đáp lại lời nàng một giọng trầm trầm vụt cất lên :

- Ý muốn nói Bang chủ quả quyết Tô phu nhân không hề do Kim Dao hội ra tay đắc thủ?
- Có do bọn chúng ra tay hay không bọn Bang chủ chẳng hề quan tâm vì đã biết hiện ngay lúc này trong bọn chúng đang xảy ra náo loạn, khiến chúng đều chạy nháo nhào tìm quanh. Hay Tả Phi Sứ có cách giải thích khác cho rằng bọn chúng không phải cũng khẩn trương truy tìm tung tích Tô phu nhân tương tự bọn bang?

Giọng trầm trầm lại vang lên :

- Bọn Phi Sứ tuyệt không dám nghi ngờ, duy có điều theo thông tin khác do bọn Phi Sứ thu thập thì đích thực gã họ Trương đã tự tìm đến hội diện cùng mục Công Tôn. Không những thế hiện nay Tô phu nhân đang do gã họ Trương nắm giữ, vậy có cần cải chính lại những phân phó vừa rồi của Bang chủ?
- Vì sao Tả Phi Sứ quả quyết gã họ Trương đã có Tô phu nhân?

Một giọng khác chợt vang lên, là giọng nữ nhân cho dù có phần khào khào kỳ lạ :

- Nhị muội nên tin hơn là phí thời gian cật vấn ngược lại. Bởi đó, hành động tốt nhất của chúng ta lúc này là nên dốc toàn lực sức tìm mục họ Tô lẫn gã Trương Khánh Long nhất định có quan hệ mẫu tử cốt nhục. Và nếu cần nữa, để tránh sẽ có ai đó vượt qua tiến nhập Mê Tông động trước chúng ta, thà diệt trừ gã họ Trương để chẳng phải lo đêm dài lắm mộng.
- Thiết nghĩ đây là lúc nghị sự, vậy có cần nhắc lại Hữu Phi Sứ về cách xưng hô? Riêng về Mê Tông động thì trước đã có chủ ý thế nào xin cứ y như đã định và hành động. Trừ phi Hữu Phi Sứ có cách giải thích nào khác thuyết phục hơn, cho bọn bang đã đến lúc tuy không cần sở học Mê Tông nhưng vẫn đủ lực đối phó và khiến uy danh của bọn bang vũ trù thiên hạ. Chỉ như thế mới cần thay đổi bao ý định đã có, thế nào?

Giọng trầm trầm lại lên tiếng :

- Bang chủ quả nhiên luôn hành xử công tư phân minh, thế nên Hữu Phi Sứ cần phải nhớ để có cách xưng hô đúng mực. Và nói như vậy phải chăng Bang chủ đã tán đồng, điều cần bây giờ là truy tìm tung tích gã họ Trương?

Nam Củng Tôn Quỳnh đành nhân nhượng :

- Nhưng cũng không thể bỏ qua hoặc lơ là dò la mọi động tĩnh từ các bang các phái khác. Vậy phiền nhị vị Phi Sứ tiến hành cho.

Giọng khào khào vẫn dai dẳng hỏi tiếp :

- Phần Bang chủ thì sao? Vì thiết nghĩ với công phu Hư Nhược Thân Ảo, muốn dò la động tĩnh của các phái chỉ Bang chủ hành động là tiện nhất.
- Hữu Phi Sứ như đang muốn giám sát từng hành vi của bọn Bang chủ?
- Thuộc hạ không dám, duy chỉ có điều thuộc hạ không thể không nghi ngờ vì chẳng hiểu sao Bang chủ lần này cứ ở nguyên vị phát thoại, không liên tục thay phương đổi hướng như bao lần trước? Trừ phi một là Bang chủ đang lâm phải thế trạng bất ổn khiến khó thể vận dụng công phu Hư Nhược Thân Ảo linh hoạt như ý muốn, hoặc hai là ở trong chỗ Bang chủ đang ẩn thân còn có điều gì đó vì không tiện bộc lộ nên...

Giọng trầm trầm vụt cất lên :

- Hữu Phi Sứ không được hồ đồ, há lẽ chẳng biết với công phu Hư Nhược Thân Ảo thì trừ phi Bang chủ hữu ý, nếu không chẳng ai đủ bản lĩnh đoán biết đâu là phương vị thật của Bang chủ. Nhân đây, phải chăng chúng ta cần khẩn cầu Bang chủ hạ cố chỉ cho hai chúng ta là Tả Hữu Phi Sứ một là được diện kiến dung nhan, xem có thay đổi chẳng so với trước kia? Huống hồ qua thanh âm giọng nói hầu như chẳng thay đổi gì, ắt dung nhan của Bang chủ vẫn mặn mà hương sắc dù niên kỷ ắt cũng đã xấp xỉ tứ tuần. Là nhờ thuật trụ nhân và nội lực ngày càng thâm hậu chăng?

Hữu Phi Sứ tiếp lời :

- Nhị muội ta là đại tỷ cũng từ lâu ao ước được nhìn thấy lại nhị muội. Chứ chỉ nghe thanh âm giọng nói không thôi thì còn gì tình tỷ muội giữa hai chúng ta? Có thể đáp ứng được chăng, nhị muội Bang chủ?

Nam Cùng Tôn Quỳnh bật ngất :

- Nghiêm luật của bốn bang vốn định rõ, mong nhị vị Phi Sứ chớ tùy ý hoặc có những đề xuất vô khả đáp ứng. Nhị vị có thể đi được rồi, không tiễn.

Hữu Phi Sứ chợt bật cười :

- Sao nhị muội cứ luôn nghĩ cách lánh mặt bọn ta? Trừ phi ha ha... theo ta tự suy đoán, giữa nhị muội và nhân vật thực sự mang bối phận Bang chủ bốn bang từ lâu nay đã có sự thay đổi. Nếu chẳng phải thế ha ha... với niên kỷ hiện có không hề kém ta, lẽ nào giọng nói của nhị muội vẫn trong trẻo, thoát nghe cứ ngỡ chỉ mới đôi mươi. Nói cách khác ta không tin kể nãy giờ cùng ta đối thoại lại chính là thân muội của ta. Hãy nói mau người là ai? Có biết tội mạo nhận Bang chủ bốn bang sẽ bị xử thế nào chăng? Nếu không tự ta sẽ tiến vào trong đó và hậu quả thế nào ắt bản thân người thừa rõ. Ra đây nào ha ha...

Lập tức có tiếng Nam Cùng Tôn Quỳnh tuy cố ý gắt nhưng vẫn chẳng giấu được nỗi lo âu :

- Nhị vị Phi Sứ không được can rờ nhưng nếu muốn, được phiền nhị vị mau lui lại, bốn Bang chủ tự khắc tiến ra. Lui lại mau.

Đúng lúc này kẻ bí ẩn từ chỗ nấp chẳng rõ vì sao lại gây ra tiếng động.

Soạt.

Hai nhân vật Tả Hữu Phi Sứ Phi Kiếm bang vì nghe nên nhất loạt quát :

- Ai?

- Kẻ nào dám lên nghe ngóng nội tình bốn bang?

Kẻ bí ẩn xuất hiện, lại còn ung dung bật sáng ngọn hỏa tập để cầm sẵn trong tay, vừa đưa cao vừa khinh miệt hỏi :

- Là đang đề cập đến bang nào vậy? Bởi Cái bang thì không phải còn Phi Kiếm bang thì cả hai người bọn người hãy mau lột bỏ lớp khăn che mặt để xem có thật là Phi Kiếm bang hay chỉ là mạo nhận.

Dưới ánh hỏa quang dù nhỏ của ngọn hỏa tập nếu diện mạo của kẻ bí ẩn hoàn toàn xa lạ đối với hai nhân vật từng nhận là Tả Hữu Phi Sứ Phi Kiếm bang thì diện mạo của hai nhân vật này quả thật đã bị các lớp khăn trùm kín mắt che khuất. Tuy nhiên, với hai đôi mắt vẫn hiển lộ hai nhân vật Tả Hữu Phi Sứ Phi Kiếm bang đồng loạt quắc mắt nhìn và quát hỏi kẻ bí ẩn xa lạ :

- Bất luận tôn gia là nhân vật đến từ phương trời nào, có biết nếu dám đắc tội hoặc đối đầu với bốn bang sẽ chuốc hậu quả như thế nào chăng?

Kẻ bí ẩn chợt dập tắt hỏa tập khiến bong đêm đen tuy chưa dày lắm nhưng do vừa được ánh sáng của ngọn hỏa tập tạm xua đi, nay đột ngột đổ ập trở lại làm cảnh quang xung quanh cơ hồ bị ngập chìm vào màn đêm sâu thẳm. Chính lúc đó kẻ bí ẩn lại lên tiếng với thanh âm giọng nói không còn ở phương vị như lúc đầu :

- Trước mặt bốn nhân bình sinh chưa một ai dám thốt lời ngạo mạn, hai người bất quá chỉ là lũ chuột nhắt giấu đầu giấu đuôi, lại dám mạo phạm bốn nhân? Để xem hai người vốn dĩ là loại yêu quái nào tài cán bao nhiêu và từ sào huyệt nào chợt đến đây tác oai tác quái? Hừ.

Tả Hữu Phi Sứ Phi Kiếm bang cũng lập tức cùng một lúc dịch chuyển phương vị :

- Mau phân khai nhưng đừng vội vọng động vì xem ra đối phương là hạng chẳng vừa.

- Dù có như vậy cũng chớ vội cụp đuôi chạy dài, lão một bên, ta một bên mau hợp lực cho y nếm mùi lợi hại.

Vù...

Vù...

Ngờ đâu sau khi cả hai chuyển dịch thì ngoài sự tĩnh lặng của toàn bộ cảnh vật xung quanh họ chẳng phát hiện thêm bất kỳ động tĩnh nào khác lạ. Một trong hai nghi hoặc lên tiếng :

- Lão có trông thấy gì chẳng?
- Người kia hỏi ngược lại :
- Nương tử cũng chẳng có phát hiện gì sao? Nấu vậy ta đoán đã có kẻ chủ ý hí lộng, nhưng để làm gì?
- Nguy tai.
- Gì vậy?
- Cũng không nghe Bang chủ lên tiếng, lẽ nào...
- Đừng chần chờ nữa, nếu có hỏa tập nương tử mau bật lên. Chúng ta cùng tiến vào chỗ Bang chủ đã ẩn thân xem sao.

Chợt xa xa có âm thanh phiêu phiêu hốt hốt của Nam Cung Tôn Quỳnh cất lên nhẹ như đường tơ :

- Bỗng Bang chủ đang ở đây, thật may cho nhị vị Phi Sứ vì dù tình thông công phu Hư Nhược Thân Áo bỗng Bang chủ vẫn không sao đuổi kịp hoặc bám theo kẻ khả nghi vừa rồi. Và càng đáng tiếc hơn khi chưa thể biết đối phương là nhân vật hà phương hà xứ lại có công phu bản lĩnh quá lợi hại. Nhị vị Phi Sứ liệu có cao kiến gì khác chẳng?

Giọng khào khào của Hữu Phi Sứ vang lên :

- Nếu kể cả Bang chủ cũng không đuổi kịp, chứng tỏ đối phương là nhân vật không thể xem thường. Dù vậy sao y thoát đến lại thoát đi lúc đầu thì cuồng ngôn khẩu xuất nhưng liền sau đó chưa gì đã vội bỏn đảo? Y có mưu mô gì chẳng?

Nam Cung Tôn Quỳnh khẽ kêu với âm thanh lần này đã được chuyển qua phương vị khác :

- Nhờ rồi trong chỗ bỗng Bang chủ ẩn thân khi nãy dù chỉ tình cờ phát hiện nhưng cũng trong đó bỗng Bang chủ có tình cờ trông thấy một điều khả nghi. Nhị vị Phi Sứ có nghe bao giờ chưa danh xưng Đoạn Mạch Yên Chi?

Giọng trầm trầm của Tả Phi Sứ kêu lên kinh ngạc :

- Sao Bang chủ tự dưng đề cập tới danh xưng này? Vì đây là ám chỉ Huỳnh Tiểu Phụng Đoạn Mạch Yên Chi hơn hai mươi năm trước đang thịnh danh chợt đột ngột thất tung.

Nam Cung Tôn Quỳnh lại chuyển qua phương vị khác :

- Nhị vị Phi Sứ cứ vào đó khắc rõ vả lại hừ... kẻ khả nghi lúc nãy như đang quay lại. Hẹn gặp lại nhị vị Phi Sứ.

Hai nhân vật Tả Hữu Phi Sứ cùng kêu lên :

- Nhanh chóng chớ mạo hiểm.
- Đúng vậy, đừng làm kẻ dẫn dụ của đối phương.

Tuy nhiên kể từ đó thanh âm của Nam Cung Tôn Quỳnh không còn nữa. Trái lại chợt nhẹ nhàng xuất hiện cạnh nàng là kẻ bí ẩn cùng với chuỗi âm thanh nhỏ li ti như tiếng muỗi kêu lọt vào tai nàng :

- Tốt rồi, họ sẽ không bỏ lỡ cơ hội thể nào cũng chui vào đó dò xét hoàn toàn đủ thời gian cho chúng ta ly khai. Vậy đã đến lúc cô nương có thể đưa đường cho tại hạ đến chỗ cô nương tự chọn an trí cho Tô phu nhân chưa?

Nam Cung Tôn Quỳnh đáp lại thật khẽ :

- Nếu không kịp nảy ý nghĩ kẻ khả nghi là do Trương Khánh Long người tự dị dung mà thành ắt ta chẳng dám tuân theo kẻ giả quý giả thần không ngờ người có thể nghĩ ra để hí lộng họ. Vậy sao chẳng cho ta biết lúc cùng ta chui ra từ chỗ ẩn thân người còn kịp gỡ thủ đoạn gì để xui ta tự dưng đề cập với họ về Đoạn Mạch Yên Chi?

Với giọng nói đã trở lại bình thường, Trương Khánh Long khẽ rít :

- Cô nương không nghe tại hạ hỏi về sự hạ lạc của Tô phu nhân sao?

Nam Cùng Tôn Quỳnh khẽ cầu nhàu :

- Người tuy có công gỡ khó cho ta nhưng đừng vội vì thế mà tỏ thái độ gay gắt, yên tâm đi, mẫu thân người vẫn vô sự, bất quá ta chỉ vì hiếu kỳ muốn càng sớm minh bạch càng tốt. Nữ nhân nào mà không vậy lẽ ra người nên thấu hiểu và thông cảm mới đúng.

Trương Khánh Long đành đầu dụ :

- Được rồi cũng chẳng cần tỏ ra thần bí làm gì, tại hạ chỉ vội vàng vàng vạch bữa lên một chỗ kín đáo vài tự dạng vô thưởng vô phạt tuy có đề cập đến Đoạn Mạch Yên Chi nhưng chỉ sẽ khiến họ càng đoán càng võ óc, chẳng biết đầu mà lần. Và sở dĩ đề cập đến nhân vật này vì tại hạ tuần tự phát hiện đã có hai cao thủ thoát ngõ là vô can hệ nhưng cả hai đều tinh thông như nhau cùng một công phu Đoạn Mạch chỉ. Đây là Phương trượng Thiếu Lâm phái Liễu Phàm và mới đây là mục Công Tôn Nguyệt Hội chủ Kim Dao hội. Do muốn khám phá điều vừa kỳ quái vừa bí ẩn này, tại hạ không còn cách nào khác đành đánh động và tìm cách nhắc nhở mọi người về danh xưng Đoạn Mạch Yên Chi quả thật đã ngoài hai mươi năm hoàn toàn bị quên lãng. Đủ rồi chứ?

Nam Cùng Tôn Quỳnh vui vẻ gật đầu :

- Phải như vậy chứ, bây giờ thì đi được rồi. Và nếu muốn người cứ tha hồ đi trước chẳng cần ta dẫn đường đâu.

Trương Khánh Long ngạc nhiên :

- Có nghĩa là... a, tại hạ hiểu rồi. Cô nương đã tự đưa Tô phu nhân quay lại chỗ ẩn thân đầu tiên nơi tại hạ từng đưa cô nương đến? Thủ đoạn kể cũng khá, nếu vậy tại hạ cũng chẳng cần vội, hai chúng ta cùng đi thì hơn. Nào.

Họ cùng lao đi nhẹ nhàng trong màn đêm đen, và mãi sau đó Nam Cùng Tôn Quỳnh mới lên tiếng :

- Ta đoán biết chủ ý của người rồi, nhưng nếu vậy thì người thật quá đáng. Có phải người nghĩ ta muốn lừa người cho rằng ta không hề đưa Tô phu nhân mẫu thân người đến an trí ở đó? Cũng vì thế người khẳng định đi cùng ta, hầu có bề gì người không lo do đã có ta thế mạng, đúng không?

Trương Khánh Long vẫn di chuyển chỉ âm ừ đáp :

- Đó là do cô nương tự nói. Kỳ thực đối với tại hạ một khi đã tin ai thì không nên và cũng chẳng cần tỏ dạ nghi ngờ. Nhưng tốt nhất A di đà Phật, tại hạ vẫn mong đừng xảy ra bất kỳ chuyện gì cho Tô phu nhân.

Nam Cùng Tôn Quỳnh luôn tự tin đi theo ngay bên cạnh Trương Khánh Long :

- Chúng tỏ nghĩa phụ người nhất định chính là Liễu Vũ đại sư. Nếu không hà ha... người đâu quen miệng vừa thốt ra câu niệm Phật hoàn toàn chẳng hợp với người chút nào.

Trương Khánh Long vẫn âm ừ đáp :

- Đây cũng là điều quả thật tại hạ từng nghĩ đến, chỉ tiếc là cho đến nay vẫn chưa có bất kỳ bằng chứng nào thật sự thuyết phục. Nhưng nếu Trương nghĩa phụ chính là Liễu Vũ đại sư thì đã sao? Cô nương và nhất là toàn bộ Phi Kiếm bang có lý do gì để quan tâm đến chuyện đó chẳng?

Nam Cùng Tôn Quỳnh chột thờ dài :

- Thú thật đối với ta chẳng có gì đáng bận tâm ngoài những điều đang ẩn chứa ở Mê Tông động. Nhưng đối với khá nhiều nhân vật Phi Kiếm bang như Tả Hữu Phi Sứ chẳng hạn theo ta đoán, ắt họ có đủ các lý do cần thiết để thực sự quan tâm.

- Cô nương chỉ đoán thôi sao?

Nam Cùng Tôn Quỳnh chép miệng :

- Sau sự biến vừa rồi, nếu chẳng có người chỉ suýt nữa thân phận của ta đã bị bại lộ. Thế nên chờ sau khi người lo cho lệnh đường vẹn toàn, ta nghĩ cũng đã đến lúc ta tỏ bày toàn bộ nội tình bổn bang cùng người. Với hy vọng nếu được thêm người tiếp trợ bao tâm nguyện của ta không những hoàn thành mà sẽ còn thỏa nguyện trong thời gian sớm nhất. Được chứ?

Trương Khánh Long nhẹ đáp :

- Qua cảnh khó xử của cô nương lúc nãy tại hạ cũng có thể đoán biết phần nào nguyên nhân. Và vì đây cũng là tình cảnh tại hạ đã và đang mắc phải, được tại hạ sẽ giúp đỡ cô nương.

Bất chợt trong bóng đêm Nam Cung Tôn Quỳnh chợt tìm và khẽ nắm tay Trương Khánh Long :

- Xin có lời đa tạ. Và bây giờ ta nguyện ý cùng người kết giao quyết sinh tử có nhau, và ta sẵn sàng gọi người là ca ca hay Trương Khánh Long ca ca cũng được.

Trương Khánh Long vội rút tay về :

- Đã đến rồi, chuyện kết giao hãy để bàn sau. Cô nương vào trước đi.

Họ chậm dần và dừng lại trước một nơi có vẻ tối hơn, để rồi bất chợt Nam Cung Tôn Quỳnh tỏ ý nghi ngại :

- Sao lại tỏ thái độ này khác với lúc trước vẫn thiết tha việc kết giao? Trừ phi người... Trương ca ca đã phát hiện điều gì đó thật bất ổn, đúng chẳng?

Trương Khánh Long dù vẫn nhẹ giọng nhưng âm sắc chợt tỏ ra lạnh lùng :

- Cô nương có biết với thân thủ bản lĩnh lúc này thính lực của tại hạ có thể nghe từng tiếng động với phạm vi không dưới mười trượng xung quanh, tiếc thay, kể cả một nhịp hô hấp dù thật khẽ của Tô phu nhân tại hạ cũng không hề phát hiện. Nói mau kỳ thực cô nương đã an trí Tô phu nhân ở đâu? Nhưng nhớ đừng vội tấu, chỉ vô ích và tự chuốc khổ vào thân mà thôi.

Nhưng Nam Cung Tôn Quỳnh vẫn chớp động thân hình chỉ có điều nàng không bỏ chạy, trái lại là tự chui tọt vào vào chỗ cần và nện chui vào.

Rồi từ bên trong chỗ đó nàng kêu thảng thốt :

- Không lẽ nào? Trương ca ca người nên tin ta, Trương Khánh Long ca ca xin chớ khá nghi ngờ muội. Vì quả thực chính muội đã tự tay đặt Tô phu nhân nắm đây. Hiện vẫn còn khá nhiều dấu vết có thể minh chứng cho thành tâm thành ý của muội, xin hãy mau vào đây, mau giúp muội dò xét. Nhất định sẽ có manh mối, nhất định phải có hầu giúp chúng ta biết ai đã to gan gây ra chuyện này. Xin Hoàng thiên hậu thổ cùng chứng giám, Nam Cung Tôn Quỳnh tiểu nữ quyết không tự gây ra chuyện này. Trời ơi, muội không biết phải nói như thế nào để Trương Khánh Long ca ca tin đây. Làm thế nào đây?

Trương Khánh Long tiến vào và bình thần bật sáng ngọn hỏa tấp, sau đó tự thấp sáng tất cả các ngọn bạch lập có thể có và có thể tìm thấy. Cuối cùng sau khi đã tự lược mắt nhìn quanh Trương Khánh Long chỉ còn biết thở dài :

- Không một manh mối nào ngoại trừ một vài dấu vết chứng tỏ quả thật đã có lúc Tô phu nhân từng được đặt nằm ở đây. Cô nương hãy nói đi, nếu tại hạ tin lời cô nương thì phải chăng kể như chẳng còn bất kỳ manh mối hoặc dấu mối nào để tiến hành truy tìm trở lại tung tích người cần tìm? Và giả như tại hạ chẳng tin, than ôi, nhìn bộ dạng vừa sợ vừa sầu thảm của cô nương lúc này, lòng dạ tại hạ dù sắt đá cũng không nỡ đối xử nặng tay với cô nương. Nói đúng hơn chính bản thân tại hạ mới là người cần nên nêu câu hỏi, biết phải làm gì bây giờ? A...

Dưới ánh hỏa quang khá tỏ rạng, Nam Cung Tôn Quỳnh lập tức tự quay mặt lại diện đối diện với Trương Khánh Long :

- Đích thực muội đã an trí lệnh đường ở đây, và vì không muốn tạo nghi ngờ ở Trương ca ca muội đã quay lại chỗ cũ, vì thế mới bất ngờ bị hai kẻ phản bang là Tả Hữu Phi Sứ phát hiện. Dù vậy mọi lời phân giải của muội kể như vô ích, một khi chính muội do bất cẩn gây ra lầm lỗi nghiêm trọng này. Vậy muội xin phó thác toàn bộ sinh mạng này cho Trương ca ca nhưng chớ vội kết liễu. Trái lại, hãy tạm lưu mạng và xem

muội như nô tỳ, kể từ nay mọi việc do Trương ca ca phân phó sai khiến, muội nguyện ý tuân thủ và cố hoàn thành. Và giả như một lúc nào đó phát hiện Tô phu nhân không may chẳng còn nữa, mạng của muội xin tùy Trương ca ca định đoạt. Muội dầu chết vẫn không một lời than oán.

Cũng nhìn thẳng vào nàng, Trương Khánh Long hỏi :

- Lời này liệu có thật tâm chẳng? Và nếu vì quá phần uất tại hạ kết liễu ngay lúc này thì sao?

Nàng nhắm mắt lại và chột để lẫn ra từ hai khoé mắt một vài giọt lệ thấm :

- Nếu là vậy muội cũng xin cam chịu, chỉ xin Trương ca hãy hứa thay muội hoàn thành một vài tâm nguyện là điều lẽ ra muội phải tự thực hiện đúng như ý nguyện của gia mẫu ắt muội chẳng còn cơ hội nào gặp lại được nữa. Xin hãy hứa và đừng biến muội thành một bất hiếu tử, một tội nhân thiên cổ với toàn bộ an nguy cũng như sự tồn vong của Phi Kiếm bang.

Trương Khánh Long cau mặt :

- Lệnh đường đang ở đâu và hiện như thế nào?

Nàng mở mắt, là đôi mắt chứa toàn những ánh nhìn thẳng thốt :

- Trương ca ca toan làm gì gia mẫu?

Không nỡ tâm Trương Khánh Long vội lên tiếng trấn an :

- Đừng quá lo trái lại tại hạ nghĩ sẽ tốt nhất nếu ngay lúc này được cô nương chấp thuận cho đến bài phỏng và vấn an lệnh đường. Và cũng như tại hạ đang lo cho Tô phu nhân thế nào xin hứa sẽ không để cho cô nương phải lo lắng tương tự về sự an nguy của lệnh đường.

Nàng hoài nghi :

- Nhưng sao Trương ca ca lại cần gặp gia mẫu?

Trương Khánh Long thở dài :

- Tại hạ cũng chưa có bất kỳ chủ ý nào cụ thể, và nói đúng hơn, ý tại hạ chỉ muốn biết càng nhiều càng tốt về nội tình Phi Kiếm bang. Vì tại hạ đã ngờ ngợ mọi chủ định của Phi Kiếm bang gần đây dẫn đến nhiều bất lợi cho Tô phu nhân dường như cũng có sự liên quan với sự thất tung kỳ bí của Liễu Vũ đại sư Thiếu Lâm phái, cũng có thể chính là nghĩa phụ tại hạ. Rất có thể vậy, thật đấy.

Nam Cùng Tôn Quỳnh nhẹ thở ra và nói có phần miễn cưỡng :

- Nhưng như thế có thể chậm so với hạn kỳ Trương ca ca từng hứa sẽ cùng mục Công Tôn Nguyệt tiến nhập Mê Tông động.

Trương Khánh Long cười cười :

- Tại hạ quả có hứa sẽ không bội ngôn thực tín, nghĩa là thực gì cũng được miễn là đừng thực hai chữ bội tín. Đừng thực có nghĩa là chừa ra. Vậy thì dù tại hạ có bội tín mục Công Tôn Nguyệt cũng thể trách hoặc giả chỉ nên tự trách mục kém tâm cơ chẳng lường trước tại hạ đã dùng thủ đoạn.

Nàng tròn mắt :

- Vậy Trương ca ca bản chất không hề là hảo quân tử?

Trương Khánh Long nhún vai :

- Với mọi hảo tâm nhân trong số đó có thể kể đến Tôn Quỳnh muội thì Trương Khánh Long ta luôn là quân tử. Còn đối với hạng sinh dùng thủ đoạn ta sẽ là hạng bất minh có phi quân tử cũng chẳng sao. Nhưng để biết muội có thật xứng đáng được ta đối xử tốt hay không hãy chấp nhận đưa ta đến bài phỏng cùng vấn an lệnh đường.

Nàng đáp ứng :

- Một khi đã cùng dùng dịch huyết kết giao, được muội ưng thuận. Và hy vọng vì là hảo ca ca hảo quân tử Trương ca ca đừng làm muội thất vọng. Đi nào.

Nhưng Trương Khánh Long ngăn lại :

- Đừng vội, vì ít nhất cũng hơn hai canh nữa trời mới sáng, tạm đủ thời gian cho hai chúng ta có thể nghỉ ngơi cũng là chuẩn bị những gì cần chuẩn bị. Nào ngồi xuống đi. Và đừng quên kể từ lúc này muội muội phải nghe theo mọi sắp đặt hoặc sai xử của ta. Đúng chẳng?

19. Kế Cao Minh Không Qua Thủ Đoạn-nội Tình Biến Động Phi Kiểm Bang

Trên quan đạo đang diễn ra một cảnh trái tai gai mắt, rất dễ khiến bất luận ai thoát nhìn thấy và có chủ tâm thì không thể không bất bình. Và điều ấy đã sớm xảy ra với một tiếng niệm Phật hiệu thật gay gắt hợp với sự xuất hiện bất ngờ của hai tăng nhân cùng mang bộ mặt đỏ gay thể hiện tâm trạng bất bình vì không thể giấu nên quyết để lộ ra mặt :

- A di đà Phật, cho dù đường đột bản tăng cũng mong nhị vị một là ngoan ngoãn dừng bước và hai là...

Tăng nhân thứ hai tuy cũng cùng xuất hiện nhưng vì thiếu kiềm chế hơn tăng nhân thứ nhất nên ngay lập tức lên tiếng nói át lời của tăng nhân thứ nhất :

- Và hai là bọn người một lũ chẳng ra gì, hãy mau mau xưng danh và nói rõ là hạng yêu quái từ đâu tới lại dám dùng bộ dạng đệ tử phát môn cứ nhằng nhằng đi song vai cùng một ả tợ hồ kỹ nữ, giữa thanh thiên bạch nhật vừa đi vừa nói nói cười cười, nhìn bọn người mất đũa mảy liếc thật ứa gan, ngờ thể gian chẳng còn ai hử?

Đang song hành bước đi nhưng lại bị hai tăng nhân xuất hiện chặn lối là một nam một nữ. Và sở dĩ cả hai gây ra cảnh bất bình vì một trong họ tuy là nữ nhân bình thường như bao nữ nhân khác nhưng nam nhân cùng đi lại là một tăng nhân, cũng khoác tăng bào và cũng cái đầu trọc bóng không một cọng tóc. Dù vậy tuy bị chặn lối nhưng gã quái tăng chẳng biểu lộ bất kỳ cảm xúc gì, ngoại trừ một câu hỏi có phần ngạc nhiên dành cho nữ nhân đồng hành :

- Sao Tôn Quỳnh tiểu thư bảo ai ở Trung Nguyên cũng hiền hòa hiếu khách, rất dễ mến? Vả lại cùng là người xuất gia tiểu thư có thấy không hình như chẳng giống so với Bắc Cương của tiểu tăng, ở trung thổ nơi tiểu tăng lần đầu đến chưa gì đã gặp hạng khẩu Phật tâm xà. Hay là tiểu tăng đã nhận định điều này quá vội?

Nữ nhân nọ chính là Nam Cung Tôn Quỳnh lập tức cau mặt và lên tiếng phiên trách hai tăng nhân đối diện :

- Cùng đồng hành với tiểu nữ là tiểu hòa thượng xuất thân ở Bắc Cương, vì mến mộ Phật pháp Trung Nguyên nên không ngại đường xa vạn dặm quyết đến thỉnh thiện và tận mục sở thị bao cảnh quang tươi đẹp của Trung Nguyên chúng ta. Nhị vị đại sư sao chưa gì đã gây ác cảm? Hoặc giả nhị vị đích thực là hạng khẩu Phật tâm xà, quá nặng hồng trần khiến Phật bất tại tâm?

Tăng nhân thứ nhất thoáng biến sắc, vội mắng tăng nhân thứ hai :

- Viên Tâm sư đệ thật hồ đồ lẽ ra nên đoán biết vị tiểu Phật huynh đây sở dĩ không ngại mọi đàm tiểu thị phi ắt là vì không cùng chung xuất xứ ở Trung Nguyên như chúng ta. Dù vậy...

Chuyển mục quang qua nhìn gã quái tăng Bắc Cương, tăng nhân thứ nhất chợt hỏi :

- Cũng xin mạo muội thỉnh giáo tiểu Phật huynh, A di đà Phật, phải chăng dù xuất xứ khác nhau nhưng lời Phật tổ rằng dạy về thất tình lục dục và ngũ giới ắt hẳn vẫn chỉ là một? Vậy tại sao tiểu Phật huynh ngang nhiên sánh vai và kề cận nữ sắc?

Gã quái tăng ôn tồn đáp :

- Lời Phật tổ rằng dạy tiểu tăng luôn ghi nhớ. Và trên tất cả phải ở tấm lòng. Vạn vật đều hư không, danh cũng không và sắc cũng không. Huống hồ tiểu tăng từng nghe một câu tiểu ẩn nấu lăm, đại ẩn nấu thị tuy tiểu tăng chẳng dám tự nhận bản thân đã đạt mức giác ngộ đến cõi hư không nhưng Tôn Quỳnh tiểu thư đây dù đồng hành thì đối với tiểu tăng vẫn là bằng hữu không hơn không kém. Vậy thì hữu sắc cũng như vô sắc, tâm đã bình thì giác quan không thể loạn.

Tăng nhân thứ hai Viên Tâm lại nạt ngang :

- Nhảm nhí toàn là những lời nhảm nhí hoang đường. Nói như vậy há lẽ bất luận đệ tử Phật môn nào cũng có quyền ung dung đi lại và tiếp cận nữ nhân ư?

Gã quái tăng Bắc Cương vẫn nhất mực khoan nhu :

- Thế nào là tiếp cận hoặc không tiếp cận nữ nhân? Vậy cách đại sư đang đứng gần Tôn Quỳnh tiểu thư là có tiếp cận chẳng? Nhưng xin đừng vội thịnh nộ kéo phạm vào ngũ giới. Vì ý tiểu tăng muốn nói tuy đại sư tiếp cận nhưng không hề tiếp cận, đạo lý này xem ra đại sư chưa thể hiểu thấu đáo bằng tiểu tăng. Cũng chứng tỏ về Phật pháp lẫn các phương diện khác ắt đại sư do lòng luôn nặng hồng trần nên chưa có cơ hội thiền nghiên ngâm cho thật thấu đáo. Và nếu mọi nhân vật xuất gia ở Trung Nguyên đều tương tự thì chuyến du nhập này e chỉ khiến tiểu tăng thất vọng.

Tăng nhân thứ hai hoài nghi :

- Ở Bắc Cương mọi Phật môn đệ tử đều lĩnh hội thấu đáo như tiểu Phật huynh? Vậy cho hỏi còn những phương diện nào tiểu Phật huynh cũng thấu đáo?

Gã quái tăng Bắc Cương nhẹ nhàng đáp :

- Nguyên lai tiểu tăng được đào luyện từ Cửu Phương Phật Vị tương tự Cửu Cung ở Trung Nguyên thế nên chẳng riêng về Phật pháp, tiểu tăng còn được thấu đáo chín phương cách hầu tránh mọi quấy nhiễu bất luận từ yêu quái nào. Và sở dĩ tiểu tăng được phép xuất tự để du nhập Trung Nguyên vì là nghe nói gần đây võ học Trung Nguyên chợt tái xuất hiện một bộ pháp cùng chung xuất xứ với tệt tự Cửu Phật, gọi là Mê Tông bộ pháp thì phải. Tiểu tăng được lệnh Phương trưởng quyết tìm hiểu và mong lĩnh hội thêm bộ pháp này.

Viên Tâm đại sư bật cười :

- Nói qua nói lại rút cuộc chủ ý của Bắc Cương chỉ muốn dò xét và nếu được thì quyết tranh hùng cùng võ lâm Trung Nguyên? Nếu vậy, ha ha... bản tăng cũng chỉ là hạng đệ tử thấp hèn không những của bốn phái Thiếu Lâm mà đối với toàn thể võ lâm Trung Nguyên cũng vậy. Tuy nhiên cũng xin mạo muội quyết được lĩnh giáo võ học Bắc Cương, mong tiểu Phật huynh chớ khá khước từ. Ha ha...

Gã quái tăng Bắc Cương một lần nữa phái thốt ra câu hỏi kinh ngạc dành cho Nam Cung Tôn Quỳnh :

- Đường như hoàn toàn khác với những gì Tôn Quỳnh tiểu thư từng quả quyết?

Những nhân vật Trung Nguyên chỉ hiểu võ lẫn hiểu thắng thay vì luôn hiểu khách như tiểu thư bảo?

Nam Cung Tôn Quỳnh nhún vai :

- Tất cả cũng do tiểu hòa thượng tự gây ra, vì như tiểu nữ từng căn dặn, Mê Tông bộ pháp hay Mê Tông bí kíp vốn dĩ là tuyệt kỹ kể như đã thất truyền ở Trung Nguyên.

Những gì do tiểu hòa thượng thốt ra dù vô tâm vẫn có thể khiến bất luận ai ở Trung Nguyên cũng phải động tâm. Bởi đâu phải ai cũng dễ dàng được chỉ điểm hoặc được luyện sở học ấy như ở Bắc Cương của tiểu hòa thượng.

Gã quái tăng Bắc Cương khẽ cúi đầu :

- Đã vậy ắt tiểu tăng phải thay Phương trưởng thỉnh mời tất cả cùng đến tệt tự công phu một chuyến. Và giả như Mê Tông bộ pháp gì đó cũng chính là Cửu Phương Phật Vị của tệt tự thì bất luận ai có lòng sẽ được toại nguyện.

Viên Tâm đại sư thêm động tâm :

- Vậy nên chẳng tiểu Phật huynh hãy cho bọn bản tăng minh bạch hầu biết thế nào là Cửu Phương Phật Vị? Và nếu như chín phương cách tránh mọi quấy nhiễu của các yêu quái đó của quý tự Cửu Phật thật sự lợi hại như lời đã nói, A di đà Phật, bọn bản tăng sẽ là những kẻ đầu tiên nguyện đến quý tự tận Bắc Cương hầu xin thỉnh giáo.

Gã quái tăng Bắc Cương gật đầu :

- Điều cần yếu của Cửu Phương Phật Vị là tâm không được động cho dù thân gồm ngũ quan và tứ chi có động, chỉ như thế mới mong linh hội thấu đáo hầu dù bị trăm ngàn yêu quái quấy nhiễu thì bản thân vẫn bình tĩnh vượt qua, xem tất cả chỉ là hư không, bất quá cũng tự gió thoảng qua tai. Như thế này chẳng hạn.

Dứt lời gã quái tăng Bắc Cương chợt gọi Nam Cung Tôn Quỳnh :

- Tuy thừa biết Tôn Quỳnh tiểu thư vẫn chưa lĩnh hội bao nhiêu nhưng nếu vô ngại, thật phiền tiểu thư thay tiểu tăng vạch lại trên đất những dấu chân Cửu Phương Phật Vị như đã được chỉ điểm.

Nam Cung Tôn Quỳnh ngạc nhiên :

- Điều đó không khó nhưng vạch rồi thì sao?

Gã quái tăng Bắc Cương thản nhiên tiếp lời :

- Chỉ cần vạch xong thì thôi vì lúc tiểu thư thực hiện cũng chính là thay tiểu tăng cho chư vị đại sư đây mục kích Cửu Phương Phật Vị có đáng xem trọng hay không. Nếu chỉ tầm thường thì thôi chẳng cần nói nữa làm gì. Nhưng nếu nhị vị đại sư đây quan tâm thì các dấu chân ấy tiểu tăng nhớ ý lưu lại, gọi là quả diện kiến lần đầu tiểu tăng đặt chân đến Trung Nguyên dành cho nhị vị đại sư cũng là người xuất gia.

Nam Cung Tôn Quỳnh lo ngại :

- Liệu có được chăng một khi tiểu hòa thượng cũng chỉ vừa mới điếm chỉ cho tiểu nữ như chưa đầy một ngày?

Gã quái tăng Bắc Cương khoan thai bảo :

- Chỉ cần lòng không động, tâm phải tịnh thì Cửu Phương Phật Vị cho dù được tiểu tăng thực hiện hay do tiểu thư thay thế quyết chẳng có gì hữu biệt. Đạo lý này, mong tiểu thư hoặc bất luận ai quan tâm đến Cửu Phương Phật Vị hãy luôn ghi nhớ.

Miễn cưỡng Nam Cung Tôn Quỳnh bắt đầu khởi thức. Không những thế nếu muốn lưu rõ từng vết chân trên mặt đất, Nam Cung Tôn Quỳnh hiển nhiên phải dụng lực, dón vào cước bộ. Vì thế chỉ ngay khi Nam Cung Tôn Quỳnh khởi thức thì bất luận ai bên ngoài nhìn vào đều dần ngạc nhiên do ngày càng khó trông rõ bộ dạng lẫn nhân dạng của nàng.

Hai tăng nhân Thiếu Lâm phái do chú tâm nhìn nên cũng dần có cảm nhận tương tự, đến độ cả hai cùng mê mẩn sau nữa thì bật kêu tán dương :

- Hảo thân pháp.

- Cũng có vẻ rất giống Mê Tông bộ pháp từng nghe nói do gã họ Trương từng thi triển.

Nam Cung Tôn Quỳnh nhảy lùi lại và vừa nhìn các dấu chân vừa hỏi gã quái tăng Bắc Cương :

- Tiểu hòa thượng thấy sao?

Gã quái tăng Bắc Cương vẫn thái độ ung dung và thản nhiên như lúc đầu :

- Ở Bắc Cương bất luận ai thuở mới nhập môn cũng đều dễ dàng thực hiện tương tự với cùng thời gian ngắn được chỉ điểm như tiểu thư. Như nhị vị đại sư vừa đề cập đến một gã họ Trương có phải là nhân vật gần đây nghe nói đã thi triển Mê Tông bộ pháp?

Sao tiểu tăng vẫn chưa nghe tiểu thư nhắc đến gã này?

Nam Cung Tôn Quỳnh gượng cười :

- Mong tiểu hòa thượng chớ trách, bởi tiểu nữ vốn dĩ chỉ là hạng vô danh tiểu tốt, đây cũng là lần đầu tiên tấu giang hồ. Thế nên chỉ có thể nói những gì đã biết cho tiểu hòa thượng. Còn về gã họ Trương nào đó thì...

Viên Tâm đại sư vội lên tiếng :

- Nếu tiểu Phật huynh muốn tìm gã họ Trương thì mau đến Thiết Linh sơn. Vì bản tăng cũng vừa nhận được tin chỉ độ bảy tám ngày nữa thế nào gã họ Trương cũng xuất hiện ở đó.

Gã quái tăng Bắc Cương gật nhẹ đầu :

- Xin đa tạ chỉ giáo, và có thể hiểu với những dấu chân này phải chăng đang khiến nhị vị đại sư quan tâm?

Viên Tâm cười cười :

- Mọi lời lúc thoát đầu của bản tăng, A di đà Phật, nếu có gì quá đáng thật mong tiểu Phật huynh đại lượng bỏ qua. Nhân đây cũng xin hỏi nếu sau này bọn bản tăng muốn đến bái phỏng quý tự Cửu Phật thì phải như thế nào?

Gã quái tăng Bắc Cương đáp :

- Chỉ cần nhị vị đại sư đặt chân đến Bắc Cương và nhắc đến Cửu Phật tự ắt ai ai cũng biết và chỉ điểm tận tình. Và giả như lúc đó tiểu tăng vẫn chưa quay về phiên nhị vị đại sư thay lời bẩm báo hộ Phương trượng một tiếng, rằng tiểu tăng có pháp danh là Tuệ Vũ quyết chẳng để Phương trượng thất vọng. Xin cáo biệt nhị vị đại sư.

Hai tăng nhân vui vẻ đáp lễ :

- A di đà Phật, xin cáo biệt.

Nhưng khi Gã quái tăng Bắc Cương cùng Nam Cung Tôn Quỳnh đi khuất, thái độ nhã nhặn lúc cáo biệt của hai tăng nhân chợt biến mất. Thay vào đó cả hai cùng tranh nhau về quyền sở hữu các dấu chân nọ. Viên Tâm đại sư bảo :

- Sư huynh tuy bối phận cao hơn nhưng nếu không có đệ dù hàm hồ gây hấn vẫn bất ngờ đạt được kết quả này. Chúng phải thuộc về đệ và chờ khi đệ thuận thực mới đến lượt sư huynh.

Tăng nhân kia chợt đề xuất :

- Sư huynh có ý này, vì nếu cứ mãi tranh nhau, thì các dấu chân e chẳng nguyên vẹn do huynh đệ chúng ta thế nào cũng lần lượt giẫm nhoe vì không thể không vài lần bước lẫm. Chúng ta hãy cứ để tạm như thế này, chờ chư vị thúc bá đến phân định, được chứ?

Viên Tâm bảo :

- Nhưng ai sẽ đi gọi chư vị thúc bá? Nhất định chẳng thể là đệ vì biết đâu lúc còn lại một mình sư huynh vẫn tự luyện thì sao?

Tăng nhân kia cười cười :

- Sư huynh biết thế nào sư đệ cũng nảy ý ngờ vực này nên cũng có luôn một ý khác bổ cứu. Ắt sư đệ nhớ lúc phó giao nhiệm vụ, tam sư thúc còn căn dặn một việc, đúng không? Vậy theo sư huynh không ai trong huynh đệ chúng ta cần đi đâu cả, trái lại cứ phát hiệu lệnh gọi mọi người đến là ổn. Thế nào?

Dứt lời Viên Tâm lấy từ người ra một chuỗi hạt bồ đề và tự chọn một hạt đưa lên miệng. Thế là dù thoát nhìn chỉ thấy Viên Tâm ngậm một đầu của cả chuỗi hạt bồ đề vào miệng nhưng kỳ thực với chỉ duy nhất một hạt đã chọn, lại được Viên Tâm dụng lực thổi mạnh, từ miệng Viên Tâm lập tức phát ra chuỗi âm thanh vi vút kéo dài tợ tiếng kêu rít lạnh lạnh của loại chim điêu nào đó.

Te...

Chẳng bao lâu sau, từ xa và từ nhiều hướng khác nhau lần lượt vang phát lên các loạt rít tương tự dẫn đến sự xuất hiện dần dần và ngày càng nhiều của những tăng nhân khác. Và thoát đến, dù không hỏi thì các tăng nhân này vẫn buộc phải chú mục nhìn vào những dấu chân nhưng sợ dĩ chẳng ai lên tiếng hỏi vì họ còn chờ đợi một điều gì đó. Cuối cùng khi xuất hiện một lão tăng, Viên Tâm đại sư lập tức lên tiếng hỏi bẩm :

- Đệ tử Viên Tâm cùng sư huynh Viên Huệ vì không biết lần này cũng có đại sư bá Phật giá quang lâm nên không những chậm tiếp nghinh mà còn tùy tiện gây kinh động rất có thể khiến đại sư bá vô cớ lo lắng. Nhưng sự thể là thế này...

Ngờ đâu sau khi nghe Viên Tâm thuật xong, lão tăng nọ lập tức cau mặt giận dữ :

- Bọn người thật ngu xuẩn, ở Bắc Cương dù có Cửu Phật tự thì cũng chẳng khi nào họ vô cớ hiến tặng bọn người Cửu Phương Phật Vị lợi hại tương tự Mê Tông bộ pháp. Bọn người không tin ư? Vậy nói đi nếu căn cứ theo các dấu chân này để luyện thì đâu là điểm khởi đầu hử? A di đà Phật, đã vậy bọn người còn vô dụng không những lằm kè mà còn tạo cơ hội cho một nữ một nam ấy tha hồ thoát đi bằng hành vi tùy tiện phát hiệu lệnh, gọi cả mọi người cùng chạy đến đây. Để lúc này dù muốn cũng chẳng thể biết chúng đã bỏ đi theo hướng nào mà đuổi theo. Thật là vô dụng.

Viên Tâm càng nghe càng phát hoảng, vội kêu lên :

- Mong đại sư bá thứ tội, vì đệ tử vẫn nhớ một nữ một tăng ấy đã bỏ đi theo hướng này. Và đệ tử xin lập tức đuổi theo ngay.

Lão tăng xoa tay :

- Muộn rồi vì khi dụng kế ắt chúng cũng lường trước mọi chuyện đâu để để người biết rõ phương hướng đuổi theo. Tuy vậy muộn vẫn hơn không, tất cả hãy mau phân khai đuổi theo. Phần lão nạp cũng phải kịp thời có cách bổ cứu, đi đi dừng quan tâm nữa các dấu chân vô dụng này.

Thật lạ chẳng ai thấy lão tăng làm gì ngoài việc xoa tay thế nhưng toàn bộ mọi dấu chân ngay khi nghe lão tăng đề cập đến các tăng nhân nọ vội nhìn thấy tất cả đã bị xóa sạch. Họ hiểu trong cử chỉ xoa tay của lão tăng nọ ám tàng công phu tuyệt học, dù không một dấu hiệu biểu lộ nhưng cũng đã ngấm ngấm xóa bỏ toàn bộ các dấu chân. Họ sợ hãi vội vã ly khai. Kể cả lão tăng cũng bỏ đi.

Và khi ấy chợt cùng lúc xuất hiện cạnh chỗ từng lưu giữ các dấu chân là hai nhân vật xa lạ. Họ nhìn xuống đất sau đó cùng nhìn vào mắt nhau. Và một người lên tiếng :

- Dấu chân Mê Tông bộ pháp không làm họ mắc bẫy, bù lại cũng nhờ đó chúng ta biết phái Thiếu Lâm cơ hồ dốc toàn lực vào việc truy tìm và quyết có được Tô phu nhân. Trương ca ca nghĩ sao? Có phải đã loại Thiếu Lâm khỏi diện nghi ngờ vì họ không bắt giữ Tô phu nhân?

Người thứ hai vẫn trầm ngâm sau đó chợt thở dài :

- Tâm cơ của họ tuyệt không thể xem thường cho dù họ vẫn nghĩ ta vì bản lĩnh kém nên vô khả ung dung cùng muội thoát ly. Dấu sao cũng loại được phái Thiếu Lâm khỏi diện nghi vấn. Và thêm một may mắn nữa hẳn mọi người vẫn nghĩ Trương Khánh Long ta vì lo lắng cho sinh mệnh của Tô phu nhân nên trước sau gì cũng bị lộ diện. Đó là điều họ lằm bở ta biết, bất luận ai đang giữ Tô phu nhân cũng chẳng dám tùy tiện ra tay. Vì một khi Tô phu nhân có mệnh hệ gì kể đó cũng vô khả và vô vọng uy hiếp ngược lại ta. Kể cũng tốt, vì lúc này kỳ thực đã đến lúc ta cần nhờ muội đưa đến bãi phỏng lệnh đường. Và ta hy vọng mọi nghi vấn về phái Thiếu Lâm tuy càng lúc càng khiến ta mơ hồ nhưng trong muôn một biết đâu nhờ lệnh đường sẽ có lúc ta dần minh bạch. Đi nào Tôn Quỳnh muội.

Và cả hai thản nhiên thi triển khinh công lao đi với nhân dáng bên ngoài nhờ đã dè dặt nên bất luận ai thoát nhìn vào cũng ngỡ đó là hai nhân vật võ lâm bình thường cũng gồm một nam một nữ nhưng đều mang kiếm và nhất là có hai diện mạo hoàn toàn xa lạ, chẳng lo bị bất kỳ ai phát hiện. Nhưng cả hai đã lằm, vì bất chợt bị một loạt tiếng quát ngăn lại lúc cả hai chỉ mới di chuyển chưa tới năm dặm đường :

- Mau đứng lại.

Trương Khánh Long trong lớp dè dặt vẫn tiếp tục cùng Nam Cung Tôn Quỳnh lao đi với cước lực không tăng không giảm, bất quá chỉ buông tiếng cười khẩy và lạnh lùng đáp lại loạt quát vừa nghe :

- Nhị vị nếu muốn vẫn tiếp tục thụ hưởng thọ mệnh trời ban thì tốt nhất đừng hành động ngu xuẩn. Vì trước khi nhị vị lên tiếng huynh muội bốn thiếu gia kỳ thực đã phát hiện nhị vị hoặc ẩn ở đâu hoặc đang có hành động gì. Nhưng nếu vẫn chẳng tin, hừ, huynh muội bốn thiếu gia sẽ tiếp tục đi và thử xem nhị vị có đủ bản lĩnh đuổi kịp chẳng?

Dứt lời không những chỉ có Trương Khánh Long mà kể cả Nam Cung Tôn Quỳnh cũng đồng loạt biến mất. Cùng lúc đó mới thấy hai nhân vật xuất hiện, là hai nhân vật hoàn toàn che kín mặt. Bất quá cả hai chỉ chứa lại những đôi mắt và đều hoang mang nhìn nhau :

- Chúng là ai? Thân pháp thật vô tướng.

- Thật lạ sao ngày càng xuất hiện nhiều những hạng hậu sinh với bản lĩnh không thể nào lường nổi. Chỉ mới đây theo tin từ phái Thiếu Lâm, đã có hai nhân vật cũng một nam một nữ dù nam nhân ấy là tăng nhân thì cả hai cũng đều có bản lĩnh thượng thừa. Bây giờ lại xuất hiện thêm đôi nam nữ kiếm khách xem ra cũng có thân thủ tương tự. Lão Tả nghĩ sao?

- Chúng bỏ đi thật nhanh như thể chưa từng hiện hữu khiến bọn ta dù mệnh danh Tả Hữu Phi Sứ có bản lĩnh nhất nhì Phi Kiếm bang cũng vô khả phát hiện. Nương tử hỏi ta nghĩ sao ư? Có chăng là ta đang nghĩ há lẽ bọn ta già thật rồi? Và nhất là sau mười mấy năm mê muội mãi chạy theo miếng mồi ảo do lão trọc phái Thiếu Lâm đưa ra nhử, phải chăng vì thế bọn ta đâm ra lạc hậu, không thể hiểu hết hiện tình võ lâm ngày càng có nhiều đổi thay, đến nỗi dù gặp lũ hậu sinh nhưng có bản lĩnh thượng thừa cũng không đủ kiến văn để nhận biết chúng xuất thân từ đâu, trừ phi...

- Sao?

- Trừ phi chuyện Cửu Phật tự ở Bắc Cương là có thật và bọn Thiếu Lâm vì ngại bọn ta lưu tâm nên cố tình nói khác đi. Để sau đó chỉ một mình bọn chúng tha hồ tự tìm đến Bắc Cương hầu ung dung thủ đắc thần công Mê Tông. Nương tử nghĩ thế nào?

- Nếu điều đó là sự thật đúng như lão nghĩ thì chúng ta nên làm gì?

- Làm gì ư? Cứ để mọi việc ở đây cho bọn Thiếu Lâm mặc tình toan liệu. Ta chỉ nôn nóng muốn đi đến Bắc Cương ngay.

- Vậy thì đi, đừng chậm trễ cũng đừng để bọn Thiếu Lâm xem hai chúng ta như những công cụ của chúng. Hai nhân vật này lập tức lao đi. Chỉ khi đó Nam Cung Tôn Quỳnh mới dám một mình tự hiện thân và khẽ gọi :

- Trương ca ca.

Trương Khánh Long cũng xuất hiện :

- Muội cũng ứng phó nhanh đấy, kịp vận dụng công phu Hư Nhược Thân Ảo ngay khi ta đành phải thi triển khinh thân pháp tột độ để lao đi, muội đã nghe được những gì?

Nam Cung Tôn Quỳnh ngạc nhiên :

- Muội đã ngày càng phát hiện bản lĩnh của Trương ca ca thật cao minh khó lường. Thiết tưởng nếu muốn thì nãy giờ dù bị Trương ca ca lên nghe ắt chẳng ngại Tả Hữu Phi Sứ phát hiện. Vậy sao Trương ca ca còn hỏi muội đã nghe được những gì?

Trương Khánh Long ngượng ngùng đáp :

- Vì khinh suất nên lúc nãy ta không kịp phát giác có họ đang ẩn thân quanh đây. Vì vậy nhân có cơ hội ta vội rảo quanh một vòng đề phòng còn thêm ai khác vẫn ngấm ngầm giám sát. Há lẽ muội cũng chẳng nghe ngóng được gì?

Nam Cung Tôn Quỳnh mỉm cười :

- Với công phu Hư Nhược Thân Ảo từ lâu nay muội đâu ngại bị họ phát hiện. Cũng may, lần này muội nghe được khá nhiều. Là thế này...

Khi thuật xong Nam Cung Tôn Quỳnh nói thêm :

- Kế của Trương ca ca bịa ra Cửu Phật tự ở Bắc Cương kể đã có hiệu quả. Và quan trọng hơn, bây giờ muội càng rõ, quả nhiên từ lâu toàn bộ bốn bang - Phi Kiếm bang đều bị phái Thiếu Lâm thao túng. Nhưng tại sao lại như vậy trong khi cũng như mọi người, muội hằng luôn ngưỡng mộ Thiếu Lâm.

Trương Khánh Long cười buồn :

- Kể cả ta cũng đang dần thất vọng về hiện tình phái Thiếu Lâm lúc này và cũng từng tự nêu nghi vấn tương tự. Thế nên với thuật dị dung ta tự hứa chỉ ít phải một lần thực sự tiềm nhập Thiếu Lâm phái để dò xét. Vì vậy ta mới chuẩn bị sẵn như muội đã thấy, các vật dụng cần thiết để tự biến thành một tăng nhân như họ.

Nam Cung Tôn Quỳnh phản kháng :

- Đó là hành động rất mạo hiểm, bởi phái Thiếu Lâm từ rất lâu luôn là nơi chốn được ví như ngọa hổ tàng long. Đơn thân độc lực như Trương ca ca dù thân thủ cao minh cũng vô khả tự cứu nếu sơ ý để họ phát giác.

Trương Khánh Long cũng đồng tình :

- Muội nói cũng phải vì như thân thủ của lão tăng khi nãy, ta tự nhận phải cùng lúc đối phó vài ba cao thủ tương tự, quả là điều thập phần gian nan. Vậy tạm gác lại chuyện đó, chúng ta nên đi tiếp và lần này đừng để mắc sai lầm nào nữa.

Cả hai lại lao đi, và lần này do cẩn trọng, Nam Cung Tôn Quỳnh đành để Trương Khánh Long nắm ta kéo đi.

Vù...

Chợt phát hiện Trương Khánh Long tỏ dấu hiệu muốn dừng lại, Nam Cung Tôn Quỳnh ngạc nhiên vội hỏi khẽ :

- Có gì bất ổn chẳng?

Trương Khánh Long ngập ngừng trong một thoáng, sau đó quả quyết lắc đầu :

- Không có gì bất quá chỉ là, à, ta muốn hôm nay tìm chỗ nghỉ sớm hơn. Đừng để muộn như hôm qua thật bất tiện.

Nam Cung Tôn Quỳnh vui vẻ đề xuất :

- Ngờ thế nào, vì kỳ thực muội cũng toan nói tương tự bởi dù muốn tiếp tục đi nữa cũng không thể.

Trương Khánh Long ngạc nhiên :

- Sao lại không thể?

Nam Cung Tôn Quỳnh đáp :

- Vì phía trước mặt vượt khỏi chỗ quanh kia là chúng ta sẽ đến một dòng sông, muốn qua sông phải thuê thuyền. Vậy là tha hồ nghỉ trên thuyền và phải xuôi dòng cả đêm mới mong đến được nơi vào lúc sáng.

Trương Khánh Long lo ngại :

- Phải lênh đèn trên thuyền cả đêm sao?

Nam Cung Tôn Quỳnh ngạc nhiên :

- Sao vậy hay Trương ca ca ngại do không am hiểu thủy tính vạn nhất thuyền bị đắm thì sinh mạng lưu hỉ? Đừng lo, những dân chèo ở đây muội đều quen nhờ đó hiểu họ đều có tính thận trọng. Huống hồ từng luồng lạch họ đều am tường, dù bị sương mù phủ kín hoặc có lấy khăn bịt mắt họ vẫn đưa thuyền đi dễ như trở bàn tay. Trương ca ca chớ lo.

Trương Khánh Long chếp miệng :

- Nhưng vạn nhất cả hai chúng ta đều cùng bị đắm thì sao? Muội đủ tinh thông thủy tính để lo thêm phần ta chẳng?

Nam Cung Tôn Quỳnh ngần ngừ :

- Muội tuy am hiểu nhưng chẳng thật tinh thông. Hay là thôi, chúng ta đành tìm cách đi xuôi theo bờ và chỉ vượt qua sông nếu may mắn gặp chủ thuyền nào đó tốt bụng giúp đưa từ bờ này qua bờ kia?

Trương Khánh Long chợt hỏi :

- Dọc theo bờ sông quãng hẹp nhất giữa hai bờ là bao nhiêu trượng?

Nam Cung Tôn Quỳnh lắc đầu :

- Trương ca ca muốn thi triển kinh công lao vọt qua ư? Không dễ đâu, vì theo muội nhớ quãng hẹp nhất tính bằng sải cũng phải đến vài mươi sải xấp xỉ hai mươi trượng hoặc hơn. Chẳng ai đủ bản lĩnh phi thân qua ngoại trừ bậc đại la thần tiên chỉ có trong truyền thuyết.

Trương Khánh Long ngao ngán thở dài :

- Nếu vậy đành nhắm mắt phó giao số phận cho những tay trạo phu mà thôi, vì đằng nào cũng một lần đặt chân lên thuyền.

Nam Cung Tôn Quỳnh do vẫn được Trương Khánh Long nắm tay nên khẽ bóp và trấn an :

- Muội vẫn luôn dùng thuyền và chưa bao giờ gặp một bất trắc nào dù nhỏ. Trương ca ca chớ quá lo.

Trương Khánh Long phì cười :

- Nhưng muội phải hứa không được bỏ rơi ta đấy.

Nam Cung Tôn Quỳnh cười theo :

- Chúng ta đã cùng nhau dùng dịch huyết phát thệ kết giao hiển nhiên phải sinh tử có nhau, muội hứa sẽ chẳng bao giờ bỏ rơi Trương ca ca.

Chợt bay theo gió có một tiếng cười lạt thật nhỏ từ xa đưa đến. Nam Cung Tôn Quỳnh vì nghe nên khẽ hỏi Trương Khánh Long :

- Trương ca ca có nghe gì chẳng? Đường như là tiếng ai đó cười chúng ta chẳng?

Trương Khánh Long lắc đầu :

- Cho dù vậy ta không nghĩ ai tuy có bản lĩnh thật cao minh nhưng lại phí công lên nghe những câu chuyện vu vơ và tầm phào của chúng ta. Rất có thể chỉ là những tiếng động tương tự nào đó.

Nhưng Nam Cung Tôn Quỳnh vẫn lo :

- Hãy nói thật đi đích xác thì bản lĩnh Trương ca ca cao minh dường nào? Sở dĩ muội hỏi vì lời vừa rồi của Trương ca ca tỏ ra quá tự tin, tự hồ nếu có nhân vật cao minh hơn thì sẽ không lưu tâm đến chúng ta cùng những chuyện vu vơ tầm phào. Và ngược lại, đối với những nhân vật nào lưu tâm thì ý Trương ca ca bảo họ khó thể có bản lĩnh cao minh tương tự, đúng không?

Trương Khánh Long lắc đầu thổ lộ :

- Muội có nhớ, nhiều người từng đoán ta đã bị phái Thiếu Lâm sinh cầm, là nguyên do khiến ta bất vô âm tín gần cả trăm ngày? Kỳ thực chỉ là ta giả vờ chịu như vậy vì so về bản lĩnh một khi Liễu Độ chỉ với một kích của ta đã phải thảm tử thì Liễu Phàm hoặc bất luận cao tăng nào của phái Thiếu Lâm cũng chẳng thể là đối thủ của ta. Đồng thời muội cũng nên tin, nếu muốn ta đã có thể hạ sát Tả Hữu Phi Sứ ở đủ cả hai lần chạm mặt, thật đấy.

Nam Cung Tôn Quỳnh mừng và nhẹ thở phào :

- Nếu vậy thì muội hoàn toàn yên tâm về lời Trương ca ca hứa giúp bốn bang thanh lý môn hộ.

Nhưng nói đến đây, Nam Cung Tôn Quỳnh chợt đổi giọng và cười chê Trương Khánh Long :

- Chỉ tiếc là Trương ca ca dù bản lĩnh cao minh vẫn phải cần có muội vì phía trước đã là dòng sông và Trương ca ca lại không am hiểu thủy tính.

Trương Khánh Long cười theo :

- Chúng ta đã kết giao, có phải nhờ đến hảo muội cũng là lẽ thường tình, ta đâu cần hổ thẹn.

Và lúc đó do đã vượt qua khúc quanh, quang cảnh mở ra trước mắt cả hai cho thấy toàn bộ một quãng sông thật rộng với cảnh chiều bằng lăng đang tỏa chiếu những tia nắng vàng vọt cuối ngày. Đồng thời ở cạnh bờ sông là vài ba chiếc thuyền nhỏ vẫn cố tình nán lại hy vọng sẽ đợi gặp một vài khách bộ hành cuối cùng thế nào cũng cần thuyền độ giang.

Nam Cung Tôn Quỳnh tìm và gọi ngay một thuyền :

- Phu thúc, tứ phu thúc.

Từ một chiếc thuyền có mũi, một trạo phu tuổi trạc trung niên với làn da sạm nắng cũng reo mừng vẫy gọi :

- Lã tiểu thư lại hỏi gia ư? Vậy hãy nhanh lên, chưa lần nào tiểu nhân thấy tiểu thư đến muộn thế này.

Trương Khánh Long ngạc nhiên vừa theo chân vừa khẽ hỏi Nam Cung Tôn Quỳnh :

- Muội giấu không cho họ biết tính danh thật ư?

Nam Cung Tôn Quỳnh gật đầu :

- Đây là theo chủ ý của gia mẫu. Cũng may do muội cũng quen dùng một thuyền nên chỉ duy tứ phu thúc là khả dĩ đoán biết nơi đang ẩn thân của muội.

Trương Khánh Long buột miệng khen :

- Cẩn trọng như vậy thảo nào suốt thời gian qua, Tả Hữu Phi Sứ và có thể là toàn bộ Phi Kiếm bang vẫn chưa phát hiện muội đã mạo nhận thay lệnh đường làm Bang chủ của họ.

Nam Cung Tôn Quỳnh thoáng giật mình :

- Sao Trương ca ca đoán biết gia mẫu chính là Bang chủ Phi Kiếm bang? Vì muội nhớ vẫn chưa thổ lộ với Trương ca ca điều này.

Trương Khánh Long tủm tỉm cười :

- Qua cách xưng hô do nhầm lẫn của nhân vật Hữu Phi Sứ nếu ta không đoán được điều này thì mới đáng để muội ngạc nhiên. Đúng không?

Nam Cung Tôn Quỳnh lại thoáng cau mặt tỏ hồ muốn nói gì thêm, nhưng rồi đành thôi, vì cả hai đã gần đến thuyền lại còn thêm tiếng gọi của tứ phu thúc chủ thuyền :

- Nhất định công tử đây là hảo bằng hữu và thân cận nhất mới được Lã tiểu thư lần đầu tiên đưa thêm ngoại nhân cùng về. Nào, xin mời Lã tiểu thư và công tử cùng lên thuyền. Tiểu nhân lúc nào cũng sẵn sàng sẽ lập tức cho thuyền xuất phát ngay.

Cả hai lên thuyền và lần lượt khom người bước vào khoang giữa, nơi luôn được kê sẵn một bộ kỷ trà bằng gỗ tuy đơn sơ mộc mạc nhưng thích hợp với khung cảnh khiến trở nên ấm cúng lạ. Và Nam Cung Tôn Quỳnh chẳng hiểu đã đổ mắt từ lúc nào khẽ lên tiếng trách tứ phu thúc :

- Bảo là hảo bằng hữu cũng tạm đủ đầu cần tứ phu thúc nói thêm mấy chữ thân cận nhất có vẻ thừa.

Tứ phu thúc bắt đầu dùng sào chống vào bờ và đẩy thuyền dần tách khai :

- Nói vậy tiểu nhân quá đa sự đúng không? Thôi thì tiểu nhân xin nói lại nhưng chẳng biết hảo bằng hữu của tiểu thư có tính danh thế nào?

Nam Cung Tôn Quỳnh toan đáp thì Trương Khánh Long nhanh miệng hơn vội lên tiếng :

- Giữa văn bối và tiểu thư đây không chỉ là bằng hữu mà còn đã kết giao thành tình huynh muội. Vậy đối với tứ phu thúc kể cũng không xa lạ gì, xin cứ gọi văn bối là Tiểu Quý cho thân mật.

Nam Cung Tôn Quỳnh ngạc nhiên :

- Sao Trương ca ca lại...

Trương Khánh Long vội nháy mắt nhân đó cũng tìm cách ngắt lời Nam Cung Tôn Quỳnh :

- Chuyện chúng ta từng kết giao huynh muội cũng nên cho mọi người nhất là tứ phu thúc biết. Hầu sau này giả như ta có việc cần đến đây dù chỉ một mình thì tứ phu thúc do đã biết ắt thế nào cũng tận lực giúp ta. Có đúng như thế chẳng tứ phu thúc?

Thuyền đã tách xa bờ và lúc này vị tứ phu thúc cũng đã bắt đầu khuấy nhanh tay chèo cho thuyền dần xuôi theo dòng, vì thế do cần dụng lực cho việc chèo bơi, nên lời đáp của vị tứ phu thúc chỉ còn là những tiếng ậm ừ đẩy đưa theo câu chuyện :

- Công tử nói chí phải, chí phải.

Cảm thấy lạ Nam Cung Tôn Quỳnh hạ thấp giọng và hỏi Trương Khánh Long :

- Há lẽ Trương ca ca không đoán biết điều muội muốn hỏi chính là cách xưng hô Tiểu Quy nghe thật lạ tai?

Trương Khánh Long cũng hạ thấp giọng, vừa tủm tỉm cười vừa thì thào :

- Thì cũng như muội ta do cẩn trọng nên không thể không bịa bất luận một giả danh nào đó. Huống hồ muội đừng quên dù ở đâu cũng có thể xảy ra những bất ngờ khó lường, để đề phòng tai vách mạch rừng, ta đâu thể tự nhận là Trương Khánh Long.

Nam Cung Tôn Quỳnh nhăn nhó :

- Nhưng sao lại bịa là Tiểu Quy, hoàn toàn đối nghịch nếu chẳng muốn nói là không xứng với thân phận lẫn nhân phẩm của Trương ca ca?

Trương Khánh Long nhún vai :

- Thiết nghĩ, đã là người nếu luôn am hiểu câu ngộ biến phải từng quyền thì ai lại chẳng có lúc cam đành chấp nhận nhần nhục cảnh thụt cổ như rùa? Ta vẫn chưa dám nhận bản thân lúc nào cũng là chánh nhân quân tử, chỉ cần hành sự không thẹn với trời đất, với bất luận ai là đủ. Lẽ nào bản thân muội chưa từng trải qua cảnh ngộ này?

Nam Cung Tôn Quỳnh thở dài :

- Chúng ta đã dị dung chỉ lúc gần đến đây muội mới trở lại dung diện thật, ý muội muốn Trương ca ca cũng vậy, cũng nên xóa sạch lớp dị dung. Vì theo muội một khi đã về đến đây đâu còn gì khiến chúng ta lo sợ nữa.

Trương Khánh Long gật đầu :

- Đương nhiên lúc bái phỏng lệnh đường ta sẽ dùng dung diện thật. Còn bây giờ...

Trương Khánh Long chợt dừng lời, và Nam Cung Tôn Quỳnh cũng tự hiểu nguyên nhân vì thấy tứ phu thúc đang từ ngoài khom người tiến vào với một mâm thức ăn trên tay :

- Chẳng mấy khi Lã tiểu thư có thêm người đồng hành, sẽ là khiếm khuyết nếu tiểu nhân không giúp Lã tiểu thư tiếp đãi cho chu tất. Cũng không có gì đâu ngoài một vài sản vị luôn dồi dào ở khắp vùng sông nước này. Công tử chớ nên khách sáo vì thời gian chờ đợi phải qua suốt đêm nay mới đến nơi. Tiểu nhân xin lui bước.

Tuy cũng đang đói bụng nhưng thay vì dùng ngay các thức ăn đã bày biện và thoát nhìn thật ngon mắt thì Trương Khánh Long đột ngột đứng lên, tự đi theo chân vị tứ phu thúc đến tận phía đuôi thuyền.

Thấy vậy Nam Cung Tôn Quỳnh cũng đi theo :

- Trương ca ca muốn ngắm cảnh vầng dương ngậm non Đoài? Nhưng lúc này muộn rồi, có chăng chỉ một lúc nữa sẽ được nhìn thấy sao Khuê. Tuy nhiên gió chiều muộn đang mát thế này muốn ngồi tù túng giữa lòng thuyền. Trương ca ca thấy cảnh vật xung quanh đây thế nào?

Trương Khánh Long đang vươn vai ưỡn ngực hớn hở đón nhận từng làn gió mát cứ mơn man thổi lướt trên mặt sông mênh mông :

- Thật sảng khoái, và cứ đà này, ta thật thích nếu được lưu mãi ở đây hầu tha hồ tận hưởng cảnh hương đồng gió nội, thoát khỏi mọi ưu tư và nhất định, mãi như thế, ta sẽ mặc tình hưởng dụng hết thọ mệnh trời ban, ắt sẽ rất thọ.

Nam Cung Tôn Quỳnh cũng vui lây vừa giang rộng đôi tay để đón gió vừa khoan khoái tỏ lộ :

- Muội cũng từng có ý tưởng này, thật vui vì phát hiện Trương ca ca cùng chung sở thích. Vậy sẽ như thế nào nếu chúng ta luôn có bên cạnh nhau?

Trương Khánh Long vẫn đang hít lấy hít để các ngọn gió trong lành, chỉ mỉm cười khi thấy Nam Cung Tôn Quỳnh sơ ý để lộ tâm can. Phát hiện cách Trương Khánh Long cười Nam Cung Tôn Quỳnh bưng đở mặt

và thừa biết thế nào Trương Khánh Long cũng nhìn thấy dù cảnh vật khắp nơi đã bắt đầu chìm vào màn đêm đang buông dần. Ngờ đâu vị tứ phu thúc cũng phát hiện ẩn ý từ câu nói hớ hênh của Nam Cung Tôn Quỳnh chợt cười hà hà và nói xen vào :

- Vậy mà tiểu thư cứ chối không nhận công tử đây là hảo bằng hữu thân cận nhất. Và nếu tiểu nhân đoán không lầm thì hà hà...

Bất chợt từ xa lại đưa đến và vang lộn vào tai Nam Cung Tôn Quỳnh một tiếng cười lạt. Nam Cung Tôn Quỳnh vùng biến sắc :

- Trương ca ca có nghe chẳng, cũng là tiếng cười lạt lúc chiều lại vừa do ái đó cố ý phát ra?

Trương Khánh Long đương nhiên cũng nghe nhưng chưa kịp lên tiếng đáp lời Nam Cung Tôn Quỳnh thì vị tứ phu thúc lại thay bỗng có phản ứng không thể ngờ. Đây là vị tứ phu thúc vụt chớp lấy mái chèo và đứng bật lên, giương mắt nhìn xung quanh :

- Có bọn xấu toan gây bất lợi cho tiểu thư? Xin đừng lo vì chỉ cần chúng dám xuất hiện tiểu nhân quyết không nhân nhượng nữa.

Trương Khánh Long động tâm vội hỏi :

- Không nhân nhượng nữa là thế nào?

Nam Cung Tôn Quỳnh nhờ đó cũng vỡ lẽ liền phụ họa với Trương Khánh Long hỏi dồn vị tứ phu thúc :

- Phải rồi như tứ phu thúc muốn nói cũng từng có người đến dò hỏi gì ở tứ phu thúc chẳng? Nhất định là hỏi về tiểu nữ đúng không? Kể nào vậy? Quen hay lạ hử tứ phu thúc?

Tỏ ra sợ hãi vị tứ phu thúc bối rối đáp :

- Chỉ mới có một mà thôi và đó là...

Chợt Trương Khánh Long vung bật hai tay một thì hươ nhanh về phía trước, một thì vừa chớp vừa đẩy vị tứ phu thúc ngã xuống sàn thuyền :

- Có ám toán, muội cũng nên mau phòng bị vì thủ pháp của đối phương thật lợi hại.

Nhưng chẳng biết lời hô hoán của Trương Khánh Long là đúng hay sai vì chưa gì do Trương Khánh Long đã có cử chỉ quá đột ngột, làm thuyền vụt lắc lư khiến Trương Khánh Long như đã từng bộc lộ là bản thân rất ngại nước cũng đồng nghĩa với việc Trương Khánh Long chưa thể quen với các động đậy bất thường khi ở trên thuyền, cũng bị lão đảo theo và Trương Khánh Long bắt đầu chấp chới chực ngã khỏi thuyền. Quá kinh hoảng Trương Khánh Long vội kêu :

- Ôi không...

Nam Cung Tôn Quỳnh kịp phát hiện vội nhún chân lao chồm tới :

- Đừng để ngã, muội đến đây...

Ngờ đâu lực nhún chân của Nam Cung Tôn Quỳnh dù muốn dù không cũng làm thuyền thêm lắc mạnh và lập tức Trương Khánh Long bị hất bay khỏi thuyền gieo luôn xuống dòng nước mênh mông.

Ừm.

Nam Cung Tôn Quỳnh thoáng bắn loạn nhưng vì chẳng còn cách nào khác đành lao theo Trương Khánh Long và khẩn trương gọi vị tứ phu thúc :

- Tứ phu thúc hãy giữ thuyền quanh đây, Trương ca ca của tiểu nữ không biết bơi, dù vậy tiểu nữ tự tin vẫn cứu được và sẽ nhanh chóng đưa lại lên thuyền.

Và đến lượt Nam Cung Tôn Quỳnh gieo tòm xuống mặt nước.

Ừm.

Còn lại một mình vị tứ phu thúc lo lắng vừa giữ yên thuyền vừa chờ và nhìn đắm đắm xuống dòng nước. Ngờ đâu thời gian cứ trôi và dưới mặt nước vẫn chẳng thấy bóng dáng hoặc dấu hiệu nào cho thấy Nam

Cung Tôn Quỳnh cùng Trương Khánh Long có thể tự trôi lên tái xuất hiện. Quá lo, đến lượt vị tứ phu thúc cũng đành bỏ thuyền lao người xuống nước. Ở đó bất luận tứ phu thúc tìm thể nào cũng không còn nhìn thấy lại vị Lã tiểu thư xinh đẹp cùng hảo bằng hữu thân cận nhất lần đầu tiên được đồng hành về đây.

Màn đêm buông mỗi lúc mỗi dày và mặt nước vẫn calm lặng, quyết không buông thả hai con người vừa bị nuốt bặt tằm vào đáy nước sâu thăm thẳm.

20. Lo Cho Thân Mẫu Vội Hối Gia-sự Thật Phũ Phàng Gây Ngõ Ngang

Đang cùng nằm ngửa mặt, nhìn lên bầu trời đêm đầy ánh sao khuya nhấp nháy đã không còn làm Nam Cung Tôn Quỳnh quan tâm nữa vì còn có điều khác đáng để lưu tâm hơn nên Nam Cung Tôn Quỳnh bỗng lên tiếng :

- Điều muội đang chờ đợi là một lời giải thích, sao Trương ca ca vẫn không nói gì?

Nằm cạnh Nam Cung Tôn Quỳnh trong y phục vẫn ướt đẫm Trương Khánh Long nhẹ thở ra :

- Không phải ta chẳng muốn giải thích, trái lại hiện ta đang ngẫm nghĩ về dụng ý cũng như lai lịch xuất thân cũng như dụng ý của nhân vật vừa gây ra sự biến cho chúng ta. Nhân vật ấy là ai? Nhất là bản lĩnh liệu còn cao minh nữa không ngoài hai điều ta đã biết là có thuật ẩn thân cao cường đồng thời nội lực lúc dùng bữa một hồn sôi thay cho ám khí cũng thâm hậu không kém. Gia dĩ nhân vật ấy còn có bản lĩnh cao minh hơn nữa thì liệu ta có nên tiếp tục hoặc cùng muội hoặc để một mình muội đi đến chỗ đang nấu thân của lệnh đường chăng?

Nam Cung Tôn Quỳnh chợt rùng mình, ắt vì lạnh, do vừa có một cơn gió thổi qua lớp y phục cũng ướt đẫm của nàng :

- Ý Trương ca ca muốn nói, nhân vật ấy nhờ thuật ẩn thân cao cường nên không chỉ nghe toàn bộ những gì chúng ta từng đối thoại mà còn quyết theo chân đến tận chỗ gia mẫu đang nấu thân? Vậy nhân vật ấy nhằm vào muội hay chỉ vì Trương ca ca là đối tượng? Vả lại mong Trương ca ca hãy nói một lời thật tâm cho, có phải vì đã phát giác từ lâu sự ẩn hiện của nhân vật này nên Trương ca ca không những luôn giấu kín về thủy công lợi hại của bản thân mà còn tìm mọi cơ hội để nói ra miệng rằng Trương ca ca rất sợ xuống thuyền do sợ bị đắm?

Trương Khánh Long một lần nữa lại thở dài :

- Thật sự phát giác thì không, bởi như đã đoán, thuật ẩn thân của đối phương quá cao cường đến nỗi ngoài hai lần đối phương cố ý cười lạt cho chúng ta nghe thì chỉ duy nhất một lần trước đó, có thể do đối phương sơ ý gây thành tiếng động thật khê thật mơ hồ, nên ta không thể không nghi, đành tự nhủ thà cẩn tắc để vô ấy nấy hơn vì bất phòng khiến lâm cảnh trở tay không kịp. Cũng may nhờ cẩn trọng, ta đành tương kế tựu kế vờ bị ngã xuống nước và chỉ cần chờ muội lao theo thì lập tức vận dụng thủy công quyết làm cho đối phương mất toàn bộ dấu vết, bằng cách giúp đưa muội bơi ngược dòng lên tận đây.

Nam Cung Tôn Quỳnh cũng nhẹ thở ra :

- Muội nhớ rồi, có phải đó là lúc vì phát hiện Trương ca ca tỏ dấu hiệu toan dừng lại nên muội đã buột miệng hỏi phải chăng đã có điều bất thường, đúng chẳng? Thật may vì Trương ca ca kịp có ý nghi ngờ nên kể như đối phương lúc này khó mong lần tìm theo dấu vết chúng ta. Và cũng thêm một điều may nữa là muội vẫn quả cảm lao theo quyết cứu Trương ca ca nên mới biết so về thủy công Trương ca ca cũng cao minh hơn muội thập phần. Nhưng nhân đây muội muốn hỏi một câu, mong Trương ca ca thật tâm hồi đáp.

Trương Khánh Long bỗng phì cười :

- Ta biết rồi, có phải muội muốn biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu để ta phát hiện muội vì không thật tâm kết giao nên đã không cùng lao vào dòng nước để cứu ta?

Nam Cung Tôn Quỳnh kinh ngạc :

- Sao Trương ca ca đoán được? Vì đích thực đây là điều muội muốn hỏi.

Trương Khánh Long bảo :

- Chúng ta gần gũi nhau đã gần bảy ngày là thời gian tạm đủ để ta phần nào đoán biết tâm tánh của muối. Thế nên ta nói thật, giả như muối không lao theo thì đừng lo ta giận hoặc phiền trách. Vì bất quá ta chỉ tự an ủi đấy là do thủy công của muối quá kém nên chẳng đủ dũng lực lẫn năng lực để cứu ta và không gây hệ lụy cho bản thân. Không những vậy, ta đã từng mong muốn thà muối đừng cứu ta ắt sẽ có nhiều thuận lợi hơn. Vì khi đó, do nghĩ ta đã mệnh chung, ta hy vọng thế nào muối cũng tỏ ra sâu thẳm là điều cũng khiến cho kẻ đang ẩn diện dò xét cũng có cùng ý nghĩ tương tự. Thế là đối phương sẽ tự hiện thân, đổi lại đến lượt ta tha hồ ẩn thân dò xét. Như vậy có phải chẳng cục diện hoàn toàn thay đổi với mọi thuận lợi đều thuộc về ta?

Nam Cung Tôn Quỳnh vỡ lẽ và thán phục :

- Thảo nào ngay khi có muối cùng lao theo lập tức Trương ca ca cố ý kéo muối chúi luôn một mạch xuống tận đáy. Thú thật lúc ấy muối sợ lắm, cứ nghĩ Trương ca ca vì không biết bơi nên vớ phải bất kỳ vật gì cũng quyết giữ rịt, làm muối kinh hoàng vì nghĩ đấy là những thời khắc cuối cùng của đời muối. Nhưng dù sao mọi chuyện đã qua, liệu đối phương có thực sự mất phương hướng chẳng?

Trương Khánh Long đáp :

- Đương nhiên nhưng vì chúng ta không thể không đến chỗ lệnh đường, có một điều chẳng may là qua tứ phu thúc ta đoán, ắt thế nào đối phương cũng biết để rồi sẽ quanh quẩn gần chỗ lệnh đường đang nấu thân hầu chờ đợi chúng ta xuất hiện. Khiến ta đang mãi cân nhắc và chưa biết phải đi đến chỗ lệnh đường theo cách nào vừa thật kín đáo vừa không để đối phương bất ngờ phát hiện.

Nam Cung Tôn Quỳnh cũng suy nghĩ và toan tính :

- Hay là thế này, Trương ca ca do có thuật dị dung sao không tự đến chỗ gia mẫu một mình cũng là thay muối dò xét xem liệu gia mẫu đã bị đối phương phát hiện chỗ nấu thân chưa? Phần muối dù không muốn cũng đành tạm lánh mặt chờ mấy ngày sau, cho đối phương tin chắc cả hai chúng ta đều bất hạnh đã làm mồi cho thủy quái, lúc đó tự muối sẽ hồi gia gặp mẫu thân và Trương ca ca?

Trương Khánh Long gật đầu :

- Kế đó rất hay, nhưng liệu muối đủ an tâm để nhấn nài nấu phục và lánh mặt chẳng? Vì nếu đủ ta có ý khác, là sao cả hai chúng ta không tạm thời lánh mặt vài ngày càng khiến đối phương tin chắc cả hai ta đều đã làm mồi cho thủy quái như muối nói? Bởi thú thuật với nhân vật chúng ta đang đối phó thú thật, ta chẳng an tâm để muối một mình. Thế nên điều ta cần ở muối là đừng quá nôn nóng. Thật may là muối tự đề xuất khiến ta chẳng cần thuyết phục ngược lại muối.

Nam Cung Tôn Quỳnh chợt nằm yên một lúc lâu, sau đó khẽ lên tiếng :

- Có thật Trương ca ca vì quan tâm không nỡ để muối lại một mình?

Trương Khánh Long ngồi lên :

- Muối dám mạo hiểm toan cứu ta, cho dù thủy tính của muối như ta đã mục kích, là quá kém. Bấy nhiêu đó cũng quá đủ để ta thêm tin vào thành tâm thiện ý của muối. Huống hồ đối với ta, kể từ Trương nghĩa phụ không còn, muối có tin rằng quanh ta vẫn chỉ mới một mình muối là xử sự tốt đối với ta, không hoàn toàn vụ lợi. Một hảo muối muối như vậy, ta cần phải trân trọng.

Nam Cung Tôn Quỳnh cũng ngồi lên :

- Được rồi, muối tán thành đề xuất này. Huống hồ chưa bao giờ mẫu thân muối được báo trước lúc nào muối về thế nên dù có để muộn vài ngày, muối tin chắc gia mẫu cũng chẳng vì thế mà lo âu hay chờ đợi. Tuy nhiên muối cũng nói trước, nếu phải tạm lánh mặt vài ngày thì đâu là chỗ ẩn náu thì quả thật muối vẫn chưa biết.

Trương Khánh Long phì cười :

- Đã là nhân vật võ lâm, thân luôn bốn tẩu tứ phương thì đâu đâu cũng là nhà, chỉ cần muối tin ta và thực sự vô ngại thì cứ phó giao cho ta. Bởi ngay từ thuở lên bảy ta đã quá quen với cảnh lang bạt kỳ hồ, muốn tìm một chỗ ẩn náu nhất là chỉ tạm bợ thì chẳng gì dễ bằng. Nào muối hãy mau theo ta.

Nam Cung Tôn Quỳnh liền tin tưởng theo chân Trương Khánh Long, nhờ đó nàng mới dần phát hiện và vỡ lẽ quả thật tìm một chỗ lưu ngụ bất kỳ thì đối với Trương Khánh Long do đã quá quen nên chẳng hề khó khăn. Không những vậy sự toan liệu về mọi vật dụng cần thiết thì cũng nhờ quá quen nên Trương Khánh Long luôn chu tất. Do đó chỉ đến khi trời tờ mờ sáng thì cả hai đã có thể đường hoàng lưu ngụ ở một góc nhỏ và khuất của một trang viện hoang phế nhờ đêm qua Trương Khánh Long tinh ý nên dễ dàng tìm ra. Nhân cơ hội này Trương Khánh Long giải thích thêm :

- Muội hãy luôn nhớ câu tiểu ẩn nấu lâm, đại ẩn nấu thị, vì để tạm lánh mặt bất kỳ ai với bất luận thời gian dài ngắn thế nào thì chỗ nấu thân lý tưởng nhất vẫn là nơi đông người cư ngụ hoặc qua lại. Kinh nghiệm này do Trương nghĩa phụ truyền lại và ta càng luôn vận dụng thì càng minh bạch là luôn chí lý. Không những thế, chúng ta có thể từ đây tha hồ ngấm ngấm dò xét bất kỳ ai dù cố tình hay vô ý lại vãng đến gần. Nào nếu muội đã thấm mệt thì hãy mau nghỉ ngơi. Ta cũng cần tọa công điều tức nhân đó cũng giám sát mọi động tĩnh giữ yên cho muội nghỉ.

Nam Cung Tôn Quỳnh thán phục :

- Muội có thể chi trì được, có chẳng người nhiều mệt và cần được nghỉ ngơi phải là Trương ca ca. Bởi tất cả đều do Trương ca ca hành động và sắp đặt. Muội chỉ là kẻ thụ hưởng quả thật chưa thấy mệt. Hay là Trương ca ca cứ tọa công muội nguyện giữ chân hộ pháp.

Trương Khánh Long mỉm cười :

- Nếu vậy cả hai hãy cùng tọa công bởi nếu xung quanh có tiếng động lạ, muội chớ lo, tự ta có thể phát hiện và có những ứng phó cần thiết. Thật đấy.

Nam Cung Tôn Quỳnh kinh ngạc :

- Ý muốn nói công phu tu vi của Trương ca ca đã đạt cảnh giới ý động thân tùy, là điều chỉ xảy ra đối với những ai đã có ngoài một hoa giáp công phu?

Trương Khánh Long vẫn mỉm cười :

- Để muội thật yên tâm, được ta xin đáp ngay. Đích thực ta đã đạt cảnh giới đó. Nào bây giờ có thể vững dạ tọa công chưa?

Dù Nam Cung Tôn Quỳnh tốt cùng kinh ngạc nhưng qua khẩu khí nhất là thái độ thật bình thản của Trương Khánh Long lúc này, nàng không thể không tin. Vì thế đành tạm gác lại các nghi vấn rất muốn hỏi, tự Nam Cung Tôn Quỳnh cũng bắt đầu tọa công. Và nàng trở lại thực cảnh lúc vắng dương gần đúng Ngọ.

Nhìn qua Trương Khánh Long vẫn đang còn hành công, nàng nhẹ nhàng đứng lên chột nghe Trương Khánh Long lên tiếng :

- Ta đã chuẩn bị xong mọi vật thực phía sau, muội cứ tùy tiện dùng, đừng chờ ta. Sau nữa nếu thấy ta vẫn chưa xả công thì muội đừng để phí thời gian, hãy tự luyện tiếp tục Mê Tông bộ pháp do ta từng chỉ điểm. Cũng nhớ đừng khinh suất bỏ đi đâu hoặc gây tiếng động cũng đừng quá kinh ngạc nếu thấy ta vẫn mãi tọa công.

Nàng ngạc nhiên rất muốn hỏi lại nhưng vì thấy kể cả lúc phát thoại lẫn lúc này Trương Khánh Long vẫn thủy chung ngồi yên và nhắm hờ hai mắt, nên nàng đành thôi không hỏi gì nữa. Trái lại cứ lẳng lặng làm theo những gì Trương Khánh Long đã bảo. Nhưng thời gian do cứ dần trôi, Nam Cung Tôn Quỳnh càng lúc càng kinh ngạc do thấy Trương Khánh Long vẫn chưa kết thúc. Không những vậy lúc này đã là chiều tối và phần thức ăn lúc trưa vì biết Trương Khánh Long chưa dùng đến nên nàng có chứa lại, thì cho đến tận bây giờ kể như gần trọn một ngày Trương Khánh Long chưa hề ăn dù chỉ một mẩu nhỏ. Nàng rất muốn gọi, rất muốn nhắc Trương Khánh Long ăn nhưng không dám đành tìm cách khác, đây là nàng cứ loay hoay tìm cho đến khi kiếm được các mẩu bạch lạp. Hy vọng mọi tiếng động dù khẽ do nàng gây ra cũng là cách đánh động cho Trương Khánh Long. Ngờ đâu Trương Khánh Long vẫn mãi hành công nhưng chột mở miệng lên tiếng đúng vào lúc nàng toan bật hỏa tập thấp sáng các mẩu bạch lạp đã tìm thấy. Trương Khánh Long bảo :

- Có thể phải hết đêm nay ta mới hành công xong, muội đừng thấp nển chỉ là tự lạy ông tui ở bụi này gọi chú tâm không cần thiết cho ngoại nhân. Nếu vô ngại với việc bị bóng đêm phủ trùm, muội cũng có thể tự

nghiền ngẫm về một trong các yếu quyết Mê Tông bộ pháp ngay bây giờ ta sẽ điềm chỉ cho muối. Hãy lại gần và chú tâm lắng nghe đây.

Cứ thế Trương Khánh Long tuy vẫn giữ nguyên tư thế tọa công nhưng vẫn có thể phân thần, chỉ điềm một trong chín yếu quyết Mê Tông Vạn Hóa công cho Nam Cung Tôn Quỳnh. Về phần mình tuy không thể hiểu Trương Khánh Long nhờ đâu có cách hành công kỳ quái này nhưng do Nam Cung Tôn Quỳnh tin và biết Trương Khánh Long bảo cần tọa công hết đêm nay là lời nói thật nên không dám quấy rầy nữa.

Nhưng khi thấy mãi đến tận chiều muộn hôm sau mà Trương Khánh Long vẫn còn tọa công vì quá lo nên Nam Cung Tôn Quỳnh đành bấm bụng gọi :

- Đã hai ngày Trương ca ca vẫn chưa ăn gì, không thể tạm nán lại sao Trương ca ca?

Ngờ đâu lúc này Trương Khánh Long vụt mở mắt và nhoẻn cười :

- Có thật là đã qua một ngày nữa chẳng? Nếu vậy ha ha... hóa ra ta đã nhập định thật sự chìm vào cõi hư vô thức mãi từ đêm qua cho đến tận bây giờ. Nghĩa là nguyên ngày hôm nay muối đã tự lo mọi thức ăn? Vậy thì còn việc luyện công phu Mê Tông bộ pháp của muối như thế nào?

Nàng kinh ngạc :

- Nói như vậy những gì muối hành động suốt ngày hôm nay Trương ca ca không hề phát hiện? Nhưng sao lại như thế? Ý muối muốn nói Trương ca ca quá mạo hiểm. Vạn nhất do muối không lưu tâm và cứ ngỡ bất kỳ mọi động tĩnh nào Trương ca ca cũng hay biết, nếu bất thần có đối phương xuất hiện thì sao?

Trương Khánh Long vươn vai đứng dậy :

- Ta cũng không ngờ bản thân lại dễ dàng rơi vào cõi vô thức như vậy. Thật may đúng như muối nói, lại qua một ngày nữa vẫn yên tĩnh. Vậy thì ta hứa lần sau sẽ không để xảy ra nữa. Mà này hôm nay muối cho ta ăn những gì? Và trong lúc ăn ta cũng muốn muối tự luyện lại Mê Tông bộ pháp cho ta xem được không?

Nam Cung Tôn Quỳnh vội mang thức ăn đến, sau đó tự diễn luyện Mê Tông bộ pháp cho Trương Khánh Long nhìn. Cuối cùng nàng hoang mang hỏi :

- Thức ăn do muối làm có phải chẳng ngon miệng? Vì thấy Trương ca ca chỉ ăn chiếu lệ. Hay là do thất vọng với Mê Tông bộ pháp muối chưa luyện thật thuần thục như ý Trương ca ca?

Trương Khánh Long mỉm cười :

- Thật lạ, sao ta thấy bản thân chưa lúc nào sung mãn bằng? Ta ăn ít là vì thế kỳ thực thức ăn do muối làm vẫn ngon hơn so với lúc ta tự tay lo. Còn về Mê Tông bộ pháp ư? Quả thật ta có phần thất vọng nhưng rất có thể chỉ do muối chưa đủ thời gian cần thiết. Nếu vậy thì không sao, cứ tuấn tự nhi tiến và đừng dục tốc bất đạt. Nào bây giờ chúng ta có thể đi được rồi. Và với bóng đêm, ta và muối chẳng cần dị dung hoặc giả muối vẫn cảm thấy lo. Được, ta sẽ ăn thêm cho muối vui.

Nam Cung Tôn Quỳnh nhẹ thở ra :

- Muối cũng sẽ cùng ăn, biết đâu có thêm người, Trương ca ca sẽ cảm thấy ngon miệng hơn.

Trương Khánh Long lại ngồi vào bữa ăn :

- Bỏ công làm thức ăn nhưng không được người chiêu cố ắt hẳn muối không vui. Vậy ta hứa nếu ngày nào còn được muối quan tâm ta quyết chẳng để muối phiền lòng.

Nam Cung Tôn Quỳnh cúi thấp đầu :

- Chỉ sợ Trương ca ca chê, riêng phần muối chỉ muốn mãi cùng Trương ca ca thế này.

Trương Khánh Long chợt có cảm giác xúc động những toan nói ra nhưng đành đè nén và cố ý cười phì :

- Là muối tự nói đấy nha, vậy thì mai hậu ta không lo nữa những cảnh bữa no bữa đói như luôn từng xảy ra. Chà thức ăn ngon lắm, nếu muối không nhanh tay ta sẽ ăn hết cả phần của muối cho xem.

Nam Cung Tôn Quỳnh ngẩng đầu lên và cười theo thật vui :

- Quân tử bất hí ngôn, đã nói sẽ cùng ăn thì muối đầu dễ để Trương ca ca tranh hết phần. Hãy thử xem ai ăn nhiều hơn nào.

Mãi đến tận canh ba cả hai mới khởi hành với tâm trạng vẫn còn vui sau những gì vừa diễn ra.

* * * * *

Đang đi Nam Cung Tôn Quỳnh bỗng khê khịt mũi :

- Có mùi rất khăng.

Trương Khánh Long chậm dần lại :

- Có phải muối đang nghĩ đến một điều rất tồi tệ đã xảy ra cho lệnh đường? Nếu vậy mong muối thật bình tâm chúng ta sẽ cùng tìm xem sao. Hãy theo hướng này.

Nam Cung Tôn Quỳnh chậm chậm theo chân Trương Khánh Long với nỗi lo sợ cứ dần tăng :

- Nhưng phương xuất xứ ra mùi khăng thối lại khác với hướng dẫn đến nơi gia mẫu đang lưu ngụ. Gia dĩ đó là mùi phát ra từ một thi thể chết đã lâu, nhất định chỉ do đối phương sau khi bắt giữ và đưa gia mẫu đến đây mới hạ thủ. Vì sao đối phương phải thận trọng thể này?

Trương Khánh Long dần đưa tay lên bưng mũi :

- Ta chỉ mong đây là phần xác thối rửa của một dã thú nào đó. Vì khi đã có mùi nặng thể này, dù có tìm thấy chúng ta cũng vô khả phân biệt đây là thi thể của ai. Nhưng sao muối tỏ ý nghi ngờ với cách hành sự cẩn trọng của đối phương?

Nam Cung Tôn Quỳnh dừng lại và phải vội bưng kín miệng mới kịp dồn nén những đợt ọ ọ khan :

- Bởi gia mẫu đi lại rất khó khăn, cơ hồ đã bán thân bất toại sau một lần luyện công bất cẩn nên bị tẩu hỏa nhập ma. Hành động này của đối phương quá thừa, nếu không muốn nói đây là vì đối phương chưa thật tin hai chúng ta chết hẳn nên không muốn chúng ta sớm phát hiện hành vi này của đối phương.

Trương Khánh Long dừng lại :

- Muối chẳng cần đi nữa. Để ta tự đi vẫn hơn. Và ta sẽ gọi muối nếu phát hiện điều gì đó có liên can.

Nhưng Nam Cung Tôn Quỳnh vẫn muốn cùng đi.

- Muối có thể chịu đựng được. Hơn nữa, nếu thi thể đã thực sự thối rửa thì ngoài muối, chỉ e Trương ca ca không thể phân định thi thể ấy là ai.

Trương Khánh Long gật đầu :

- Vậy phải nhanh lên, đồng thời cũng nên tạm bế khí. Vì chỉ cần xem thoáng qua, hư thực thể nào ắt tự muối rõ, mau nào.

Họ đi chuyển nhanh và dễ dàng phát hiện đâu là nơi nặng mùi nhất.

Ở đây Trương Khánh Long vội bật hỏa tập.

Nam Cung Tôn Quỳnh liền kêu :

- Là một nam nhân? Ai thể này?

Trương Khánh Long vội tắt hỏa tập và lập tức kéo Nam Cung Tôn Quỳnh lao tránh xa. Đến khi đã thoát khỏi mùi hôi khăng, Trương Khánh Long mới dừng lại và khê thì thảo :

- Ta đã nhận ra nhờ y phục đây là tứ phu thúc. Nhưng tại sao hung thủ lại sát hại và nhất là vì sao tứ phu thúc lại tự đi đến đây thì muốn mình bạch e rằng cần phải chờ khi biết rõ về mệnh hệ của lệnh đường. Hãy đi nhanh nào.

Nam Cung Tôn Quỳnh liền hối hả lao theo, đưa đường cho Trương Khánh Long cùng đi.

Lúc sắp đến nơi Nam Cung Tôn Quỳnh tự ý dừng lại :

- Chính là gian thảo lư phía trước có phần bị khuất vì màu sẫm tối của khu rừng phía sau rất gần với gian thảo lư. Trương ca ca thử vận dụng thính lực nghe ngóng xem sao?

Trương Khánh Long liền đáp :

- Ta đã làm rồi, thật lạ, ở xung quanh tịnh chẳng có tiếng động nào, kể cả một nhíp hô hấp dù thật khẽ cũng chẳng có. Chúng ta cùng nên xông vào thôi.

Hoảng kinh Nam Cung Tôn Quỳnh lập tức bật người lao vào, miệng thì kêu :

- Mẫu thân.

Trương Khánh Long lao theo và cũng bật nhanh hỏa tập ngay khi đặt chân vào giữa gian thảo lư :

- Muội đừng quá hoảng hốt. Hãy nhìn xem, chẳng có bất kỳ dấu vết nào khả nghi.

Nam Cung Tôn Quỳnh hoảng loạn nhìn và tìm quanh :

- Đối phương đã xuất kỳ bất ý hạ thủ, nhất định đã dễ dàng bắt giữ gia mẫu, tương tự chuyện đã xảy ra cho Tô phu nhân. Trương ca ca hãy mau giúp muội tìm lại mẫu thân, nếu không, muội chẳng thiết sống nữa.

Trương Khánh Long vẫn nhìn chú mục vào từng chỗ :

- Muội hãy nhìn vào đây, có phải là dấu hiệu cho thấy chiếc giường từng bị xô lệch? Nhưng nếu từng xảy ra hành vi giằng co lôi kéo thì tại sao chăn mùng vẫn nguyên vẹn, được xếp thật gọn ghẽ?

Nam Cung Tôn Quỳnh nhờ đó phát hiện chỉ có hai chân giường phía ngoài là bị lệch so với hai đầu lồm từng có trước đó :

- Chiếc giường từng bị nhấc cao lên hướng vào trong hoặc giả đối phương ngoài việc bắt giữ gia mẫu còn muốn kiểm tìm gì đó phía dưới giường?

Trương Khánh Long dùng một tay nhấc phần ngoài của chiếc giường lên nhưng không được :

- Cả chiếc giường như gắn rất chặt vào nền đất như liền thành một khối, sao lạ vậy?

Nam Cung Tôn Quỳnh bảo :

- Không thể nào, vì chính tay muội đã từng tự kê chiếc giường ở đây, hãy để muội thử xem.

Trương Khánh Long lùi lại nhường chỗ cho Nam Cung Tôn Quỳnh tự tiến đến và tự nhấc chiếc giường. Cuối cùng, vì thấy Nam Cung Tôn Quỳnh cũng không thực hiện được, Trương Khánh Long khẽ kêu :

- Có thể đây là một cơ quan, muội thử nện chân thật mạnh vào nền đất dưới gầm giường xem?

Nam Cung Tôn Quỳnh nện gót.

Coong coong coong

Thanh âm vang lên quá kỳ quái khiến Nam Cung Tôn Quỳnh kinh hoảng lùi lại :

- Nếu toàn là nền đất thì không thể phát ra tiếng kêu này. Nhưng nếu thực sự có cơ quan thì sao muội chưa bao giờ phát hiện?

Trương Khánh Long lại bắt đầu tìm quanh :

- Nhất định quanh đây phải có mấu chốt để phát động cơ quan, hy vọng đây là do lệnh đường sau này thực hiện phòng khi địch nhân bất ngờ ập đến vẫn có chỗ cho lệnh đường tự nấu thân.

Nam Cung Tôn Quỳnh thêm hy vọng cũng phụ giúp Trương Khánh Long truy tìm. Và khi chẳng thể tìm thấy nòng nọc nóng vội nhảy lên giường :

- Gia mẫu do khó cử động vì thế biết đâu mấu chốt cơ quan được cài đặt chỗ thật gần tầm tay.

Nhưng đứng vào lúc Nam Cung Tôn Quỳnh loay hoay tìm ở phần giường bên trong gần sát với vách nhà thì nguyên cả chiếc giường chợt có dấu hiệu dịch chuyển. Nàng kêu :

- Có chuyện gì vậy? Trương ca ca định đùa chăng?

Trương Khánh Long vội đưa mắt nhìn thì chỉ kịp thấy phần giường phía ngoài chợt hất ngược lên cao hầu như che khuất hoặc bóng dáng Nam Cung Tôn Quỳnh đã chợt biến mất. Với phản ứng nhanh tợ bản năng Trương Khánh Long nhún bật người lao vọt qua bên kia thành giường nhờ đó may mắn vẫn còn thấy phần sát vách là một hố huyết sâu thẳm, trước lúc ngọn hỏa tập do Trương Khánh Long chớp động nên vụt tắt.

Vù...

Giữa lúc đang rơi vào hố huyết Trương Khánh Long bỗng nghe có tiếng của Nam Cung Tôn Quỳnh kêu oai oái kèm theo tiếng va đập khá mạnh :

- Ồi. Huych.

Trương Khánh Long lập tức giang rộng đôi tay bằng mọi cách quyết làm cho đà rơi được hãm lại đồng thời cũng khẽ lên tiếng :

- Ta cũng cùng đến với muội đây, đừng vội đứng lên nếu đã bị ngã kéo lại va vào ta.

Và Trương Khánh Long chợt nhớ đến hỏa tập liền bật xoành xoạch luôn tay đồng thời từ từ hạ thân xuống. Ngờ đâu lúc hai chân chạm nền cứng thân hình của Trương Khánh Long cũng chạm vào phần thân trước mềm mại nhất định chẳng ai khác ngoài Nam Cung Tôn Quỳnh.

Trương Khánh Long bối rối toan lùi lại thì nghe Nam Cung Tôn Quỳnh cũng hoang mang bối rối kêu ở ngay bên tai Trương Khánh Long :

- Ồi, muội đã chủ ý nép sát vào bên này sao cũng trùng hợp chạm phải Trương ca ca?

Trương Khánh Long vội đưa cao hỏa tập và lần này vừa được bật sáng :

- Ta đã dặn muội đừng đứng lên cũng may chưa đến nỗi ta giẫm phải đầu muội.

Có ánh sáng Nam Cung Tôn Quỳnh chợt phát hiện cả hai đứng quá gần mắt đang chạm mắt và thân hình đã cận kề vào nhau. Nàng đỏ mặt vội lùi lại.

Chợt Trương Khánh Long đưa tay giữ nàng lại :

- Chờ đã, ngay phía sau muội là dây tam cấp. Nếu muội lùi thế nào cũng lại ngã.

Tuy lời giải thích chính đáng nhưng thân thể cả hai do lực giữ lại của Trương Khánh Long làm cho càng sát vào nhau hơn. Và vì Nam Cung Tôn Quỳnh cảm nhận đôi nhũ hoa đang động chạm vào phần ngực rắn chắc của Trương Khánh Long một nam nhân, hơi thở của nàng vụt trở nên dồn dập lạ.

Cả Trương Khánh Long cũng có cảm nhận tương tự khi phát hiện dù qua những hai lớp y phục thì đôi gò bồng đảo của nữ nhân lúc này là Nam Cung Tôn Quỳnh sao lại mềm mại và có sức quyến rũ lạ kì. Nhưng nhờ định lực thâm hậu hơn, tương ứng với thân thủ võ công hiện có Trương Khánh Long chợt nhớ đến thực cảnh vội chủ động từ lùi xa :

- Do thật sự đã có cơ quan ám tang, muội nên hy vọng lệnh đường vẫn vô sự.

Được nhắc nhở Nam Cung Tôn Quỳnh trấn tĩnh ngay, vội quay lại và chủ động đặt những bước chân đầu tiên xuống dây tam cấp có đến mười mấy bậc.

- Và muội càng thêm hy vọng rất có thể gia mẫu hiện đã đi lại dễ dàng. Nếu không há có lẽ gia mẫu khi buông người lần theo dây tam cấp thì lúc quay lại há lẽ cũng tự lần lên?

Trương Khánh Long đi theo sau Nam Cung Tôn Quỳnh và bắt chợt tự dập tắt hỏa tập :

- Lời muội vừa nói hoàn toàn đúng khiến ta không thể không nghĩ lệnh đường chẳng những vẫn đi đứng dễ dàng như người bình thường mà rất có thể thân thủ bản lĩnh cũng cao minh như thuở nào. Nói cách khác, ta nghĩ việc lệnh đường bị tẩu hỏa nhập ma chỉ là giả vờ, nghĩa là lệnh đường cũng chủ ý giấu muội và đã là giấu thì hiện tại ắt hẳn lệnh đường vẫn chưa muốn tỏ lộ cho muội biết. Vậy nên chẳng hoặc chúng ta dừng ở đây và quay lại hoặc giả muốn tiếp tục thì cũng đừng để lệnh đường phát hiện? Muội nghĩ sao?

Nam Cung Tôn Quỳnh dừng lại và phân vân :

- Sao lại phải che giấu với cả cốt nhục? Có phải vì gia mẫu không tin muội? Nhưng như muội từng nhớ thì gia mẫu luôn tin tưởng và còn đặt nhiều kỳ vọng vào muội. Vậy thì chỉ có thể giải thích việc này bằng mỗi một cách duy nhất, đấy là từ lâu nay ắt hẳn đã có kẻ luôn uy hiếp và buộc gia mẫu phải giả vờ cũng là che giấu muội về tất cả mọi sự. Ý muội muốn nói chúng ta nên đi tiếp và cứ theo chủ ý của Trương ca ca cần giữ kín hành tung, chớ để ai phát hiện.

Trương Khánh Long lách người bước đi trước và chỉ thì thào lên tiếng lúc lướt ngang qua Nam Cung Tôn Quỳnh :

- Mất ta đã quen thính lực ta cũng cao minh hơn, muội hãy để ta đi trước. Nào.

Hoàn toàn tin cậy ở Trương Khánh Long, Nam Cung Tôn Quỳnh lặng lẽ bước theo sau và dù có cảm nhận đoạn đường tuy đi đã khá xa nhưng hầu như vẫn chưa kết thúc thì nàng cũng cứ đi, không một lời phản nản hay nghi vấn.

Cuối cùng dù địa đạo có dài có xa và dù đi chậm thế nào thì cũng đến lúc kết thúc, Trương Khánh Long dừng lại :

- Muội ắt hẳn có thể nhìn thấy chỗ rẽ mờ sáng phía trước? Địa đạo thật dài và vì chúng ta đi chậm nên may thay bây giờ trời đã sáng. Muội muốn đi ra ngay hay chờ thêm lúc nữa, phòng có kẻ biết đâu vẫn đang mai phục chờ?

Nam Cung Tôn Quỳnh chọn cách thứ hai :

- Muội càng nghĩ càng hoang mang vì gia mẫu bị uy hiếp thì còn muội bấy lâu nay vẫn tự do, lẽ nào gia mẫu không tìm cách ngấm ngấm báo cho muội biết? Có cả hai cùng hợp lực đối phó thì lo gì không thể chế ngự hoặc tự thoát khỏi đối phương. Điều đáng nói nhất là gia mẫu vẫn nở lòng để muội bấy lâu nay luôn sầu muộn vì thể trạng vô phương cứu vãn của người. Không mẫu thân nào nở làm như vậy. Hay là chúng ta tạm lưu lại cũng là mong Trương ca ca giúp muội nghĩ thấu đáo các nghi vấn này.

Trương Khánh Long tán thành :

- Nói thật lòng, ta không tiện luận bàn về nội tình giữa hai mẫu tử muội, bất quá ta chỉ muốn lưu lại một là để không bị bất ngờ hai là đề dò xét thêm những gì mà đêm qua do không có ánh sáng nên chúng ta chưa thể phát hiện.

Nam Cung Tôn Quỳnh nài nỉ :

- Chưa bao giờ muội hoang mang và cần một người giúp muội suy nghĩ như lúc này. Thế nên bất luận Trương ca ca nghĩ gì hoặc nghi ngờ thế nào về hành tung mỗi lúc thêm kỳ bí của mẫu thân muội xin cứ nói, dù phải nghe lời chói tai miễn là có sức thuyết phục, muội cũng nghe và quyết không phiền trách gì Trương ca ca.

Trương Khánh Long ngập ngừng :

- Nếu là vậy muội hãy tin ta là đang có ý ngờ về lai lịch và thân thế của muội, nhất là về cương vị Bang chủ Phi Kiếm bang. Muội có thể cho ta biết ngọn ngành?

Nam Cung Tôn Quỳnh hoang mang lo lắng :

- Thân thế của muội? Sao Trương ca ca chợt có ý nghĩ này? Vì theo lời gia mẫu cũng phần nào do muội tự nhớ thì gia phụ thổ sinh thời rất quan tâm hai mẫu tử muội, đích thực là cảnh hạnh phúc của toàn gia đoàn viên. Tiên phụ họ Nam Cung từng là Bang chủ Phi Kiếm bang cũng là đồng môn sư huynh muội của mẫu thân. Thế nên lúc gia phụ quyết định mạo hiểm tiến nhập Mê Tông động và một đi chẳng trở lại, gia mẫu mới là nhân vật duy nhất đủ tư cách kế nhiệm Bang chủ. Sau đó độ đôi ba năm trước lúc nội tình bốn bang nảy sinh nhiều mâu thuẫn đổ ỹ, gia mẫu do quá ưu tư nên lúc luyện công bị phân thần dẫn đến trầm biến nghịch hành chân khí tẩu hỏa nhập ma. Nhưng vì không muốn nội tình bốn bang sinh nào loạn, gia mẫu mới sắp đặt để muội thay thế và kỳ thực việc đó chẳng bị ai phát hiện như Trương ca ca đã có lần mục kích. Há lẽ lai lịch của muội vẫn chưa đủ minh bạch?

Trương Khánh Long bật hỏi :

- Tả Hữu Phi Sứ như có vẻ chẳng nhận biết muội nhất là qua thái độ hầu hết bang đồ quý bang không tỏ tường dung diện thật cùng tính danh của muội là Nam Cung Tôn Quỳnh. Điều này giải thích như thế nào một khi câu chuyện như muội kể toàn gia đã có thời sống cảnh đoàn viên hạnh phúc?

Nam Cung Tôn Quỳnh giải thích :

- Cũng không có gì khó hiểu, vì lúc đó gia phụ bật vô âm tín, khi đó muội chỉ mới lên năm, lại thêm nhờ gia mẫu tiên liệu, ắt hẳn bang thế nào cũng phát sinh nội tình, đã lập tức giấu biệt và đưa muội về đây âm thầm cưu mang giáo dưỡng, luôn đốc thúc muội đêm ngày khổ luyện công phu Hư Nhược Thân Áo. Thế nên muội nghĩ kể cả Tả Hữu Phi Sứ dù vẫn nhớ e cũng khó ngờ Nam Cung Tôn Quỳnh hiện nay chính là đứa bé nhỏ xíu xíu năm xưa họ từng gặp. Huống hồ với diện mạo đổi thay theo thời gian, họ càng khó thể nhận ra.

Trương Khánh Long hắng giọng :

- Ta chỉ hỏi một câu nữa thôi. Là lệnh đường không truyền thụ thêm cho muội bất kỳ công phu nào khác ngoài Hư Nhược Thân Áo? Há lẽ sở học của song thân muội do tuân theo nghiêm lệnh môn phái nên không thể trao truyền, bất luận muội chính là cốt nhục của cả hai?

Nam Cung Tôn Quỳnh lắc đầu :

- Điều này quả thật muội chưa bao giờ nghĩ tới, vả lại dù có nghĩ thì với tính khí quá nghiêm khắc của gia mẫu, nhất là những lúc chỉ điểm võ học, đích thực muội cũng chẳng dám hỏi. Tuy nhiên với những lời Trương ca ca vừa nhận định, cũng rất có thể gia mẫu dù muốn cũng không dám và không được tự ý trao truyền. Dù sao, sau này nếu có dịp thế nào muội cũng...

Chợt Trương Khánh Long khẩn trương ra hiệu cho Nam Cung Tôn Quỳnh đồng thời cũng kéo Nam Cung Tôn Quỳnh nép qua một bên và ngồi thụp xuống, tựa sát vào thành địa đạo toàn đất bần. Nam Cung Tôn Quỳnh hiểu ngay nguyên nhân và lập tức đưa mắt nhìn về phía cuối địa đạo, nơi đang càng lúc càng lộ sáng.

Ngờ đâu Trương Khánh Long lại thì thào vào tai Nam Cung Tôn Quỳnh :

- Không phải hướng đó, vì thế cũng thật bất tiện, khó thể ngồi mãi thế này và không bị người phía sau phát hiện. Muội có chấp thuận cùng ta bò dần ra, chỉ độ năm trượng mà thôi.

Nam Cung Tôn Quỳnh cũng rõ hiện cảnh :

- Gia dĩ Trương ca ca có thể thi triển khinh công đến độ chót hầu lao thoát mà chẳng bị kẻ đang tiến từ phía sau phát hiện chẳng?

Trương Khánh Long càng hạ thấp giọng hơn :

- Quá muộn nếu đó là nhân vật có bản lĩnh tốt cùng lợi hại suốt mấy ngày qua chúng ta vẫn lo. Và sẽ là thừa nếu kẻ tiến đến từ phía sau chỉ là người không hề có thân thủ đáng để chúng ta lẩn tránh. Chủ ý của ta chỉ muốn âm thầm dò xét, sau đó mới chủ động định đoạt thái độ.

Nam Cung Tôn Quỳnh tán thành :

- Được, vậy thì bò.

Họ cùng trườn đi và không ai bảo ai, cố giữ sau cho càng nhẹ nhàng càng tốt. Và bất chợt Nam Cung Tôn Quỳnh lại thì thào lên tiếng :

- Bản lĩnh của Trương ca ca quá lợi hại, muội chỉ nhờ áp người phục sát mặt đất thế này mới cảm nhận quả thật đang có người tiến dần về phía chúng ta. Nhưng cũng có thể là mẫu thân muội vì ngoài gia mẫu liệu còn có ai khác cũng am hiểu để tự phát động cơ quan lân mò xuống tận nơi này?

Trương Khánh Long khẽ sụt sùi :

- Không phải lệnh đường đâu, vì nếu có thể cảm nhận thì ắt muội cũng phát hiện kẻ phía sau đang vừa đi vừa có phần thận trọng từng bước, chứng tỏ chưa thông thạo địa hình. Tuy nhiên ta lại nghe nhịp hô hấp thổ nạp của người này vừa dài vừa sâu, vậy là nội lực bản lĩnh chẳng thể xem thường. Muội đừng lên tiếng nữa đề phòng với thính lực tinh tường, kẻ đó sẽ phát hiện chúng ta. Nào tiếp tục đi.

Nào ngờ vừa khi dứt lời, cũng chính Trương Khánh Long lên tiếng khẩn trương thúc giục Nam Cung Tôn Quỳnh.

- Không xong, đối phương đã đột ngột tăng cước lực, nhanh lắm. Chạy đi thôi. Mau vượt thoát địa hình quá chật hẹp này. Nào!

Cả hai cùng nhồm dậm và bật đi thật nhanh.

Vù...

Ở phía sau quả nhiên có tiếng quát :

- Ai? Đứng lại mau. Vẫn chạy ư? Thật không biết tự lượng sức. Hừ?

Trương Khánh Long và Nam Cung Tôn Quỳnh dù vậy vẫn vượt qua vài trượng cuối cùng để rồi đều kinh ngạc như nhau khi phát hiện ở phía ngoài địa đạo là một vùng tuy lộ thiên nhưng kỳ thực lại có địa hình tựa một trũng núi với tứ bề vách đá bao phủ, dù muốn vượt qua cũng không dễ chút nào. Nhưng điều làm cho cả hai ngỡ ngàng nhất lại chính là một kiến tạo không thể tin là có thể hiện hữu và tồn tại ngay ở đây.

Trương Khánh Long vùng suýt xoa; - Không thể ngờ ngay tại đây lại có cả một tòa cung điện nguy nga như thế này. Và nếu chủ nhân chính là lệnh đường thì ngoài bốn chữ phú xưng địch quốc ta e...

Nam Cung Tôn Quỳnh tuy cũng bang Hoàng nhưng vẫn khẳng khái phản bác và lập tức ngắt lời Trương Khánh Long :

- Gia mẫu không thể là chủ sở hữu của sự sản này. Huống hồ...

Vì quá kinh ngạc với các cảnh quang đang mục kích, cả hai quên đi diễn biến vẫn xảy đến từ phía sau. Do đó kể như đã muộn khi cả hai nghe từ phía sau vang phát lên trận cười đắc ý :

- Ngờ là ai, ha ha... thật cung nghinh bọn tiểu oa nhi các ngươi lần đầu đặt chân đến Hòa Lạc cung, là nơi sẽ giúp bọn ngươi an hòa hưởng lạc nếu ưng thuận trở thành thủ hạ, mãi trung thành với Cung chủ bổn cung Hòa Lạc. Ha ha...

Trương Khánh Long và Nam Cung Tôn Quỳnh không ai bảo ai đều giật mình cùng quay lại để lần đầu tiên đối diện và nhìn thấy một nhân vật không chỉ lạ mặt mà còn là một người mặc y phục khá dị kỳ, do khắp thân tuy phủ đạo phục nhưng ngoài điều đó ra thì chẳng còn gì nữa, để phải nghĩ kẻ đó là một đạo nhân, Trương Khánh Long thoáng cau mày và hỏi :

- Có thể cho biết cách xưng hô với tôn giá nên như thế nào chẳng? Là đạo trưởng hay chỉ là tiền bối theo cách thông thường?

Nhân vật nọ tuy có niên kỷ ngoại tứ tuần nhưng cứ cao ngạo tự phụ không khác gì hạng hậu sinh đang khí huyết dương cương.

- Chớ nhiều lời, trái lại cả hai người, Trương Khánh Long và Nam Cung Tôn Quỳnh hãy mau cho bổn hộ cung biết chủ ý, là chấp nhận hay không thuận phục bổn cung Hòa Lạc?

Nam Cung Tôn Quỳnh lại giật mình :

- Hóa ra tôn giá là kẻ mấy ngày trước vẫn lén bám theo tiểu nữ và Trương ca ca? Nếu không tiểu nữ nhớ vẫn chưa gặp tôn giá bao giờ thì sao tôn giá biết rõ tính danh bọn tiểu nữ?

Nhân vật Hộ Cung nhếch môi cười trịch thượng :

- Nhắc đến chuyện đó, bổn Hộ Cung đành thừa nhận bọn ngươi thủ đoạn kể như cao minh, đã khiến Thiệu cung chủ bổn cũng bị lừa dối ngỡ cả hai đã chìm mất xác đâu đó dưới đáy nước. Vì thế cũng khiến bổn Hộ Cung phải bất ngờ, tuyệt nhiên chẳng nghĩ ra là chính bọn ngươi đã tình cờ phát hiện, còn làm cơ quan phát động để đặt chân vào đây. Tuy nhiên cũng có thể nói, thiên võng khôi khôi sơ nhi bất lậu. Số phận của bọn ngươi từ lâu đã do bổn cung định đoạt thì dù thế nào, ha ha... cuối cùng bọn ngươi cũng dẫn thân đến, hầu bổn cung thêm cơ hội thu phục bọn ngươi. Ha ha...

Trương Khánh Long thêm cau mặt :

- Hộ Cung tôn giá xem ra quá tự phụ, vậy sao chẳng nhìn lại chỉ một mình tôn giá liệu đủ tư cách thu phục bọn tại hạ những hai người chẳng?

Nam Cung Tôn Quỳnh cũng phụ họa :

- Phải đó dù tòa cùng diện này dù bề thế nguy nga nhưng do này giờ vẫn chưa thấy có thêm ai xuất hiện thì một mình tôn giá e khó mong toại nguyện.

Chợt có thanh âm không rõ phương hướng bỗng vang đến môn một :

- Không phát hiện thêm ai khác chỉ là do bản lĩnh bọn người quá kém, đâu thể bảo bốn cung Hòa Lạc là chỗ không người.

Nam Cung Tôn Quỳnh hốt hoảng xoay người vừa đảo mắt nhìn khắp nơi :

- Mẫu thân, có phải là mẫu thân chẳng? Vì nữ nhi nhận rõ đó là mẫu thân đang vận dụng công phu Hư Nhược Thân Áo phát thoại. Nhưng sao mẫu thân không lộ diện, hội diện cùng nữ nhi đối thoại như thuở nào?

Thanh âm mơ hồ nọ lại vang lên và lần này Trương Khánh Long nghe rõ đấy là thanh âm do nữ nhân phát ra :

- Nam Cung Tôn Quỳnh người lắm rồi và nào phải chỉ mẫu tử người mới biết và luyện được Hư Nhược Thân Áo. Ta là Thiếu cung chủ Hòa Lạc cung, vẫn có khá bất ngờ vì lắm phải thủ đoạn của bọn người ắt chỉ do gã họ Trương kia sắp đặt?

Trương Khánh Long lên tiếng :

- Đa tạ Thiếu cung chủ quán khen, bọn tại hạ mấy ngày trước thoát được do chỉ gặp may, kỳ thực hiện thâm tâm hiện vẫn còn khiếp đảm vì bản lĩnh thần thông tuyệt thế của Thiếu cung chủ. Nhưng cho hỏi, thứ nhất, quý cung quyết thu phục bọn tại hạ là vì lẽ gì? Thứ hai thứ công phu Hư Nhược Thân Áo đang vận dụng quá lợi hại có phải từ lâu nay mẫu thân của Nam Cung Tôn Quỳnh đã bị Thiếu cung chủ uy hiếp? Và gần đây nhất, qua thi thể thối rữa còn lưu lại, phải chăng tư phu thúc là do Thiếu cung chủ hạ thủ?

Giọng mơ hồ vang lên hồi đáp :

- Cả hai nghi vấn sau cùng của họ Trương người đều đúng. Nhân đây người cũng nên hiểu thế này nếu không thành tâm thuận phục bốn cung thì vì hiểu biết khá nhiều, người sẽ chung số phận với trạo phu đó. Nhược bằng thuận phục bốn cung thì bốn cung hứa ngoài việc giữ vẹn toàn cho hai mẫu tử Nam Cung Tôn Quỳnh thì kể cả mẫu thân người cũng có ngày sẽ cùng người tương phùng đoàn viên. Tóm lại bốn cung đang cần người dẫn đạo tiến nhập Mê Tông động. Hãy quyết định đi.

Nam Cung Tôn Quỳnh rung động :

- Gia mẫu từ lâu đã bị bọn Hòa Lạc cung vô sỉ các người uy hiếp? Hóa ra ta đã đoán đúng?

Thanh âm mĩa mai của Thiếu cung chủ Hòa Lạc cung vang lên :

- Lẽ ra Nam Cung Tôn Quỳnh người nên đoán biết sớm hơn, để không phải tự dẫn thân đến đây tạo thêm cơ hội cho bốn cung dùng sinh mạng người tiếp tục uy hiếp và buộc gã họ Trương không thể không thuận phục.

Nam Cung Tôn Quỳnh phần nộ chực quát, chợt bị Trương Khánh Long xua tay ngăn lại. Và cũng tự Trương Khánh Long lên tiếng cắt vắn :

- Muốn tại hạ đưa quý cung tiến nhập Mê Tông động không khó vì đây là chủ ý từng có của chính bản thân tại hạ. Nhưng thoát tiên hãy minh chứng mẫu thân của Nam Cung Tôn Quỳnh và Tô phu nhân hiện đang do quý cung sinh cầm, sau nữa là cho bọn tại hạ một lần hội diện để hầu biết rõ sinh mạng của cả hai vẹn vẹn toàn đúng như lời Thiếu cung chủ vừa thổ lộ.

- Đừng vội quên hiện trạng lúc này của hai người, vậy thì chớ cao ngạo tự cho có tư cách đề xuất, buộc bốn Thiếu cung chủ phải tuân theo.

Trương Khánh Long nhẹ thở ra :

- Xin thấu hiểu và cảm thông cho nỗi lòng nhưng nhớ và lo lắng cho mẫu thân của Nam Cung Tôn Quỳnh. Huống hồ đề xuất của tại hạ nào quá khó đối với quý cung? Vì chỉ cần sai bảo thủ hạ đưa mẫu thân Nam Cung Tôn Quỳnh và Tô phu nhân từ trong kia đưa ra ngoài này, một việc thật dễ như trở bàn tay. Lẽ nào Thiếu cung chủ không hạ cố thành toàn?

- Ý người hoài nghi bốn cung chưa nắm giữ sinh mạng hai nhân vật đó trong tay?

Trương Khánh Long lắc đầu :

- Trú sở của quý cung tọa lạc quá gần chỗ mẫu thân của Nam Cung Tôn Quỳnh từng nấu thân, tại hạ đâu dám có dạ nghi ngờ. Nhưng như Thiếu cung chủ cũng thấy đó, thực sự Nam Cung Tôn Quỳnh vẫn quá lo lắng cho mẫu thân, thế nên tại hạ chỉ khẩn thiết cầu xin Thiếu cung chủ cho toại nguyện.

- Phần người thì sao? Hoàn toàn vô lo cho mẫu thân người là Tô phu nhân?

Trương Khánh Long nhún vai :

- Đối với Tô phu nhân, thú thật tại hạ chỉ quan tâm vì tình người với người. Kỳ dư tại hạ từng tỏ lộ cùng Hội chủ Kim Dao hội Công Tôn Nguyệt thì tại hạ vẫn chưa nghĩ Tô phu nhân có thể là thân mẫu.

- Người chỉ có thể lừa Công Tôn Nguyệt chứ đâu dễ lừa ta. Vì ta có đủ mọi bằng chứng thuyết phục để quả quyết Tô phu nhân chính là mẫu thân người. Và nếu chẳng phải thế, ha ha... bốn Thiếu cung chủ đâu cần phí công lên theo chân ả Nam Cung Tôn Quỳnh để sau đó ung dung đưa Tô phu nhân đi và không hề lưu lại bất kỳ dấu vết nào. Ha ha...

Trương Khánh Long chợt tự gục gật đầu :

- Xin được thỉnh giáo, Thiếu cung chủ làm cách nào để biết và quả quyết Tô phu nhân chính là thân mẫu tại hạ?

- Bốn Thiếu cung chủ đã tra vấn mục không thể không cung xưng hiểu chưa?

Trương Khánh Long lắc đầu :

- Công Tôn Nguyệt cũng từng lục vấn và đã bắt như ý. Nhưng cũng có thể Thiếu cung chủ thủ đoạn cao minh hơn thì sao? Vậy cho hỏi thêm, Tô phu nhân có giải thích vì sao tại hạ mang họ Trương chăng?

- Sao người lại nêu nghi vấn này? Vì thiết nghĩ phụ thân người nhất định phải là người mang họ Trương, há lẽ không phải?

Trương Khánh Long cười cười :

- Tại hạ không bảo là không phải? Và sở dĩ tại hạ nêu nghi vấn đó vì từ thuở nào tới giờ vẫn hằng trông mong được mẫu thân cho biết thân phụ là ai? Vậy có thể nào phiền Thiếu cung chủ hoặc tự hỏi hoặc chấp thuận cho tại hạ được hội diện để hỏi mẫu thân minh bạch về điều này?

- Điều đó...

Bất đồ Trương Khánh Long chớp động thân hình, lao mất hút chỉ kịp lưu lại cho Nam Cung Tôn Quỳnh một lời hô hoán cần dặn :

- Tôn Quỳnh muội nên tự bảo trọng, ta quyết cho bọn phỉnh lừa này ném mùi lợi hại.

Nhân vật Hộ Cung dù bất ngờ nhưng vì vẫn nhìn thấy Nam Cung Tôn Quỳnh nên lập tức ập đến và xuất thủ :

- Bọn tiểu oa nhi các người thật to gan, đã muốn uống rượu phạt thì đừng trách bốn Hộ Cung ác độc. Mau nằm xuống.

Ào...

Ngờ đâu Nam Cung Tôn Quỳnh cũng biến mất :

- Không dễ đâu, trừ phi tôn giá cũng am hiểu công phu Hư Nhược Thân Áo và thoát được chưởng này của ta. Đỡ.

Vù...

Cùng lúc này chợt vang lên tiếng kêu đầy kinh ngạc và lo lắng của ả Thiếu cung chủ Hòa Lạc cung :

- Hảo công phu. Không ngờ Trương Khánh Long người lại có thân thủ cao minh đến ngần này. Nhưng nếu người vẫn tiếp tục động thủ, chớ trách ta lập tức hạ lệnh kết liễu tính mạng mẫu thân người.

Trương Khánh Long vùng quát to :

- Đã muộn rồi nhất là kể từ khi Thiếu cung chủ khinh suất để tại hạ phát hiện phương vị ẩn thân. Giờ thì đừng mong thoát. Trái lại hãy tiếp chiêu.

Ầm.

Từ trên cao xuất hiện một bóng nhân ảnh loạng choạng hạ thân xuống.

Vù...

Cùng lúc đó Nam Cung Tôn Quỳnh cũng đột ngột hiện thân hăm hở ra tay toan hạ thủ nhân vật vừa hạ thân xuống :

- Trương ca ca cứ giao tiệp? tỳ này cho muội, người là Thiếu cung chủ Hòa Lạc cung đây sao? Vậy thì mau nằm xuống.

Ầo...

Nhưng nữ nhân nọ tuy có loạng choạng lúc hạ thân nhưng không phải vì thế mà dễ dàng để Nam Cung Tôn Quỳnh đắc thủ. Ất tức tức tự xoay người quanh thân với hai ống tay áo rộng thùng thình cơ hồ che kín dung diện lẫn đôi ngọc thủ. Nhân đó ả xuất kỳ bất ý tung một ám kinh từ một trong đôi ngọc thủ đã được thủ giấu vào hai ống tay áo thướt tha rộng :

- Tiện tỳ Nam Cung Tôn Quỳnh người liệu đủ tư cách sao? Đờ này.

Ầm...

Chấn kinh nếu bức thoái Nam Cung Tôn Quỳnh lại thì lại là cơ hội cho nữ nhân nọ một lần nữa biến mất.

Vút.

Trong khi đó Nam Cung Tôn Quỳnh bị bức dội, nhân vật Hộ Cung cười hà hà xông đến :

- Lẽ ra người nên tự lo thân thay vì dám to gan mạo phạm đến Thiếu cung chủ bổn cung. Người thật muốn chết. Đờ.

Ầo...

Nam Cung Tôn Quỳnh thất kinh, ngờ phen này khó thoát ngờ đâu vẫn kịp nghe thanh âm của Trương Khánh Long vang lên đề tỉnh :

- Mê Tông bộ pháp, mau.

Nam Cung Tôn Quỳnh tỉnh ngộ lập tức di hình hoán vị theo đúng Mê Tông bộ pháp từng do Trương Khánh Long chỉ điểm.

Vù...

Nhờ đó, ngọn chưởng kinh đầy uy lực của nhân vật Hộ Cung chỉ lao sượt qua trong gang tấc. Và đó là diễn biến khiến nhân vật Hộ Cung động nộ càng ra tay quyết áp sát và dồn Nam Cung Tôn Quỳnh vào tử địa :

- Sao người lại dám trái lời mẫu thân tùy tiện tiếp nhận sở học của người? Tội người càng thêm đáng chết. Xem chưởng!

Ầo...

Nam Cung Tôn Quỳnh sau lần đầu thoát chết, tự phát hiện Mê Tông bộ pháp quả lợi hại liên trấn tĩnh và ung dung cùng nhân vật Hộ Cung khai diễn một trường ác đấu :

- Tôn giá chỉ dọa mãi thì có ích gì, tốt hơn hãy lo vận dụng toàn bộ sở học xem có đủ bản lĩnh đoạt mạng Nam Cung Tôn Quỳnh này chăng? Đỡ này. Ha ha...

Ào...

Trong lúc này, sau một lúc khá lâu vẫn im hơi lặng tiếng, chợt Trương Khánh Long quát vang :

- Đoạn Mạch chỉ?! Khá lắm, thì ra cùng với Hội chủ Kim Dao hội, Hòa Lạc cung cũng thông đồng với bọn phản đồ phái Thiếu Lâm, nhất định cũng cùng nguyên lai xuất xứ. Chỉ tiếc đã một lần Công Tôn Nguyệt cam thất bại vì Đoạn Mạch chỉ chẳng may gây tổn hại cho tại hạ, Thiếu cung chủ rồi cũng vậy thôi. Xem chiêu.

Ào... ào...

Thế là một phen nữa Thiếu cung chủ Hòa Lạc cung phải thẩn thốt kêu :

- Sao người tinh thông công phu Kim Cang Phục Ma chưởng phái Thiếu Lâm? Á...

Bùng bùng...

Và sau tiếng chạm kình, Thiếu cung chủ Hòa Lạc cung một lần nữa loạng choạng tự hạ thân xuất hiện.

Vù...

Trương Khánh Long cũng uy nghi hạ thân :

- Thiếu cung chủ sao phải che kín dung diện? Sợ tại hạ nhìn ra vì Thiếu cung chủ chẳng xa lạ gì tại hạ chăng? Hãy thử xem dung diện thật của Thiếu cung chủ như thế nào, đỡ.

Ào...

Trương Khánh Long chồm đến với một chiêu trảo quyết chộp vào lớp sa màu đen không rõ đã được ả Thiếu cung chủ tự che phủ lên diện mạo thật từ lúc nào.

Ả Thiếu cung chủ bối rối vừa bước lùi vừa hô hoán gọi âm ỉ :

- Lã hộ cung hãy mau mau tiếp ứng, thân thủ gã này hóa ra lại lợi hại vô khả lường.

Nhân vật Hộ Cung thoát nghe toan chạy đến, chợt nghe từ thỉnh không vang phát lên một giọng lạnh lùng :

- Sao Lã hộ cung chưa dùng độc thủ, thu thập ngay tiện tỳ to gan lớn mật kia. Cứ để gã Trương Khánh Long cho bốn nhân.

Đó là lúc tự Trương Khánh Long cũng có cảm nhận như sinh mạng đột ngột bị uy hiếp từ phía sau. Thế là Trương Khánh Long đành bỏ dở ý định lột bỏ lớp sa che mặt của ả Thiếu cung chủ để vội vàng di hình hoán vị, chuyển qua một bên.

Vút.

Nhân cơ hội đó ả Thiếu cung chủ Hòa Lạc cung lại biến mất, quá nhanh.

Vù...

Phần Trương Khánh Long thì ngay lập tức tự ngưng thần nghe ngóng :

- Với cung cách xuất thủ vô hình vô ảnh như vừa rồi, đủ hiểu tôn giá phải là Cung chủ Hòa Lạc cung. Sao không xuất đầu lộ diện nếu vẫn muốn uy hiếp và cần tại hạ đưa đường tiến nhập Mê Tông động?

Chợt có tiếng Nam Cung Tôn Quỳnh kêu hoảng kinh :

- Đối phương dùng độc, Trương ca mau giúp và bảo cho mọi người biết nên đối phó như thế nào?

Trương Khánh Long vội liếc mắt nhìn và nghi ngại đến nhăn mặt khi thấy nhân vật Lã hộ cung đã ném một nắm sa vụ tạo thành một vầng mờ trắng về phía Nam Cung Tôn Quỳnh.

Nhưng thay vì lao đến ứng cứu Nam Cung Tôn Quỳnh Trương Khánh Long vẫn đứng nguyên vị và khản trương lên tiếng :

- Mụ Công Tôn Nguyệt cũng từng dùng thủ đoạn này. Muội mao bế khí và nếu được thì hãy lùi thật nhanh về phía ta.

Nam Cung Tôn Quỳnh nhờ đã luyện khá thuần thục Mê Tông bộ pháp nên vội thoát và lùi nhanh như Trương Khánh Long bảo.

Sư đó nàng kinh ngạc khẽ lên tiếng :

- Lã hộ cung sao đã bỏ chạy? Chúng ta có nên bỏ đi hay vì đang chờ đợi điều gì khiến Trương ca ca cứ mãi đứng nguyên vị?

Trương Khánh Long đảo mắt nhìn quanh :

- Hòa Lạc cung như chẳng có bao nhiêu nhân vật. Thế nên tuy tất cả đã bỏ đi nhưng ta tin và vẫn đang chờ đợi một sự biến nào đó thế nào cũng xảy đến. Đồng thời vì công phu Hư Nhược Thân Áo của nhân vật ta nghi là Cung chủ Hòa Lạc cung quá lợi hại, nên chẳng chúng ta cũng cần đề phòng, đừng để bất ngờ bị tập kích, sẽ khó biết hậu quả như thế nào.

Nam Cung Tôn Quỳnh nơm nớp lo sợ, cũng đảo mắt nhìn khắp nơi :

- Thật lạ, sao họ cũng am hiểu và lại còn đặt công phu Hư Nhược Thân Áo lợi hại hơn cả muội? Cũng nên biết bản thân muội đã khổ luyện công phu này ngoài mười năm, lẽ nào họ lại khởi luyện từ trước? Vậy thì thật khó tin chỉ sau này mẫu thân mới bị uy hiếp, buộc phải nói cho họ biết cách luyện Hư Nhược Thân Áo.

Bất chợt Trương Khánh Long cầm tay Nam Cung Tôn Quỳnh và khẽ giục :

- Họ chậm quay lại tất có âm mưu, chúng ta hãy nhanh thoát.

Và Trương Khánh Long lôi Nam Cung Tôn Quỳnh chạy về phía vẫn còn đó chỗ xuất nhập địa đạo. Ngờ đâu bỗng có một tiếng nổ long trời lở đất vang ầm lên.

Bùng.

Trương Khánh Long hoảng kinh dừng lại thì thấy chỗ xuất nhập địa đạo đã bị phá hủy, đất đá sụp đổ phong bế hoàn toàn. Còn có tiếng của ả Thiếu cung chủ Hòa Lạc cung cười vang :

- Hãy xem đây là lời cảnh báo bởi vì nếu ngươi không ngoan ngoãn thuận phục thì hậu quả sẽ tồi tệ cùng lắm khốc. Ấy là chưa kể hãy còn nhiều điều nữa mà ngươi dù tâm cơ lợi hại thế nào cũng chẳng bao giờ lường được. Ha ha...

Trương Khánh Long vẫn còn nắm giữ tay Nam Cung Tôn Quỳnh nên lập tức bật quát một tiếng thật to là đã đưa Nam Cung Tôn Quỳnh vun vút lao đi :

- Đi.

Vút.

Và thân hình cả hai vọt hóa thành các vệt mờ chọt bật lao thẳng lên cao, thản nhiên đặt chân và thần tốc vượt lên từng khối đá cao vút, tiến thẳng lên một trong các bờ đá cao phủ bốn bề, là thân pháp cao minh thượng thừa ngoài sức tưởng tượng của nhiều người.

Do không ngờ Trương Khánh Long lại có bản lĩnh ngần ấy, cũng không ngờ Trương Khánh Long đủ lực mạo hiểm thoát đi, thỉnh âm giận dữ của ả Thiếu cung chủ Hòa Lạc cung lại vang cất lên :

- Bất luận thế nào, nếu ngươi không mau đình bộ thì hãy nhìn đây xem ta sẽ làm gì đối với mẫu thân của ả Nam Cung Tôn Quỳnh.

Bằng cách đó ả Thiếu cung chủ Hòa Lạc cung đã khiến Nam Cung Tôn Quỳnh đưa mục quang nhìn ngược lại và rồi nàng bật kêu :

- Ôi, mẫu thân.

Cũng vì thế dù Trương Khánh Long đã đưa được Nam Cung Tôn Quỳnh lên đến tận đỉnh của một bờ đá cao vút vẫn phải dừng lại và vội trấn an Nam Cung Tôn Quỳnh :

- Muội đừng vùng vẫy cũng đừng làm quý kẻ của họ. Cứ đứng đây ta khắc có cách giúp muội minh bạch.

Quả nhiên Nam Cung Tôn Quỳnh vì nhìn thấy ở bên dưới đang diễn ra cảnh một phụ nhân bị ả Thiếu cung chủ Hòa Lạc cung uy hiếp nên nàng đã vùng vẫy chỉ mong mau chóng quay lại giải cứu phụ nhân. Vì thế vừa khi được Trương Khánh Long dừng chân và buông tay, Nam Cung Tôn Quỳnh lập tức phóng buông người xuống dưới :

- Trương ca ca chạy đi. Muội tuy không thể không lo cho mẫu thân nhưng tuyệt đối chẳng để Trương ca ca hệ lụy.

Vù...

Trương Khánh Long sững sờ có muốn ngăn Nam Cung Tôn Quỳnh lại cũng đã không kịp, đành khấn trương kêu :

- Tôn Quỳnh muội sao quá hồ đồ? Lẽ ra phải nghe ta và đừng làm mưu ma kế quỷ của họ.

Và khi Nam Cung Tôn Quỳnh hạ thân, chân vừa chạm đất thì chợt hiện thân ngay bên cạnh nàng là nhân vật Lã hộ cung.

Diễn biến này khá bất ngờ khiến Nam Cung Tôn Quỳnh buột miệng kêu :

- Lão cũng am hiểu công phu Hư Nhược Thân Ảo?

Lã hộ cung cười hềnh hệt và nhẹ nhàng khoa tay phát xạ một ngón chỉ lực vào nàng :

- Rồi ngươi sẽ còn nhiều ngạc nhiên. Nhưng thoát tiên hãy ngoan ngoãn thúc thủ cho ta. Hà hà...

Ngọn chỉ lực dễ dàng đắc thủ khiến Nam Cung Tôn Quỳnh chợt chao người ngã khụy và bị lão Lã Hộ Cung chế ngự. Sau đó cũng nhân vật Lã hộ cung cười và bảo Trương Khánh Long :

- Nếu không muốn thấy ý trung nhân của ngươi mất mạng, thiết nghĩ ngươi mau quay trở xuống thì hơn. Đừng nghĩ bốn Hộ Cung vì thương hoa tiếc ngọc không đủ nhẫn tâm hạ thủ. Ha ha...

Nhưng Trương Khánh Long vẫn đứng nguyên vị, lại còn bình thản thốt lời mai mỉa :

- Không phải đã hai lần tại hạ đã bảo đây là quý kẻ của chư vị sao? Đã đến lúc có thể kết thúc được rồi và Cung chủ quý cung cũng đừng mãi giả vờ nữa. Vì tôn giá kỳ thực nào có bị Thiếu cung chủ uy hiếp? Nói cách khác đúng như lúc đầu đã tỏ lộ, tại hạ vẫn từng có chủ ý sẽ đến Mê Tông động dù có hay không có chư vị hoặc mục Công Tôn Nguyệt. Thế nên thay vì tiếp tục làm cho Nam Cung Tôn Quỳnh hoảng sợ, mong Cung chủ cứ thẳng thắn bày tỏ lập trường. Biết đâu nếu thuận tai, tại hạ chẳng cần chờ chư vị uy hiếp vẫn sẵn lòng đáp ứng, đưa chư vị cùng tại hạ tiến nhập Mê Tông động. Thế nào? Hay cứ muốn diễn mãi thủ đoạn ấu trĩ này? Nếu vậy, tại hạ chẳng còn gì để nói, xin cáo biệt.

Họ Lã vụt kêu :

- Ngươi không lo cho sinh mạng tiện tỳ này sao?

Trương Khánh Long vì chỉ giả vờ nói lời cáo biệt, chưa thật sự bỏ đi nên thản nhiên cười :

- Hổ dù dữ, dù gặp lúc thật đói vẫn chẳng nỡ ăn thịt con, tại hạ không tin Cung chủ quý cung lại là trường hợp ngoại lệ? Trái lại như chư vị đã nghe, tại hạ chỉ muốn song phương cùng nhau thẳng thắn thương lượng. Há lẽ lời tại hạ giải thích chưa rõ? Có phải thế chẳng Lã tiểu thúc? Ha ha...

Họ Lã giật mình :

- Sao ngươi tự xưng gọi ta là Lã tiểu thúc? Đừng nhầm lẫn như vậy chứ vì ta đâu có phúc phận được Trương Khánh Long người là tiểu đệ.

Trương Khánh Long vẫn cười :

- Trương Nghĩa phụ trước sau có đến bảy vị nghĩa đệ muội, và lần lượt tất cả đều hiện thân. Nhân đó cũng ít nhiều lộ rõ từng tâm tính lẫn tiết tháo nghĩa khí của mỗi người. Chỉ riêng Lã Tiểu Thúc là chưa từng lộ diện vì thế khi thoát nghe Nam Cung Tôn Quỳnh giải thích, chỉ những lúc quay về đây mới dùng giả danh và mang họ Lã, nói thật, ngay lập tức tại hạ có dạ nghi ngờ. Dù chưa dám nghĩ họ Lã ấy phải có liên quan

Lã Tiểu Thúc thì vẫn mơ hồ tin rằng trong chuyện này nhất định có ẩn tình. Ngờ đâu tại hạ đoán đúng. Ha ha...

Họ Lã hoang mang :

- Nhưng sao người nghĩ ta là Lã tiểu thúc của người? Há lẽ khắp thế gian duy chỉ có mình ta họ Lã?

Trương Khánh Long hỏi ngược lại :

- Vậy sao thoát nhìn thấy tại hạ, tôn giá biết ngay tại hạ là Trương Khánh Long? Nếu là chưa thì phải chẳng từ lâu tôn giá vẫn ngấm ngấm dò xét, cho dù không cần hiện thân thì với công phu Hư Nhược Thân Áo lần đầu tiên bộc lộ đã đủ nói lên là bấy lâu nay nếu các nghĩa thúc khác lần lượt đều lộ diện thì chỉ riêng Lã Tiểu Thúc thận trọng hơn, chỉ dám lẳng lặng theo chân?

Đoạn Trương Khánh Long quay lại với ả Thiếu cung chủ vẫn che kín chân diện và cứ tiếp tục nắm giữ tựa hồ đang uy hiếp một phụ nhân lạ mặt trong tay :

- Thôi nào. Tại hạ quả quyết Thiếu cung chủ dù gan to bằng trời cũng chẳng dám mạo phạm nhân vật đang giữ trong tay. Và tương tự cho dù tại hạ ngay lúc này ung dung bỏ đi thì Thiếu cung chủ cũng vị tất đủ lớn mật để bảo Lã tiểu thúc của tại hạ sát hại Nam Cung Tôn Quỳnh. Xin hãy quyết định ngay và chỉ cần tại hạ tỏ tường minh bạch về chủ ý của chư vị thì ngoài việc không phải phí lực đối đầu, tại hạ cũng sẵn sàng cùng chư vị hợp lực tiến nhập và chiếm hữu mọi bí ẩn Mê Tông động.

Lần đầu tiên ả Thiếu cung chủ đặt nghi vấn về Mê Tông động :

- Ý muốn nói người vẫn chưa lần nào tiến nhập Mê Tông động? Vậy giải thích thế nào về Mê Tông bộ pháp người đang sở hữu?

Trương Khánh Long thần nhiên đáp ứng :

- Có một nhân vật đã cao niên họ Huỳnh được Lạc Nhữ An trân trọng gọi là Huỳnh lão gia. Và tuy nhân vật này từng thời gian dài lâm phải tình trạng hôn mê bất động nhưng cũng có một đôi lần trong mê sảng, đã cứ lảm nhảm về Mê Tông bộ pháp. Tại hạ vì tình cờ nghe nên kể như may mắn tự luyện được Mê Tông bộ pháp. Sở dĩ tại hạ tận tình thổ lộ vì hy vọng qua Lã Tiểu Thúc, kỳ thực tại hạ muốn biết càng nhiều càng tốt về nhân vật này, rất có thể hiện nay vẫn còn bất động hôn mê.

Họ Lã buột miệng :

- Ta tuy có nhiều am hiểu về nguyên lai xuất xứ của họ Lạc nhưng nhân vật họ Huỳnh này thì...

Vị phụ nhân đang do ả Thiếu cung chủ nắm giữ chợt hậm hực lên tiếng :

- Thật vô dụng, vậy là bao tâm huyết sắp đặt lâu nay đều tan như bọt bể, hoàn toàn bị phá vỡ do một tiểu oa nhi với vốn vẹn chỉ một vài câu nói hớ của bọn người. Đúng là chẳng nên tích sự gì. Hừ!

Nam Cung Tôn Quỳnh khê kêu hoang mang :

- Mẫu thân...

Phụ nhân tự động thân để thân tốc lao đến cạnh Nam Cung Tôn Quỳnh và tát mạnh vào một bên má của nàng :

- Câm ngay, lại còn dám gọi ta là mẫu thân ư? Hãy nói đi, ta đã đối xử với người như thế nào và từng can dặn những gì? Có sao người tùy tiện tiết lộ lai lịch, lại còn quán mĩ gã họ Trương như phường kỹ nữ hề thấy nam nhân là liếc mắt đưa tình? Người thật khiến ta thất vọng. Hừ!

Từ trên cao, Trương Khánh Long buông người nhẹ nhẹ hạ thân xuống :

- Cung chủ xin chớ quá nặng lời, há lẽ không thấy rõ lòng hiếu thuận Tôn Quỳnh thủy chung luôn dành cho Cung chủ hay sao? Dù vậy, tại hạ Trương Khánh Long cũng xin có lời cung hỉ, mừng cho Cung chủ thân thủ võ học chẳng hề bị tẩu hỏa nhập ma như thời gian qua cứ luôn khiến lệnh ái lo lắng. Tương tự, tại hạ cũng thật mừng vì qua thái độ này của Cung chủ đủ hiểu giữa chúng ta đã có thể thẳng thắn cởi mở, chẳng cần dùng nữa mọi thủ đoạn đối phó nhau. Nhân đây xin cho hỏi, điều gì khiến Cung chủ khăng khăng tiến

nhập Mê Tông động? Vậy đã có sắp đặt gì chưa một khi muốn vào Mê Tông động vẫn phải vượt qua Tử Vong cốc, nơi chỉ nghe danh xưng thôi cũng đủ đoán biết sẽ thập phần hung hiểm như thế nào?

Phụ nhân nọ chính là Cung chủ Hòa Lạc cung, liền quắc mắt nhìn Trương Khánh Long :

- Người thật tâm chứ? Vì đừng quên sinh mạng của Tô phu nhân đích thực hiện đang do bốn Cung chủ nắm giữ.

Trương Khánh Long nhún vai :

- Đã bảo chúng ta chẳng nên cần dùng thủ đoạn đối phó nhau. Nếu Cung chủ toan chiếm thượng phong thì quá lắm. Bởi như đã nói, tại hạ hiện chưa đủ bằng chứng thuyết phục để có thể tin Tô phu nhân chính là mẫu thân của tại hạ. Vậy tốt nhất chúng ta hãy thẳng thắn tỏ bày và tại hạ vẫn chờ nghe lời giải thích của Cung chủ về vấn nạn tại hạ vừa nêu.

Ả Thiếu cung chủ chột tiến lại gần :

- Nếu muốn minh bạch Tô phu nhân có thật là mẫu thân của người hay không, ta đây có thể...

Chột Trương Khánh Long chớp động.

Vù...

Cung chủ Hòa Lạc cung vùng thất sắc và phần nộ rít :

- Trương Khánh Long người dám...

Và Cung chủ Hòa Lạc cung cũng chớp động.

Vù...

Tuy nhiên đã có tiếng ả Thiếu cung chủ khê kêu vì đau và vì sợ :

- Ôi... sư phụ!

Trương Khánh Long đã đắc thủ cũng lập tức nhắc bổng thân hình ả Thiếu cung chủ đồng thời lại thi triển khinh công thượng thừa lao vọt lên cao, thật nhanh và thật thần tốc.

Vù...

Bỗng có tiếng Cung chủ Hòa Lạc cung rít cầm phần :

- Người có muốn ta hạ sát thủ đối với Nam Cung Tôn Quỳnh chăng? Đừng nghĩ ta không dám. Mau dừng lại.

Nhưng Trương Khánh Long vẫn theo cung cách lúc nãy, đã đưa ả Thiếu cung chủ Hòa Lạc cung đến tận đỉnh một bờ đá cao vút. Và ở đây với một thoáng dừng lại, Trương Khánh Long lạnh lùng nói vọng xuống :

- Cung chủ chớ lo, trái lại hãy cứ đến Thiết Chỉ sơn, đúng mười ngày nữa tại hạ cũng đến. Đồng thời cũng đừng quát nạt hay quá xem thường tại hạ, vì tại hạ chỉ muốn cơ hội nói chuyện riêng với Ngô Hiểu Mai cô nương đây đôi điều. Và đừng ngỡ có thể qua mắt tại hạ, bảo đây không là Ngô Hiểu Mai. Xem đây.

Thật thần nhiên, Trương Khánh Long giật bỏ lớp sa che mặt của ả Thiếu cung chủ Hòa Lạc cung, khiến ả kêu thán thốt khi bị lộ diện :

- A...

Đồng thời Trương Khánh Long lúc nhẹ nhàng buông bỏ tấm sa, để phát phơ tự rơi xuống thì thật nhanh Trương Khánh Long cũng đưa ả Thiếu cung chủ cùng lao đi mất dạng.

Vù...

Diễn biến này khiến Cung chủ Hòa Lạc cung giấm chân tức tối :

- Ta đã quá xem thường tâm cơ của gã. Nhưng thật không rõ vì sao gã nhận biết đệ tử chính là Ngô Hiểu Mai? Gã lợi hại thật. Hừ hừ!...

21. Chợt Chạm Trán Những Hai Cổ Nhân-chẳng Đặng Đờng Diễn Khai Tử Chiến

Trương Khánh Long giải huyết và đưa cho nữ nhân trước mặt một gói vật thực :

- Ăn đi. Đờng xuân động mãi tuyệt thực và ngỡ làm thế ắt làm tại hạ sợ. Và sẽ như mấy ngày vừa qua bắt luận cô nương ăn hoặc không thì sau đó tại hạ vẫn tiếp tục điểm huyết và đưa cô nương đi cùng.

Và thật may, may cho Trương Khánh Long, lần này nữ nhân đã chịu mở miệng :

- Ta... ta cần đi ngoài. Người phải giải khai toàn bộ huyết đạo và cũng lập tức lách mặt.

Trương Khánh Long giật mình và vỡ lẽ :

- Thật đắc tội vì mấy ngày qua tại hạ thực sự quên. Thảo nào cô nương cứ mãi nhịn, chẳng chịu ăn. Được rồi đây là đề xuất hoàn toàn hợp lẽ và cũng thuận với tự nhiên, tại hạ xin lập tức lách mặt.

Dứt lời Trương Khánh Long cũng giải khai thêm vài huyết đạo nữa cho nữ nhân và ung dung bỏ đi. Chẳng được bao lâu Trương Khánh Long tự phì cười khi nữ nhân nọ từ chỗ xa xa cất tiếng thóa mạ inh ỏi :

- Gã họ Trương thật khả ố, sao người vẫn lưu vài cấm chế không giải khai toàn bộ như ta đã bảo? Người là phường hạ tiện tiểu nhân. Người sợ ta lên bỏ đi chẳng? Sai rồi chỉ có Tiểu Quy người vì luôn thụt cổ như rùa mới ai ai cũng sẵn sàng dùng thủ đoạn như người. Họ Trương khả ố, Tiểu Quy mặt hạng. Ta thật cảm phần người.

Trương Khánh Long vẫn đứng nguyên vị và phát thoại đáp lại :

- Ngô Hiểu Mai tiểu thư cứ tha hồ thóa mạ cho hả bớt mọi tức giận nhưng cũng đừng quên xả bỏ hết những gì tiểu thư cần thổ ra ngoài. Chớ giữ trong lòng những thứ dơ bẩn ấy làm gì, thà trút bỏ cho nhẹ nhõm, sau đó giữa chúng ta mới dễ đối thoại và thật cảm thông.

Nhưng Ngô Hiểu Mai vẫn tiếp tục thóa mạ dùng những ngôn từ có lẽ đây là lần đầu tiên Trương Khánh Long được nghe. Tuy vậy Trương Khánh Long vẫn không giận, trái lại cứ để Ngô Hiểu Mai nói. Chứng như thật ý của Trương Khánh Long là luôn muốn Ngô Hiểu Mai hề càng thóa mạ nhiều chừng nào thì sau đó càng dễ vui giận nhiều chừng đó. Và chừng như Trương Khánh Long đoán đúng, bởi sau đó Ngô Hiểu Mai không thóa mạ nữa. Dù vì mệt thì rút cuộc Ngô Hiểu Mai cũng ngừng nói. Và theo Trương Khánh Long liệu toan thì một khi ngưng nói thì chính là thời khắc tốt nhất để có cơ hội ngấm ngấm. Chỉ cần như thế thôi Trương Khánh Long thầm nghĩ nếu Ngô Hiểu Mai chịu ngấm ngấm thì sau đó thế nào cũng dễ dàng chịu nghe Trương Khánh Long nói. Vì thế Trương Khánh Long gọi :

- Ngô tiểu thư...

-...À Không nghe Ngô Hiểu Mai đáp, Trương Khánh Long ngạc nhiên thì ít lo lắng mới nhiều, vội tung người lao bật trở lại.

Vù...

Và thực sự đã có chuyện xảy ra do Ngô Hiểu Mai tuy còn đó nhưng đang bị một lão nhân khổng lồ chế. Đến nỗi thoát nhìn thấy Trương Khánh Long Ngô Hiểu Mai dù từng nói là luôn hận nhưng vẫn giương đôi mắt khẩn cầu Trương Khánh Long cứu mạng. Trương Khánh Long nhìn quanh cuối cùng là dừng mục quang ở lão nhân xa lạ :

- Đã quá cao niên thân phận kể như bậc trưởng thượng, lão không thấy hành vi ra tay bức hiếp nữ nhi là đáng hổ thẹn sao? Lại còn thêm người hỗ trợ nữa. Được lắm, nếu muốn đối phó Trương Khánh Long này, lão hãy mau gọi viện thủ của lão ra đây. Đờng mãi ỉn mặt chẳng khác gì phường tiểu nhân vô sỉ.

Lão nhân nọ vụt cười hắc hắc :

- Khá thật đấy tiểu oa nhi. Không những bản lĩnh khá mà miệng lưỡi cũng cay nghiệt và khá ngông cuồng tương tự. Tiểu nhai nhi hãy mau ra đây không cần lách mặt làm gì nữa. Huống hồ cách người ỉn đã bị tiểu tử phát hiện. Hãy ra đây xem ta hay người loại trừ mầm mống hậu họa. Ha ha...

Một Mông Diện Nhân lừng lững xuất hiện :

- Hậu họa này do phụ thân gây ra, đương nhiên trách nhiệm diệt trừ phải do phụ thân đảm nhận. Vậy hãy phó giao tiểu nha đầu qua đây, hài nhi hứa chỉ giữ hộ phụ thân thôi.

Trương Khánh Long cau mặt nhìn Mông Diện Nhân :

- Tôn giá sao chẳng dám lộ diện? Lại còn cố tình thay đổi giọng nói? Giữa tại hạ và tôn giá từng gặp nhau chẳng?

Mông Diện Nhân không đáp chỉ đưa mục quang qua hai lỗ thủng ngay trên túi lụa trùm kín đầu nhìn Trương Khánh Long bằng ánh mắt đầy sát khí.

Trong khi đó lão nhân lạ mặt nhẹ nhàng đẩy Ngô Hiểu Mai toàn thân đều bất động qua Mông Diện Nhân :

- Ta khá vui vì thấy tiểu nhai nhi người thật đúng là cốt nhục mới hiểu tường tận tính khí của ta. Dù vậy ta không thể không cảnh báo, là tiểu nhai nhi người đừng xuẩn động làm ta phật ý. Nhược bằng vẫn bất tuân thì bất luận có cốt nhục hay không, tiểu nhai nhi người cũng phụ thân người đây tuyệt tình. Hãy giữ lấy, chờ xử xong tiểu tử, ta sẽ chỉ tiểu nha đầu cách hưởng lạc. Ha ha...

Không bỏ lỡ cơ hội, Trương Khánh Long bắt đồ cách không dụng lực chộp vào Ngô Hiểu Mai.

Vù...

Thân hình Ngô Hiểu Mai đang xiêu dần về phía Mông Diện Nhân chợt bị tác động từ cái chộp cách không liền ngã lạng về phía Trương Khánh Long. Mông Diện Nhân phẫn nộ và hậm hực chộp thật mạnh vào Ngô Hiểu Mai :

- Tiểu tử người đã sắp mất mạng đến nơi còn ngông cuồng và to gan thế sao? Phụ thân đừng chần chừ nữa, đã thấy bản lĩnh của tiểu tử họ Trương chưa?

Lão nhân nọ vẫn cười và ung dung xua tay vẫy một lượt thật hờ hững :

- Đã quá lâu ta chưa động chân động tay, nếu tiểu tử người quả thật có bản lĩnh thâm hậu thì hãy cùng ta động thủ một phen. Ta hứa nếu người thắng, một là mạng người vẫn còn, ta sẽ chờ cơ hội khác kết liễu sau, và hai là sẵn sàng giao hoàn tiểu nha đầu cho người. Chỉ e người không chịu nổi nếu tiểu nha đầu vẫn tiếp tục thóa mạ, là nguyên nhân khiến ta không thể không điểm huyết cho ả câm miệng. Ha ha...

Lượt vẫy tay dù hờ hững của lão nhân vẫn có tác dụng lợi hại nhất định, là khiến cho cái chộp cách không của Trương Khánh Long cơ hồ bị hóa giải hoàn toàn. Nhưng đó không phải là điều làm cho Trương Khánh Long phải tột độ kinh ngạc cho bằng một điều khác, khiến Trương Khánh Long không thể không buột miệng kêu thất kinh :

- Lạc Nhữ An?! Quá hồ thẹn nên che kín diện mạo chính là hạng thất phu bất nghĩa Lạc Nhữ An người? Vậy thì lão nhân người vừa gọi là phụ thân, a... ta nhận ra rồi, lão là Huỳnh lão gia? Hóa ra lão đã tỉnh, chẳng còn bị hôn mê bất động nữa?

Mông Diện Nhân đã có Ngô Hiểu Mai trong tay liền quát :

- Bằng mọi giá phụ thân phải kết liễu gã. Hài nhi nhắc lại, tuyệt đối chẳng chấp nhận việc phụ thân cùng gã đánh cược. Hãy động thủ mau phụ thân.

Lão nhân vùng cười vang :

- Tiểu nhai nhi người lo gì chứ? Nên nhờ, đừng bao giờ tỏ ra xem thường lại còn ra lệnh buộc ta phải thế này thế nọ. Vì dù ta thích đánh cược thì đã sao? Tiểu tử đầu may mắn luyện được Mê Tông bộ pháp thì hơn được ta sao? Hãy chờ đây ta ắt cho tiểu nhai nhi người toại nguyện. Ha ha...

Và lão nhân họ Huỳnh lững thững lại gần Trương Khánh Long :

- Ất người ngạc nhiên khi thấy ta vẫn quyết cùng người đánh cược. Cũng dễ hiểu thôi, vì hai nguyên do. Thứ nhất chính nhờ người nên ta mới có cơ hội tĩnh lại và một lần nữa tái xuất giang hồ, mặc tình vùng vẫy và tung hoành khắp võ lâm. Điều thứ hai, ha ha... cũng do người may mắn đã luyện được Mê Tông bộ pháp ta thật hứng thú muốn biết bộ pháp ấy lợi hại thế nào, nhất là gặp phải ta vì cũng am tường nên hứa hẹn đây sẽ là một trận chiến vô tiền khoáng hậu. Nào, xuất thủ đi, ha ha...

Trương Khánh Long rúng động :

- Huỳnh lão gia nếu muốn cược ắt phải có hạn định bao nhiêu chiêu?

Huỳnh lão gia lắc đầu :

- Sao lại hạn định? Đừng quên ta vừa nói, đã lâu chưa được động tay động chân. Thế nên muốn sinh mạng cả hai được vẹn toàn thì người phải tận lực, tận cả sở học miễn sao có thể thắng ta, dù chỉ nửa chiêu hay một thức. Nói cách khác người dù bao phen bị ngã cũng phải cố đứng lên mà tái đấu. Đừng lo, ta chưa vội kết liễu đâu nếu phát hiện người vẫn còn sức để tiếp tục chi trì. Vậy thì chỉ vài ba chiêu thậm chí đến tận ngàn chiêu, quấy rầy vẫn cứ tiếp diễn cho tới khi ngã ngũ. Nhân tiện cũng nói thêm, người đừng sớm nghĩ đến chiêu bài tẩu vì dù tẩu cũng chẳng thoát, trái lại chỉ khiến người ắt phải tự nhận lấy hậu quả tốt cùng thê thảm. Rõ chưa? Có thể bắt đầu được chưa? Đừng lo, tiểu nhai nhi dù đúng là Lạc Nhữ An như người nhận định thì hấn vẫn chỉ là cốt nhục của ta. Bất luận thế nào hấn cũng chẳng dám trái ý ta và càng không thể ra lệnh buộc ta phải thực hiện theo ý hấn.

Đang lo lắng nhìn Ngô Hiểu Mai lọt vào tay họ Lạc, một nhân vật cơ hồ chẳng từ bất kỳ thủ đoạn nào, Trương Khánh Long có phần nhẹ nhõm khi nghe Huỳnh lão gia quả quyết như thế. Cuối cùng Trương Khánh Long đành nhận lời và đáp ứng :

- Lão tiền bối yên tâm, vì sinh mạng Ngô Hiểu Mai tiểu thư Trương Khánh Long tại hạ dù mất mạng vẫn quyết không bại tẩu. Nhân đây cũng nên cho lão tiền bối minh bạch, tại hạ không phải ngẫu nhiên tự nhận là Bất Minh Phi Quân Tử. Do vậy, một lời đã nói là nhất ngôn vi định, cũng mong lão tiền bối giữ lời.

Huỳnh lão gia phá phách lên cười hô hố :

- Ta không phủ nhận tuy suốt một đời hành ác nhưng để thủ tín thì chưa bao giờ bội ước cùng ai. Và để người thực sự yên tâm, ha ha ta hứa nếu chẳng may bại thủ, là điều tuyệt đối vô khả xảy ra, thì vạn nhất tiểu nhai nhi họ Lạc kia cố tình làm ta thất tín với người, ta sẽ dành quãng đời còn lại nguyện mãi mãi trở thành nô bộc, mặc tình người sai khiến. Được chứ? Ha ha...

Trương Khánh Long thâm chấn động và đành che giấu bằng nụ cười gượng gạo :

- Được lắm. Vì tại hạ tự lượng sức, tự biết khó có thể là đối thủ của lão tiền bối, nhưng biết đâu một khi trận đấu vẫn chưa khai diễn thì kết quả cũng khó thể đoán thắng phụ sẽ như thế nào. Quân tử nhất ngôn...

- Tứ mã nan truy. Nào bắt đầu đi.

Trương Khánh Long liền hít một hơi thật dài nhưng thay vì xuất thủ ngay như Huỳnh lão gia đang nôn nóng chờ đợi, Trương Khánh Long lại nhoen cười và nhìn Mông Diện Nhân Lạc Nhữ An :

- Lạc nhị thúc ắt cũng nghe rõ mọi lời của lệnh tôn? Vậy xin nhớ cho, bậc trưởng bối đã có lời hứa thì hạng tiểu bối chỉ có mỗi một việc là nên tuân theo để thừa hành. Rõ chứ? Hà hà...

Mông Diện Nhân động nộ bất quát :

- Thật vô lễ, dám ví người là trưởng bối của ta ư? Nếu vậy không cần phí thời gian nhờ phụ thân ta, đừng ngờ ta không đủ bản lĩnh đối phương và kết liễu người. Hãy lại đây.

Trương Khánh Long cả mừng, lập tức lao vọt đến và xuất thủ ngay :

- Nếu dám nói mà không dám thi hành thì lão chỉ là hạng tiểu nhân vô sỉ. Mau bỏ Ngô Hiểu Mai ra giao đấu cùng ta. Đỡ.

Ào...

Mông Diện Nhân lập tức di hình hoán vị, nhẹ nhàng để trả Ngô Hiểu Mai cho Huỳnh lão gia và sẵn sàng đơn phương tiếp chiêu cùng Trương Khánh Long.

- Hà hà... đừng ngờ ngoài người ra, ta chưa được phụ thân chỉ điểm Mê Tông bộ pháp. Và khác với gia phụ, ta chỉ muốn kết liễu người càng sớm càng tốt. Xem chiêu.

Vù...

Ầm...

Trương Khánh Long bị chấn dội, khẽ kêu :

- Hảo công phu, quả không hổ danh Thiết Bút Tri Túc. Vậy sao mãi lúc này lão mới tự ra tay xuất thủ?

Mông Diện Nhân lướt ào đến :

- Vẫn chưa hết đâu, vì một khi ta đã rõ người từng lấy mạng Liễu Độ, gây thảm họa cho mộ Công Tôn Nguyệt, chỉ nhờ vào mỗi một Mê Tông bộ pháp thì dù sớm dù muộn giữa ta và người cũng có ngày này, nghĩa là người không thể không nạp mạng, đỡ.

Ầo...

Trương Khánh Long lạng người biến mất.

Vút.

Mông Diện Nhân cũng biến theo :

- Muốn tránh bằng Mê Tông bộ pháp ư? Vị tất ta chịu kém người. Xem đây.

Và giữa thình không bật vang lên một loạt chạm kình.

Ầm...

Trương Khánh Long chờ người xuất hiện :

- Thật không ngờ lão tuy luyện sau nhưng bộ pháp lại lợi hại hơn ta. Hự.

Mông Diện Nhân cũng hiện thân :

- Người sẽ còn nhiều bất ngờ nữa. Hãy đỡ.

Ầo...

Đang bối rối, vụt sắc mặt Trương Khánh Long bỗng đánh lại và song thủ quật nhanh ba loạt kình liên tiếp :

- Để xem ai sẽ bất ngờ. Tiếp chiêu.

Vù...

Ầo...

Mông Diện Nhân vụt khựng lại và vội tìm cách di hình hoán vị :

- Khai Kỳ - Loạn Vũ - Trích Tinh?! Người quyết liều mạng toan cùng ta đồng quy ư tận sao? Không dễ đâu. Hừ.

Và Mông Diện Nhân biến mất.

Vút.

Cảnh cũ tái diễn với lần này người dùng Mê Tông bộ pháp biến mất và quyết bám theo Mông Diện Nhân là Trương Khánh Long :

- Đừng ngờ lời ta khen lúc nãy là thật vì bộ pháp Mê Tông của lão, ha ha... kỳ thực luyện chưa đủ lợi hại. Trúng này, ha ha...

Bùng.

Mông Diện Nhân lão đảo hiện thân :

- Hự.

Trương Khánh Long cũng tức thì hiển hiện :

- Giờ thì nạp mạng.

Ào...

Mông Diện Nhân kêu thẳng thốt :

- Ối, phụ thân, mau cứu.

Lập tức có bóng nhân ảnh của Huỳnh lão gia xuất hiện chen vào :

- Đã có ta, cũng chứng tỏ tiểu nhai nhi người nên phó giao và tuân theo mọi điều ta đã xếp đặt. Trương tiểu tử đỡ chiêu.

Vù...

Trương Khánh Long bình thần nhảy lùi và dễ dàng chop giữ được Ngô Hiểu Mai vừa do Huỳnh lão gia vì mãi lo lao đến cứu nguy cho Mông Diện Nhân nên không bận tâm giữ lại.

Nhân đó Trương Khánh Long vội giải khai toàn bộ huyết đạo cho Ngô Hiểu Mai vừa hối hả bảo :

- Tại hạ đã nhận lời cùng Huỳnh lão gia diễn khai sinh tử chiến, mong tiểu thư bảo trọng.

Vừa dứt lời vì nhìn thấy Huỳnh lão gia hung hãn lao đến, Trương Khánh Long vội bật ra tiếp đón lão bằng một kinh võ mặt :

- Tại hạ quyết không bội tín. Đỡ.

Ào...

Huỳnh lão gia cười lạnh cũng tung kinh đón nhận.

- Người biết như vậy là tốt, vì bất luận thế nào người cũng không thể thoát trận chiến hôm nay. Dù sao cũng khen người vẫn có cách tạo yên tâm cho bản thân. Đã vậy hãy chứng tỏ người đáng là đối thủ của ta đang cần. Đỡ.

Bùng bùng bùng...

Trương Khánh Long khựng lại :

- Huỳnh lão gia quả nhiên lợi hại, tại hạ...

Huỳnh lão gia cũng bị khựng tương tự :

- Chớ nhiều lời một khi người lại có thân thủ ngăn này, là điều suýt nữa ta lầm vì ngỡ người hơn được Lạc Nhữ An chỉ nhờ may. Bây giờ thì vàng đá đều rõ. Hãy tiếp chiêu.

Ào...

Trương Khánh Long phân vân nhưng đành nghiêng rằng xuất thủ một loạt chiêu liên hoàn :

- Mong được điểm hóa thêm về Tảo Diệp thập nhị chưởng này của tại hạ. Đỡ.

Lại một loạt chạm kinh cất lên vang dội.

Bùng bùng bùng...

Nhưng lần này loạt chạm kinh chỉ làm Trương Khánh Long chợt biến mất và liền sau đó, chỉ trong chớp mắt, Trương Khánh Long đã lại hiện thân nhưng là ngay bên cạnh Ngô Hiểu Mai.

Huỳnh lão gia cau mày lao đến :

- Sao thế?

Trương Khánh Long cười cười :

- Tại hạ chưa thể yên tâm nếu như Ngô tiểu thư cũng chưa thể tự mình lo cho sinh mạng. Vì dường như lão tiên bối đã lưu một cấm chế và tại hạ vì lực bất tòng tâm nên chưa thể giải khai trọn vẹn?

Huỳnh lão gia cười khẩy :

- Đường nhiên, vì nếu dễ giải khai thì lúc này ta đâu để người ung dung đón nhận ả. Nhưng thôi chớ nhiều lời, chỉ cần người tiếp nhận cuộc chiến và tận lực đả bại ta thì sinh mạng cả hai mới có cơ vẹn toàn.

Trương Khánh Long lắc đầu :

- Không được vì tại hạ quyết chẳng tin lệnh lang. Trừ phi lão tiên bối cũng tự thân lưu cấm chế tương tự lên lệnh lang thì tại hạ mới thực sự yên tâm.

Ngờ đâu Huỳnh lão gia đáp ứng ngay :

- Việc đó quá dễ, được ta sẽ cho người toại nguyện.

Mông Diện Nhân kêu kinh hoảng đồng thời cũng vội nhảy lui :

- Xin phụ thân đừng lầm kể tiểu tử, vả lại, dù gan to bằng trời hải nhi cũng không dám làm phụ thân bề mặt.

Nhưng Huỳnh lão gia với thân pháp bất phàm đã tiếp cận Mông Diện Nhân :

- Người ngại ta cũng như người do lầm kể trá bại lên khinh suất bị tiểu tử kỳ thực cao minh đánh cho đại bại y hệt người vừa rồi? Đừng quá xem thường ta, trái lại ta hứa sẽ cho người toại nguyện. Vậy hãy đứng yên nào. Ha ha...

Phát hiện Mông Diện Nhân đã bị chế phục, Trương Khánh Long hoàn toàn tự tin, lập tức tiến đến và xuất thủ :

- Hành vi của tiên bối thật đáng ngưỡng mộ. Và đã vậy tại hạ sẽ toàn lực xin lĩnh giáo cao chiêu. Mời.

Huỳnh lão gia bị bất ngờ đành trầm ngâm một lúc, sau mới gạt gù bảo :

- Có khí phách đó tiểu tử. Và nếu ta đoán không lầm, Lạc Nhữ An đã đoán đúng, thân thủ của người quả thật cao minh và chỉ bây giờ người mới thực sự hiển lộ?

Trương Khánh Long cười cười :

- Cho dù như thế đi nữa thì đối với tiên bối quả thật tại hạ chẳng nắm chắc phần thắng.

Lão phùng phùng lửa giận :

- Giải cho người tuy miệng còn hôi sữa nhưng vẫn dám vọng tưởng nói đến chuyện nắm chắc phần thắng đối với ta. Đã vậy phen này ta quyết kết liễu người. Hãy nên tận lực bảo vệ thì hơn.

Trương Khánh Long hít một hơi thật dài :

- Ý lão tiên bối toan bội tín, không còn kể đến chuyện tại hạ nhờ may mắn có thể thắng dù một thức hay nửa chiêu?

Lão lao đến :

- Đừng nhắc lại chuyện đã qua, hướng hồ hiện cảnh giữa ta và người đang ở thế quân bình chẳng ai chiếm thượng phong của ai. Có chăng là chỉ trông chờ vào bản lĩnh, ta nói như thế đã rõ chưa? Đỡ.

Ào...

Trương Khánh Long bật quát vang dội :

- Rõ lắm rồi. Đỡ thì đỡ.

Bùng bùng bùng...

Lão vụt biến mất :

- Hảo nội lực. Là điều ta không thể ngờ với một tiểu oa nhi như người. Đỡ chiêu.

Vút!

Vù...

Trương Khánh Long cũng biến mất nghĩa là chấp nhận cùng Huỳnh lão gia giao đấu với Mê Tông bộ pháp cả hai đều am hiểu.

- Thật chẳng dám nhận lời khen vì đối với tiền bối, tại hạ không thể không tận lực.

Xem chừng.

Bùng bùng...

Một trận chiến vô tiền khoáng hậu đã bắt đầu diễn khai giữa hai nhân vật với các loạt chạm kinh cơ hồ liên tu bất tận tuy vang lên nhưng tuyệt nhiên không hề nhìn thấy bóng nhân ảnh của bất luận ai. Dù vậy thi thoảng giữa cả hai do tình thế bắt buộc đã không ít lần để lộ thành bóng nhân ảnh và vì chỉ lơ mờ nên cũng khó thể nhận rõ đây là bóng nhân ảnh của ai trong hai người. Chỉ biết thanh âm tiếng quát của cả hai theo thời gian ngày càng giảm dần. Và cùng với sự việc đó, cả hai cũng ít chạm kinh với nhau hơn.

Họ cạn kiệt dần chân nguyên chẳng?

Không phải bởi tiếng của Huỳnh lão gia chợt vang lên :

- Người đã lĩnh hội đủ Mê Tông Vạn Hóa công? Lẽ nào tự ta lầm nhảm lúc hôn mê đã nói tất cả những gì từng lĩnh hội?

Cuộc chiến vẫn diễn khai với bóng nhân ảnh của cả hai luôn mờ ảo ẩn hiện. Có chăng chỉ thi thoảng vang lên tiếng chạm kinh đan xen vào giữa những lời đối thoại của họ. Trương Khánh Long đáp :

- Ý muốn nói tại hạ còn nợ lão tiền bối một lời đa tạ chăng? Nếu vậy xin đa tạ.

Thanh âm của Huỳnh lão gia vang lên tự thừa nhận bản tính ân oán phân minh :

- Thiết nghĩ Trương tiểu tử ngươi không cần đa tạ. Ta chỉ vì ngạc nhiên không chỉ vì tư chất lĩnh hội của ngươi mà còn về diễn biến khác thường đã xảy đến cho chính bản thân ta. Vậy là về Cửu Cung chín bộ vị Mê Tông ngươi đều tinh thông đến thuần thục? Hãy thử xem nào. Đỡ.

Ào...

Trương Khánh Long bật cười :

- Một lần nữa xin đa tạ vì quá khen, tuy nhiên có muốn thử cũng chẳng sao, nhưng điều gì khiến lão tiền bối ngạc nhiên về diễn biến nào đó đã xảy đến cho bản thân? Hãy xem tại hạ đối phó đây. Ha ha...

Ầm... ầm...

Một lần nữa một bóng nhân ảnh lơ mờ ẩn hiện sau các loạt chạm kinh. Và lần này nhờ bóng nhân ảnh đó lên tiếng nên mới rõ đây là lão nhân họ Huỳnh. Lão xuyết xoa :

- Hảo nội lực, ta ngạc nhiên vì đã minh bạch đường lối sở học giữa ta và ngươi hoàn toàn hữu biệt. Vậy thì tại sao duy chỉ mình ngươi dụng thuật Thôi Cung Quá Huyệt lại có thể giúp t alai tỉnh, là điều thời gian gần đây ta luôn tự giải thích ắt vì đường lối sở học của cả hai có phần nào giống nhau?

Bỗng có tiếng Trương Khánh Long quát :

- Vậy đó là diễn biến khác thường lão tiền bối đang đề cập do đã từng khiến bản thân ngạc nhiên? Phần tại hạ thì không mấy may thích thú nếu được kể là có chung đường lối sở học với lão tiền bối. Hãy tiếp chiêu.

Ào...

Lão huynh lại biến mất :

- Nguyên do ngươi không thích thú vì ta không chỉ bị mọi người gán cho hai chữ ác ma mà bản thân luôn tự phụ về điều đó? Nói vậy ngươi là chính nhân quân tử? Vậy lương tâm ngươi từng day dứt về một điều gì đó chưa? Bởi ta biết quá rõ, bất luận ai tự nhận là quân tử thì đó chỉ là điều ngoài môi miệng. Kỳ thực thì trong lòng vẫn có tham sân si và đôi khi còn có tâm địa độc ác hơn những kẻ tự nhận là ác ma như ta. Ắt ngươi cũng vậy thôi. Đỡ.

Bùng bùng...

Bỗng có tiếng Trương Khánh Long kêu :

- Thân thủ quá nhanh, ứng phó được như lão tiên bối tại hạ tự nhận không thể bằng. Hừ...

Như đây là cơ hội cho lão Huỳnh bật gầm đắc ý :

- Vẫn chưa hết đâu, để xem lần này ngươi đối phó như thế nào, xem chừng.

Vù...

Vù...

Đáp lại, Trương Khánh Long bật cười một lần nữa :

- Chỉ tiếc tại hạ quá quen Mê Tông Vạn Hóa công, còn thêm chân nguyên nội lực hầu như không hề kém, lão tiên bối chớ mong đắc thủ. Ha ha...

Ầm.

Bùng bùng...

Lão Huỳnh vụt để lộ một tiếng thở hắt khá dài :

- Quả là hậu sinh khả úy. Dù vậy vì có nợ nên ta có lời đa tạ bởi nếu không nhờ có tiểu tử ngươi, ắt ta vẫn mãi hôn mê sau một kích động khó lường từng xảy đến lúc ta mạo hiểm thử tìm cách tiến nhập Mê Tông động. Ta hoàn toàn thật tâm đấy.

Họ tiếp tục diễn cảnh giao chiến vô ảnh và vô dạng với một lúc khá lâu chẳng ai lên tiếng nói bất kỳ lời nào nữa.

Mãi mới nghe lão Huỳnh hậm hực :

- Ngươi đoán thử xem giữa hai ta đã giao thủ qua lại bao nhiêu chiêu rồi?

Trương Khánh Long ậm ừ :

- Lão tiên bối đã dần thất vọng rồi chăng?

Huỳnh lão cười gằn :

- Trái lại thì có, vì từ lâu lắm rồi ta mới tìm lại được tâm trạng thập phần cao hứng như thế này. Tuy nhiên dù đại khái qua lại gần ngàn chiêu với ta nhưng chẳng phải ta thúc thủ và không có cách khiến ngươi cuối cùng cũng tâm phục khẩu phục.

Trương Khánh Long vẫn tiếp tục ậm ừ :

- Nếu có cách sao lão tiên bối chưa vận dụng?

Huỳnh lão để lộ tiếng chép miệng :

- Ta vẫn còn phân vân, thật đấy. Vì đâu dễ có một đối thủ nào khác tương tự ngươi, sẽ là vô vị nếu ngay lúc này ta kết liễu ngươi, cũng là tự kết liễu mọi sinh thú của ta sau này, vì tuyệt, chẳng còn ai xứng tay giao đấu.

Trương Khánh Long cũng chép miệng :

- Vậy thì dừng quách cho xong, nên chăng?

Lão cười mãn ý :

- Sao lại dừng, trái lại ha ha... ta đã phát hiện ở ngươi đang dần xuất hiện dấu hiệu cạn kiệt. Ngươi không thể chi trì nữa rồi, ha ha...

Trương Khánh Long cười lạt :

- Cũng may cho tại hạ Mê Tông bộ pháp chẳng đòi hỏi nhiều sức lực, đại khái tại hạ có thể tự tin chi trì thêm một vài canh giờ nữa cho đủ hai ngày một đêm.

- Sau đó thì sau?

Trương Khánh Long bảo :

- Sao lão tiên bối không tự hỏi bản thân?

- Ý người nói ta vì cao niên nên sẽ cạn kiệt chân lực trước người?

Trương Khánh Long một lần nữa lại âm ừ cho qua chuyện :

- Không phải sao?

Bất đồ vang phá lên là tiếng gầm rung chuyển của lão Huỳnh :

- Nói như vậy là quá lắm, vì trước lúc ta cạn kiệt chân nguyên thì tiểu tử người đã chết. Hãy xem đây.

Ào...

Trương Khánh Long cũng gầm trả lại :

- Vị tất. Nếu chẳng tin thì lão tiên bối xem đây.

Ào...

Thật lạ, đồng loạt cả hai cùng hiện thân lộ diện với song thủ của cả hai đều nhất loạt vỗ bập vào nhau nhưng chỉ tạo nên mỗi một tiếng chấn chạm duy nhất.

Bùng...

Và cả hai cùng khựng lại, hoàn toàn bất động để nhìn nhau :

- Hảo công phu, hự.

- Người cũng lợi hại không kém, ta... ọc...

Đột ngột cả hai cùng lùi, người thì ôm ngực nhăn nhó với sắc diện hoàn toàn nhợt nhạt, kẻ thì nghiêng đầu dù cố kiềm chế vẫn phải há miệng bật thổ một ngụm huyết tươi. Người thổ huyết chính là lão Huỳnh, do đó khi có thể lên tiếng, lão Huỳnh vừa lùi vừa gọi Mông Diện Nhân :

- Chúng ta đi thôi, tiểu nhai nhi. Và ta tin chỉ sau vòn vẹn một ngày mọi cấm chế của người đều tự giải khai đúng chẳng?

Mông Diện Nhân vội chạy đến vừa đỡ vừa hỏi lão Huỳnh :

- Phụ thân đã bại?

Lão Huỳnh vừa thổ hắt ra, nhất là khi thấy Ngô Hiểu Mai nếu không kịp chạy đến đón đỡ ắt Trương Khánh Long đã khuy ngã :

- Dù sao thì Trương tiểu tử cũng vô phương cứu vãn. Người chưa toại nguyện sao, tiểu nhai nhi?

Mông Diện Nhân hậm hực bảo :

- Hài nhi chỉ không hài lòng là tại sao ngay từ đầu phụ thân chẳng chịu thi triển độc thủ, để bây giờ hậu quả xảy đến cho tiểu tử vị tất như phụ thân toan liệu. Hài nhi thật chưa an tâm, hừ.

Lão Huỳnh nạt :

- Đừng giở giọng đó với ta, vả lại, độc thủ của ta quả thật đã chấn vào tâm mạch tiểu tử. Kết cục sẽ như thế nào người thừa biết mà. Nào, mau đưa ta đi. Vì cho dù người không muốn nhưng suốt từ sáng đến giờ chẳng phải người vô khả gây bất lợi cho tiểu nha đầu kia sao? Hừ, rồi ta sẽ hỏi tội người về tội dám trái lệnh. Vạn nhất ta thực sự bại thì sẽ phó giao thế nào đây nếu tiểu tử phát hiện người suốt ngày nay cứ luôn tìm cách gây bất lợi cho tiểu nha đầu? Hừ, còn không mau đi.

Cũng lúc này, Ngô Hiểu Mai cũng đã thi triển Hư Nhược Thân Ảo đưa Trương Khánh Long đi, khiến Mông Diện Nhân vừa nhìn theo vừa rít thành tiếng :

- Hư Nhược Thân Ảo quả lợi hại nhưng phải chi phụ thân ưng thuận truyền thụ Mê Tông Vạn Hóa công thì hài nhi đâu bị bề mặt như lần này, đều bị lừa dối gây nhục bại. Hừ.

Lão Huỳnh đành hứa dù đang lả dần :

- Được ta sẽ truyền, nào, đi đi...

22. Ngõ Ngang Về Thân Thế Lai Lịch-chỉ Lâm Chung Mới Tổ Ngọn Nguồn

Ngõ đang khẩn trương đưa một người hôn mê cùng đi, thế nên Ngô Hiểu Mai không thể không giật nảy người khi bất chợt nghe Trương Khánh Long đột ngột lên tiếng :

- Chạy như thế này đã đủ xa, thật đa tạ và không dám phiền tiểu thư nữa.

Và Trương Khánh Long lại còn kịp uốn mình tự tách khai để đứng một cách thản nhiên trước khi Ngô Hiểu Mai hoặc vì giật mình, hoặc vì tức giận thế nào cũng buông tay đánh rơi Trương Khánh Long. Nhưng Ngô Hiểu Mai giận thật :

- Sao người dám giả vờ để lợi dụng ta? Nếu biết rõ người là kẻ lắm mưu mô thủ đoạn, lại có tâm địa tà vậy, thì ta tự bỏ đi từ trước thay vì cứ lo lắng và cố nán chờ người.

Trương Khánh Long chợt nghiêm giọng :

- Tại hạ vì có ẩn tình đành giả vờ và kỳ thực không có ý lợi dụng tiểu thư. Một nửa là xin lượng thứ và cũng có lời đáp tạ vì được tiểu thư lần đầu tiên lo lắng quan tâm. Nhân đây cũng xin nói thêm, tiểu thư có thể đi được rồi. Vì như tiểu thư vừa nói, cơ hội tùy tiện ly khai quả thật đã một lần đến với tiểu thư và thật mừng vì tiểu thư vẫn vô sự, dù đã bị Lạc Nhữ An quyết gây bất lợi. Thật thất lễ, tại hạ có việc phải đi, sẽ không tiện tiễn chân. Cáo biệt.

Trương Khánh Long chợt đi đành dừng lại :

- Tiểu thư có việc gì cần chỉ giáo chăng?

Nàng chuyển người đi đến đối diện Trương Khánh Long :

- Người vẫn chưa đáp câu hỏi của ta?

Trương Khánh Long thở dài :

- Thật sự tại hạ có việc phải đi. Nếu tiểu thư vẫn không có gì chỉ giáo, thật mong đừng làm tại hạ chậm bước.

Nàng cười nhạt :

- Người vội đến thế sao? Vì việc gì chứ? Liệu có vội bằng việc an nguy của Tô phu nhân chăng?

Trương Khánh Long giật mình :

- Ý muốn nói tiểu thư sẽ sẵn lòng vì tại hạ giải thoát Tô phu nhân?

Nàng vẫn cười nhạt :

- Điều đó tùy thuộc ở người, xem người có đáp ứng ta chăng?

Trương Khánh Long nhân nhượng :

- Tiểu thư cần tại hạ đáp ứng điều gì?

Nàng bảo :

- Đã một lần ta toan nói, đây là lần cùng người lưu ngụ tại Tảo Diệp trang. Chỉ tiếc hoặc người quá lạnh nhạt hoặc quá xem thường ta nên đã khẳng khái chẳng cho ta cơ hội tỏ bày. Hy vọng lần này vì sự an nguy của Tô phu nhân, người có thể đủ nhẫn nại để nghe và sau đó phải tận lực giúp ta.

Trương Khánh Long dần nôn nóng :

- Tại hạ hứa sẽ nghe nhưng không phải lúc này, hay là tiểu thư cho tại hạ tạm khuất lại, chỉ một ngày thôi? Hoặc giả vẫn lo tại hạ tìm cơ thoái thác, liệu có được không khi tại hạ ngỏ lời mời tiểu thư cùng đi?

Nàng động tâm :

- Có việc khẩn đến thế sao? Là việc gì?

Trương Khánh Long đành thổ lộ :

- Tại hạ muốn quay lại gặp lão Huỳnh.

Nàng giật mình :

- Để làm gì? Vì muốn kết liễu lão, a... ta hiểu rồi. Thì ra người cần giả vờ để thay vì ra tay kết liễu lão ngay lúc đó người muốn quay lại và ngấm ngầm dò xét gì đấy ở lão? Vậy sao ngay lúc này người không thực hiện, lại cố tình để ta đưa người chạy một quãng khá xa? Hãy giải thích mau, nếu không ta thật chẳng thể hiểu nổi người.

Trương Khánh Long miễn cưỡng giải thích :

- Tại hạ không thể kết liễu lão Huỳnh, vì thú thật sau một kích của lão chấn ngay tâm mạch, tại hạ dù vô sự vẫn không hoàn toàn, thế nên chỉ có thể lên bám theo và bằng mỗi một phương cách này mà thôi.

Nàng nhìn Trương Khánh Long bằng một vẻ mặt rất hoài nghi :

- Nhưng ta xem người chẳng có vẻ gì giống như đã bị ngoại thương hay nội thương. Người nên thành tâm thì hơn.

Lại miễn cưỡng, Trương Khánh Long cho tay vào người để tự lấy ra một vật :

- Tiểu thư có biết vật này chẳng? Là Kim Dao bài của Kim Dao hội tại hạ tình cờ có được. Và tiểu thư có thấy rõ năm dấu ngón tay vẫn hằn sâu trên Kim Dao bài? Tại hạ ắt đã mất mạng nếu không có Kim Dao bài ngẫu nhiên được cất giữ và che chắn ngay tâm mạch. Dù vậy chấn kinh từ độc thủ của lão Huỳnh vẫn khiến toàn bộ kinh mạch của tại hạ bị chấn động. Thế nên nếu bảo tại hạ chỉ giả vờ hôn mê thì chưa hẳn, còn bảo tại hạ tuyệt đối vô sự thì không hoàn toàn đúng, tiểu thư đã tin?

Nàng thán kinh hãi khi thấy rõ mảnh Kim Dao bài tuy lúc này hoàn toàn móp méo nhưng nhất định trước đó phải có dạng vuông vức và thật phẳng mới đúng với danh xưng Kim Dao bài.

- Vậy người toan quay lại quyết loại trừ kẻ ác ma là lão Huỳnh?

Trương Khánh Long gật đầu :

- Cũng có thể nếu tại hạ có cơ hội. Tiểu thư nghĩ sao?

Nàng do dự :

- Lạc Nhữ An đã đưa lão Huỳnh đi và chưa biết sẽ đi về phương trời nào. Liệu người toại nguyện chẳng? Nhưng thôi đi thì đi vì suy cho cùng, nếu phải đợi đến lần sau gặp lại, ta e người không dễ gặp may lần thứ hai. Vậy thì bỏ qua cơ hội này đúng là tự gây thêm tai họa cho người mai hậu.

Trương Khánh Long nhẹ thở phào :

- Đa tạ tiểu thư thấu hiểu, đổi lại, tại hạ hứa chỉ thi triển khinh công vừa phải hầu tiểu thư còn theo kịp. Đi nào.

Vút.

Ngô Hiểu Mai liền theo chân và dù có công phu Hư Nhược Thân Ảo lợi hại hơn Nam Cung Tôn Quỳnh thì sự thực vẫn là sự thật, rằng nếu Trương Khánh Long không chiếu cố chỉ thi triển khinh công ở mức độ mà Trương Khánh Long cho là vừa phải thì Ngô Hiểu Mai tự biết là nàng khó lòng theo kịp. Vì thế nàng bực dọc lên tiếng :

- Ta không tin một kích của lão Huỳnh như đã xảy ra lại khiến chân nguyên nội lực của người bị tác động. Bằng chứng là hiện lúc này khinh thân pháp của người vẫn cao minh khó lường nông sâu.

Trương Khánh Long khẽ suy :
- Tiểu thư quên chủ ý của tại hạ là chỉ muốn ngấm ngầm quay lại dò xét sao? Còn về tác động của tại hạ đã bị, tiểu thư tin chẳng bản thân tại hạ hiện đã đạt ngoài một hoa giáp công phu tu vi? Dù chịu tác động nhưng nếu chưa thực sự bị tổn hại thì vẫn nhanh chóng hồi phục. Thôi hãy đi tiếp nào. Hoặc giả tiểu thư có ý ngờ và cho rằng tại hạ vô khả đi nhanh hơn? Nếu vậy, tiểu thư xin cứ theo phương hướng này đi tiếp. Tại hạ dù đi trước một bước vẫn hứa chờ và nghe mọi điều tiểu thư cần tỏ bày. Cứ như thế nha? Tại hạ đi đây.

Vù...

Và Trương Khánh Long hoàn toàn mất dạng sau khi tự biến thành một vệt mờ và vọt thẳng theo phương hướng vừa dặn Ngô Hiểu Mai tiếp tục theo. Vậy là thêm một nguyên do nữa khiến Ngô Hiểu Mai hậm hực lắm lắm :

- Thân thủ gã này cao minh khó lường, nếu không phải thế, Ngô Hiểu Mai ta quyết chẳng lụy gã. Hừ, tức thật, sao gã chỉ tìm dịp xa lánh ta? Nhưng để xem lần này gã có giữ lời chẳng, đành theo gã vậy.

Nàng lao theo.

Vút.

Được một lúc Ngô Hiểu Mai giật mình vì chợt nghe tiếng Trương Khánh Long gào phẫn nộ :

- Lạc Nhữ An súc sinh, không sớm thì muộn ta cũng có cách khiến ngươi chết chẳng toàn thây. A...

Ngô Hiểu Mai kinh tâm vội chạy theo hướng phát ra tiếng Trương Khánh Long vừa gào vang dội. Vừa đến nơi nàng khiếp đảm nhìn Trương Khánh Long với y phục khắp thân vậy huyết đang đứng cạnh một thân hình bất động cũng nhuộm huyết toàn thân.

Nàng lại gần và vội nhẩn mặt lùi lại :

- Muốn giết cứ giết có sao ngươi đang tâm trước thì gây loạn thương sau đó mới hả hê kết liễu lão Huỳnh hầu như vô cừu vô oán với ngươi?

Nàng trách như vậy vì đã nhận ra thân hình bất động đang nằm ngay dưới chân Trương Khánh Long dù có gương mặt bê bết máu thì vẫn lộ rõ chính là lão Huỳnh. Ngờ đâu nàng vừa hỏi xong lập tức bị Trương Khánh Long quay lại nhìn nàng bằng ánh mắt ngập tràn sát khí. Kể cả khi lên tiếng, giọng của Trương Khánh Long cũng lạnh tợ thanh âm vọng về từ cõi âm ty :

- Xin tiểu thư cần ngôn cho, vì tại hạ nếu thích tay nhuộm huyết đồng loại thì khắp võ lâm này từ lâu đã bị thảm sát. Bởi sau những gì từng gây cho tại hạ thì bất luận ai, bất luận thuộc môn phái nào cũng đều đáng phải chết.

Và đột ngột Trương Khánh Long buông ra một tràng cười hằn học :

- Nào là những nghĩa thúc vãn khiến Trương nghĩa phụ từng ngỡ có thể nhờ cậy, nào là Cái bang, một đại bang luôn tự xưng hiệp nghĩa. Nhưng tất cả đều chung một tham vọng, đều sẵn sàng vì bí kíp tuyệt kỹ, dù đến với tại hạ nhưng thật tâm chỉ là lợi dụng. A... nếu tại hạ chẳng đủ tự chủ để kiềm nén thì võ lâm này e khó thoát cơn thảm sát vô tiền khoáng hậu. Thật không thể hiểu sao tại hạ vẫn chưa đủ dũng lược để trở thành đại ác ma? Tại hạ có nên biến thành đại ác ma chẳng? Ha ha...

Ngô Hiểu Mai thất sắc lùi thêm nữa :

- Nếu không phải ngươi gây ra thì thôi, xin đừng vì ta mà kích động. Hơn nữa ta hiểu rồi, vậy là do Lạc Nhữ An hành động. Nhưng nhân vật họ Lạc hạ thủ chỉ là lão Huỳnh, là phụ thân của họ Lạc, đâu can hệ gì tới ngươi, có sao ngươi phẫn uất?

Trương Khánh Long ngưng cười, và sau một lúc chú mục nhìn nàng, Trương Khánh Long chợt thở dài và thổ lộ :

- Vì Huỳnh lão gia đối với tại hạ chính là...

Chợt Trương Khánh Long nghe Ngô Hiểu Mai kêu :

- Ôi, lão Huỳnh như còn sống? Hay do bóng chiều nhập nhoạng khiến mắt ta bị hoa?

Trương Khánh Long giật mình quay lại và lập tức phục người cạnh lão Huỳnh :

- Huỳnh lão gia.

Quả nhiên đã có kỳ tích, lão Huỳnh chợt cự mình và buột miệng rên :

- Súc sinh... đã bảo chẳng còn giấu gì nữa, sao người... nhần tâm hành hạ... ta là phụ thân người? Súc sinh...

Trương Khánh Long áp một tay lên phần ngực vẫn nhuộm huyết lai láng của lão Huỳnh :

- Lão đừng kích động, là tại hạ đây, Trương Khánh Long đây. Hãy mau trấn định, để xem với nguyên khí tại hạ đang nhẹ trút vào có giúp ích gì cho lão chăng?

Lão Huỳnh hé mở hai mắt thật khó khăn :

- Trương tiểu tử! Sao người quay lại? Thương thế của người sao rồi? Mà thôi, với chân nguyên vẫn thâm hậu người đang truyền, ta tự biết vậy là người đã ổn. Nhưng hãy nói đi vì sao người không hạ thủ ta? Rõ ràng người chủ ý buông tha ta. Tại sao?

Trương Khánh Long vụt nhẹ giọng :

- Vì tại hạ còn muốn gặp để hỏi lão minh bạch về một điều.

Lão Huỳnh chợt run rẩy :

- Người muốn hỏi gì? Nhưng thôi để ta đoán. Mà không phải, để ta hỏi. Có đúng như Lạc Nhữ An đoán, người từng am hiểu Độc Trảo Ngũ Hồng Điểm không? Hãy nói mau.

Trương Khánh Long chợt lấy mảnh Kim Dao bài ra đưa cho lão thấy :

- Vậy đây là tuyệt kỹ Độc Trảo Ngũ Hồng Điểm?

Huỳnh lão chẳng cần nhìn lâu, chỉ thoáng xem qua là lão nhãn nhó lắc đầu, đoạn vừa thở dài vừa nhắm mắt lại, không đáp và cũng không hỏi gì nữa, bất quá chỉ lẩm nhẩm như trước đây, lúc hãy còn hôn mê :

- Oan nghiệt... quả là oan nghiệt...

Trương Khánh Long chợt rít, chứng tỏ đang rất phần khích :

- Lão quyết phải hạ độc thủ, muốn kết liễu tại hạ đến thế sao?

Lão vẫn nhắm mắt không đáp.

Trương Khánh Long gục đầu và thanh âm theo đó cũng chùng lại, nhẹ đi :

- Bất luận đều Lạc Nhữ An đoán hoặc đúng hoặc sai, cũng bất luận tại hạ có am hiểu hay không về Độc Trảo Ngũ Hồng Điểm, tại hạ cứ ngỡ lẽ ra lão cần phải tra gạn thực hư để minh bạch về việc này. Ngờ đâu lão bất chấp tất cả, cứ thần nhiên tung sát thủ, thuận theo tính độc ác vốn sẵn có của lão, đúng không?

Nhận thấy lão thủy chung không chịu lên tiếng nữa, Trương Khánh Long vụt ngẩng mặt lên, nói bằng giọng đã trở lại bình thường :

- Vậy là tại hạ vẫn có cơ hội hoàn toàn minh bạch, là điều cần phải đa tạ Trời Phật, đa tạ lão. Nhân đây do không thể giúp gì thêm với hiện trạng của lão đã đến nông nỗi này, lão hãy yên tâm, vì tại hạ hứa sẽ không để lão chết không nhắm mắt. Tại hạ sẽ thay lão báo thù, sẽ bắt Lạc Nhữ An đền tội. Nhưng nếu tự thâm tâm lão muốn nữa thì tại hạ hứa sẽ chờ và sẽ an táng lão theo đúng lễ, quyết không để lão thấy phơi đồng nội. Được chứ?

Ngô Hiểu Mai qua từng diễn biến đang mục kích, nàng càng nghe càng ngỡ ngàng, nhất là hoang mang do không hiểu câu chuyện giữa cả hai là có ý nghĩa gì. Dù vậy nàng cũng minh bạch đích thực Trương Khánh Long cho mãi tận lúc này vẫn chưa có chủ ý gây tổn hại cho lão Huỳnh. Không những vậy mà còn xảy ra điều ngược lại, là lão Huỳnh đã quyết kết liễu Trương Khánh Long, qua một kích gọi là Độc Trảo Ngũ Hồng Điểm ngay vào tâm mạch Trương Khánh Long. Chỉ may mắn là nếu Trương Khánh Long không ngẫu nhiên

có và được mắng Kim Dao bài che chở thì vật bị Độc Trảo Ngũ Hồng Điểm hủy ắt không là Kim Dao bài, mà chính là vùng tâm mạch của Trương Khánh Long.

Nhưng tại sao đã suýt mất mạng vì lão vậy mà giờ đây thay vì oán hận, Trương Khánh Long lại tỏ ra quan tâm, lại nguyện ý chiếu cố đến lão? Ngô Hiểu Mai tự hỏi như vậy và may thay nhờ đang hiện diện nên nàng dần hiểu. Đây là lúc lão Huỳnh bắt đầu mở miệng lên tiếng trở lại. Lão lão thảo và đột ngột hỏi :

- Mẫu thân người sao rồi?

Trương Khánh Long vẫn cứ trút truyền nguyên khí qua lão, miệng hỏi ngược lại :

- Có điều này tại hạ vẫn muốn hỏi, có phải gia mẫu họ Tô?

Lão tỏ ra ngạc nhiên đến mở mắt nhìn :

- Sao? Vì hổ thẹn hay vì phần hận, mẫu thân người chưa thổ lộ điều này?

Trương Khánh Long hừ nhạt :

- Hà tất phải hỏi câu này, vì nếu như tại hạ đoán đúng, gia mẫu đích thực ở họ Tô thì với xuất thân lai lịch chỉ là hàng dân dã, lại còn mang thân phận nữ nhi khuê môn bất xuất, há lẽ không phần hận sau những gì lão đã gây ra?

Lão cũng hừ hừ :

- Nói như vậy hẳn nhiên mẫu thân người cũng chẳng màng nhắc đến ta. Thế thì tại sao người tự đoán biết mối can hệ giữa ta và mẫu thân người?

Trương Khánh Long thở dài :

- Gia mẫu thủy chung vẫn là thường nhân, không tinh thông am hiểu võ công, thế mà đột nhiên biết và khẩu truyền cho tại hạ một tuyệt kỹ ba chiêu, còn bảo tại hạ nên luyện hầu mai hậu sẽ chẳng lo bị bắt luận ai bức hiếp. Lão bảo thế vẫn chưa đủ để tại hạ từ việc truy nguyên xuất xứ tuyệt kỹ đến minh bạch dù phần nào mơ hồ về lão ư?

Lão bất chợt cũng thở dài :

- Nhưng người chẳng vì thế mà hận ta, vì sao?

Trương Khánh Long hỏi ngược lại :

- Lão thật muốn như thế chăng? Và có phải vì luôn nghĩ như vậy nên ngay khi có cơ hội lão quyết hạ thủ tại hạ?

Lão thở dài và lúc lắc đầu :

- Ta không chủ ý gây tổn hại người. Nếu không, ta đâu cần hầu như miễn cưỡng người cùng ta đánh cược? Không những vậy, người tin hay không thì tùy, lúc phát hiện một đời tung hoành ngang dọc của ta có thể sẽ bị người, một tiểu oa nhi, gây cho nhục bại, dù không kiềm chế, buộc ta phải xuất độc thủ thì ngay lúc tối hậu ta vẫn kịp thu bớt đến non nửa chân kinh. Và thực sự nhờ đó người vẫn toàn mạng.

Trương Khánh Long thoáng ngẩn người :

- Nếu vậy... hãy cho tại hạ hỏi thêm câu này, vì lão bảo đã miễn cưỡng, buộc tại hạ nhận cược, là phải chăng tự lão cũng đoán biết Lạc Nhữ An với tâm địa sẵn có thế nào cũng nghĩ cách gây bất lợi cho lão? Có thật lão đã đoán được chăng?

Lão gượng cười :

- Dù đoán được thì cuối cùng ta vẫn không thoát được thủ đoạn của súc sinh.

Trương Khánh Long cau mặt :

- Lạc Nhữ An cũng là cốt nhục của lão?

Lão bỗng phát giận :

- Nhưng không thể bảo tính khí nham hiểm và xảo quyệt của súc sinh là thừa hưởng từ ta. Bởi ta tuy là ác ma nhưng chẳng hề nên danh nhờ vào thủ đoạn. Trái lại ta luôn quang minh lỗi lạc mỗi khi phải cùng bất kỳ đối thủ nào đối đầu, cũng bất luận đối phương có hay không có nhiều viện thủ. Ta hơn người nhờ bản lĩnh, súc sinh tuy chung huyết thống như ta nhưng đây là bản tính nham hiểm thủ đoạn của mẫu thân hắc, muội muội Huỳnh Tiểu Phụng.

Trương Khánh Long giật mình :

- Đoạn Mạch Yên Chi?

Lão chợt nhắm hờ hai mắt, như muốn đắm chìm vào dĩ vãng :

- Thật lạ, dường như ai cũng vậy, phạm khi cao niên mới chợt lo nghĩ đến hậu vận. Và điều đó chợt đến với ta lúc tình cờ có được mẫu thân người, thế nên ta chưa đối xử tốt với ai cho bằng Tô Sương Nguyệt. Dù vậy nhân một hôm ta phải bận tâm đối phó với yêu phụ họ Huỳnh, mẫu thân người đã lặng lẽ ly khai. Điều đó khiến ta phẫn nộ, chẳng còn tin bất luận ai nữa trên cõi đời này. Có lẽ nhờ vậy, dù nhận lời cùng muội họ Huỳnh đi tới Tử Vong cốc, do muội bảo đã biết cách tiến nhập, ta vẫn cẩn trọng vì sợ lầm mưu của muội. Và ta đoán đúng. Thế nên lúc muội chợt đem thân xác toan mê hoặc ta, là điều không thể có vì trước kia là do ta cưỡng bức muội, thì ta vẫn luôn cảnh giác cho dù nghe muội lần đầu đề cập đến một cốt nhục chung giữa ta và muội, chính là gã Lạc Nhữ An. Nhưng vì thấy ta chưa tin lắm, muội đột ngột kích động và toan hạ sát ta, ngờ đâu vì đã sẵn cảnh giác, ta đâu dễ để muội đắc thủ, thế là ta giao thủ cùng muội. Bất chợt xuất hiện thêm một viện thủ của muội, thế là ta rõ, đưa ta đến Tử Vong cốc chỉ là thủ đoạn của muội quyết hãm hại ta. Thật may ta đã tiên hạ thủ vi cường, không những giết thác muội mà tặng cho họ Đồng một bài học nhớ đời. Người thấy đó, ta chưa hề dùng thủ đoạn đối phó ai nhưng thủy chung ta luôn phải hứng chịu đủ mọi thủ đoạn của hầu hết mọi người.

Trương Khánh Long thoáng cau mặt :

- Lão kể cho tại hạ nghe những điều đó để làm gì? Trừ phi lão muốn ám chỉ đã có thể quả quyết Lạc Nhữ An không thực sự là cốt nhục của lão, đúng chẳng?

Lão Huỳnh mở mắt :

- Người vẫn không hiểu? Ta muốn nói, họ Lạc tuy là cốt nhục của lão Độc Trảo họ Nhạc này nhưng do hắc tử nhỏ đã chịu sự giáo dưỡng không chỉ của muội xảo huyết họ Huỳnh mà còn tiếp nhận không ít từ tính khí thủ đoạn của họ Đồng nên hắc tử thật khác xa ta.

Trương Khánh Long khẽ gật đầu :

- Hóa ra lão mang họ Nhạc? Và sở dĩ Lạc Nhữ An gọi lão sang họ Huỳnh vì là đại tính của thân mẫu, yêu phụ Đoạn Mạch Yên Chi Huỳnh Tiểu Phụng?

Lão chợt hỏi :

- Sao người mang họ trương?

Trương Khánh Long lắc đầu :

- Gia mẫu không giải thích, nhưng nhất định chỉ là giả danh.

Lão lại hỏi :

- Tính đến nay người được bao nhiêu niên kỷ? Cũng sắp đôi mươi đúng không?

Trương Khánh Long bảo :

- Tại hạ không muốn đề cập nữa đến chuyện này, và cũng xin lập lại, tại hạ sẽ không vì thế mà không báo thù cho lão. Hạng nham hiểm thâm độc như Lạc Nhữ An tại hạ quyết chẳng dung tha.

Lão thở ra :

- Người không muốn nhìn nhận ta?

Trương Khánh Long gục đầu :

- Điều đó không do tại hạ quyết định, lão hiểu chứ?

Lão bảo :

- Vậy nghĩa là mẫu thân ngươi hiện giờ vẫn an toàn? Như thế cũng đủ hiểu, ngươi chưa thể nhìn nhận ta một khi chưa có quyết định của Tô Sương Nguyệt.

Và không chờ Trương Khánh Long đáp lời, lão chợt nhích động và tìm cách nắm tay Trương Khánh Long :

- Ngươi không phải bận tâm báo thù cho ta, vì với yếu quyết Mê Tông Vạn Hóa công ta chủ tâm điềm chỉ sai cho Lạc Nhữ An, ắt hẳn sẽ tự chuốc hậu quả. Bất quá, ta hiện chỉ có tâm nguyện cuối cùng và mong được ngươi đáp ứng, thế nào?

Trương Khánh Long thở dài :

- Lão thử nói xem. Còn tùy thuộc vào điều lão bày tỏ tại hạ mới quyết định có đáp ứng hay không?

Lão không tỏ bày ngay, trái lại lão bắt chợt hỏi :

- Ngươi vẫn luyện Độc Trảo Ngũ Hồng Điểm chứ?

Trương Khánh Long thoáng chấn động :

- Sao lão lại hỏi điều này?

Lão bảo :

- Cũng nhờ ngươi từng luyện, là điều ngẫu nhiên khiến ta và ngươi có chung đường lối sở học, thế nên duy chỉ ngươi mới có thể đã giúp ta dần hồi tỉnh sau đợt hôn mê kéo quá dài. Có đúng như thế chăng?

Miễn cưỡng Trương Khánh Long thừa nhận :

- Thì cũng nhờ am hiểu sau đó nhờ phát hiện một cấm chế lão lưu cho Ngô Hiểu Mai tiểu thư lại là công phu sở học Độc Trảo, thế nên dù chỉ mới ngỡ ngỡ, tại hạ vẫn tự cẩn trọng bằng cách đặt đề và dịch dời mảng Kim Đào bài hầu che chắn vùng tâm mạch, là phương vị thế nào cũng bị lâm nguy nếu như lão đích thực dùng Độc trảo công phu, một trong ba chiêu tại hạ đã biết, để tấn công vào đó. Tuy nhiên tại hạ đã không luyện nữa.

Lão ngạc nhiên và thất vọng :

- Tại sao? Vì sợ hệ lụy đến ta là một đại ác ma ư? Và cho đó là công phu bá đạo chẳng nên luyện ư?

Trương Khánh Long lại miễn cưỡng giải thích :

- Công phu tuy bá đạo nhưng chỉ dùng để đối phó những ác nhân như Lạc Nhữ An chẳng hạn, thì tại hạ quyết không ngại. Chỉ tiếc, nếu luyện theo công phu sở học ấy thì mọi công phu khác tại hạ vô khả luyện. Do tính khắc kỵ của công phu Độc trảo thì phải.

Lão lắc đầu :

- Sai rồi. Độc trảo công phu chỉ khắc kỵ mỗi một công phu, đó là Đoạn Mạch chỉ. Nhưng sở dĩ ở ngươi xảy ra tình trạng như vậy chỉ vì lần đó mẫu thân ngươi ly khai quá sớm, trước khi được ta chỉ điểm toàn bộ Độc trảo công phu.

Trương Khánh Long vỡ lẽ :

- Vậy tâm nguyện của lão là muốn tại hạ tiếp tục luyện Độc Trảo Ngũ Hồng Điểm?

Lão thừa nhận :

- Vì muốn đối phó Đoạn Mạch chỉ không phải chỉ từ Lạc Nhữ An mà còn thêm họ Đồng nữa thì ngươi quyết không thể không cần đến Độc trảo công phu.

Trương Khánh Long cau mày :

- Lão cứ luôn đề cập đến họ Đồng, là ai vậy?

Lão chợt thở hắt ra :

- Rồi người sẽ biết sau khi chịu tiếp nhận thêm phần khải quyết của Độc trảo công phu mà người hiện còn khiếm khuyết. Người nhận chăng?

Trương Khánh Long miễn cưỡng nhận lời :

- Nhưng sau đó lão phải cho tại hạ biết họ Đồng là nhân vật như thế nào, được chứ?

Lão hài lòng và bắt đầu truyền thụ thêm khải quyết Độc trảo công phu cho Trương Khánh Long. Thế nhưng, khi lão càng nói với giọng ngày càng nhỏ, Trương Khánh Long vì ngỡ lão có thói quen như vậy, tương tự những lúc lão lảm nhảm khi còn bất động hôn mê, nên tuyệt nhiên không để ý, chỉ khi chẳng nghe lão nói gì nữa, nhất là về nhân vật họ Đồng, Trương Khánh Long thúc giục lão :

- Sao lão không nhắc gì đến họ Đồng? Nên biết nếu lão không chịu nói, cũng có thể tại hạ sẽ chẳng bao giờ tự luyện lại Độc trảo công phu.

Ngờ đâu lão vẫn im bất, khiến Ngô Hiểu Mai vì sinh nghi đành kêu :

- Như lão đã chết vì kiệt sức? Người vẫn còn trút chân nguyên nội lực chăng?

Trương Khánh Long giật mình do phát hiện bản thân tuy vẫn đang trút truyền nhưng là truyền vào một hình hài đã dần giá lạnh.

Quá khích động, Trương Khánh Long vụt kêu :

- Phụ thân...

* * * * *

Nhìn Trương Khánh Long mãi sầu thảm trước một nấm mộ mới đắp, Ngô Hiểu Mai nhẹ lên tiếng :

- Người đừng bi thương nữa, vì so với ta người vẫn diễm phúc hơn. Bởi ta đâu có cơ hội lo lắng mọi hậu sự chu tất cho phụ thân.

Trương Khánh Long thở dài, thật dài :

- Ý tiểu thư vẫn hận vì cho tại hạ là nguyên nhân dẫn đến thảm sát cho Ngô gia?

Nàng bảo :

- Đã từ lâu ta không còn nghĩ như thế nữa, có chăng ta vẫn từng hận người vì người chẳng chịu giúp ta.

Trương Khánh Long quay lại và nhìn nàng :

- Phi Kiếm bang Bang chủ cũng chính là Cung chủ Hòa Lạc cung đã thu nhận tiểu thư từ lúc nào?

Nàng phì cười đáp :

- Chỉ sau khi nhờ có người, ta thoát sự uy hiếp của bọn nha trảo phái Thiếu Lâm khải Phật tâm xà. Cũng vì thế sau đó ta được lệnh tiếp cận người ngay tại Tảo Diệp trang, không lẽ người chẳng tự đoán ra và nghi ngờ ta?

Trương Khánh Long lắc đầu :

- Lần lượt tìm đến Tảo Diệp trang của tại hạ tuy có khá nhiều nhân vật nhưng tuyệt nhiên tại hạ chẳng hề nghi ngờ, một là về tiểu thư và hai là Đinh Song Tú huynh đệ. Chỉ mãi sau này, khi cùng đi với Nam Cung Tôn Quỳnh tại hạ phát hiện bị theo dõi, nhờ tự nảy nhiều nghi vấn liên quan đến mẫu thân Nam Cung Tôn Quỳnh cùng nội tình bí ẩn của Phi Kiếm bang, tại hạ dần ngờ ngờ kẻ vẫn dõi theo từng hành tung của tại hạ có thể là tiểu thư.

Ngô Hiểu Mai không tin :

- Lời của người chưa thật thuyết phục, và nói đúng hơn, ắt do ta tự lộ sơ hở khiến người phát hiện. Chứ quyết không thể chỉ nhờ suy luận người có sự nghi ngờ. Sao người không cho ta biết sự thật?

Trương Khánh Long vẫn nhìn nàng :

- Hãy nói đi, có phải tiểu thư luôn nóng lòng, chỉ muốn báo thù cho lệnh tôn càng sớm càng tốt?

Nàng bảo :

- Thì người cũng vậy không đúng sao? Cho dù ta biết người phân vân khó xử khi phát hiện phụ thân người là đại ác ma. Vậy thì ta không phải ngoại lệ.

Trương Khánh Long cười lạt :

- Nhưng khác với tiểu thư vì vô năng tự báo thù nên dù được mẫu thân Nam Cung Tôn Quỳnh thu nhận và truyền thụ võ học, tiểu thư vẫn nôn nóng khiến vừa phát hiện bản lĩnh của tại hạ có thể hữu ích và giúp tiểu thư hoàn thành sở nguyện liền nảy chủ định, vừa thực thi mệnh lệnh do lệnh sư giao phó vừa tìm cách lung lạc tại hạ, đúng không?

Nàng thở dài :

- Thật tâm mà nói thì ta chỉ miễn cưỡng bái nhận Cung chủ Hòa Lạc cung làm sư phụ. Bởi ta luôn bất phục khi phát hiện ở sư phụ có nhiều hành vi vừa không đoan chính vừa lắm mưu mô thủ đoạn được biện giải là chưa đủ bản lĩnh hoặc để thanh lý môn hộ, chấn chỉnh Phi Kiếm bang hoặc để giúp ta cùng phái Thiếu Lâm đối đầu. Nói cách khác, thân ta tuy nấu ở Hòa Lạc cung nhưng lòng đã sớm nghĩ cách ly khai.

Trương Khánh Long vặc lại :

- Nhưng tiểu thư vẫn hạ thủ sở đoạt Tô phu nhân đã biết là thân mẫu tại hạ, mặc dù đang có ý muốn cầu cạnh tại hạ tiếp trợ báo thù.

Nàng bảo :

- Ta không thể không thi hành thượng lệnh. Dù thế ta vẫn có những an bài để lúc cần có thể giúp người giải thoát mẫu thân.

Trương Khánh Long ngạc nhiên :

- Có thật chăng?

Nàng cười gượng :

- Người có nghĩ đã đến lúc chúng ta thôi nghi kỵ nhau chăng?

Trương Khánh Long trầm ngâm :

- Cũng có thể nếu tiểu thư biết rằng kỳ thực qua thái độ tiểu thư cứ khẳng khẳng quả quyết Tô phu nhân chính là gia mẫu, tại hạ mới nảy ý nghi Thiếu cung chủ Hòa Lạc cung phải là tiểu thư, cũng vì vậy dù thừa bản lĩnh hạ thủ nhưng tại hạ thủy chung vẫn chưa nhẫn tâm xuống tay đối với tiểu thư.

Đến lượt nàng ngạc nhiên :

- Lời của người là thực?

Trương Khánh Long cười cười :

- Không những thế, tại hạ còn có thêm một vài nguyên do càng dễ dàng đề quyết kẻ dôi theo hành tung của tại hạ chính là tiểu thư. Hãy thử giải thích xem vì sao tiểu thư luôn cười lạt, còn cố ý cho tại hạ và Nam Cung Tôn Quỳnh nghe mỗi khi thấy giữa hai người tại hạ tỏ ra quá thân mật?

Nàng đỏ mặt :

- Đừng nghĩ ta vì để mắt đến người nên có dạ ghen tuông. Người không xứng đâu.

Trương Khánh Long gật đầu :

- Thì tại hạ đâu đã nói tiểu thư ghen? Trái lại tại hạ nghĩ ắt do tiểu thư phật ý vì không được tại hạ chiếu cố như đã đối với Nam Cung Tôn Quỳnh. Vả lại tại hạ còn chỉ điểm cho Nam Cung Tôn Quỳnh Mê Tông bộ pháp, là điều lẽ ra tại hạ chỉ nên truyền cho tiểu thư do giữa hai chúng ta đã có những quen biết từ trước.

Nàng hậm hực bảo :

- Cũng không phải ta đổ kị vì không được như Nam Cung Tôn Quỳnh. Trái lại ta chỉ tức vì người cứ để phí thời gian cho những kẻ luôn hành sự thiếu quang minh lỗi lạc như Phi Kiếm bang. Là thời gian lẽ ra người nên dành cho ta nếu trước kia đừng mãi khước từ, không chịu nghe ta tỏ bày.

Trương Khánh Long vỗ lẽ :

- Nếu vậy giả như tại hạ nhận lời giúp tiểu thư thỏa nguyện thì giữa chúng ta sẽ là hảo bằng hữu?

Nàng gật đầu :

- Và thoát tiên ta sẽ giúp người có lại một mẫu thân vẹn toàn. Ta hứa được thì làm được.

Trương Khánh Long gật đầu theo :

- Nhưng nếu tại hạ luôn muốn giữ kín thân thế lai lịch tiểu thư có hứa chăng?

Nàng ngạc nhiên :

- Người quyết không nhận đại ác ma là thân phụ sao?

Trương Khánh Long bảo :

- Bởi tại hạ chưa thể tùy tiện tác chủ, còn chờ sự định đoạt của thân mẫu.

- Vậy người cũng quyết không khởi luyện lại Độc trảo công phu?

Trương Khánh Long cười cười :

- Điều đó đâu hệ trọng một khi bản thân tại hạ hiện đã có thân thủ thượng thừa. Nhưng tiểu thư hứa chứ?

Nàng lo ngại :

- Người chớ nên xem thường Đoạn Mạch chỉ. Vì mẫu thân Nam Cung Tôn Quỳnh cũng am hiểu tuyệt kỹ này.

Trương Khánh Long cau mày :

- Có nghĩa là tiểu thư đã đoán biết nhân vật họ Đồng là ai? Vì mẫu thân Nam Cung Tôn Quỳnh chỉ am hiểu tuyệt kỹ này từ nhân vật họ Đồng.

Nàng lắc đầu :

- Từ khi ta trở thành Thiếu cung chủ Hòa Lạc cung thì ngoài Cung chủ và lão Hộ Cung họ Lã hạ lưu dân dật, thú thật vẫn chưa thấy có thêm ai khác xuất hiện ở Hòa Lạc cung. Không, ta không biết họ Đồng là ai.

Trương Khánh Long nghi ngại :

- Tại hạ chỉ biết có một kẻ họ Đồng, chính là Nhất Ác Đồng Khuê, nhưng thân thủ lão này thật khó nghĩ đây là nhân vật họ Đồng đang đề cập.

Ngô Hiểu Mai cau mày :

- Dựa vào đâu người cả quyết cả hai không thể là một?

Trương Khánh Long cười cười :

- Vì đã có lần tại hạ tận mục sở thị, Nhất Ác Đồng Khuê dù lâm nguy vẫn chẳng có công phu nào tương tự Đoạn Mạch chỉ để tự cứu mạng. Nhất định lão không là họ Đồng chúng ta đang nhắc đến.

Ngô Hiểu Mai nhún vai :

- Tùy người thôi, vì càng ngày ta càng minh bạch ở người quả có tính khí chẳng khác gì lệnh tôn, cũng luôn thích đơn thân độc lực đối đầu và tỏ ra không ngại bất kỳ đối thủ nào. Và may sao người lại có thân thủ thượng thừa tương tự phụ thân, có chẳng người không thích lắm cảnh tay nhuộm huyết tươi, là điều từng khiến lệnh tôn bị gán danh xưng đại ác ma. Phải chăng đây là do thừa hưởng tâm tính thuần hậu từ mẫu thân?

Trương Khánh Long chợt cười lạnh :

- Là không thích chứ chẳng phải không thể tay nhuộm huyết người. Ý tại hạ muốn nói kể từ hôm nay, bất luận ai nếu dám gây bất lợi cho tại hạ thì kẻ đó đừng mong thoát họa.

Ngô Hiểu Mai rung mình :

- Nhưng người đừng để tự trở thành đại ác ma, vì điều đó tất phải dẫn đến hậu quả khó lường.

Trương Khánh Long cũng rung mình :

- Tiểu thư lo ngại cho tại hạ thật sao?

Nàng quay mặt sang chỗ khác :

(Mất trang 165 168)

23. Thua Mưu Kém Trí Bị Uy Hiếp-sinh Mạng Nhiều Người Cũng Bị Lụy Theo

Thì toàn bộ cánh cửa cũng theo lực đẩy của tay gã để từ từ xiêu dần, xiêu dần.

Như chỉ chờ có thế, gã lách vội vào trong và chỉ suýt nữa thì giật nảy người khi phát hiện ở ngay bên trong gian phòng là cảnh mà hầu như gã không thể lường trước. Đã vậy có một trong ba nữ nhân hiện hữu sẵn bên trong còn lên tiếng thán phục gã :

- Nội lực khá đầy đến nỗi then bằng kim thiết cũng bị nóng dần mềm ra, khiến người tha hồ xô ngược vào trong. Nhưng có nhận ra ai đây chẳng?

Gã ngơ ngác giờ mắt nhìn và vừa lắc đầu toan lùi thoát ra. Chợt thanh âm của nữ nhân lúc nãy lại vang lên, lần này vì đã hiển hiện ngay bên trong gian phòng nên gã thấy đó là nữ nhân đứng giữa, một trong ba nữ nhân đứng sẵn trong phòng, còn chủ ý đứng lùi về phía sau so với hai nữ nhân đứng hai bên tả hữu. Nữ nhân đó gần giọng bảo :

- Bất luận thế nào nếu người không ngoan ngoãn tạm lưu lại thì hai nhân mạng một già một trẻ này ắt chẳng còn cơ hội vẹn toàn. Người nói sao?

Cũng nhờ đó gã đạo tặc phát hiện tình trạng của hai nữ nhân, kỳ thực thì là một trung niên và một còn lại chỉ mới xấp xỉ đôi mươi, ắt đang bị nữ nhân đứng hơi lui về phía sau uy hiếp bằng cách nào đó như đặt tay vào Mệnh Môn huyết của từng người chẳng hạn. Dù vậy gã vẫn lúc lắc đầu và cất giọng ầm ố bảo :

- Tiểu nhân tuy có lỗi nhưng quả thật vẫn chưa kịp đắc thủ bất kỳ vật gì và hóa ra bản thân đã tìm đến lầm chỗ. Vậy thì đừng mong vì cách này hay cách khác toan uy hiếp tiểu nhân. Xin lượng thứ, tiểu nhân phải đi đây.

Chợt phía sau gã ở đâu đó bên ngoài gian phòng gã vừa làm chân đặt vào, bỗng vang phát lên tiếng một nữ nhân nữa :

- Người hãy mau tẩu đi Trương Khánh Long, người có nghe không? Vì ở đây chỗ nào cũng có mai phục, đừng để bất kỳ ai uy hiếp người, hãy chạy đi.

Nữ nhân ở trong phòng bật cười đắc ý :

- Đã đến lúc Trương Khánh Long người khôi phục chân diện bằng cách xóa bỏ lớp dị dung quả thật khá cao minh của người chưa? Và ta cũng tin người đã nhận ra thanh âm vừa rồi là của Ngô Hiểu Mai, tuy được ta thu nhận nhưng lại bị người lung lạc khiến phản lại ta, đúng không? Ha ha...

Gã đạo tặc vụt thần tốc lùi thoát ra ngoài.

Vù...

Ngờ đâu xung quanh gã chợt lấp loáng ẩn hiện nhiều ánh đao quang với giọng lạnh lùng của một nữ nhân nữa :

- Dù người tuyệt tình, quyết chẳng lo nghĩ đến sinh mạng của mẫu thân người và ả Nam Cung Tôn Quỳnh, thì cũng đừng mong thoát thiên la địa võng của bốn Kim Dao chờ đón. Nên ngoan ngoãn lưu lại cùng bốn Hội chủ thì hơn. Ha ha...

Sau những ánh đao quang lấp lánh chính là các đao thủ vẫn nấp kín ở bất kỳ mọi chỗ khuất nào ở xung quanh. Và chỉ có một phụ nhân xuất hiện, là nhân vật vừa tự xưng Hội chủ Kim Dao hội. Tuy vậy một lần nữa thân hình gã đạo tặc lại chớp động, lần này thì hoàn toàn biến mất, như chứng tỏ mọi uy hiếp xung quanh hoặc là vô can đối với bản thân gã, hoặc là chẳng hề làm gã nao núng.

Vút.

Phụ nhân Hội chủ Kim Dao hội thất kinh gào thét :

- Người vẫn dám ư? Mau xuất đao chờ để gã họ Trương thoát.

Vùng đao quang nhiều thật nhiều bỗng bật lên rực sáng cả một dãy phòng. Nhưng trên tất cả là tiếng kêu thét thật bi thảm của cùng một lúc những ba nữ nhân đã nhất loạt vang lên :

- A... Khánh Long...

- Ối...

- Sao mẫu thân nữ nặng tay với nữ nhi? A...

Và một loạt cười tàn nhẫn vang lên tiếp theo sau :

- Hy vọng người vẫn nghe đấy chứ, Khánh Long? Và chỉ thêm một lần nữa từ hành vi xuẩn động của người, sẽ khiến những ai can hệ với người đều thảm tử. Đừng ngỡ ta không dám. Hắc hắc...

Gã đạo tặc liền tái xuất hiện nhưng ở ngay bên trong gian phòng. Và lần này dù vẫn mang diện mạo của phường đạo tặc thì khi lên tiếng, giọng của gã đã đổi khác. Gã phẫn hận :

- Thật không ngờ Cung chủ có đủ nhẫn tâm uy hiếp cả sinh mạng Nam Cung Tôn Quỳnh là cốt nhục. Vì cái gì vậy Cung chủ?

Từ bên ngoài, Hội chủ Kim Dao hội bước vào :

- Vì Tôn Quỳnh luôn là cái gai trước mắt và không hề là cốt nhục do Thân tỷ tỷ hạ sinh. Người vốn có nhiều tâm cơ lẽ nào chẳng tự đoán biết việc này?

Nam Cung Tôn Quỳnh chấn động, vội lên tiếng hỏi nữ nhân đang uy hiếp sinh mạng nàng :

- Có thật như thế chẳng? Vậy mẹ là ai sao bao lâu nay vẫn to gan dám mạo nhận là thân mẫu ta?

Nữ nhân nọ chính là Cung chủ Hòa Lạc cung, vùng cười ngạo mạn :

- Người không hay biết cũng phải, vì lúc đó người chỉ lên hai hầy còn là một ấu nhi thì làm sao nhớ được. Bởi ta chỉ là kẻ mẫu của người, ngay sau khi mẫu thân người vì quá ngu xuẩn bị ta hạ độc thủ sát hại mà không phát hiện. Ất hẳn cũng do một phần may mắn là a di của người do mãi cùng mẫu thân người tranh quyền đoạt vị, đến nỗi không phát giác sự đổi thay giữa ta và mẫu thân người. Huống hồ ha ha... ta còn cố tình, giả vờ không đối phó nổi, đã đưa người ly khai Phi Kiếm bang, khiến a di người dù có nằm mơ cũng không ngờ đến những điều đã và đang âm thầm diễn khai. Ha ha... và đó cũng là nguyên do, người còn nhớ chẳng Nam Cung Tôn Quỳnh, rằng ta luôn căn dặn người đừng bao giờ tùy tiện lộ diện, cũng như ta chưa bao giờ dám xuất đầu lộ diện. Ha ha...

Gã đạo tặc vụt gay gắt bảo :

- Dù gì Trương Khánh Long ta cũng cam thừa nhận đã không lường hết mọi thủ đoạn như thế này của Cung chủ và của Hội chủ. Vậy chư vị muốn gì? Tiến nhập Mê Tông động ư? Được như đã bao nhiêu lần từng thất bại là tại hạ luôn sẵn lòng. Vậy có thể khởi hành được chưa?

Cung chủ Hòa Lạc cung lắc đầu :

- Ta có ý khác hay hơn, là bọn ta sẽ chờ người ở đây. Và nhớ chỉ trong một kỳ hạn không quá mười lăm ngày cả đi và về, nếu người không quay lại với quyển bí kíp Mê Tông thì mẫu thân người, Nam Cung Tôn Quỳnh cùng cả phần đồ Ngô Hiểu Mai, thầy thầy sẽ bị bọn ta kết liễu. Rõ chứ?

Trương Khánh Long trong lốt gã đạo tặc chột bảo :

- Vậy thì cần gì phải đợi mười lăm ngày? Thú thật tại hạ đã biết và vẫn nhớ từng kinh văn yếu quyết của Mê Tông Vạn Hóa công. Hãy thu xếp cách trao đổi, tại hạ sẵn lòng tự ghi lại toàn bộ kinh văn đó cho chư vị.

Lã hộ cung chột xuất hiện :

- Không được.

Mụ Cung chủ cau mày :

- Lão Lã, Ngô Hiểu Mai đâu? Không phải đã do lão chế ngự rồi sao?

Lã hộ cung lắc đầu :

- Còn một nhân vật nữa đã giúp ta chế ngự cả họ Ngô. Nhân tiện nhân vật này có bảo ta hãy đưa vật này đến cho nương tử và Công Tôn hội chủ cùng xem. Họ Lã xòe tay, giữa lòng bàn tay của họ Lã, chỉ là một mũi tên đen nhánh và thật nhỏ.

Tuy vậy, thoát thấy mũi hắc tiễn, hai mụ Cung chủ và Hội chủ cùng kêu :

- Chủ nhân đã đến.

- Vậy chủ nhân có lệnh truyền như thế nào?

Họ Lã thu mũi hắc tiễn về :

- Ta thật không biết sao nương tử vẫn còn một chủ nhân. Dù sao chủ ý của nhân vật đó như thế này, thứ nhất đừng để Trương Khánh Long tiểu tử giở trò. Vì không ai đủ tư cách quả quyết mọi kinh văn do gã ghi lại liệu có thực sự là kinh văn Mê Tông hay không. Cũng có thể gã sẽ tự thêm thắt hoặc bỏ bớt một đôi chỗ, cuối cùng chỉ là một phé vật không hơn không kém.

Hai mụ ác độc liền gật đầu :

- Chủ nhân thật anh minh.

- Còn điều gì nữa?

Họ Lã bảo :

- Vì thế nhân vật nọ nhờ ta truyền đạt, cần phải ngay lập tức phé bỏ toàn bộ võ công của gã, sau đó sẽ cùng gã tiến nhập Mê Tông động. Chỉ như thế mới buộc gã tuân thủ và đoạt được Mê Tông bí kíp.

Trương Khánh Long rùng mình :

- Nếu phải phé bỏ võ công, tại hạ e chẳng đủ lực đưa chư vị tiến nhập Mê Tông động.

Hai mụ độc ác cũng hoang mang :

- Gã nói cũng phải, làm thế nào bây giờ?

Họ Lã cười cười :

- Ta nghĩ khác, bất luận thế nào, chỉ cần phé bỏ võ công của gã thì từ nay về sau sẽ chẳng lo gã chính là mối họa tâm phúc. Nương tử không cảm thấy thế sao?

Mụ Cung chủ tỉnh ngộ, vội bảo Trương Khánh Long :

- Người cũng nghe rồi đấy, người muốn tự động thủ hay chờ bọn ta ra tay?

Trương Khánh Long nao núng nhất là chưa kịp đáp ứng đã nghe Tô phu nhân cùng Nam Cung Tôn Quỳnh thêm một lần nữa chột gào thét thê thảm :

- A...

- Ôi...

Trương Khánh Long nao lòng vội kêu :

- Được rồi, để ta tự ra tay.

Và toàn thân Trương Khánh Long vụt kêu chuyển tạo nên hàng loạt những tiếng kêu răng rắc. Cuối cùng với bộ dạng hoàn toàn vô lực, Trương Khánh Long đau đớn than :

- Bọn người hài lòng chưa? Xin đừng hành hạ họ nữa, a...

Họ Lã nhếch môi cười và lẹ chân bước lại gần Trương Khánh Long :

- Để thêm an tâm, tiểu tử người ưng thuận chứ nếu ta buộc phải dùng Đoạn Mạch chỉ điểm phế toàn bộ kinh mạch của người? Hà hà...

Và họ Lã điểm loạn, khiến Trương Khánh Long không chịu nổi phải gục xuống và suýt mê man. Bọn ác nhân nhìn thấy vậy đều cười hả hê, từ đó bắt đầu một chuỗi hành động như đã được chủ nhân bí ẩn phân phó sắp đặt.

* * * * *

Chưa lúc nào Trương Khánh Long chịu nhiều hành hạ vừa thật độc ác vừa thật lâu như quãng thời gian này. Đã vậy hoàn toàn khác với lúc bị phái Thiếu Lâm tra tấn, khi đó vì Trương Khánh Long quyết không cung xưng bất kỳ gì nên mới bị nhục hình. Đẳng này hầu như không vì duyên cớ gì, hay nói cách khác, với bất luận nguyên do gì do lão Họ Lã phát hiện, lão lập tức ra tay đánh đập Trương Khánh Long thật tàn nhẫn.

Mọi chuyện bắt đầu từ lúc tất cả đang trên đường đi đến Thiết Linh sơn, và cho dù hầu hết mọi người đều được Trương Khánh Long buộc phải dùng dị dung thuật biến cải diện mạo thì mọi hành tung của bọn họ vẫn bị phát hiện, dẫn đến có ít nhất năm đạo thủ Kim Dao hội của mục Công Tôn Nguyệt bị thẩm sát.

Mục Cung chủ Hòa Lạc cung sau một vòng thám sát nhờ vào công phu Hư Nhược Thân Áo, lúc quay lại đã nhận nhớ bảo :

- Thật lạ... chẳng hiểu sao hành tung của chúng ta vẫn có thể bị bọn Cái bang phát hiện. Cũng may, tất cả đã kịp tìm được chỗ lánh mặt thật kín đáo như thế này. Dù vậy để bảo toàn lực lượng vừa rồi ta đành lưu tín hiệu cấp báo, hy vọng sẽ được chủ nhân tìm cách cứu viện. Nếu không e khó đến được Tử Vong cốc.

Và chẳng may vừa thoáng phát hiện ở Trương Khánh Long chợt có ánh mắt khác lạ, họ Lã lập tức xông đến để bắt đầu động chân động tay hành hạ :

- Người nhìn cái gì? A... phải rồi, nhất định vì người từng quen biết bọn Cái bang, cũng tỏ tường mọi âm mưu của chúng nên đã ngấm ngầm lưu lại, điểm chỉ chúng bám theo phải không? Người thật to gan, đừng ngờ bọn ta vì đang cần nên không dám làm gì người. Lầm rồi, giết người tuy không thể nhưng để người nếm mùi lợi hại thì chỉ mình một họ Lã ta cũng quá đủ đối với người. To gan này! Lưu âm mưu này! Hy vọng được giải cứu này!

Toàn thân Trương Khánh Long hầu như không chỗ nào không bị họ Lã đánh đập kể cả diện mạo cũng vậy. Tuy nhiên với chí khí quật cường, Trương Khánh Long cam chịu và quyết không một lần mở miệng kêu rên hay van xin. Điều đó càng khiến họ Lã điên tiết và cứ thế lão đánh đập tiếp.

Đến hôm sau vẫn xảy ra cảnh tương tự, là dù hành tung của họ vẫn bị phát hiện thì lần này ngoài một vài cao thủ Kim Dao hội bị thẩm sát bỗng bắt chợt vang lên nhiều loạt gào tột cùng bi thảm khác cũng nổi tiếp theo sau, khiến Trương Khánh Long mất tự chủ chợt hỏi :

- Chủ nhân bọn người đã đến?

Chỉ một câu đó thôi là đủ cho Trương Khánh Long có thêm một trận đòn phũ phàng và bất cận nhân tình. Họ Lã xông đến :

- Người vẫn to gan, toan dò xét nội tình của bọn ta ư? A... giỏi thật. Chỉ tiếc là ta vô khả lấy mạng người, nhưng trừng trị người thì ta có quyền. To gan này. Dò xét này.

Hai mục độc ác Kim Đào hội và Hòa Lạc cùng lúc nào cũng hả hê khi mục kích cảnh này. Nhưng để đừng gây quá nhiều kinh động, hai mục thật khôn ngoan, ngay lập tức điểm huyết làm cho Tô phu nhân và Ngô Hiểu Mai dù bất nhẫn, dù đau xót cho Trương Khánh Long vẫn không thể lên tiếng kêu gào và van xin hộ. Bất quá họ chỉ có thể tuôn trào nước mắt nhìn và không dám nhìn cảnh hành hạ tàn tệ này.

Và cứ thế ngày qua ngày Trương Khánh Long hầu như không lúc nào không bị hành hạ, vì hành tung của bọn họ vẫn bị ai đó phát hiện với kết quả là lần lượt những kẻ lén bám theo họ cũng đều bị nhân vật chủ nhân bí ẩn của họ hạ sát. Những loạt gào thét bi thảm của các nạn nhân xấu số và bạc phước dù vang đến từ xa nhưng mỗi lần nghe là mỗi lần Trương Khánh Long vì đang đau như dầm, ngấp nghé ngưỡng hôn mê, cứ nghe là cau mày nhăn mặt lắm lắm :

- Rốt cuộc bọn người là ai? Sao lại nhẫn tâm liên tiếp sát hại hết cao thủ này lại đến cao thủ khác? Bọn người đã mất hết nhân tính ư? Độc ác đến như thế ư?

Họ Lã vậy là có cơ hội, có nguyên do để tái diễn tấn tuồng độc ác hành hạ kẻ vô năng lực phản kháng, chỉ để thỏa mãn hung tính ắt từ lâu nay chưa có dịp bộc phát hoặc buông lung. Hành vi của họ Lã cuối cùng cũng khiến mục Cung chủ Hòa Lạc cùng nhăn mặt khó chịu :

- Lão hành hạ mãi vẫn chưa chán ư? Phần ta thì đã chán không muốn nhìn nữa rồi. Vậy thử nói xem vì sao luôn căm ghét và thích hành hạ gã như vậy?

Họ Lã cười khẩy :

- Nương tử không hiểu ư? Ấy là ta muốn gã cần phải nhớ và biết thân biết phận. Há lẽ nương tử quên, nếu muốn tiến nhập Mê Tông động thoát tiên phải vượt qua Tử Vong cốc, khi đó vị tất ai trong chúng ta đủ đởm lược dám cùng tiến vào cùng gã. Nghĩa là đành phải mạo hiểm để gã đi một mình. Vậy nếu không để gã nếm trước mùi vị khổ đau, vạn nhất gã vào nhưng chẳng chịu quay ra thì sao? Thế nên ta cũng muốn cho gã biết, nếu gã dám giữ trò thì những nạn nhân kế tiếp bị ta hành hạ sẽ lần lượt là mẫu thân gã và hai ả kia. Hoặc giả nương tử tự thị có công phu Hư Nhược Thân Áo cao minh toan đảm nhận trách nhiệm cùng gã tiến nhập Mê Tông động và Tử Vong cốc? Vậy thì ta không hành hạ nữa.

Mục lắc đầu quây quây :

- Không phải ý của ta là vậy, nhưng thôi cứ tùy lão. Kỳ thực ta chỉ ngại gã sẽ không đủ lực tự tiến vào Mê Tông động, hoàn thành sứ vụ chủ nhân luôn nóng lòng chờ đợi.

Họ Lã cau có bảo :

- Ngại gã không đủ lực ư? Vậy thì dễ, cứ phó giao cho ta. Kể từ nay sau khi hành hạ xong, ta sẽ chịu khó thoa kim sang phương được khắp người gã. Nghĩa là dù vẫn hành hạ chủ ý răn đe gã, ta quả quyết tự gã cũng đủ lực tự tiến vào Mê Tông động. Được chứ?

Mục nhăn nhó :

- Bây giờ ta mới biết thêm về lão, thật vô phúc cho bất luận kẻ nào sơ ý đắc tội và lọt vào tay lão. Nhưng lão đừng cho ta thấy mãi cảnh này nữa.

Họ Lã cười hềnh hệt :

- Thì đâu ai bảo nương tử nhìn. Tốt nhất trong ba ngày sắp tới đây, nếu không muốn thì nương tử hãy nên tránh mặt. Vì quả thật đối với ta chỉ sau ba ngày nữa là kể như hết cơ hội hành hạ gã, thế nên ta quyết không bỏ qua. Hề hề...

Bảo ba ngày có nghĩa là họ cũng cần ngần ấy thời gian để đến Thiết Linh sơn, và vì thời gian còn lại quá ngắn nên họ Lã quả thật quyết chẳng bỏ. Do đó hôm sau cùng với những loạt gào bi thảm lại tiếp tục vang lên từ xa xa, cho thấy nhân vật chủ nhân bí ẩn của họ vẫn tái diễn cảnh tàn sát những ai dám lén bám theo họ, thì lão Lã cũng bắt đầu hành hạ và đánh đập Trương Khánh Long nhiều hơn.

Hai mục kia do quá chán ngán nên dù không muốn vẫn đành lánh mặt, cũng mang theo các nữ tội nhân mà hai mục bảo là chẳng nên để họ mục kích quá nhiều. Và lúc chỉ còn lại một với một, Trương Khánh Long càng biết rõ như thế nào là những thủ đoạn tột cùng tàn khốc của họ Lã.

Có khác chăng là lần này họ Lã chỉ thi thoảng mới hậm hực bật lên các tiếng quát nạt. Vì họ Lã cần gì thì uy với Trương Khánh Long lúc này được kể như người sống không ra sống và muốn chết cũng chẳng được toại ý. Họ Lã lại đánh đập và hành hạ, còn thêm nữa là rất nhiều lần lão dùng chỉ công, có vận dụng chân nguyên nội lực truyền vào để điểm hầu như quyết phế hủy từng đoạn kinh mạch lẫn gân cốt của Trương Khánh Long.

Vì thế khác với những ngày trước đó nếu Trương Khánh Long chỉ bị hành hạ đau đớn ở bên ngoài da thịt thì lần này sau từng đợt điểm của họ Lã, nỗi đau của Trương Khánh Long không chỉ từ bên ngoài ngấm ngấm vào mà còn khởi phát từ tận xương tủy, đau vô cùng tận. Thế là dù không muốn, Trương Khánh Long vì chẳng thể tự chủ vẫn bắt đầu buột miệng bật ra từng chuỗi tiếng rên đau đớn vô tả.

Không những vậy, lúc Trương Khánh Long cảm nhận bản thân đã và đang chịu đựng một nỗi đau không thể nào tăng hơn thì họ Lã bằng thái độ tốt cùng lạnh lùng, chẳng mảy may thương hại hoặc khoan dung, lại nhấn tâm trút từng đợt chân kinh lúc nhặt lúc khoan, thúc vào từng đoạn kinh mạch lần từng đốt xương, khiến nỗi đau của Trương Khánh Long dập dồn như sóng triều, khi dâng cao khi hạ xuống, đẩy cơn hành hạ đến xấp xỉ ngưỡng tử vong. Đầu hoa mắt váng, Trương Khánh Long cơ hồ không chịu đựng được nữa, vọt thét lên để nhận ra rằng kể cả sức lực cần có hầu bật ra tiếng thét cũng chẳng còn. Vì thế chuỗi tiếng thét của Trương Khánh Long dần biến thành chuỗi tiếng kêu gừ gừ tương tự loài mãnh thú đợi đến lúc bị dồn đến bước đường cùng toan vùng vẫy lần sau cuối nhưng vì lực đã kiệt sức đã cạn nên không còn cách nào khác ngoài thái độ cam chịu.

Và cứ thế do ngưỡng cửa tử vong đã mờ mờ ẩn hiện, Trương Khánh Long dần lâm vào tình trạng nửa tỉnh nửa mê để tuy nhận ra vừa có một vóc dáng nhỏ nhỏ chọt tiến vào thăm thì gì đó vào tai họ Lã những tự Trương Khánh Long cũng không tin quyết vào điều vừa nhìn thấy. Có thể chỉ vì mê loạn nên Trương Khánh Long tự nghĩ là tận mắt bản thân đã nhìn thấy điều này.

Cuối cùng tất cả đã quay lại để tiếp tục cuộc hành trình đi đến Thiết Linh sơn, Trương Khánh Long mơ màng đưa mắt nhìn quanh mới vỡ lẽ ắt cảnh lúc này mục kích chỉ là do bản thân tự tưởng tượng trong lúc bị hành hạ đau đớn tột cùng.

Ngày hôm sau cũng xảy ra tương tự, nghĩa là Trương Khánh Long khi bị hành hạ đau thật là đau thì vì mê loạn nên lại mơ hồ nhìn thấy một vóc dáng nhỏ thó chọt lên đến, chọt thì thăm với lần này còn chọt giúi vào tay họ Lã một vật. Họ Lã gật đầu đón nhận và cất nhanh vật đó vào người, đồng thời cũng lớn tiếng nói gì đó với vóc dáng nhỏ thó. Tuy nhiên do Trương Khánh Long lúc đó phải chịu đựng nỗi đau nên dù thấy đôi môi họ Lã mấp máy thì vẫn chẳng còn sức lực lẫn thính lực để nghe họ Lã nói gì. Để sau khi vóc dáng nhỏ thó tự biến mất, Trương Khánh Long lại mơ hồ nghĩ đấy là bản thân quá mê loạn, thần trí chẳng tỉnh táo khiến đã tưởng tượng cảnh này.

Qua một ngày nữa và chuyện gì đến phải đến, cùng với mọi người Trương Khánh Long lần đầu đặt chân tới Thiết Linh sơn, đang cùng bọn họ đứng từ ngoài xa nhìn vào một cốc núi hoang vu u tịch dù không ngập ngụa tử khí thì cũng không thấy chút sinh khí nào hiện hữu.

Mụ Cung chủ ứ kỵ nhìn quanh :

- Tử Vong cốc giả nhập bất xuất. Liệu chủ nhân toan định đúng chăng khi quả quyết chỉ để một mình tiểu tử tiến nhập?

Mụ Công Tôn Nguyệt khê suyết :

- Thân thủ của chủ nhân tuyệt phạm, xuất quỷ nhập thần, Thân tỷ tỷ nên cẩn ngôn đừng để chủ nhân phát hiện đã có lời bất kính. Phần muội thì chỉ lo lắng mỗi một điều, Lã lão huynh không ngày nào không hành hạ tiểu tử, chỉ e tiểu tử không còn sức để tiến nhập.

Họ Lã cười cười :

- Cũng tại nương tử tối qua mới cho ta biết cách thức để tiểu tử tự tiến nhập Tử Vong cốc là thế nào. Vì nếu được biết sớm hơn, ắt ta đã nhẹ tay, hầu tiểu tử còn một phần sức lực để vận dụng Mê Tông bộ pháp cần để tiến nhập.

Mụ Cung chủ Hòa Lạc cung vặc lại :

- Thì mãi đêm qua ta mới nhận được mệnh lệnh và chỉ thị của chủ nhân. Thật may là chủ nhân vẫn chưa phát hiện, hoặc đã phát hiện nhưng không có một lời trách Lã lão về việc này. Ta không biết lão làm sao thì tùy, miễn tiểu tử có thể tiến nhập và thực hiện trọn vẹn phận sự đã được chủ nhân phó giao.

Họ Lã nhăn mặt :

- Sao lại đổ trút cho ta? Tuy nhiên nếu muốn như vậy, ta nghĩ không phải không có cách. Một là phiên Công Tôn hội chủ chịu khó ban cho gã một hoàn Bảo Đan...

Mụ Công Tôn Nguyệt gạt ngay :

- Không được, chẳng phải vì ta tiếc Bảo Đan mà trái lại do thể trạng của gã lúc này và nhất là Bảo Đan sau khi sử dụng vẫn hại nhiều hơn lợi. Thế nên cho dù gã nhờ Bảo Đan để có thể tự tiến nhập thì sau đó cũng chính Bảo Đan sẽ khiến gã vô khả tự quay trở ra.

Họ Lã gạt đầu :

- Vậy thì còn cách thứ hai, đó là phải có ai đó một trong chúng ta đành cùng gã tiến nhập. Cứ mang gã trên lưng vì muốn tốt cho mẫu thân gã cũng là tốt cho hai tiểu liễu đầu kia, gã chẳng thể làm gì hơn ngoài việc phải ngoan ngoãn chỉ điểm cho chúng ta cách di chuyển theo đúng Mê Tông bộ pháp. Ai đây?

Mụ Công Tôn Nguyệt sinh nghi :

- Sao? hóa ra Lã lão huynh đã sẵn chủ ý nên cố tình hành hạ gã?

Họ Lã giật mình :

- Hội chủ bảo sao? Ta có sẵn chủ ý gì?

Mụ Cung chủ vội xua tay :

- Công Tôn muội đừng quá đa nghi vì ta thừa biết Công Tôn muội có ý bảo lão Lã đang tranh phần cùng tiểu tử tiến nhập Mê Tông động. Tuy nhiên ta quả quyết lão Lã không hề có ý đó bởi ở đây và lúc này ngoài ta với muội kỳ thực lão Lã hoặc bất luận ai khác cũng không thể biết chủ nhân cần tìm gì, thu hồi vật gì từ Mê Tông động. Không, lão Lã không chủ ý hành hạ gã để tranh phần đâu.

Họ Lã vỡ lẽ liền cười nhạt và bước lùi lại :

- Hóa ra Công Tôn hội chủ lại có ý nghi ngờ ta? Vậy thì thôi, ta không muốn can hệ gì nữa. Xin tùy Công Tôn hội chủ và nương tử, ai muốn cùng tiểu tử tiến nhập Mê Tông động cũng được, quyết không thể là ta.

Mụ Cung chủ tưởng sao lại tán thành :

- Lão Lã xin chớ phật ý. Dù vậy trong chuyện này thà lão Lã đứng ngoài thì hơn.

Mụ Công Tôn Nguyệt vụt chép miệng :

- Ta cũng không muốn tiến vào. Thôi thì đành nhượng lại cho Thân tỷ tỷ vậy.

Mụ Cung chủ cười cười :

- Vì chủ nhân ta dù mệnh thác cũng chẳng từ nan, nhưng chỉ e ta vạn nhất không thể quay ra há chẳng phải sẽ để chủ nhân mất một cánh tay đắc lực chính là ta? Hay là...

Họ Lã giãy nảy :

- Nay đừng đề cập đến ta, vì thoát đầu do chỉ muốn chuộc lỗi lầm đã quá nặng tay hành hạ tiểu tử nên ta mới lên tiếng tự đảm nhận. Còn bây giờ một khi ai ai cũng sợ há lẽ họ Lã ta không sợ?

Mụ Công Tôn Nguyệt chợt đổi giọng :

- Lã lão huynh xin lượng thứ nếu lúc này ta có lời nghi ngờ nhưng xét kỹ lại thì lỗi vẫn do Lã lão huynh quá nặng tay. Hay là thế này, ta sẽ sai phái một đạo thủ cùng Lã lão huynh, cả hai sẽ đưa tiểu tử tiến nhập?

Họ Lã toan khước từ thì mụ Công Tôn Nguyệt đã nhanh chóng thực hiện theo sắp đặt. Mụ gọi hướng về phía các đạo thủ Kim Dao hội :

- Ai trong bọn người chỉ một thôi, hãy mau lại đây nghe lệnh.

Bọn đao thủ lập tức đứng trơ như phỗng khiến mục Công Tôn Nguyệt ngỡ ngàng vì cảm thấy bất ngờ :

- Sao, nuôi quân trong ba năm chỉ dùng trong một ngày, không ai trong bọn người lại không được bốn Hội chủ đối xử ưu đãi, đây là lúc cần người, há lẽ bốn Hội chủ không được sự đáp lại dù chỉ một người trong bọn người hay sao? Ai nào?

Bọn đao thủ lo lắng, sợ ra mặt, dù vậy thủy chung vẫn chẳng một ai nhích động. Mục Công Tôn Nguyệt động nộ toan quát, may thay chợt có một âm thanh dè dặt cất lên :

- Nghĩa mẫu chấp nhận chẳng nếu nữ nhi xin đảm nhận?

Một nữ lang xuất hiện chính là Quan Ngọc, nghĩa nữ của mục Công Tôn Nguyệt.

Mục cau mặt :

- Ta đã bảo người cải dạng nam trang, sao bây giờ lại tùy tiện lộ diện? Nhưng có thật tâm người muốn giúp ta chăng?

Quan Ngọc lo lắng cúi đầu :

- Nào phải nữ nhi to gan dám trái lệnh nghĩa mẫu nhưng vì suốt thời gian qua, để thực hiện phận sự nghĩa mẫu giao phó, nữ nhi nhờ luôn cải nam trang nên phát giác ra rằng Nam Cung Tôn Quỳnh và Ngô Hiểu Mai kỳ thực chẳng biết gì dù là một mây may về lão nhân họ Huỳnh mà nghĩa mẫu và Cung chủ Hòa Lạc cung luôn cho là có can hệ với gã họ Trương. Thế nên...

Mục Cung chủ chợt ngắt lời Quan Ngọc :

- Đừng đề cập chuyện này nữa vì cũng đêm qua chủ nhân đã nhận định, rất có thể gã họ Trương không thực sự là nhân vật khiến chủ nhân bấy lâu nay lo lắng, nghĩa là còn phải có một nhân vật khác nữa. Vì vậy điều thiết yếu lúc này là giúp chủ nhân đoạt lại vật rất cần thu hồi. Người quyết mạo hiểm thật sao?

Quan Ngọc ngẩng đầu lên vẻ quả quyết :

- Nếu Cung chủ luôn có một nhân vật luôn sẵn lòng vì Cung chủ mạo hiểm thì đối với Công Tôn nghĩa mẫu, tiểu nữ quyết không để nghĩa mẫu thất vọng. Huống hồ tiểu nữ có được ngày nay đều là do nghĩa mẫu ban cho và thành toàn. Tiểu nữ từ lâu vẫn muốn, dù chỉ một cơ hội để đáp đền trong muôn một.

Mục Công Tôn Nguyệt cười hài lòng :

- Chủ nhân cũng sẽ hài lòng nếu biết cả ta và Thân tỷ tỷ đều không làm chủ nhân thất vọng. Quan Ngọc, ta thực sự mãn nguyện về người. Vậy hãy lại đây nghe ta bảo để biết phải làm gì.

Quan Ngọc tiến lại gần và lần lượt được mục Cung chủ họ Thân và mục Công Tôn Nguyệt thay phiên nhau phụ nữ căn dặn mọi điều.

Sau đó đến lượt họ Lã cũng được mục Cung chủ căn dặn :

- Đừng phiền trách hoặc nghĩ bọn ta không tin lão. Tuy nhiên cần phải có người đứng ngoài chờ cùng với tiểu tử, đó là phần của lão. Và dĩ nhiên phải để Quan Ngọc thực hiện phần còn lại. Thật mong giữa lão và Quan Ngọc đừng xảy ra sự đổ kỵ nhau. Trái lại nên hợp lực và hoàn thành phận sự. Được chứ?

Họ Lã cười hèn hệt :

- Chủ ý ta như thế nào ắt nương tử từ lâu đã rõ, vậy thì đừng lo ta giở quẻ. Miễn sao sau này nương tử cũng đừng giở quẻ với ta.

Mục Cung chủ gật đầu :

- Chủ nhân cũng đã tán thành và hứa sẽ không để lão Lã thất vọng. Nào, hãy đi đi. Và nhớ bọn ta vẫn chờ đợi ở ngoài này.

Trương Khánh Long bỗng lên tiếng, dĩ nhiên với giọng ào ào khó nghe vì kiệt lực :

- Sau khi tại hạ hoàn thành...

Mụ Cung chủ lập tức xua tay :

- Người yên tâm. Một là người đã thân tàn ma dại, hai là người may đã được chủ nhân loại khỏi diện nghi ngờ. Thế nên chỉ cần người hoàn thành ta hứa sẽ cho tất cả vô sự nhưng hiển nhiên khi đó ta buộc phải hủy bỏ vô công của hai tiểu liêu đầu kia. Người yên tâm chứ?

Trương Khánh Long thiếu não gật đầu :

- Thật mong bọn người giữ lời. Nếu không đừng nghĩ tại hạ dễ dàng bỏ qua.

Họ Lã xông đến và thô bạo nhắc Trương Khánh Long để đặt lên lưng :

- Đừng nhiều lời nữa, vì bọn ta chỉ cần người ngoan ngoãn cần làm gì mấy sinh mạng vô dụng bọn người. Đi nào.

Họ Lã và Quan Ngọc xâm xâm tiến vào cốc núi, cũng biết rằng phía sau họ đang có nhiều ánh mắt vừa nghi ngại vừa lo lắng nhìn theo. Dù vậy họ càng đi càng khuất dần. Do đó lại đến lượt họ vì lo lắng nghi ngại nên cũng tự chậm dần chậm dần.

24. Bối Hư Thực Khó Phân Thiện Ác-lúc Gian Ngụy Mới Rõ Thân Thù

Chợt họ Lã chỉ tay vào một động khẩu thật khuất :

- Quan Ngọc người hãy tạm giữ gã họ Trương ở đó để ta thử thám sát phía trước một lượt, hy vọng sẽ biết rõ đầu mối là lúc thực sự cần đến gã. Vì không lẽ ta và người cứ mãi lo lắng khiến cước trình khó thể nào nhanh như ý định.

Quan Ngọc gật đầu :

- Nhưng tự thân lão cũng nên chớ quá khinh suất vì nghe nói Tử Vong cốc không chỉ hiểm họa khó lường mà không thể biết đâu là lúc hiểm họa đột ngột ập đến.

Và Quan Ngọc nhận Trương Khánh Long từ tay họ Lã để cùng chui thật nhanh vào động khẩu nọ. Nhưng ở đây thay vì Quan Ngọc dừng lại chờ họ Lã hồi âm thì nàng lại thoăn thoắt tiếp tục đưa Trương Khánh Long đi, với cung cách di chuyển tự hồ nàng từng am hiểu và quá quen thuộc địa hình trong động khẩu này. Và quả như vậy vì sau một lúc lâu di chuyển, nàng nhẹ thở phào khi đã đưa Trương Khánh Long đến một Thạch động khác, tuy to hơn nhưng lại kín đáo hơn.

Nàng đặt Trương Khánh Long ngồi xuống cạnh một dòng suối cứ tí tách chảy, và đây mới là lúc nàng chờ đợi. Nhưng cũng chẳng lâu lắm vì chỉ một thoáng sau đã có nhiều thanh âm lẫn lượt vang lên :

- Lã huynh đâu?

- Ất là đang cảnh giới bên ngoài?

- Như vậy cũng tiện, vì đây là lúc chúng ta cần khẩn trương thực hiện nốt những gì Lã huynh vô khả tiếp tục.

- Ai như là Quan Ngọc cô nương thì phải?

- Khá lăm hóa ra trước đây huynh đệ mỗ đã lầm. Vậy là trong bọn hậu sinh không chỉ có mỗi huynh đệ mỗ là sớm biết lo nghĩ đến đại cuộc. Chỉ tội cho Trương huynh đệ mãi đến lúc này ắt cũng chưa biết gì. Hà hà...

Trương Khánh Long hoang mang và lo ngại khi thấy tuần tự nhiều nhân vật chợt xuất hiện từ chỗ sâu kín hơn của Thạch động do Quan Ngọc chọn.

- Chư vị nghĩa thúc? Đinh Song Tú nhị vị nhân huynh? Sao tất cả chợt cùng xuất hiện ở đây? Còn thêm tam vị tiền bối đây nữa, xin lượng thứ tại hạ vì kiến văn nông cạn thật chưa biết chư vị là những cao nhân nào. Có chăng tiền bối đây là nhanh chóng Cái bang qua y phục khó thể nhầm lẫn.

Họ có tất cả chín nhân vật thêm Quan Ngọc nữa là mười, và đang lo lắng đến chú mục nhìn mãi vào Trương Khánh Long. Cuối cùng nhân vật cao niên được Trương Khánh Long khẳng định là người của Cái bang qua y phục có nhiều chỗ rách hoặc vá, cũng lên tiếng :

- Được Lã huynh đệ cho hay, nghe nói Trương công tử vì quá lo cho sinh mạng lệnh đường đến tự hủy toàn bộ võ công, sao vậy? Trong khi đó Lã huynh đệ tuy có phần bất ngờ không ngờ đối phương lại nảy ý này nhưng cũng đã nhanh trí toan dùng công phu Đoạn Mạch chỉ tạm thời làm thất tán võ công của Trương công tử thôi. A, phải chi công tử cố kéo dài thời gian thêm hoặc dùng vọng động nội thì mấy ngày vừa qua Lã huynh đệ đâu đến nỗi khổ tâm, ngoài mặt tuy hành hạ công tử nhưng kỳ thực bên trong thì gắng công khai thông từng kinh mạch huyết đạo cho công tử? Đồng thời lúc này đây, bọn lão phu cũng đâu phải mạo hiểm xông vào tận chốn này, cố tiếp tục giúp công tử nhiều chừng nào tốt chừng ấy? Ất công tử chẳng biết để bọn lão phu có thể cùng hiện diện như thế này, đệ tử bốn bang đã chịu thăm sát vài mươi nhân mạng, chính là kẻ giường đông kích tây, giúp bọn lão phu ngấm ngấm thực hiện ý đồ?

Trương Khánh Long càng thêm hoang mang đến không thể tin :

- Ý tiên bối muốn nói, họ Lã...

Quan Ngọc vội bảo :

- Có nhiều điều may ra sau này công tử nếu còn cơ hội toàn mạng thoát khỏi Tử Vong cốc mới mong mình bạch. Tiểu nữ xin mạo muội dẫn kiến, tam-tứ-ngũ-lục chư vị nghĩa thúc thì công tử đã biết rồi. Còn đây là Bang chủ Cái bang, đây là Chương môn nhân Không Động, Côn Luân nhị phái. Về Đinh Song Tú thì tiểu nữ vô khả phân biệt ai là huynh ai là đệ. Tất cả sở dĩ cùng xuất hiện là sẽ đồng thời dùng nội lực bản thân quyết đả thông kinh mạch và giúp công tử tạm khôi phục võ công được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Nào chư vị xin tiến hành ngay cho, vì thời gian như chư vị biết thật rất hạn hẹp.

Chín cao thủ liền đồng loạt ngồi vây quanh Trương Khánh Long. Nhưng lúc họ chực động thủ Trương Khánh Long lập tức ngăn lại :

- Xin đừng vội, vì tuy tại hạ đang hầy còn mơ hồ chưa biết gì như lời Thượng Quan Ngọc cô nương vừa nói nhưng thiết nghĩ hầy còn một vài chi tiết và tại hạ quả quyết vì chư vị không thể nào hay biết nên mới dám cùng nhau mạo hiểm thế này.

Quan Ngọc kinh ngạc và giật mình :

- Sao công tử gọi tiểu nữ là Thượng Quan Ngọc?

Trương Khánh Long lắc đầu :

- Vì thời gian đích thực là quá hạn hẹp nên cô nương chỉ cần biết như thế này thôi. Là từ ngay lúc đầu tại hạ đã sớm nhận biết cô nương chính là Thượng Quan Ngọc một a hoàn nhỏ tuổi từng phục dịch ở Lạc gia trang và khi đó luôn được mọi người gọi là Tiểu Ngọc. Còn về điều tại hạ đang nói thì là thế này. Ất chư vị chưa biết cũng như chưa thể đoán chủ nhân của mộ Công Tôn Nguyệt và mộ Cung chủ Hòa Lạc cung là ai?

Quan Ngọc nhanh miệng đáp :

- Sao lại không? Vì Lã thúc thúc đã tận mặt chạm trán, dù đối phương luôn che kín chân diện thì Lã thúc thúc cũng quả quyết đây là Lạc Nhữ An.

Bang chủ Cái bang cũng ứng tiếng giải thích rõ hơn :

- Không những vậy, qua từng lời thuật tả khá chi tiết của Quan Ngọc cô nương, mọi người cũng rõ Huỳnh lão gia ở Lạc gia trang chính là đại ác ma Độc Trảo. Thế nên hoàn toàn không xa lạ khi các đệ tử bốn bang đa phần bị thăm sát bằng công phu Độc Trảo Ngũ Hồng Điểm. Tuy nhiên do được mộ Công Tôn Nguyệt hé lộ, Quan Ngọc cô nương cũng cho mọi người biết tin chính công tử nhờ bản lĩnh thượng thừa đã thay võ lâm kết liễu một đời ác ma của lão Độc Trảo. Và bây giờ chỉ còn đối phó thêm họ Lạc là võ lâm không phải tiếp tục nơm nớp lo về công phu Độc trảo bá đạo thế nào cũng do họ Lạc tiếp tục hoành hành nếu lần này được công tử giúp y đắc thủ thêm bí kíp Mê Tông.

Trương Khánh Long dù thâm chấn động vẫn kinh hãi và vội giải thích :

- Nhưng Lạc Nhữ An chưa thực sự là chủ nhân của Kim Dao hội và Hòa Lạc cung. Đó là một nhân vật ở họ Đồng từng là hảo bằng hữu của yêu phụ Đoạn Mạch Yên Chi Huỳnh Tiểu Phụng. Cũng vì thế, nên dù yêu phụ họ Huỳnh đã mệnh chung hầu như ngay tại Tử Vong cốc này nhưng công phu Đoạn Mạch chỉ không vì thế mà không được tiếp truyền. Thoạt tiên là từ họ Đồng, kế đó là Lạc Nhữ An, nha trảo tâm phúc của họ Đồng bí ẩn kia.

Đinh Song Tú không tin :

- Là Nhất Ác Đồng Khuê ư?

- Nhất định không phải. Vì nếu vậy bấy lâu nay đâu dễ Nhất Ác Đồng Khuê không gây thêm nhiều ác danh, chỉ ít cũng phải vượt qua đại ác ma Độc Trảo.

Trương Khánh Long gật đầu :

- Tại hạ cũng không tin đây là Nhất Ác Đồng Khuê. Vì nếu vừa tinh thông Đoạn Mạch chỉ vừa lão luyện Độc trảo công phu thì từ lâu Nhất Ác Đồng Khuê đã làm cỏ Phi Kiếm bang sau lần chịu nhục bại tại Hán giang. Dù vậy có một nhân vật họ Đồng đứng sau và chủ sử Lạc Nhữ An là sự thật.

Một trong hai Chương môn nhân nhị phái Không Động, Côn Luân chợt hỏi Trương Khánh Long :

- Sao công tử quả quyết là có nhân vật họ Đồng này? Và sao không nói rõ đây là nhân vật thể nào?

Trương Khánh Long mập mờ đáp :

- Tại hạ nếu biết rõ thì không giấu làm gì. Lại còn thêm điều này nữa nghiêm trọng hơn, Lạc Nhữ An đã được Huỳnh lão gia chỉ điểm về Mê Tông bộ pháp. Do đó có thể nói ngay tại đây và ngay lúc này, nếu muốn tiến nhập Tử Vong cốc và Mê Tông động an toàn cần phải am hiểu Mê Tông bộ pháp thì ngoài tại hạ vẫn còn Lạc Nhữ An là đủ tư cách tiến nhập. Ý tại hạ muốn nói rất có thể vào lúc này Lạc Nhữ An cũng đã ngấm ngấm hiện diện. Vậy nếu để họ Lạc phát hiện tại hạ không được Thượng Quan Ngọc cô nương tiếp tục đưa đi thì chư vị nên tin mọi hiểm nguy đã chờ chờ đe dọa tất cả. Và chư vị liệu đối phó được chăng với một Lạc Nhữ An thực sự đã am hiểu cùng lúc hai loại công phu cực kỳ lợi hại là Độc Trảo và Đoạn Mạch chỉ?

Họ Lã chợt từ đâu đó xuất hiện :

- Gã nói đúng. Vì μό vừa phát hiện nếu chẳng phải Lạc Nhữ An thì không còn ai khác mới lảng vảng quanh đây. Người đã khôi phục võ công được bao nhiêu phần rồi?

Quan Ngọc lắc đầu đáp họ Trương Khánh Long :

- Mọi người chưa tiến hành, một là vì Trương công tử đã ngăn lại, điều thứ hai thì vì lo sự xuất hiện bởi luôn đa nghi của Lạc Nhữ An như Lã thúc thúc vừa kịp nghe.

Họ Lã cau mày trách Trương Khánh Long :

- Kỳ thực ngay từ đầu bọn ta không hề muốn để người tiến nhập Mê Tông động. Bởi nếu thất bại thì không nói gì nhưng nếu thành sự thì có khác nào giúp hổ thêm cánh, giúp rồng thêm chân? Vì vậy điều cần nhất là người nên mau tiếp nhận để sớm khôi phục võ công, hầu nhân cơ hội này hợp với mọi người chỉ một phen cất tay là dễ dàng loại bỏ Lạc Nhữ An.

Trương Khánh Long bảo :

- Giúp tại hạ khôi phục thì ít nhiều chư vị vẫn bị tổn hại chân nguyên khi đó không những không đối phó được họ Lạc mà còn gây hệ lụy đến tất cả mọi người. Nhưng chỉ cần chư vị hứa giúp tại hạ một điều thì đổi lại, tại hạ dù mất mạng vẫn quyết dẫn dụ Lạc Nhữ An vào sâu trong Mê Tông động.

Đinh Song Tú thoáng hiểu :

- Ý Trương công tử muốn mọi người giúp giải thoát lệnh đường cùng nhị vị cô nương, một họ Nam Cung và một ở họ Ngô?

- Về phần Trương huynh đệ thì sao? Sẽ đối phó thế nào khi cho rằng đã có thể dẫn dụ Lạc Nhữ An vào sâu trong Mê Tông động?

Trương Khánh Long ung dung đáp :

- Hãy hứa giúp tại hạ giải thoát những ai cần giải thoát, và sau đó chư vị vẫn có lợi là thế nào cũng được Ngô Hiểu Mai nhất là Nam Cung Tôn Quỳnh hiệp lực, tiếp tục đối phó họ Đồng, là nhân vật vừa được tại hạ đề cập. Phần Lạc Nhữ An thì sau khi bị tại hạ dẫn dụ, phiên chư vị hãy lập tức phá hủy toàn bộ Tử Vong cốc lẫn Mê Tông động. Há lẽ lại lo Lạc Nhữ An sau đó vẫn có cách thoát?

Quan Ngọc rùng mình :

- Sao công tử lại chọn phương cách cực đoan này? Theo tiểu nữ thì không nên chút nào.

Trương Khánh Long cười lạt :

- Vì tại hạ đã hiểu sẽ là một đại họa như thế nào nếu để công phu sở học Mê Tông lại có cơ hội tái xuất giang hồ. Và nào chỉ có thế, Lạc Nhữ An nếu chết thì công phu Độc trảo lẫn công phu Đoạn Mạch chỉ cũng chung số phận. Do họ Lạc đầu để trao truyền toàn bộ tuyệt kỹ bá đạo đó cho bất kỳ ai. Vậy phải chăng tại hạ cần nên chết cùng lúc với họ Lạc là hay nhất. Không đúng sao?

Họ Lã liền có quyết định :

- Nghe người bảo là còn thêm một họ Đồng nào nữa? Nếu vậy việc loại bỏ Lạc Nhữ An càng thêm cần kíp. Được ta ưng thuận đề xuất của người và cũng đừng hiểu lầm khi ta bảo thà một người hy sinh cho đại cuộc mà vô lâm được vẹn toàn. Và nếu người thực hiện đúng như lời đề xuất thì mãi Trương Khánh Long người đáng được khấp vô lâm trân trọng. Tóm lại người nhận định không sai, hãy giữ sao cho Mê Tông bí kíp đừng bao giờ tái xuất. Nào để ta đưa người đi, hãy kể như này giờ chưa có chuyện gì xảy ra.

Trương Khánh Long nặng nhọc đứng lên :

- Xin nhắc lại tại hạ tuyệt vô ngại chết nhất là khi có thể hoàn toàn yên tâm về số phận của những ai được tại hạ quan tâm.

Quan Ngọc đáp ứng :

- Công tử yên tâm, một khi ở ngoài chỉ có mỗi một mục họ Thân và mục ác độc Công Tôn Nguyệt thì việc giải thoát những nữ nhân kia hoàn toàn không khó.

Đinh Song Tú cũng hứa :

- Rất tiếc giữa huynh đệ ta và Trương huynh đệ thời gian cận kề quá ngắn ngủi. Dù sao tư cách và nhân phẩm của Trương công tử vẫn luôn khiến huynh đệ ta luôn ngưỡng phục. Hãy yên tâm về phần lệnh đường và nhị vị cô nương Ngô Hiểu Mai, Nam Cung Tôn Quỳnh.

- Hay là để một mình Đinh Nhị ta thêm nữa tiếp tay Trương huynh đệ đối phó Lạc Nhữ An?

Họ Lã gạt ngang :

- Không cần đâu, vì ta đã dò xét kỹ rồi. Thật đúng như những thông tin được Quan Ngọc cô nương khéo léo thu thập. Sắp bày trong Tử Vong cốc là một trận đồ tốt cùng biến hoá. Mọi hiểm họa nếu đột ngột xuất hiện chỉ là do người tiến nhập sa chân sẩy bước, di chuyển không đúng phương vị. Chứng tỏ hai mươi năm trước lão Độc Trảo không vì may thì cũng vì tâm tư thông tuệ tuyệt đỉnh mới có thể dựa vào thế trận mới tự lĩnh hội và tựu thành Mê Tông bộ pháp. Ý muốn nói chỉ một mình ta thà hy sinh cùng với tiểu tử họ Trương là đủ. Bất tất phải mạo hiểm thêm dù chỉ một sinh mạng nữa cũng quá uổng phí. Nhân đây, trước lúc tiến nhập mục Công Tôn Nguyệt đã căn dặn thế nào Quan Ngọc cô nương cũng nên mau cho Trương tiểu tử biết hầu để bề hành động.

Quan Ngọc bảo :

- Mục bảo chủ nhân mục không chỉ quan tâm Mê Tông bí kíp mà còn một hộp nhỏ nữa với bên ngoài được khắc chạm duy nhất mỗi một chữ Vương.

Mọi người hoang mang :

- Là vật gì?

- Chữ Vương ư?

Và do chẳng ai đoán biết đó là vật gì hoặc dùng để làm gì nên họ Lã lại dặn Trương Khánh Long :

- Trách nhiệm của ngươi là nếu thấy khó thể khiến Lạc Nhữ An cùng ngươi chịu chung số phận thì hãy nghĩ cách và mau mau hủy bỏ cả hai. Đừng bao giờ để bí kíp Mê Tông hay vật đó lọt đến tay Lạc Nhữ An. Được chứ?

Trương Khánh Long nhận lời :

- Tại hạ tự tin sẽ không bao giờ để Lạc Nhữ An toại nguyện. Nhưng sao không để tại hạ một mình tự đi?

Họ Lã cười lạt :

- Không phải ta không tin ngươi trái lại để khiến họ Lạc tin và dễ dàng bị ngươi dẫn dụ thì không thể thiếu phần ta, vì đó mới đúng với sắp đặt lúc đầu của chúng. Thôi đi nào.

Họ Lã lại nhắc Trương Khánh Long đặt nằm tên lưng.

Quan Ngọc rưng rưng ngấn lệ :

- Công tử hãy bảo trọng, và tiểu nữ chỉ hy vọng, công tử cát nhân thiên tướng nhất định sẽ có ngày cùng tiểu nữ hội ngộ sau này.

Họ Lã mắng :

- Chớ nói nhảm chỉ khiến nhục nhuệ khí của một Kinh Kha đã quyết đi, không bao giờ hẹn ngày quay lại.

Trương Khánh Long cười buồn :

- Quả là lời không sai. Vì tại hạ đi lần này tự biết khó mong vẹn toàn, chỉ phiền Quan Ngọc cô nương thay thế chăm sóc gia mẫu nếu tính danh của người đúng là Tô Sương Nguyệt. Vĩnh biệt. Vĩnh biệt tất cả.

Họ Lã thi triển khinh công đưa Trương Khánh Long lao đi.

* * * * *

Họ Lã đang di chuyển trong Tử Vong cốc theo từng lời chỉ điểm của Trương Khánh Long, chợt khê thì ào ào bảo :

- Ngươi đã đoán sai.

Trương Khánh Long hiểu ý cũng thì ào ào với miệng đang kề bên tai họ Lã :

- Không sai đâu, và tại hạ đoán chắc Lạc Nhữ An bằng công phu Hư Nhược Thân Ảo ắt do mụ Cung chủ Hòa Lạc cung chỉ điểm vẫn đang lẳng lặng bám theo dò xét chúng ta.

- Để làm gì? Ý ta muốn biết chủ ý thật của họ Lạc và vẫn mong ngươi đoán đúng là chúng ta đã dẫn dụ được lão.

Trương Khánh Long hỏi ngược lại :

- Tôn giá có thực sự muốn chung số phận với tại hạ nghĩa là quyết hy sinh bản thân hầu giữ vẹn toàn cho đại cuộc vô lâm?

- Ta biết ngươi sẽ không tin bằng cứ là cho đến tận lúc này ngươi vẫn quyết không gọi ta là Lã tiểu thúc. Tuy nhiên hy sinh vì đại cuộc là điều ta luôn sẵn sàng.

Trương Khánh Long cười khẩy :

- Đừng nghĩ tại hạ có ý nghi ngờ tôn giá đang muốn chiếm sở học Mê Tông, trái lại tại hạ chỉ không hiểu vì sao tôn giá quyết hy sinh vì đại cuộc? Là đại cuộc gì vậy tôn giá?

- Ta luôn ngưỡng phục Trương đại ca thể nên sau này ta thất vọng khi biết kể cả Trương đại ca cũng vô khả đối phó chứ đừng nói là diệt trừ đại ác ma Độc Trảo. Do vậy ta cũng không bao giờ vọng tưởng sẽ đến lượt ta đủ bản lĩnh đối đầu những ác ma tương tự lão Độc Trảo. Vậy nếu có cơ hội như lúc này tại sao ta do

dự và không chấp nhận hy sinh bản thân để giữ đại cuộc luôn an hoà? Dĩ nhiên đại cuộc đang nói ở đây là chính là sự an nguy của toàn thể võ lâm.

Trương Khánh Long hoài nghi :

- Tôn giá định sẽ hy sinh như thế nào?

- Hãy chờ khi họ Lạc thực sự bị người dẫn dụ và chuẩn bị tiến nhập Mê Tông động, lúc đó tự ta sẽ trút truyền toàn bộ nội lực cho người, rất hy vọng người giữ lời và hoàn thành sứ vụ để cái chết tất yếu của ta không hề uổng phí. Thế nào? Ý ta muốn chờ một lời hứa từ bậc Bất Minh Phi Quân Tử là người?

Trương Khánh Long ngỡ ngàng :

- Tôn giá có chủ ý như thế thật sao? Nếu vậy mong Lã tiểu thúc lượng thứ nếu bấy lâu nay vẫn bị tiểu diệt nghi ngờ. Tuy nhiên hãy còn nhiều điều kể cả Lã tiểu thúc cũng chưa tỏ tường, liệu có thể nghe một lời khuyên từ tiểu diệt chăng?

Họ Lã động tâm :

- Sao vậy? Hay người chưa bao giờ có thật ý cùng họ Lạc chung số phận?

- Không phải trái lại dù diệt họ Lạc thì đại cuộc vẫn chưa hoặc không hề có các biến chuyển thuận lợi như Lã tiểu thúc nghĩ. Bởi sau Lạc Nhữ An còn một nhân vật bí ẩn họ Đổng. Và ngoài họ Đổng còn có cả một đại phái Thiếu Lâm đã mười mấy năm nay luôn manh nha những mầm mống ắt dẫn đến hậu quả càng khó thể lường so với các đại họa có thể thấy trước từ họ Lạc.

Họ Lã giật mình :

- Chớ nói nhảm, vì gần đây tuy khắp võ lâm ai ai cũng biết phái Thiếu Lâm cũng quan tâm sở học Mê Tông. Cho dù vậy, đây là một đại phái và nếu ngay hôm nay mọi sự liên quan đến sở học Mê Tông đều bị loại trừ, những quan tâm của phái Thiếu Lâm cũng kết thúc, thì chẳng nguyên do gì để phái Thiếu Lâm trở thành đại họa cho võ lâm như người nói.

- Trương nghĩa phụ chính là Liễu Vũ đại sư, Lã tiểu thúc tin chăng?

Họ Lã phân vân :

- Đây là lời mọi người từng đồn đại, dù có là sự thật thì đã sao?

- Trương nghĩa phụ quả thật đã bị đồng môn phái Thiếu Lâm truy sát, Lã tiểu thúc nghĩ sao?

Họ Lã bối rối :

- Cũng có thể do Trương đại ca từng một lần lầm lỗi vì sợ bị nghiêm trị nên quyết phản lại. Có phái nào mà không truy đuổi hầu quyết đưa phản đồ về trừng phạt theo môn quy?

- Nhưng trước đó chính Giác Tuệ một trong Tam thần tăng oai chấn võ lâm đã ngấm ngầm truyền thụ thêm tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm cho Trương nghĩa phụ.

Họ Lã giật mình :

- Ý người quả quyết Trương đại ca không thể nào là một phản đồ phái Thiếu Lâm?

- Có thể Lã tiểu thúc không tin nhưng nếu tiểu diệt thổ lộ chính bản thân từng bị đích thân Liễu Phàm phương trượng dùng nhục hình tra tấn để dò hỏi những điều liên quan đến Trương nghĩa phụ thì Lã tiểu thúc nhận định thế nào về Liễu Phàm?

Họ Lã hoang mang :

- Chẳng phải như ta đã nói tất cả chỉ vì phái Thiếu Lâm cũng quan tâm sở học Mê Tông như bao nhân vật khác nên mới như thế?

Trương Khánh Long cười cười :

- Nhưng lại đến lượt tiểu diệt cũng được lão tăng Giác Tuệ thu nhận và truyền tuyệt kỹ, cũng trút toàn bộ chân nguyên nội lực cho tiểu diệt, điều này không khiến Lã tiểu thúc có những suy nghĩ nào đó dù là mơ hồ sao?

- Đây là nguyên do khiến người gần đây đột ngột có bản lĩnh thượng thừa? Vậy lão tăng Giác Tuệ muốn gì ở người? Phải chăng người muốn ám chỉ điều được lão tăng Giác Tuệ tín nhiệm và ủy thác cho người nhiệm vụ trùng chấn uy phong thanh lý môn hộ? Cũng có nghĩa phái Thiếu Lâm ngày nào còn do Liễu Phàm chấp chưởng thì ngày đó mọi hiểm họa như người cảnh báo vẫn có thể xảy đến bất kỳ lúc nào cho toàn thể võ lâm? Thật sự có chuyện này sao?

Trương Khánh Long khẽ suy :
:

- Đừng quá kích động trái lại ý của tiểu diệt như thế này, một là Lã tiểu thúc đừng vội hy sinh chỉ quá uống phí, hai là Lã tiểu thúc phải thoát, không chỉ tự bảo toàn sinh mạng mà còn thay tiểu diệt ngấm ngấm cảnh báo võ lâm về đại họa Thiếu Lâm đang do Liễu Phàm thao túng. Và muốn như vậy, thứ nhất tiểu diệt chỉ cần một ít chân nguyên nội lực từ Lã tiểu thúc mà thôi. Thứ hai tiểu diệt sẽ điếm chỉ cho Lã tiểu thúc một ít yếu quyết Mê Tông, đủ để tạm ly khai Tử Vong cốc này. Riêng về phần Lạc Nhữ An, tiểu diệt hứa sẽ bằng mọi giá bắt lão phải cùng tiểu diệt chịu chung số phận.

Chợt họ Lã kêu :

- Như đã đến Mê Tông động rồi? Nhưng sao ở đây cũng có lưu tự như là phần kinh văn của Mê Tông Vạn Hóa công thì phải? Vậy là không hề có bí kíp Mê Tông hay sao?

Cùng lúc này bất chợt ngoài họ Lã đang công Trương Khánh Long còn có thêm một đệ tam nhân đã đột ngột xuất hiện.

Vù...

Đó là Mông Diện Nhân và Trương Khánh Long đã nhận ra chính là Lạc Nhữ An cải trang. Mông Diện Nhân thản nhiên nhìn những tự dạng được khắc chạm thật rõ ở một vách đá, ngay lối xuất nhập dẫn vào Mê Tông động :

- Cửu Cung chín phương vị của Mê Tông Vạn Hóa công hóa ra được phân khai và lưu tự rải rác đây đó trong Mê Tông động, và bây giờ ta mới hiểu rõ nhờ đầu lão thất phu họ Nhạc lại am hiểu toàn bộ kinh văn Mê Tông Vạn Hóa công. Vậy là bí kíp Mê Tông vẫn chưa lọt vào tay lão. Mê Tông bí kíp vẫn lưu ở đây như chỉ chờ đợi ta chiếm hữu. Ha ha...

Họ Lã bật quát :

- Lạc Nhữ An người đừng vọng tưởng, sẽ chẳng bao giờ người được toại nguyện đâu.

Mông Diện Nhân quay phắt lại :

- Sao Lã Hiểu Nhân người đoán biết được ta là Lạc Nhữ An? Và sao người tỏ ra phần nộ? Nếu vậy, ha ha... chủ ý của ta lẽ ra vẫn muốn tiếp tục thu dụng người nhưng bằng vào thái độ này, hừ, nhất định lưu lại người chỉ là lưu hậu họa của ta sau này. Vậy thì Lã Hiểu Nhân người phải chết.

Quyết không để Mông Diện Nhân Lạc Nhữ An có cơ hội xuất thủ, Trương Khánh Long vội bật kêu :

- Nếu quyết giết Lã tiểu thúc thì họ Lạc người đừng mong đắc thủ bất kỳ vật gì và sau đó an toàn ly khai Mê Tông động. Ta nói thật đấy.

Mông Diện Nhân cười khẩy :

- Hãy giải thích xem vì sao? Một khi ta cũng như người đều am hiểu như nhau về Mê Tông bộ pháp nên cùng đặt chân đến tận chốn này?

Trương Khánh Long nhân lúc đó khẽ dấn vào tai họ Lã :

- Tiểu bất nhẫn ắt loạn đại mưu, mong Lã tiểu thúc nhớ cho.

Và khi nghe Lạc Nhữ An hỏi, Trương Khánh Long thản nhiên hỏi ngược lại :

- Sao lão không nhớ lại và tự hỏi vì sao phụ thân lão phải chịu cảnh hôn mê bất động một thời gian dài, lẽ ra chẳng bao giờ tỉnh lại?

Lạc Nhữ An hậm hực vạch lại :

- Đừng hồ đồ nữa, vì lão Độc Trảo họ Nhạc nào phải phụ thân ta. Trái lại nếu người muốn biết thì chính ta đã tự tay kết liễu lão. Cũng nói thêm là nhờ người nên ta mới có cơ hội báo thù cho tiên mẫu.

Trương Khánh Long cười cười :

- Bất luận thế nào thì một lần nữa lão phải cần đến ta nếu như muốn sau đó an toàn ly khai Mê Tông động.

Lạc Nhữ An hồ nghi :

- Tại sao?

Trương Khánh Long bảo :

- Nhưng sao người muốn giúp ta? Vì ta thừa nhận ắt do lão Nhạc chưa kịp lĩnh ngộ thấu đáo dù đã lần lượt tìm thấy toàn bộ chín yếu quyết của Mê Tông Vạn Hóa công nên khi manh động tự thoát ra liền lâm cảnh ngộ bị thâm suất mất mạng.

Trương Khánh Long đáp :

- Dù không muốn thì ta cũng phải giúp lão, bởi ta đã lâm cảnh ngộ thế nào lão là kẻ chủ xử ắt tự rõ hơn ai hết. Thế nên ta muốn trước lúc mệnh chung chỉ ít cũng được một lần dù là cùng lão để nhìn thấy cho biết thế nào là Mê Tông bí kíp. Không được sao?

Lạc Nhữ An phá lên cười :

- Cũng do người ngu xuẩn nghĩ ta không đoán biết thế nào tiện tỳ Ngô Hiểu Mai cũng đưa người đến Tảo Diệp trang để cứu mẫu thân người sao? Nhưng cũng thừa nhận người có thủ đoạn khá lợi hại. Nào là đã tự tách khai chỉ để ả Ngô Hiểu Mai âm thầm đi đến Tảo Diệp trang sau người, nào là người dìm thành một tiểu đạo tặc. Tuy thủ đoạn khá nhưng gặp ta, cứ như vô quyết dày có móng tay nhọn, phể bỏ được võ công của người, ta thực sự an tâm. Ha ha...

Nhưng đang bật cười Lạc Nhữ An chợt ngưng bật :

- Vậy thì để ta hạ sát họ Lã sau sẽ cho người một lần cuối toại nguyện.

Trương Khánh Long kêu :

- Không được vì nếu lão giết Lã tiểu thúc thì ai thay thế đưa ta cùng vào Mê Tông động? Lão chẳng? Ta chỉ e lão không dám.

Lạc Nhữ An giận dữ :

- Người phải tự lê chân bước đi, liệu người dám không tuân theo sao?

Trương Khánh Long dừng dừng bảo :

- Sao lại không? Vì đừng quên ta là người đã sắp chết thế nào và ngược lại, lão cần ta nào phải ta cần lão.

Lạc Nhữ An bật rít :

- Nhưng nếu không giết họ Lã thì ta không thể yên tâm.

Trương Khánh Long gật đầu :

- Nếu vậy ta có một cách, chỉ e lão không dám chấp nhận. Đây là ta ngay tại đây sẵn sàng đọc và giảng giải cho lão nghe toàn bộ chín yếu quyết kinh văn Mê Tông Vạn Hóa công. Và lão đừng ngại bị ta lừa hay tìm cách thay đổi hoặc thêm bớt kinh văn vì vẫn ngay tại đây lão vẫn dễ dàng phát hiện chân giả khi so sánh với các mẫu tự.

Họ Lạc động tâm :

- Vậy sao người nghĩ ta không dám chấp thuận?

Trương Khánh Long nhún vai :

- Vì ta ngại tư chất lão quá kém e chẳng đủ để kịp lãnh hội ngay trong nhất thời hầu sau đó tự mình tiến nhập Mê Tông động.

Họ Lạc phần nộ :

- Người dám khinh thường ta? Há không biết sở học của ta hiện nay chỉ cần đủ hỏa hầu nội lực thì nghiêm nhiên trở thành vô lâm chí tôn ư?

Trương Khánh Long khinh khỉnh hỏi :

- Nếu là vậy lão thử nói xem đã lãnh hội Mê Tông bộ pháp như thế nào? Vì ta đoán rằng với tính khí của Huỳnh lão gia, lão vị tất đã được tiếp nhận đầy đủ. Bất quá chỉ một ít vỏ ngoài mà thôi, càng khiến khó thể lĩnh hội Cửu Cung chín bộ vị của Mê Tông Vạn Hóa công.

Bị nói khích họ Lạc lập tức nói một thôi dài về yếu quyết Mê Tông bộ pháp. Ngờ đâu chờ lão nói xong, Trương Khánh Long lắc đầu và cười :

- Chết thật, lĩnh hội như lão quả nhiên là do Huỳnh lão gia chưa hề thật tâm truyền thụ. Vì phải như thế này, thế này...

Lại đến lượt Trương Khánh Long giảng giải về yếu quyết của Mê Tông bộ pháp, dĩ nhiên phải có sự hữu biệt so với lúc lão Lạc giải thích. Và Trương Khánh Long nói :

- Sở dĩ có hữu biệt không chỉ bởi Huỳnh lão gia chẳng tận tâm mà kỳ thực còn do tư chất của lão có phần kém. Nếu không, lão nên tin vào lời ta, lão chỉ cần từ một suy thành mười thì lo gì không lĩnh hội trọn vẹn tương tự ta. Nhân đây ta chợt nghĩ lại thay vì chỉ điểm Mê Tông Vạn Hóa công ngay lúc này, ắt lão không đủ lĩnh hội thà ta cùng lão tự tiến vào Mê Tông động vẫn hơn. Lão nghĩ sao?

Họ Lạc dự dự bất quyết :

- Nghĩa là cũng phải cho họ Lã cùng tiến vào?

Trương Khánh Long chép miệng :

- Nếu ý lão không muốn thì chỉ có mỗi cách này, là hoặc lão phải cống ta hoặc phải san sẻ cho ta một ít chân nguyên nội lực, ắt lão cũng không muốn? Vậy phiền lão hãy uy hiếp buộc Lã tiểu thúc phải truyền cho ta một ít chân nguyên chỉ ít thôi, được không? Hay lão vẫn ngại?

Họ Lạc bật cười :

- Đừng dùng thủ đoạn với ta vì ta sẽ có cách khiến họ Lã dù muốn trút truyền toàn bộ chân lực cho người cũng không được. Vậy phiền Lã Hiểu Nhân tiến hành cho, hay người muốn được ta kết liễu? Sao cũng được, ta để tùy người quyết định. Ha ha...

Lã Hiểu Nhân bật rít :

- Ta dù chết quyết trở thành ma mãi mãi theo ám Lạc Nhữ An bắt nhân bắt nghĩa người.

Tuy vậy để họ Lạc khỏi nghi ngờ Lã Hiểu Nhân đành từ từ đặt Trương Khánh Long xuống và vội vàng truyền qua quýt một ít chân nguyên cho xong chuyện.

Kế đó do nhận được cái lấy mắt ra hiệu của Trương Khánh Long, Lã Hiểu Nhân liền gật đầu và bắt ngờ quát :

- Họ Lạc người đừng mong hạ sát ta. Xem này!

Lã Hiểu Nhân xô Trương Khánh Long về phía họ Lạc và nhanh chân tháo chạy.

Vù...

Nhưng Mông Diện Nhân Lạc Nhữ An vẫn nhanh hơn, vội chộp và đẩy Trương Khánh Long qua một bên đoạn bằng mình đuổi theo Lã Hiểu Nhân :

- Đố người chạy thoát, đỡ.

Ào...

Thấy vậy để cứu nguy cho Lã tiểu thúc tự Trương Khánh Long liền chạy vào Mê Tông động, vừa chạy vừa kêu :

- Tạm biệt lão Lạc nha!

Lạc Nhữ An thoát nghe liền giật mình đoạn thần tốc quay lại với Trương Khánh Long với tiếng gầm thịnh nộ :

- Người muốn chết ư?

Trương Khánh Long đã bị lão chộp giữ dù vậy vẫn cười :

- Thật đắc tội. Vì ta tuy biết Lã tiểu thúc khó tự thoát Tử Vong cốc nhưng cũng không đang tâm mục kích lão sát hại chính nghĩa đệ của lão, đây là ta chỉ muốn tốt cho lão thôi. Hi hi...

Lão vẫn chộp Trương Khánh Long và hạm hực gắt :

- Bất luận thế nào, ta biết họ Lã cũng bỏ thầy ở Tử Vong cốc, phần ngươi rồi cũng sẽ như vậy nếu còn lần nào nữa dám giở trò với ta. Đi.

Trương Khánh Long bĩu môi :

- Đương nhiên ta sẽ đi, ta tuy biết thế nào cũng chết nhưng há lẽ bỏ mất cơ hội nhìn thấy Mê Tông bí kíp? Lão chớ dọa ta, nếu không, biết đâu ta chợt đổi ý, e lại đến lượt lão nài nỉ ta thì có. Hừ...

Lão ghen lời vì không thể nào bác bỏ lập luận này của Trương Khánh Long. Thế là cả hai dù không thuận nhưng vẫn cùng nhau tiến dần về Mê Tông động.

Thoạt nhìn thì Mê Tông động tuyệt nhiên không có gì khác lạ so với bao Thạch động khác ở bất kỳ đâu, bởi cũng có các vách đá hai bên với phần trần động đều là đá.

Chẳng những vậy do ở sâu trong hậu động ắt có chỗ lộ thiên nên ánh sáng từ đó nhập nhòa đưa từng luồng sáng nhợt nhạt phản chiếu vào khiến Mê Tông động có phía hậu vừa sâu vừa có nhiều chỗ rẽ ngoặt tuy chẳng biết sẽ dẫn đến tận những đâu nhưng đây là dấu hiệu cho thấy phải là dãy Thạch động liên hoàn.

Dù vậy Mông Diện Nhân Lạc Nhữ An vẫn chẳng dám tháo thứ hoặc tùy tiện đi trước Trương Khánh Long hoặc thúc giục Trương Khánh Long phải nhanh chân.

Họ Lạc có tính khí cẩn trọng, Trương Khánh Long biết như thế nên mĩa mai :

- Nghĩa phụ ta luôn tán dương bảo lão là hạng người tri túc, chỉ khi nào biết đủ nghĩa là vừa tầm với năng lực bản thân, lão mới thực sự hành động. Ngược lại phạm việc gì chưa nắm chắc phần thắng, lão chẳng bao giờ tùy tiện manh động, luôn luôn như thế ư?

Họ Lạc gạt ngang :

- Không phải lúc để người nói chuyện phiếm, vả lại luận về bồi phạt, vì người không ngang hàng nên không đủ tư cách đề cập đến tính cách của ta. Tốt hơn hết người cứ nên tiếp tục đi, và nhớ là đừng xuẩn động hay giở trò. Vì chỉ cần một lượt cắt ta của ta Trương Khánh Long người nhất định mất mạng. Nhưng cũng không được đi nhanh bởi đó là hành động chứng tỏ người chỉ đi loạn ẩu, chủ ý gây bất lợi cho ta, ắt kết cuộc của người cũng tương tự.

Trương Khánh Long vẫn chăm chăm tiến sâu dần vào Mê Tông động :

- Lão bảo như thế nào ta mới được kể là ngang hàng và cùng bồi phạt với lão?

Lạc Nhữ An hắng giọng :

- Ta cảnh báo người đừng tìm cách gợi chuyện ta cũng là chủ ý có thể khiến ta phân thần. Nhược bằng vẫn bất tuân, rất có thể ta thả bỏ tất cả cứ hạ thủ người và dù lui lúc này đối với ta quả chưa có gì là muộn.

Trương Khánh Long tiếp tục đi :

- Lão đừng nói cứng vì ta thừa biết tâm nguyện duy nhất của lão lúc này là Mê Tông bí kíp. Không phải thế sao, khi lão vừa cùng ta đi ngang một chỗ nữa cũng có lưu tự chính là một kinh văn yếu quyết khác của tất cả chín yếu quyết bộ vị để luyện Mê Tông Vạn Hóa công và lão không hề dừng lại để nhìn dù chỉ một lần?

Lão không lên tiếng đủ thấy lão quyết không để Trương Khánh Long toại nguyện.

Dù vậy Trương Khánh Long vẫn tiếp tục :

- Vì tự lão đã nói về bối phận, vậy cho hỏi, mẫu thân lão có phải Đoạn Mạch Yên Chi Huỳnh Tiểu Phụng cũng là một trong nhiều nữ nhân vì bị cưỡng bức nên sinh hạ lão?

Lão Lạc xúc nộ :

- Người thật quá đáng, dám dùng cả lai lịch của ta để miệt thị đùa cợt ư? Đừng ngờ ta vì cần nên không dám giết người.

Trương Khánh Long hừ nhạt :

- Đừng dọa đối với ta thủy chung vẫn là một kẻ sắp chết. Trái lại sở dĩ ta đề cập đến chuyện đó vì bất luận phụ thân lão có là hạng hạ lưu đề tiện nào thì bối phận không thể cao hơn so với phụ thân ta, chính là nhân vật lão từng gọi là Huỳnh lão gia, chủ ý chỉ lợi dụng.

Họ lạc giật mình :

- Người nói thật chứ? Lấy gì để minh chứng? Nhưng ta quả quyết đây chỉ là do người tự suy đoán, bằng chứng là giữa người và lão Độc Trảo họ Nhạc ngay lần đầu tái ngộ đã diễn khai ngay tử chiến, khiến cả hai đến nỗi suýt kết liễu nhau. Đâu thể bảo điều người vừa nói là sự thật.

Trương Khánh Long cười cười :

- Vậy lão hãy tự giải thích xem vì sao ta lần đó vẫn chưa tán mạng dù bị một chiêu Độc Trảo kích ngay vào tâm mạch?

Họ Lạc dăm chiêu :

- Là lão Nhạc chủ tâm nhẹ tay với người? Nghĩa là nhờ có sự miễn cảm quan hệ tình phụ tử, lão Nhạc thoát nhìn thấy người là nhận ra mối liên quan giữa cả hai?

Trương Khánh Long phì cười :

- Lão đừng mai mỉa với chủ ý nói rằng vì Huỳnh lão gia từ rất lâu thủy chung luôn ở bên lão nên dù muốn Huỳnh lão gia cũng không có cơ hội nhìn nhận được nhau. Kế của lão kém lắm, rất dễ bị ta nhận ra. Dù vậy đã là thời điểm này, ta đâu ngại không cho lão biết sự thật. Đây là tự ta đã nhận ra phụ thân, ắt lão muốn biết vì sao? Dễ thôi, cũng nhờ ta phát hiện cấm chế lưu ở Ngô Hiểu Mai là từ công phu nào. Do công phu đó ta cũng biết, thế nên ta không những biết phụ thân mà còn thừa hiểu nếu muốn nhất thời toàn mạng thì cần phải làm gì. Thế là ta chỉ việc ngấm ngấm tìm cách tự che chắn và bảo hộ sẵn phần tâm mạch, là phương vị duy nhất hầu muốn kết liễu ta thì phải kích ngay vào đó. Nhờ vậy ta thoát dễ sau đó, lúc ta lên quay trở lại đã có cơ hội mục kích cảnh lão bộc lộ tâm địa độc ác của lão là thế nào đối với phụ thân ta. Há chẳng phải đã rất lâu lão từng ngờ ngợ, và rồi chỉ đành bán tín bán nghi, cho rằng thế nào ta cũng am hiểu công phu Độc trảo? Điều đó là sự thực. Bởi cũng chính ta là hung thủ sát hại nhiều bang đồ Phi Kiếm bang, lúc chúng cùng ta quần thảo ở Hán giang. Tóm lại, ý ta đang muốn nói là giữa ta và lão hoàn toàn đủ tư cách để kể là ngang hàng đối thoại với nhau. Rõ chứ?

Lão rõ theo cách của lão thế nên không hề lưu tâm dù nghe Trương Khánh Long gần giọng hỏi trích thượng.

- Thảo nào chính vì thế duy chỉ có người là may mắn có thể khiến lão quý hồi tỉnh. Nhưng ý người là gì khi bảo đã vào thời điểm này? Là thời điểm gì? Hử?

Trương Khánh Long vẫn phì cười và vẫn tiếp tục bước đi :

- Lão không hiểu ư? Là thời điểm lão sẽ phải chết chứ gì nữa? Vả lại, lão không thấy lạ sao, khi ta và lão dù đi này giờ vẫn chẳng gặp bất kỳ trắc trở gì? Vậy thì vì lẽ gì hai mươi năm trước phụ thân ta từ đây

thoát ra đã bị kích động đến phải bất động hôn mê suốt thời gian quá lâu? Thế nên ta khuyên lão một là hãy ngay lập tức kết liễu ta và hai là nên nhanh chân lùi trở lại càng mau càng tốt. Nếu không hà hà...

Lão bị dao động :

- Hừ, muốn dọa ta ư? Hầu người sau khi chết rồi thì một mình ta vô khả tiếp tục tiến nhập để thủ đắc những gì ta cần thủ đắc ư? Kế này của người kém lắm. Thế nên ta khuyên người, một là hãy tiếp tục bước đi và hai là đừng mong tìm cách gỡ trò.

Trương Khánh Long không nói gì nữa, đành khoa chân tiếp tục như ý lão Lạc muốn và vừa thúc giục. Nhưng chỉ một lúc, Trương Khánh Long lại tự ý lên tiếng :

- Lão nghĩ sao? Phía trước có ba lối rẽ, ở mỗi lối đều có tự dạng lưu lại kinh văn yếu quyết Mê Tông. Lão muốn ta rẽ lối nào?

Lão ngập ngừng :

- Ý người thế nào?

Trương Khánh Long đáp :

- Chiếu theo phương vị Cửu Cung... mà này, lão liệu đã am hiểu chưa, thế nào là Cửu Cung? Phần ta tuy chẳng được ai chỉ điểm nhưng nhờ yếu quyết Mê Tông nên lúc ở Tảo Diệp trang, ta có tự theo đó lập ra Hộ Trang trận, cũng kể là am hiểu khá nhiều về Cửu Cung.

Nói xong vì không nghe Lạc Nhữ An hoặc đáp hoặc có phản ứng nên Trương Khánh Long nói tiếp :

- Chiếu theo Cửu Cung thì chỉ có một trong ba lối rẽ phía trước là có thể đi với mức độ thuận lợi là cao nhất, ý ta muốn đi bên tả. Lão chẳng phản bác chứ?

Họ Lạc cười gằn :

- Đừng ngỡ ta không am hiểu Cửu Cung, và cả ba lối rẽ phía trước vì đều thuận lợi như nhau nên bất luận người chọn phía nào cũng được. Duy chỉ có điều đừng lẫn nào nữa gỡ trò tương tự. Bởi ta tuy thừa nhận bại nhưng cũng có giới hạn, người hiểu chứ?

Trương Khánh Long tỏ ý phật lòng, chợt hầm hầm đi xộc vào lối rẽ bên tả như đã nói :

- Nếu không tin, cứ cho cả ba đều thuận lợi như nhau thì lão đừng theo ta nữa. Hãy thử tự phân khai ắt lão sẽ minh bạch ngay hư thực và biết thế nào là lợi hại, hừ.

Lão chợt dạ, vội giữ Trương Khánh Long lại và bảo :

- Người đừng mong tìm cơ hội dù chỉ để tạm lánh xa ta. Và để người tin ta cũng có đủ kiến văn về Cửu Cung, mau nào, hãy cùng ta đi theo lối này.

Trương Khánh Long ngạc nhiên :

- Lão chọn lối bên hữu? Sao vậy? Há không biết trong Cửu Cung lối đã chọn chính là cửa tử sao?

Lão cười gằn :

- Ta đã phát hiện mọi bố trí ở đây chính là phản Cửu Cung. Cũng vì thế lão quý họ Nhạc vì không am hiểu nên bị thác loạn chân khí dẫn đến nghịch hành là nguyên do khiến sau đó lão hoàn toàn mê lịm. Tử tất sinh, người không hiểu sao? Đi nào.

Trương Khánh Long đành đi đáng vẻ thật miễn cưỡng, nhưng chỉ một lúc sau, Trương Khánh Long lại lên tiếng, lần này khen lão :

- Quả nhiên đúng như nhận định của lão đây là phản Cửu Cung. Duy có điều ta lấy làm lạ vì không hiểu tại sao ở đây phải lập một trận phản Cửu Cung? Để làm gì?

Lão được dịp khoe kiến thức :

- Người không hiểu thật ư? Vậy thì nghe đây, ắt người lập trận không muốn kẻ nào đó một khi đã vào lại có thể ung dung thoát ra.

Trương Khánh Long cau mày :

- Vậy đây là cái bẫy?

Lão thừa nhận :

- Không sai, tuy nhiên chỉ là bẫy sành cho kẻ cần đối phó. Không phải ta và ngươi vì am hiểu Cửu Cung nên chẳng ngại cảnh tuy hữu nhập nhưng bất xuất.

Trương Khánh Long vẫn cau mày :

- Nếu là bẫy thì phải chăng chủ nhân chỉ muốn vây hãm và sinh cầm kẻ cần đối phó ở đây mãi mãi không thoát ra?

Lão lại thừa nhận :

- Đúng vậy, hóa ra ngươi mới là kẻ không hiểu gì. Ha ha...

Trương Khánh Long vội kêu :

- Lão định kết liễu tại hạ tại đây? Lầm rồi, vì không phải ta không am hiểu trái lại vì am hiểu nên ta dần minh bạch ắt chẳng ai đại lưu bất kỳ vật gì ở đây một khi đã lập trận hầu mong sinh cầm ai đó. Lão chẳng nghĩ thế ư?

Lão giật mình vội khựng lại :

- Ý muốn nói... a, phải rồi. Vì theo đó mà suy nhất định ở đây không hề có Mê Tông bí kíp, hay nói cách khác, Tuyệt Quái thư sinh sở dĩ lưu tự ghi lại kinh văn khẩu quyết Mê Tông chỉ là để dẫn dụ kẻ cần đối phó thế nào cũng vì si mê võ học nên tự đặt chân vào bẫy? Ngươi ám chỉ như thế chứ gì?

Trương Khánh Long nãy giờ vẫn tiếp tục đi, vì thế đang có khoảng cách dần xa do lão Lạc đã tự ý dừng khựng lại :

- Không phải ám chỉ mà đó là sự thật. Thêm nữa, kẻ sa bẫy dù luyện được Mê Tông Vạn Hóa công dựa theo kinh văn khẩu quyết có lưu lại chỉ càng dễ dàng thác loạn thần trí, là chỉ tình trạng từng xảy ra cho phụ thân ta. Tóm lại, hà hà... phen này thật làm lão tuyệt vọng, không những không tìm thấy để thủ đắc Mê Tông bí kíp mà còn phải mãi mãi lưu mạng lại đây. Hà hà...

Và Trương Khánh Long đột ngột quay lại với một vật tròn màu đen đang cầm sẵn trên tay :

- Độc Vụ hắc cầu của Miêu Cương lão quái?

Trương Khánh Long nhẹ gật đầu :

- Cũng là di vật do Thạch Lệ Hoa, tiểu thí chủ của ta lưu lại, thế nên hôm nay không những ta có cơ hội báo thù cho phụ thân ta mà còn thay tiểu thí chủ, thay Lục Viên, thay Thiên Phong Tẩu Cái bang cùng nhiều nhân mạng nữa đòi lại công bằng ở lão. Hãy nói lời vĩnh biệt đi, Lạc Nhữ An.

Lão lùi dần :

- Muốn kết liễu ta ư? Không dễ đâu, vì bản thân ngươi làm gì còn đủ lực ném Độc Vụ hắc cầu đến chỗ ta? Đừng mơ mộng hão huyền.

Trương Khánh Long nhún vai :

- Háy nói xem lão phải mất bao lâu để tự thoát ra sư khi am hiểu Mê Tông Vạn Hóa công và tìm cách phá giải trận phản Cửu Cung? Và tương tự, liệu nhanh như thế nào để Độc vụ từ quả Hắc cầu này ngay khi bị chấn chạm phát nổ sẽ lan tỏa khắp Mê Tông động? Tóm lại ta thấy lão đã tuyệt đường, có chăng chỉ còn mỗi một cơ may là phải thật nhanh kết liễu ta, đừng để ta có cơ hội ném mạnh Độc Vụ hắc cầu xuống bất kỳ chỗ nào.

Lão đã bật lao đến cực nhanh :

- Ngươi nói quả thật đúng ý ta. Chết này.

Vù...

Ào...

Trương Khánh Long cũng bật người nhưng không phải để chạy mà là lao ngược về phía lão Lạc :

- Ta đã quyết cùng chết với lão, hãy xem Độc trảo của ta.

Bùng...

Trương Khánh Long bị chấn bay hoàn toàn mê lịm, không hề biết cũng lúc đó quả Độc Vụ hắc cầu cũng chấn nổ, phát tỏa một vầng hắc vị một mù, hoàn toàn vây phủ lão Lạc Như An.

Kể cả lúc lão kêu gào, Trương Khánh Long vì đã hoàn toàn vô tri vô giác nên cũng chẳng nghe...

25. Hoàn Thành Điều Hứa Diệt Ác Nhân-khám Phá Ẩn Tình Đặc Tuyệt Kỹ

Sự giá lạnh làm Trương Khánh Long tỉnh lại nhờ đó không những phát hiện bản thân đang bị cuốn trôi theo một dòng suối mà nếu chẳng kịp tỉnh lại e phải mệnh chung do sắp bị làn nước ngày càng mạnh chực lôi phăng phăng vào một miệng vực đen ngòm. Hoảng kinh Trương Khánh Long vội hít một hơi thật dài và dụng thủy công để cố sức bơi ngược dòng, cũng tìm cách chệch về phía bờ tả.

Và khi bầu tay được vào bờ đá hầu thêm sức chịu đựng để chống chọi lực nước cứ tiếp tục như muốn cuốn Trương Khánh Long đi, thì vừa khéo Trương Khánh Long nhìn thấy từ đầu nguồn đã có thêm một hình hài bất động cũng bị dòng nước cuốn trôi. Tuy hình hài đó nằm sắp xuống mặt nước nhưng Trương Khánh Long vẫn dự biết đây là ai. Thế nên bằng một ý nghĩ không thể nào cưỡng lại, Trương Khánh Long lại tiếp tục vận dụng thủy công vừa bơi ngược dòng vừa tìm cách như muốn chặn và giữ hình hài bất động đó lại. Cũng may nhờ cáng thoát xa miệng vực thì lực nước càng giảm nên Trương Khánh Long cuối cùng cũng dễ dàng đạt được ý nguyện.

Trương Khánh Long lôi hình hài bất động đó cùng lên bờ và bất chợt tự thưởng cho bản thân một nụ cười khi phát hiện sắc diện của Lạc Như An tuy đã sẫm đen vì chất độc nhưng ở hai mí mắt đang nhắm nghiền lại còn có dấu hiệu tự nhích động. Trương Khánh Long điểm lần lượt vào các huyệt đạo của lão, một điều thật khó đối với bản lĩnh của Trương Khánh Long lúc này.

Tiếp đó vì cảm thấy lão chưa thể tỉnh lại ngay, Trương Khánh Long cho tay vào người và lấy ra một vật, chính là mảnh Kim Dao bài từng bị phụ thân kích vào làm cho móp méo. Trương Khánh Long đặt mảnh Kim Dao bài lên một mặt đá và dùng hòn đá khác chỉ nặng vừa tay, bắt đầu gõ gõ đập đập như muốn làm Kim Dao bài phẳng lại.

Chát... chát...

Chợt Trương Khánh Long động tâm dừng lại và nhìn thật chú mục vào mảnh Kim Dao bài :

- Ngoài dấu vết lưu lại vì bị Độc trảo của phụ thân kích vào thì với dấu tròn nữa ở bên cạnh dĩ nhiên ta thừa biết đó là do đã có lần Công Tôn Nguyệt xạ chỉ lực Đoạn Mạch vào ta, may lại trúng Kim Dao bài nên ta vô sự. Nhưng sao ở dấu tròn này lại ánh lên một màu khác biệt so với toàn bộ Kim Dao bài ánh lên màu vàng?

Sau khi tự lẩm nhẩm vì thấy kỳ lạ, Trương Khánh Long thử dùng đầu ngón tay cạy vào dấu tròn. Nhờ đó Trương Khánh Long lại có phát hiện khác :

- Mềm?! Bằng vải?! có nghĩa là mảnh Kim Dao bài gồm hai lớp? Giữa hai lớp có ẩn giấu một lớp vải, để làm gì?

Muốn minh bạch Trương Khánh Long chỉ còn cách tự tách khai hai lớp bên ngoài và hai bên mặt ra. Muốn vậy phải có lợi khí, Trương Khánh Long liền sục tìm trong người lão Lạc Như An vẫn bất động.

Thật may mắn Trương Khánh Long tìm thấy một thanh tiểu đao :

- Bát Bửu đao?! Hóa ra lão bất nhân cũng có lợi với một thủ hạ tâm phúc là mộ Công Tôn Nguyệt. Bánh ít đi thì bánh quy lại, lão chỉ điểm cho mộ Công Tôn Nguyệt Đoạn Mạch chỉ công phu thì mộ cũng bày lại

cho lão cách vận dụng phi đao là Bát Bửu đao. Đã vậy vật nguyên hoàn cổ chủ, ta những muốn dùng mảng Kim Đao bài cửa cho lão chảy toàn bộ máu huyết thì với thanh tiểu đao này càng thuận lợi hơn.

Đứt lời Trương Khánh Long dùng tiểu đao cửa đứt các huyết mạch ở hai cổ tay lão. Tuy máu huyết chỉ chảy ra rỉ rỉ nhưng bù lại, Trương Khánh Long cũng thỏa nguyện khi phát hiện độc vụ ở màu da đen sạm vì độc của lão cũng bắt đầu thẩm nhập vào máu của chính lão. Và do sợ chất độc đã dính vào tiểu đao Trương Khánh Long lọ mọ đem đến rửa vào dòng suối.

Đúng lúc này lão Lạc Nhữ An vùng tỉnh lại và với sức lực phi thường, dù đã bị Trương Khánh Long điểm huyết lão vẫn cố lặn người tìm cách bật chồm vào Trương Khánh Long :

- Người thật độc ác nhưng nhờ bị cửa đau nên ta mới kịp tỉnh lại trước khi bị người hành hình đến chết. A...

Lão vụt kêu bi thảm do bị Trương Khánh Long bắt ngờ quay lại và cầm ngập tiểu đao vào tâm thất :

- Đây là lão tự tìm chết kỳ thực ta chỉ muốn lưu tạm mạng lão lại để dò hỏi thêm về nhân vật họ Đồng từng cứu mang lão. Lẽ ra lão nên tự hỏi để biết ta làm lão xuất huyết chỉ là giúp lão khu trục phần nào độc chất đã ngấm quá sâu vào kinh mạch lão. Sao lão không nghĩ đến thiện ý của ta? Sao lão chỉ nghĩ ai cũng mang tâm địa độc ác như lão?

Lão run rẩy tự ngã ngồi, mắt thì nhìn trừng trừng vào thanh tiểu đao cũng đang run theo do vẫn cầm ngập vào lão :

- Người muốn lưu mạng ta thực ư? Vậy thì sao bây giờ người cầm trọn vật này vào ta? Người đừng dối gạt, kỳ thực ta biết người chỉ muốn ta tiếp tục sống để chịu những hành hạ của người đúng không?

Trương Khánh Long thở dài :

- Số phận của lão đã là vậy tùy lão nghĩ thế nào cũng được. Phần ta há lẽ chẳng còn gì muốn nói sao? Cũng chẳng có gì cần thổ lộ ư?

Lão ngẩng mặt lên và bất đồ nhìn thấy mảng Kim Đao bài :

- Đó là vật của Lục Viên? Do hấn nguyện ý trao cho người? Tại sao hấn trao ra, trong khi đối với hấn vật đó là vật bất khả ly thân?

Trương Khánh Long cười cười :

- Vì ta đã nhận lời kết liễu lão để báo thù cho Lục Viên. Không những vậy ta vừa phát hiện trong vật này như có chứa nhiều bí ẩn. Lão ắt cũng rõ?

Lão nắm tiểu đao và kéo mạnh ra ngờ đâu ngay sau đó lão ngã ập xuống, dù một tay đã vung ra toan ném bỏ tiểu đao nhưng không sao thực hiện được. Lão thều thào lần cuối :

- Người đừng mong... toại nguyện... người sẽ... không biết gì cả... về Kim Đao bài cũng như về nhân vật... nhân vật... họ Đồng... hự!

Thấy lão đã nằm yên Trương Khánh Long vẫn chờ, phải một lúc thật lâu Trương Khánh Long mới dám tiến lại gần lão để dùng chân hất tiểu đao rời tay lão. Và vì thấy lão đã hoàn toàn bất động, Trương Khánh Long mỉm cười :

- Lão đã nham hiểm thì đừng trách ta dùng thủ đoạn bởi ta là Bát Minh nên Phi Quân Tử. Lão không biết ư? May cho lão đã được chết quá nhanh, nếu không lão đoán chẳng sai. Ta chỉ muốn lão ném thật nhiều đau khổ, có như thế mới đền hết mọi tội ác từng do lão gây ra. Nhưng bây giờ đành vĩnh biệt. Ha ha...

Sau đó do Lạc Nhữ An đã chết thực sự Trương Khánh Long nhờ hoàn toàn yên tâm nên tha hồ khám phá điều bí ẩn giấu trong Kim Đao bài. Bên trong quả thật có một lớp vải, trên đó có lưu tự. Trương Khánh Long đọc rõ đó là kinh văn đao quyết để luyện Tuyệt Đao Bá Vương.

Thu cất mảng vải vào người Trương Khánh Long lần ngược lên thượng nguồn của dòng suối, cuối cùng là quay trở lại chỗ đã từng dùng Độc Vụ hắc cầu uy hiếp Lạc Nhữ An. Ở đây Trương Khánh Long tiếp tục tự mình khám phá Mê Tông động. Sau cùng Trương Khánh Long tìm thấy một động thất trong đó có hai bộ cốt khô, một quỳ một đứng ở cạnh nhau.

Bộ cốt khô qùy có tự dạng :

- Ta đã sai lầm, thân đã thác ở đây thì e chẳng còn ai để thay thế chỉ ít để cấp báo hầu có nghĩa sĩ vũ dũng đáp ứng và ngăn chặn các đạo mật chỉ vẫn do Vương Tử nước Kim mạo hiểm hồi truyền. Đành trông chờ vào thiên ý, mong sao bá tánh sinh linh Trung Nguyên đừng bị vớ ngựa Kim quốc dày đạp. Nếu không ta sẽ mãi mãi là tội nhân thiên cổ.

Không thấy có thự danh Trương Khánh Long đành tạm hài lòng khi cho rằng bộ cốt khô có tư thế qùy dù gì cũng là trang trắng sĩ ái quốc, đến tận lúc mỗi sức tàn hơi vẫn chỉ nghĩ đến hàng vạn sinh linh khác rất có thể bị hệ lụy vì một sai lầm nào đó của bản thân. Ngưỡng phục Trương Khánh Long phục người xuống và hành lễ với bộ cốt khô này, sau đó với bộ cốt khô còn lại, Trương Khánh Long vì có ý nghĩa, cho đó là những gì còn sót lại của nhân vật phải là Vương tử nước Kim nên toan hất tay xô đổ. Chợt Trương Khánh Long khựng lại vì kịp phát hiện ẩn trong tư thế của bộ cốt khô đứng có điều gì đó không chỉ thuận mắt mà còn rất quen thuộc.

Cuối cùng Trương Khánh Long vỡ lẽ và sở dĩ trong tư thế đứng của bộ cốt khô có phần quen mắt vì đó là một bộ vị trong thật nhiều bộ vị của Mê Tông Vạn Hóa công. Từ chi tiết này Trương Khánh Long dần tin quyết chủ nhân trước kia của bộ cốt khô đứng chắc chẳng ai khác ngoài Tuyệt Quái thư sinh, cũng là nhân vật hiện vẫn lưu lại Mê Tông động sở học khiến khắp võ lâm hiện nay thấy thấy đều động tâm. Do có minh định này, Trương Khánh Long thay vì xô đổ lại nhẹ nhàng đón đỡ và thu nhặt trọn vẹn từng mẫu xương của bộ cốt khô đứng vào một chỗ, hầu sau đó sẽ tìm hoặc đào một hố huyết nho nhỏ hậu tán cho bậc nhân sĩ tiết tháo từng lưu danh đến tận lúc này.

Ngờ đâu trong lúc thu nhặt Trương Khánh Long tình cờ nhìn thấy một vòng Bạch Thạch có màu ngà ngà trắng tương tự màu xương vẫn đeo lủng lẳng ở phần xương ống chân bên tả của bộ cốt khô. Thấy lạ Trương Khánh Long xăm xoi và nhìn thật kỹ khắp vòng Bạch Thạch, nhờ đó phát hiện trên Bạch Thạch ngoài những tự dạng lạ mắt có vẻ được chạm khắc từ trước bởi những nét chạm đều tinh xảo, hoàn toàn khác biệt so với các tự dạng còn lại vì khắc trong lúc vội nên chẳng thẳng hàng. Tuy nhiên các tự dạng cầu thả này vì là tiếng Trung Thổ nên Trương Khánh Long vẫn dễ dàng đọc được như sau :

- Bởi người tỏ ra biết lễ nghĩa nên đây là phần người đáng nhận, hãy tìm theo hướng tay chỉ của ta.

Những tự dạng khác vội trên vòng Bạch Thạch cũng chẳng có thự danh, dù vậy bởi quá hiếu kỳ, lại do bản thân đã lỡ vừa gỡ vừa đón nhận từng mẫu xương của bộ cốt khô này nên Trương Khánh Long đành đứng lên thay vào vị trí của bộ cốt khô, cũng tạo một bộ vị từ yếu quyết Mê Tông tương tự bộ vị từng có của bộ cốt khô, hầu cố tìm lại đâu là phương hướng của bộ cốt khô khi này đã lấy tay chỉ. Sau cùng Trương Khánh Long cũng phát hiện và cảm nhận được đâu là chỗ cần tìm.

Trương Khánh Long đi đến một vách động hướng mắt nhìn lên cao, rồi dễ dàng tìm thấy một mẫu vật như được cố ý để nhô ra ngoài một ít so với phần vách động. Chỗ đó khá cao, là điều được kể là khá khó khăn so với chân lực bản lĩnh Trương Khánh Long lúc này. Vì thế thay vì thi triển khinh công thì Trương Khánh Long đành tự dùng chân tay bám treo lên vách đá.

Cũng vì thế đã chạm tay vào mẫu vật cần tìm Trương Khánh Long do sơ ý nên bị trượt chân làm cho toàn thân đành bị treo lủng lẳng với chỉ một tay còn đeo bám vào mẫu vật khá vững chắc nọ. Được một lúc do mẫu vật nọ bị lực toàn thân Trương Khánh Long treo nặng nên lạ thay đã từ từ dài ra, lộ diện dần dần thành một thanh đao nguyên vẹn.

Nhưng sự hiện hữu của thanh đao không làm Trương Khánh Long lưu tâm cho bằng so với cảnh tượng vẫn diễn khai là nếu thanh đao cứ bị kéo về phía ngoài mãi ắt sẽ có lúc tự tách khai và sẽ cùng Trương Khánh Long rơi xuống.

Và điều đó xảy đến.

Choang, soạt...

Cuối cùng Trương Khánh Long bị ngã nên khá đau vào nền động.

Huych.

Nhưng chưa hết vì cùng rơi vớ Trương Khánh Long còn có thanh đao và nếu Trương Khánh Long không nhanh trí lẩn vội qua một bên ắt đã bị phần đốc đao nện ngay vào đầu.

Do đốc đao chỉ chần chạm vào nền động nên Trương Khánh Long không chỉ may thoát một lần bị nện đau nữa mà còn ngẫu nhiên phát hiện lực chần chạm làm đốc đao vỡ khai. Nhặt phần vỡ lên, Trương Khánh Long càng thêm cảm thấy may do nhận ra phần đốc đao chỉ được làm bằng hai mảnh gỗ, tuy trước kia luôn thắp kín vào phần lõi bên trong chính là phần chốt của thân đao hầu tiện cho lúc cầm nhưng theo thời gian hai mảnh gỗ cũng bị long, và nếu lúc này Trương Khánh Long chỉ sơ ý nắm tay vào chỉ một trong hai mảnh gỗ này thì dù có bị ngã rớt e thanh đao cũng chẳng thể nào tiếp tục tự nhô ra để rơi theo.

Sở dĩ Trương Khánh Long quan tâm đến chuyện thanh đao có có được rơi cùng hay không vì bản thân luôn nhớ đến mảnh vải ẩn chứa giữa hai lớp Kim Dao bài. Do đó nếu có thêm thanh đao thì biết đâu qua kinh văn đao quyết có lưu trên mảnh vải cộng với thanh đao này Trương Khánh Long có thể minh bạch chủ sở hữu của hai vật này chỉ là một người: Tuyệt Dao Bá Vương?

Và đó là nguyên do khiến Trương Khánh Long bắt đầu sẫm soi và nhìn dò xét khắp thanh đao. Giữa đốc đao và phần thân có một gờ nhỏ để phân biệt, dưới sát chỗ gờ về cả hai mặt đều có nếp khăn gò lên.

Trương Khánh Long cạy chỗ khăn ra dần dần tìm được hai vật, với vật thứ nhất là một cuộn giấy được cuốn tròn thật chặt, ắt là để ẩn giấu dưới lớp khăn. Vật thứ hai là một mẫu rễ cây cũng tròn và dài tương tự cuộn giấy vừa tìm thấy. Trương Khánh Long nhẹ mở cuộn giấy ra.

”Ta vâng lệnh Kim vương tiềm nhập Trung Nguyên không chỉ để thám sát dân tình mà còn dò xét nội tình của võ lâm Trung Nguyên. Qua đó ta phát giác có một nhân vật cần phải lưu tâm đối phó. Tuy nhiên qua nhiều lần tiếp cận và ngẫu nhiên trở thành hảo bằng hữu, ta cảm thấy ưu tư và thật lòng chẳng muốn dùng thủ đoạn để tự ám hại chính bằng hữu của ta. Cuối cùng vì được Kim vương hối thúc phần vì sơ ý để chính hảo bằng hữu nghi ngờ, để công lẫn tư được vẹn toàn, ta dù biết đây là cái bẫy do Tuyệt Quái Thư sinh bằng hữu của ta sắp đặt, ta vẫn quyết tiến vào với chủ ý mãi mãi chôn chôn ở đây dành phụ mọi ủy thác của Kim vương. Nhưng đồng thời ta cũng có những sắp đặt khác, một mặt ta tuân lệnh của Đồng Vương Tử, tuy cũng phát nhiều Kim Dao bài hầu bảo nội tình về cho Kim vương, nhưng ẩn trong đó cũng có một Kim Dao bài ẩn chứa toàn bộ sở học của ta mong có ngày cao thủ Trung Nguyên phát hiện, tự luyện và dùng đó tạm khống chế thanh thế ngày càng vượng của Kim quốc toan thôn tính Trung Nguyên. Mặt khác do vẫn sợ Kim vương bất tội thể nào cũng sai phách tâm phúc vào tận đây, ắt sẽ quấy rầy chỗ nghỉ ngơi vĩnh hằng của ta. Vì vậy ta đành lưu lại những gì bản thân có thể lưu sau khi đã nhận cái bẫy của Tuyệt Quái Thư sinh, tự biến cải cho đổi khác và dĩ nhiên phải lợi hại hơn, do ta đã thấu hiểu và lãnh hội toàn bộ Mê Tông sở học. Chủ ý của ta chỉ mong giữ vẹn chốn này thế nên sẽ là mồi chôn cho bất luận ai tìm đến đây ngay sau đó. Và dĩ nhiên ta chẳng mảy may hy vọng sẽ có một hậu nhân lọt vào đây vẫn vô khả để tìm thấy mọi điều ta lưu. Thôi thì đành thuận theo thiên ý vậy. Nhưng nếu vẫn có một hậu nhân may mắn, thoát tiên ta tặng người một nhánh Thiên Niên Hà Thủ Ô, hầu được tự tăng tiến công lực. Sau đó nếu có hứng thú với sở học Mê Tông thì ngoài các tự dạng quanh đây do Quái Thư Sinh lưu lại, ta muốn người thay bằng hữu ta cũng trở thành một bậc Quái Hiệp, hầu đáp lại bao ân tình do Quái Thư Sinh từng dành cho ta, người hãy đến Thiết Chỉ sơn là nơi theo ta đoán, qua tính khí quái quỷ của Quái Thư Sinh, nhất định bí kíp Mê Tông đã được Quái Thư Sinh lưu giữ ở đấy. Chúc người may mắn.

Vĩnh bút: Tuyệt Dao Bá Vương”.

Vòng Bạch Thạch ắt đã vỡ nếu Trương Khánh Long xô đổ bộ cốt khô, có nhiều điều ở trên đời thật không dễ đoán biết hoặc nhận định chính xác nếu chẳng có cơ hội tỏ tường toàn bộ nội tình cùng nhiều uẩn khúc nếu có. Trương Khánh Long vì chợt có suy nghĩ này kể từ khi đọc qua di thư của nhân vật tự nhận là Tuyệt Dao Bá Vương nên không chỉ tìm nơi hậu táng xứng đáng cho bộ cốt khô đứng, dù từng là nhân vật phục Kim và có những toan tính gây bất lợi cho Trung Nguyên, mà cũng chẳng dám tỏ ra vô lễ với bộ cốt khô quý, tuy chưa biết đây từng là ai, có phải là nhân vật đã lưu tự dạng trên nền động ngay bên cạnh hay không, hay chỉ là tâm phúc của Kim Dao Vương do quyết truy sát Tuyệt Dao Bá Vương nên cam táng thân vĩnh viễn ở đây.

Sau đó do không còn gì để khám phá, đó là do Trương Khánh Long tự nghĩ như vậy, chủ yếu là phải tìm cách hoặc ly khai khỏi Mê Tông động càng sớm càng tốt, hoặc nếu muốn tiếp tục lưu lại thì chí ít phải cần

phải có đủ thức ăn chi dụng mỗi ngày nên mọi việc của Trương Khánh Long lúc này là làm sao tiếp tục chi trì sinh mạng.

Tuy nhiên sau khi đã tìm khắp mọi nơi và có một nhận định tốt cùng tệ hại là ở đây chẳng có gì để ăn ngoài trừ nước suối là thứ duy nhất thừa mứa, Trương Khánh Long lần đầu quyết định phải dùng ngay Thiên Niên Hà Thủ Ô thoát nhìn cứ ngỡ như một mẫu rể. Và thật bất ngờ cho Trương Khánh Long được lực từ nhánh Thiên Niên Hà Thủ Ô đã giúp Trương Khánh Long cơ hồ nhiều hơn bội phần so với mong đợi.

Cũng vì thế Trương Khánh Long dù phải mất năm bảy ngày sau đó mới tìm thấy duy nhất mỗi một lối thoát ly và không ngại trận phản Cửu Cung đã được Tuyệt Dao Bá Vương tốt cùng thông tuệ tự biến cải làm khác đi ắt gây khó khăn không ít cho Trương Khánh Long, thì suốt thời gian đó được lực của Thiên Niên Hà Thủ Ô cũng giúp Trương Khánh Long chi trì với chưa lần nào có cảm nhận bị đối. Nhờ vậy Trương Khánh Long có đủ thời gian để lĩnh hội hầu như trọn vẹn đạo quyết do Tuyệt Dao Bá Vương lưu lại khiến công phu bản lĩnh của Trương Khánh Long lúc này nếu chẳng muốn nói là cao minh hơn so với trước lúc bị phế bỏ thì nhất định phải lợi hại hơn nhờ đạo quyết và một công phu nữa là Độc Trảo Ngũ Hồng Điểm, được kể như là công phu gia truyền.

Trương Khánh Long hài lòng và thoát đi.

26. Đột Ngột Tương Phùng Mừng Mừng Khôn Tả-vì Chung Chí Hưởng Quyết Chung Lòng

Đang xuôi theo dòng Hán giang là một thuyền nhỏ, sở dĩ chọn thuyền nhỏ vì số người cần đi trên đó chỉ vừa đúng bốn người: một nam ba nữ. Với nam nhân là một trạo phu chỉ chú tâm vào nhiệm vụ là điều động chiếc thuyền sao cho lúc nào cũng thuận chèo xuôi mái. Chính vì thế trạo phu cơ hồ không bận tâm đến ba nữ nhân trên thuyền dù họ mặc y phục đều tuyền trắng như nhau và ở mỗi nữ nhân đều có dung diện tuy mang nhiều nét khác nhau nhưng tựu trung ở cả ba đều đáng được xem là giai nhân sắc nước hương trời.

Tuy vậy bất luận là dạng nam nhân nào dù nam nhân ở đây chỉ là một trạo phu có tướng mạo thô kệch và màu da sạm nắng thì lẽ nào không động tâm khi có cơ hội tiếp cận kể như là quá gần cùng một lúc ba mỹ nhân. Vì thế có thể nói gã trạo phu rồi cũng lấy làm lạ khi phát hiện cả ba nữ nhân không những rất ít khi mở miệng mà trái lại ở họ hầu như lúc nào cũng mang nét mặt rầu rầu, gọi cho đúng thì là mày châu ủ dột. Cũng lẽ đó gã trạo phu tự biết thân biết phận cam chấp nhận quay lại phận sự bản thân là luôn giữ sao cho thuyền suôn sẻ trôi theo dòng.

Bất chợt có một nữ nhân khê kêu :

- Ôi, nguy rồi.

Hai nữ nhân còn lại vì cùng giật mình nên thay đổi ngay sắc diện từ phiến não sang quan ngại :

- Có điều gì không ổn chẳng Thượng Quan tỷ tỷ?

- Hoặc giả Thượng Quan tỷ tỷ phát hiện đã có người lên bám theo chúng ta?

Gã trạo phu cũng nơm nớp lo :

- Lẽ nào đúng như lời đồn đại tuy tiểu nhân có nghe nhưng chưa tin lắm, là ở Hán giang này tuy thi thoảng cũng có xuất hiện thủy tặc?

Nữ nhân được gọi là Thượng Quan tỷ tỷ vội xua tay và mỉm cười, dĩ nhiên là cười rất gượng, rất miễn cưỡng :

- Trạo phu nhân huynh chớ lo hã, vả lại cũng là lỗi của tiểu nữ đã khiến mọi người một phen hoảng hốt không đâu. Kỳ thực chỉ là thế này: nhị muội Nam Cung Tôn Quỳnh và Ngô Hiểu Mai có tin chẳng, tuy tỷ luôn tự phụ bình sinh hề có mọi sắp đặt thì đều đầu vào đấy tuyệt chẳng một may mắn thiếu sót nào nhưng lần nào chẳng hiểu vì sao tỷ lại sơ suất, chẳng quên gì ngoài một điều thật hệ trọng.

Hai nữ nhân kia tỏ ra nhẹ nhõm, chỉ lộ mức độ quan tâm ở mức độ vừa phải :

- Nếu tỷ tỷ muốn nhắc đến chuyện còn chưa hoàn thành lời ủy thác cuối cùng của chàng thì nào phải chỉ một mình tỷ tỷ cảm thấy sơ suất, có cảm nhận thiếu sót?

- Tôn Quỳnh muội nói rất phải. Và không phải vì thế khiến các tỷ muội chúng ta quyết phen này sẽ cùng nhau nhất tâm nhất dạ sau khi bái tế vong linh chàng, ở cả hai nơi chàng từng lưu ngụ, thì tiếp đó sẽ hiệp lực thực hiện cho kỳ được hai nhiệm vụ cuối cùng sao? Điều này càng chứng tỏ đích thực Thượng Quan Ngọc tỷ cũng mến mộ chàng không kém bọn muội. Nếu không thật không dễ thấy tỷ bị mất điềm tĩnh và tự chủ như thế này.

Thượng Quan Ngọc lại cười gượng :

- Ta tuyệt nhiên chẳng có gì để phủ nhận hay bác bỏ những lời nhị muội tử vừa nói. Chỉ có điều, há lẽ chẳng ai nhận ra là trong chuyến thủy trình này ta thực sự quên mất một việc hết sức hệ trọng, đấy là không có hương hoa đèn nến, vậy lấy gì để tế bái vong linh chàng?

Hai nữ nhân kia vỡ lẽ và thập phần bối rối. Thật may gã trạo phu vì nghe nên lên tiếng :

- Tam vị tiểu thư có thể bỏ quá chăng nếu tiểu nhân có lời mạo muội này muốn tỏ bày. Là nếu tam vị tiểu thư cần hương hoa đèn nến để bái tế một gia thân nào đó thì tiểu nhân chắc đến một nơi cũng rất thuận tiện dù chúng ta vẫn xuôi dòng, không phải phí thời gian quay lại và nhất là không để tam vị tiểu thư thất vọng.

Thượng Quan Ngọc cả mừng :

- Thật như thế ư? Vậy thì phiền nhân huynh giúp cho, dù tăng thêm bao nhiêu phí tổn bọn tiểu nữ quyết không ngại.

Gã trạo phu lắc đầu :

- Chỉ là thuận dòng thôi, hướng hồ tiểu nhân gần đây cũng lắm cảnh gia thân sinh ly tử biệt, thấy tam vị tiểu thư thế này, tiểu nhân nghĩ, giúp tam vị tiểu thư cũng là cách khiến gia thân tiểu nhân hài lòng.

Nam Cung Tôn Quỳnh kinh nghi :

- Sao lại như vậy? Nhân huynh nếu giúp bọn tiểu nữ thì có can hệ gì đến gia thân của nhân huynh?

Gã trạo phu sợ hãi cúi đầu :

- Mong tam vị tiểu thư lượng thứ chỉ do tiểu nhân không biết cách nói, khiến xảy ra ngộ nhận này. Ý tiểu nhân muốn nói, là bất luận một ai khi đã chết ắt không thể nào tránh thoát cảnh phải chịu đọa đầy, chịu nhục hình ở một trong chín tầng địa ngục. Gia thân của tiểu nhân cũng vậy, thế nên tiểu nhân trong khoảng thời gian còn tại thế, giả như luôn luôn thi ân bố đức tích cớ thay gia thân đã chẳng còn cơ hội thực hiện thì lẽ nào tiểu nhân không có quyền mong ước gia thân của tiểu nhân ắt sẽ nhờ đó nhanh chóng được siêu sinh, đầu thai kiếp khác?

Ngô Hiểu Mai vỡ lẽ vội bảo :

- Lời của nhân huynh thật chí lý, vậy thì xin phiền nhân huynh ngay khi thuận tiện nhất hãy nhớ giúp bọn tiểu nữ tìm đầy đủ đèn nến hương hoa.

Gã trạo phu vui vẻ đáp ứng :

- Điều đó quyết chẳng khó nhưng xin cho hỏi, tam vị tiểu thư ắt không hoàn toàn là bào muội bào tỷ? Ắt hẳn cũng chẳng tế bái một trường bối nào đó chung của tam vị tiểu thư? Vậy nhân vật vừa quá vãng sắp được tam vị tiểu thư cùng tế bái là ai, có quan hệ thế nào với tam vị tiểu thư?

Nam Cung Tôn Quỳnh ngậm ngùi đáp :

- Có thể nói chàng như là ý trung nhân của cả ba tỷ muội tiểu nữ. Càng tuyệt vọng hơn đối với bọn tiểu nữ khi chẳng còn cơ hội dù chỉ là thu nhận thi hài của chàng về mai táng. A...

Xúc cảm chợt khiến Nam Cung Tôn Quỳnh chợt nghẹn lời và làm cho Thượng Quan Ngọc và Ngô Hiểu Mai cũng lâm trầm trạng tương tự. Gã trạo phu giữ ý đành không nói, không hỏi gì nữa chỉ mãi miết đưa thuyền xuôi dòng. Được một lúc gã trạo phu chợt đưa tay chỉ ra phía trước và kêu thật thảng thốt :

- Ôi... nhìn kìa!

Cả ba nữ nhân đều đưa mắt nhìn và rồi đồng loạt hốt hoảng do phát hiện toàn bộ thân thuyền chao đảo thật mạnh. Họ cùng kêu :

- Sao thế này?

- Trạo phu nhân huynh đâu? Mau mau giữ thuyền lại, đừng để lắc lư nữa.

Nhưng lúc nhìn lại cả ba phát hiện gã trạo phu đã biến mất. Dù vậy thân thuyền vẫn tiếp tục chao đảo, ngày càng mạnh.

Thượng Quan Ngọc vỗ lē :

- Chúng ta đã bị trúng kế, bị gã trạo phu giả vờ kêu khiến chúng ta phân thần, ắt gã lẩn quẩn dưới nước, quyết tìm chết chúng ta.

Ngô Hiểu Mai hậm hực :

- Lúc này muội cũng có ý ngờ khi nghe gã nói về việc tích cốp ân đức. Kỳ thực gã có ý hại chúng ta, ắt để báo thù một huynh đệ hay gia thân nào đó của gã từng bị chúng ta hay chính chàng sát hại.

Nam Cung Tôn Quỳnh lo lắng khi phát hiện thuyền càng lúc càng lắc mạnh, sắp lật úp và cả ba đều vô kế khả thi dù chỉ giữ cho thuyền đừng lắc nữa.

- Hy vọng quanh đây đừng có phục binh. Vì vừa rồi dù nhìn theo hướng gã chỉ cũng may chúng ta chỉ nhìn thấy một vùng nước mênh mông, chẳng xuất hiện điều gì khả nghi. Nhưng gã là ai? Có thâm thù như thế nào để đột ngột gây ra cảnh này?

Và thật lạ, thân thuyền bỗng từ từ giảm lắc tiếp đó từ dưới nước nhô lên một đầu người.

Thượng Quan Ngọc giận dữ quát :

- Người là ai? Sao bỗng nhiên giả chúng dù chỉ đùa thì cũng làm bọn ta hốt hoảng? Nói mau tại sao ác ý đùa với bọn ta thế này?

Đó là đầu gã trạo phu, nhưng lúc nghe Thượng Quan Ngọc quát xong, gã vẫn nhe răng vẻ cười cợt và từ từ lộ nguyên người với tư thế nằm ngang, nổi lênh bênh trên mặt nước.

Ngô Hiểu Mai kinh hãi :

- Ôi... gã đã chết thì phải?

Nam Cung Tôn Quỳnh nghi hoặc nhìn quanh, việc đó càng dễ dàng khi lúc này thân thuyền đã hoàn toàn bình ổn, không lắc nữa :

- Không phải gã đùa, trái lại chính chúng ta vừa thoát chết. Nhưng ai đã ngấm ngấm giúp chúng ta, thay chúng ta kết liễu gã?

Từ dưới nước lại nhô thêm một chiếc đầu nữa. Lần này vì ngỡ gặp ma, cả ba nữ nhân đều ré lên :

- Sao lại là chàng?

- Ôi, không... ắt chỉ là mơ vì chàng đã chết mất xác ở Mê Tông động rồi còn gì.

- Là vong linh chàng hiện về? Hiển nhiên để kịp cứu chúng ta là những người luôn tơ tưởng nhưng nhớ chàng?

Rồi cũng đến lúc chiếc đầu đó vừa nhe răng cười vừa lộ dần nguyên người nhưng hoàn toàn không như hình hài của gã trạo phu vừa rồi, vì người này lúc lộ toàn thân đã không hề bất động, trái lại vừa nhanh vừa nhẹ nhàng trường lên thuyền còn thêm một cử động nữa là kéo cả gã trạo phu lên thuyền. Và trước những đôi mắt vừa kinh ngạc vừa vẫn còn sững sờ của ba nữ nhân, người mới lên thuyền vừa lấy tay tự vuốt dần đầu tóc và mặt mũi cho ráo bớt nước vừa thản nhiên lên tiếng :

- Thật trùng hợp, sao Tôn Quỳnh muội và nhị vị cô nương Ngô Hiểu Mai và Quan Ngọc lại cùng hiện diện chung một nơi, đã vậy còn hiện diện đúng nơi Trương Khánh Long tại hạ cũng cần tìm đến? Dù vậy chư

vị thật khinh suất nhất là Thượng Quan Ngọc cô nương, sao không sớm nhận ra đây là gã Lục Quyền, Phi Kiếm bang, từng vì ngộ nhận cho cái chết của phụ thân y là Lục lão bản do tại hạ gây ra nên cách đây chẳng lâu y đã gây khó dễ cho tại hạ, dựa vào thế lực và thân thủ của Phi Thủy đường Đường chủ - Biển Bức Phi Thủy?

Nói đến đây nhân vật tự xưng là Trương Khánh Long vẫn tiếp tục phát thoại cơ hồ là độc thoại nhưng bắt đầu lần mò trong bọc áo lấy ra một vài vật dụng để ung dung tiến hành một việc khác, là tự dị dung cho chính bản thân :

- Cũng may vì tại hạ nghe tiếng chư vị hô hoán từ trên thuyền, đành lao ngay xuống nước để tiếp ứng. Tuy chế ngự được Lục Quyền, lúc y chực phá vỡ đáy thuyền từ phía dưới nhưng hành động đó cũng khiến mọi lớp dị dung của tại hạ đều bị nước rửa sạch. Bây giờ thì thế này, chờ khi tại hạ dị dung trở lại xong, chư vị nếu muốn kỳ thực đây cũng là chủ ý của tại hạ, tất cả hãy cùng tại hạ lập tức ly khai thuyền và cùng đến một nơi mà tại hạ tin rằng thế nào cũng khiến chư vị kinh ngạc. Thế nào? Sao chẳng ai trong chư vị lên tiếng? A phải rồi, hóa ra chư vị không tin tại hạ hiện vẫn còn tại thế như chư vị? Điều này không thể trách một khi đến cả tại hạ cũng khó thể tin bản thân có thể thoát mạng. Nhưng thôi mọi chuyện nếu muốn kể lại cũng tốn không ít thời gian, trong khi đó điều khẩn thiết nhất là cần ly khai thuyền này càng sớm càng tốt, hãy chờ khi đến nơi tại hạ sẽ cho chư vị tỏ tường. Nào tất cả hãy khoan tâm, để tại hạ hướng dẫn thuyền vào bờ, đủ để từng người thi triển khinh công lên bờ.

Và trước sự mục kích của cả ba nữ nhân, nếu lúc này nhân vật tự nhận là Trương Khánh Long từng để lộ phần đầu với diện mạo một Trương Khánh Long họ từng biết thì lúc này, sau khi đã dị dung, dù với diện mạo hoàn toàn khác - thật xa lạ với họ - nhân vật ấy vẫn thản nhiên và nhẹ nhàng đưa dẫn thuyền vào bờ, chứng tỏ có công phu thủy tính lợi hại chẳng kém gì các trạo phu chuyên nghiệp và dày kinh nghiệm đến mức lão luyện.

Đến khi thuyền chỉ cách bờ hai trượng Trương Khánh Long dùng mái chèo giữ thuyền lại :

- Để Lục Quyền không nghi ngờ cũng là để Phi Kiếm bang không bị gây kinh động, tại hạ sẽ rời thuyền sau cùng. Nào chư vị mau lên. Úy, sao vậy? Sao chẳng ai nhích động? Thôi nào, tại hạ là Trương Khánh Long thực sự đây, ta là Trương ca ca của muội đây, Tôn Quỳnh. Hay là nếu có thể tạm tin ta, Tôn Quỳnh muội hãy mau phi thân lên bờ đi nào. Vả lại ta đã hứa lúc đến nơi ắt sẽ giải thích, há lẽ kể cả muội cũng không tin ta?

Nam Cung Tôn Quỳnh chột hỏi :

- Vậy sao Trương ca ca không lên bờ trước?

Trương Khánh Long vỗ lẽ :

- Muội sợ cho đây là cái bẫy? Và rằng ta sẽ không cùng lên bờ, không cần lên, vì trên bờ ắt có sẵn nhiều mai phục gây bất lợi cho cả ba? Sai rồi tuy muội cẩn trọng đúng nhưng nên biết ngoài ta ắt chẳng ai đủ bản lĩnh không những phải tạm lưu lại trên thuyền một lúc, để giải khai huyết đạo cho Lục Quyền, sau đó lại còn phải đẩy thuyền tách bờ khá xa, để khi đến lượt ta lên bờ thì thuyền vẫn tiếp tục trôi. Nếu ai trong chư vị thực hiện được tại hạ sẽ lập tức lên bờ. Và nhớ cần phải làm như vậy hầu khi Lục Quyền tỉnh lại nhất định sẽ chẳng biết chư vị lên bờ và lên ở đâu hay kỳ thực cả ba đã bị chìm mất xác đâu đó dưới đáy sông. Rõ chưa?

Ngô Hiểu Mai buột miệng kêu :

- Ta nhớ rồi. Đây là thủ đoạn đã lâu lắm trước kia Trương Khánh Long đã từng vận dụng để cứu ta một lần. Được ta tin đây chính là Trương Khánh Long người, chúng ta mau lên bờ thôi, Thượng Quan tỷ tỷ và Tôn Quỳnh muội.

Nam Cung Tôn Quỳnh cũng phụ họa :

- Nếu không phải thì bất luận ai cũng đâu biết cách muội vẫn thường gọi là Trương ca ca? Được chúng ta lên bờ thôi.

Chỉ có Thượng Quan Ngọc là vẫn còn phần nào nghi ngờ :

- Nếu vậy xin công tử chủ nhân có thể gọi là tiểu nữ theo cách gọi đã lâu lắm trước kia chẳng?

Trương Khánh Long mỉm cười :

- Tiểu Ngọc, không những vậy chính tại hạ từng bảo Tiểu Ngọc nhượng lại phần chăm sóc Huỳnh lão gia là điều luôn khiến Tiểu Ngọc ngại ngần.

Thượng Quan Ngọc bàng hoàng :

- Tạ ơn Trời Phật, đúng là công tử rồi.

Do chẳng còn gì nghi ngờ, cả ba nữ nhân hăm hở phi thân lên bờ, cũng không khó với khoảng cách chỉ hai trượng. Còn lại Trương Khánh Long đẩy thuyền tách xa và chờ khi thuyền tiếp tục lững lờ trôi theo dòng, dù khoảng cách lúc này đã ngoài năm trượng, Trương Khánh Long vẫn đủ bản lĩnh lao vọt lên bờ.

Đến đây quyết không để phí thời gian, Trương Khánh Long vội bảo :

- Mau thẳng tiến Thiết Chỉ sơn, cũng đừng lo dù tại hạ vẫn tạm lánh mặt nhưng sẽ luôn ngấm ngấm cùng đồng hành. Đi nào.

Vút.

Trương Khánh Long biến mất, một thân thủ như muốn chứng tỏ cho ba nữ nhân thấy và hiểu, không những Trương Khánh Long đã thoát chết ở Mê Tông động mà hiện tại đã tự khôi phục võ công, chí ít cũng không hề thua kém so với trước kia.

Do đó ba nữ nhân vừa mang tâm trạng vừa mừng vừa đầy ắp những nghi vấn chưa có dịp thỏa nguyện, cũng vội vàng cùng nhau lao đến Thiết Chỉ sơn.

Vút! Vút! Vút!

* * * * *

Như đã hẹn mọi người lần lượt gặp lại nhau, duy chỉ còn vắng Thượng Quan Ngọc là chưa thấy quay lại.

Trương Khánh Long với diện mạo vẫn còn dị dung, lo ngại nói :

- Chúng ta đã phân khai bốn hướng để cùng tìm, hướng của tại hạ là xa nhất so với Thượng Quan Ngọc cô nương, Tôn Quỳnh muội hoặc Ngô Hiểu Mai tiểu thư há lẽ không nghe hoặc giả chỉ là một tiếng động khả nghi phát ra từ hướng Thượng Quan cô nương?

Nam Cung Tôn Quỳnh lắc đầu :

- Nếu nghe thì như đã định, muội phải chạy tiếp ứng ngay nhưng quả thật muội chẳng nghe gì.

Ngô Hiểu Mai vội bảo :

- Bất luận thế nào, nếu Thượng Quan tỷ tỷ chậm quay lại ắt đã xảy ra chuyện. Sao chúng ta không đi ngay cùng tìm Thượng Quan tỷ tỷ?

Trương Khánh Long gật đầu :

- Được nhưng lần này chúng ta phải cẩn trọng hơn. Đi nào.

Họ đi theo hướng bắc, hướng lúc đầu đã do Thượng Quan Ngọc đảm nhận ngay khi Trương Khánh Long đề xuất là cần phân khai tìm. Và chẳng bao lâu lúc phát hiện một cốc núi, Trương Khánh Long nghi ngại dừng lại :

- Đây rồi, thật lạ, cảnh quang nơi này sao thật giống Tử Vong cốc ở Thiết Linh sơn? Nhất định Thượng Quan cô nương ắt cũng cùng có nhận định này nên đã tự ý tiến vào. Và nếu vậy, để phòng những bố trí giống như ở Tử Vong cốc, mọi người nên cùng ta di chuyển theo Mê Tông bộ pháp. Được chứ?

Họ tiến vào cốc núi và dần dần vì ngày càng phát hiện mọi bố trí sắp đặt ở đây đều tương tự ở Tử Vong cốc đồng thời cũng nhờ có Trương Khánh Long dẫn đường nên chỉ một lúc sau, ai cũng nhìn thấy Thượng Quan Ngọc nằm im lìm bất động. Trương Khánh Long cứu tỉnh nàng :

- Ổn rồi, cũng nhờ cô nương nên tại hạ tìm được nơi cần phát hiện, cô nương không sao chứ?

Thượng Quan Ngọc cười gượng :

- Khiến công tử phải lo tiểu nữ thật có lỗi, chỉ vì phát hiện nơi này quá giống Tử Vong cốc nên cứ tùy tiện tiến vào.

Trương Khánh Long trấn an :

- Tại hạ cũng có lỗi vì đã định chỉ khi nào đến nơi mới chỉ điểm cho tất cả cùng luyện sở học Mê Tông. Phải chỉ được chỉ điểm sớm hơn ắt cô nương đâu đến nỗi như thế này. Nào dù sao thì đây cũng là đại công của cô nương, đừng tự trách nữa. Trái lại hãy cứ theo tại hạ, nhất định chư vị sẽ còn nhiều kinh ngạc. Đi nào.

Và Trương Khánh Long đưa đường, cuối cùng tất cả đều được đặt chân đến một nơi, tuy chỉ là một thạch động bình thường nhưng chẳng còn bình thường nữa một khi họ lần lượt phát hiện hai vật. Thượng Quan Ngọc khẽ kêu khi phát hiện một trong hai vật là một chiếc hộp nhỏ, ở mặt ngoài có khắc chữ Vương.

- Chính là vật mà chủ nhân của mộ Công Tôn Nguyệt muốn thu hồi.

Trương Khánh Long nhắc hộp và mở ra xem :

- Sao chỉ là một chiếc sừng tê? Vậy liên quan gì đến chữ Vương mà tại hạ từng nghĩ ắt là một vật có thể giúp nước Kim tiến hành xâm lược và thôn tính Trung Nguyên chúng ta?

Ngô Hiểu Mai giật mình :

- Nói như vậy không lẽ chúng ta đang ngẫu nhiên can dự vào chính sự, như sẽ hệ lụy đến sự tồn vong của một đại cục to tát hơn chính là vận mệnh của Trung Nguyên chúng ta?

Trương Khánh Long nhặt vật thứ hai còn lại, chính là quyển Mê Tông bí kíp và mở ra :

- Tuyệt Quái thư sinh chính là chủ sở hữu của bí kíp này và đã cố tình dùng Mê Tông động ở Tử Vong cốc lập thành cạm bẫy để dẫn dụ và vô tình loại trừ nhằm vào một hảo bằng hữu. Mọi chuyện là như thế này...

Nhưng lúc Trương Khánh Long toan thuật kể về lòng vũ dũng và nghĩa khí của Tuyệt Dao Bá Vương thì ngờ đâu cùng lúc đó từ bí kíp Mê Tông lại ngẫu nhiên rơi ra một mảnh hoa tiên được gấp gọn.

Nam Cung Tôn Quỳnh khom người nhặt và mở ra :

- Có lưu tự? Là thế này :

“Ta vì công nên bỏ tư đành đoạn tuyệt tình nghĩa, quyết dồn một hảo bằng hữu của ta là Tuyệt Dao Bá Vương vào tử địa. Ngờ đâu sau khi xem xét lại toàn bộ sự việc ta phát hiện ẩn chứa bên trong còn một đại âm mưu nữa với dụng tâm thật nham hiểm và cực kỳ thâm độc của bọn xâm lược Kim quốc. Ta lo sợ đành vội lưu tự lại những dòng này vì chẳng may còn hy vọng được toàn mạng quay lại nếu phải một phen quyết cùng Tuyệt Dao Bá Vương phát sinh trận thư hùng sinh tử. Chỉ dặn thêm bất luận ai sau này có cơ hội sở hữu Mê Tông bí kíp thì ngay khi đắc thành sở học hãy thay ta, một là đến Tử Vong cốc thu nhặt và an táng hộ thi hài của ta, hai là hãy phá hủy ngay toàn bộ những gì vốn đã được ta trước đó lưu lại Mê Tông động. Chớ khá xem thường lời ta dặn và hãy thực hiện ngay khi có thể”. Thư danh là Tuyệt Quái thư sinh.

Và Nam Cung Tôn Quỳnh hỏi thêm Trương Khánh Long :

- Vậy là có liên quan đến chuyện Trương ca ca đã từng phát hiện ở Mê Tông động và toan kể cho bọn muội nghe?

Trương Khánh Long gật đầu và lần lượt kể tất cả. Cuối cùng Trương Khánh Long bảo :

- Nhất định phải có nhiều ngộ nhận khiến hai nhân vật đều xưng là Tuyệt này phải trở mặt từ bằng hữu vụt trở thành thành tử thù đối đầu. Vậy là tại hạ đã rõ, bộ cốt khô quỳ là Tuyệt Quái thư sinh. Chỉ không hiểu tại sao trước lúc thác Tuyệt Quái thư sinh vẫn lưu tự, tự nhận sẽ là tội nhân thiên cổ nếu không thể báo tin hầu có người thay thế ngăn chặn mọi Kim Dao bài? Vì rõ ràng Tuyệt Dao Bá Vương cũng vì công tư phân minh nên đã có mọi sắp đặt ổn thỏa.

Ngô Hiểu Mai tự lập luận :

- Cũng không có gì khó hiểu một khi chúng ta đã biết rõ ẩn trong một đạo Kim Dao bài nào đó còn tàng chứa công phu Tuyệt đạo. Sở dĩ Tuyệt Quái thư sinh lo ngại vì lo sợ công phu này tình cờ đến được tay Kim nhưng may thay ta có lời cung hỉ vì Trương Khánh Long người, nhân họa đắc phúc, đã tình cờ phát hiện và kể như đã luyện xong sở học của Tuyệt Đạo Bá Vương cũng khiến các nỗi lo của Tuyệt Quái thư sinh hoàn toàn tan biến, đúng chứ?

Thượng Quan Ngọc cũng tán đồng :

- Tiểu nữ còn nhớ mục Công Tôn Nguyệt từ rất lâu vẫn mong chiếm đoạt Kim Dao bài của Lục Viên là phu quân mục. Tuy vậy ắt cũng do có quá nhiều đạo Kim Dao bài như bây giờ chúng ta đều rõ, thế nên dù phát hiện Kim Dao bài của Lục Viên đã do công tử sở hữu, mục vì ngờ ngợ nên chẳng quyết đoán lắm cho thái độ phải đoạt lại. Thật may, vì nhờ đó đúng là công tử đã nhân họa đắc phúc, không những đắc thành Tuyệt đạo mà còn được Tuyệt Đạo Bá Vương ưu ái lưu lại một mẫu Thiên Niên Hà Thủ Ô khiến công phu tự khôi phục. Xin cung hỉ công tử.

Chỉ có Nam Cung Tôn Quỳnh là thể hiện một nỗi lo mơ hồ :

- Với bao nhiêu sở học đang do Trương ca ca sở hữu muội mong Trương ca ca đừng bao giờ vận dụng đến công phu Tuyệt đạo. Và nếu như không vì một kết quả khó ngờ là Trương ca ca nhờ Tuyệt Đạo Bá Vương nên tự khôi phục võ công thì muội lại mong, giá chi Trương ca ca xô đổ bộ cốt khô khiến cả vòng Bạch Thạch cũng bị hủy ắt muội yên tâm hơn và chẳng biết sao cứ lo âu vô cơ như bây giờ.

Trương Khánh Long phì cười :

- Nhưng Tuyệt Đạo Bá Vương dù gì cũng tỏ rõ là một trang nam tử hán đầy nghĩa khí. Ta cũng mừng vì đã tỏ ra không thất lễ nên mới phát hiện những điều phải kể là phúc phận đã do Tuyệt Đạo Bá Vương ưu ái lưu lại và di tặng. Nào, muội chớ quá lo hãi. Trái lại giờ là lúc ta đang cần cùng mọi người luận bàn về những gì tới đây chúng ta cùng hành động. Thoạt tiên xin hỏi, Tô phu nhân, mẫu thân của tại hạ hiện ra sao?

Nam Cung Tôn Quỳnh bối rối cúi đầu :

- Bọn muội thật vô dụng, khiến bá mẫu lúc này...

Trương Khánh Long giật mình, nhìn Thượng Quan Ngọc :

- Sao? Khi đó phía cô nương đông cao thủ hơn lẽ nào vẫn cam để gia mẫu bị hai mục ác độc đó sinh cầm?

Thượng Quan Ngọc thở dài và áy náy :

- Dù đông thì mọi người cùng cam cảnh lực bất tòng tâm một khi chính bản thân tiểu nữ kỳ thực đã toan vận dụng yếu tố bất ngờ quyết thoát tiên giải thoát Tô bá mẫu ngay. Ngờ đâu mọ Công Tôn Nguyệt cứ giữ rịt Tô bá mẫu bên cạnh để khi thoát phát hiện có sự biến, mục lập tức vận dụng mọi sở học nào là Bát Bửu đạo, lại thêm công phu Đoạn Mạch chỉ, không những đã tẩu thoát mà đưa luôn Tô bá mẫu cùng đi. Tiểu nữ thật vô dụng, đã phụ mọi ủy thác của công tử.

Trương Khánh Long thở dài :

- Vậy là tam vị lần này hiệp một phải chẳng quyết nghĩ mưu định cách để giải thoát gia mẫu.

Ngô Hiểu Mai thừa nhận :

- Không những thế bọn muội cùng quyết phen này sau khi bái tế vong linh chàng sẽ kết giao thành tỷ muội, liều một phen vừa giải cứu Tô bá mẫu vừa báo thù cho chàng.

Cách xưng hô chợt thay đổi của Ngô Hiểu Mai khiến Trương Khánh Long ngỡ ngàng :

- Ý của tam vị là...

Nam Cung Tôn Quỳnh cúi đầu bẽn lẽn :

- Bọn muội đã định một khi báo thù cho chàng xong bất luận ai may còn sống sót sẽ có phận sự quan tâm chăm sóc xem Tô bá mẫu như mẫu thân. Tắc lòng thành này mong chàng hiểu thấu và chớ phiền trách.

Trương Khánh Long bối rối nhưng kịp trấn định :

- Thành tâm của các vị Trương Khánh Long thật cảm kích, vậy xin bàn ngay kế sách giải thoát mẫu thân. Là thế này...

Trương Khánh Long nêu một đề xuất và sau khi cùng nhau bàn định mọi bề tất cả đều tán đồng.

27. Ân Tình Càng Lúc Càng Khó Đoán-báo Phụ Thù Chẳng Thế Cân Phân

Thượng Quan Ngọc vì lúc quay về có sắc mặt khẩn trương nên ngay lập tức nghe Trương Khánh Long hỏi :

- Nhất định lần này Thượng Quan muội đã gặp may. Là thu thập được tin gì?

Thượng Quan Ngọc nhoẻn cười và vội đáp, do không nỡ để Trương Khánh Long nôn nóng vì chờ đợi lâu hơn :

- Tuy muội gặp may nhưng cũng nhờ lần lượt hai lần trước đã được Hiểu Mai và Tôn Quỳnh luân phiên có những phát hiện khả nghi. Dựa vào đó hôm nay muội đành tùy tiện xuất hiện quanh Tử Vong cốc, và quả nhiên đúng như chàng từng đoán, vẫn có người vì quan tâm sở học Mê Tông nên toan tiến nhập. Bây giờ định đoạt thế nào tùy chàng.

Ngô Hiểu Mai nhẹ thở phào :

- Nghe khẩu ngữ của Thượng Quan tỷ, muội chẳng cần đoán cũng biết đây là người nhất định phải có quan hệ với hai nhân vật chúng ta luôn quan tâm, là mục Công Tôn Nguyệt và mục Cung chủ Hòa Lạc cung.

Trương Khánh Long chỉ trầm ngâm :

- Chúng tử nhân vật họ Đồng là một nhân vật có thật và hai là vẫn chịu sự sai xử của Kim quốc, thế nên mới luôn quan tâm và quyết thu hồi chiếc hộp khắc chữ Vương. Vậy việc tiến nhập Mê Tông động, kẻ nào toan tiến hành và bị Thượng Quan muội muội phát giác hành tung, đã bắt được chưa? Và kẻ ấy là ai?

Thượng Quan Ngọc chợt chuyển mục quang qua nhìn Nam Cung Tôn Quỳnh :

- Họ gồm hai người, một nam một nữ, nhất định sẽ khiến Tôn Quỳnh muội quan tâm, bởi tỷ có nghe cả hai tự xưng là Phi Sứ Phi Kiếm bang.

Nam Cung Tôn Quỳnh giật mình :

- Tả Hữu Phi Sứ? Và nữ nhân trong họ chính là a di của muội. Nhưng sao họ lại đến đây? Họ muốn tìm gì ở Mê Tông động? Và nếu họ đến vì tuân theo sự sai khiến của nhân vật họ Đồng thì lẽ nào toàn bộ Phi Kiếm bang đều được họ ngoan ngoãn phó giao, tùy họ Đồng sử dụng?

Trương Khánh Long ngạc nhiên :

- Trước đây Tôn Quỳnh muội từng tỏ ý cần ta đưa đến Mê Tông động nhưng không hề vì sở học Mê Tông, vậy muội hoặc chính Phi Kiếm bang cần gì?

Nam Cung Tôn Quỳnh lắc đầu :

- Khi đó vì ngộ nhận mục Cung chủ Hòa Lạc cung là mẫu thân nên muội chỉ biết tuân thủ và chẳng lần nào dò hỏi. Tuy vậy như chàng cũng biết, một là mục không phải mẫu thân muội, hai là mục chỉ thực hiện theo lệnh chủ nhân thế nên muội nghĩ và tin chắc chỉ bị mục lợi dụng, nghĩa là mục cần chẳng khác gì ngoài chiếc sừng tê chứa trong hộp có khắc chữ Vương.

Trương Khánh Long vụt cau mày :

- Tuy chúng ta đã phát hiện từ chiếc sừng tê nếu được dụng lực thổi vào thì sẽ phát ra chuỗi âm thanh nhưng vẫn chưa thực sự hiểu chuỗi thanh âm đó hoặc dùng để làm gì hoặc có điểm lợi hại ra sao. Ta có ý

này, hay là cứ dò hỏi a di của muội trước, theo như đã bàn là vờ để cho họ phát hiện, sau đó sẽ lấy vật này làm điều kiện trao đổi sự an toàn của mẫu thân ta?

Ngô Hiểu Mai tán thành :

- Cao kiến. Vậy cứ để một mình Tôn Quỳnh muội ra mặt. Phần chàng thì nên tiến hành theo đã định, hãy đặt sẵn chiếc hộp sao cho dễ thấy.

Trương Khánh Long gật đầu :

- Vậy phải nhanh lên, cần nhất là nên ngăn chặn họ trước khi họ thực sự tiến nhập Mê Tông động.

Nam Cung Tôn Quỳnh liền cùng Trương Khánh Long lao đi.

* * * * *

Đó là một đôi trung niên với sắc diện lúc này đều tỏ ra vừa khẩn trương vừa lo lắng, cùng xạ mục quang nhìn vào Tử Vong cốc như nhau. Nhưng trước khi họ quyết định là nên tiến nhập Tử Vong cốc hay chưa, chợt họ cùng nghe tiếng hắng giọng :

- Tả Hữu Phi Sứ.

Cả hai cùng giật mình nhìn quanh :

- Bang chủ?

Và đột nhiên nữ nhân trong đôi trung niên này lại kêu thêm :

- Nào lão tử thử nhớ và so sánh xem dường như đây không phải là thanh âm của nhân vật Bang chủ chỉ với vài ngày trước đã gợi ý và bảo chúng ta đến đây? Trái lại in như là thanh âm của vị Bang chủ trước kia?

Nam Cung Tôn Quỳnh liền xuất hiện :

- A di quả có trí nhớ lợi hại. Đã lâu lắm rồi từ sau lần chia tay Tả Hữu Phi Sứ ở mãi tận Hán giang, đích thực mãi hôm nay bốn Bang chủ mới có cơ hội gặp lại. Nhưng lần này vì đã lộ diện bởi Bang chủ cũng xin tỏ thật, a di, tiểu điệt nữ kỳ thực chính là Nam Cung Tôn Quỳnh vì trước kia chẳng tiện lộ diện nên thật không ít lần đã tỏ ra vô lễ với a di. Mong a di lượng thứ.

Nữ nhân thất kinh :

- Là người? Ta nhớ rồi, bọn thuộc hạ từng được lệnh quan tâm chăm sóc mục họ Tô sau này có báo lại ngẫu nhiên nhìn thấy người. Ngay khi đó ta cũng có ý nghi ngờ nhưng này, có thật người là Nam Cung Tôn Quỳnh cốt nhục của tỷ tỷ ta và có thật cũng chính người dùng công phu Hư Nhược Thân Áo luôn ẩn thân ra lệnh cho bọn ta trong thân phận Bang chủ Phi Kiếm bang?

Nam Cung Tôn Quỳnh cười cười :

- Một lần nữa xin a di và Tả Phi Sứ lượng thứ. Và để cả hai đều minh bạch thì chẳng gì dễ bằng bởi điệt nữ nào khó khăn nhắc lại từng việc đã qua cơ hồ chỉ xảy ra giữa ba chúng ta với nhau khi điệt nữ dùng thân phận Bang chủ nhiều lần ra lệnh cho nhị vị? Tuy nhiên đã nói thì nói cho thật rõ ràng, là sở dĩ bao lần trước điệt nữ không thể lộ diện vì tuân theo lệnh mẫu thân nói đúng hơn là tuân theo sự lợi dụng của nhân vật mà từ lâu nay điệt nữ cứ ngỡ mục là thân mẫu. Cơ sự là thế này...

Bằng tư cách một tiểu điệt đã quá lâu mới có cơ hội cùng a di trùng phùng, Nam Cung Tôn Quỳnh vui mừng thuật lại bao nhiêu việc đã qua, chủ ý cho a di tin bản thân không chỉ là một Nam Cung Tôn Quỳnh đích thực mà phải còn là Bang chủ Phi Kiếm bang do có cốt nhục thực sự với Bang chủ tiền nhiệm là phụ thân nàng.

Nghe xong a di nàng giật mình :

- Người nói thật chứ tỷ tỷ ta đã bị mục được người gọi là Cung chủ Hòa Lạc cung sát hại? Và kể từ đó trở đi, người vì luôn ngộ nhận nên luôn bị lợi dụng? Vậy ý người là gì?

Nam Cung Tôn Quỳnh bảo :

- Phi Kiếm bang là tâm huyết của Nam Cung gia, nếu không do diệt nữ tiếp nhận thì đảm đương trọng trách phải là a di thậm chí do Tả Phi Sứ cũng được. Ý diệt nữ ắt hẳn đã rõ và chỉ mong ta hiệp lực diệt trừ mục Cung chủ Hòa Lạc cung đoạt lại Phi Kiếm bang cho chính chúng ta.

Tả Phi Sứ cười lạt :

- Thú thật bốn Phi Sứ có thể tạm tin cô nương đích thực là cốt nhục của Nam Cung Bang chủ từng vô phúc yểu mệnh nên đã có quãng thời gian trở thành Bang chủ bốn bang. Nhưng mọi việc sẽ dễ dàng hơn hầu tránh cảnh khẩu thuyết vô bằng, xin được hỏi cô nương có khi nào tình cờ được biết bốn bang cần tìm gì ở Mê Tông động? Và tại sao bốn bang cần vật đó chẳng?

Nam Cung Tôn Quỳnh bối rối :

- Tiểu nữ chẳng có một cơ hội dù một mảy may để minh bạch điều này nhưng gần đây vì vô tình tìm thấy một vật nên đánh liều đoán và hỏi, có phải Phi Kiếm bang của chúng ta cũng quan tâm đến một vật chứa trong hộp có khắc chữ Vương? Vậy sự thiết yếu của vật đó là gì, thật mong Tả Phi Sứ chỉ giáo?

Một phen nữa a di của Nam Cung Tôn Quỳnh lại giật mình :

- Người đã tìm thấy? Vật đó đâu? Nếu người đang cất giữ bên mình thì mau mau lấy cho ta xem.

Nam Cung Tôn Quỳnh lắc đầu :

- Nếu a di không nói rõ vì sao bốn bang Phi Kiếm luôn cần vật này thì xin lượng thứ, diệt nữ thật khó để a di toại nguyện.

A di của nàng chực phát tác, ngờ đâu kịp Tả Phi Sứ ngăn lại :

- Nương tử đừng nóng vội. Và nếu không cần động thủ vẫn thu xếp được thì sao chẳng phó giao cho ta?

Nam Cung Tôn Quỳnh cười lạt :

- Lại có chuyện cần hay không cần động thủ đây à? Hay cả hai định tái diễn một mưu toan thuở nào quyết gây khó khăn cho tiểu nữ vì chẳng tiện lộ diện nên vẫn nấu mãi trong chỗ ẩn thân?

Tả Phi Sứ lắc đầu :

- Mong cô nương bình tâm, vì sự việc kỳ thực cũng chẳng đến nỗi nào và nhất là nếu cô nương chịu khó nghe đồng thời nhẫn nại đáp lại từng lời của mỗ. Là thế này, cô nương có nhìn rõ vật có trong hộp đó chưa?

Nam Cung Tôn Quỳnh đáp :

- Dĩ nhiên đã xem, đấy chỉ là một chiếc sừng tê, ngoài ra không còn gì nữa.

Tả Phi Sứ gật đầu :

- Vậy ắt cô nương cũng chưa rõ nguyên ủy xuất xứ của vật đó là thế nào?

Nam Cung Tôn Quỳnh lập tức lắc đầu :

- Xin được nghe chỉ giáo.

Tả Phi Sứ cười cười :

- Vậy thoát tiên mỗ muốn hỏi thêm, có thật cô nương thừa nhận là cốt nhục của Nam Cung Bang chủ tiền nhiệm?

Nam Cung Tôn Quỳnh thừa nhận :

- Tiểu nữ quả quyết điều này.

Tả Phi Sứ gật đầu :

- Nghĩa là cô nương cũng thừa nhận lệnh đường cũng chính là thân tỷ của Hữu Phi Sứ đây?

Nam Cung Tôn Quỳnh ngập ngừng :

- Tuy thừa nhận nhưng tiểu nữ tuyệt nhiên chẳng hiểu tại sao a di luân tỏ ra đổ kị và nhiều lần toan gây bất lợi cho gia mẫu?

Tả Phi Sứ lại cười cười :

- Tất cả đều có nguyên do và cô nương ắt tự hiểu nếu biết rằng lệnh đường vì quá lụy vì tình nên đã không hoàn thành cũng là không hề có ý tiến hành nhiệm vụ đã được phó giao ủy thác.

Nam Cung Tôn Quỳnh ngạc nhiên :

- Nhiệm vụ gì? Ai ủy thác?

Tả Phi Sứ đáp :

- Mong cô nương luôn tin vào những gì mỗ sắp giải thích, vì vốn dĩ tỷ muội của lệnh đường do thừa hành sứ mạng nên đã tiếp cận và chỉ duy lệnh đường may mắn được Nam Cung Bang chủ ưu ái thu nhận làm người phối. Và điều tiếp theo sau đó là lẽ ra lệnh đường nên dựa vào và mượn thế lực của Phi Kiếm bang hoàn thành sứ mạng thì ngờ đâu lệnh đường khăng khăng bỏ dỡ.

Nam Cung Tôn Quỳnh thoáng hiểu :

- Nghĩa là gia mẫu lẽ ra phải lợi dụng gia phụ để tìm và thu hồi vật chư vị đang tìm? Nhưng vì gia mẫu kháng lệnh khiến song thân tiểu nữ lần lượt táng mạng? Là do nhị vị hợp lực ra tay cũng có mục Cung chủ Hòa Lạc cung hậu thuẫn phía sau?

Tả Phi Sứ vội xua tay :

- Xin cô nương một lần nữa hãy thật bình tâm vì suy cho cùng thì lệnh di và lệnh đường đằng nào cũng là người thừa hành mệnh lệnh. Nhưng vì đã xảy ra tình huống kháng lệnh của lệnh đường khiến mỗ bây giờ chực hiểu hóa ra từ lâu lệnh di cũng bị nghi ngờ. Vì lệnh di chẳng hề biết nhân vật lâu nay đứng sau cô nương lại là Cung chủ Hòa Lạc cung nào đó ắt chỉ là giả danh, kỳ thực vẫn là nhân vật có nhiệm vụ tiếp tục giám sát lệnh di sau khi đã hãm hại lệnh đường, gọi là xử trị về tội kháng lệnh.

Nam Cung Tôn Quỳnh chấn động :

- Ý Tả Phi Sứ muốn ám chỉ gia mẫu đích thực là thủ hạ của Hòa Lạc cung sai phái? Và do kháng lệnh nên bị Cung chủ Hòa Lạc cung xử trị?

Tả Phi Sứ dè dặt gật đầu :

- Cũng có thể là vậy hay nói cho đúng hơn thì kể cả lệnh di đều là các nghĩa sĩ từ lâu được lệnh tiềm nhập Trung Nguyên thì hành các sứ mạng tuyệt đối không được phép thổ lộ.

Nam Cung Tôn Quỳnh không tin :

- Tiềm nhập Trung Nguyên nghĩa là thế nào? Có phải kể cả gia mẫu cùng chư vị đều không phải là người Trung Nguyên?

Mãi đến lúc này a di của Nam Cung Tôn Quỳnh mới có cơ hội lên tiếng :

- Tất cả đều là sự thực thế nên hãy nghe a di khuyên một câu, là sở dĩ chúng ta cần chiếc hộp đều vì sứ mệnh từ lâu đã được phó giao cho mỗi người chúng ta. Và nếu đã do Quỳnh nhi đắc thủ thì đây sẽ là đại công, nhất định khiến bao tội kháng lệnh của mẫu thân Quỳnh nhi nhờ việc này được xóa bỏ. Nào hãy mau giao hộp đó cho a di.

Nam Cung Tôn Quỳnh liền lắc đầu :

- Dù vậy Tôn Quỳnh này cũng có nửa dòng máu xuất xứ từ trung thổ. Vả lại phụ thù nếu không báo thì chẳng thể làm người. Vậy nếu muốn sở hữu chiếc hộp thì cần đáp ứng tiểu nữ hai điều kiện.

A di của Nam Cung Tôn Quỳnh sa sầm nét mặt lại toan phát tác nhưng một lần nữa Tả Phi Sứ sớm ngăn chặn :

- Hãy để xem đây là hai điều kiện thế nào?

Nam Cung Tôn Quỳnh bảo :

- Thứ nhất hẳn chư vị cũng rõ Trương Khánh Long đã chẳng may gặp số phận hẩm hiu nhưng trước đó chàng có ủy thác, nhờ tiểu nữ đích thân chăm sóc và phụng dưỡng mẫu thân chàng. Vậy điều kiện sẽ là...

Tả Phi Sứ nhần nhó :

- Cô nương sao vẫn cứ chấp nê bất ngộ, cứ bỏ sáng và mãi theo tối? Dù vậy nếu muốn dùng sing mạng của Tô phu nhân để đánh đổi thì một là mỗ thực sự chưa rõ hiện Tô phu nhân đang ở đâu và hai là dù biết rõ vẫn chẳng đủ tư cách tác chủ.

Nam Cung Tôn Quỳnh vẫn bảo :

- Bất luận thế nào nếu không có Tô phu nhân để đánh đổi thì chư vị đừng mong toại nguyện. Vậy xin về bẩm báo lại mẹ Cung chủ Hòa Lạc cung, vì tiểu nữ thừa biết với thân phận như nhị vị quả thật khó tác chủ điều này.

Tả Phi Sứ miễn cưỡng gật đầu :

- Còn điều thứ hai?

Nam Cung Tôn Quỳnh cười lạnh :

- Như đã tỏ bày tiểu nữ còn muốn báo phục phụ thù, vậy hãy chỉ cho tiểu nữ biết hung thủ là ai? Và xin chỉ tìm cách thoái thác vì ít nhiều tiểu nữ cũng đã biết kẻ đó là ai.

A di của nàng lại lên tiếng :

- Nhưng người liệu đủ bản lĩnh chẳng? Và thêm nữa nếu hung thủ là ta là a di cốt nhục của người thì người liệu có đủ dũng lược sát hại ta để báo thù cho phụ thân người, một trong những thất phu Trung Nguyên hèn hạ trước sau gì cũng bị quốc vương Kim triều ngay khi thôn tính Trung Nguyên sẽ ra tay tận diệt?

Nam Cung Tôn Quỳnh vụt quắc mắt :

- Bất luận hung thủ là ai ta cũng quyết lấy mạng hưởng hồ a di ơi là a di, đừng ngỡ ta không biết vì đồ kỵ với hạnh phúc của gia mẫu nên ngoài miệng cứ nhắc nhở gia mẫu về nhiệm vụ nhưng kỳ thực tận đáy lòng chỉ muốn song thân ta đối đầu nhau, hầu phá vỡ hạnh phúc luôn khiến a di khó chịu. Vậy đừng nói với ta hai chữ cốt nhục một khi chính mẹ từng chẳng kể đến tình tỷ muội chung huyết thống với mẫu thân ta. Mẹ chuẩn bị đi, và nếu thực sự đủ dũng lược hãy tự thân giao thủ với ta, đừng để bất kỳ ai xen vào.

Mẹ cũng quắc mắt :

- Không sai chính ta đã sát hại phụ thân người và nếu kể cả người cũng vậy, bội cội vong nguồn thì ta cũng đâu thể xem người can hệ huyết thống nên dễ bỏ qua chuyện này. Một lần nữa ta hỏi lại người có giao hoàn vật đó cho ta không?

Nam Cung Tôn Quỳnh bật cười lạnh lùng :

- Sao lại không? Duy có điều như ta đã nói, một là phó giao Tô phu nhân nguyên vẹn và toàn mạng cho ta, hai là bản thân người cũng nạp mạng đền tội. Nghe rõ chưa? Ha ha...

Mẹ phẫn nộ bật lao đến :

- Tiện tỷ quá ngông cuồng. Được, thoát tiên ta thu thập người, sau đó lo gì người không phó giao vật ta cần. Hãy nằm xuống.

Ào...

Nam Cung Tôn Quỳnh dịch chuyển phương vị vì chưa vội ra tay :

- Tả Phi Sứ có chủ ý gì chẳng nếu trận đấu này chính là một phần đáp ứng tâm nguyện của lão? Hãy cho ta nghe một lời minh bạch.

Tả Phi Sứ thoáng cau mặt :

- Như cô nương vừa thi triển Mê Tông bộ pháp? Gã Trương Khánh Long chưa chết?

Mụ a di độc ác của Nam Cung Tôn Quỳnh bật gầm thịnh nộ :

- Bất luận thế nào Tả Phi Sứ hãy cứ để mặc ta. Thay vào đó lão hãy mau tìm vật nọ. Tự ta có cách thu thập tiểu liễu đầu. Mau đi.

Ào...

Nam Cung Tôn Quỳnh một lần nữa ung dung dịch bộ tránh chiêu :

- Trước Mê Tông động có lưu lại kinh văn Mê Tông, Tả Phi Sứ nếu cao hứng ta quyết không ngăn cản, sẽ mặc cho Tả Phi Sứ tha hồ tiếp nhận kinh văn miễn đừng can dự vào việc của ta và mụ Hữu Phi Sứ dám bội phản bổn bang. Xem đây.

Vút.

Tả Phi Sứ tỏ vẻ dự dự chợt chép miệng và bảo :

- Được rồi phiền nương tử cố cầm chân tiểu liễu đầu Tôn Quỳnh, ta sẽ thử tìm xem sao.

Dường như chỉ chờ có thế Nam Cung Tôn Quỳnh vừa thấy Tả Phi Sứ vừa dậm chân bỏ đi liền tăng cước bộ, bắt đầu những bước dịch chuyển liên hoàn xoắn quanh mụ Hữu Phi Sứ :

- Hãy nói mau theo bang quy kẻ phản bang sẽ bị xử như thế nào? Bổn Bang chủ sẽ theo đó định đoạt số phận của mụ. Đi.

Vù...

Mụ Hữu Phi Sứ cũng bất ngờ bộc lộ tuyệt kỹ cùng với tràng cười đắc ý :

- Phi Kiếm bang toàn bộ trên dưới đều ưng thuận quy phục dưới soái cờ của bổn quốc. Người đừng ảo tưởng nữa, trái lại hãy xem đây. Ha ha...

Mụ cong tay xuất phát chỉ kinh.

Vèo...

Nam Cung Tôn Quỳnh vội dịch tránh :

- Đoạn Mạch chỉ?! Khá đấy chỉ tiếc mụ chẳng có bất kỳ bản lĩnh gì khác ngoài sở học Trung Nguyên và càng tiếc cho mụ hơn một khi ở Trung Nguyên Đoạn Mạch chỉ chưa phải là công phu lợi hại nhất. Hãy tiếp ta một chiêu Mê Tông Vạn Hóa công.

Nam Cung Tôn Quỳnh xuất phát một chiêu kinh.

Ào...

Mụ kinh hoảng :

- Nếu gã họ Trương đã chết thì làm cách nào người am hiểu công phu Mê Tông Vạn Hóa công?

Do quá khiếp đảm dù chỉ với danh xưng của môn công phu này, mụ vội tháo lui và hồi bộ. Nam Cung Tôn Quỳnh cười khẩy và lướt theo :

- Thật là cây có bóng người có danh, năm xưa bao mưu đồ của Kim quốc đều bị môn công phu này gây cản ngại. Thấy mụ sợ ta thêm hãnh diện vì cũng là người Trung Nguyên. Tiếp chiêu.

Ào...

Mụ mất thế chủ động đành lùi nữa :

- Hóa ra người dám dùng thủ đoạn này để dọa ta? Nhưng để xem người đắc ý được bao lâu? Hãy đi.

Mụ phát vội một chỉ kinh Đoạn Mạch chỉ và nhân đó chợt lác vai biến mất.

Vút.

Nam Cung Tôn Quỳnh thất sắc cũng vội lác vai biến mất theo :

- Đã thấy rõ mục cam tâm bán đứng Phi Kiếm bang cho người, vì lẽ đó mục mới được mục Cung chủ Hòa Lạc cung ưu ái chỉ điểm cho công phu Hư Nhược Thân Áo không chỉ là sở học Trung Nguyên mà còn là của riêng bốn bang Phi Kiếm. Tội mục vạn lần đáng chết.

Vút.

Song phương đã cùng thi triển cùng một loại công phu như nhau và lập tức từ giữa thình không bật vang lên mấy loạt chạm kình.

Ầm! Ầm!

Bùng bùng...

Theo đó cả lần lượt hạ thân xuất hiện nhưng chỉ có mỗi một Nam Cung Tôn Quỳnh là còn giữ nụ cười thập phần tươi tỉnh :

- A di có cảm nghĩ thế nào khi đến lượt bản thân phải nhận kết cuộc này? Và cũng mong hiểu cho Tôn Quỳnh này dù gì cũng có một nửa xuất thân từ Trung Nguyên chỉ muốn muôn vạn sinh linh nếu chưa được hưởng thái hòa thì cũng đừng chịu vạ lây từ binh đao chinh chiến. Huống hồ đã là người a di thật có lỗi khi đem thân gởi Tần và lòng luôn hướng Sở nên đã mưu hại gia phụ.

Mục tái sắc mắt nhìn quanh với thân hình chẳng rõ vì sao hiện lúc này vẫn còn chao đảo. Và mọi sự đều minh bạch lúc mục tuyệt vọng lên tiếng :

- Hãy nói mau, nếu chẳng do gã họ Trương chỉ điểm ta tin quyết người chẳng thể mau chóng lĩnh hội Mê Tông bộ pháp lợi hại đến ngần này. Người lại dám chế trụ và hủy bỏ một phần võ công của ta, nhất định người sẽ nhận một kết cuộc muôn phần tệ hại hơn.

Nam Cung Tôn Quỳnh thu nụ cười về, mặt đanh lại tỏa tràn sát khí :

- Nhân nhắc đến Trương Khánh Long thiết nghĩ mục cũng khó thể tránh một phần trách nhiệm. Và đã vậy mạng mục thật khó bảo toàn. Ta dù lỗi đạo vẫn đành quyết kết liễu mục hầu báo thù cho cả hai, phụ thân ta và Trương Khánh Long.

Và Nam Cung Tôn Quỳnh dần bước đến khiến mục sợ hãi lần đầu phải buột miệng gào kêu cứu :

- Lão tử đâu? Mau cứu ta, Tôn Quỳnh người nếu giết ta thì quá lắm bởi ta không phải là hung thủ sát hại phụ thân người. Lão tử, mau cứu!

Lão Tử Phi Sứ liền xuất hiện :

- Không sai, chính ta đã kết liễu phụ thân người. Dù vậy người chớ vội nghĩ đến chuyện báo thù trái lại nếu lần này không thấy ta và a di người trở về, hiển nhiên ai cũng nghĩ đây là do gã họ Trương gây ra. Vậy người nghĩ sao về hậu quả thế nào cũng xảy đến cho mục họ Tô vẫn do chủ nhân bọn ta giam giữ?

Nam Cung Tôn Quỳnh chú mục nhìn lão tử :

- Sao vậy? Vì ta thấy lão đang sợ? Ắt không phải lão đang sợ thay cho Hữu Phi Sứ?

Vì quyết chẳng ai dù sợ vẫn đủ dũng lược nhận tội thay cho kẻ khác. A ta hiểu rồi. Vậy là lão vẫn có cơ hội nhìn thấy chỗ ta đặt chiếc hộp lão vẫn quan tâm? Và vì lão muốn sở hữu nên suýt mất mạng sau khi đã tùy tiện tự ý xông vào Mê Tông động? Không dễ như thế đâu. Dù vậy ta không thể không hỏi lão một lần cho minh bạch, kỳ thực ai mới là hung thủ sát hại phụ thân ta?

Lão Tử Phi Sứ chợt thay đổi thái độ không còn dấu hiệu sợ hãi như đã bị Nam Cung Tôn Quỳnh phát hiện nửa trái lại lão tự tin và cười cười đầy đắc ý :

- Quanh đây chẳng có ai ngoài người là nguyên do đủ cho ta chẳng ngại thổ lộ toàn bộ sự thật. Và như đã nói đích thực ta mới là hung thủ sát hại phụ thân người.

Nhưng người dù biết cũng không ích gì vì hôm nay, hà hà... ta sẽ cho người tội nguyên được cùng phụ thân người đoàn viên ở bên kia quỷ môn quan. Hà hà...

Nam Cung Tôn Quỳnh lập tức thu bộ :

- Hóa ra sau khi thám sát vì biết ta đơn thân độc lực, lão quyết giết ta không chỉ để trừ hậu họa mà còn để tha hồ nghĩ cách thu hồi vật nọ? Dù vậy lão an tâm, nếu không tự phụ đủ bản lĩnh thì ta đâu đại phó giao sinh mạng cho lão. Hãy xuất thủ đi.

Lão bật chồm đến :

- Thật ngông cuồng và nếu ta không cho ngươi nếm mùi lợi hại thì không biết ngươi còn ngông cuồng đến đâu. Đờ chiêu.

Ào...

Nam Cung Tôn Quỳnh thi triển ngay Mê Tông bộ pháp đồng thời vận dụng luôn yếu quyết Mê Tông mà nàng là người đầu tiên trước kia đã được Trương Khánh Long chỉ điểm :

- Đừng quá khen vì ta nào dám nhận hai chữ ngông cuồng. Trái lại để báo phục phụ thù dù ta vô năng vẫn phải tận lực. Đờ!

Ầm.

Lượt chạm kinh làm song phương chao đảo nhưng vì Nam Cung Tôn Quỳnh bị chao đảo nhiều hơn nên đành thuận đà lắc vai biến mất.

Vút.

Lão Tả Phi Sứ cũng biến theo :

- Đã đến lúc ngươi không còn tự phụ được nữa về công phu Hư Nhược Thân Ảo chỉ riêng mình ngươi am hiểu. Tiếp chiêu.

Vù...

Giữa thình không lập tức vang lên ba lượt chạm kinh khiến bật lên âm thanh kêu kinh hãi của lão Tả Phi Sứ :

- Hảo công phu. Thật không ngờ ta đã nhận định sai về bản lĩnh của ngươi. Hự.

Đáp lại là tiếng thét thình nộ của Nam Cung Tôn Quỳnh :

- Lão biết thì quá muộn. Há lẽ lão cứ nghĩ ta vẫn cứ ngoan ngoãn như cừ non thuở nào dù đã minh bạch không chỉ phụ thân mà cả mẫu thân ta cũng bị sát hại? Và đây là lời đáp, thật ta không uống phí suốt thời gian gần đây luôn đêm ngày khổ luyện công phu. Mau nạp mạng.

Bung.

Lão Tả Phi Sứ hiện thân với sắc diện thập phần nhợt nhạt.

Vù...

Và Nam Cung Tôn Quỳnh cũng xuất hiện với một chiêu chưởng vỗ thẳng vào đầu lão chẳng mấy may dung tình :

- Đã bảo nạp mạng sao lão vẫn chưa nằm xuống? Hãy nhận chiêu.

Ào...

Lão chấp chới đôi tay cố cử lên tiếp chiêu nhưng phần thì muộn phần khác thì vô lực ngoại trừ tiếng kêu khiếp đảm :

- Ôi, không...

Ngọn kinh tối hậu của Nam Cung Tôn Quỳnh vậy là đạt mục đích.

Ầm.

Dư kinh hất lão Tả Phi Sứ bay lộn ngược về phía hậu để lúc gieo xuống lão chỉ còn là một hình hài bất động với một phần đầu bị bẹp dúm chẳng toàn diện mạp.

Huych.

Liền có tiếng mụ Hữu Phi Sứ gào thét thanh :

- Ôi... lão Tả...

Và mụ tháo chạy nhưng cứ vừa chạy vừa liên tục lão đảo suýt vấp ngã mấy lần. Nam Cung Tôn Quỳnh chớp động thân hình chực lao theo chợt nghĩ sao không biết chợt dừng lại. Một lúc sau bóng dáng mụ Hữu Phi Sứ dần khuất, Trương Khánh Long như bóng u linh đột ngột hiện thân cạnh nàng.

Và khi phát hiện nàng chợt khẽ thở dài :

- Xin đa tạ. Và nếu không có chàng ngấm ngấm hỗ trợ ắt muội khó mong báo phục được gia thù nhưng sao chàng để mụ thoát, thay vì nên cho mụ tỏ tường đầu là địa điểm trao đổi vật với người như chúng ta bàn định?

Trương Khánh Long nhè nhẹ thở ra :

- Ta thật áy náy và cũng muôn phần cảm kích bởi thật khó cho muội biết bao mới đi đến quyết định vì Trung Nguyên đành kháng lại mưu toan của Kim quốc. Vậy nếu không tạo cơ hội cho muội chẳng hóa ra ta là hạng vô tình, không lưu tâm gì đến cảm xúc của muội sao?

Nàng gượng cười :

- Chính vì lẽ đó phải chăng chàng cũng tạo cơ hội nhưng chỉ cho lão Tả Phi Sứ nhìn và hoàn toàn vô năng chiếm hữu chiếc hộp? Vậy là từ lâu chàng đã đoán biết chỉ lão tả mới là hung thủ sát hại phụ thân muội?

Trương Khánh Long cũng gượng cười :

- Lần này muội đoán sai, và thú thật cho dù biết a di của muội mới chính là chính hung thì ta cũng quyết không thể để muội tự tay kết liễu, là một hành vi vô nhân, thật khó chấp nhận.

Nàng giật mình :

- Nói vậy ai trong họ mới thực sự là hung thủ muội cần báo thù?

Trương Khánh Long đáp :

- Bất luận là ai thì trước sau gì cả hai cũng chết. Ý ta muốn nói, muội hãy nên tự thỏa nguyện khi đã tự tay kết liễu được một, vì với một còn lại, muội hãy tin, mụ cũng sẽ không toàn mạng. Bởi ta đã đổi ý sẽ lập tức bám theo mụ. Và nếu ta may mắn không những sẽ tự tay giải thoát mẫu thân mà còn đỡ lo lắng vì không phải cùng họ tiến hành trao đổi với một vật chẳng biết sẽ dẫn đến một hậu quả thế nào.

Nàng vỗ lẽ :

- Có phải vì thế thay vì chàng phé bỏ hoàn toàn đã chủ tâm lưu lại cho mụ một ít chân nguyên nội lực hầu dễ bề bám theo? Nếu vậy phần bọn muội sẽ tiếp tục hành động như thế nào?

Trương Khánh Long bảo :

- Ta cũng vừa phát hiện thân thủ của chư muội thật chưa đủ để cùng ta đối phó họ. Và lại ắt muội đã nghe Phi Kiếm bang hiện do họ thao túng. Đây là điều hoàn toàn bất ngờ khiến ta có cảm nhận cần phải sớm thúc đẩy để các võ phái cũng sớm nhận thức vì sao và đâu là mối hiểm họa đích thực của toàn bộ võ lâm Trung Nguyên. Vậy hãy như thế này, phần giải cứu gia mẫu sẽ do ta tự tiến hành, phần chư muội thì nên hợp lại, đừng vì bất kỳ lý do gì mà tự phân khai. Hãy tiếp tục tự luyện võ công đồng thời cũng nên tìm đến các phái hầu thực hiện đúng như lời ta từng bảo với họ là sẽ có chư muội hợp lực tiếp trợ. Nhưng nhớ vẫn cứ như đã bàn là đừng vội đề cập đến ta. Hãy cứ để ai cũng nghĩ Trương Khánh Long đã chết thì tốt nhất. Dù vậy nếu có gì bất tiện kể cả ta cũng luôn lưu ám ký mỗi khi phải đi đến đâu như vậy sẽ dễ dàng tiếp ứng nhau lúc cần. Rõ chứ? Vì ta phải đi ngay kéo bị lạc mất mụ. Phần muội thay ta truyền đạt tất cả cho Quan Ngọc, Hiếu Mai cùng tổ tường. À còn về chiếc hộp kia thì ta đang giữ. Muội chớ quay lại tìm vì tuân theo di ý của Tuyệt Quái thư sinh, ta đã hủy tất cả rồi. Vậy nha, ta đi đây. Hãy bảo trọng.

28. Thủ Đoạn Phục Được Diệt Phi Kiếm-tuyệt Dao Bá Đạo Diệt Tam Ma

Ngắm ngắm bám theo mục Hữu Phi Sứ, Trương Khánh Long nhờ đó phát hiện mục cũng luôn lưu ám ký cho dù hướng đi của mục cũng chẳng hề thay đổi. Vì thế Trương Khánh Long thêm cảnh giác do khó thể đoán biết từ hướng nào hoặc vào lúc nào sẽ có những nhân vật vì theo ám ký của mục sẽ bất thần xuất hiện. Nhưng phải đến tám ngày sau mục Hữu Phi Sứ mới được toại nguyện và từ các phương vị mơ hồ, một thanh âm bỗng vang lên hỏi mục :

- Sao chỉ thấy một mình Thanh Xuân người?

Mục Hữu Phi Sứ nhẹ thở phào :

- Là tả hay Hữu Kinh Sứ? Xin lượng thứ vì A Xuân đã bị phế bỏ một phần võ công nên không thể không mạo muội gây kinh động.

Giọng kia kinh ngạc :

- Vậy là người đã may mắn chạm trán gã họ Trương? Đừng ngại, bốn nhân chỉ là Hữu Kinh Sứ, không nổi bất tội người.

Mục lắc đầu :

- Chỉ là ả Nam Cung Tôn Quỳnh thế nên A Xuân cũng mạo muội đoán nhất định gã họ Trương đã mất mạng. Bởi với hiện trạng gã từng bị phế hủy toàn bộ võ công nếu thiếu chủ nhân Đồng Nhữ An cam đành uống tử thì lẽ nào lại chẳng kịp kết liễu gã đã là hạng hoàn toàn vô dụng.

- Thôi bỏ đi, vậy hóa ra ả Nam Cung Tôn Quỳnh đã hạ thủ, bất kể người là a di của ả? Điều này thật khó tin so với điều bốn nhân từng biết về thân thủ của ả.

Mục biến sắc :

- Ở Mê Tông động có lưu sổ học Mê Tông, chính A Xuân đã tận mắt mục kích ả nhờ thân thủ đột ngột cao mình, dùng sổ học Mê Tông hạ sát Tả Phi Sứ. Không những vậy vật chủ nhân luôn quan tâm hiện đang do ả sở hữu, ả bảo sẽ sẵn sàng giao hoàn nếu chịu đáp ứng ả hai điều kiện.

- Nói đi.

Mục chùng giọng xuống, vẻ sợ sệt :

- Một là phải cho ả báo phục phụ thù và điều đó ả đã được toại nguyện sau cái chết của Tả Phi Sứ.

- Nghĩa là Thanh Xuân người gặp may? Cũng tốt, chỉ là thêm một cao thủ Trung Nguyên được ả thay chúng ta loại trừ. Vậy còn điều kiện thứ hai của ả?

Mục đáp :

- ả muốn thay gã họ Trương chăm sóc và phụng dưỡng Tô phu nhân.

- Hừ, vậy là sẽ có trao đổi. Ở đâu? Vào lúc nào?

Mục sợ hãi :

- Do a Xuân mãi lo bồn đảo nên không kịp hỏi ả về thời gian và địa điểm. Vì thế suốt mấy ngày qua dù đi đến đâu A Xuân cũng lưu ám ký, đành phiền Hữu Kinh Sứ tự tác chủ hoặc nên đến Mê Tông động gặp ả để tỏ tường hư thực.

- Vậy là người đang trên đường quay về Tổng đàn Phi Kiếm bang?

Mục thất kinh :

- Ý Hữu Kinh Sứ muốn nói A Xuân đang tự dẫn đường cho ả theo chân?

- Không phải. Nhưng sao người hoảng sợ? Đừng lo vì quanh đây nếu còn có ai khác thì bốn nhân đâu thể tùy tiện đến gặp người. Tuy nhiên lẽ ra người không nên hành động thế này. Trái lại người chỉ cần lưu một vài ám ký và tìm chỗ ẩn thân ngay. Đúng không?

Mụ cúi đầu :

- Cũng may chẳng có ai theo chân A Xuân vì thế hiện vẫn chưa ai hay biết chúng ta đang giam giữ mụ họ Tô ở đâu.

- Người nói rất đúng. Thế nên suy xét lại, bốn nhân thấy cũng nên trọng thưởng người sau khi nhờ người chủ nhân rồi sẽ biết về tung tích hạ lạc của vật nọ.

Mụ nhẹ nhõm ngẩng mặt lên và mỉm cười :

- Đa tạ Hữu Kinh Sứ thành toàn.

Nhưng mụ vùng tái mặt khi phát hiện cả hai mắt mụ vụt hoa lên, mụ kêu :

- Xin tha mạng! Xin đừng đối xử như thế này.

Quá muộn, một bóng nhân ảnh đã mơ hồ lao ngang qua mụ. Và thân mụ lập tức đổ xuống đất.

Huych.

Nhưng lại tự miệng bóng nhân ảnh nọ chọt kêu lên :

- Úy, người là ai?

Bóng nhân ảnh vì thế phải hiện thân, đồng thời phía trước mặt cũng có thêm một nhân vật nữa xuất hiện. Nhìn thấy nhân vật này người vừa kết liễu mụ Hữu Phi Sứ vội kêu :

- Là người?

Trương Khánh Long cười cười đáp lại :

- Thật may lại gặp được Công Tôn hội chủ. Mà không tại hạ nên gọi là Hữu Kinh Sứ mới đúng. Thật đáng khen cho cách mụ trọng thưởng cho mụ Hữu Phi Sứ kia, vậy mụ có muốn tại hạ trọng thưởng tương tự?

Nhân vật Hữu Kinh Sứ vì chính là mụ Công Tôn Nguyệt nên có thừa bản lĩnh để lấy lại trấn tĩnh :

- Người chưa chết? Vậy Lạc Nhữ An thì sao?

Trương Khánh Long hạ cổ đáp :

- Là Đồng hay Lạc Nhữ An? Nhưng bất luận là ai thì hạng bất nhân bất nghĩa đó cũng đã đền tội. Và sẽ đến lượt mụ nếu không cho tại hạ biết Tô phu nhân đang bị sinh cầm ở đâu?

Mụ Công Tôn Nguyệt vẫn nói cứng :

- Người thị vào đâu để mong ta cung xưng? Nhưng nếu có một vật để trao đổi thì khả dĩ người có cơ hội toại nguyện.

Trương Khánh Long lấy chiếc sừng tê ra :

- Vật này chẳng? Vậy phương thức tiến hành sẽ như thế nào?

Mụ sáng mắt ngay khi nhìn thấy chiếc sừng tê :

- Hóa ra người đã tiếp nhận toàn bộ di học của Tuyệt Dao Bá Vương?

Trương Khánh Long thu cất chiếc sừng tê trở lại vào người :

- Thật tiếc vì tại hạ không có đao. Vì nếu có, tại hạ nhất định sẽ cho mụ biết Tuyệt đao lợi hại như thế nào. Dù vậy mụ cũng đừng vội mừng hoặc nghĩ tại hạ vô khả bắt mụ cung xưng. Bởi cũng nên cho mụ hay nhờ có thần đan diệu dược do Tuyệt Dao Bá Vương lưu lại kèm với lời di tặng, đích thực tại hạ đang có bản lĩnh chẳng hề kém trước, mụ muốn thử chẳng?

Mụ vụt chớp nhẹ hai mắt :

- Vậy còn đao quyết...

Trương Khánh Long cười lạt :

- Mụ chớ mong kéo dài thời gian, nhưng về đao quyết của Tuyệt Dao Bá Vương thì mụ yên tâm, vì mảnh Kim Dao bài do phu quân mụ là Lục Viên lưu lại, tại hạ thật diễm phúc đã đắc thủ đao quyết. Nào hãy nói mau, Tô phu nhân hiện đang bị giam giữ ở chỗ nào trong Tổng đàn Phi Kiếm bang?

Mụ chợt chớp động :

- Người chứ mong toại nguyện.

Vút.

Nhưng Trương Khánh Long cũng nhanh không kém :

- Muốn tẩu ư? Mụ thật xem thường tại hạ đến thế sao? Mau đứng lại.

Bùng.

Mụ lại hiện thân, hoảng kinh nhìn Trương Khánh Long :

- Vậy là người đã nói đúng về bản lĩnh đã tự trở lại cao minh như trước?

Trương Khánh Long cười cười :

- Cũng có nghĩa mụ đừng chấp nê bất ngộ nhược bằng vẫn bất tuân thì chớ trách tại hạ sao quá độc ác.

Mụ chậm chậm lùi lại :

- Chỗ giam giữ của Tô phu nhân là...

Trương Khánh Long uy nghi tiến theo từng bước chân lùi của mụ :

- Đừng giở trò, hãy nói tiếp mau.

Mụ liếm môi :

- Là... là...

Trương Khánh Long quyết dồn mụ :

- Sao vậy? Ngỡ tại hạ không đủ lực hạ thủ ư?

Mụ khựng lại và nhăn nhó miến cưỡng :

- Người đừng quá nôn nóng. Ta sẽ nói... là chỗ này.

Mụ chợt gắt, cũng theo đó là mụ tay của mụ cũng vẩy xạ, phát ra một tia chỉ kình thật mãnh và thật thần tốc.

Vù...

Trương Khánh Long biến sắc cũng lập tức hất tay :

- To gan, vậy là mụ muốn ném công phu Độc trảo ư? Hãy đỡ.

Bùng.

Mụ bị chấn dội, hoàn toàn khiếp đảm khi phát hiện tia chỉ kình của mụ tuyệt chẳng gây tổn hại nào dù nhỏ cho Trương Khánh Long :

- Đoạn Mạch chỉ của ta... Đoạn Mạch chỉ của ta...

Trương Khánh Long thở dài và tuyệt vọng :

- Đoạn Mạch chỉ và Độc trảo là hai công phu khác ky, sao mụ tự tìm chết đối với ta có công phu Độc trảo đã luyện đủ thập thành, hoàn toàn lợi hại hơn mụ thập phần?

Mụ vụt hiểu liền thất thần tự cúi đầu nhìn xuống ngực. Ở đó qua lớp y phục đã bị chấn nát, mụ nhìn thấy năm dấu đỏ ứng lộ rất rõ ngay trên da thịt mụ :

- Độc Trảo Ngũ Hồng Điểm? Vậy người chính là... hự.

Huych.

Trương Khánh Long ngán ngẩm tự lắc đầu :

- Không sai nhưng cũng như Lạc Nhữ An mù biết quá muộn về ta, kỳ thực vốn là hậu sinh cốt nhục của ai. A...

Chợt Trương Khánh Long phát hiện một tia hy vọng, đây là vùng phát lên khe khẽ tự hồ là tiếng kêu rên của mù Thanh Xuân - Hữu Phi Sứ Phi Kiếm bang :

- A...

Trương Khánh Long quay người chạy đến :

- Mù chưa chết?

Tự nhấp nháy mắt một cách khó khăn mù Hữu Phi Sứ khẽ kêu :

- Người là...

Trương Khánh Long ngồi cạnh mù :

- Ta có thừa bản lĩnh cứu mạng mù nếu mù ưng thuận và cho Trương Khánh Long ta biết ngay chỗ giam giữ Tô phu nhân.

Mù rùng mình khắp lượt :

- Trương Khánh Long... Trương Khánh Long...

Trương Khánh Long lo sợ vội nhấc đầu mù lên :

- Hãy nói mau, sau đó ta sẽ cứu sống mù.

Ngờ đầu mù chỉ lẩm nhẩm một lần cuối :

- Diệt Thiếu Lâm... hợp thất phái... Kim quốc thống nhất... Trung Nguyên... hự.

Tia hy vọng cuối cùng của Trương Khánh Long thế là tan biến. Dù vậy sao một lúc tự ngẫm nghĩ thì Trương Khánh Long vẫn chợt lao đi như thể đã biết bản thân ngay lúc này phải cần đến đâu.

Vút.

Trương Khánh Long cứ mãi miết kiên trì, đi theo phương hướng mù Hữu Phi Sứ từng thủy chung lao đi và chưa lần nào thay đổi.

Vượt ngoài mọi thái độ cẩn trọng của Trương Khánh Long, từ phạm vi ngoài năm dặm xung quanh Tổng đàn và thậm chí lúc lọt được vào Tổng đàn Phi Kiếm bang thì hầu như bản thân Trương Khánh Long không phát hiện bất kỳ động tĩnh nào đáng để xem là khả nghi. Kể cả sau đó cũng vậy, khi đã tùy tiện đi khắp mọi nơi và không bị bất luận ai ngăn trở hay hỏi han Trương Khánh Long dần nhận ra một sự thật. Toàn bộ Phi Kiếm bang từ chí trên đến tận cấp bang đồ thấp nhất thấy thấy đều đã ly khai từ lâu.

Họ đi đâu?

Tự hỏi xong thì Trương Khánh Long có ngay lời đáp. Đây là câu lẩm nhẩm cuối cùng của mù hữu Phi Sứ: diệt Thiếu Lâm, hợp các phái, Kim quốc thống nhất Trung Nguyên.

Thần tình rung động Trương Khánh Long chỉ muốn lập tức chấp cánh bay ngay đến Thiếu Lâm tự. Nhưng đến khi chực lao đi do nghĩ sao không biết, toàn thân Trương Khánh Long vụt xê bấn qua một bên, tiếp đó thì bật lao vùn vụt về phía hậu sơn của Tổng đàn Phi Kiếm bang, nhanh như ánh sao băng.

Vù...

Đến đây với mục lực thật tinh tường Trương Khánh Long tự hồ chẳng cần dừng lại hoặc để đổi hơi hay để thay đổi phương hướng, vẫn thần tốc lao về phía vù được mục lực tinh tường phát hiện và bắt gặp một dấu hiệu khả nghi mơ hồ.

Vù...

Sự xuất hiện quá đột ngột của Trương Khánh Long lập tức thu kết quả bằng một tiếng kêu quá đổi kinh ngạc của một nhân vật đã sơ suất lộ một dấu hiệu khả nghi :

- Ối... ai?

Và ngược lại vì Trương Khánh Long cũng quá đổi ngạc nhiên nên không thể nào không kêu :

- Sao lại là lão? Ta nhớ rồi, lão Thâu Nhi phải không?

Trước mặt Trương Khánh Long một lão nhân có vóc dáng nhỏ thó cứ tỏ ra bối rối lạ :

- Mong lượng thứ, ta già rồi mắt lại kém, thật không nhận ra người là ai và cũng thật không ngờ vẫn còn có người chịu khó lưu lại để bắt ngờ hù dọa một lão già lụm cùm như ta.

Trương Khánh Long mỉm cười :

- Lão Thâu nhi ắt vẫn nhớ chuyện một hòm chứa đầy ngân lượng ở một trang viện bị bỏ hoang và lần đó văn bối đã rộng tay ban cho lão cả ngàn lạng kim ngân?

Lão Thâu nhi lập tức ngược nhìn Trương Khánh Long không chớp mắt :

- Để xem, a ra là Trương công tử. Thật hù vía, vậy mà ta cứ nghĩ phen này khó thoát vì bọn Kim sứ kỳ thực chỉ là lũ nội gián do thám nước Kim phát hiện.

Trương Khánh Long vẫn mỉm cười :

- Hóa ra lão Thâu nhi may cũng biết về bọn do thám nước Kim? Nhưng sao lại gọi chệch từ kinh sứ thành kim sứ?

Lão bữu môi :

- Chỉ công tử gọi chệch thì có, mà cũng phải thôi. Vì sau khi bị phục được hầu như ai ai của Phi Kiếm bang cũng đều gọi bọn người của nước Kim là kinh sứ. Bọn chúng chính là kim sứ, tuy nhiên công tử hãy tin ta, bọn chúng chính là kim sứ. Nhưng này công tử đến đây làm gì? Vì lẽ ra phải đúng như ta đã nghe chúng bàn, bảo là đang chờ công tử thế nào cũng đến Thiếu Lâm.Ồ ta nhớ lại rồi, thì ra công tử đến đây chỉ vì sự an nguy của Tôn phu nhân nào đó? Muộn rồi chúng đã đưa Tô phu nhân đi từ lâu. Bất quá ở đây chỉ còn một mình ta đang muốn nhân cơ hội này vơ vét mẻ cuối cùng để an hưởng tuổi già.

Trương Khánh Long gật gật đầu :

- Được văn bối đâu thể không tin lão Thâu nhi. Duy có điều lão có nghe lầm chăng khi bảo bọn chúng đang chủ tâm chờ văn bối ở Thiếu Lâm? Và còn về câu chuyện phục được thì hư thực thế nào?

Lão ngần ngại :

- Ta nghe thế nào thì nói cho công tử thế ấy, và lẽ ra công tử nên đi ngay mới phải, sao cứ mãi trùng trùng vạ nhất làm lỡ chuyện của ta thì sao?

Trương Khánh Long lại mỉm cười :

- Văn bối hứa sẽ đi ngay không gây bất kỳ cản ngại nào nữa, chỉ mong lão Thâu nhi hạ cố dù chỉ giải thích bằng một đôi lời ngắn gọn cũng được.

Lão miễn cưỡng đáp ứng :

- Chẳng có gì nhiều lắm đâu. Vì đại khái ta cũng chỉ nghe có thể, bất quá chúng có lỡ lời bàn thêm, bảo chỉ cần có được công tử là Tuyệt Dao Ma Vương nào đó thì vạ sự tất thành.

Trương Khánh Long chữa lại :

- Tuyệt Dao Bá Vương. Vậy chúng có giải thích thêm vì sao lại biết văn bối chính là Tuyệt Dao Bá Vương chăng?

Lão trợn mắt :

- Ta tuy mắt kém nhưng tai quyết không không điếc, huống hồ hai chữ Bá và Ma hoàn toàn khác nhau, đừng có bảo ta nghe lầm.

Trương Khánh Long vội đầu dụi :

- Được rồi, Ma thì Ma.

Lão thở phì phì :

- Nếu không vì một lần công tử đã ban cho ngân lượng, ta quyết chẳng bỏ qua thái độ xem thường này. Dù vậy âu cũng là nể tình cố cữu. Hãy nghe đây, về công tử thì chúng chẳng nói gì thêm. Riêng về chuyện phục được thì nhân đây ta xin có lời cảnh báo. Ất vì chúng muốn biến công tử thành công cụ thành sát thủ của chúng, có như thế chúng mới gọi công tử là Tuyệt Dao Ma Vương, thế nên trước sau gì chúng cũng có cách cho công tử phục được. Đừng xem thường nha, vì kể từ lúc bị phục được như ta tận mắt mục kích, thì duy chỉ mỗi mình Đường chủ Phi Thủy đường vì tinh thông thủy tánh nên quyết liều mình tự trầm thủy tẩu thoát. Kỳ dư bao nhân vật Phi Kiếm bang còn lại thấy thấy đều ngoan ngoãn tuân phục theo mọi sai xử của bọn chúng. Và nghe đâu một khi đã phục được, người bị hại không chỉ có thần trí mê muội mà đường như nội nguyên chân lực cũng tự tăng lên. Thật nguy thật là cực chí nguy nếu công tử sơ ý cũng bị chúng phục được.

Tỏ vẻ cảm kích Trương Khánh Long bảo :

- Đa tạ lời cảnh tỉnh, và nếu chẳng còn gì vãn bối đành có lời từ biệt.

Lão xua tay :

- Hết rồi thật mà, xin công tử đi ngay cho.

Nhưng thay vì đi Trương Khánh Long làm ra vẻ tình cờ hỏi :

- Cho hỏi ở Tổng đàn Phi Kiếm bang này đâu là nơi có thể cho Biển Bức Phi Thủy tự trầm mình tẩu thoát?

Lão Thâu nhi trợn ngược hai mắt và giận dữ hỏi ngược lại :

- Thì ta đâu có bảo Đường chủ Phi Thủy đường tự trầm mình ở quanh đây? Thôi nào sao công tử cứ làm khó ta mãi?

Trương Khánh Long đảo mắt nhìn khắp hậu sơn :

- Vậy sao bản thân lão cứ tỏ ra vội? Trừ phi lão đang lo se có ai đó quay lại bắt tử, đúng không? Vậy thì ai nữa ngoài Biển Bức Phi Thủy do cũng là nhân vật Phi Kiếm bang nên cứ khiến lão thấp thỏm mãi chẳng yên?

Lão Thâu nhi chán ngán thở dài :

- Thật xúi quẩy, đây là lần thứ hai cứ gặp công tử thì trước sau gì ta cũng bị bắt thóp. Ở chỗ trũng núi kia kìa, phía dưới là một miệng vực, nếu công tử sơ xảy tự rơi xuống thì đừng oán trách gì ta. Được chưa? Xin hãy đi ngay cho.

Trương Khánh Long phì cười và lao đi ngay.

- Đa tạ.

Vút.

Và trước ánh mắt ngỡ ngàng lẫn quang hoài của lão Thâu nhi, Trương Khánh Long vừa đặt chân đến trũng núi là cứ thế lao luôn xuống miệng vực, tợ hồ vì không nhìn thấy nên đành theo đà rơi mất hút.

Ào...

Nhưng không phải Trương Khánh Long hoặc muốn tự sát hoặc chẳng nhìn thấy miệng vực. Trái lại lúc bản thân đã rơi, Trương Khánh Long cũng vội điều chỉnh phương hướng và cố ý nhắm vào một vùng trắng bạc sâu mãi phía dưới để lao thẳng xuống.

Ừm.

Nước bay tung tóe và lập tức từ một chỗ nào đó quanh quất bỗng vang lên tiếng người kêu :

- Ủy, có rồi.

Nhưng chẳng phải chỉ vang lên mỗi một giọng nói trái lại còn thêm một vài giọng nói khác cũng thi nhau vang lên :

- Nếu vậy thật may cho Biển Bức Phi Thủy người, chỉ vì người đoán đúng. Ha ha...

- Nhưng dù đúng thì vẫn vậy bởi con dơi hôi thối biết bơi người nếu muốn kéo dài sinh mạng thêm dăm bảy ngày nữa thì hãy mau mau lặn xuống tìm và kéo thi thể nọ lên đây. Nhược bằng vẫn ương bướng thì thì bọn ta chẳng còn cách nào khác ngoài mỗi một việc là xẻ thịt người chia nhau ăn đồ đổi. Người dám bắt tuân chẳng? Hử?

- Sao cũng là người như nhau, ta lại chưa thấy ai độc ác hoặc mất hết nhân tính như bọn người, dám ăn cả huyết nhục của đồng loại? Ta thật hổ thẹn khi bị bọn Hán gian thân Kim xếp cùng loại với lũ người, gọi chung là các cao thủ vô lâm Trung Nguyên. Hãy cứ xẻ thịt ta mà ăn, để xem sau đó chẳng tìm thấy gì nữa thì đến lượt ai trong ba kẻ độc ác bọn người lại chịu lấy thịt bản thân dâng cho đồng bọn ăn.

- Biển Bức Phi Thủy người chớ lảm nhảm lại còn toan ly gián bọn ta. Tóm lại tuy người có công giúp bọn ta không chết chìm dưới vũng nước nhưng bù lại, bọn ta cũng khiến người có lại nhận thức bằng cách hóa giải toàn bộ công lực bản thân người, không để người mãi mãi mê muội vì bị bọn chó Kim phục được. Vậy tốt hơn hết người đừng để bọn ta động nọ, sẽ rất bất lợi cho người. Trái lại hãy ngoan ngoãn tuân lệnh cũng là cách giúp người kéo dài mạng sống, may ra sẽ có kỳ tích giúp tất cả chúng ta cùng thoát hiểm địa khốn nạn này.

Chợt có giọng ai đó trong bọn vừa lên tiếng khê kinh ngạc :

- Lại thật. Kẻ nào vừa rơi, sao đã lâu rồi chẳng thấy tự nổi lên?

- Ất là thi thể nào đó chết đã lâu ngày. Vì thế hễ rơi là chìm luôn. Thôi đi, dù đói thế mấy cũng đừng bảo ta phải ăn thịt một thi thể thối rữa. Ta ốm lắm.

- Vậy thì cứ xẻ thịt con dơi hôi thối này ư?

- Đừng, được rồi. Ta đồng ý tự lặn xuống xem sao vì dưới đáy vốn có lớp bùn khá dày, nói thật dù người còn sống nếu không tinh thông thủy tính, một khi sơ ý để cắm toàn thân vào bùn cũng vô khả tự nổi lên.

- Nay Biển Bức Phi Thủy người thật tâm đó chứ? Hay người toan nhân cơ hội này tự trầm để chết luôn đỡ phải bị bọn ta xẻ thịt rồi cũng vong mạng?

- Đúng đấy. Ý niệm của con dơi hôi thối Biển Bức Phi Thủy chính là thế này. Nào đừng để hấn qua mặt bọn ta. Thà lấy dao xẻ thịt hấn ngay bây giờ thì hơn.

- Được rồi, xẻ thì xẻ. Nhưng dao đâu?

- Ủy. Ta mới để dao cùn ở đây, ai to gan dám giấu di mất?

- Nè không phải ta. Đừng nhìn ta bằng ánh mắt nghi ngờ chứ? Vả lại bản thân ta đã mất hết võ công dù muốn giấu hay vứt bỏ một thanh đao cũng đâu đủ lực thực hiện?

- Không phải Biển Bức Phi Thủy người há lẽ là bọn ta? Đừng đùa chứ.

- Phải rồi. Nếu không do con dơi hôi thối người thì do ai chứ?

Chợt có tiếng của Trương Khánh Long lạnh lùng vang cất lên từ một chỗ khuất :

- Do ta.

Ở khoảng lư bằng lộ thiên một mặt dựa vào vách núi, mặt còn lại thì giáp với mặt nước, hiện có tất cả bốn con người và đều đang hướng mắt về hướng vũng nước. Nhưng khi nghe tiếng Trương Khánh Long vang lên, tất cả đều giật mình quay ngay về phía sau, để cùng nhau nếu không nổi giận quát tháo thì cũng kinh ngạc hỏi :

- Kẻ nào?

- Ai?

- Đã đến sao không hiện thân?

Từ chỗ khuất Trương Khánh Long bình thân bước ra với toàn thân y phục đều ướt sũng và thêm nữa là một thanh đao đã phần nào gỉ sét, đang cầm trên tay. Trương Khánh Long lên tiếng :

- Thật đã lâu mới gặp lại chư vị nghĩa thúc tam, ngũ, lục. Liệu có nhận ra tiểu đệ là Trương Khánh Long chăng? Và nhân đây cho hỏi, nhị vị nghĩa thúc lục, ngũ thì tiểu đệ biết rồi, chính là do Âm Dương nhị điều giả danh. Vậy tôn giá là ai, kẻ từng mạo nhận là tam nghĩa thúc của Trương Khánh Long này?

Trong bốn nhân vật đương diện lập tức có ba kẻ sợ hãi lùi lại. Và một còn lại tuy cũng sợ hãi nhưng cũng dạn dĩ lên tiếng :

- Sao? Người là Trương Khánh Long? Hóa ra bọn người Kim đoán đúng khi cho rằng người chẳng hề chết ở Mê Tông động?

Trương Khánh Long lạnh lùng nhìn nhân vật đó :

- Nếu tại hạ chết thì ai sẽ thay Nam Cung Tôn Quỳnh xử trị lũ phản bang như các hạ hầu trùng chấn uy phong Phi Kiếm bang? Biển Bức Phi Thủy đường chủ các hạ chớ vui mừng quá vội, hừ.

Vậy là đến lượt nhân vật này chính là Biển Bức Phi Thủy Đường chủ Phi Thủy đường Phi Kiếm bang cũng sợ hãi lùi lại y hệt ba nhân vật trước đó. Trương Khánh Long lại xạ mắt nhìn ba nhân vật nọ và bảo :

- Lạc Nhữ An chết rồi, mối thù sát hại Thạch Lệ Hoa, Thạch Thất Cô của tại hạ đành phải hỏi nhị vị Âm Diệu và Dương Diệu thôi. Nhưng nếu cần nhị vị cứ gọi thêm đồng bọn cùng hợp lực, tại hạ hứa sẽ không dùng thêm bất kỳ công phu nào, kể cả sở học Mê Tông cũng vậy, mà chỉ cần một thanh đao này mà thôi. Nào hãy chứng tỏ khí phách của đấng trượng phu. Hãy cùng xông lên đi chứ?

Ba nhân vật nọ một to cao, râu hùm hàm én chính là kẻ từng được Lạc Nhữ An dùng để mạo nhận là Bạch Hoạch tam nghĩa thúc của Trương Khánh Long. Hai còn lại, một chính là Khẩu Tài Tam Mục Dương Diệu từng mạo nhận ngũ nghĩa thúc Trang Hiến và một kia là Âm Diệu Kiến Tử Bất Động hợp nhau thành hai nhân vật tự xưng là Âm Dương nhị điều cũng đã cùng nhau truy sát Thạch Lệ Hoa, thất nghĩa cô của Trương Khánh Long. Cả ba khi bị Trương Khánh Long hỏi tội dù sợ vẫn tỏ ra vui, do nghe Trương Khánh Long quả quyết chỉ dùng mỗi một thanh đao cùn. Nhân vật cao to liền cất giọng ồm ồm cười vang :

- Ta có nghe người từng nhận là Bất Minh Phi Quân Tử, quyết không nói hai lời chứ?

Trương Khánh Long gật đầu :

- Quân tử nhất ngôn, và nếu tại hạ sai lời thì xin trời xanh ở trên cao kia đừng để tại hạ có cơ hội thoát hiểm địa này.

Âm Dương nhị điều cười hả hê cùng tiến lên :

- Nếu vậy bọn ta sẽ không khách khí. Vì hễ may mắn hơn, ha ha...

- Hễ may mắn thêm thì bọn ta bỗng có thêm người tạm làm thức ăn đỡ đói. Ha ha...

Trương Khánh Long dùng đao vẫy gọi luôn nhân vật cao to :

- Tôn giá sao không cùng tiến lên một thể? Đừng ngại chỉ là tại hạ chẳng muốn để phí thời gian, dù của tại hạ hay của tam vị cũng vậy. Nào hãy xông lên cùng lúc đi nào.

Động nộ nhân vật cao to lao ào đến :

- Tiểu tử nếu đã muốn chết thì bọn ta cũng đâu hẹp dạ chẳng cho người toại nguyện. Hãy cùng đánh nào Âm Dương nhị vị huynh đệ.

Ào...

Âm Dương nhị điều cũng nhất loạt xông lên và quỷ quyết hơn khi lập tức phân khai hợp thành nhân vật cao to lập thành thể chân vạc, vây đánh một mình Trương Khánh Long ở giữa :

- Đánh thì đánh. Hãy đỡ.
- Phải tận lực vào. Xuất thủ. Đỡ.

Ào... Vù...

Trương Khánh Long tuy chưa lần nào sử đao nhưng vẫn gan to mặt lớn, chủ ý chờ cả ba xông lên đủ tầm mới tận lực bạt đao và gầm thành tiếng long trời lở đất.

- Khai...

Một búng đao bật lóa lên.

Ào...

Áp lực và sát khí từ búng đao tuôn trào, lập tức khiến Biển Bức Phi Thủy ở bên ngoài phải kêu :

- Tuyệt Đao Ma Vương!

Bọn Âm Dương nhị diệu ba người mãi lúc này mới cảm nhận có điều bất tường toan lùi lại thì quá muộn, đành bạt gào thất thanh :

- Ôi...
- Bọn ta lầm rồi.
- Sao lại có thứ quỷ đao này? A...

Búng đao tỏa rộng dễ dàng gây ra ba lượt chấn chạm cơ hồ cùng một lúc.

Phập... phập... phập...

Rồi sát khí lẫn áp lực của búng đao cũng tan biến, chỉ lưu lại cục trường một thảm cảnh tột cùng khiếp đảm, là ba hình hài bất động và vỡ tung tóe ruột gan. Mục kích cảnh này chính Trương Khánh Long cũng khiếp đảm :

- Ôi, Tuyệt đao quá lợi hại.

Biển Bức Phi Thủy kinh khiếp toàn thân bủn rủn rồi ngã ngồi xuống :

- Bọn chúng nói đúng. Nếu để chúng biến ngươi thành Tuyệt Đao Ma Vương thì quả nhiên vô lâm Trung Nguyên sẽ bị diệt tuyệt.

Chợt Biển Bức Phi Thủy giật mình khi nghe một âm thanh thật khô giòn đột ngột vang lên từ phía Trương Khánh Long. Coong... Giương mục lực nhìn thì Biển Bức Phi Thủy thấy Trương Khánh Long đã tự hủy thanh đao, là nguyên nhân phát ra tiếng động khô giòn. Biển Bức Phi Thủy kinh ngạc :

- Ngươi không nỡ dùng đao phân loạn ngũ tạng lục phủ ta?

Trương Khánh Long ném bỏ hai nửa thanh đao gãy và chợt cười gượng :

- Tại hạ cũng không chủ ý đoạt mạng Đường chủ. Sở dĩ lúc này tại hạ phải nói như thế vì không muốn bọn mất hết tình người này chợt dùng sinh mạng Đường chủ uy hiếp ngược lại tại hạ. Xin lượng thứ vì đã để Đường chủ một phen kinh hãi.

Biển Bức Phi Thủy không tin :

- Tại sao ngươi không giết ta?

Trương Khánh Long thở dài, ngược nhìn cao thật cao :

- Chỉ tiếc tại hạ vô khả đưa Đường chủ cùng thoát hiểm địa này. Trừ phi nhờ thông thuộc địa hình Đường chủ có thể chỉ tại hạ cách khác để cùng đào sinh.

Biển Bức Phi Thủy cũng thở dài :

- Vậy là ngươi đã không hề thực ý giúp ta? Nhưng sao không cho ta biết nguyên nhân?

Trương Khánh Long tiến lại gần Biển Bức Phi Thủy :

- Nếu có ác ý thú thật tại hạ đâu vội vàng lao ngay xuống vực khi đã biết chuyện Đường chủ tự tử và kể đó là chột nghe dưới này vẫn có âm thanh vang lên? Vậy thì đó cũng là một nguyên nhân khiến tại hạ có những hành động này. Một vì cảm khái trước hành vi thà chết quyết không tự biến thành công cụ cho người Kim sai khiến của Đường chủ. Hai là tại hạ mong được sáng tỏ hơn về chân tướng lai lịch của lũ người Kim trước khi định đến Thiếu Lâm đối đầu với bọn chúng.

Biển Bức Phi Thủy kinh ngạc :

- Há lẽ người chưa thể biết bọn chúng cũng đang ở Thiếu Lâm chờ người? Vả lại có thể cho ta biết vì sao người quả quyết cùng bọn chúng đối đầu?

Trương Khánh Long buông người ngồi xuống đối diện Biển Bức Phi Thủy :

- Về tư thì tại hạ cùng nghĩa phụ từng nợ ân tình phái Thiếu Lâm, và nói rõ hơn đích thực Trương nghĩa phụ chính là Liễu Vũ đại sư. Còn luận về công thì trên tất cả, mọi cao thủ võ lâm dù hắc hay bạch, cũng đều là bá tánh Trung Nguyên. Huống hồ tại hạ dù muốn dù không cũng đã thủ đắc Mê Tông sở học, là di học của Tuyết Quái thư sinh đã từng đối đầu và phần nào ngăn chặn được dã tâm thôn tính Trung Nguyên của lũ Kim quốc. Tại hạ quyết không thể làm khác.

Biển Bức Phi Thủy cau mày :

- Nhưng bọn chúng vẫn chờ và quyết biến người thành Tuyết Dao Ma Vương. Người không ngại ư?

Trương Khánh Long vụt hỏi :

- Chính vì thế tại hạ cần tỏ tường lai lịch bọn chúng hầu suy đoán xem sẽ bằng cung cách nào toan biến tại hạ thành công cụ của chúng. Nhờ phục được như đã tiến hành đối với Phi Kiếm bang chăng?

Biển Bức Phi Thủy ngỡ ngàng :

- Vì nghe bọn Âm Dương nhị diệu vừa đề cập lúc nãy nên người biết chuyện này?

Trương Khánh Long đành thuật lại câu chuyện đã tình cờ phát giác hành vi toan vơ vét của lão Thâu nhi rồi bảo :

- Nhưng nếu chỉ trông mong vào thủ đoạn toan phục được tại hạ thì quá sai lầm. Trái lại hiện tại hạ vẫn ngạc nhiên về việc chúng dự đoán tại hạ không hề chết như gần đây bản thân tại hạ luôn cố tạo ra để chúng hoàn toàn tin hơn, thế nên đành ngờ rằng ắt chúng có thủ đoạn nào đó cao minh hơn lợi hại hơn thủ đoạn phục được thập bội phần. Hãy nói đi, Đường chủ có tình cờ biết dù chỉ một mây may lai lịch của bọn chúng chăng? Nhất là về nhân vật họ Đồng, luôn được bọn chúng gọi là chủ nhân?

Biển Bức Phi Thủy lắc đầu :

- Mãi gần đây ta mới được biết hóa ra bọn chó Kim đã có mọi dự mưu từ rất lâu. Đến độ cả Bang chủ phụ nhân trước kia cũng từng là nội gián Kim quốc. Khi biết ra thì cũng từ lâu toàn bộ Phi Kiếm bang đều do bọn chúng thao túng. Có chăng ta cho người biết một tin, là Phi Kiếm bang cũng từng một thời câu kết với phái Thiếu Lâm qua một nhân vật trung gian chính là Lạc Nhữ An.

Trương Khánh Long mỉm cười :

- Mấu chốt là ở đây. Vì việc Phi Kiếm bang câu kết với phái Thiếu Lâm là điều từ lâu tại hạ cũng tự dự đoán biết. Nhân tiện Đường chủ nghĩ sao nếu nghe tại hạ quả quyết tính danh thực của Lạc Nhữ An là Đồng Nhữ An, có mối liên hệ gì chẳng với một nhân vật nào đó cũng mang họ Đồng?

Biển Bức Phi Thủy kinh ngạc :

- Liệu có thể là Nhất Ác Đồng Khuê?

Trương Khánh Long thở dài :

- Nếu kể cả Đường chủ cũng có ý nghĩ này thì liệu có thật chẳng từ lâu nay ai ai cũng lầm về Đồng Khuê? Vì theo tại hạ đoán bản lãnh thực sự của Đồng Khuê phải bao gồm hai tuyệt học dù khắc kỷ nhưng vẫn được luyện kiêm thông, là Đoạn Mạch chỉ và Độc Trảo Ngũ Hồng Điểm.

Biển Bức Phi Thủy bác bỏ ngay :

- Nếu vậy thì không thể vì luận về tính khí thật độc ác của họ Đồng thì chỉ cần một trong hai tuyệt kỹ đó thôi ắt đã từ lâu Đồng Khuê phải gây nhiều hơn, thật nhiều trận thảm sát, hầu lưu ác danh vạn đại. Quyết chẳng thể là Nhất Ác Đồng Khuê, trừ phi ý người muốn nói Đồng Khuê đã biết che giấu bản lĩnh, cho dù đã không ít lần bị lâm vào cảnh nếu chẳng kịp tẩu ắt đã vong mạng.

Trương Khánh Long hoàn toàn thất vọng :

- Rút cuộc cũng chưa thể đoán biết dù chỉ mơ hồ, họ Đồng khiến tại hạ phải lo âu.

Biển Bức Phi Thủy chợt bảo :

- Người phải tận lực sớm minh bạch điều này thì càng tốt, nhất là với ý định vẫn đến Thiếu Lâm của người. Phần ta cũng sẽ tương tự với điều kiện người cũng phải đưa ta cùng thoát.

Trương Khánh Long vỡ lẽ :

- Nghĩa là từ đây thực sự vẫn có nẻo đào sinh.

Biển Bức Phi Thủy gật đầu :

- Nhưng cần phải thực sự tinh thông thủy tính bởi ngầm dưới đáy nước có ẩn chứa một dòng chảy, chỉ cần có đủ bản lĩnh xuôi theo dòng chảy, vượt qua một khe núi cũng ngầm dưới đáy nước có chiều dài độ bảy trượng là sẽ thoát ra ngoài. Tuy ta đủ sức bế kín hô hấp suốt thời gian này nhưng do võ công đã bị phế nên thủy công cũng bị tác động, sợ nhất là chẳng đủ lực vượt qua. Người thấy sao?

Trương Khánh Long gật đầu :

- Sau đó thì sau? Đường chủ định tiến hành như thế nào hầu minh bạch nhân vật họ Đồng là ai, theo sự phân công của Đường chủ vừa nói?

Biển Bức Phi Thủy bảo :

- Ta có một manh mối liên quan đến Lạc Nhữ An, và nếu đúng như người bảo họ lạc là Đồng Nhữ An, có thể suy đoán giữa nhân vật họ Đồng và Đồng Nhữ An ắt có mối liên quan thì ta tin rằng từ manh mối này sẽ có một phát hiện nào đó khả dĩ thuận lợi. Vậy người đủ bản lĩnh đưa ta cùng thoát chẳng?

Trương Khánh Long vẫn quả quyết gật đầu :

- Nhưng phải nói trước bản thân tại hạ thật chưa tiện lộ diện vì tại hạ không tin bọn chúng chợt có đủ nguyên do để quả quyết Trương Khánh Long vẫn sống. Trừ phi chúng có tài tiên đoán đã rõ mọi quá khứ vị lai, như thế chúng không còn là phàm nhân như chúng ta nữa. Thế nên cũng mong Đường chủ tạm giữ kín cho.

Vừa thấy Biển Bức Phi Thủy gật đầu tỏ ý ưng thuận, Trương Khánh Long vội hỏi tiếp :

- Còn việc này, Đường chủ có tình cờ am hiểu hoặc về địa hình hoặc về cách sắp đặt các chỗ lưu ngụ tịnh tu của tăng nhân phái Thiếu Lâm chẳng?

Biển Bức Phi Thủy lần đầu mỉm cười với Trương Khánh Long :

- Người đã gặp may rồi. Vậy để tránh cho người mọi bất lợi không cần thiết nếu cứ khăng khăng tìm đến Thiếu Lâm, thì ta là nhân vật duy nhất có thể giúp người. Hãy nhìn đây.

Biển Bức Phi Thủy vừa nói vừa lấy tay vẽ xuống đất cũng dùng thêm những mẫu đá nhỏ minh thị cho Trương Khánh Long rõ hầu như từng địa hình được sắp đặt ở phái Thiếu Lâm.

- Phái Thiếu Lâm tồn tại đã lâu mọi kiến tạo vì từ rất sớm đã hoàn chỉnh nên hầu như chẳng cần thay đổi gì nữa. Đây là Đạt Ma viện, chỗ này là Tàng Kinh các. Kế đó là Đại Hùng bảo điện, Tổ Sư đường, Sám Hối động,...

Trương Khánh Long ghi nhận tất cả lại còn nghe Biển Bức Phi Thủy dặn thêm :

- Lợi hại nhất ở Thiếu Lâm là La Hán đại trận, thế nên người luôn tránh đừng để lộ diện ở bất kỳ chỗ nào có địa hình rộng rãi hay thoáng đãng. Bởi một khi người bị hãm thân vào Đại trận La Hán thì đừng mong toàn mạng thoát ra.

Trương Khánh Long gật đầu và lập tức cùng Biển Bức Phi Thủy đứng lên, tiến lại vùng nước.

- Đi, tại hạ nguyện đưa Đường chủ cùng thoát.

29. Phát Ma Âm Lung Lạc Ma Vương-chính Thắng Tà Phục Ma Hiển Đạo

Như bóng u linh vô thanh vô ảnh Trương Khánh Long lần đầu đặt chân vào một động thất tối mờ cũng phần nào do bên ngoài là cả một khu rừng trồng toàn thiết vân sam khiến mọi ánh sáng từ vầng dương quang cũng khó lòng soi rọi đến. Trương Khánh Long chột chậm bước và quyết không để gây bất kỳ tiếng động nào ngoại trừ một câu gọi thật khê được Trương Khánh Long chủ ý phát vào trong :

- Sư phụ Giác Tuệ! Đệ tử là Trương Khánh Long, cũng là Liễu Trúc pháp danh do sư phụ ban cho đệ tử đây.

May cho Trương Khánh Long từ một vách động còn mờ tối hơn đã vang đáp lại một giọng ào ào yếu ớt :

- Trương Khánh Long! A di đà Phật, cuối cùng điều lão nạp chờ đợi cũng được toại nguyện. Mau lại đây.

Nhưng lại không may cho Trương Khánh Long chút nào khi nhận ra đây là một thanh âm xa lạ :

- Đại sư là ai? Xin lượng thứ vì đệ tử chỉ muốn gặp Giác Tuệ sư phụ và thanh âm của đại sư hoàn toàn khác.

Giọng ào ào vẫn vang lên :

- Lão nạp là Giác Mẫn cũng là tứ sư thúc của thí chủ, thật may trước khi nhị sư huynh Giác Tuệ bị bọn nghịch đồ Liễu Phàm hành xử, mọi việc có liên quan đến tiểu thí chủ đều được nhị sư huynh Giác Tuệ tổ bày cùng lão nạp. Mau lại đây, vì lão nạp có nhiều điều chỉ sợ không còn dịp thổ lộ và ủy thác nếu tiểu thí chủ chẳng kịp đến.

Trương Khánh Long vẫn chậm bước để tiến đến :

- Bất luận thế nào nếu đây là âm mưu cũng do bọn Liễu Phàm sắp đặt thì đối với đệ tử mà nói tất cả chỉ vô ích.

Và Trương Khánh Long dừng lại trước một vóc dáng gầy thật gầy đang tư thế ngồi xếp bằng, nửa như tọa thiền nửa như tự hành xác hầu sấm hối mọi tội lỗi đã gây ra.

- Sao đại sư lại bị cùm xích? Có thật đại sư đúng là Giác Mẫn như đệ tử vừa nghe đại sư thừa nhận?

Cái đầu gầy tóp vì vẫn đặt trên dù chỉ là một cần cổ khẳng khiu nên cũng có thể gật đầu thừa nhận :

- Hãy ngồi xuống, vì lão nạp có cách minh chứng khiến tiểu thí chủ phải tin lão nạp chính là Giác Mẫn, từng vì thu nạp lầm cả một bọn toàn như Liễu Phàm nên tự chuốc họa vào thân, để rồi suốt năm năm qua nếu thoát tiên chỉ bị chúng hạ độc khó thể tùy tiện đi lại, hầu bọn chúng mặc tình mượn danh lão nạp, hành sự thỏa chí thì sau đó khi buộc phải trao cương vị cho Liễu Phàm, lão nạp đã bị chúng vắt vào đây.

Trương Khánh Long lập tức ngồi xuống :

- Hóa ra đại sư cũng từng là Phương tượng trước Liễu Phàm? Xin lượng thứ vì đệ tử quá ấu trĩ, thật không biết pháp danh của Phương tượng trước Liễu Phàm là gì. Tuy nhiên qua lời thuật kể của nghĩa phụ Trương Thái Toàn Liễu Vũ, đích thực đệ tử có biết vị Phương tượng trước Liễu Phàm từng một thời gian dài chột vướng một loại bệnh kỳ quái. Và nếu chính là Giác Mẫn sư thúc thì đệ tử Liễu Trúc xin có lời tạ lỗi, thật mong Phương tượng đại lượng thứ tha.

Lão tăng gầy xác khê thở dài :

- Thất tri giả bắt tội hướng hồ A di đà Phật, như nhị sư huynh tỏ lộ thì thời gian ở bên cạnh tiểu thí chủ cũng chẳng được bao lâu thế nên đâu thể trách một khi tiểu thí chủ kỳ thực vẫn chưa có cơ hội am tường ngọn ngành về mọi điều liên quan đến bốn phái Thiếu Lâm? Nhưng dù sao, A di đà Phật, dựa theo những gì nhị sư huynh từng kỳ vọng, lão nạp thật mừng vì tiểu thí chủ đã đến, còn mặc nhiên thừa nhận ngay trước mặt lão nạp, rằng bản thân chính là Liễu Trần, một cử chỉ cho thấy tiểu thí chủ đã quyết lòng về bốn phái Thiếu Lâm. Và nếu thực sự xem lão nạp vẫn còn là Phương tượng thì đệ tử Liễu Trúc hãy mau phục xuống nghe pháp dụ.

Trương Khánh Long lập tức tự quỳ lên :

- Xin tuân theo pháp dụ.

Giác Mẫn lão tăng gật đầu :

- Bốn Phương tượng quyết không phủ nhận bởi bản thân bất cẩn gây ra khiến bốn phái hiện nay tà ma ác đạo ngập tràn và lộng hành. Nếu khoảng hai mươi năm trước đã khiến đại sư huynh cùng tam sư huynh vong mạng bất minh thì gần đây lại đến lượt nhị sư huynh là Giác Tuệ cũng bị lũ phản nghịch hãm hại. Nhưng dù tội là thế, lão nạp từng u mê là thế, thì may sao nhân một lúc tỉnh táo và có cơ hội, bốn Phương tượng đã kịp giấu kín Lục Phật Ngọc Tượng. Nay danh chính ngôn thuận truyền lại cho Liễu Trúc sư diệt hầu thuận tiện thanh lý môn hộ, trùng chấn uy phong, gây dựng lại một phần phái Thiếu Lâm, luôn tuân thủ đúng môn quy nghiêm luật như thuở nào. Và nếu chẳng có gì thoái thác thì kể từ lúc này, đệ tử Liễu Trúc đời thứ sáu mươi hai cũng chính thức tiếp nhận cương vị Phương tượng phái Thiếu Lâm. Hãy mau bái tạ Phật tổ và nói lời tiếp nhận.

Trương Khánh Long rùng mình vội phục người sát đất :

- Đệ tử nguyện tuân pháp dụ quyết hứa thanh lý môn hộ và trùng chấn uy phong bốn phái Thiếu Lâm. Nhưng riêng về cương vị Phương tượng đệ tử tự biết đây là hảo ý của tứ sư thúc tuy nhiên do đạo hạnh và mọi hiểu biết của đệ tử về Phật pháp rất kém, kỳ thực thì chưa biết gì, nên chẳng hay để sau này, chờ khi bốn phái hoàn toàn ổn định, hoặc do tứ sư thúc tác chủ, hoặc tự đệ tử sẽ tìm một trong các sư huynh đệ bốn phái, sẽ phó giao trọng trách cho một đệ tử bốn phái xứng đáng nhất.

Giác Mẫn thở dài :

- Được rồi lão nạp ưng thuận vì thật ra nhận và chọn tiểu thí chủ chỉ là biện pháp tình thế. Kể cả lúc đặt pháp danh Liễu Trúc cho tiểu thí chủ cũng là cung cách làm cho thuận tình hợp lý, thế nên cần phải có cơ duyên mới mong tiểu thí chủ thật tâm quy y đầu Phật. Và cũng may đây là may cho tệ phái, do tiểu thí chủ không vì động lòng mà tiếp nhận ngay cương vị này. Nếu không lão nạp lại e khi diệt xong Liễu Phàm thì rồi đến lượt tiểu thí chủ ắt chỉ khiến tệ phái khó mong lập lại cục diện như thuở nào. Người trung hậu và cương trực khảng khái như tiểu thí chủ khiến lão nạp cảm kích, cũng thập phần cảm kích thay cho toàn phái Thiếu Lâm, A di đà Phật.

Trương Khánh Long ngẩng đầu lên :

- Đệ tử xin mạo muội nêu thêm đề xuất. Là nếu Lục Phật Ngọc Tượng đã do tứ sư thúc cất giấu thì nên chẳng xin cứ để như thế, chờ sau này tìm được người kế nhiệm thích hợp, tứ sư thúc hãy giao ra?

Giác Mẫn lắc đầu :

- Muốn thanh lý môn hộ cần phải danh chính ngôn thuận, tuy nhiên nếu muốn thu hồi Lục Phật Ngọc Tượng thì e phải làm khổ tiểu thí chủ một phen. Vì chỗ lão nạp cất giấu bảo vật trấn môn, kỳ thực là đã ném xuống đáy Đàm Phật Toạ, nên không thể thu hồi.

Trương Khánh Long mỉm cười :

- Hành động này của tứ sư thúc quả cao minh vậy cứ xin phó giao việc đó cho đệ tử và cũng long trọng hứa sẽ không bao giờ để tứ sư thúc thất vọng.

Giác Mẫn hài lòng :

- Như tiểu thí chủ còn điều gì muốn hỏi?

Trương Khánh Long gật đầu :

- Có hai việc, thứ nhất, kỳ thực thì từ khi nào sư phụ Giác Tuệ của đệ tử mới bị bọn Liễu Phàm hãm hại?

Giác Mẫn nhắm tính :

- Để lão nạp nhớ lại, cũng chẳng lâu lắm dường như chỉ mới mười mười mấy ngày thôi. Đây là lúc Liễu Phàm bỗng tỏ ra phần khích khác lạ, chợt xông xộc chạy vào đây và vừa giận dữ lôi nhị sư huynh đi vừa lăm bằm gì đó về một Tuyệt Dao Ma Vương nào đó.

Trương Khánh Long thoáng cau mày :

- Tứ sư thúc cố nhớ lại xem, Liễu Phàm còn nói thêm gì về Tuyệt Dao Ma Vương chẳng?

Giác Mẫn vừa lắc đầu thì lập tức Trương Khánh Long tự lấy chiếc sừng tê ra để hỏi tiếp :

- Tứ sư thúc đã bao giờ thấy hoặc nghe nói về vật này chưa? Đây là một vật mà hiện nay có một người vì là gian tế của Kim quốc nên rất quan tâm.

Giác Mẫn nhận và xem, sau đó trả lại :

- Vật này dùng để làm gì?

Trương Khánh Long lắc đầu :

- Đệ tử chưa rõ. Chỉ biết từ vật này nếu dụng lực thổi vào sẽ tự phát ra âm thanh.

Giác Mẫn lo ngại :

- Từ rất lâu khắp võ lâm đều quá quen đối với các loại âm thanh có thể sử dụng thay cho vũ khí gọi là âm công. Ở tệ phái cũng có một môn công phu tương tự, là Sư Tử Hống. Hay đây là một trong những vật như thế? Quả thật lão nạp không thể biết.

Trương Khánh Long động tâm :

- Âm công? Có thể hiểu đây là cách dùng âm thanh với nguyên khí nội lực phổ vào sẽ gây hậu quả bất lợi cho người bị nghe?

Giác Mẫn gật đầu :

- Nhưng với Sư Tử Hống thì ngược lại, Phật công dùng để giúp ai đó trấn định thần thức nhất là lỡ như bị thủ đoạn của tà ma chế ngự tâm thần.

Trương Khánh Long chợt hỏi :

- Tứ sư thúc có thể truyền thụ dù chỉ là về yếu quyết Sư Tử Hống cho đệ tử?

Giác Mẫn bảo :

- Không phải lão nạp lo ngại gì về tiểu thí chủ duy chỉ có điều đây là công phu lão nạp chưa hề luyện qua. Tuy nhiên đừng quá vội thất vọng vì nếu tiểu thí chủ nghỉ ngại cho từ vật này có thể phát ra âm công thì sao không hủy bỏ?

Trương Khánh Long thở dài :

- Gia mẫu của đệ tử đang bị lũ giặc Kim sinh cầm. Đệ tử đành dùng vật này ứng thuận trao đổi.

Giác Mẫn chợt phì cười :

- Nếu vậy thì chỉ cần thay đổi dù chỉ một ít thôi một vài kết cấu của vật này. Miễn sao khi vật này được chủ nhân quyết sử dụng phát ra âm công thì do kết cấu đã thay đổi, ắt mọi tác hại cũng thay đổi theo.

Trương Khánh Long cả mừng :

- Đa tạ tứ sư thúc chỉ giáo, vậy mà đệ tử chẳng nghĩ ra.

Giác Mẫn giải thích :

- Đừng nghĩ đây là do lão nạp có nhiều thủ đoạn mà kỳ thực đạo lý này cũng như bao đạo lý khác tương tự phần nào Phật Công Sư Tử Hống, cần phải có định lực vững tựa núi Thái, hoàn toàn tịnh tợ mặt hồ thu. Và giả như tâm trạng có chút thay đổi cũng như vật này bị đổi thay kết cấu thì tất cả đều hỏng.

Trương Khánh Long tiếp nhận :

- Vậy đệ tử còn một điều nữa muốn hỏi như lúc đầu đã nói. Tứ sư thúc từng hành tẩu giang hồ, vậy có biết nhân vật nào vừa ở họ Đồng vừa có phần nào dù chỉ một mảy may can hệ đến Thiết Bút Tri Túc Lạc Nhữ An?

Giác Mẫn cau mặt :

- Họ Đồng? Có phải là Đồng nhất ác chăng? Nhưng Đồng Khuê thủy chung không một lần qua lại với Lạc Nhữ An. Nếu vậy quả thật còn một nhân vật nữa lão nạp biết rất rõ ở họ Đồng. Đồng thời nhân vật này trước kia cũng có đôi lần chợt đề cập đến Lạc Nhữ An. Chỉ tiếc nhân vật này kể như đã chết.

Trương Khánh Long ngơ ngẩn :

- Là ai vậy, tứ sư thúc?

Giác Mẫn thở dài :

- Chính là nhị sư huynh Giác Tuệ với tục danh thuở chưa xuất gia đích thực ở họ Đồng. Nhưng nhị sư huynh đã chết, thật hy vọng khi đề cập đến nhân vật họ Đồng thì tiểu thí chủ không hề có bất kỳ nghi ngờ gì.

Trương Khánh Long cũng thở dài :

- Quả thật đệ tử chưa lần nào hoặc nghi ngờ hoặc nghĩ xấu về sư phụ Giác Tuệ. Chứng tỏ hãy còn một nhân vật nữa họ Đồng và đệ tử quyết phải tìm ra. Xin tứ sư thúc bảo trọng, hầu chờ ngày toại nguyện. Đệ tử đã đến lúc phải đi, cũng đa tạ nhiều chỉ giáo cùng những huấn dụ của tứ sư thúc. Cáo biệt.

Trương Khánh Long vậy là đã xuất nhập phái Thiếu Lâm an toàn. Và quả thật vì đã ngấm ngấm lo như đã được Biển Bức Phi Thủy cảnh giác nên Trương Khánh Long thủy chung không dám tùy tiện gây loạn ở Thiếu Lâm, dù đây là cùng bọn giặc Kim trong lót những phản đồ Thiếu Lâm đối đầu.

Trương Khánh Long còn những việc khác cần thiết hơn phải khẩn trương tiến hành ngay.

* * * * *

Nương theo các ám ký ngày càng xuất hiện nhiều, Trương Khánh Long thoát tiên lo ngại sau thì dần vui khi phát hiện mọi hướng của các ám ký cuối cùng đều nhắm vào một nơi duy nhất.

Trương Khánh Long lao đi nhẹ như bóng u linh và nhanh tựa tia chớp với chủ đích cùng phương hướng duy nhất là Tảo Diệp trang.

Vút.

* * * * *

Không may may nghi ngờ Trương Khánh Long nhẹ buông người rơi xuống khi đã lao vọt qua cánh cổng vào Tảo Diệp trang.

Ngờ đâu chân vừa chạm đất lập tức Trương Khánh Long nhận ra đã lọt vào vòng mai phục dày đặc, nhìn xung quanh đâu đâu cũng thấy nhiều thật nhiều những bóng đen chẳng rõ bằng cách nào đã ào ào xuất hiện.

Không những thế đây còn là tình huống mà Trương Khánh Long thậm chí có nằm mơ cũng không bao giờ ngờ bản thân sẽ đối mặt. Đây là các bóng không những đông thật đông mà dường như ai trong họ cũng đều là cao thủ với đủ loại binh khí ngay lúc này đều cầm sẵn trong tay. Họ không nói không rằng vừa thoát phát hiện Trương Khánh Long liền ào ào xuất lộ và xông vào tấn công ngay.

Trước tiên là một nhóm năm kiếm thủ cùng đồng loạt bạt kiếm cuồn đến.

Ào... ào...

Trương Khánh Long thấy vậy cũng chẳng cần phí lực mở miệng, vội ngưng động ngươn thần và tìm cách ứng phó ngay bằng một loạt gồm ba chiêu chưởng liên hoàn.

Vù... vù... vù...

Áp lực của năm thanh kiếm hầu như chưa kịp hình thành thì đã bị loạt chưởng liên hoàn của Trương Khánh Long nhiều uy lực hơn hóa giải.

Năm kiếm thủ không hoảng loạn, lập tức lùi ngay. Và hóa ra họ có lý do để không hỗn loạn vì cùng lúc này đã có bảy tay kiếm thủ khác chọt xông vào Trương Khánh Long từ cánh tả. Hợp lực của bảy thanh kiếm quả nhiên có thanh thế và uy lực hơn so với sự liên thủ của năm kiếm thủ vừa rồi.

Ào... ào...

Véo...

Và sở dĩ như thế chẳng những nhờ họ có nhân số đông hơn “bảy người hơn năm” mà phần nào họ có cung cách phát chiêu lợi hại hơn, trong bảy thanh kiếm chọt có một tách khai, phát thành chiêu riêng lẻ và điểm lợi hại là ở chỗ chiêu kiếm riêng lẻ này thoát tiên là mượn sáu thanh kiếm kia tạm làm bức bình phong để ngay khi có cơ hội liền dùng thế độc xà xuất động thần tốc lao kích Trương Khánh Long tạo ra tiếng rít không chỉ riêng lẻ mà còn như tiếng chiêu hồn.

Trương Khánh Long thẳm chấn động, tuyệt đối không nghĩ ra đây là những cao thủ nào, xuất xứ ra sao và nhờ đâu có đầu pháp tốt cùng lợi hại này.

Nhưng nói cho đúng hơn Trương Khánh Long hoàn toàn chẳng mấy may có thời gian nghĩ dù để dò xét hay để toan liệu cách đối phó. Vì theo bản năng cũng như theo bản lĩnh sở học đang có Trương Khánh Long đã lập tức di hình hoán vị đồng thời cũng mạo hiểm phát trả mấy loạt chưởng chiêu, nếu không thể hóa giải thì chí ít cũng phải làm cho bảy kiếm thủ này rối loạn.

Vù... vù...

Ầm... choang...

Bùng... choang...

Chưa kịp thở hắt một hơi cho nhẹ nhõm vì đã đánh bật đến rối loạn cả bảy kiếm thủ thì Trương Khánh Long vụt lạnh khắp người khi phát hiện từ phía hậu đã và đang cuộn ào đến một đạo uy kinh cực kỳ hung mãnh.

Ào...

Không kịp quay lại đối phó rồi Trương Khánh Long thẳm kêu như vậy và đành rướn người tự xê bắn người một ít về phía trước để rồi lập tức bật bắn toàn thân lên cao.

Vút.

Bên dưới chân vì chỉ còn là một khoảng không nên Trương Khánh Long vui mừng nhìn đạo uy kinh hóa ra là do những ba cao thủ hợp kích chỉ lao sượt qua.

Ào...

Động nộ Trương Khánh Long vội lẳng không đảo người toan hạ thân xuống ngáng đầu và cho ba kẻ hợp lực đánh lên nọ biết tay. Ngờ đâu chỉ vừa thoáng khựng thân hình lại thì từ trên cao Trương Khánh Long nhìn thấy từ tứ phía ở xung quanh bên dưới chọt bay bắn lên nhiều thật nhiều các vật vừa dài vừa nhọn ắt hẳn là lao, tợ hồ muốn dùng loạn lao xuyên thủng và phân thây Trương Khánh Long.

Vút.

Vút.

Quá thất kinh và sợ nhất là viễn cảnh sẽ bị nhiều lao nhọn xuyên cắm tua tủa khắp người, Trương Khánh Long hú vang và liều tung loạn chưởng ra tứ phía.

- Hu... u... ú...

Ào... ào...

Chưởng chân chạm và đẩy bật khá nhiều mũi lao.

Àm.

Cạch... cạch...

Vù...

Nhưng cũng có không ít lần có một vài mũi lao xé gió lướt sượt qua thân Trương Khánh Long.

Soạt. soạt.

Và chưa hết, vì mãi lằng không tung chưởng nên Trương Khánh Long dần mất đà mất cả cơ hội đối hơi đành để thân hình trầm xuống.

Chính lúc đó vì có một vài mũi lao do người ném thiếu lực, nếu lúc này vô khả gây hại cho Trương Khánh Long thì bây giờ chợt trở nên lợi hại với tầm được ném không chỉ vừa đủ mà nhè đúng lúc Trương Khánh Long cũng đã hết tầm sức để tung chưởng.

Vù... vù...

Có ba mũi lao ngẫu nhiên lao cắm vào Trương Khánh Long đúng vào thời khắc này. Trương Khánh Long cả sợ ngỡ đã vô khả ứng phó ngờ đâu kịp liều và chop được một mũi lao. Lập tức Trương Khánh Long sử dụng như một vũ khí dùng mũi lao này đánh bật hai mũi lao còn lại.

Cạch. cạch.

Lao được làm bằng các mẫu cây với một đầu vót nhọn, lực đánh bật của Trương Khánh Long từ một mũi lao làm khí giới đã chấn gãy hai mũi lao còn lại. Một nửa thân lao không có đầu nhọn bị chấn bay, nửa còn lại thì ác hại thay lại cắm đầu nhọn vào chính cánh tay cầm lao của Trương Khánh Long.

Phập.

Nổi đau làm Trương Khánh Long phẫn nộ, lập tức bật người lao tiếp ngay khi có cơ hội chạm chân vào đất để lấy đà. Trương Khánh Long còn lựa chỗ có đông bóng đen nhất để lao đến và dùng mũi đao thay dao, vận dụng đao quyết từ Tuyệt đao xông vào mặc tình tung hoành :

- Tại hạ đã không nở gây thành chuyện lạm sát nhất là đối với chư vị nhất định đã bị phục được đã trở nên mê muội. Nhưng nếu cứ mãi nhân nhượng thì e tính mạng của tại hạ chẳng còn gì. Đành đắc tội vậy. Khai...

Mũi lao trong tay Trương Khánh Long dù không sắc bén vẫn trở nên lợi hại do được thi triển thành các đao thức tốt cùng biến hóa từ đao quyết của Tuyệt Đao Bá Vương.

Ào... ào...

Và do mũi lao do Trương Khánh Long vận dụng chân nguyên nội lực truyền vào nên uy kinh toát ra vây phủ khắp hai trượng xung quanh.

Ào... ào...

Tuy nhiên từ chỗ Trương Khánh Long chọn lao đến đến không chỉ thật đông người mà lạ thay ai ai cũng cầm gậy. Vì thế họ cũng không vừa gì lập tức cùng hợp lực quyết đối phó với thứ vũ khí cũng làm bằng gỗ của Trương Khánh Long.

Vụt... vụt...

Chợt Trương Khánh Long có cảm giác lạnh người do phát hiện những bóng đen để khí giới chạm khí giới thì họ có các cách di chuyển thật linh hoạt và kỳ quái. Có một tốp trước mặt Trương Khánh Long bỗng lùi về, cùng lúc đó lại xuất hiện hai tốp tấn công vào từ hai phía tả hữu.

Trương Khánh Long tung vũ khí đối phó ngờ đâu hai tốp này lại lui, thay vào đó là hàng loạt những bóng gậy cứ bất thần tấp kích Trương Khánh Long từ phía hậu.

Vút... vút...

Ngầm thất kinh Trương Khánh Long lẩm bẩm :

- Họ tuy mê muội thần thức nhưng vẫn có thể phối hợp và di chuyển tợ một thể trận, phen này ta bị nguy thật sao?

Tuy nói vậy nhưng Trương Khánh Long bỗng dừng cũng để thân hình dịch chuyển theo Mê Tông bộ pháp dù chưa thoát trận thì vẫn chẳng đến nỗi nguy hiểm.

Vút. vút Cục diện cứ thế giằng co một lúc và rồi Trương Khánh Long tự phá lên cười :

- Hóa ra chỉ là một trận tứ tượng vì thiếu biến hóa nên cần phải có nhân số đông đảo bù vào, vậy đừng mong hãm mãi tại hạ. Xem đây, ha ha...

Trương Khánh Long lại tả xung hữu đột với mũi lao cứ loang loáng xoay tít trong tay và mặc tình vừa đột phá vừa chấn gãy tán loạn nhiều thật nhiều các cây gậy của những bóng đen đang cố giữ thể trận tứ tượng.

Ào... cạch... cạch...

Vù... cạch... cạch...

Và dĩ nhiên có không ít những tiếng kêu vừa đau vừa khiếp đảm được những bóng đen thốt ra.

- Ối...

- A...

- Lợi hại thật. Hừ!

Trương Khánh Long được thể cười to hơn :

- Thì ra dù mê muội vẫn biết đau. Vậy thì nên mau tránh. Ha ha...

Vù... cạch... cạch...

Ào... cạch... cạch...

Chợt cùng lúc xuất hiện nhiều bóng đen khác đã từ đâu đó ở phía ngoài lao vút vào.

Vút.

Vút.

Sự xuất hiện của những bóng đen này dù không nhiều chỉ có chín mà thôi, nhưng không hiểu sao lại tạo được sự tin tưởng khiến hầu hết các bóng đen từng hợp nhau lập trận tứ tượng đều nhất loạt tự tấn khai lùi xa.

Và rồi Trương Khánh Long nhận ra tại sao chỉ có chín bóng đen nhưng lại tạo được sự tin tưởng này. Vì đây là ngay lập tức chín bóng đen này dàn trải thật nhanh thành một thể trận khác, nhất định phải lợi hại hơn.

Họ linh hoạt xoay quanh Trương Khánh Long, không những khiến Trương Khánh Long nhất thời hoa mắt mà họ tuần tự còn có cách phát chiêu thật lợi hại, toàn nhắm vào các bộ vị khản yếu của Trương Khánh Long để tấn công uy hiếp.

Ào...

Vù...

Trương Khánh Long lạnh người vội thi triển Mê Tông bộ pháp, tự xoay theo vòng xoay của thể trận đối diện và quyết tìm phương triệt phá bằng từng loạt một những chiêu chưởng tảo diệt đã do Trương nghĩa phụ truyền thụ.

Ầm... ầm...

Bùng bùng...

Chín bóng đen tuy không suy suyển bất quá chỉ cam chịu để thể trận có một phần chậm lại. Và đây là lúc Trương Khánh Long hoàn toàn khiếp đảm do đã nhận được dạng thức lần đầu pháp của thể trận đang đối phó. Trương Khánh Long bật quát vang :

- Mụ họ Thân Cung chủ Hòa Lạc cung đâu? Nhân vật thần bí họ Đồng có ở đây chẳng? Nếu muốn đối phó ta thì mau mau xuất đầu lộ diện đừng mãi sử dụng toàn là những người đã chẳng may bị bọn người phục được. Hãy mau xuất hiện đối phó với ta vì dù trận Tảo Diệp Hộ Tang này lợi hại đến đâu vẫn chẳng thể cầm chân ta được lâu. Hãy ra đây.

Kể từ lúc đó, do đã nhận rõ đang phải đối phó loại trận nào thế nên cung cánh phát chiêu chiêu của Trương Khánh Long dù không hàm chứa ác ý thì vẫn dễ dàng công phá vào từng điểm trọng yếu của thể trận.

Bùng...

Ầm... ầm...

Thể trận tuy chưa vỡ nhưng đã có ít nhất là hai bóng đen do bị chấn động nên tự phá vỡ phần nào chương pháp của thể trận. Vậy là thêm cơ hội cho Trương Khánh Long triệt phá hoàn toàn, ngay khi phát hiện thể trận tự mất dần biến hoá.

- Còn không mau lui cả ư? Đờ.

ào... ào...

Vù... vù...

Chín bóng đen tự cảm nhận cơ sự đã hỏng, đành nhất loạt nhảy lùi về sau. Và như vẫn sợ chưa đủ thoát hiểm, từng bóng đen còn tự ý phát loạn các loạt chiêu kinh, là những loạt chiêu không hề tuân theo các chương pháp cần có của thể trận vừa được Trương Khánh Long gọi đích danh là Tảo Diệp Hộ Trang trận.

Thể trận vậy là vỡ.

Trương Khánh Long nhẹ thở phào toan thoát đi chợt có tiếng gọi kinh nghi :

- Có phải Trương Khánh Long chàng không?

Không phải một mà còn nhiều loạt gọi nữa :

- Mau thấp đuốc lên vì nếu không phải Trương Khánh Long chàng thì sao quá dễ nhận ra đây là Tảo Diệp Hộ Trang trận, kỳ thực là do chàng chỉ điểm?

- Nhưng sao bảo Trương Khánh Long đã chết?

- Phải rồi, dĩ nhiên gã đã chết nhưng nếu theo mấy tiểu liêu đầu này vừa kêu, há lẽ gã vẫn sống thật?

- Không những vẫn sống mà còn tự có lại bản lĩnh chẳng khác gì trước kia, điều này giải thích như thế nào đây?

- A có đuốc rồi. Nhìn kìa, đây đâu phải gã họ Trương?

Quả thật đã có nhiều ngọn đuốc được thấp sáng, khiến Trương Khánh Long ngỡ ngàng và nhận diện được nhiều người :

- A Bang chủ Cái bang, chư vị nghĩa thúc. Cũng có cả Đinh Song Tú huynh đệ nữa. Hãy nói mau sao tất cả chợt tề tựu ở đây? Tôn Quỳnh, Quan Ngọc, Hiếu Mai chư muội hãy nói gì đi chứ? À quên, là ta đây, hãy để ta tự xóa lớp dị dung thì rõ. Nhưng tại sao chẳng ai trong chư vị mở miệng, chưa gì vừa nhìn thấy tại hạ là lũ lượt xuất chiêu tấn công? Cho là có ngộ nhận đi do chư vị khó thể nhận ra tại hạ đã dị dung nhưng chí ít cũng phải hỏi cho rõ nguồn cơn chứ? Sao lạ vậy?

Lã Hiếu Nhân, tiểu nghĩa thúc của Trương Khánh Long liền tiến ra :

- Người hãy đáp trước đã, có sao người vẫn thoát chết ở Mê Tông động? Lạc Nhữ An thì sao? Hay người tham sinh úy tử không chỉ buông tha họ Lạc mà còn nguyện ý thuận phục nhờ đó được họ Lạc bảo hộ Công Tôn Nguyệt ban cho nhiều bảo đan, khiến người lại có toàn bộ công lực trước kia?

Thượng Quan Ngọc cũng tiến ra :

- Lỗi do bọn tiểu nữ vì tuân theo mọi căn dặn của Trương Khánh Long công tử đã phải cùng nhau che giấu toàn bộ mọi sự thật về những kỳ tích chàng nhờ may mắn gặp nên thoát mọi hung hiểm. Là thế này...

Lã Hiểu Nhân gạt phăng :

- Đừng xen vào vì lẽ nào Trương tiểu tử không thể tự nói?

Trương Khánh Long vì đã tự xóa bỏ lớp dị dung nên lộ diện mạo thật với một nụ cười lạt :

- Có vẻ như Lã tôn giá không hài lòng với sự thật này? Vì sao vậy? Có phải ngại sở học Mê Tông qua tại hạ sẽ tái xuất giang hồ?

Lã Hiểu Nhân càng thêm gay gắt :

- Chớ nói nhảm, trái lại việc người may mắn thoát chết sẽ chỉ đáng ngại nếu như có sự cấu kết và được Lạc Nhữ An sắp đặt. Điều dễ hiểu này há lẽ người phải đợi ta nói ra.

Trương Khánh Long cười cười :

- Lạc Nhữ An đã đền tội, tôn giá nghĩ sao? Hay vẫn chẳng tin vì cho rằng tại hạ chưa bao giờ thật tâm muốn báo thù cho Trương nghĩa phụ?

Lã Hiểu Nhân đổi giọng :

- Nghe người từng cáo giác phái Thiếu Lâm cũng có dã tâm e chẳng kém gì Lạc Nhữ An, điều này là sự thật chứ?

Trương Khánh Long hỏi ngược lại :

- Vì sao mọi người cùng hiện diện ở đây, một Tảo Diệp trang vốn của chỉ riêng tại hạ? Vì bất quá nếu có sự xuất hiện của Quan Ngọc, Hiểu Mai, Tôn Quỳnh ở đây thì ắt tại hạ chẳng cần hỏi.

Lã Hiểu Nhân cau mày :

- Ý người thế nào? Hãy nói thật minh bạch xem nào.

Trương Khánh Long bảo :

- Tại hạ có đến Tổng đàn Phi Kiếm bang, tất cả đều ly khai và được biết tất cả đã bị gian tế nước Kim phục được. Sau đó tại hạ cũng đến phái Thiếu Lâm, hóa ra những nhân vật Phi Kiếm bang trúng tâm được không hề kéo đến đây. Cho hỏi bọn họ đi về đâu để thực sự tiến hành dã tâm cùng những âm mưu bất lợi cho Trung Nguyên do bọn người Kim sai sử?

Lã Hiểu Nhân cười khẩy :

- Thì ra người cũng biết hầu hết các bang môn phái lần lượt bị bọn chó Kim kéo đến quyết hủy diệt, vậy cần gì hỏi tại sao bọn ta đều phải tạm lui về đây? Điều này chứng tỏ người cũng đã bị bọn chúng thu phục, và sự xuất hiện quá đột ngột của người lúc này chỉ là sự khởi đầu cho một trận hủy diệt định đoạt sự sống còn của toàn thể võ lâm Trung Nguyên bọn ta? Hãy thừa nhận đi vì cuối cùng bọn ta cũng đã biết đích thực Trương nghĩa phụ của người còn là Liễu Vũ, phản đồ Thiếu Lâm phái. Và sở dĩ xảy ra có sự này, chỉ vì Trương Thái Toàn cũng từng chịu sự sai sử của lũ chó Kim tương tự người bây giờ.

Trương Khánh Long sa sầm nét mặt :

- Thật mong Lã tôn giá cẩn ngôn cho và đừng bao giờ lặp lại thái độ dấm xúc phạm Trương nghĩa phụ của tại hạ, nhân đây cho hỏi, có thật mọi bang môn phái đều hiện diện ở đây? Có phái Thiếu Lâm chẳng?

Lập tức có tiếng niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật, thật đa tạ vì được Trương thí chủ đề cập đến tệ phái. Vì cho dù không như thế thì lão nạp cũng phải lên tiếng chỉ ít cũng để bảo vệ bao uy danh của tệ phái Thiếu Lâm vừa bị Trương thí chủ cố tình mạo phạm và hạ nhục.

Trương Khánh Long xạ mục quang nhìn tăng nhân ấy, một nhân vật có niên kỷ ắt chỉ độ Liễu Phàm nhưng không phải Liễu Phàm :

- Xin lượng thứ tại hạ mắt kém, thật không nhìn ra đại sư là ai, pháp danh thế nào?

Lã Hiểu Nhân bật cười mỉa mai :

- Thế mới biết người có gian nhưng không ngoan, bởi muốn quy kết phái Thiếu Lâm thông đồng Lạc Nhữ An hoặc lũ chó Kim thì chỉ ít người phải cần có một vài am hiểu gọi là. Thật may để dễ dàng vạch trần chân tướng của người, Phương trượng Liễu Phàm ngoài thái độ nguyện ý lưu lại Thiếu Lâm tự để quyết liều chết mong bảo toàn Phật địa, thì còn tỏ ra đại lượng, cắt cử khá nhiều cao thủ phái Thiếu Lâm đến đây hợp lực với quần hùng và được đặt với quyền thống xuất của đại sư Liễu Ngộ đây. Người không nhận biết thật sao?

Trương Khánh Long vẫn chú mục nhìn tăng nhân Liễu Ngộ :

- Đại sư ắt biết rõ nhị vị lão tăng Giác Tuệ - Giác Mẫn?

Liễu Ngộ niệm Phật :

- Sao Trương thí chủ chỉ hỏi đến các trưởng bối của lão nạp và chẳng hỏi gì về cảm nghĩ của mọi người về hành vi thật khó dung thứ của tệ sư đệ Liễu Vũ?

Trương Khánh Long nhún vai :

- Vì tại hạ nghe nói lão tăng giải thích đã bị quý tự hành xử, lại còn nghe Phương trượng tiền nhiệm của quý phái là Giác Mẫn lão tăng hiện nay vẫn chịu sự an trí ở động Sám Hối, điều này chẳng đúng ư? Vậy thì vì lẽ gì nào? Và tại sao kể cả đại sư lại nhẫn tâm xử sự với hàng trưởng bối như vậy?

Liễu Ngộ giật mình :

- Nội tình của bốn phái sao Trương thí chủ lại dễ dàng tỏ tường? Nhưng lẽ ra thí chủ cũng nên biết thần tăng Giác Tuệ sở dĩ gánh hậu quả chỉ vì đã lầm lỡ, tùy tiện trao truyền tuyệt kỹ nhầm vào một phản đồ như Liễu Vũ. Thế nên tự thần tăng Giác Tuệ đã chọn cho bản thân một hình phạt tương xứng, nghĩa là chỉ tự diệt thân và không hề bị tệ phái hành xử như lời Trương thí chủ vừa có hàm ý vu khống. Riêng về Phương trượng tiền nhiệm Giác Mẫn thì vì quá tắc trách so với trọng trách từng đảm nhận, đã thiếu tinh tế khi chấp nhận Liễu Độ thu nạp Liễu Vũ, thế nên không thể không thoái vị, trao lại trọng trách cho đệ tử khác xứng đáng hơn.

Trương Khánh Long thoáng giật mình nhưng kịp thời che giấu, chẳng để lộ ra :

- Nếu bảo lão tăng Giác Mẫn tự thoái thì phải chăng hiện nay cương vị của Liễu Phàm hoàn toàn danh chính ngôn thuận?

Liễu Ngộ một phen nữa giật mình :

- A di đà Phật, Trương thí chủ hàm ý gì khi đề cập đến mấy chữ danh chính ngôn thuận? Trừ phi...

Trương Khánh Long cười cười :

- Trừ phi thế nào? Xin đại sư chờ ngộ nhận hoặc suy diễn thêm. Bởi đó là điều bất luận ai cũng có thể đặt thành nghi vấn hầu minh bạch liệu có thật Liễu Phàm đã danh chính ngôn thuận đảm nhận trọng trách Phương trượng hay không.

Liễu Ngộ dần động nộ :

- Mong Trương thí chủ có một lời thật tâm cho. Là phải chăng, Trương thí chủ hỏi như vậy vì đã biết cương vị Phương trượng tệ phái cho dù bất luận được phó giao cho ai thì vẫn cần có thêm một vật là Lục Ngọc Phật trượng? Vậy nghiêm nhiên tự Trương thí chủ đã biết Lục Ngọc Phật trượng đang hạ lạc ở đâu? Có phải do Liễu Vũ từng lên chiếm đoạt, đã mang đi khỏi Thiếu Lâm và bây giờ đang trong tay Trương thí chủ? Nếu vậy xin hãy lập tức giao hoàn, bằng không...

Trương Khánh Long vùng lạnh giọng, gần hỏi :

- Bằng không thì sao? Đối phó tại hạ chẳng? Dựa vào thực lực của mỗi phái Thiếu Lâm hay muốn kêu gọi tất cả qua những lời khích động lẫn khích nộ vừa rồi của đại sư? Vậy cũng đến lượt tại hạ mong đại sư có những lời thành tâm cho. Là Liễu Phàm đã xúi bẩy đại sư thế nào để đại sư cùng nhiều đệ tử quý phái cùng kéo đến đây, ngoài mặt thì bảo hợp lực nhưng kỳ thực chỉ ngấm ngấm giám sát, toan dụng kế bạng duật tương trì và phần quý phái thì ngồi không, tọa hưởng kỳ thành, một kế hiểm ác hoàn toàn thuận lợi cho bọn chó Kim?

Liễu Ngộ cười lạt :

- Lúc này lão nạp đã có dịp mục kích thân thủ của Trương thí chủ dù một mình đơn thân độc lực vẫn ung dung đối phó và tuần tự hóa giải nào là Ngũ Hành kiếm trận phái Nga My, Thất Tinh kiếm trận của Phái Vô Đang thậm chí Đả Cầu đại trận của Cái bang cũng chẳng làm gì được Trương thí chủ. Nhưng liệu có dám đương đầu cùng Đại trận La Hán của bốn phái Thiếu Lâm chẳng?

Nam Cung Tôn Quỳnh vọt lao vọt ra, đứng cạnh Trương Khánh Long :

- Sự việc đã càng lúc càng nhiều ngộ nhận, thật mong tất cả mau bình tâm lại đừng tự xâu xé dẫn đến giao phong, chỉ tạo thuận lợi cho bọn giặc Kim ắt chỉ chờ diễn biến này.

Ngô Hiểu Mai cũng lao ra :

- Đúng đấy vì thật ý của Trương Khánh Long chàng chỉ muốn cùng toàn thể võ lâm Trung Nguyên đối phó hầu giúp bao sinh linh bá tánh thoát cảnh sẽ bị lũ giặc Kim giày xéo, lâm cảnh đồ thán trong trận bão lửa binh đao.

Thượng Quan Ngọc thì từ tốn hơn, đi từng bước chân tiến ra :

- Trương Khánh Long không phải ngẫu nhiên mãi đến lúc này mới tìm đến Tảo Diệp trang chậm hơn tất cả. Chỉ vì chàng mong muốn, thứ nhất muốn đánh động nhận thức của chư vị về hiểm họa Kim quốc nhất định đã có sự câu kết của nhiều cao thủ võ lâm Trung Nguyên. Việc tất cả tụ hợp ở đây dù do bọn tiểu nữ chủ động đề xuất khi thấy thời cơ đến thì cũng là thành quả có từ tâm huyết của Trương Khánh Long chàng, đã khiến tất cả cùng nhận thức được đâu là hiểm họa thực sự. Đồng thời điều thứ hai là chàng còn một nỗi khổ tâm qua việc mẫu thân chàng là Tô phu nhân vẫn do bọn đối phương giam giữ. Lẽ ra chư vị nên thấu hiểu và đừng đẩy cục diện càng lúc càng xa như thế này, sẽ là trường nhị hổ giao phong, chỉ đưa đến kết quả hoàn toàn thuận lợi cho những kẻ có thể đang tọa sơn quan hổ đấu.

Nhưng Trương Khánh Long phản bác tất cả :

- Thiếu Lâm phái đều đã bị lung lạc tất cả, sở dĩ Liễu Phàm không có ở đây vì vẫn chờ Trương Khánh Long ta tại Thiếu Lâm tự. Đó là điều ta thu thập được khi đến Phi Kiếm bang và tình cờ nghe lão Thâu nhi tường tận cáo giác. Nhưng cũng đáng khen cho thủ đoạn của Liễu Phàm, là kẻ xảo huyệt của chúng như ta vừa nói. Vậy để sớm minh bạch hư thực, ta quyết không thể bỏ qua cho phái Thiếu Lâm lúc này, và nhất định sẽ khiến Liễu Ngộ nhị tâm kia cung xưng tất cả.

Liễu Ngộ thịnh nộ, lập tức vẩy tay :

- Bọn lão nạp ngoài việc chuyên chú tụng kinh niệm Phật thì mặc nhiên cũng là nghĩa sĩ Trung Nguyên, chỉ Trương Khánh Long người, do Trương Thái Toàn ngấm ngấm đào luyện, mới thực sự là gian tế, là nha trảo chịu cho lũ giặc Kim sai sử. Mọi hư thực ắt sẽ minh bạch. Mau khai trận.

Tâm trạng của quần hùng phần nào đã nghiêng về phái Thiếu Lâm, bằng chứng là tất cả vội dạt ra tạo một khoảng trống khá rộng đủ cho một Đại trận La Hán diễn khai.

Nhìn các tăng nhân Thiếu Lâm phái sắp bày thế trận, Thượng Quan Ngọc lo lắng :

- Đây là cục diện cần phải tránh, sao chàng còn đổ dầu vào lửa? Làm thế nào bây giờ?

Ngô Hiểu Mai lên tiếng :

- Còn làm gì nữa? Hễ chàng đánh thì bọn ta không thể không hỗ trợ.

Nam Cung Tôn Quỳnh gật đầu :

- Chết cùng chết, sống cùng sống. Muội tán thành chủ ý của Hiểu Mai tử.

Trương Khánh Long vội lắc đầu :

- Tam vị muội muội hãy nghe đây, ta chưa cứu được thân mẫu, mọi người đừng để cục diện này cầm chân. Một mình ta đối phó đủ rồi, hãy lùi mau và hãy giúp ta lưu tâm đến điều Thượng Quan Ngọc vừa đề cập, vạn nhất vẫn có kẻ tọa sơn quan hổ đấu thật thì sao?

Thượng Quan Ngọc hiểu ngay :

- Ý chàng nói chúng nhất định phải đến do vẫn cần thu hồi vật nợ?

Vừa thấy Trương Khánh Long gật đầu, Thượng Quan Ngọc liền hỏi thúc Ngô Hiểu Mai và Nam Cung Tôn Quỳnh :

- Sẽ tốt hơn nếu tử muội chúng ta có cách cứu được mẫu thân chàng trước khi để chúng lấy đó uy hiếp ngược lại. Mau lùi nào.

Nam Cung Tôn Quỳnh lo ngại nhất là khi thấy Đại trận La Hán sắp phát động :

- Liệu được chăng?

Ngô Hiểu Mai vội đáp :

- Cần thiết thì chàng dùng Tuyệt đao, đi nào vì nhiệm vụ của chúng ta cũng rất quan trọng, có lẽ nên gọi thêm một ít người hỗ trợ như Vi Yến Thảo tiền bối và Đinh Song Tú huynh đệ chẳng hạn? Vì đây luôn là những cao thủ luôn ngưỡng mộ chàng.

Trương Khánh Long cả mừng :

- Nếu được vậy thì còn gì bằng. Hãy lui và đừng quá lo cho ta.

Thượng Quan Ngọc bỗng trao cho Trương Khánh Long một bó gồm nhiều ngọn tiểu đao :

- Điều duy nhất muội đặc thủ từ Kim Đao hội chỉ là mấy mũi này. Chúng được luyện bằng kim thiết rất tốt, xin tùy chàng vận dụng.

Trương Khánh Long cảm kích :

- Ta chỉ cần một mà thôi, muội cũng nên giữ lại phòng khi hữu sự. Thôi nào hãy đi mau. Đừng chần chờ nữa e muộn mất.

Nhưng suýt nữa thì muộn thật do Đại trận La Hán đã phát động. Nhưng may thay, do chủ ý tất thấy mọi người hầu như không lưu tâm cũng không xem ba nữ nhân này là đối thủ thiết yếu cần đối phó. Thế nên dù trận đã khởi động thì các tăng nhân phái Thiếu Lâm vẫn mở lối cho bọn Nam Cung Tôn Quỳnh vọt ra và sau đó lập tức phong tỏa, nhất định chỉ chuyên chú đối phó Trương Khánh Long.

Liều Ngộ đại sư chính là chủ trận :

- A di đà phật, lần cuối cùng lão nạp vẫn mong thí chủ nên ngoan ngoãn giao hoàn Lục Ngọc Phật tượng, trước khi quá muộn.

Trương Khánh Long tạm thu cất một ngọn tiểu đao vào người :

- Tại hạ cũng mong chư vị đại sư hồi tâm chuyển ý đừng mê muội cứ mãi bị Liễu Phàm sai sử thao túng. Nhân đây cũng nói thêm lão tăng Giác Tuệ đã chính thức thu nhận tại hạ là truyền nhân. Và phận sự của tại hạ lúc này không chỉ báo phục sư thù đòi lại sự công bằng lẫn thanh bạch cho sư phụ Giác Tuệ mà còn vì Thiếu Lâm quyết thanh lý môn hộ.

Liều Ngộ phản nộ :

- Chớ nói nhảm, nhị sư thúc vì một lần đã nhầm lẫn quyết chẳng thể nào tái diễn lần thứ hai. Trương Khánh Long người càng lúc càng ương bướng, vậy đừng trách bọn lão nạp vì uy danh của bốn tự quyết chẳng dung tha. Phát động! Đánh!

Vòng vây những tăng nhân lập tức rập tiếng vang lên :

- A di... đà Phật... A di...

Uy lực của Đại trận La Hán vô khả lường và tuy chỉ mới là chiêu khởi đầu nhưng sát khí đã phát tỏa ngập ngựa.

Ào... ào...

Trương Khánh Long dùng tịnh chế động, vừa cười khẩy vừa chủ động nhìn thế trận phát động :

- Khá lắm. Để xem những tuyệt kỹ Thiếu Lâm liệu đối phó được không với Đại trận La Hán cũng là Thiếu Lâm sở học. Hừ!

Liễu Ngộ biến sắc :

- Chuyển biến chiêu công, hàng ma phụ quỷ. Mau, chớ để đối phương có cơ hội thực sự dùng thủ đoạn gây ông đập lưng ông. Đánh.

Đại trận La Hán chuyển xoay, chợt tấn khai làm mười hai phương vị, mỗi phương vị gồm chín tầng nhân và lập tức có ba phương vị hợp chiêu xuất thủ tấn công Trương Khánh Long từ ba hướng: tiền, tả hữu.

Ào... ào...

Vù... vù...

Trương Khánh Long vẫn dĩ tịnh chế động ung dung giữ nguyên vị và bình thần hất ra chỉ vồn vện ba loạt kinh :

- Hàng Ma ư? Vậy sẽ như thế nào nếu tại hạ vận dụng Phục Ma Kim Cang tuyệt kỹ? Hãy cẩn thận đấy. Ha ha...

Ào... bùng...

Vù... ầm...

Tam phương vị của hai mươi bảy tầng nhân này dành vội thoái chỉ vì có tam phương vị khác cũng do ba lần chín hai mươi bảy tầng nhân thay thế tiếp cận xuất thủ :

- A di đà Phật... A di...

Trương Khánh Long thán phục :

- Tiến thoái rất bình ổn, quả không sai ngoa khi bảo đây là tuyệt học trấn môn của đại phái Thiếu Lâm. Nhưng cũng phải lùi thôi. Khai...

Trương Khánh Long lại tung ba lượt uy kinh.

Ào... ào...

Vù... vù...

Có tiếng Liễu Ngộ khê kêu :

- Phật Tọa Liên Đài, lùi mau và chuyển nhanh thành Luận Hỏa Phật Nhập Cửu Trùng Đài.

Mọi tầng nhân đều xoay chuyển thoát tấn khai sau hợp lại thành chín cụm xoáy, mỗi cụm có đến mười hai tầng nhân và liên tu bất tận từng cụm xoáy cứ lướt vào Trương Khánh Long để xuất thủ hợp kinh xong thì lùi mau hầu đến lượt cụm xoáy khác.

Ào... ào...

Trương Khánh Long thất sắc cũng thay đổi đấu pháp, vội dịch chuyển và vận dụng Mê Tông sở học :

- Như là Cửu Cung chăng? Vậy hãy xem Mê Tông Vạn Hóa công.

Bùng... bùng...

Thật lạ, chín tầng xoáy cụm tương tự Cửu Cung vì luôn kết dính nên thật kiên vững. Đến độ từng cụm xoáy dù bị Trương Khánh Long kích dội thì khi đến lượt đảo vòng cũng cụm xoáy đó vẫn ngang nhiên xông

trở lại với uy lực chẳng hề thay đổi. Thế là vòng Luân Hồi hung hiểm tợ lửa cháy lúc vượng lúc luân phiên thiêu cháy dần nguyên khí và chân lực của Trương Khánh Long.

Ào... ào...

Vù... vù...

Trương Khánh Long lâm thế cỡi hổ khó bề làm chủ hầu đánh bại hoặc mơ đến chuyện có thể khiến Đại trận La Hán với chiêu Luân Hỏa Phật Nhập Cửu Trùng Đài phải chậm lại, vì thế đành tiếp tục vận dụng sở học Mê Tông không chỉ riêng về Mê Tông bộ pháp mà cả về Mê Tông Vạn Hóa công nữa.

- Khai. khai.

Ào... âm...

Vù... bùng...

Chín cụm xoáy với chín lần mười hai tầng nhân càng xuất thủ thì tăng thêm khí thế đến nỗi kể cả Liễu Ngộ cũng phấn khích, cứ đốc thúc mãi thế trận :

- Nhanh nữa, A di đà Phật, nhanh hơn nữa để đối phương chẳng thể có cơ hội ngơi tay.

Chín cụm xoáy xoay nhanh thay nhau lướt ra lướt vào và luôn xuất thủ thật chuẩn xác, cũng luôn đúng lúc cần phối hợp.

Ào... vù...

Trương Khánh Long dần khiếp đảm hoàn toàn không thể ngờ Đại trận La Hán lại có lúc tỏ uy lực lợi hại thế này và nhất là đang dần khiến chân nguyên nội lực bản thân ngày càng suy kiệt. Nhưng đột nhiên Trương Khánh Long như có thêm thần lực tiếp trợ chỉ là bất ngờ nghe như tiếng của Nam Cung Tôn Quỳnh đang hô hoán xa xa, có phần mơ mơ hồ hồ :

- Quả nhiên chúng đã đến, làm thế nào bây giờ một khi vẫn chưa thấy để biết chúng có mang theo mẫu thân chàng hay không?

Dù chỉ mơ hồ nghe qua âm thanh này Trương Khánh Long chợt nghĩ đến mẫu thân, lập tức tự khởi phát thần lực bắt đầu từ một loạt gầm kinh động cảnh quang :

- A...

Và toàn thân Trương Khánh Long vụt cất lên thật cao.

Vút.

Liễu Ngộ hạ lệnh :

- Chớ để đối phương có cơ hội tẩu, mau phát động khởi thức Phật Đà Khổn Tiên. Khai.

Vòng tay tăng nhân giãn ra dĩ nhiên là để chuyển biến phát động thành thức Phật Đà Khổn Tiên :

- A di đà Phật... A di...

Chợt có một loạt Phật niệm khác bỗng từ xa xa vọng đến :

- Không muốn hấn tẩu sao sư huynh không cho khởi thức Phật Nhập A tỳ Độ Quý Vương?

Liễu Ngộ vụt kêu :

- Phương trượng đã đến. A di đà Phật nhưng đối phương có thể đang thu giữ Lục Ngọc Phật trượng, Phương trượng chẳng muốn thu hồi sao?

Liễu Phàm xuất hiện :

- Tự bốn Phương trượng có sắp đặt, nhất định cũng có lúc tìm lại được bảo vật trấn môn. Liễu Ngộ sư huynh chớ chần chừ nữa.

Phát hiện Trương Khánh Long đang dần hạ xuống với một ngọn tiểu đao đã cầm trên tay lại thấy Liễu Ngộ vẫn chân chữ, Liễu Phàm liền quát :

- Mau tuân lệnh bốn Phương trượng hãy phát chiêu Phật Nhập A tỳ Độ Quý Vương.

Là thượng lệnh bất khả bất tuân các tăng nhân lập trận La Hán liền phát động :

- A di đà Phật...

Nhưng Trương Khánh Long đã nhanh hơn họ một sát na với tiểu đao kịp khởi phát :

- Muốn mau chóng thu thập tại hạ ư? Muộn rồi và nếu không mau triệt thoái thế trận thì đừng trách sao tại hạ chẳng dung tình. Xem chiêu.

Tiểu đao bật khai.

Ào...

Những tăng nhân bị đao chiêu hướng đến không những không sợ mà còn hăm hở di chuyển tuân theo đúng chương phát của Đại trận La Hán, theo thức Phật Nhập A tỳ Độ Quý Vương :

- A di đà Phật...

Ngờ đâu đao chiêu của Trương Khánh Long nhanh hơn họ nghĩ.

Ào...

Kình khí rần rụa từ đao chiêu khiến một vài tăng nhân khiếp đảm :

- Ôi...

Và đao chiêu lướt qua họ.

Soạt...

Những mẫu tăng bào chợt tung bay tán loạn tựa như những cánh hồ điệp không thể không xuất hiện lúc tiết xuân về. Điều đó càng khiến Trương Khánh Long tăng cao dũng khí :

- Đao kiếm vốn vô tình, hãy mau triệt thoái thế trận hầu tránh mọi hậu quả khó lường. Khai.

Liễu Ngộ khấn trương hô hoán :

- Chớ nhiều loạn, mau trở lại Luận Hỏa Phật Nhập Cửu Trùng Đài.

Nhưng đã quá muộn, bằng Mê Tông bộ pháp cả Trương Khánh Long lẫn đao chiêu đã kịp xen vào giữa một nhóm tăng nhân khá đông :

- Đây là Tuyệt đao, ai to gan cứ thử ném.

Ào... vù... Phập...

Đã có hai tăng nhân mỗi người bị tiện đứt một cánh tay.

- Ôi chao...

- A...

Máu huyết đã tuôn, Trương Khánh Long càng thêm phấn khích :

- Lần sau đao chiêu sẽ chiếu vào tâm thất, ai không muốn chết hãy lùi mau.

Ào...

Thế trận dần vỡ, và đây là lúc chợt có tiếng Ngô Hiểu Mai thét vang :

- Tô phu nhân kia, nhưng ai đang giữ? Phải chăng đây mới là nhân vật họ Đồng?

Trương Khánh Long vẫn cứ loang loáng đao chiêu và tìm cách lược mắt nhìn quanh. Để khi mục quang của Trương Khánh Long chạm phải một vầng sáng chính là vầng dương của buổi sớm tinh sương đã hiển lộ, thì

từ vàng sáng này có một nhân vật đang thu giữ một người trong tay, dù không lộ diện thì nhân vật này vẫn tự bật quát :

- Trương Khánh Long, có một vật bốn nhân đang cần, đâu? Hãy mau đem ra hầu đổi lấy sự vẹn toàn của mụ này.

Toàn trường rung động ắt vì hiểu Trương Khánh Long quả thật hãy còn có một thân mẫu cần giải cứu. Do đó lúc Trương Khánh Long định thủ thì Đại trận La Hán cũng tạm dừng theo. Họ theo dõi diễn biến của cục diện và thấy Trương Khánh Long tự lấy ra một vật :

- Có phải vật tôn giá muốn ám chỉ chính là vật này? Vậy tôn giá đích thực mang họ Đồng?

Được vàng sáng ngay phía sau tán sắc, nhân vật nọ cùng một phụ nhân đang giữ trong tay nhờ đó nên bỗng đứng trở thành hai bóng đen chẳng để bất luận ai có cơ hội nhìn rõ mặt. Dù vậy vẫn có người vì nhận ra nhân vật nọ là ai nên buột miệng kêu :

- Nhất Ác? Đây chính là âm thanh giọng nói của Nhất Ác.

Nhân vật nọ cười đắc ý và ngạo nghễ :

- Khá khen cho Bát Bửu Dao Vi Yên Thảo, vì duy chỉ có lão nhi ngươi là nhận được bốn nhân dù qua giọng nói. Không sai nhưng Đồng Khuê Nhất Ác chỉ là giả danh, kỳ thực bốn nhân từ thuở nào vẫn luôn là Đặc mật sứ Kim quốc. Và phận sự của bốn nhân chỉ được kể là hoàn thành khi nào thu hồi được vật báu Kim quốc chính là vật đang trong tay Trương Khánh Long. Vậy nên chẳng hãy chấp thuận cùng bốn nhân tiến hành một cuộc trao đổi công bằng? Ý ngươi thế nào hở Trương Khánh Long? Ha ha...

Đang khi đó do đã minh bạch từ trước chủ ý của họ Đồng là thế nào nên nhân lúc họ Đồng mãi nói và vẫn cười, Trương Khánh Long vội vàng hạ thấp giọng để nói, gần như là khấn cầu đại sư Liễu Ngộ :

- Đây là kẻ chủ sử lũ giặc Kim mà tại hạ lẫn đại sư cùng quan tâm, vậy liệu đại sư có thể tin tại hạ dù chỉ một lần? Vì tại hạ cần đem vật này đổi lấy sự vẹn toàn cho mẫu thân nên khó thể ứng phó nếu bất chợt bị đại sư hoặc chính Liễu Phàm hạ lệnh tái khai diễn Đại trận La Hán. Hãy tạm đình thủ chẳng?

Nhưng không chờ Liễu Ngộ tỏ bày bất kỳ phản ứng nào Trương Khánh Long đã ngay lập tức cất cao giọng đối thoại và đáp ứng họ Đồng :

- Vậy phải trao đổi thế nào mới gọi là công bằng?

Kể tự nhận là Đồng Khuê Nhất Ác lập tức nêu đề xuất :

- Bốn nhân khó thể tin ngươi bởi sẽ là vô khả lường nếu một kẻ đã đặt thân thủ như ngươi vạn nhất dùng thủ đoạn bội tín thì khắp quanh đây liệu ai ngăn nổi ngươi. Vậy bên ngươi chọn một người, phía bốn nhân cũng tương tự, sẽ chỉ để hai kẻ đó tiến hành trao đổi. Người thì nhận lại người, phần bốn nhân thì thu hồi vật. Được chứ? Đủ công bằng chứ?

Trương Khánh Long chưa kịp ngó ý thì Bát Bửu Dao Vi Yên Thảo tự lên tiếng :

- Nếu công tử tin và phó giao lão phu xin đảm nhận trách nhiệm này.

Trương Khánh Long còn đang phân vân thì Đồng Khuê Nhất Ác đã giục :

- Ngươi vẫn chưa tin thành ý của bốn nhân chẳng? Yên tâm đi bởi bốn nhân cũng chẳng muốn gây khó dễ cho ngươi làm gì. Đành thừa nhận tâm cơ ngươi kể cũng khá đã khiến cho bao kế mưu của bốn nhân đã mấy phen toan biến ngươi thành công địch vô lâm đều cũng bao nhiêu phen đó lâm thất bại. Và bằng chứng rõ nhất là bao cao thủ quanh đây ngay lúc này đều án binh bất động, chẳng ai ra tay chính là tạo cơ hội cho ngươi thể hiện lòng hiếu thuận đối với mẫu thân mà ngươi đang cần sớm giải cứu. Vậy thì sau bao kế mưu đề thất bại thú thật bốn nhân chỉ còn muốn thu hồi bảo vật giao hoàn về cố quốc là xong. Ngươi chớ khá nghi ngại.

Thái độ đã quyết liệt cùng bọn gian tế Kim quốc đối đầu của Trương Khánh Long quả thật đang dần khiến nhiều cao thủ vô lâm xung quanh ngưỡng phục. Trên mặt họ cũng dần chuyển biến đổi từ địch ý sanh thiện ý. Liễu Ngộ cũng là một trong những cao thủ này, vì thế chợt hạ thấp giọng bày tỏ :

- Trương thí chủ mau mau giải cứu lệnh đường, phần lão nạp cũng sẵn lòng tiếp ứng.

Được lời như cỏi tắc lòng, Trương Khánh Long lại cất cao giọng :

- Vi tiền bối sẽ thay tại hạ, tôn giá không có gì phản kháng chứ?

Đồng Khuê Nhất Ác bật cười :

- Bất luận ai cũng được miễn đừng là người, kể lần lượt gây nhiều nhục bại cho không ít các bang môn phái, về phía bốn nhân sẽ do người này đảm nhận. Người nhận ra là ai chẳng. Ha ha...

Trương Khánh Long ngờ ngợ khi thấy có một lão nhân chậm chậm hiển lộ :

- Ai như lão Phương tổng tiêu đầu? Hóa ra Phương lão từ lâu đã đầu phục nước Kim?

Lão nhân đó thừa nhận :

- Viễn Phương tiêu cục của lão phu kỳ thực vẫn luôn là thủ hạ được Đặc mật sứ Kim quốc điều động hầu để bề dò xét nội tình Trung Thổ. May cho người lẽ ra lần trước đã phải mất mạng ở Thiếu Lâm. Bọn Liễu Phàm kém quá.

Trương Khánh Long hoang mang :

- Sao Phương lão dám tỏ ý miệt thị Liễu Phàm vốn dĩ cũng là hạng nhân vật từ lâu đã bị quý quốc thu phục?

Phương lão tổng tiêu đầu bật cười :

- Chớ nói nhảm, có chẳng vì lũ Thiếu Lâm ngu muội nên mới dễ dàng bị bọn ta lợi dụng, điều này cũng có nghĩa nếu phái Thiếu Lâm còn như thế thì tại sao Kim quốc mãi chần chừ chỉ vì một nỗi e ngại là từ các bang môn phái còn lại.

Bát Bửu Dao Vi Yến Thảo dù cao niên thì vẫn dễ để bị khích nộ như hạng hậu sinh :

- Hãy câm ngay những lời miệt thị tợ hồ xem thường toàn bộ võ lâm Trung Nguyên.

Phương lão nhún vai :

- Không muốn nghe nữa thì thôi, và hãy nên tiến hành ngay việc trao đổi.

Và Phương lão tiến đến đón nhận Tô phu nhân từ tay Đồng Khuê Nhất Ác. Vi Yến Thảo cũng được Trương Khánh Long phó giao vật nọ. Nhưng trước lúc tiến hành trao đổi, Trương Khánh Long chợt nghi ngại hỏi lão Phương :

- Phương lão đã tỏ ra quá tự tin, há lẽ quý quốc hoàn toàn vô ngại dù sự thật trước mắt là chư vị có khá ít nhân lực so với phía cao thủ Trung Nguyên đông hơn?

Phương lão từ từ đưa Tô phu nhân tiến lại gần :

- Sao người không nhớ lại những gì Đặc mật sứ Kim quốc vừa tỏ bày? Vậy thì nên hiểu rằng sở dĩ bọn lão phu vô ngại vì phận sự kể như hoàn thành nếu thu hồi được bảo vật nước Kim. Ngoài điều đó ra bọn lão phu hầu như chẳng cần gì nữa.

Trương Khánh Long lo lắng nhìn theo Vi Yến Thảo đã tiếp nhận vật nọ và việc trao đổi cũng sắp sửa diễn khai :

- Vật đó có gì trân quý khiến quý quốc cứ luôn muốn thu hồi và tợ hồ chần chừ sẽ cứu thoát chư vị khỏi tình huống hiểm nguy ngay trước mắt?

Phương lão nhún vai :

- Sẽ không có gì chắc chắn nếu bọn lão phu vẫn chưa thỏa nguyện thu hồi bảo vật.

Nào đừng để phí thời gian nữa, hãy trao đổi ngay.

Việc trao đổi diễn ra suôn sẻ và chóng vánh. Vi Yến Thảo đã có được Tô phu nhân và về Phương lão cũng đã thay Đặc mật sứ Kim quốc nắm giữ được vật nọ: một chiếc sừng tê còn chưa rõ có điểm gì trân quý. Tuy

nhân thời khắc điểm khai một chuyển biến đột ngột xảy đến thật nhanh. Thoạt tiên là Đồng Khuê Nhất Ác có lẽ vì quá nôn nóng nên thay vì chờ đợi đã bất thần lao đến lão Phương và chộp ngay vào vật nọ.

Phương lão giật mình :

- Đặc mật sứ sao lại...?

Chợt Đồng Khuê ác độc quật luôn một kinh vào Phương lão đồng thời vừa đoạt vật nọ vừa khấn trương hạ lệnh :

- Còn chờ gì nữa, giết.

Ầm.

Quần hùng thất kinh vội nhìn quanh và may mắn vẫn chưa thấy có diễn biến gì khác lạ. Có chăng chỉ là một diễn biến hoàn toàn khó thể ngờ lại xuất hiện từ một chỗ khá gần với Trương Khánh Long. Đó là Vi Yến Thảo bất chợt bật quát, kèm theo một động thái cũng hết sức bất thường là đột ngột tung đủ tám đạo đao quang chiếu ngay vào khắp thân Tô phu nhân là người được Vi Yến Thảo thay Trương Khánh Long tiến hành trao đổi :

- Đặc mật sứ xin hãy mau phát động âm công.

Âm công gì đó chưa phát thì đã có loạt gào thật dài và thật bi thảm của Tô phu nhân kêu thét lên :

- A...

Tám đạo đao quang chính là Bát Bửu đao đã lập tức phân loạn thân hình Tô phu nhân.

Phập...

Trương Khánh Long thập phần kinh hãi, đang chực gào quát ngờ đâu bỗng nghe tiếng Phương lão dùng tàn lực kêu lần cuối cùng :

- Chớ bị kích động, chớ để âm công sai sử vì đó không phải là Tô phu nhân thực sự. A...

Và âm công vang lên, thoạt tiên chỉ là một chuỗi âm thanh kêu the thé xuất phát từ chiếc sừng tê đang do Đồng Khuê Nhất Ác vận lực thổi vào.

Te te...

Nhưng âm công rồi sẽ tác động vào ai chưa rõ chỉ thấy Trương Khánh Long trong chớp mắt đã lao đến thật gần thi thể của Tô phu nhân, để khấn trương và thử xóa bỏ xem có phải trên dung diện Tô phu nhân có một lớp diện mạo khác hay không. Nhờ đó Trương Khánh Long nhẹ thở phào và hoàn toàn bình tâm khi phát hiện sau lớp dị dung bên ngoài thì diện mạo của nhân vật được nghĩ là Tô phu nhân lại lộ ra một khuôn mặt khác, là một nữ nhân hoàn toàn xa lạ.

Vi Yến Thảo cũng phát hiện :

- Không xong rồi Đặc mật sứ, ắt đã do lão Phương phản bội dùng một người khác thế vào không phải là Tô phu nhân.

Đồng Khuê Nhất Ác vẫn phát động và làm chiếc sừng tê tiếp tục phát âm thanh.

Te te...

Thì lúc đó Trương Khánh Long chộp những ngọn tiểu đao vẫn cầm loạn khắp người nữ nhân xấu số nọ để lập tức bặt chồm đến lão Vi Yến Thảo :

- Lão không chỉ phản quốc mà còn bội nghĩa, dám giở thủ đoạn với Trương Khánh Long ta. Xem đao.

Vù...

Ném những ngọn tiểu đao chỉ là giả vờ và kỳ thực thì Trương Khánh Long khi cùng tung người đến là ngọn tiểu đao từng do Thượng Quan Ngọc phó giao đã loang loáng xuất phát Tuyệt đao.

Phập.

Vi Yến Thảo không đủ bản lĩnh đối phó, lập tức bị Tuyệt đao phân khai ngũ tạng :

- A... Tuyệt Đao Ma Vương...

Quần hùng lập tức chấn động, đã vậy ai ai cũng đột ngột nghe thêm một loạt thét the thé nữa vang phát lên :

- Đây mới là Tô phu nhân thật, Trương Khánh Long bọn ta chỉ muốn người tự biến thành Tuyệt Đao Ma Vương. Hãy xem đây.

Trương Khánh Long ngược mắt nhìn thì thấy tí trên cổng Tam Quan của Tảo Diệp trang mộ Cung chủ Hòa Lạc cùng với một phụ nhân khác vừa được mộ đề quyết chính là Tô phu nhân thật sự. Trương Khánh Long còn đang bán tín bán nghi thì chợt nghe phụ nhân nọ tự kêu :

- Trương Thái Toàn là bậc nghĩa hiệp, nạn phụ từ lâu yêu mến ngưỡng mộ vì thế chỉ muốn tiểu nhi Khánh Long cũng trở nên tương tự, do đó mới đặt cho họ Trương, Tiểu Long nhi đừng để bọn ác uy hiếp, mẫu thân dù chết vẫn cam lòng.

Trương Khánh Long nhận ra giọng nói này :

- Ôi mẫu thân...

Mộ Cung chủ họ Lã chợt xuống tay :

- Nghe đã đủ chưa? Giờ thì nhìn đây. Ha ha...

Mộ quật một chưởng vỡ đầu Tô phu nhân.

Bộp.

Lại còn ác độc tung thêm một cước hất bay thi thể Tô phu nhân lên cao.

Bùng.

Tiếng kêu te te từ chiếc sừng tê vẫn tiếp tục và lúc này chợt lọt vào tai Trương Khánh Long xuyên thấu tận tâm thức. Toàn thân Trương Khánh Long liền run rẩy :

- Mẫu thân! Mẫu thân! Ta phải báo thù cho mẫu thân. Giết. Ha ha...

Mãi lúc này ai ai cũng mới hiểu thủ đoạn của bọn giặc Kim là thế nào. Đã vậy chợt lùì nhanh như chuột, Liễu Phàm vụt xuất hiện cạnh Trương Khánh Long và dúi vào tay Trương Khánh Long một thanh đại đao to nặng :

- Hãy tuân lệnh ma âm. Hãy dùng ma đao này chứng minh cho tất cả thấy thế nào là một Tuyệt Đao Ma Vương. Ha ha...

Liễu Ngộ kinh hoàng :

- Phương trượng... sao lại...

Nhưng tiếng kêu của Liễu Ngộ ngay lập tức bị tiếng quát kinh hồn do Trương Khánh Long phẫn nộ phát ra lẫn át :

- Ma đao? Ha ha... ta phải giết, phải báo thù. Vì ta chính là Tuyệt Đao Ma Vương. Ha ha...

Và đại đao được Trương Khánh Long bật khai tạo ngay một uy lực không gì sánh nổi.

Ào...

Liễu Phàm bàng hoàng vì nhận ra bản thân lại chính là đối tượng của một Trương Khánh Long đã biến thành Tuyệt Đao Ma Vương :

- Ôi, không...

Tuyệt đao đã đến và thật bá đạo.

Phập.

Liều Phàm chẳng thể thoát đành gục ngã vì bị Tuyệt đao phân khai tận ngũ tạng lục phủ. Nhưng chưa hết lúc quần hùng vì đều kinh hãi nên vội chạy giạt cả ra thì Trương Khánh Long xuất kỳ bất ý tung Tuyệt đao chiếu thẳng vào chân cổng Tam Quan Tảo Diệp trang :

- Ta là Ma Vương, Tuyệt Đao Ma Vương. Ha ha...

Cổng Tam Quan bị sụp đổ và từ đó mộ Cung chủ Hòa Lạc cùng lao thoát đi với một tiếng kêu ngơ ngàng :

- Đặc mật sứ mau xem lại đường như Trương tiểu tử chưa thực sự bị ma ám tác động.

Mộ lao thoát bằng công phu Hư Nhược Thân Áo. Ngờ đâu một ánh đao vút chớp lóe chiếu đúng vào phương vị mộ đang ẩn hiện :

- Ta là Tuyệt Đao Ma Vương, ha ha...

Vù...

Phập...

Toàn thân mộ lập tức bị phân loạn ngũ tạng, máu huyết bay tung toé, tưới nhuận khắp cả mặt sân để lúc thân hình mộ rơi xuống dù nằm bất động thì do có sự kết hợp ngẫu nhiên giữa thi thể cùng khắp mặt sân nhuộm huyết nên vẫn tạo thành một bức tranh sinh động nhưng thập phần khiếp đảm.

Quần hùng thấy vậy nên càng chạy giạt xa hơn, họ sợ sẽ là nạn nhân kế tiếp thế nên thà chạy hỗn loạn hơn là làm ra vẻ anh hùng lưu lại ắt chỉ nạp mạng cho Tuyệt Đao Ma Vương. Ngờ đâu chính lúc này âm công từ chiếc sừng tê bông được Đồng Khuê Nhất Ác phát thành những chuỗi âm điệu khác, giục giã hơn và cũng kỳ quái hơn.

Thế là từ tứ phía bên ngoài chợt hiển hiện và xông vào hàng loạt hàng loạt những cao thủ vừa dề dề sất sất vừa ngậm cam như hến. Họ không hô hoán cũng không quát tháo dù vậy vẫn lừng lững xông áp vào có thể bảo là quyết ngăn chặn quần hùng cũng đúng do quần hùng thì quyết chạy tán khai còn họ thì xông ngược vào. Tuy nhiên cùng với những cao thủ dề dề sất sất đang xông áp vào quần hùng còn có thêm ba bóng nữ nhân.

Thượng Quan Ngọc khai lộ xông vào trước :

- Trương Khánh Long chàng sao lại thế này? Xin mau bình tâm, dù chỉ một mảy may thôi. Bởi có người muốn cấp báo đến chàng một tin khẩn.

Bám sát theo Thượng Quan Ngọc là Nam Cung Tôn Quỳnh, nàng đang vực xóc và đưa theo một nhân vật. Vút.

Đi đoạn hậu là Ngô Hiểu Mai, quyết không để ai cản lối hoặc bất ngờ tập kích cả ba nàng từ phía hậu.

Chuỗi âm thanh te te giục giã từ chiếc sừng tê vẫn được Đồng Khuê Nhất Ác phát động. Trương Khánh Long vẫn đang cuồng loạn, phát thành từng chuỗi cười sần sặc. Dù vậy có vẻ như Trương Khánh Long cũng nghe tiếng Thượng Quan Ngọc nói, vì thế bỗng lao vọt về phía nàng.

Thượng Quan Ngọc kinh hãi :

- Ối... là muội đây, Trương Khánh Long chàng...

Tuy nhiên nỗi sợ hãi của Thượng Quan Ngọc là quá thừa bởi khác với dáng vẻ hung hãn đang có, Trương Khánh Long vừa tới gần liền khẩn trương bảo nàng :

- Đừng lo vì ta cười là để tự hóa giải âm công. Ai như Biển Bức Phi Thủy phải chăng?

Nam Cung Tôn Quỳnh cả mừng vội đưa nhân vật nàng mang theo đi đến gần Trương Khánh Long :

- Phi Thủy đường chủ chỉ mong gặp chàng.

Biển Bức Phi Thủy có vẻ quá mệt, miệng nói khó ra hơi :

- Ta đã cạn lực kiệt trình... ngõ đã chết vì quá mệt... sợ nhất là đến chẳng kịp... họ Đồng có liên quan đến Lạc Nhữ An... hóa ra là thân phụ y... tuy nhiên đã sớm quy y đầu Phật... nghe bảo vẫn là một trong số các cao tăng hiểm hoi của phái Thiếu Lâm...

Trương Khánh Long hoàn toàn chấn động, vội căn dặn cả ba nữ nhân :

- Ta hiểu rồi và càng chứng tỏ tình huống này nẫu kéo dài thì càng hung hiểm. Mọi người hãy mau đến bảo Liễu Ngộ, phiền mọi đệ tử phái Thiếu Lâm hãy hợp nhau vận dụng khí công phổ vào tiếng niệm Phật hiệu, càng đồng loạt và càng toát ra nhiều uy lực thì càng tốt. Mau lên, vì chỉ như thế bản thân ta mới giảm thiểu nhiều hơn những tác động của ma âm.

Ba nữ nhân vội thực hiện ngay. Về Trương Khánh Long thì lại tiếp tục tự phát ra từng loạt cười sằng sặc, mắt thì tuy đầy sát khí nhưng đã bắt đầu quét dần về phía Đồng Khuê Nhất Ác. Và các loạt Phật hiệu cũng vang lên, thoạt đầu nhỏ, sau to dần cứ như lúc phát động Đại trận La Hán :

- A di đà Phật... A di đà Phật...

Trương Khánh Long theo đó giảm dần các loạt cười và nhờ mục lực dần trong sáng hơn nên Trương Khánh Long cũng bắt đầu lướt mắt nhìn khắp cục trường, nơi chuẩn bị diễn khai các trận tử chiến giữa quần hùng đang dần bị các cao thủ đẳng đẳng sát khí tiếp tục dồn áp. Và bất chợt Trương Khánh Long bật quát một tiếng cực to :

- Giác Tuệ. Đã đến lúc này rồi còn không mau mau tự lộ chân tướng ư Giác Tuệ?

Tiếng quát quá to khiến Đồng Khuê Nhất Ác rùng mình và khựng lại. Là lúc Trương Khánh Long bật cả người lẫn đao cùng lao đến Đồng Khuê Nhất Ác :

- Giác Tuệ.

Đồng Khuê Nhất Ác thêm rùng mình vài lượt nữa và cũng là lúc Trương Khánh Long bật Tuyệt đao cuộn đến.

Vù...

Đồng Khuê Nhất Ác kinh hoàng vừa lùi vừa đưa sừng tê ra như muốn ngăn cản Tuyệt đao.

Cạch.

Ầm...

Đồng Khuê Nhất Ác cả người lẫn chiếc sừng tê đều bị chấn bay, đều bị Tuyệt đao loạn phân ngang thân như nhau.

Âm công không còn, các cao thủ đẳng đẳng sát khí vụt khựng lại, sau đó bỗng lần lượt ngã lăn. Quần hùng thấy thấy đều nhẹ thở phào nhìn lại thì thấy cả Liễu Ngộ lẫn Trương Khánh Long đã đều cùng nhau xuất hiện cạnh thi thể Đồng Khuê Nhất Ác từ lúc nào không biết. Họ chỉ nghe Trương Khánh Long nói với Liễu Ngộ một câu :

- Xin hãy tự thu hồi Lục Ngọc Phật tượng. Phần Giác Tuệ tại hạ vì lỡ mang danh phận sư đồ thật không tiện nếu phải quy tội bậc trưởng thượng, xin cũng phó giao phái Thiếu Lâm xử lý.

Liễu Ngộ cảm kích gật đầu nhưng lại bất ngờ lên tiếng hỏi ngược lại Trương Khánh Long :

- Nhưng về pháp danh Liễu Trúc thì có thật chẳng? Vậy thì Trương Khánh Long rồi sẽ toan liệu như thế nào?

Trương Khánh Long cả cười :

- Những gì cần nói tại hạ đều cạn lời bày tỏ. Có chẳng xin cho tại hạ có thêm lời vắn an tứ sư thúc Giác Mẫn và phiền truyền đạt rằng: tại hạ đã hoàn thành mọi ủy thác quyết chẳng để Thiếu Lâm phái bị ô danh dù chỉ thêm một lần nào nữa. Ha ha...

Quần hùng hoang mang do chẳng hiểu Trương Khánh Long có hay chẳng những mối liên quan nào nữa với đại phái Thiếu Lâm qua cách gọi Giác Mẫn là tứ sư thúc như họ vừa nghe. Cũng vì thế họ hoang mang

đến độ chẳng biết phải xử sự thế nào dù tận mắt thấy Trương Khánh Long đang cùng ba nữ nhân là Nam Cung Tôn Quỳnh, Ngô Hiểu Mai và Thượng Quan Ngọc dần lý khai.

Tất cả chỉ bừng tỉnh trở lại khi nghe loạt âm thanh cuối cùng do Trương Khánh Long phát thoại từ xa dành cho họ :

- Xin hãy nhớ trên tất cả tại hạ và chư vị vẫn luôn là sinh linh bá tánh đất Trung Nguyên. Xin luôn ghi nhớ như thế. Ha ha...

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/me-tong-tuyet-dao>